

Giới thiệu Huyết Hận Phi Ưng

Thể loại: kiếm hiệp, sắc hiệp

Có một câu thơ dùng để miêu tả về một hang động bí ẩn cũng bởi nơi đây rất ít người lui tới bởi người ta đồn đãi rằng bên trong hang động có ma quỷ.

Đông hữu lý thiên xuân tịch tịch

Nhân gian vô lộ nguyệt mang mang

Ngọc sa dao thảo liên khuê bích

Lưu thủy đào hoa mãn giản hương

Động tiên ấy thuộc tỉnh Vân Nam.

Trước đây có một vài người từng được đặt chân vào trong động.

Họ tả lại rằng: đó là một hang động dưới lòng đất, trong động có một suối nước nóng, những tảng san hô tạo thành thế núi non, những hồ nước trong veo mát lạnh. Bầu trời như được thu vào trong động.

Mỗi bước đi ta lại bắt gặp một phong cảnh khác nhau. Thạch nhũ tỏa xuống với muôn vạn hình thù lạ mắt: dòng sữa mẹ tuôn chảy, những bông hoa rực rỡ. Những dòng thác dựng đứng hoành tráng ban phát ngàn tia nước mát lạnh.

Nơi đẹp nhất trong động chính là một hồ nước, được gọi là hồ Quang. Dòng nước trong xanh, xung quanh là những chum đá lấp lánh được bao phủ bởi những thảm cỏ xanh mượt êm như nhung, nhiều đoạn hơi nước bốc lên mang màu sương khói, rất huyền bí.

Nhà cửa trong động được xây dựng vô cùng cổ quái chưa từng thấy ở bất cứ nơi đâu. Ở giữa là một ngôi nhà lớn, lửa nơi đây sáng quanh năm không bao giờ tắt. Xung quanh những dãy nhà dài bao quanh ngôi nhà lớn.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Phi lộ

Đông hữu lý thiên xuân tịch tịch

Nhân gian vô lộ nguyệt mang mang

Ngọc sa dao thảo liên khuê bích

Lưu thủy đào hoa mãn giản hương

Động tiên ấy thuộc tỉnh Vân Nam. Nơi đây không hề có người lui tới, người ta đồn rằng trong động ấy có ma quỷ trấn giữ.

Trước đây có một vài người từng được đặt chân vào trong động.

Họ tả lại rằng: đó là một hang động dưới lòng đất, trong động có một suối nước nóng, những tảng san hô tạo thành thế núi non, những hồ nước trong veo mát lạnh. Bầu trời như được thu vào trong động.

Mỗi bước đi ta lại bắt gặp một phong cảnh khác nhau. Thạch nhũ tỏa xuống với muôn vạn hình thù lạ mắt: dòng sữa mẹ tuôn chảy, những bông hoa rực rỡ. Những dòng thác dựng đứng hoành tráng ban phát ngàn tia nước mát lạnh.

Nơi đẹp nhất trong động chính là một hồ nước, được gọi là hồ Quang. Dòng nước trong xanh, xung quanh là những chum đá lấp lánh được bao phủ bởi những thảm cỏ xanh mượt êm như nhung, nhiều đoạn hơi nước bốc lên mang màu sương khói, rất huyền bí.

Nhà cửa trong động được xây dựng vô cùng cổ quái chưa từng thấy ở bất cứ nơi đâu. Ở giữa là một ngôi nhà lớn, lửa nơi đây sáng quanh năm không bao giờ tắt. Xung quanh là những dãy nhà dài bao quanh ngôi nhà lớn.

Cảnh sắc kì quái mà con người cũng kì lạ không kém. Nơi đây có người sống sao? Nhiều người không thể tưởng tượng nổi nhưng đúng là nơi đây có người sống, họ âm thầm như những bóng ma, phiêu phiêu dật dật, gót chân họ không bao giờ chạm đất. Nếu không phải là ma thì khinh công của những người này đạt đến mức đạp tuyết vô ngần, thiên hạ vô song.

Những người đàn ông, đàn bà nơi đây đều có vẻ đẹp thanh thoát không giống với người thường. Mọi người sống ôn hòa với nhau không lời qua tiếng lại, nụ cười không bao giờ tắt trên môi họ.

Vàng bạc châu báu nơi đây nhiều vô số kể, họ phải đắm cả lên vàng bạc mà đi nhưng không ai buồn nhặt, cuộc sống của họ đầy đủ tới mức họ không cần đến những vật ngoại thân ấy.

Đó là câu chuyện kể của những người già trong những đêm trăng sáng cho con cháu họ nghe, câu chuyện về chốn thần tiên từng tồn tại hai mươi năm về trước. Phải, hai mươi năm về trước.

Thế rồi không hiểu có biến cố gì xảy ra mà cửa của động tiên vĩnh viễn đóng, những người biết về bí mật động tiên đều chết một cách không minh bạch. Người ta nói là do ma quỷ báo thù, chúng muốn bảo vệ bí mật động tiên vĩnh viễn không còn ai dám đến xâm phạm. Chúng là hồn ma bóng quỷ của một môn phái đã bị tiêu diệt cách đây gần hai mươi năm.

Những người sống trong núi nói rằng: đêm đêm họ thấy những bóng người mặc đồ trắng vào ra tấp nập, người nào cũng được trang bị khí giới. Họ la hét “Tiêu diệt Bạch đạo, chấn hưng bổn giáo. Tiêu diệt Bạch đạo chấn hưng bổn giáo. Thề trung thành với thiếu chủ. Thiếu chủ anh minh, thần toán, nhất thống giang hồ.”

Những người đó sau này được tìm thấy, bị treo lên giữa chợ, mắt bị móc, tai bị chọc thủng còn lưỡi thì bị cắt mất. Ma quỷ không muốn ai nghe thấy, nhìn thấy những gì liên quan đến động tiên.

Từ đó không ai dám nói về kỳ động đó nữa. Nó dần rơi vào quên lãng, nếu như không có một ngày, có những con người xuất hiện và khám phá ra toàn bộ bí mật tồn tại đằng sau động tiên ấy.

Bí mật đó một lần nữa lại khuấy đảo giang hồ vốn đã không bình yên như mọi người nghĩ. Đó là bí mật về A Lư động!

(*)Dịch: Trong động riêng một bầu trời, cảnh xuân yên lặng

Cõi người không đường đi tới, bóng nguyệt mơ màng

Cõi tiên trên bãi ngọc, xanh biếc ven bờ suối

Hoa đào theo nước trôi, hương thơm đầy suối

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Máu nhuộm giang hồ (1)

Mùa đông, Hàn Mai Cốc, tỉnh Vân Nam.

Gió thổi tung những bông tuyết trắng rơi lác đác.

Một Hắc y nhân tay cầm một thanh kim kiếm ngắm nhìn trời cười ha ha. Tiếng cười của y như vọng về từ cõi âm, lạnh lẽo, ghê rợn.

Tà hắc y tung bay phấp phật trong gió. Một bông tuyết vô tình rơi xuống khoe mát y, lập tức tan chảy.

Là tuyết chảy hay là nước mắt hắc y nhân đang rơi? Y khóc vì lẽ gì đây? Khóc cho những thân ma đang nằm ngổn ngang sau lưng y chăng?

Không phải, hoàn toàn không phải!

Bởi những người từng sống ấy chết dưới lưỡi guom oan nghiệt của chính y.

Hắc y nhân nhìn máu thấm đỏ trên nền tuyết trắng, y lại cười như điên như dại.

Y vùng kiếm bầm nhò những tử thi đang nằm trên nền tuyết lạnh. Như thỏa được cơn khát máu của mình, y lăm lăm bước đi, không quên vẽ một chiếc đầu lâu bằng máu và một chữ: Sát!, như để làm ám hiệu cho cuộc tàn sát đẫm máu này.

Bóng dáng hắc y nhân mờ dần trong làn tuyết, cái bóng ấy thật lăm lăm, cô độc.

Mấy ngày sau, tại một trấn nhỏ gần Hàn Mai Cốc bỗng dưng đông đúc khác thường, lại toàn là những hảo thủ trên chốn võ lâm.

Họ tới đây vì vụ huyết án mấy ngày trước. Toàn gia Long Gia Bảo đều bị giết sạch, không một ai sống sót tới, cây cỏ thú vật cũng không ngoại lệ.

Long Gia Bảo ở Vân Nam bao đời nay nổi tiếng giàu có. Con cháu của Long gia ai ai cũng mang trong mình những tuyệt học của võ lâm. Thế mà chỉ sau một ngày đều trở thành thây ma dưới lưỡi kiếm của một kẻ cuồng sát.

Long gia kết giao bằng hữu khắp nơi, nay toàn gia xảy ra biến cố, các đồng đạo võ lâm không ai dám khoanh tay đứng nhìn. Trong vòng ba ngày, họ đã kéo tới Hàn Mai cốc, truy tìm manh mối tên sát nhân.

Một nhóm người tụ tập trong trà quán xì xào bàn tán.

“Tên sát nhân này quả không còn chút nhân tính nào nữa. Giết chết mấy chục mạng người nhà Long gia, ngay cả đàn bà và con nít cũng không tha.”

“Đúng thế. Người chết rồi hán cũng không để yên a, còn đem thi thể người băm nát nữa.”

“Thủ đoạn của kẻ này thật quá ư tàn bạo a!”

“Lâm huynh nghĩ xem hán đến cùng là có thù gì với Long Gia Bảo a?”

“Cũng khó mà biết được. Hành tẩu trên giang hồ khó mà tránh được đắc tội với người.”

“Dẫu cho có đắc tội với Diêm La đi chăng nữa thì cũng đâu thể đem giết sạch cả phụ mẫu thê nhi người ta như thế.”

“Đúng vậy a, thật khiến lòng người căm phẫn.”

“Các huynh có nhận ra thủ pháp giết người đó là của ai không?”

Mọi người chau mày suy nghĩ rồi lắc đầu. Họ từng chứng kiến nhiều vụ thanh toán, báo thù giữa các nhân vật trong giang hồ nhưng chưa hề thấy thủ pháp giết người nào dã man như thế.

Không khí trà quán lúc này có chút ngưng trọng đi ra, không ít người còn cảm thấy ớn lạnh khi nghĩ đến cảnh tượng rừng rợn của Long Gia Bảo, cả một vùng tuyết trắng bị huyết hồng nhuộm đỏ, mùi máu nồng nặc, sát khí kinh thiên, khắp nơi vương vãi thi thể bị băm thành huyết tương.

“A đi đả phạt, theo hiểu biết của bản tăng thì kiếm pháp của kẻ này thuộc chính phái chúng ta...” Không Văn đại sư phái Thiếu Lâm có chút ngưng trọng lên tiếng.

“Sao?”

Mọi người sững sốt thốt lên.

“Là một người của chính phái a?”

“Không thể nào!”

“Người chính phái không thể có ác tâm lớn như thế được...”

“Bản tăng nhất thời không thể nhớ ra đó là loại kiếm pháp gì, nhưng bản tăng đã từng có duyên được lãnh giáo. Đó quả là thứ kiếm pháp cao minh, xứng đứng đầu mọi loại kiếm pháp.” Không Văn càng là ngưng trọng lên tiếng.

Nghe Không Văn đại sư nói mà những người có mặt tại hiện trường đều giật mình kinh hãi. Một khi chuyện này cho công bố ra ngoài thì giang hồ phải rung động đến mức nào, phải biết, đề được Không Văn đại sư đích miệng thừa nhận kiếm pháp kẻ này cao thâm, thì không thể nghi ngờ được nữa.

“Mặc kệ y là chính phái hay tà giáo, hành động vô nhân tính của y khiến cho người người căm hận, chỉ cần tìm ra tung tích của y, bản ni sẽ dùng thanh kiếm này giết chết y để nêu cao chính đạo, cũng là cho Long Gia một cái công đạo...” Tịnh Vân sư thái phái Nga Mĩ nóng nảy quát lạnh. Mặc dù đã xuất gia nhưng tính tình của Tịnh Vân vẫn nóng nảy như thườ nào.

Trước khi làm đệ tử Phật gia, Tịnh Vân từng là một nữ hiệp đi mây về gió, lưỡi kiếm của mụ không biết đã thấm biết bao nhiêu máu của những kẻ cùng hung cực ác. Sau này vì chuyện tình duyên không thành mà mụ xuống tóc quy y cửa Phật, để lại nỗi tiếc nuối cho biết bao anh hùng thiếu hiệp chốn giang hồ.

Lời Tịnh Vân cũng là lời của quần hùng. Mặt ai cũng lộ vẻ phẫn nộ cực độ.

“Lời sư thái nói rất phải, chúng ta phải lôi kẻ sát nhân ra ánh sáng báo thù rửa hận cho Long gia.”

“Báo thù cho Long gia...”

Hùng tâm tráng khí của quần hùng bốc lên bùng bùng thì bất ngờ...

“Ha ha ha...”

Một tràng cười quái gở cất lên khiến quần hùng giật mình.

Tất cả tập trung chú mục vào một gã hành khất rách rưới, da mặt vàng vọt, đầu tóc rối bù, người đầy cáu bẩn. Điểm nổi bật nhất trên con người tầm thường của gã là đôi mắt. Đôi mắt rất sáng chứng tỏ người này nội lực vô cùng cao thâm.

Mấy người nhìn gã thoáng nhăn mặt, có kẻ lấy tay bịt mũi... Một người gắt:

“Tên xú bát quái này, ngươi cười gì hả?”

Hán tử như không nghe thấy người kia, y đến ngay cả một ánh mắt cũng khinh thường không thèm liếc người kia, y vẫn tiếp tục cười, gập cả người lại mà cười, cười đến nỗi nước mắt nước mũi chảy ràn rụa.

“Báo thù cho Long gia, ha ha ha, báo thù ha ha ha...”, thật là nực cười ha ha ha...” Hán cang là cười to, mĩa mai lên tiếng.

Không Văn biết đây là hạng dị nhân nên không dám tỏ vẻ khinh thường. Lão từ từ tiến về cái bàn hán tử kia đang ngồi. Đại sư mỉm cười hiền lành, khẽ vỗ vai y. Hán tử không hề né tránh. Không Văn muốn thử bản lĩnh của hán tử nên khẽ vận ba thành công lực vào cái vỗ vai bình thường đó. Lão thấy sắc mặt hán tử điềm nhiên như không thì gia tăng thêm kinh lực. Hán tử vẫn cười ha ha như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Không Văn lúc này biết nội lực đối phương thâm hậu không thua kém gì mình, mà có khi còn hơn thì lấy làm ngạc nhiên. Hán tử tuy nhìn rách rưới, tiều tụy nhưng chưa quá ba mươi tuổi, làm sao có được nội lực hồn hậu như vậy. Nội lực của gã vô cùng hỗn tạp, khó mà phân biệt chánh tà.

“Thí chủ là cao nhân phương nào, xin cho mọi người được biết tôn danh, quý tánh?” Không Văn lúc này cang là ngưng trọng, cang là không dám coi thường hán tử lên tiếng.

“Ta chỉ là một tên xú bát quái, tên tuổi cang là không đáng đề cập a.” Hán tử trên mặt khí sắc trầm ổn, hán tử không vui không buồn lên tiếng.

Hán tử vừa rồi cũng là thử qua một chút Không Văn thử đoạn, cang là nhìn ra Không Văn đại sư cũng là không đơn giản, nội lực cang là thu phát tự nhiên lô hỏa thuần thanh, không chế kinh đạo cang là một bậc hảo thủ. Không Văn đại sư đáng vẻ không giận tự uy, cang là một bậc cao tăng kiến cho hán cũng là có chút thủ sủng nhược kinh.

Không Văn đại sư không vì vẻ cao ngạo của y mà phiền lòng, trái lại vẫn giữ vẻ điềm tĩnh hỏi tiếp:

“Không biết thí chủ là môn hạ của phái nào? Gia sư là ai?”

“Tại hạ không xuất phát từ phái nào hết, cũng không có sư phụ.” Hán tử cười cười nói. Không Văn nghĩ hán tử có ý dấu diếm xuất thân, bởi với bản lĩnh của y lẽ nào lại không có người chỉ điểm nhưng không muốn tra vấn thêm. Lão khẽ cau mày hỏi:

“Không biết vừa rồi thí chủ cười là có ý gì?”

“Gần hai mươi năm trước tại hạ có đi ngang qua một khu rừng, thấy một đám thợ săn vây giết một gia đình hổ, hổ cha bị giết chết, hổ mẹ rơi xuống vực, còn ba chú hổ con bơ vơ không nơi nương tựa. Đại sư là người từ bi, đại sư nghĩ xem nên làm thế nào với ba con hổ con này?” Hán tử ung dung đáp.

Mọi người thấy gã nói chẳng có gì ăn nhập với việc gã cười thì thấy bức bối nhưng Không Văn định lực rất thâm hậu, lão vẫn là nhàn nại lên tiếng.

“Ngã phạt từ bi, nên tha được thì tha...”

“Đó, đó, đại sư nói là! Nhưng bọn thợ săn đó đâu biết cái gì gọi là tha được nên tha, chúng giết chết hai con hổ con, chỉ còn một con may mắn thoát chết...” Hán tử trong mắt lóe lên một tia sát cơ, nhưng cũng nhanh chóng biến mất, chỉ còn một vẻ lạnh lùng lên tiếng.

“Tội lỗi, tội lỗi, thiện tai...” Không Văn nhắm mắt luôn miệng nói.

“Hai mươi năm sau, con hổ con kia đã khôn lớn, những người thợ săn kia ngày một già đi. Con hổ lần lượt tìm tới những kẻ thù của mình năm xưa để báo thù. Nó giết toàn bộ gia quyến của kẻ thù... Theo đại sư con hổ làm như thế có đúng không?” Hán tử vẫn lạnh nhạt lên tiếng.

Có mấy người ngồi nghe bấy giờ mới lên tiếng:

“Có thù phải báo, con hổ báo thù là đúng quá rồi a.”

“Nhưng sao lại giết gia quyến của kẻ thù chứ, như thế thật độc ác.”

Không Văn lắc đầu:

“Oan oan tương báo, di hận miên miên...”

“Con hổ chỉ là loài súc vật làm sao nó phân biệt được thế nào là thiện thế nào là ác chứ? Nhưng những người thợ săn đó là con người đến điểm ấy thiện ác cũng bất phân mới là đáng hận, sao lúc trước họ không tha cho gia đình hổ một con đường sống thì bây giờ đâu phải trả giá đắt như thế? Các vị nghĩ xem có đúng không?” Hán tử cang là băng lãnh lên tiếng.

Quần hùng lặng yên nhìn nhau. Hán tử lại cười sảng sặc nói tiếp:

“Long gia là thợ săn, hắc y nhân là con hổ nhỏ năm nào. Giang hồ chưa thể yên ổn đâu. Con hổ đó sẽ tiếp tục báo thù, nó sẽ chưa dừng tay khi kẻ thù vẫn còn sống. Ha ha ha, rồi đây máu sẽ nhuộm đỏ chốn giang hồ. Ha ha ha... Máu đỏ, người chết, nhà tan cửa nát ha ha ha...”

Hán tử cười vang, thoáng cái thân ảnh y đã vọt ra khỏi quán, đi xa hơn mười trượng. Lúc đó quần hùng mới nháo nhác đuổi theo nhưng bóng dáng y đã mất dạng. Tịnh Vân quay sang hỏi Không Văn:

“Đại sư có hiểu kẻ đó ám chỉ điều gì không?”

Không Văn trầm tư suy nghĩ rồi lắc đầu:

“Khó hiểu, khó hiểu...”

Hán tử chạy một quãng xa rồi dừng lại, ngẩng cổ nhìn trời cười ha hả. Giọng cười của hắc y nhân, kẻ đã sát hại mấy chục mạng người Long gia. Y nhanh chóng thoát khỏi bộ y phục rách rưới, mặc bộ hắc y vào rồi phi thân mất hút vào trong rừng.

Lúc này ở khách điểm, quần hùng cũng đã giải tán, chia nhau đi tìm tung tích tên ma đầu. Nhưng họ không hề hay biết có một bóng đen đang âm thầm bám theo quan sát mọi động thái của họ.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Máu nhuộm giang hồ (2)

Màn đêm dần buông xuống. Cảnh vật Hàn Mai Cốc vốn đã đìu hiu, tịch mịch lúc này càng thêm âm lãnh đi ra. Tiếng quỷ núi khóc hờ trong mưa tuyết nghe thê lương, rừng rợn.

Quần hùng thất thủ trở về khách điểm nghỉ chân. Chủ quán cùng bọn tiểu nhị tất bật dọn dẹp tiếp đãi khách. Rượu vừa mang lên còn nóng, bốc mùi thơm phức.

Một đại hán vớ lấy một hũ, ngửa cổ uống cạn. Nhưng vừa mới hớp một ngụm y vội nhỏ ra, thứ y vừa uống vào không phải là rượu mà có mùi tanh tanh của máu. Hũ rượu trên tay y rơi xuống nên vỡ tan tành, máu văng tung tóe, bắn cả vào những người ngồi quanh.

Quần hùng hốt hoảng nhìn những chum rượu khác, tất cả đều là máu! Chủ quán sợ hãi, mặt tái nhợt. Rõ ràng y lấy toàn rượu quý cất trong kho vậy mà sao lại biến thành máu hết thế này?

Giọng cười cuồng ngạo của Hắc y nhân vang lên khiến quần hùng thêm một phen hoảng hốt:

“Ha ha ha... chỉ là máu cừu mà đã khiến các ngươi sợ đến cứng người rồi... ha ha ha...”

Hắc y nhân thoát ần thoát hiện, ủy mị như quỷ thần. Tiếng cười của y lúc ở hướng đông thoát cái đã ở hướng tây.

Không Văn không giữ được bình tĩnh nữa, lão vận kinh lên chuông mạnh xuống bàn, chiếc bàn chẳng mấy may suy chuyển trong khi nền nhà chung quanh thụt xuống mười phân. Thần lực kinh người của Không Văn khiến quần hùng trầm trồ thán phục. Nhưng hắc y nhân chỉ xì một tiếng nói:

“Này lão đầu trọc kia, chút bản lĩnh đó của lão chỉ hù được con nít mà thôi ha ha ha...”

Không Văn dụng sư tử hống gầm lên một tiếng đinh tai nhức óc, những người nội công tầm thường nghe tiếng hống của nhà sư thì đầu hoa óc choáng, thất khiếu trào máu, cũng may lão không vận hết nội lực nếu không những kẻ đó đã chết hết.

“Tên ác tặc kia, có giỏi thì ra đây đấu với bản tăng vài hiệp, đừng giả thần giả thánh hù dọa người khác nữa.”

Hắc y nhân cười ha hả:

“Khẩu khí lắm, chỉ tiếc là bản nhân không có hứng đấu với con lừa trọc đầu này. Nhìn thấy cái đầu trọc của lão bản nhân muốn nôn rồi...”

Không Văn nắm chặt cây quyền trượng trong tay, thân ảnh lão lao ra khỏi quán trọ, quyền trượng vung lên đánh nát một cây cổ thụ. Hắc y nhân ẩn thân trên cây, giật mình trước hành động mau lẹ của Không Văn, y cũng nhanh chóng thoát ra xa, hai tay vung vẩy, một nắm ám khí bay như mưa về phía quán trọ.

Không Văn nhanh chóng cỡi cừu sa khuya một vòng trên không, đám ám khí đó bị lão đánh giạt hết. Tịnh Vân lúc này cũng cầm thanh kiếm chạy ra, theo sau mụ có mấy người nữa. Tịnh Vân chẳng nói chẳng rằng trường kiếm xô tới tấn công Hắc y nhân tới tấp. Hắc y nhân nhẹ nhàng né tránh miệng nói

không ngớt:

“Ôi trời, cô nương làm cô đào lên hí đài múa hát thì còn được chứ múa kiếm e là thiên hạ chê cười...”

Nên biết rằng Tịnh Vân đã xuất gia, mộ có vai vế khá cao trong phái Nga Mi, trước nay mọi người đều tôn trọng gọi mộ là sư thái vậy mà hắc y nhân lại gọi mộ bằng cô nương thật không đem mộ coi vào đâu, càng khiến cho Tịnh Vân sư thái tức giận đến cùng cực, càng khiến cho mộ nộ khí sung thiên rít lên:

“Tên ác tặc cuồng đồ, cảm mồm thúi của ngươi lại... Xem kiếm...”

Tịnh Vân hữu thủ cầm kiếm đưa lên, mũi kiếm lấp lánh, phát xuất tiếng gió vù vù, người ngoài đứng xem chỉ biết lắc đầu lè lưỡi, nghĩ rằng phen này hắc y nhân tất bại trước kiếm của Tịnh Vân.

Hắc y nhân trước sau chỉ dùng khinh công ảo diệu né tránh nhưng nay trước khí thế mạnh mẽ dõn non lấp biển xuất ra từ chiêu kiếm biến ảo của Tịnh Vân thì hú lên một tiếng nói:

“Đại mỹ nhân, vừa rồi ta nhường nàng mấy chiêu coi như đã thủ lễ, bây giờ hãy cẩn thận.”

Dứt lời, thanh kim kiếm đã xuất ra khỏi vỏ, chiêu đầu hư hư thực thực khiến Tịnh Vân không hiểu y đang định dùng chiêu thức gì?

Tịnh Vân bốc lên không trung, hữu thủ khua một vòng đâm kiếm ra, hắc y nhân cũng vung kiếm lên đỡ. Hai thanh kiếm chạm nhau nghe keng một tiếng, hắc y nhân thấy hồ khẩu rất lên, suýt nữa thì thanh kim kiếm văng đi mất, trong bụng hết sức kinh hoàng

“Không ngờ mộ già này nội công lại thâm hậu như thế, vừa rồi ta xem thường suýt nữa thì bại dưới tay mộ”.

Trong khi đó Tịnh Vân thấy nhộn nhạo trong người, mộ cũng thâm đoán biết nội lực của hắc y nhân chẳng hề thua kém mộ. Mộ không kịp để cho hắc y nhân kịp nghĩ ngợi vung kiếm điểm liên tảm nhất, đây là chiêu “Bát Tiên trạch hoa” gồm có tám thức là một chiêu sát thủ khi cận chiến trong kiếm pháp phái Nga Mi.

Hắc y nhân tránh được năm, trúng liền ba nhất, máu tuôn ra xối xả nhưng không hề nguy hiểm tới tính mạng. Tịnh Vân thấy tiếc vì chiêu kiếm vừa rồi không hạ sát được đối phương, có lẽ mộ đã ra tay quá nhân từ.

Quần hùng thấy hắc y nhân trúng kiếm của Tịnh Vân thì hoan hô vang dội:

“Chiêu kiếm này của sư thái quả là thần diệu, chỉ tiếc là không lấy được mạng tên ác tặc ấy...”

“Kiếm pháp Nga Mi quả xứng đứng đầu thiên hạ...”

Người này nịnh một câu, kẻ kia hót một câu nhưng không ai có ý nghĩ liên thủ với Tịnh Vân cả. Bởi họ nghĩ mình là người danh môn chánh phái, có khi nào lại đi liên thủ đối phó với một người, cho dù người đó có là ác nhân.

Ôi, đôi khi suy nghĩ của bọn người này cũng thật dở quá, bỏ qua cơ hội hiếm có để tiêu diệt tên đại ma đầu. Chắc chắn họ sẽ phải chuốc lấy ân hận về sau.

Hắc y nhân đưa tay quyết máu lên nhìn rồi cười ha hả, ngay cả lúc này mà y vẫn cười được:

“Hay lắm, hôm nay bốn nhân mới biết máu mình cũng có màu đỏ. Sư thái, kiếm pháp của bà quả là tinh diệu nhưng ta chưa phục, xin thỉnh giáo sư thái một chiêu kiếm. Nếu bốn nhân thua, cái đầu này coi như thuộc về sư thái.”

Y tỏ vẻ coi trọng Tịnh Vân hơn khiến cho mộ rất hài lòng. Mộ hừ một tiếng:

“Không dám.”

Hắc y nhân cười nhạt:

“Thế thì sư thái hãy cẩn trọng.”

Nói rồi y không đợi cho Tịnh Vân kịp phản ứng, kiếm quang đã chớp động.

Chỉ một chiêu kiếm thôi, mà cũng chẳng ai thấy y xuất chiêu ra sao, chỉ thấy ánh kiếm lóe lên Tịnh Vân đồ rạp xuống phía trước, trên lưng xuất hiện năm lỗ thủng do kiếm đâm lại.

Mọi người trợn mắt nhìn hắc y nhân. Chiêu kiếm vừa rồi của y quả thật thần diệu nhưng cũng thật tàn độc. Tịnh Vân Sư thái với y không thù không oán vậy mà y vừa ra tay đã lấy mạng bà ta.

Máu hận sôi sùng sục, những người còn lại tuốt khí giới cùng Không Văn sẵn sàng lấy mạng ác nhân báo thù cho Tịnh Vân.

Hắc y nhân lạnh lẽo nhìn quần hùng. Sắc mặt y chẳng biểu lộ chút cảm xúc gì. Y là tên sát nhân máu lạnh, trái tim y đã đóng thành băng rồi. Y nhìn xác

Tĩnh Vân rồi bỗng nhiên bật cười:

“Lão trọc Không Văn giờ tới lượt lão...”

Lời hắc y nhân như quỷ dữ chiêu hồn người chết khiến cho mọi người sởn gai ốc nhưng Không Văn vẫn giữ được phong độ của một bậc tôn trưởng. Lão lạnh đáp:

“A đi đả phạt. Mạng bần tăng khó lấy lắm, không biết thí chủ định dùng gì để đổi đây? Phi Vân Kiếm pháp của thí chủ rất lợi hại nhưng muốn lấy mạng bần tăng e chưa đủ đâu.”

Hắc y nhân giật mình nói:

“Lão nhận ra Phi Vân Kiếm pháp của ta?”

Không Văn chậm chạp đáp, phải nói định lực của lão rất thâm hậu, vừa rồi thoáng qua chút kinh ngạc nhưng đã bị lão cho nhanh chóng đề tỉnh, vẫn là một bộ dáng không giận tự uy nhưng trong đó là có chút ngưng trọng đi ra.

“Bần tăng đã từng một lần chứng kiến Vân lão tiền bối sử lối kiếm này, Phong thí chủ so với sư phụ còn kém xa...”

Không để Không Văn nói dứt câu. Kim kiếm trong tay hắc y nhân lại rung lên những tiếng u u rợn người. Cũng với một chiêu kiếm duy nhất đó, vẫn không ai nhìn rõ y đã xuất chiêu như thế nào nhưng Không Văn lại nhận lấy cái chết bị thảm giống Tĩnh Vân.

Quần hùng chấn động tinh thần, chỉ với một chiêu kiếm mà giết chết hai bậc trưởng bối của Thiếu Lâm và Nga Mi thì quả thật đáng sợ. Lúc này tuyết lại bắt đầu rơi, Hắc y nhân cười bí hiểm, kim kiếm lại vung lên.

Máu lại đỏ! Người lại chết!

Thêm mấy chục nhân sĩ giang hồ lại chết dưới tay y chỉ với một chiêu kiếm mà Không Văn đại sư đã nhận ra, đó chính là Phi Vân Kiếm Pháp.

Hắc y nhân vạch lên tuyết mấy chữ: “Vạn độc tà nhân Phong Di Lăng báo huyết hải thâm thù” rồi lặng lẽ bỏ đi. Y không ra tay tàn bạo như đối với Long gia. Tuyết đang rơi dày hơn như xây nắm mộ cho những người thọ tử...

Giang hồ trở nên hỗn loạn bởi bốn chữ “Vạn độc tà nhân”. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà y giết chết không ít nhân sĩ võ lâm, khiến cho mọi người vừa cảm phần vừa lo sợ.

Lời nói của Hắc y nhân trong khách điểm ở Hàn Mai trang đã lan truyền khắp giang hồ. Máu còn đỏ, người còn chết, con hồ đang báo thù. Kẻ thù của nó gồm những ai? Bao giờ mọi chuyện mới kết thúc?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thiếu chủ vân gia

Giang Nam, một vùng đất phồn hoa đô hội. Lúc này tiết trời đang vào hạ. Trời cao trong xanh thì thoáng có đôi ba con gió nhẹ, cảnh sắc khiến con người ta ngây ngất tưởng chừng như lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Xa xa cuối những rừng núi trùng điệp có một sơn trang rộng lớn. Nơi đây quy tụ rất nhiều hảo hán, các cao thủ võ lâm. Trang chủ Vân Tam Long là người hào sảng, nghĩa khí tiếng tăm của ông cũng như Vân gia trang khắp một vùng Giang Nam không ai là không biết.

Vân Tam Long vốn họ Đỗ tên Mục nhưng lão nhận Vân lão hiệp làm nghĩa phụ, sau kết hôn cùng con gái họ Vân nên từ đó trở thành truyền nhân duy nhất của bảy đường Phi Vân Kiếm pháp oai chấn giang hồ.

Lão đổi thành họ Vân, còn hai chữ Tam Long là do bạn bè giang hồ đặt cho với ý nghĩa đối đầu với lão là đối đầu với ba con rồng hợp lại, như vậy đủ biết võ công của lão không phải hạng tầm thường.

Nhưng lão vốn không thích tranh chấp trên giang hồ nên lui về mở một sơn trang để sống an nhàn lúc về già. Lão không nhận nhiều đệ tử nhưng người trên dưới trong Vân gia trang không dưới vài trăm người, đều là những cao thủ tiếng tăm lừng lẫy.

Tiếng hát trong trẻo của một cô gái cất lên, dội vào không khí tĩnh lặng của Vân gia trang:

Nhược gia khê bàng thái liên nữ

Tiểu cách hà hoa cộng nhân ngữ

Nhật tiểu tân trang thủy để mình

Phong phiêu hương duệ không trung cử

Ngan thượng thủy gia du giả lang

Tam tam, ngũ ngũ ánh thủy dương

Từ lưu tê nhập lạc hoa khứ,

Kiến thử trù trì không đoạn trường. (*)

Bạch y thiếu nữ có giọng hát ngọt ngào ấy đang vừa chèo thuyền vừa hái sen trên hồ. Khuôn mặt xinh xắn của nàng đang ứng hồng như đóa hoa mới nở. Nàng chỉ độ mười lăm, mười sáu tuổi, vẫn hồn nhiên, ngây thơ thanh khiết như bông sen giữa hồ.

Đang mải hái sen, bạch y thiếu nữ không để ý có một người đứng trên cầu nhìn ngắm nàng đã lâu. Đó là một chàng trai có vẻ mặt vô cùng tuấn tú, chàng chỉ độ mười tám đôi mươi. Đứng ngắm hồi lâu, chàng trai nhoen miệng cười gọi:

“Tiểu muội của ta đang nhớ ai mà ngơ ngẩn xuất thần vậy?”

Bị gọi bất ngờ, thiếu nữ quay lại đỏ bừng đôi má, giận dỗi:

“Đại ca đến lúc nào mà không chịu lên tiếng làm tiểu muội hết hồn, để muội mách gia gia đại ca bắt nạt muội a.”

“Coi kìa chưa chi mà muội đã giận rồi, xem ra đại ca đã uống công đến đây rồi muội đi chơi nga. Thôi huynh đành đi một mình vậy!”

Chàng trai giả quay gót. Thiếu nữ vội vàng gọi lại:

“Đại ca, muội đâu có giận nhưng mà đại ca phải đưa muội đi chơi thật kìa.”

“Xuất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy! Muội lên đây mau đi, rồi ca ca dẫn muội đi chơi.” Chàng trai làm bộ nghiêm trang đáp.

Thiếu nữ chèo thuyền vào bờ về mặt vô cùng phấn khởi. Lúc đó có hai người chạy tới, thở hồng hển:

“Thiếu gia, tiểu thư hai người ở đây mà làm chúng tôi đi tìm mệt muốn chết.”

“Có chuyện gì vậy?” Chàng trai hỏi.

“Phu nhân sai chúng tiểu nhân đi tìm thiếu gia và tiểu thư về có việc.” Tên gia nhân cao gầy đáp.

“Không biết nương tìm chúng ta có việc gì mà gấp thế?” Thiếu nữ thắc mắc.

“Thôi chúng mau về kéo nương mong.” Chàng trai giục.

Cả bốn người cùng đi về phía Vân gia trang.

Thiếu nữ nũng nịu sà vào lòng người đàn bà lớn tuổi nhưng có khuôn mặt rất đẹp, lại phúc hậu.

“Nương, người tìm chúng hài nhi có chuyện gì vậy?”

“Ngân nhi, lớn rồi mà cứ như con nít, không sợ đại ca con cười cho à?” Người đàn bà hiền từ mắng yêu con, nhưng trong mắt càng là ánh lên yêu thương cùng cưng chiều, càng là nhìn về phía chàng trai nhẹ nhàng nói:

“Thiên nhi con cũng mau lại đây ngồi đi.”

“Ân... nương không được khỏe sao?” Chàng trai thấy sắc mặt mẹ mình không tốt nên lo lắng hỏi.

“Không! Nương không sao. Ta chỉ sợ hai con ra ngoài chơi lâu rồi có bề gì...” Nói tới đây về mặt người đàn bà biến sắc, dường như đã có chuyện gì ghê gớm xảy ra khiến tinh thần bà bất an.

“Nương đừng lo, Thiên ca võ nghệ cao cường, giang hồ chẳng phải từng xưng tụng Vân gia trang có Vân đại thiếu gia, Vân thiếu hiệp võ công trác tuyệt, uy chấn giang hồ, còn ai dám bắt nạt hài nhi khi có Vân thiếu hiệp bảo vệ nữa chứ.” Cô gái khúc khích cười đầy vẻ tự hào.

Hóa ra chàng trai và bạch y thiếu nữ là huynh muội con của Vân trang chủ, tên là Vân Minh Thiên và Vân Kim Ngân.

Hai người được phụ thân đích thân truyền dạy võ công, lại học hỏi ở các cao thủ khác trong gia trang nên tuy còn nhỏ tuổi mà đã mang trong mình võ công trác tuyệt.

Sở dĩ hai huynh muội chưa từng ra giang hồ lần nào nhưng vẫn có chút tiếng tăm là do hàng năm Vân gia trang thường tổ chức các cuộc thi võ, tè tụ khá nhiều anh hùng ở Giang Nam, tuy không tránh khỏi mang tiếng “Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng” nhưng họ đều phải công nhận tài năng thật sự của hai người.

Nghe Kim Ngân nói với về tự phụ, Vân phu nhân mắng:

“Núi cao còn có núi cao hơn, người tài còn có người tài hơn, các con tưởng giang hồ chỉ là Giang Nam bé nhỏ này thôi sao, ra ngoài kia còn vô số những anh tài xuất chúng, tự phụ là tự giết mình các con có biết không hả?”

“Hài nhi biết lỗi rồi!” Kim Ngân phụng phịu, nhưng trong mắt càng là ánh lên tiểu quỷ bộ dáng tinh nghịch.

“Nương à, nương đừng mắng tiểu muội nữa đó cũng là lỗi của hài nhi.”

“Biết lỗi là tốt rồi. Hiện nay kẻ thù đang lần lượt quanh đây, nếu không có việc gì thì các con chớ có chạy lung tung nghe rõ chưa.”

“Kẻ thù? Kẻ thù nào vậy?” Minh Thiên hốt hoảng hỏi.

“Chuyện đã lâu lắm rồi!” Vân phu nhân thở dài, nhắc lại chuyện cũ khiến bà đau lòng không thôi.

“Ngày trước phụ thân các con có hai người anh em kết nghĩa, tình thân hơn thủ túc, một người là Chu Thiên Hành, Chu thúc thúc mà phụ thân hay kể cho các con nghe, còn một người là Phong Di Lăng.”

Ba người cùng bá ngoại công của các con làm sư phụ. Phong Di Lăng vốn ít nói lại chăm chỉ hơn hai vị sư huynh nên đương nhiên võ công cũng nhanh chóng tiến bộ hơn. Ngoại công của các con có một bộ kiếm pháp uy chấn giang hồ, chính là Phi Vân kiếm pháp, ý nói kiếm pháp tựa như mây bay, gió thoảng hư hư thực thực khiến đối phương khó ngờ, ra tay tất thủ thắng.

Mọi người ai cũng tưởng ngoại công sẽ truyền thụ lại Phi Vân kiếm pháp cho họ Phong, nhưng cuối cùng người được truyền thụ kiếm pháp lại là phụ thân của các con. Lúc đó phụ thân các con tuy tính tình cục mịch, tư chất cũng tầm thường nhưng bản tánh thật thà, nhân hậu. Không ngờ chỉ vì việc này mà giang hồ một phen nổi sóng!

Bình thường đâu ai có thể ngờ ẩn chứa đằng sau con người hào hoa, lịch thiệp của Phong Di Lăng lại là một kẻ tiểu nhân ích kỷ, tham lam, hắn không được ngoại công tin tưởng nên ôm lòng thù hận. Hắn xin ngoại công được xuống núi, ngoại công cũng không muốn giữ nên ưng thuận, đó là sai lầm lớn nhất trong đời ngoại công.

Sau khi xuống núi, Phong Di Lăng bốn tẩu khắp đại danh nam bắc cầu kết với tà ma ngoại đạo Phi Ưng Giáo, gây ra không biết bao chuyện thông thiên hại lý, ngoại công do quá tức giận sinh bệnh mà qua đời.

Phụ thân các con vì niệm tình huynh đệ nên xuống núi khuyên nhủ Phong Di Lăng từ bỏ chỗ tối quay về nẻo sáng, không ngờ Phong Di Lăng không nghe còn dả thương phụ thân con.

Chu Thúc thúc tính tình nóng như lửa, giang hồ đặt cho ông ấy ngoại hiệu Lôi Công cũng vì lý do này, quyết tìm phùng vong on bội nghĩa trả thù, phụ thân khuyên giải không được đành phải ưng theo. Ba người hẹn nhau ở Trường Thành quyết một trận sinh tử.

Hôm đó phụ thân đã dùng kiếm pháp ngoại công truyền thụ đánh bại Phong Di Lăng, phế võ công của hắn, từ đó Phong Di Lăng biến mất trên giang hồ, nghe đồn hắn đến nương nhờ Phi Ưng giáo, nhưng mấy năm sau mà giáo cũng bị nhân sĩ giang hồ tiêu diệt. Chu thúc thúc bị giáo chủ Phi Ưng giáo sát hại, không ai tìm thấy tung tích của Phong Di Lăng tại Phi Ưng giáo, nhiều năm sau không ai còn nhắc đến Phong Di Lăng nữa.”

“Có phải hắn đã quay lại tìm phụ thân con báo thù không?” Minh Thiên dò hỏi.

“Thời gian gần đây giang hồ xuất hiện Vạn độc tà nhân Phong Di Lăng, chúng ta nghi ngờ người này chính là Phong Di Lăng. Nghe nói tên Vạn độc tà nhân này luyện được Vạn độc thần công, võ công của hắn vô cùng lợi hại, thủ đoạn giết người vô cùng tàn độc, xuất quỷ nhập thần không ai nhìn rõ chân tướng của hắn.”

“Vậy thì chưa chắc hắn đã là kẻ thù của chúng ta, người với người tên giống nhau đâu có gì là lạ. Hơn nữa tên Phong Di Lăng đó đã bị phụ thân phế bỏ võ công thì làm sao còn luyện được Vạn độc thần công gì gì đó.” Kim Ngân nói.

“Đêm hôm qua có kẻ đột nhập vào gia trang vẽ bậy lên sảnh đường: Vân gia tuyệt tự. Sát!”

“Thật không coi Vân gia trang chúng ta ra gì! Nương, thế phụ thân có nói gì không?” Minh Thiên tức giận đập bàn quát.

“Phụ thân con không nói gì, chỉ dặn mọi người cẩn thận. Phụ thân vẫn luôn coi Phong Di Lăng là huynh đệ tốt, ngày đó phải đối đầu với hắn chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Từ đó đến nay phụ thân vẫn luôn ân hận vì nghĩ mình đã gián tiếp đẩy người huynh đệ của mình đến với tội ác. Thôi hai đứa biết vậy là được rồi, bây giờ phải nghe lời nương tuyệt đối không được rời khỏi sơn trang nữa bước.”

“Chúng hài nhi biết rồi.”

*Thái Liên Khúc (Lý Bạch)

Dịch nghĩa

Cô gái hái sen bên ngòi Nhưộc Gia

Cười bên hoa nở, cùng người trò chuyện

Nắng chiếu trên y phục mới in xuống nước trong

Gió đưa hương thơm phảng phất trong không trung

Trên bờ có mấy gã trai lang thang con nhà ai đến

Túm năm tùm ba dưới bờ liễu (ngắm cô gái)

Con tuần mã màu tía hí đạp trên đường đầy hoa rụng

(Người khách) trông thấy cảnh ấy lòng đau lòng, bước đi ngập ngừng

Nhưộc Gia: trong truyền là ngày xưa Tây Thi giặt lụa tại đó, nay thuộc huyện Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thăm án trong rừng

Mấy ngày sau, vì suốt ngày phải quần quanh trong sơn trang khiến cho một cô gái hiếu động như Kim Ngân cảm thấy tù túng, nàng bực bội, mảy hoa nhăn nhó, ù dột chỉ chực gắt gỏng với bất kì ai làm phật ý nàng.

Lúc đó có một người nhẹ nhàng đi tới đưa hai tay bịt mắt nàng, Kim Ngân vùng vằng:

“Đại ca, huynh không thấy tiểu muội đang buồn muốn chết đây hay sao mà mà còn chọc giận muội.”

“Thì huynh thấy muội buồn nên mới bày trò cho muội vui đây này!...” Minh Thiên ha hả cười nói.

“Muội chán lắm rồi, không được ra ngoài chơi thì làm sao mà muội vui được chứ. Đại ca à, đại ca đã hứa là đưa muội đi chơi đây này!”

“Ta có hứa là đưa muội đi chơi nhưng đâu có nói là hôm nay đâu!” Minh Thiên cười ngắt lời Kim Ngân. Cô gái nín thở về mặt tức giận:

“Đại ca lừa muội. . . muội. . . muội không chơi với đại ca nữa!” Nói rồi nàng quay người đi, Minh Thiên vội đuổi theo:

“Ngân nhi, muội giận ta đấy à...”

“Huynh đừng có đi theo muội...”

“Ngân nhi à, muội biết là chúng ta không thể rời khỏi sơn trang mà. Đại ca cũng muốn đi chơi lắm nhưng...”

“Nhưng... nhưng... nhưng lúc nào huynh cũng nhưng. Muội không cần huynh đi cùng nữa, muội sẽ tự đi một mình.”

Nói rồi nàng nhắm hướng cổng sơn trang đi thẳng. Minh Thiên vội níu tay nàng lại:

“Muội đừng có làm bừa, nếu gia gia bắt được sẽ không tha cho muội đâu.”

“Nếu đại ca sợ thì đừng đi!” Kim Ngân càng là quyết chí đi ra, càng là vùng vằng hướng phía trước đi tới.

“Muội muội đi một mình sẽ nguy hiểm lắm a. Hay... Được rồi huynh sẽ đi cùng muội.” Minh Thiên càng là lắc đầu thở dài thua cuộc, hán càng là hiểu hán cái tiểu muội này tính cách, một khi đã quyết chí thì khó mà thay đổi.

“Huynh không sợ gia gia nữa a?” Kim Ngân giễu cợt.

“Ai nói ta sợ chứ. Đi thôi!” Minh Thiên bộ dáng không phục lên tiếng phản bác.

Thật ra trong lòng Minh Thiên cảm thấy vô cùng bất nhẫn, Vân gia trang oai chấn một vùng như vậy mà lại phải sợ mấy câu nói nhăng nói cuội của một

kẻ nào đó để rồi làm con rùa rụt cổ suốt ngày ru rú trong gia trang. Nếu quả thật kẻ đó có bản lĩnh thì ra đây thi tài cao thấp, thắng làm vua thua làm giặc, đó là chân lý từ muôn đời nay, dẫu lúc đó chàng có thua thật thì cũng vẫn oai phong còn hơn là cứ sống trong pháp phòng lo sợ.

Lần này chàng trốn ra ngoài không ngoài mục đích dụ kẻ địch xuất hiện, xem hắn có tài cán gì mà thân mẫu chàng phải sợ. Hai huynh muội dắt nhau lên khỏi sơn trang ra thành vui chơi đến gần tối mới chịu về.

Lúc đến đầu cánh rừng dẫn tới Vân gia trang thì nghe có tiếng binh khí chạm nhau leng keng, tiếng chuông phong rít vù vù, trong không khí ẩm ướt sặc mùi tử khí. Không nén nổi tò mò hai anh em dùng khinh công ảo diệu lướt tới nơi hỗn chiến.

Núp trong một lùm cây, Minh Thiên nhìn thấy rõ một cảnh tượng hãi hùng xảy ra trước mắt: trên mặt đất xác người nằm la liệt, máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng đất, một hắc y xú nữ tay cầm một loại binh khí kì lạ đang quần thảo với bảy, tám hán tử.

Khuôn mặt ả ta trông vô cùng dị dạng: da đen ngăm, trên mặt chẳng chừa vết sẹo, mắt ánh lên những tia tử quang khiến ai nhìn vào phải rùng mình, sồn gáy. Chỉ cần một cái liếc mắt của ả là có người ngã xuống học máu tươi ra miệng, thủ đoạn giết người cực kì tàn ác nhưng khuôn mặt lạnh lùng của ả chẳng mấy may rúng động.

Lại có thêm hai người nữa ngã xuống, ba hán tử còn lại quay nhìn một thiếu nữ xinh đẹp đang sợ hãi núp phía sau, giục:

“Tiểu sư muội hãy mau chạy đi, nhất định không được để vật đó rơi vào tay ma nữ...”

“Tam sư huynh, muội sẽ liều chết với ả để trả thù cho các sư huynh.”

Nói rồi như được tiếp thêm sức mạnh, thiếu nữ cầm lấy thanh gươm lao vào vòng chiến với một tiếng thét lạnh lạnh: “Ma nữ hãy nạp mạng!”

Hắc y xú nữ quay lại quét ánh mắt độc địa vào thiếu nữ, gương mặt lạnh lùng bỗng nhếch lên một nụ cười khinh bỉ. Bên trong lại có thêm hai hán tử nữa ngã xuống, tổng cộng trên mặt đất đã có gần hai mươi xác chết. Như chưa thỏa lòng, hắc y xú nữ quyết chí giết cho kì hết những người còn sống sót.

Chứng kiến cảnh đó, Minh Thiên không khỏi sợ hãi, từ trước tới giờ chàng chưa nhìn thấy cảnh đầu rơi máu chảy nhiều như thế này. Các huynh đệ trong gia trang nếu có luyện võ cùng nhau thì chỉ cần thủ thắng là dừng lại tuyệt không làm bị thương đối thủ, đó cũng là quy định mà phụ thân chàng đặt ra khi tổ chức các cuộc thi đấu. Vậy mà chỉ trong một đêm chàng phải chứng kiến cảnh lăm sát thương tâm như thế, máu nghĩa hiệp nổi lên chàng vọt ra đứng giữa thanh y thiếu nữ và hắc y xú nữ thét:

“Ma nữ chớ có lộng hành...”

Hành động nhanh lẹ của Minh Thiên khiến Kim Ngân không kịp ngăn cản đành vọt ra đứng cạnh huynh mình để trợ uy.

Hắc y xú nữ liếc nhìn hai người rồi không hiểu sao ả vọt lên một tròng cười ghê rợn lạnh lẽo khiến Minh Thiên và Kim Ngân thoáng rùng mình. Tròng cười vừa dứt xú nữ lạnh lùng nói:

“Các ngươi là đồng bọn của chúng?...” Nói rồi ả chỉ những thân ma dưới đất.

“Không phải! Nhưng bọn ta không thể làm ngơ cho ngươi mặc sức sát hại người vô tội được...” Minh Thiên đáp.

“Ha ha ha... Hóa ra các ngươi chỉ là gặp chuyện bất bình muốn rút đao tương trợ sao?”

“Đúng thế!”

“Vậy thì tốt nhất các ngươi nên rời khỏi nơi đây ngay lập tức, nếu không...”

“Nếu không thì sao?” Kim Ngân khiêu khích.

“Nếu không ta buộc lòng phải tiễn các ngươi đi đoàn tụ với bọn chúng!”

Minh Thiên nhìn kĩ lại hắc y xú nữ thì thấy cô ta trạc tuổi Kim Ngân, vậy mà đôi mắt hiện lên đầy vẻ thù hận, sát khí ngút trời càng làm khuôn mặt xấu xí của cô ta trở nên quái gở.

Chàng không ngờ một tiểu cô nương lại có thủ đoạn giết người quá ư là tàn độc. Chàng ngậm vận công lực thét mấy lời thị uy:

“Ha ha, dựa vào bản lĩnh của ngươi mà muốn đưa ta đi gặp Diêm Vương ư? Thật ra thì ta cũng muốn xuống dưới đó đoàn tụ với các vị anh hùng đây, để cùng nhau nghĩ kế giết chết ngươi nhưng thiết nghĩ chưa cần. Một mình bản thiếu gia cũng dư sức đối phó với vài chục ma nữ chứ một mình ngươi e là làm bản thanh danh ta...”

Kim Ngân nghe anh nói cũng bật cười ha hả:

“Lại còn có bản tiểu thư ở đây, xem ra phen này người phải đi trình diện Diêm Vương trước là ngươi đó, mà ngươi đã nghe câu "ma cũ bắt nạt ma mới chưa", ngươi mà xuống dưới đó là không yên thân với các vị anh hùng đây đâu này.”

“Chớ có nhiều lời, nếu các ngươi đã không bỏ cuộc thì ta cũng không còn cách nào khác là tiễn các ngươi một đoạn. Hừ... Hôm nay bản cô nương đã

ra tay lăm sát mấy chục mạng người rồi, giờ có giết thêm hai kẻ không biết tự lượng sức nữa chắc cũng chẳng sao.”

Nói rồi lắc mình phóng tới chỗ Minh Thiên đứng, tả chưởng phốt nhẹ hất Minh Thiên qua một bên, hữu chưởng chop lấy thanh y thiếu nữ, thân pháp kì ảo đó khiến cho Minh Thiên chẳng kịp trở tay.

Nhưng không hổ là con trai của trang chủ Vân gia trang, sau một phút bàng hoàng chàng đã kịp trấn tĩnh huy động ba thành công lực lên hai chưởng đồng loạt phóng vào mạn sườn hắc y xú nữ. Nhưng quá lạ thay, luồng chưởng phong ào ào như vũ bão của Minh Thiên phóng tới mà hắc y xú nữ chẳng thèm né tránh.

Đội khi luồng chưởng lực áp sát người ả ta liền buông thanh y thiếu nữ ra, dùng khinh công bốc lên trên không trung. Chưởng lực của Minh Thiên cứ thế nhắm thẳng vào thanh y thiếu nữ mà xô tới, thoáng hoảng hốt Minh Thiên vội thu hồi chưởng lực

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Phong Di Lăng đệ tử

Võ công của Vân gia trang ảo diệu ở chỗ đánh ra thu lại dễ như trở lòng bàn tay, nhưng nội công của Minh Thiên khá thâm hậu tuy chàng đã thu hồi chưởng lực nhưng sức mạnh vẫn không thuyên giảm bao nhiêu, thanh y thiếu nữ rú lên một tiếng thảm khóc rồi lăn ra đất bất tỉnh nhân sự.

Hắc y xú nữ gióng lên một tràng cười quái gở rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất:

"Tiểu tử, ngươi đã bao giờ nghe câu nói "giúp người hóa ra lại hại người" chưa? Nếu ngươi không can dự vào thì biết đâu cô ta còn sống thêm được vài ngày đây này!"

"Ma nữ người thật tàn nhẫn, Vân Minh Thiên ta thề quyết băm ngươi ra làm trăm mảnh mới hả hờn!" Minh Thiên quyền thủ xiết chặt, nghiêng răng gặm lên.

"Tiểu tử oi là tiểu tử, bộ ngươi không có mắt hả, hơn hai chục người ở đây đều là những cao thủ võ lâm vậy mà còn thảm bại dưới tay ta thì một kẻ vô danh tiểu tốt như ngươi làm được gì. Tốt nhất là hãy dẹp cái máu anh hùng rom ấy lại, quỳ xuống cầu xin ta may ra ta thương tình mà tha cho một con đường sống kẻo không sẽ ôm hận suốt đời a!"

Những câu nói lạnh lùng, bốn cột của ma nữ như chế thêm dầu vào lửa, khiến cho niềm kiêu hãnh bao lâu nay của Minh Thiên bị tổn thương. Lúc này chàng không biết trời cao đất dày gì nữa chỉ quyết ý tiêu diệt cho được tên ma nữ độc ác kia. Chàng nghiêng răng kèn kẹt:

"Ma nữ, có giỏi thì đánh với ta một trận, không cần ở đây công phu miêng lưỡi."

Minh Thiên lao vào đánh nhau với ma nữ, các chiêu thức võ công của Vân gia trang mỗi chiêu mỗi thức khi đánh ra đều đẹp tựa như hoa vậy, nhưng một khi đã quyết ý lấy mạng người thì không đơn giản chút nào. Đằng sau vẻ đẹp hoa mỹ đó là cái chết đang rình rập.

Thường ngày Vân Tam Long không cho các đệ tử của mình sử dụng võ công bừa bãi bởi sợ các đệ tử hiểu nhầm làm tổn hại tính mạng kẻ khác, hôm nay Minh Thiên không cần biết đến môn quy gì hết, chỉ biết chàng đang phải đối phó với một kẻ cùng hung cực ác phải tiêu diệt cho kì được cho dù phải dùng bất cứ cách gì.

Chẳng mấy chốc chàng và ma nữ đã đánh được hơn trăm chiêu nhưng xem chừng vẫn chưa thu được chút lợi thế nào. Minh Thiên cứ tuần tự đánh hết chiêu này đến chiêu khác, chàng chưa bao giờ phải ở trong một trận ác đấu thực sự nên về mặt ứng biến xem chừng chậm chạp. Hơn nữa xưa nay chưa ai từng đánh được quá ba mươi chiêu với chàng, hôm nay chàng đã đánh tới hơn trăm chiêu rồi mà xem ra đối phương chẳng nao núng chút nào, chàng ra bất cứ chiêu nào đều bị hóa giải cứ như ả đoán được ý định của chàng vậy.

"Hay là ma nữ biết võ công của ta? Không thể nào, ngoài ta ra gia gia chưa từng truyền thụ bí kíp Hoa tử công cho ai. Có khi nào ma nữ là...".

Trong đầu chàng chợt nghĩ đến Phong Di Lăng, lúc trước ngoại công của chàng chỉ có ba đồ đệ, ngoài Chu thúc thúc đã qua đời thì chỉ còn có Phong Di Lăng là biết Hoa tử công, ma nữ chắc chắn là đồ đệ của Phong Di Lăng rồi. Nghĩ đến đây Minh Thiên chợt toát mồ hôi hột nghĩ "Võ công của đồ đệ đã cao cường như vậy thì võ công của sư phụ còn cao thâm đến đâu".

Ma nữ vẫn tiếp tục chiết giải các chiêu thức của Minh Thiên, người nào không biết thì cứ tưởng là hai sư đồ đang luyện tập võ công mà sư phụ ở đây là ma nữ còn Vân thiếu hiệp lại là đồ đệ đang tận lực tung ra những chiêu thức ý nhất đề sư phụ chỉ dạy thêm, thật là nực cười thay!

Ngoài ra ma nữ còn sử dụng thứ võ công rất lạ Minh Thiên chưa nhìn thấy bao giờ, chàng chỉ lờ mờ đoán đó là Vạn độc thần công. Đang không biết ứng biến thế nào chợt chàng nghĩ ra kế phân tán tư tưởng đối phương, chàng đột ngột dừng tay hô:

"Sư muội, chẳng hay sư phụ muội, Phong thúc thúc có được khỏe không? Lão nhân gia vẫn hay nhắc tới thúc thúc, người nói: Thúc thúc của người là một tên ma đầu ác nhất trong các tên ma đầu, nếu để ta bắt được sẽ bẻ gãy chân hấn thử coi hấn có còn luyện được Vạn độc cái con mẹ gì đó nữa không".

Thấy sắc mặt ma nữ biến sắc Minh Thiên cười thâm rồi chàng gọi lớn:

“Gia gia hài nhi ở đây, còn có đệ tử của Phong thúc thúc nữa.”

Ma nữ nghe chàng gọi vậy bỗng chợt dạ “Sao hán có thể biết thân thế của ta? Hồng rồi!”

Ả hoảng hốt bỏ chạy, nhưng đi rồi mà tánh ác vẫn còn, ả phóng một loạt châm độc về phía Minh Thiên, chàng nhanh chóng né được nhưng mấy hán tử kia thì không, họ đều trúng độc lăn lộn trên mặt đất. Minh Thiên vội chạy lại:

“Các vị không sao chứ?”

“Mau tránh ra, người không cần phải giả mèu khóc chuột đâu. Người chẳng phải cùng bọn với ma nữ sao? Còn xưng sư huynh, sư muội thân mật nữa.” Vị hán tử mà thanh y thiếu nữ kêu bằng tam ca tức giận quát mắng.

“Phải đó tam ca, hán còn đã thương tiểu sư muội nữa.”

“Các vị hiểu lầm rồi, tại hạ không có quan hệ gì với ma nữ cả. Chuyện này nói ra dài lắm, trước hết phải tìm cách giải độc cho các vị đã.”

“Không cần, tránh ra!”

“Này sao các vị mang danh anh hùng hào hiệp mà lại không biết phân biệt thị phi gì hết, nếu mà ta không ra tay thì thử hỏi ma nữ có chịu tha cho các người không? Đúng xét về lí thì có thể ma nữ đó là sư muội của ta, nhưng sư phụ ả là tên phản đồ mà Vân gia trang ta căm ghét nhất nên ả cũng là kẻ thù của chúng ta. Hai huynh muội ta không quản nguy hiểm ra tay tương trợ đã không được cảm ơn thì thôi lại còn nghi ngờ ta cùng bọn với tên ma nữ độc ác đó.

“Hóa ra huynh là người của Vân gia trang sao? Ngưỡng mộ đã lâu! Lúc này thật xin lỗi đã hiểu lầm huynh...”

“Không sao, tiểu đệ cũng thật lỗ mãng mong mọi người đừng trách. Ngân nhi, muội ở đâu vậy?” Lúc này chợt nhớ tới Kim Ngân, Minh Thiên gọi lớn.

“Đại ca muội đang ở đây, vị tỷ tỷ này bị thương nặng quá muội lo không nổi nữa rồi, phải tính sao đây?”

“Mong thiếu hiệp hãy cứu lấy tiểu muội, chúng tôi không xong rồi, thiếu hiệp không phải bận tâm mà làm gì, on cứu mạng hôm nay kiếp sau huynh đệ chúng tôi xin... báo đáp.”

Ba hán tử còn lại do trúng phải chất kịch độc nên chỉ còn trắng trối được mấy câu rồi thổ huyết mà chết. Minh Thiên đau lòng quá, đáng nhẽ chàng đã cứu được họ vậy mà... Chỉ trách ma nữ ra tay quá độc ác, chàng khẽ thở dài. Minh Thiên chạy vội đến chỗ Kim Ngân:

“Ngân ấy sao rồi?”

Kim Ngân khẽ lắc đầu. Minh Thiên ray rứt:

“Đều là do đại ca không tốt, có ý tốt muốn giúp mà bản lĩnh quá tầm thường làm liên lụy đến bao nhiêu người.”

“Đó không phải lỗi của đại ca, huynh đã cố hết sức rồi. Hay chúng ta mang tỷ ấy về Vân gia trang may ra gia gia còn cứu được.”

Minh Thiên đành gật đầu, hai người đỡ thanh y thiếu nữ lên rồi nhắm hướng Vân gia trang mà chạy. Khinh công của hai người vô cùng cao nhưng họ không ngờ “Cao nhân tất đắc hữu cao nhân trị”, họ đã giỏi ma nữ còn giỏi hơn. Ả vẫn bám theo sát họ. Khoảng cách giữa bốn người đủ gần để chỉ cần hắc y xú nữ ra tay thì Minh Thiên, Kim Ngân và cả thanh y thiếu nữ sẽ phải nhận cái chết thảm khốc. Nhưng không hiểu sao ả lại không ra tay mà chỉ lặng lẽ đuổi theo, trong khi đó Minh Thiên và Kim Ngân vẫn không hề hay biết gì.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tai họa ập đến

Chẳng bao lâu sau, Vân gia trang đã hiện ra trước mắt, hai anh em thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vừa vào trong trang hai người hoảng hốt khi thấy đèn đuốc sáng trưng, gia nhân kẻ chạy tới, người chạy lui về mặt lo lắng. Minh Thiên chạy lại gần hỏi:

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Thiếu gia, cậu đã về rồi. Phu nhân cứ tưởng có chuyện gì với hai người nên sai chúng tiểu nhân tìm suốt từ sáng tới giờ... Trang chủ, thiếu gia và tiểu thư về rồi.”

Minh Thiên và Kim Ngân đi thanh y thiếu nữ vào sảnh đường. Nhìn thấy hai người Vân Tam Long vô cùng tức giận, lão hét lớn:

“Mau quỳ xuống!”

“Gia gia...” Kim Ngân nét mặt tái xanh run rẩy.

“Quỳ xuống... Các người đã biết tội của mình chưa hả?” Vân Tam Long càng là tức giận đi lên, hận rèn sắt không thành thép bộ dáng.

“Chúng hài nhi biết lỗi rồi.” Kim Ngân càng là run rẩy đi ra, phải biết rằng là sợ nhất người phụ thân này.

“Gia gia, đây là lỗi của hài nhi, xin gia gia cứ phạt nặng, muội muội của con không liên quan gì hết.” Minh Thiên âm ức nói, trong lòng chàng thật ra không hề cho là mình có lỗi, không sợ Phong Di Lăng, không sợ chết lẽ nào cũng là tội chứ?

“Được lắm! Nói xem người đã mắc tội gì?”

“Hài nhi mắc một tội lớn đó là không chịu làm con rùa rút cổ.” Minh Thiên nói bướng, đối đầu với mẹ nữ mà chàng còn không sợ thì sợ gì bị phụ thân trách phạt chứ.

“Hay lắm! Vậy là người ngang nhiên ra ngoài đó thách thức ác nhân là không làm con rùa rút cổ sao, để mọi người lo lắng đi tìm mình mà có thể gặp họa bất cứ lúc nào là không làm con rùa rút cổ sao? Vân thiếu hiệp, thiếu hiệp giỏi lắm, Long mỗ xin nghiêng mình bái phục. Chẳng hay thiếu hiệp có gặp được Phong Di Lăng không? Chắc là hắn đã được thiếu hiệp dạy dỗ đến nơi đến chốn, từ nay không bao giờ dám quay lại Vân gia trang này kiếm chuyện? Long mỗ xin thay mặt mấy trăm người trên dưới Vân gia trang cảm tạ ơn cứu mạng của thiếu hiệp.”

Nghe mấy lời mỉa mai của phụ thân mà Minh Thiên thấy chưa xót bề bàng, không lẽ lại nói ra chuyện chàng mới chỉ gặp đệ tử của Phong Di Lăng thôi mà suýt chút thì mất mạng sao, lúc đó phụ thân không cười cho thúi mũi mới lạ.

Nhưng phụ thân chàng nói cũng đúng, chỉ vì thói hiếu thắng của chàng mà đẩy người khác vào chỗ nguy hiểm thì chàng mắc phải tội lớn khó mà dung thứ. Nhận ra lỗi của mình Minh Thiên chỉ còn biết im lặng.

“Thế nào Vân thiếu hiệp, thiếu hiệp nói xem ta nên xử lý thiếu hiệp thế nào đây?”

“Xử lý theo môn quy!” Tuy biết lỗi nhưng Minh Thiên vẫn nói cứng.

“Tốt! Vậy mau thi hành đi.”

“Khoan đã! Sư huynh, lẽ nào huynh đang tâm chặt chân con sao?” Vân phu nhân vội ngăn cản.

“Sư muội, muội còn bệnh vực cho chúng sao. Chúng biết mối nguy hiểm cận kề trước mắt mà còn dám tự tiện ra khỏi trang. Để đi tìm chúng, các huynh đệ khác có thể sẽ gặp họa. Ta không thể có những đứa con vô trách nhiệm này.”

“Sư huynh dù sao chúng vẫn còn nhỏ chưa ý thức được việc mình làm, người làm mẹ này cũng có một phần trách nhiệm, nếu muốn xử phạt thì huynh cứ xử phạt muội trước..”

“Muội... Hầy, dù sao hôm nay ta cũng phải xử phạt chúng làm gương cho những người khác, Vân Tam Long này không muốn mang tiếng dung túng con làm càn...”

Lão vốn nổi tiếng là người cương trực công minh, trước giờ chưa bao giờ phân biệt đối xử giữa con cái với các đệ tử khác, cho dù ai mắc lỗi thì lão đều xử phạt như nhau khiến cho mọi người khâm phục, hôm nay cũng không phải là một ngoại lệ.

“Gia gia! Gia gia muốn phạt thế nào cũng được nhưng đừng chặt chân Thiên ca... Gia gia!”

Kim Ngân mếu máo khóc. Thường ngày nàng gây ra không biết bao nhiêu họa nhưng lần nào đại ca cũng đứng ra nhận trách nhiệm thay, bị gia gia trách phạt không ít lần. Lần này họa cũng do tính ham chơi của nàng mà ra, nếu đại ca bị gia gia chặt chân thật thì nàng sẽ ân hận cả đời.

Lúc đó thanh y thiếu nữ khẽ rên lên và thỏ ra một ngụm máu, Vân trang chủ giật mình hỏi:

“Vị cô nương này là ai? Sao lại tới nông nỗi này?”

“Là... là... chúng hài nhi thấy vị cô nương này bị thương nặng nên mới mang về đây!” Minh Thiên nói dối.

“Mau đưa nàng ta vào trong. Quân gia, mau mời Lý đại phu...” Vân trang chủ giục, có lẽ do vội cứu người mà lão ta quên bống việc phải “Xử lý” hai đứa con của mình.

Một lúc sau, Lý đại phu trong bộ dạng ngái ngủ, quần áo lòi thôi nhanh chóng được mời đến.

“Tình hình cô nương ấy thế nào rồi?”

“Tạm thời không còn nguy kịch nữa. Lão phu sẽ kê đơn thuốc, chỉ độ vài ngày là khỏi thôi.”

Lý đại phu lúc trước vốn cũng là người trên giang hồ, nhưng ông chán cảnh chém giết, lại học được chút y thuật nên quyết định rửa tay gác kiếm làm một đại phu bình thường.

Nói bình thường thì cũng không đúng bởi y thuật của lão thuộc hàng Hoa Đà tái thế, cao thâm vô cùng, phàm những trường hợp nội thương quá nặng như lục phủ ngũ tạng bị đánh nát, trúng độc nặng không thể chữa trị thì không có bệnh gì mà lão không thể chữa.

Giữa lão và Vân gia trang vốn có thâm tình nên hề trong trang có người nào bị thương hay bị bệnh đều nhờ lão chữa trị.

“Thế thì tốt rồi. Đêm hôm khuya khoắt làm phiền Lý đại phu quá.”

“Trang chủ chớ khách khí, chỉ cần Vân gia trang có việc thì vất vả mấy lão phu cũng phải cố...”

“Mời đại phu ra ngoài này dùng trà rồi ta sẽ sai các đệ tử đưa ngài về.”

“Vậy thì phiền trang chủ.”

“Mời!”

Bên ngoài Vân gia trang, hắc y xú nữ cũng đã tới nơi, ả vô cùng sừng sốt lắm lắm:

“Vân gia trang à! Sao họ lại có thể liên quan đến chuyện này chứ? Không lý nào lại như thế được?”

Rồi dùng công phu Bích hồ đẩu tường độ nhập vào trong trang do thám. Khắp trang đèn đuốc sáng trưng, từng tốp người khí giới đầy đủ liên tục tuần tra. Thiên là địa võng giăng khắp nơi, một con ruồi cũng khó qua lọt.

“Bọn chúng canh phòng cẩn mật thế này cũng khó bề hành động. Có lẽ ta nên cảnh báo chúng không nên dính mũi vào chuyện này”.

Ả lấy ra một miếng vải trắng cắn máu viết huyết thư rồi phóng mấy mũi kim châm cắm bức thư vào cửa, lực đạo không nhỏ chút nào khiến cho tên gác cửa phải giật mình. Hắc y vội giật lấy bức thư mang vào cho trang chủ.

Vân Tam Long mở ra xem, sắc mặt biến đổi liên tục, từ xanh tới tím:

“Vân bối từng nghe danh tiếng của trang chủ là người nghĩa khí, luôn hành động trượng nghĩa vậy mà hôm nay chỉ vì tham vật không phải của mình mà gây ra những chuyện không mấy quang minh chính đại. Mong trang chủ suy xét kỹ, nhanh chóng giao trả vật về đúng chủ, nếu trang chủ vẫn u mê không chịu tỉnh ngộ buộc lòng vân bối phải ra tay, e rằng lúc đó danh tiếng của trang chủ sẽ bị hủy hoại, vân bối không mong chuyện đó xảy ra chút nào. Vân bối sẽ ở trước cửa sơn trang chờ câu trả lời của trang chủ.

Hậu bối kính bái!”

Đọc thư xong Vân Tam Long nổi giận đùng đùng:

“Thật không biết trời cao, đất dày, cả gan đột nhập vào Vân gia trang của ta lại còn viết những viết cuội, định dọa ta phỏng? Vân Tam Long ta xưa nay chưa từng tở hào bất cứ vật gì không phải của mình, người có cái gì quý giá đáng để Long mỗ đánh đổi danh tiếng cả đời chứ? Ta làm việc gì cũng quang minh chính đại thể mà người dám vu vạ cho ta tiếng xấu, hôm nay ta không cho người một bài học thì ta quyết đổi họ thành con rùa rụt cổ.”

Lão thật sự bị chọc cho sinh khí, thật không xem Vân Gia Trang của lão vào đâu mà.

“Gia gia, có việc gì làm người bức mình vậy?” Minh Thiên bước vào hỏi.

Vân Tam Long nhìn đứa con trai quý tử, chợt lão nghĩ ra điều gì, nét mặt hằm hằm:

“Tên súc sinh này, người ở bên ngoài làm chuyện xấu xa gì để người ta đến đây bôi tro trát trấu vào mặt phụ thân các người hả?”

“Gia gia, hài nhi không hiểu người muốn nói gì...”

“Cô nương người mang về hôm nay có lai lịch như thế nào hả?”

“Chuyện đó.... Chuyện đó....”

“Có phải người dám bắt cóc con gái nhà lành bị người ta phát hiện không?”

“Chẳng lẽ gia gia không tin hài nhi sao?”

Minh Thiên phẫn uất gào lên, gán cho chàng tội gì cũng được chứ bảo chàng bắt cóc con gái nhà lành thì chàng nhất quyết không chịu, xưa nay ngay cả liếc nhìn con gái nhà người ta chàng còn không dám hướng hồ gì...

“Vậy thì nói mau, người cứu cô nương ấy trong trường hợp nào?”

Minh Thiên đành phải đem đầu đuôi câu chuyện ra kể cho phụ thân nghe.

“Ra là thế, Thiên nhi à, gia gia trách nhảm con rồi. Nếu thế thì ma nữ muốn gì ở vị tiểu cô nương này?”

“Chúng ta mau vào hỏi vị cô nương kia xem chuyện gì đang xảy ra...”

“Nàng ta đã tỉnh rồi sao?”

“Àn, con đang định vào nói với gia gia...”

“Vậy mau tới đó xem sao?”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tam ca

Tại phòng của thanh y thiếu nữ, Vân phu nhân đang giúp nàng uống thuốc thì phụ tử Minh Thiên đi vào.

“Cô nương cảm thấy khá hơn chút nào a?” Vân Tam Long ôn tồn hỏi.

“Đa tạ trang chủ quan tâm, tiểu nữ đã đỡ hơn nhiều. Hôm nay nếu không nhờ công tử ra tay tương trợ thì không biết thế nào nữa. Ôn này tiểu nữ không biết lấy gì đền đáp cho vừa a!”

“Cô nương không nên khách khí. Hơn nữa tại hạ đâu có giúp được nhiều.” Minh Thiên xấu hổ.

“Chẳng hay các sư huynh của tiểu nữ...”

“Xin lỗi ngoài cô nương ra tại hạ không cứu được ai nữa.” Minh Thiên càng là hổ thẹn đi ra.

“Vậy là họ đã chết hết rồi sao?” Khuôn mặt thanh y thiếu nữ trở nên vô cùng bi thương, lệ tuôn rơi lã chã.

“Tiểu cô nương xin hãy nén bi thương, hãy kể cho chúng tôi chuyện gì đã xảy ra, Vân huynh sẽ giúp cô nương làm chủ.” Vân phu nhân an ủi.

Thanh y thiếu nữ vội lau nước mắt, nàng sụt sùi kể lại toàn bộ câu chuyện.

“Tiểu nữ là Tiểu Phụng Hoàng môn đồ phái Hoa Sơn, mấy ngày trước tiểu nữ phụng mệnh sư phụ cùng mấy sư huynh hộ tống một vật trọng yếu đến Thiếu Lâm Tự. Trên đường đi chúng tôi gặp phải sự truy đuổi của ma nữ kia nhưng đều thoát được, cho đến tối hôm nay thì ả đã ra tay tàn sát...” Nói đến đây thanh y thiếu nữ càng là ngẹn ngào không còn thốt được nên lời.

“Tại sao ma nữ lại truy sát các người?” Vân trang chủ có chút đăm chiêu.

“Tiểu nữ không biết. ả muốn chúng tôi giao ra Vạn độc bí kíp gì đó.”

“Vạn độc bí kíp?” Vân Tam Long không khỏi biến sắc, càng là ngưng trọng đi lên.

“Phụ thân, lúc đó hài tử có so chiêu với ả, chiêu thức là không sai đích thực là đệ tử của Phong Di Lăng!” Minh Thiên bổ sung thêm.

“Thế thì đúng rồi, ả đích thị là đệ tử của Phong sư đệ. Không đúng, chẳng phải là Phong sư đệ đã luyện thành Vạn độc thần công rồi sao? Sao bí kíp vô công lại rơi vào tay phái Hoa Sơn các vị?” Vân trang chủ có chút trầm ngâm.

“Tiểu nữ thật sự chưa từng nghe sư phụ nói tới chuyện này.”

“Vậy vật mà các người mang tới Thiếu Lâm Tự là gì? Có thể cho chúng ta mượn nhìn một hai được không?”

“Xin thứ cho tiểu nữ không thể tuân theo. Tiểu nữ đã hứa với sư phụ ngoài người của Thiếu Lâm Tự ra nhất định không giao vật này cho bất cứ ai khác.” Thanh y thiếu nữ ngừ khí kiên định đi lên.

“Chúng ta không muốn làm khó cô nương, nhưng hiện nay ma nữ đang ở trước sơn trang đòi người.”

“Vân trang chủ là có gì nghi kỵ chăng? Nếu như thế thì tiểu nữ đã làm liên lụy đến mọi người rồi, chỉ cần đem tiểu nữ giao ra ma nữ sẽ không làm khó dễ

mọi người.”

Tiểu Phụng Hoàng tức giận, trong lời nói của nàng chứa đầy sự khinh bỉ.

“Hàm hồ! Cô nương nghĩ Vân mỗ là người thế nào chứ? Nếu Vân gia trang không bảo vệ được cô nương thì sau này còn mặt mũi nào ra giang hồ nữa, làm sao ăn nói được với các bằng hữu phái Hoa Sơn đây. Nhưng Vân mỗ cũng không muốn mang tiếng là tham tài, nếu hôm nay không giải quyết rõ việc này thì e là sau này thanh danh của Vân gia trang sẽ bị hủy hoại.”

“Vân huynh bớt sinh khí, việc này cũng là để giải quyết, chỉ cần chúng ta đưa vị tiểu nữ này tới Thiếu Lâm Tự, lúc ấy lại mời Phụng trượng đại sư đứng ra làm chủ, thế chẳng phải là ổn sao.” Vân Phu nhân thấy tình huống có chút căng thẳng, bà càng là hiểu rõ tính phu quân nên nhanh chóng khuyên ngăn.

“Vân là phu nhân sáng suốt, vậy đợi khi cô nương khỏe lại, ta sẽ đích thân hộ tống cô nương tới Thiếu Lâm Tự diện kiến phụng trượng đại sư.”

“Vậy thì quá tốt rồi! Tiểu nữ trước xin đa tạ trang chủ cùng phu nhân!”

Vân Tam Long phát tay áo, bỏ ra ngoài. Việc này nếu xử lý không tốt thì danh tiếng bao lâu nay của Vân Gia Trang sẽ bị hủy trong tay lão.

“Phong Di Lăng! Phong tam đệ, ngươi chớ nên oán trách đại sư huynh. Chuyện năm đó đều do ngươi tự chuốc lấy. Ta sẽ không để đệ có cơ hội xuất hiện trước mặt tiểu sư muội hồ ngôn lộng ngữ đâu.”

“Thay phiên nhau giám thị mọi hành động của ma nữ. Tăng cường phòng bị toàn trang chờ lệnh của ta.”

-Tuân mệnh!

Vân trang chủ càng là ngưng trọng đi ra, nếu người đã chủ động tìm đến cửa thì nhất định là có chuẩn bị mà đến. Phải biết bộ ngựa bắt ve, hoàng tước tại hậu, mình tiên đề tránh ám tiễn khó phòng là đây, không biết sau lưng ma nữ còn ẩn nấp cái gì?

Người đến chỉ là một cái ma nữ người cũng khiến cho hắn có chút khó giải quyết, tựu là hắn cũng không muốn mang tiếng ý lớn hiếp nhỏ. Dù gì xét vai vế ma nữ kia cũng phải gọi hắn một tiếng sư bá dù muốn dù không.

Đêm dài đằng, Vân Tam Long cảm giác như mình già đi thêm mấy tuổi.

Nhiều năm đã trôi qua, mọi chuyện dần chìm vào quên lãng, giờ đây lại bị cái tên Phong Di Lăng đó khuấy đảo.

Tuổi trẻ bông bột, dám yêu dám hận, huynh đệ tương tàn cũng vì một nụ cười của giai nhân.

Tam đệ Phong Di Lăng bị phế, nhị đệ Chu Thiên Hành không rõ tung tích.

Người chiến thắng cuối cùng là Vân Tam Long lão, có được chân truyền của sư phụ, có được tiểu sư muội yêu kiều. Nhưng điều lão không nắm chắc chính là tâm của tiểu sư muội. Liệu nàng sẽ phản ứng sao khi biết được toàn bộ sự thật?

Không! Chỉ còn lão còn sống ngày nào thì chân tướng ấy vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện.

Nét mặt Vân Tam Long trở nên hung ác, trong mắt lão tràn đầy sát khí.

“Sư huynh, huynh còn chưa ngủ?”

Vân Hiểu Nguyệt, Vân phu nhân nhẹ nhàng tiến tới. Tay ngọc nhẹ xoa mi tâm đang nhũn chặt của Vân Tam Long.

Vân Tam Long cầm lấy tay phu nhân, khẽ thở dài. Năm tháng trôi qua, tiểu sư muội của lão vẫn vậy, thời gian chỉ khiến nàng trở nên thành thực, ổn trọng, càng khiến cho Đệ nhất Mỹ Nhân giang hồ năm nào thêm mấy phần phong tư, quyến rũ.

Tay Vân Tam Long bắt chợt siết chặt, Nhan sắc này chỉ có lão được quyền sở hữu, không một ai có quyền mơ tưởng!

“Sư muội, muội đi nghỉ trước, ta phải cùng chúng đệ tử phòng vệ sơn trang.”

Vân Hiểu Nguyệt khoác thêm áo choàng cho phu quân. Thấy vẻ tiều tụy của lão, lòng nàng đau xót.

“Mọi chuyện muội sẽ cùng huynh chống đỡ.”

Vân Tam Long gật đầu, bước nhanh ra ngoài. Tâm tư Hiểu Nguyệt vô cùng nhay bén, lão không muốn đối mặt lâu với nàng để cho nàng nắm được manh mối. Lúc này đây tâm lão hoảng loạn như ma.

Vân Hiểu Nguyệt bình thường ôn nhu, thực đức nhưng lão sao quên được nàng là Đại tiểu thư Vân gia, Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân một khi nổi giận thật không dám nghĩ. Vân Hiểu Nguyệt sao lại không nhìn ra lo lắng trong mắt lão chứ. Vợ chồng đầu ấp tay gối bao năm, nàng hiểu rõ lão hơn ai hết. Nhất định lão có chuyện giấu nàng.

Gần đây khi cái tên Phong Di Lăng tưởng chừng như ngủ quên ấy liên tiếp được nhắc đến khiến cho lòng Vân Hiểu Nguyệt không yên. Dường như có

một đoạn ký ức nào đó giữa nàng và Phong Di Lăng bị chôn vùi đang từ từ thức tỉnh.

“Nguyệt Nhi, mau tới đây xem, tam ca mang về cho muối kẹo hồ lô đây...”

“Nguyệt Nhi, trâm hoa mai này muối cài thật đẹp...”

“Nguyệt Nhi, chúng ta nguyện không làm thần tiên chỉ cầu một đời bên nhau là đủ.”

Tam ca liên tục xuất hiện trong mộng của nàng. Phong lưu, anh tuấn, đối với nàng đầy ôn nhu, sủng nịnh.

Nàng quyến luyến cùng tam ca trong mộng, không muốn tỉnh lại. Bởi khi tỉnh lại phải đối diện thực tại, không còn tam ca đối với nàng cười ôn nhu, chỉ còn danh tiếng tàn ác của Vạn Độc Tà Nhân, kẻ cùng hung cực ác, là công địch của toàn võ lâm, kẻ đang muốn huyết tẩy Vân Gia trang trong đó có nàng.

Tại sao lại như vậy? Hoàn toàn không giống những gì nàng nhớ, cũng như những gì đại ca Vân Tam Long kể lại.

Tam ca trong mộng, cùng tam ca hiện tại, đâu mới là tam ca của nàng?

Vân Hiểu Nguyệt xoa xoa mi tâm, đầu nàng thật đau. Đó là di chứng của việc bị thương ở đầu nhiều năm trước. Vì thế có một số chuyện nàng đã hoàn toàn quên lãng, bao gồm cả khuôn mặt của tam ca.

Hình ảnh tam ca nhạt nhòa chỉ xuất hiện qua đôi ba lời kể của người khác. Nàng gần như đã quên lãng mình có một tam ca, cho tới gần đây khi người đó lại xuất hiện.

“Phong Di Lăng? Phong ca? Rốt cuộc đâu mới là con người thật của huynh?”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Rời đi

Từ trên đài quan sát, Vân Minh Thiên thấy bóng dáng cô độc của ma nữ chìm trong đêm tối. Chàng mấy lần muốn xông ra liều một phen sống mái, nhưng đều bị Lâm sư huynh ngăn lại.

Lúc này Vân Tam Long bước lên đài, khẽ vỗ vai Minh Thiên an ủi.

“Thiên Nhi, con không cần tự trách. Chuyện này sớm muộn cũng xảy đến. Nếu gia gia có bề gì, con hãy thay ta chăm sóc cho nương và muội muội của con.”

“Gia gia...”

Vân Tam Long phát tay ra hiệu cho Minh Thiên không cần phải nói. Lão thở dài, ảo não.

“Mối hận giữa gia gia và Phong sư thúc của con không thể đôi ba câu mà hóa giải. Xem ra lần này lại phải một phen ngơoi chết ta sống a. Thiên Nhi, truyền lệnh xuống bên dưới, không một ai được vọng động. Kẻ nào trái lệnh xử theo môn quy.”

Một ngày rồi hai ngày trôi qua, đến hôm thứ ba, hắc y xú nữ vẫn cứ ngồi yên trước cửa Vân gia trang. Lâu lâu ả lại thối sáo, tiếng sáo vang dội vào các vách đá nghe như oán như than, lúc sầu thương, lúc vui vẻ êm dịu, có lúc lại mang đầy lòng hận thù trầm ảm. Nhiều người trong Vân gia trang đã không cầm được nước mắt khi tiếng sáo cất lên, có lúc lại tràn đầy hạnh phúc. Họ như bị thôi miên trong điệu nhạc kỳ bí.

“Không biết ma nữ này đang giờ trò gì nữa. Đã ba ngày nay ngồi như tượng trước cổng sơn trang, không ăn uống gì chỉ thổi sáo là đến nhường nào hảo định lực?”

“Trang chủ cũng đa nghi quá, nếu ả ta có tài cán thật sự thì đã xông vào đây rồi việc gì phải tự hành xác như thế chứ. Tốt nhất là để ta ra đuổi ả đi chứ cứ kéo dài tình trạng này chắc chết mất.”

“Cứ để cho ả ngồi, xem coi ả chịu được bao lâu, tốt nhất là chết luôn càng tốt, đỡ phải kiến chúng ta động chân động tay.”

“Thật là phiền phức a, ta không sợ ả, chỉ chán ghét có tiếng sáo kia thôi. Nó khiến tâm thần ta bất an lúc vui lúc buồn, đêm đang ngủ cũng bị nó đánh thức dậy. Thử hỏi không chết thì làm sao sống nổi đây này.”

Mọi người trong Vân gia trang đang xì xào bàn tán, xem ra tinh thần họ có vẻ bất loạn. Thà rằng trang chủ ra lệnh cho họ ra liều chết với ma nữ còn hơn phải chịu sự tra tấn tinh thần này. Tuy nói võ công của ma nữ vô cùng lợi hại, trong một đêm hạ sát hơn hai mươi cao thủ phái Hoa Sơn nhưng cũng đâu

thể vì thế mà tự hạ thấp bản lãnh của mình.

Cho như là ả có thể đối phó với hai mươi người đi chăng nữa thì ba mươi người, bốn mươi người ả có thể đối phó nổi không? Mà cao thủ trong Vân gia trang đâu chỉ có ba bốn mươi người. Họ thật không hiểu trang chủ đang nghĩ gì nữa.

Mặc dù xưa nay trang chủ vốn ôn hòa không thích gây chuyện với người khác nhưng lần này là tự người ta dẫn xác đến gây hấn với mình mà. Bao nhiêu câu hỏi được đặt ra nhưng không ai nghĩ ra câu trả lời sao cho hợp tình hợp lý cả. Đúng lúc đó thì hai phụ tử Minh Thiên bước ra.

Vân Tam Long hỏi:

“Bên ngoài tình huống sao rồi?”

“Khỏi bảm trang chủ ả vẫn chưa có động tĩnh gì.”

“Thiên nhi con nghĩ sao?” Vân Tam Long có chút ngưng trọng đi ra.

“Theo hài nhi chúng ta nên cử người ra đối phó với ả, để lâu e bất lợi.”

“Đúng đấy trang chủ, tinh thần của huynh đệ có chút sa sút nếu để lâu ắt sinh hậu họa.”

Vân Tam Long thờ dãi, thực ra ngoài lý do không muốn động binh đao mà lão nói thì lão còn muốn chờ Phong Di Lăng tới, lão không muốn mang tiếng bắt nạt đệ tử của sư đệ, chỉ cần Phong Di Lăng tới lão có thể kết thúc ân oán bao nhiêu năm giữa hai người, trả lại sự bình yên cho giang hồ.

Dù sao lão vẫn tin là bản chất của sư đệ lão không xấu lắm, nhất định lão sẽ khuyên can được y cho dù có phải đổi cái mạng già này lão cũng cam lòng. Ngoài ra trong thâm tâm lão còn tính toán chuyện gì khác, một chuyện vô cùng hệ trọng, còn là chuyện gì thì có trời mới hiểu nổi.

Lão nói:

“Thiên nhi, Tiểu Phụng Hoàng cô nương cũng đã bình phục rồi con hãy mau đưa nàng về núi Hoa Sơn đi. Phụ thân đã hứa sẽ đưa cô nương ấy tới núi Thiếu Thất nhưng có lẽ tốt nhất là đưa về Hoa Sơn để người của họ tự định đoạt lấy. Ma nữ đến đây chỉ muốn tìm Vạn độc bí kíp, chỉ cần nó không có ở đây thì sẽ không có chuyện gì xảy ra. Hơn nữa nếu đệ tử của phái Hoa Sơn lọt vào tay ma nữ trong sơn trang của chúng ta thì cũng dẫn đến không ít phiền toái.”

“Hài nhi đã hiểu!”

“Tốt. Vậy ngay tối nay con và Phụng Hoàng lập tức đi khỏi đây, mọi chuyện ở đây gia gia sẽ thu xếp ổn thỏa, tránh để đêm dài lắm mộng, sinh cực tất biến.”

Thế là ngay trong đêm đó Minh Thiên cùng Tiểu Phụng Hoàng bí mật theo đường địa đạo dưới Vân gia trang lên ra ngoài nhằm hướng Núi Hoa Sơn đi tới. Sáng hôm sau họ tới một thị trấn nhỏ. Minh Thiên chỉ một tửu quán ven đường nói:

“Phụng Hoàng sư muội chúng ta vào đây ăn chút gì rồi lên đường tiếp.”

“Cũng được.”

“Mời hai khách quan. Tiểu nhị đâu mau mang trà ra mời hai vị đây!” Chủ quán niềm nở đón tiếp.

“Khách quan dùng gì xin cứ gọi, quán chúng tôi có rất nhiều món ngon như đậu hũ hầm thất bảo, vịt tiềm Tứ Xuyên, cá hồng nhồi ngũ quả...” Chủ quán càng là hứng khởi giới thiệu món ăn.

“Được rồi, mang cho chúng tôi mấy món ngon nhất.” Minh Thiên cũng là lười nhác điểm món, trực tiếp để chủ quán điểm mấy món ngon nhất mang lên.

“Vâng! Nhị vị khách quan chờ chút có liền!”

Do chạy một đêm dài Minh Thiên có chút đói bụng nên hần ăn uống một cách ngon lành, còn Tiểu Phụng Hoàng thì không hề đụng đũa.

“Sao muội không dùng chút thức ăn, đường còn xa phải ăn nhiều một chút mới có sức lên đường, món ăn ở đây khá ngon a.” Minh Thiên có chút quan tâm hỏi thăm thiếu nữ.

“Muội lo lắm, lỡ như ma nữ cố tình gây khó dễ cho Vân bá bá và mọi người ở Vân gia trang thì sao?”

“Muội đừng lo, gia gia ta sẽ đối phó được. Người của Vân gia trang chúng ta từ trên xuống dưới ai cũng mang trong mình võ công tuyệt thế, nhưng xưa nay luôn ôn hòa không thích gây sự đánh nhau, nếu không ma nữ đâu có còn toàn mạng a.”

Tuy nói mấy lời đó để an ủi Tiểu Phụng Hoàng nhưng thật ra Minh Thiên lại lo lắng hơn ai hết, chàng đã chứng kiến sự tàn ác của ma nữ, đến giờ nghĩ lại còn thấy lạnh gáy nếu ả có ý đối phó với Vân gia trang thật thì...

“Ta thật là vô dụng!” Minh Thiên khẽ thờ dãi nỉ non, không ngờ Tiểu Phụng Hoàng nghe ra được, nàng khẽ động viên tới.

“Sao Thiên ca lại nói thế, muội thấy huynh vừa tài giỏi lại vừa dũng cảm nữa.”

“Muội thật khéo ăn nói a!”

“Ai cũng khen muội như huynh vậy.” Phụng Hoàng chum chim cười, nụ cười khuynh thành của giai nhân làm Vân thiếu hiệp nghệt thờ. Mới hay anh hùng khó qua ải mỹ nhân là đây a!

“Thật là...! Thôi ăn mau đi còn lên đường” Minh Thiên có chút cười khổ đánh trống lảng, lúc này đâu phải là lúc nói chuyện nam nữ.

Đường đến hoa Sơn thật dài nhưng Minh Thiên và Phụng Hoàng cảm giác như thật ngắn ngủi.

Giây phút bên nhau hạnh phúc không sao tả xiết. Trai tài giả sắc quyến luyến bên nhau không muốn xa rời.

Tiểu Phụng Hoàng không xinh đẹp như mẫu thân Đệ Nhất Mỹ Nhân Giang Hồ của chàng, thậm chí không bằng Vân Kim Ngân. Nhưng lại là nữ nhân đầu tiên khiến tâm chàng ngứa ngáy.

Ở cạnh nàng, Minh Thiên có cảm giác thời gian như ngưng đọng. Mỗi ánh mắt, nụ cười của nàng đều khiến tim chàng lỡ nhịp. Thời gian tiếp xúc chưa lâu nhưng Minh Thiên có thể khẳng định chàng bị tiếng sét ái tình ngay từ lần đầu gặp gỡ.

Anh hùng tuyệt xứng với giai nhân. Hoạn nạn này sinh chân tình.

Nhưng cuộc vui nào cũng có lúc tàn, ba ngày sau họ đã đến núi Hoa Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hoa sơn phái

Tây Nhạc Hoa Sơn nằm tại địa phận tỉnh Thiểm Tây.

Trong năm ngọn núi lớn Thái Sơn, Hành Sơn, Tung Sơn, Hoa Sơn, Hằng Sơn thì Hoa Sơn nổi tiếng nhất về độ hiểm trở.

Đường lên núi uốn lượn khúc chiết, cả ba mặt đông – tây – nam đều là vách núi dựng đứng, chỉ duy trụ đỉnh nơi bắc phương là có khuynh hướng nghiêng xuống mở ra một con đường lên núi, vì thế có câu ngạn ngữ “Tự cổ Hoa Sơn nhất điều lộ” (từ xưa Hoa Sơn chỉ có một con đường) ám chỉ sự gian nan trắc trở trên con đường đăng sơn.

Hoa Sơn Phái ngụ tại Hoa Sơn Đình.

Hoa Sơn phái bắt nguồn từ thời Tần Hán trải hàng trăm năm trui rèn đến nay đã trở thành danh môn chính phái tiếng tăm lẫy lừng trong võ lâm. Võ công của Hoa Sơn đặc biệt là kiếm thuật vô cùng đẹp mắt, kỳ diệu, mỗi chiêu mỗi thức đều đạt đến cảnh giới “chính hợp kỳ thắng, hiểm trung cầu thắng”. Được mệnh danh là đệ nhất kiếm phái.

Các môn nhân phái Hoa Sơn đều là cao thủ kiếm pháp, ai ai cũng một lòng luyện kiếm không màng thế sự. Hoa Sơn Phái có một sức mạnh khiến người ta kính phục nhưng lại vô cùng khiêm tốn, ôn hòa. Đệ tử Hoa Sơn chia thành tu thân hữu vi và tu tâm vô vi. Kiếm tông nghiên cứu chiêu thức tinh xảo kỳ diệu, vạn pháp tinh thông. Khí tông nghiên cứu cầu chân tại tâm, nhất pháp thông vạn pháp.

Thấy đệ tử yêu trở về, Triệu Đức Chính, trưởng môn phái Hoa Sơn cũng là sư phụ của Phụng Hoàng, vô cùng vui mừng.

Tin hơn hai mươi môn đồ phái Hoa Sơn bị hãm hại đã được lan truyền tới tai lão từ mấy ngày trước. Các đệ tử trong phái sôi sục ý định trả thù nhưng chưa biết đích xác kẻ thù là ai, nay thấy Tiểu Phụng Hoàng trở về họ vui hơn bất được vàng bởi nàng là nhân chứng duy nhất của vụ thảm sát đẫm máu đó.

“Đồ nhi Tiểu Phụng Hoàng bá kiến sư phụ!”

“Về tới là tốt! Không cần để tâm a!” Triệu chương môn bộ dáng cung chiêu đệ tử đi ra.

“Sư phụ...” Phụng Hoàng càng là rung rung nước mắt.

Mấy ngày qua gặp bao chuyện uất ức, lại chứng kiến cái chết thảm khốc của các vị sư huynh mà không thể làm được gì Tiểu Phụng Hoàng thấy đau khổ vô cùng. Nay được gặp lại sư phụ, người thân duy nhất của mình, nàng vui mừng khôn xiết không có lời nào tả nổi.

Từ nhỏ nàng đã là một cô nhi không cha không mẹ, một tay sư phụ nuôi nấng nàng khôn lớn nên đối với nàng sư phụ là người quan tâm nàng nhất. Lần

này suýt chút thì nàng không còn cơ hội gặp lại sư phụ nếu không có Minh Thiên giúp đỡ nên khỏi phải nói, cũng biết nàng cảm kích chàng thế nào. Nàng tiếp lời:

“Sư phụ, hôm nay đồ nhi còn được gặp sư phụ là nhờ ơn của Vân đại ca, chính huynh ấy đã cứu mạng đồ nhi.”

“Vân thiếu hiệp, không sai a! Vẫn là không kém phong phạm của Vân trang chủ năm xưa là mấy a. Phái Hoa Sơn lần này nợ công tử một món nợ ân tình đây này.” Triệu chương môn ánh mắt có chút thương thức nhìn Minh Thiên nhận xét.

“Triệu chương môn chớ khách khí, đó là việc văn bối nên làm...” Minh Thiên có chút cao hứng trong lòng, vẫn là không dám thất lễ ôm quyền đáp lại.

“Thiếu hiệp đường xa đến đây chắc đã mệt, để ta bảo các đệ tử chuẩn bị phòng cho thiếu hiệp nghỉ ngơi trước, lúc khác chúng ta nói chuyện tiếp.”

“Đa tạ Triệu chương môn! Văn bối gia vẫn còn có việc xin phép phải đi trước, sau này có dịp sẽ đến bái phỏng sau a.” Minh Thiên vội từ chối, nói thật hẳn lúc này còn canh cánh trong lòng chuyện Vân gia trang nên không dám dây dưa thêm thời gian, tựa là muốn sớm trở về phục mệnh.

“Thiếu hiệp mới đến đã vội đi sao?”

“Vân ca! Sư phụ nói đúng a! Huynh vẫn là nghỉ ngơi trước, ngày mai lên đường cũng không muộn a!” Tiểu Phụng Hoàng cũng có chút lo lắng quan tâm Minh Thiên, dù sao mấy ngày nay vì gặp trở lại Hoa Sơn hai người đã vất vả không ít.

“Cảm ơn ý tốt của Triệu chương môn cùng Phụng Hoàng muội. Văn bối cũng muốn ở đây mấy hôm để chương môn chỉ giáo thêm nhưng hiện nay Vân gia trang đang xảy ra chút rắc rối văn bối phải về xem tình hình thế nào rồi...” Minh Thiên càng là có chút tiếc nuối thở dài đáp.

“Mấy ngày trước lão phu cũng nghe người ta đồn về việc của Vân gia trang, nhưng thực hư thì lão phu vẫn là không biết rõ lắm, vẫn mong thiếu hiệp có thể nói rõ một hai. Dù sao lão phu cùng Vân trang chủ đại danh cũng là cửu ngưỡng từ lâu.”

Minh Thiên không dám chậm trễ, cũng là đem toàn bộ sự việc thuật lại toàn bộ. Nghe xong lão dùng dưng tức giận. Phải biết chuyện này cũng dính không ít liên quan đến người Hoa Sơn Phái, nên lão càng là không dám chậm trễ truyền lệnh.

“Thật không coi phái Hoa Sơn ta ra gì nữa! Thiếu hiệp cứ yên tâm Triệu mỗ này sẽ không khoanh tay đứng nhìn a. Huy Sơn mau tập hợp các đệ tử chúng ta đến tiếp ứng Vân trang chủ.”

“Vậy thì thật đa tạ Triệu chương môn!” Minh Thiên càng là vui mừng đi lên, lần này thật nếu có Hoa Sơn Phái giúp đỡ thì Vân gia trang cũng là có thêm một phần sức mạnh.

“Ày dà, Vân thiếu hiệp cũng không cần khách khí. Cả đời Triệu Đức Chính ta chưa từng thấy kẻ nào ức hiếp người quá đáng như vậy. Ta cũng phải nhân cơ hội này trả thù cho các đệ tử, giúp vô lâm thanh trừ tên ác bá. Vạn độc tà nhân Phong Di Lăng, hôm nay ta nhất định phải đòi người môn nợ hai mươi năm trước.”

“Sư phụ, người không thể rời khỏi Hoa Sơn được!... Việc lần trước vẫn chưa giải quyết xong lỗ như...” Các đệ tử Hoa Sơn vội ngăn cản.

“Hừ, các con nhắc ta mới nhớ. Mấy kẻ âm toán ta vẫn còn ở ngoài kia, chỉ cần ta sơ sẩy là chúng hành động. Nhưng chẳng lẽ lại giương mắt đứng nhìn Vân gia trang bị người ta ức hiếp sao?”

“Xin tiền bối đừng lo, tuy Vân gia trang không có tài cán gì nhưng không dễ bị ăn hiếp đâu. Không chừng giờ này gia gia đã bắt được ma nữ rồi... Văn bối chỉ muốn thỉnh giáo trường môn một chuyện.”

“Vân thiếu hiệp cứ nói, đừng ngại.”

“Nếu tiền bối không phiền có thể cho văn bối biết vật mà mọi người hô tống tới Thiếu Lâm Tự là gì không? Văn bối không có ý gì, chỉ là để sau này gia gia dễ ăn nói với mọi người bởi có kẻ đặt điều cho là Vân gia trang đã đoạt Vạn độc bí kíp...”

“Chuyện đó...” Triệu trường môn có chút khó khăn.

“Vân thiếu hiệp, chớ trách tiểu đệ nhiều lời, việc mình không làm thì sợ gì người khác nói, huống chi việc gì phải e ngại những kẻ bàng môn tà đạo đặt điều.” Tên đệ tử phái Hoa Sơn tên Tống Huy Sơn nói.

“Huy Sơn chớ có vô lễ! Thật ra chuyện này cũng một phần có liên quan đến Hoa Sơn phái chúng ta, dẫn tới phiền phức thêm cho Vân trang chủ.” Triệu Đức Chính nhắc.

“Thật ra chuyện này nói ra cũng chẳng sợ thiếu hiệp cười. Thiếu hiệp cũng biết nội bộ phái Hoa Sơn vốn chia thành hai phe Kiếm tông và Khí tông, đấu đá lẫn nhau, cuối cùng phe Khí tông thắng lên làm chương môn. Đến nay tuy đã trải qua nhiều đời nhưng hậu nhân của Kiếm tông vẫn còn ôm hận trong lòng, gần đây chúng liên kết với phái Thiên Trù định nổi loạn cướp lại chức chương môn. Triệu mỗ bị chúng âm toán may mà thoát được. Thế lực của ma giáo rất mạnh, ngày trước tuy đã tiêu diệt được một Phi Ứng giáo nhưng phái Thiên Trù do ở Quan Ngoại nên vô lâm Trung Nguyên khó mà làm gì nổi. Chúng ngày càng bành trướng thế lực, đến nay đã đặt chân vào Trung Thổ rồi. Ngoài ra hiện nay trên giang hồ xuất hiện rất nhiều thế lực rất đáng ngại: Cuồng Sát Giáo Thánh, Ngũ Độc Cốc...” Triệu Đức Chính càng là thở dài trầm ngâm nói tiếp.

“Thế lực ma giáo ngày càng mạnh mà chính phái lại chia rẽ, mất đoàn kết, sớm muộn gì giang hồ cũng rơi hết vào tay chúng thôi.”

Minh Thiên sốt sáng hỏi:

“Việc này có liên quan gì đến vật mà các vị mang đến Thiếu Lâm?”

“Đó là bảo vật chấn môn của Hoa Sơn phái, ta đề phòng trường hợp không chống chọi lại ma giáo thì bảo vật cũng không rơi vào tay chúng, sau này các đệ tử của Hoa Sơn có thể nhờ nó mà chấn hưng bản phái...”

Triệu Đức Chính thờ dài khi lão nghĩ tới tình trạng xấu nhất đối với Hoa Sơn.

“Thật không phải, vân bối đã biết bí mật của tề phái rồi. Sao tiền bối không mời các môn phái khác hợp sức giúp đỡ?”

“Không phải ta không nghĩ đến nhưng hiện nay giang hồ đang hết sức rối loạn cũng chỉ vì cái tên Vạn độc Tà Nhân ấy, còn ai hơi sức đâu mà lo mấy chuyện tranh giành trong nội bộ các phái nữa, may mà Thiếu Lâm Tự còn chịu giúp chúng ta cất giữ bảo vật đấy.”

“Nhưng việc tiêu diệt ma giáo đâu chỉ nhờ vào sức của một môn phái nào? Sau khi Vân gia trang giải quyết xong việc của ma nữ nhất định sẽ hợp sức với Hoa Sơn tiêu diệt tận gốc ma giáo.”

“Đa tạ ý tốt của thiếu hiệp.”

“Thôi trời không còn sớm nữa, vân bối xin phép được xuống núi.”

“Thiếu hiệp đi đường cẩn trọng. Nếu có việc gì cần lão giúp thì cứ sai người đến thông báo chớ ngại...”

“Vân bối xin ghi nhớ. Lão tiền bối xin bảo trọng! Cáo từ!”

Minh Thiên chưa đi được bao xa thì Tiểu Phụng Hoàng vội đuổi theo:

“Thiên ca, muội tiền huynh một đoạn...”

Hai người đi bên nhau mà không nói được với nhau câu nào, chỉ khẽ liếc nhìn nhau. Giấy phút chia ly sao mà bịn rịn, lưu luyến. Rồi không hẹn mà hai người cùng gọi tên nhau:

“Minh Thiên ca...”

“Phụng Hoàng muội muội...”

Họ đỏ mặt nhìn nhau cười.

“Muội nói trước đi...”

“Thôi, huynh nói trước đi...”

“Ta... ta không biết nói gì hết...”

“Huynh... huynh đi rồi có còn trở lại không?”

“Ta... nhất định ta sẽ trở lại.” Minh Thiên nói chắc như đinh đóng cột.

“Muội sẽ chờ huynh. Dù cho huynh có không trở lại muội vẫn cứ chờ huynh.” Nói đến đây Phụng Hoàng mắt đã rơm rớm. Minh Thiên luống cuống đưa tay lên lau những giọt lệ lăn trên má nàng.

“Muội đừng khóc, ta sợ nhất là nhìn các cô nương khóc đó. Muội yên tâm, nhất định Thiên ca sẽ quay lại tìm muội a.”

“Đây là miếng ngọc muội luôn mang bên mình từ nhỏ, tặng cho huynh đó. Muội nói cho huynh biết sau này huynh mà dám để ý đến cô nương nào khác thì muội sẽ không tha cho huynh đâu.”

“Ta biết rồi. Dù cho có cô nương nào để ý đến ta, ta cũng không thèm quan tâm, ta sẽ nói với cô nương ấy là ta đã có ý trung nhân rồi, ý trung nhân của ta vô cùng hung dữ, sẽ cắt lưỡi, móc mắt ta nếu như họ cứ đi theo ta, chắc chắn họ sẽ sợ mà bỏ chạy đó...”

“Cái huynh này, thật là... Chẳng lẽ trong mắt Vân ca muội thật sự là một người hung dữ vậy a.” Phụng Hoàng bật cười hờn dỗi, nhưng trong lòng lại càng nổi lên không hiểu ám áp cùng rung động.

“Phụng Hoàng, đây là thanh đoản kiếm gia gia tặng cho ta, muội hãy giữ lấy, nếu sau này ta phản bội muội thì muội có thể dùng nó đâm ta năm bảy nhát, ta nhất định không oán thán nửa lời...”

Hai người nắm chặt tay nhau, ánh dương đang khuây dần sau đỉnh núi nhưng cứ muốn nán lại để chứng kiến hạnh phúc của đôi trẻ.

“Muội mau về đi kéo sư phụ lo. Ta phải đi đây.”

Minh Thiên quay người đi nhanh xuống núi, càng là không dám quay đầu nhìn lại, chàng không muốn tình cảm của nàng níu giữ bước chân chàng. Đi đã xa nhưng dường như vẫn nghe đâu đó trong gió có lời nhắn gửi của Phụng Hoàng “Thiên ca, hãy bảo trọng”.

Xuống núi rồi Minh Thiên tại dịch trạm kiếm ngay một con ngựa tốt, ngày đêm đi không mệt mỏi mong mau chóng về đến Vân gia trang. Ruột gan chàng như có lửa đốt, linh tính như mách bảo chàng có việc không hay đã xảy ra

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Vân gia diệt môn

Minh Thiên roi da thúc ngựa, ngày đêm không nghỉ dùng tốc độ nhanh nhất để quay về, trên đường hần cang không dám nghỉ ngơi, trong linh cảm hần cang là không ngừng bất yên đi lên.

Vân gia trang đã hiện ra trước mắt nhưng sao lại lạng lẽ đìu hiu thế này. Minh Thiên xô cửa bước vào gọi lớn.

“Gia gia! Nương! Hải nhi đã về rồi!”

“Hả!? Sao lại thế này?”

Mắt Minh Thiên tối sầm lại!

Khắp trang la liệt xác người chết!

Đâu đâu cũng cảnh tượng máu chảy đầu rơi, mùi xú uế bốc lên nồng nặc.

Trong sảnh đường vô cùng bừa bộn chứng tỏ ở đây đã xảy ra một cuộc hỗn chiến, Minh Thiên bước vào và chàng đã nhìn thấy cảnh mà chàng lo sợ nhất, không muốn nhìn thấy nhất: xác của Vân trang chủ và Vân phu nhân, họ cang là nắm tay nhau nằm chung một chỗ trong sảnh đường.

“Gia gia! Nương! Không! Hai người không thể chết được!... Sao mọi người lại bỏ Thiên nhi mà đi chứ!”

Hần cang khóc lóc thảm thiết, hần hết lay phụ thân rồi lay mẫu thân, thế giới với hần lúc này dường như đã vỡ nát. Hần không ngừng gào thét cho đến khi ngất lịm lúc nào không hay.

Khi tỉnh lại thì trời đã tối, trăng lên cao sáng vàng vạc, ánh trăng rọi vào trong sảnh đường âm u.

Minh Thiên thấy trên tường có một hình thù kì quái. Phải rồi, đó chính là hình chiếc đầu lâu, một chiếc đầu lâu vẽ bằng máu!

Máu của cha mẹ chàng, máu của các huynh đệ Vân gia trang! Máu của mọi người đã đổ xuống bởi bàn tay của kẻ khát máu mất hết nhân tính.

Bên cạnh cái đầu lâu là hàng chữ cũng viết bằng máu: Vân gia tuyệt tự. Sát!

“Ma nữ! Phong Di Lăng! Địch thị là chúng!...Ha ha ha.” Minh Thiên cười như điên như dại.

“Ma nữ, ta phải giết mi, ta phải giết... giết... ha ha ha.”

Cười rồi lại khóc, khóc rồi lại cười, hần như một kẻ phát điên.

Không điên sao được khi tận mắt chứng kiến song thân và mấy trăm huynh đệ chết một cách thảm khốc như vậy.

Chỉ các đây vài ngày thôi, tại nơi này gia gia còn vì chàng mà nổi trận lôi đình. Nương còn vì chàng mà ôn nhu khuyên nhủ gia gia. Chỉ cách mấy ngày thôi mà đã vĩnh viễn xa lìa.

Đau đớn tận tâm can, bức hần muốn điên loạn.

Nhưng rồi hần chợt nhận ra, hần phải tỉnh táo để tìm con ma nữ và tên Vạn ác nhân kia đòi nợ máu.

Hần sẽ lần lượt bắt từng kẻ thủ ác phải đền tội trước vong linh song thân và huynh đệ mình.

Hần lặng lẽ đứng dậy đi thu xếp hậu sự cho những người đã chết.

Dưới ánh trăng mờ ảo, Vân Minh Thiên lần lượt khiêng xác từng người từng người xếp ngay ngắn. Lần lượt chỉnh sửa y phục cho từng người. Lau sạch vết máu trên mặt họ. Nhiều người chết không nhắm mắt, trong mắt họ hiện lên sự khủng bố, chứng tỏ trước lúc chết họ đã gặp chuyện vô cùng khủng khiếp.

Một trăm tám mươi một người. Toàn trang đã bị giết sạch.

Khoan đã! Sao chỉ có một trăm tám mươi một người? Còn một người nữa đâu?

Đúng rồi Ngân Nhi đâu? Sao lại không thấy Ngân Nhi? Lẽ nào muội ấy đã bị Phong Di Lăng bắt đi?

Không thấy xác nghĩa là còn hy vọng. Ngân Nhi đợi ca ca, ca ca nhất định sẽ cứu được muội.

Mấy ngày sau họa diệt môn của Vân gia trang đã làm náo động giang hồ.

Các phái đều cử người đến phúng điếu. Kẻ vì lòng thành mà đến, cũng có mà kẻ vì thỏa mãn sự hiếu kỳ mà đến. Họ xót xa trước thảm kịch của Vân gia trang và không khỏi phẫn nộ.

Trong tang lễ có một điều bất ngờ xảy ra, khi mọi người đang thăm hỏi, an ủi thiếu trang chủ thì có một lão đạo nhân bước vào. Lão bước tới linh cữu của Vân trang chủ về mặt vô cùng bi thương.

“Vân đại ca, lão đệ thật không ngờ huynh đài lại bạc phận đến như vậy. Sao huynh có thể đi trước đệ chứ. Ngày trước khi chúng ta kết nghĩa huynh đệ đã từng thề là không được đồng sinh thì cùng nhau đồng tử, vậy mà huynh ra đi cũng không báo cho đệ một tiếng.”

Vừa khóc lão vừa đập đầu vào quan tài bôm bốp.

Minh Thiên gầm lên rút lấy thanh kiếm kề vào cổ đạo nhân, mắt chàng rực lửa căm hờn.

“Thôi đi, đừng giả nhân giả nghĩa nữa. Ngươi sát hại phụ mẫu ta, các huynh đệ của ta, hôm nay còn dám dẫn xác tới đây sao? Càng tốt ta khỏi mất công đi tìm hôm nay ta sẽ lấy máu ngươi tể linh hồn người chết. Phong Di Lăng hãy đền mạng.”

Mọi người trong sảnh đường đều giật mình kinh hãi, thì ra đây chính là tên ác nhân đã gây ra vụ thảm sát đẫm máu này, kẻ gần đây làm mưa làm gió trên giang hồ gieo rắc không ít tai ương đây sao.

Nghe đến tên Phong Di Lăng lão đạo nhân nhảy dựng lên, lão túm lấy cổ áo Minh Thiên hét lớn:

“Ngươi nói gì? Phong Di Lăng à? Chính hắn đã sát hại đại ca đại tẩu sao? Lại là tên ác tặc đó à, có nơi nào mà hắn không nhúng tay đến không?”

“Nói vậy lão bá tặc không phải là Phong Di Lăng sao?”

Đạo nhân phun nước bọt phì phì:

“Nhắc đến cái tên ác tặc lừa thầy phản bạn đó là ta muốn nôn rồi. Tiểu đệ, ngươi chính là con trai của Vân đại ca sao? Chẳng lẽ ngươi không biết ta? Phụ mẫu ngươi không kể cho ngươi nghe về ta sao?”

“Chẳng lẽ... người là Chu thúc thúc? Diệt nhi nghe nói người đã bị Phi Ưng giáo sát hại rồi a.”

“Hừ, Phi Ưng giáo nào sát hại được lão phu chứ, chẳng qua là lão phu chán cuộc sống chém giết nên lui về sống ẩn dật, lúc đó lão phu không có nhiều tiền nên không thể làm lễ ‘thau vàng gác kiếm’ để mời các bằng hữu giang hồ đến chứng kiến, mai một lão phu sẽ làm bù vậy.”

Mọi người nghe nói thế cười ồ cả lên.

“Thì ra Lôi công Chu Thiên Hành còn sống sao? Trông đại hiệp vẫn oai phong như thuở nào.”

“Chúng tôi thật có mắt như mù, mong đại hiệp đừng chấp nhất.”

“Chu thúc thúc, diệt nhi đắc tội với thúc thúc rồi.” Minh Thiên vội thu kiếm lại.

“Vân đại ca oi, mới gần hai mươi năm không gặp mà giờ đã kẻ âm người dương cách biệt rồi hu hu hu. Huynh chờ đệ bắt được tên họ Phong chó chết đó, róc thịt lột da hắn rồi rồi đệ sẽ xuống dưới đó hầu đại ca đại tẩu.”

“Giang hồ bấy lâu nay rối loạn chỉ vì một tên Vạn độc tà nhân, mong đại hiệp có thể đứng ra giúp đỡ chủ trì công đạo.” Hoắc Trường lão của Cái Bang lên tiếng.

“Đúng vậy, mong Chu lão tiên bối ra mặt giúp đỡ.”

“Áy, áy, mọi người đừng làm vậy khiến lão phu xấu hổ. Quả thực bây giờ lão phu có ra mặt cũng không giúp được gì, e lại làm liên lụy tới các vị thôi, lão phu bây giờ là một kẻ vô dụng rồi.”

“Sao Chu lão huynh lại nói thế, tất cả chúng tôi ở đây đều biết võ công của lão huynh thiên hạ khó có đối thủ. Huynh không chịu giúp giang hồ diệt trừ hậu họa trước mắt thì còn ai vào đây nữa.”

“Lão phu a!... Bây giờ lão phu đã không được rồi a! ... Lão phu bây giờ là một... phế nhân rồi.” Lão nhân càng là lắc đầu thờ dài, trong mắt càng là có chút ảm đạm chán nản đi ra.

“Sao?” Tất cả mọi người đều nghị luận ầm ỹ.

“Phế nhân?” Quần hùng võ lâm càng sùng sốt đi lên.

“Chu thúc thúc... sao lại như vậy được?” Minh Thiên cũng là kinh ngạc.

“Thì cũng là do tên cầu tặc Phong Di Lăng đó gây ra thôi. Ta đã từng dặn đệ tử đến Vân gia trang cảnh báo cho mọi người biết mà đề phòng không ngờ vẫn không kịp.” Lão nhân quyền thủ xiết chặt, trong mắt ánh lên thù hận không thôi.

“Giang hồ sắp tới sẽ không có ngày nào yên bình a.” Mọi người càng là thờ dài ngao ngán.

“Vân thiếu chủ, hôm nay các anh hùng võ lâm và các bang phái đến đây để tưởng nhớ đến Vân trang chủ và các huynh đệ Vân gia trang đã thiệt mạng, bây giờ chúng tôi xin phép được cáo từ trở về nghĩ cách đối phó với ác nhân.”

“Vân thiếu hiệp cứ yên tâm nhất định chúng tôi sẽ giúp thiếu hiệp đòi lại công bằng...”

“Nếu thiếu hiệp cần giúp đỡ chúng tôi xin sẵn lòng!”

“Đa tạ các vị đã quan tâm. Sau này Minh Thiên còn phải làm phiền các vị nhiều.”

“Không có gì, Vân thiếu hiệp đừng khách sáo.”

“Cáo từ.”

“Cáo từ.”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bí Mật Kinh Thiên

Minh Thiên tiễn các hào kiệt ra về. Khi hắn quay lại thì thấy Chu Thiên Hành vẫn đứng bản thân trước linh cữu song thân hắn.

“Chu thúc thúc...”

Hắn gọi, lòng cảm thấy vô cùng xúc động bởi Chu Thiên Hành, người sư thúc trước giờ hắn chưa bao giờ gặp cũng là người thân duy nhất của hắn lúc này của hắn.

“Tiểu diệt... Thúc thúc thật có lỗi vì không giúp gì được con. Thúc thúc quả thật vô dụng quá.”

“Thúc thúc đừng tự trách mình nữa. Diệt nhi thấy mình mới là người có lỗi nhiều nhất.”

Nói đến đây bao nhiêu ân hận dần vặt lại tràn đến với Minh Thiên!

Giả như hắn cẩn thận hơn vào hôm cứu Tiểu Phụng Hoàng thì ma nữ không theo hắn đến Vân gia trang!

Giả như hắn không đi cùng Tiểu Phụng Hoàng và giả như hắn có thể về sớm hơn, tuy biết có về cũng chẳng để làm gì. Bản lãnh của gia gia hắn mà còn không thể đối phó được với ma nữ thì hắn làm được gì, nhưng ít nhất hắn có thể nhận một đao của ma nữ mà theo gót phụ mẫu xuống đoàn tụ nơi âm tào địa phủ còn hơn sống trong đau khổ thế này!

Giả như... Hắn thấy mình là một kẻ có tội, tai họa của Vân gia trang hôm nay đều từ hắn mà ra cả. Hắn thật đáng trách.

Đêm đã về khuya, Minh Thiên một mình trong bóng tối, hắn nhớ lại những ngày bình yên đã qua.

Vân gia trang giờ đây lạnh lẽo quá! Không còn tiếng cười đùa hồn nhiên, ngây thơ của Ngân nhi, không còn bóng dáng hiền từ của mẫu thân hắn, không còn văng vẳng những lời giáo huấn nghiêm khắc của phụ thân, không còn những buổi sáng luyện tập võ nghệ cùng các huynh đệ...

Tất cả đối với Minh Thiên bây giờ chỉ còn là hư ảo.

Càng nghĩ càng hận, hận mình bất tài vô dụng, hận kẻ gieo rắc tai ương...

Tiếng muỗi bay vo ve, tiếng côn trùng kêu vang vọng trong đêm tối nghe thật náo lòng. Nếu như không có Chu Thiên Hành đến thì chắc là Minh Thiên đã khóc vì buồn mất.

“Hiền diệt mau lại đây uống rượu với thúc thúc...”

“Chu thúc thúc! Diệt nhi không biết uống rượu.”

“Ta biết ngay mà. Chắc là gia gia của ngươi quân thúc ngươi nghiêm ngặt lắm phải không? Hồi trước huynh ấy cũng cứ ra rả suốt ngày bên tai ta nào là không được uống rượu, nào là không được cờ bạc, nào là không được đánh nhau khiến ta phát chán.”

“Nhưng gia gia nói vậy là đúng mà...”

“Đừng cái con khi! Ngươi chưa bao giờ nghe nói "Nam vô tửu như kỳ vô phong" hả? Mà đã rượu vào thì lời ra dẫn đến sinh sự đánh nhau là chuyện hết sức bình thường. Diệt nhi à, từ nay không còn gia gia ngươi nữa hay ngươi theo thúc thúc về núi Hoàng Sơn đi. Ở đó phong cảnh đẹp, rượu lại ngon còn có cả Bắc Phong bá bá và Quách thúc thúc của ngươi nữa, tha hồ mà vui về.”

“Không được! Diệt nhi còn phải báo thù. Mấy trăm mạng người Vân gia trang đã bị ma nữ sát hại nhất định diệt nhi phải lấy được máu ả ta để tể vong hồn phụ mẫu và các huynh đệ.”

Minh Thiên nghiêng răng kèn kẹt, lửa hận trong mắt hần lại bốc lên ngàn ngút.

“Báo thù là việc nên làm nhưng phải hết sức bình tĩnh. Phong Di Lăng là kẻ ác độc, một con quỷ đội lốt người, không việc gì mà hần không dám làm. Ngươi không phải là đối thủ của hần đâu.”

“Diệt nhi hiểu, nhưng diệt nhi sẽ không bỏ qua cho hần đâu.”

Chu Thiên Hành ảo não, Phong Di Lăng bây giờ đã luyện thành một thân võ công cái thể, hơn nữa đã luyện thành Vạn độc bí kíp độc chưởng, ám khí, ngay cả hơi thở cũng mang theo độc. Quả là mối nguy hại cho giang hồ.

Chuyện tình năm đó đến tận bây giờ lão vẫn còn có chút mờ mịt khó hiểu. Tại sao Tam đệ vốn đã nhận được chân truyền của sư phụ. Phi Vân kiếm pháp hần đã luyện thành. Với kiếm pháp ấy đủ cho hần lăn lộn trong giang hồ mà không có đối thủ. Hơn nữa tình cảm giữa hần và tiểu sư muội Hiểu Nguyệt đang tốt đẹp như vậy. Thì tại sao hần lại phản bội sư môn, khi sư diệt tổ rồi chạy theo Phi Ưng Giáo?

Chu Thiên Hành hít một hơi đánh giá Vân Minh Thiên trước mắt.

Không có điểm nào giống với Vân đại ca. Lẽ nào lại là...

Năm đó lão vốn cũng yêu tiểu sư muội, nhưng khi phát hiện sư muội và Phong tam đệ yêu nhau, lại đã cùng dây dưa một chỗ thì lão hoàn toàn chết tâm. Lúc Phong Di Lăng giết chết sư phụ của lão chạy theo ma giáo thì đồng thời lão cũng phát hiện ra tiểu sư muội đã mang cốt nhục của Phong Di Lăng.

Sau khi lão cùng đại ca và quần hùng võ lâm ra sức truy quét, ma giáo đã bị tiêu diệt, còn Phong Di Lăng bị đại ca phế đi võ công, từ đó hoàn toàn mất tung tích. Lão cũng bị thương nặng lưu lạc bên ngoài mất mấy tháng trời. Lúc trở về Vân gia trang thì tiểu sư muội đã thành thân cùng Vân đại ca. Tâm lão vốn đã chết nay lại thêm một hồi đau xót. Lão quyết tâm ra đi để quên đi mối tình này.

Nếu như lão đoán không lầm thì Vân Minh Thiên có lẽ không phải là cốt nhục của Vân đại ca mà là của Phong Di Lăng.

A, quả là tạo hóa trêu ngươi. Phong Di Lăng ngươi gây nên nghiệt bây giờ sẽ phải gánh lấy hậu quả đi. Cha con tương tàn. Thật là một trường thảm kịch.

Minh Thiên tiểu tử là kết tinh tình yêu của ngươi và Hiểu Nguyệt. Nhưng bây giờ nó sẽ vì Vân đại ca mà truy sát ngươi. Phong Di Lăng đáng đời ngươi lắm. Chu Thiên Hành ta sẽ chờ tới ngày cha con ngươi tàn sát lẫn nhau a.

Hiểu Nguyệt, muội đừng oán hận nhị ca. Nhị ca vốn cũng muốn bảo hộ cho nhi tử của muội nhưng lực bất tòng tâm. Bây giờ chỉ đành trông chờ tạo hóa của nó mà thôi. Nhưng cũng không đành nhìn nó đi vào biển lửa.

Chu Thiên Hành thở dài, giúp nó một tay cũng không sai a, tránh cho Hiểu Nguyệt ngày sau gặp lại chốn âm tào lại oán trách lão.

“Nếu sau này trên giang hồ gặp chuyện gì nguy hiểm con hãy tìm Tiểu Vân, con bé thông minh nhanh nhẹn lại có tài ứng biến nhất định nó sẽ giúp được con...”

“Tiểu Vân là ai vậy sư thúc?” Minh Thiên có chút hiếu kỳ hỏi.

“Nó là đệ tử của ta. Từ lúc chúng ta bị Phong Di Lăng hãm hại, nó đã rời khỏi Hoàng Sơn để truy tìm con rùa rút cổ đó nhưng đến nay vẫn không có tin tức gì.”

“Vậy làm sao diệt nhi nhận ra muội ấy được?”

“Hề hề có khó gì đâu, người cứ gặp cô nương nào thật xinh đẹp thì chính là Vân Nhi đấy”

“Sur Thúc cứ đùa con. Trong thiên hạ có biết bao cô nương xinh đẹp, tiểu muội đẹp cỡ nào làm sao con biết.”

“Đệ tử của ta đương nhiên phải đẹp nhất trong số những cô nương đẹp nhất rồi. Đẹp y như ta vậy hề hề hề.”

Nói đến đây trong mắt Chu Thiên Hành như có một màn sương mỏng. Lão khóc ư? Sao lão lại phải khóc? Không ai có thể hiểu nỗi ngoài lão!

Minh Thiên phi cười dường như mọi nỗi buồn đã tiêu tan.

“Đồ đó, tiểu diệt à. Người cứ cười như vậy có phải tốt không, là nam tử hán đầu đội trời, chân đạp đất mà suốt ngày rầu rĩ khóc lóc thì chẳng ra thể thống gì cả.”

“Đa tạ thúc thúc. Bây giờ con sẽ không buồn nữa. Nỗi buồn của con sẽ biến thành sự căm hờn trút hết lên đầu kẻ thù.”

“Đúng vậy. Còn việc tìm Tiểu Vân không khó, lúc nào bên cạnh nó cũng có một con hồng điều, thấy chim ắt sẽ gặp người. Nếu con gặp nó thì chuyển lời của sư thúc bảo nó mọi bí mật đều nằm ở A Lư, con nhớ chưa.”

“Con nhớ rồi, nhất định con sẽ chuyển lời của sư thúc tới tiểu muội.”

“Thôi con đi nghỉ đi, ngày mai còn lên đường.”

“Vậy còn thúc thúc?”

“Ta sẽ về Hoàng Sơn chờ tin vui của con.”

Cuộc trò chuyện giữa Minh Thiên và Chu Thiên Hành vừa kết thúc thì bên ngoài trời cũng bắt đầu hừng sáng.

Bình minh bắt đầu một ngày mới đối với Minh Thiên.

Từ nay hần sẽ không được sống yên vui trong sự bảo bọc của phụ thân hần Vân Tam Long và Vân gia trang nữa. Hần phải ra giang hồ đối mặt với bao khó khăn, thách thức và hiểm nguy để tiêu diệt cừu nhân.

Tuy vậy, trong đôi mắt kiên nghị của hần luôn tràn trề hy vọng và nhiệt huyết. Liệu rằng Minh Thiên sẽ phải làm gì để báo thù?

Kẻ thù ấy liệu có phải là phụ thân ruột của hần chăng?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trốn chạy

Vĩnh Lạc tràn một ngày cuối thu.

Mọi người đang nô nức chuẩn bị cho lễ hội múa lân cướp cầu, chỉ hồng tâm duyên.

Năm nay lễ hội có phần nhộn nhịp hơn bởi khách thập phương ở nhiều nơi kéo đến. Các quán trọ đông nghẹt người, muốn tìm một phòng trọ rẻ tiền nhất có lẽ cũng khó, nhiều kẻ lợi dụng cơ hội này mà giờ trò lừa đảo, cướp giật khiến sai nha làm việc khá vất vả.

Hôm nay có lẽ là một ngày bình yên hiếm hoi nên người ta dễ dàng nhận ra bỏ đầu Lương Kỳ Nguyên và bọn sai nha ngồi uống rượu với nhau ở Hạnh Hoa quán. Mọi người đang bàn luận sôi nổi xem con lân nào sẽ giành được túi cầu với phần thưởng một ngàn lạng bạc năm nay thì có hai người bước vào quán.

Một người mặc bộ đồ đen có chiếc mũ rộng vành che kín mặt mày, còn người kia bị mặt bằng chiếc khăn màu trắng, có lẽ y bị thương khá nặng nên bước đi vô cùng khó khăn, trong chiếc áo choàng màu đen thấp thoáng bộ đồ trắng còn loang loáng vết máu.

Lương bỏ đầu dõi ánh mắt về phía họ thận trọng theo dõi. Hắc y nhân tiến về phía chường quầy nhỏ giọng:

“Chủ quán, còn phòng trọ nào nữa không?”

Ông chủ ngược lên nhìn y khẽ lắc đầu. Sự thực thì ông ta vẫn còn phòng nhưng nhìn điệu bộ hai người lạ lão lại ngại vướng vào rắc rối nên từ chối ngay.

“Khốn kiếp thật, bọn ta đã đi mấy quán trong trấn rồi mà đâu đâu cũng nói là hết phòng, ngay cả chùa chiền miếu hoang đều đã bị bọn Cái Bang chiếm hết rồi, các ngươi sợ bọn ta không có tiền trả sao?”

Hắc y nhân tức giận, y túm lấy cổ áo chủ quán khễ gần giọng:

“Ta hỏi lại lần nữa, ngươi có còn phòng không hả?”

“Khách quan hãy bình tĩnh, thực tình là quán chúng tôi hết phòng rồi, khách quan chịu khó đến cuối trấn có một quán trọ, tuy hơi lụp xụp nhưng chắc còn phòng...”

Lão chủ quán run run nói.

Nghe thấy thế Hắc y nhân liền buông lão ra, tiến tới điu người kia rồi cả hai cùng đi ra khỏi quán tiến về cuối trấn. Trong khi đó các sai nha đang xì xào bàn tán:

“Lương đại ca, tôi thấy bộ dạng bọn này có lẽ là người bất chính.”

“Nói thừa, không bất chính thì sao phải trùm kín mặt mũi chứ.”

“Mấy hôm trước hình bộ có công văn tróc nã hai tên tội phạm nguy hiểm không biết có phải là hai kẻ này không?”

“Đại ca hay là chúng ta cứ bắt chúng về nha môn tra tấn một trận thừa sống thiếu chết kiểu gì chúng chả khai.”

“Không được hành động lỗ măng.”

Kỳ Nguyên vội ngăn mấy tên sai nha lại.

“Muốn bắt người thì phải có bằng chứng, mọi người cứ về trước đi, ta sẽ theo dõi chúng.”

“Có cần chúng tôi đi cùng không?”

“Không cần, đi đông e sẽ rút dây động rừng.”

Nói rồi vội bám theo sau hai người lạ, để lại mấy tên sai nha và mấy người khách trong quán đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì.

Ở cuối trấn hiện ra một căn nhà xiêu vẹo, tồi tàn, cỏ mọc um tùm che khuất cả lối vào. Trước cửa một lão nhân đạo mạo đang ngồi nhìn về phía cuối chân trời xa thẳm, đôi mắt ẩn chứa một nỗi buồn khó tả.

Kỳ Nguyên bước tới gần hỏi:

“Xin hỏi lão tiền bối đây có phải quán trọ không?”

“Cậu nghĩ đây là quán trọ thì nó là quán trọ mà nghĩ nó là căn nhà rách thì nó là căn nhà rách.”

Lão nhân trả lời một cách hồ hững.

“Văn bối đi theo hai người bạn nhưng giữa đường lạc mất họ không biết họ có vào đây không?”

“Họ ở căn phòng phía nam trên gác!”

Lúc này tên hắc y nhân vội vã bước xuống lầu rồi đi vào trấn.

Theo như lệnh tróc nã của hình bộ thì hai tên khâm phạm gồm một nam một nữ võ công vô cùng lợi hại, bọn chúng từng đột nhập vào cung hành thích hoàng thượng, bị bắt nhưng sau đó trên đường áp giải ra pháp trường đã bị đồng bọn đến cướp đi. Trên đường trốn chạy nữ phạm nhân đã trúng tên bị thương rất nặng, theo như thám báo thì chúng đã chạy về phương nam rất có thể sẽ đi qua Vĩnh Lạc trấn, nên yêu cầu tất cả quan binh ra sức truy lùng bắt chúng về thọ án.

Theo như Kỳ Nguyên thấy thì đúng là hai tên này cũng gồm một nam, một nữ. Nữ nhân cũng đang bị thọ thương, đích thị là bọn tội phạm đang bị truy nã, hẳn không thể chần chừ nữa. Hôm nay phải ra tay bắt bọn chúng nếu để chúng trốn thoát thì hẳn khó mà gánh nổi tội.

Nam nhân đã ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại nữ nhân. Đây quả là cơ hội hiếm có, chỉ cần bắt được nữ nhân thì sợ gì đồng bọn của ả không sa vào lưới, hơn nữa ả đang bị thương khó bề chống cự.

Nghĩ là làm, Kỳ Nguyên bước lên căn phòng phía nam trên lầu, đập cửa phòng bên kia quát lớn:

“Bỏ đầu Vĩnh Lạc trấn đây, nữ tặc chó có manh động mau theo ta về huyện nha chịu tội, nếu cố tình chống cự giết không tha...”

Cánh cửa bật mở trước mắt Kỳ Nguyên là một thiếu nữ xinh đẹp đang thềm thiếp trên giường. Hắn lẩm bẩm: “Quả là đẹp quá, hèn gì à có thể ở bên mê hoặc hoàng thượng mà người không hề hay biết”.

Thiếu nữ thấy Kỳ Nguyên xông vào thì hốt hoảng vô cùng nằng lắp bắp “Phong Di Lăng, Phong Di Lăng” rồi quỵ xuống miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Kỳ Nguyên quay lại nhìn sau lưng nhưng chẳng thấy ai cả

“Định dọa ta hả tên đồng bọn Phong gì gì đó của người chắc đã cao chạy xa bay rồi, mà hắn có chưa chạy thì cũng sẽ bị ta bắt thôi, tốt nhất người mau bỏ tay chịu trời đi, có nghe không hả?”

Nhưng thiếu nữ đã ngất đi rồi đâu có còn nghe thấy Kỳ Nguyên nói gì nữa.

“Tính sao đây, à ngất rồi. Mặc kệ người ngất hay tỉnh ta cũng phải bắt người về quy án. Nhưng bắt kiểu nào đây? Hầy nếu có bọn Tiểu Phúc ở đây thì ta đã bảo bọn họ khiêng mi về huyện nha rồi. Giờ có một mình biết làm sao đây chẳng lẽ ta phải bế người sao? Bế thì bế sợ gì, cũng chỉ vì công việc thôi mà, đành dắc tội vậy.”

Kỳ Nguyên tới gần cúi xuống định bế tên tội phạm lên thì à tỉnh lại la lên:

“Tên tiểu dân tộc, người định làm gì ta? Mau buông ta ra, có giỏi thì người cứ một kiếm đâm chết ta đi! Ta cũng không muốn sống nữa, nhưng đại ca ta nhất định sẽ báo thù cho ta, ác tặc Phong Di Lăng người sẽ không được chết toàn thây đâu! Tên tiểu dân tộc kia người cũng sẽ phải nhận quả báo.”

“Điều phụ này điên thật rồi, à dám gọi phu quân là ác tặc lại con kêu ta là tiểu dân tộc nữa chứ.” Kỳ Nguyên nghĩ. “La lối cái gì, hạng đàn bà như người có cho ta cũng không thêm, ngoan ngoãn theo lão nhân gia về chịu án đi, còn tên Phong Di Lăng kia sớm muộn ta cũng sẽ bắt được thôi, lúc đó phu thê các người sẽ được đoàn tụ dưới suối vàng.”

“Câm mồm, tiểu dân tộc người nói ai là phu quân của ta chứ?”

“Thì chẳng phải hắn tên là Phong Di Lăng sao? Đến trong mơ người cũng gọi tên hắn, tình nghĩa sâu đậm quá nhỉ, chỉ tiếc là hắn đã chạy trước rồi. Nếu lúc trước biết có ngày hôm nay thì nên an phận thủ thường đừng có làm việc bất trung, khi quân phạm thượng ấy. Thôi lão nhân gia không có thời gian đôi co với người đâu, còn rất nhiều tên tội phạm đợi ta bắt...”

“Nói vậy người không phải là đồng bọn của tên ác nhân đó sao? Ý ta nói người không phải là đồng bọn của Phong Di Lăng sai đến giết ta sao? Người là ai vậy?”

“Người già điên hay điên thật vậy? Ta là người của quan phủ phụng mệnh đến bắt đào phạm...”

“Đào phạm nào, bọn ta xưa nay đâu có làm gì dắc tội với quan phủ, giang hồ và triều đình xưa nay nước sông không phạm nước giếng, sao hôm nay người ý bỗng có nương bị thương mà ức hiếp chứ. Nếu đại ca ta ở đây huynh ấy sẽ dẫn cho người một...”

Thiếu nữ lại tiếp tục học máu tươi ra miệng, thương thế xem ra không phải do tên bản mà là nội thương bên trong.

“Không đúng, có thể à giả vờ hòng qua mắt ta, tên khâm phạm này thật gian xảo. Người đã gọi ta là tên tiểu dân tộc thì ta cũng không muốn mang tiếng oan, lột áo người ra xem là biết ngay chân tướng thật giả.” Nghĩ vậy Kỳ Nguyên bèn nói:

“Đắc tội!

Miệng nói, tay hắn cời lớp áo ngoài của thiếu nữ.

Nàng la lớn:

“Tiểu dân tộc, người...”

Chỉ nói được mấy từ nước mắt nàng trào ra, không có vẻ gì giống với một kẻ từng đi mê hoặc đàn ông cả. Đã đâm lao thì đành theo lao, Kỳ Nguyên lúc này không còn úy kỵ gì nữa đưa tay cời luôn áo trong ra nhưng bất hạnh cho hắn, quả là thiếu nữ này không hề bị tên bản. Hắn hốt hoảng kéo áo che da thịt trắng nõn nà của thiếu nữ lại.

“Cô nương tại hạ đắc tội rồi, tại hạ chẳng qua chỉ muốn kiểm tra xem cô nương có bị tên bản không thôi, tuyệt nhiên không hề có ý gì khác.”

“Người nói vậy là xong chuyện sao?”

Hắn y nhân ở ngoài tiến vào, khinh công của y vô cùng lợi hại, y đứng ngay sau lưng Kỳ Nguyên mà hắn cũng không hề hay biết.

“Người không biết trình tiết của một cô nương vô cùng quan trọng sao, nay người đã nhìn thấy cơ thể của lệnh muội ta, người tính phải làm sao đây?”

“Ồ, tại hạ cũng chỉ vì công việc nên mới mạo muội, nhưng tại hạ nhất định sẽ chịu trách nhiệm”

“Người định chịu trách nhiệm như thế nào?”

“Nếu tiểu thư đây không chê tại hạ nhất định sẽ tam bộ nhất bái rước tiểu thư về làm phu nhân...”

“Người nghĩ là người xứng với muội muội của ta sao?”

“Vậy các hạ muốn gì?”

Hắc y nhân quăng một thanh đoản kiếm xuống trước mặt Kỳ Nguyên đáp:

“Người nhìn thấy cơ thể của lệnh muội vậy hãy móc cặp mắt ra, tay người chạm vào muội ấy vậy hãy chặt nó đi, mồm người nói toàn điều xằng bậy vô lễ với muội ấy vậy hãy cắt lưỡi đi, đơn giản thế thôi.”

“Nói tóm lại các hạ muốn ta chết chứ gì? Lương Kỳ Nguyên ta hôm nay đã gây tội lớn thì phải chịu hậu quả. Nhưng thiết nghĩ chỉ vì chuyện này mà các hạ muốn lấy mạng ta thì thật là quá đáng. Dù sao ta chỉ làm đúng phận sự của mình là truy bắt đào phạm mà thôi, nếu ta không kiểm tra thì làm sao biết các người không phải là những kẻ mà ta đang truy bắt chứ? Lúc đó các người lại tố cáo ta bắt oan người vô tội, chẳng lẽ các người chẳng có lý chứ. Ta đã thừa nhận mình sai, đã xin lỗi thậm chí còn chấp nhận chịu trách nhiệm...”

“Nhiều lời vô ích. Ta chỉ có một câu đó là người phải chết, còn người muốn chết cách nào thì tùy người chọn. Nếu không đủ can đảm để tự làm thì báo với ta một tiếng ta sẽ giúp một tay.”

Hắc y nhân cười khan, y nhìn chăm chăm vào Kỳ Nguyên chờ câu trả lời.

Kỳ Nguyên lớn giọng nói:

“Ta cũng có một câu nói với người đó là ta chưa muốn chết và chưa chắc hôm nay người chết đã là ta.”

“Quả không hổ danh Thiên Hạ đệ nhất danh bộ, tai nghe không bằng mắt thấy, tại hạ rất nể phục đại nhân nhưng rất tiếc hôm nay buộc phải lấy mạng ngài. Nếu như trong vòng mười chiêu ngài đánh thắng ta thì xem như mọi chuyện hôm nay không hề xảy ra còn nếu như... thì ngài biết phải làm sao rồi đây.”

“Mười chiêu? Người xem thường ta quá đấy. Hôm nay ta sẽ cho người thấy cái danh Thiên Hạ đệ nhất danh bộ của ta không phải là danh hão. Tiếp chiêu!”

Võ công của Kỳ Nguyên không tệ chút nào. Cái danh hiệu Thiên Hạ đệ nhất danh bộ là do đích thân hoàng thượng ban cho hán năm xưa khi liên tiếp phá được nhiều vụ án quan trọng liên quan đến các mệnh quan của triều đình, sớ dĩ ngày nay hán chấp nhận làm một bồ đầu ở Vinh Lạc trấn nhỏ bé này cũng là có nguyên nhân bên trong.

Là bởi lời đồn đại về một kho báu!

Hiện nay trong triều thế lực của Ngụy Trung Hiền hiện rất mạnh, hoàng đế tuổi còn trẻ lại ham vui, không quan tâm tới chính sự, mọi chuyện đều giao cho Ngụy Trung Hiền và tay chân của y lo liệu.

Chỉ có Tín Vương Chu Do Kiểm tiên liệu trước được sẽ có ngày Ngụy Trung Hiền tiếm ngôi nên lệnh cho Kỳ Nguyên bằng mọi giá phải tìm cho được kho báu về, chiêu binh mãi mã sẵn sàng ứng biến.

Kỳ Nguyên lần theo mọi manh mối cuối cùng đến Vinh Lạc trấn này thì không còn tin tức gì nữa, hán đã kiên nhẫn ở đây chờ đợi hơn một năm nay nhưng vẫn chưa có thêm manh mối gì. Nếu như hán không mang sứ mạng nặng nề trên vai thì dù hôm nay có bắt hán chết một trăm lần hán cũng không một lời oán thán, bởi hán biết là mình sai nhưng bây giờ hán chưa thể chết được. Hán không thể phụ lại mong mỏi của Vương gia được.

Hắc y nhân vẫn không hề nao núng trước đường gươm uy lực của Kỳ Nguyên, y nhẹ nhàng tránh né, sắc mặt bình thản tựa như chơi đùa, miệng không ngớt đếm

“Bảy, tám, chín, Lương đại nhân còn một chiêu nữa ngài hãy cẩn thận...”

Kỳ Nguyên thờ hồng học, hán rít lên, vận toàn bộ nội lực vào thanh kiếm, lưỡi kiếm đi chênh chếch rồi chợt đổi hướng đâm thẳng vào yết hầu hắc y nhân. Mặt hắc y nhân thoáng biến sắc, y không ngờ Kỳ Nguyên lại ra sát chiêu với mình. Y lách người tránh đồng thời tay phải đưa lên khẽ gõ vào thanh kiếm, nó lập tức gãy làm ba đoạn.

“Hảo kiếm pháp!”

Hắc y nhân khẽ nói, giọng y chứa đầy sự cảm phục.

Lương Kỳ Nguyên hết nhìn hắc y nhân lại liếc nhìn những đoạn kiếm gãy, hán không thể ngờ có thứ công phu lợi hại đến như vậy. Hán than thầm “Tín Vương, thuộc hạ bất tài, đành phụ sự ủy thác của người rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Luận chuyện triều ca

Kỳ Nguyên cảm thanh kiếm gãy lên, kê vào cổ, hần đã cảm thấy sự sắc lạnh của lưỡi kiếm, tay hần thoáng khẽ run lên. Kỳ Nguyên nhắm mắt lại, nắm chặt cán kiếm rồi kéo mạnh.

Bất ngờ Bạch y thiếu nữ hét lên “Đừng a!”, tay Kỳ Nguyên mất hần cảm giác, thanh kiếm đã bị ai đó đoạt mất, chàng từ từ mờ mắt ra, mồ hôi vã ra như tắm, toàn thân run lẩy bẩy.

Hần thấy thiếu nữ khóc nức nở “Muội không muốn thấy người chết nữa, đủ lắm rồi, đủ lắm rồi...” dường như nàng đã trải qua chuyện gì đó cực kì thương tâm.

Thanh kiếm bị Hắc y nhân đoạt lại, thân thủ của y thật là bất phàm. Y lạnh lùng nói:

“Hôm nay nể mặt lệnh muội ta tha cho ngươi một mạng. Tuy người trong giang hồ chúng ta không coi trọng những chuyện tiểu tiết này nhưng ngươi cũng nên lấy đó làm bài học lần sau chớ có hành động hồ đồ nữa. Nhưng nói thật lòng ta rất nể phục ngươi.”

“Tại hạ cũng chỉ vì nóng lòng truy bắt khâm phạm triều đình nên có phần lỗ mãng, mong hai vị bỏ lượng thứ bỏ qua cho. Thương thế của vị cô nương này khá nặng chẳng hay có cần mời đại phu chăng?”

“Không cần, dù sao cũng đa tạ ý tốt của đại nhân.”

“Phong huynh không cần khách khí, tứ hải giai huynh đệ...”

“Ngươi vừa gọi ta là gì?” Hắc y nhân gầm lên, trông điệu bộ y vô cùng dữ tợn

“Tại hạ nói gì sai sao? Tại hạ nghe vị cô nương này gọi huynh là Phong Di Lăng nên...”

“Ta cấm ngươi không được nhắc tới cái tên ấy trước mặt lệnh muội ta. Mỗi lần nghe thấy cái tên ấy là máu ta lại sôi lên sùng sục. Nếu ngươi là một bộ đầu giỏi thì có thể giúp bọn ta nhanh chóng tìm ra tên khốn nạn ấy để ta rút gân, bẻ xương hần.”

“Như thế là phạm tội giết người a!”

“Ngươi có biết Phong Di Lăng là ai không? Hần là kẻ ác nhất trong số những người ác, tính đến nay số người hần đã giết không thể đếm xuể nữa rồi. Hần hại bọn ta có nhà mà không thể về, lại còn sai người truy đuổi chúng ta khiến cho bọn ta không có ngày nào được yên...”

Hắc y nhân thao thao vạch tội Phong Di Lăng có lẽ y đã chịu quá nhiều uất ức nhưng không biết chia sẻ cùng ai, hôm nay gặp Kỳ nguyên hần như tìm được nơi để trút bầu tâm sự.

“Tại hạ không biết giữa các vị có ân oán gì nhưng nếu giúp được các vị tại hạ xin sẵn lòng.”

“Xin lỗi đã kéo huynh vào chuyện này, huynh cứ coi như chưa từng nghe thấy gì, huynh không phải là người trong giang hồ nên tốt nhất đừng can dự vào để tránh gặp phải họa sát thân...”

Hắc y nhân nhìn Kỳ Nguyên ánh mắt có chút cảm phục, nhưng vẫn là thờ dãi khuyên Kỳ Nguyên một câu rồi y quay sang bạch y thiếu nữ ân cần hỏi han:

“Vân muội, muội không sao chứ? Ta đã dò ra tung tích của vị thần y đó rồi, đợi mấy hôm nữa muội khỏe hần chúng ta lập tức lên lên đường tới Mông Cổ.”

Cô gái họ Vân nhỏ nhẹ đáp:

“Muội không ổn rồi!... Không cần phải phí sức vì muội đây này. Mông Cổ xa xôi cách trở lại phải mang theo một gánh nặng là muội e chúng ta khó lòng tới nơi được. Chỉ cần trước lúc chết muội được gặp lại Thiên ca và được chứng kiến hai người giết chết Phong Di Lăng báo thù cho phụ mẫu là muội mãn nguyện rồi.”

“Muội không được nói gở, ta đã hứa với bá mẫu sẽ bảo vệ muội, muội không muốn biến ta thành kẻ thất tín a!”

Kỳ Nguyên chứng kiến hai người nói chuyện trong lòng bất giác nảy sinh mối thương cảm với thiếu nữ, nàng còn quá trẻ mà đã phải chịu đựng nỗi mất mát quá lớn lại bị thương nặng có lẽ không qua nổi.

Quả như tên Hắc y nhân nói kẻ gây ra chuyện này quả thật độc ác, hần tuy không ủng hộ việc hẽ có thù là phải tìm kẻ thù mà báo, việc đó đã có luật pháp xử lý, kẻ ác thì phải đền tội nhưng hần phải được xét xử một cách công bằng nhưng hần cũng biết nhiều khi có những việc mà pháp luật cũng không thể làm gì được.

Ví như tên ác bá ở Vĩnh Lạc trấn này hẳn gây ra không ít chuyện hại người như cướp đất của người nghèo, dung túng cho con trai cường đoạt dân nữ, nếu có kẻ nào chống đối hẳn lập tức cho người đến đánh chết.

Tri huyện đại nhân tuy biết rõ mọi chuyện nhưng đành phải mắt nhắm mắt mở bỏ qua bởi hắn ý có thể lực trong triều bảo vệ.

Nhiều khi hắn cũng không muốn làm cái chức bổ đầu này mà trở thành một kiếm khách đi khắp nơi trừ gian diệt bạo, cướp của nhà giàu chia cho người nghèo nhưng hắn cũng từng chứng kiến không ít kiếm khách trở thành tội phạm bị truy nã, bị bắt chém đầu treo trước chợ.

Vậy thì có ích gì chứ, có thể tên ác bá này bị diệt nhưng chắc gì không có tên khác lên thay mà mình thì đâu có nhiều mạng mà theo giết chúng cả đời, thế là đành để giặc mộng trôi theo mây khói, thà cứ làm một bổ đầu tốt ít ra còn bảo vệ được người vô tội.

Nhân tình thế thái nghĩ đến mà đau xót! Như hai người này họ sinh ra đã là người giang hồ tuy cuộc sống tự do tự tại không bị bất cứ ai gò ép nhưng cũng đâu có sung sướng gì, suốt ngày chém chém giết giết, truy sát nhau... Nghĩ đến đây Kỳ Nguyên thở dài ngao ngán.

Hắc y nhân quay lại nhìn hắn, y đã thay đổi thái độ không còn gay gắt với hắn nữa:

“Làm người nơi cửa quan, bổng lộc không ít, nắm quyền sinh sát trong tay vậy huynh còn có điều gì không vui sao? Hay huynh thương hại chúng ta?”

“Không, không tại hạ không hề có ý đó. Chỉ là tại hạ nghĩ đến chuyện nhân tình thế thái mà thấy đau lòng thôi.”

“Một người biết đau lòng trước chuyện nhân thế đáng lẽ ra không nên làm nghề như huynh. Huynh đừng giận, ta thấy mọi người trong giang hồ gọi các huynh là con chó trung thành của bọn tham quan...”

“Huynh nói cũng đúng. Nhưng vì lợi ích của bá tánh ta đành phải chấp nhận tiếng xấu thôi.”

“Vậy thì chí của huynh không hề nhỏ chút nào, tại hạ thành thực chúc huynh sẽ trở thành một Triện đại hiệp, à nhưng tốt nhất là tìm được một vị quan tốt như Bao đại nhân thì huynh mới có đất dụng võ chứ làm Triện đại hiệp mà phải phục vụ một tên tham quan thì cũng như không à... Thời đại đã đổi khác, từ ngày thái tổ Chu Nguyên Chương đánh bại quân Thát Tữ lập nên nước Đại Minh đến nay đã trải qua mấy trăm năm nhưng dân chúng thì vẫn chưa thực sự có được cuộc sống tốt đẹp. Tham quan nhúc nhủ như sâu bọ đục khoét, hà hiếp, những nhiều dân lành. Lại nghe tên Ngụy gian tặc uy hiếp ấu vương, lúc nào cũng lăm le tiếm ngôi lên làm hoàng đế. Thế lực của hắn ngày càng vững mạnh, theo hắn thì sống chống hắn thì chết. Huynh muốn tìm được một vị quan thanh liêm chính trực giữa thời buổi này thật không phải chuyện dễ. Mà là thanh quan thì đã sao chứ, đâu thể quản việc của cả thiên hạ, nếu muốn quốc thái dân an thì phải chỉnh đốn từ gốc, gốc có vững thì ngọn mới tươi tốt được.”

Kiến thức của hắc y nhân về tình hình triều chính quả không tầm thường chút nào khiến cho Kỳ Nguyên hết sức ngạc nhiên:

“Không ngờ huynh bốn tẩu trên giang hồ mà cũng am hiểu chuyện chốn quan trường. Những kiến giải của huynh hoàn toàn đúng nhưng biết thì biết vậy chứ có làm được gì đâu này.”

“Lúc trước sư phụ tiểu đệ có dạy tiểu đệ chút ít, khiến huynh chê cười rồi. Nhưng tiểu đệ từng nghe người trong giang hồ đồn đại rằng có một kho báu do Minh Giáo để lại, chỉ cần có được kho báu trong tay thì sợ gì không dẹp yên bọn phản loạn chứ?”

“Đúng vậy. Nhưng đó chỉ là lời đồn mà thôi.”

“Vậy huynh có tin không? Nói thật với huynh, tiểu đệ biết kho báu đó hiện ở đâu.”

Kỳ Nguyên mừng rỡ, nhưng chàng không dễ gì tin ngay. Gần một năm qua chàng đã mất bao âm sức mà không đạt được kết quả gì, nay lại có kẻ tình nguyện mang thông tin về kho báu tiết lộ cho chàng biết, chắc hẳn có quý kẻ gì đây. Bởi có ai ngu mà lại đem một số của cải lớn như thế dâng cho người khác chứ.

Nhìn vẻ mặt tự lự của Kỳ Nguyên, hắc y nhân nói tiếp:

“Tiểu đệ biết huynh còn nghi ngờ ý tốt của tiểu đệ. Đệ không ngại nói thẳng cho huynh biết lúc huynh theo dõi chúng tôi, đệ đã mạo muội đi điều tra thân thế của huynh. Đệ biết huynh đang phụng mệnh tìm kho tàng của Thái tổ, nhưng không chỉ có mình huynh tìm đâu. Người của Ngụy Trung Hiền cũng đang ráo riết tìm kiếm, còn nữa cả giang hồ cũng đã vào cuộc, trước một kho tàng như thế thử hỏi ai lại không có lòng tham chứ. Chắc huynh đang nghĩ tại sao ta biết kho báu đang ở đâu mà không tự mình đi tìm chứ gì? Nói thật ta không mấy hứng thú với mấy chuyện đó, tiền tài là vật ngoại thân mà. Huynh cứ yên tâm đi, bọn ta không lừa huynh đâu này.”

Giọng điệu Hắc y nhân vô cùng thành thực nhưng vẫn không thể xóa hết sự ngờ vực của Lương bổ đầu. Chàng nhìn chăm chăm Hắc y nhân như muốn dò xét. Có lẽ Hắc y nhân đoán biết được tâm ý chàng nên vội nói thêm:

“Chắc huynh sẽ không tin những gì ta nói. Điều đó cũng đúng thôi. Vậy ta không ngại cho huynh biết, ta cũng đang cần nhờ huynh giúp một việc liên quan đến an nguy vô lâm. Nếu huynh chịu giúp ta, ta lập tức mang tin tức kho báu nói cho huynh rõ.”

Hắc y nhân mỉm cười nói tiếp:

“Như vậy đã khiến huynh tin rồi à!”

Bấy giờ Kỳ Nguyên mới lên tiếng:

“Ta còn chưa biết gì về hai người làm sao mà tin cho được chứ?”

“À, thật thất lễ quá, để tiểu đệ giới thiệu, lệnh muội họ Vân, cứ gọi muội ấy là Ngân nhi. Tiểu đệ họ Dương, tên chỉ có một chữ Vân. Lương huynh, cổ nhân thường nói “Không đánh nhau không thành bạn”, hôm nay tuy giữa chúng ta có chút hiểu lầm nhưng mọi chuyện đã qua rồi, sau này chúng ta có thể trở thành hảo bằng hữu không?”

“Tất nhiên là được rồi, tại hạ cũng đang mong được như thế.”

Đến đây chúng ta không khỏi ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Vân Kim Ngân ở Vĩnh Lạc trấn. Chẳng phải nàng đã chết rồi sao, còn hắc y nhân tên Dương Vân đi cùng nàng là ai?

Tất cả đang còn là bức màn bí ẩn!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hắc Long Hội

Hoàng hôn đang dần buông xuống trên Vĩnh Lạc trấn.

Ngồi bên cửa sổ một tửu lâu một chàng thiếu niên đang nhìn ra khung cảnh náo nhiệt bên ngoài. Những người ngoài kia vui vẻ, hạnh phúc quá khiến cho chàng trai dâng lên một niềm u uất, sầu thảm.

Đang mãi thả hồn cho những suy nghĩ vẩn vơ, bỗng đôi mắt chàng nhú lại nhìn chăm chăm vào một cánh chim đang bay xa dần rồi chàng thốt lên “Hong điều! Đúng là hong điều rồi. Vậy là Vân muội cũng đang có mặt ở Vĩnh Lạc trấn”. Nét mặt chàng trai vụt tươi tỉnh, hấn vội lao xuống đường nhằm theo hướng chim bay mà đuổi theo.

Dòng người qua lại chen lấn khiến bước chân hấn chậm hẳn, hấn bèn dùng khinh công mượn vai của mọi người đạp thẳng lên mái nhà rồi theo những mái nhà nhấp mô đó mà chạy nhưng không kịp nữa rồi, hong điều đã bay xa mang theo bao hy vọng của chàng trai.

Chàng trai đó không ai khác chính là Vân Minh Thiên.

Từ ngày chàng rời Vân gia trang đến nay đã hơn ba tháng, vượt qua bao suối sâu, núi cao và rừng thẳm đến đâu hấn cũng dò la tin tức về Phong Di Lăng nhưng xem ra chẳng ai biết tung tích của hấn.

Hi vọng duy nhất của hấn là Tiểu Vân, biết đâu nàng ta lại chẳng có chút tin tức gì đó thì giờ cũng đã tan theo mây khói.

Minh Thiên thất vọng vô cùng nhưng dù sao thì hấn cũng đã nhìn thấy hong điều chứng tỏ rằng Tiểu Vân cũng đang có mặt trên giang hồ và biết đâu hấn sẽ có cơ hội gặp.

Trời tối hẳn, một đêm không trăng không sao bốn bề chìm trong bóng tối, Minh Thiên đành quay trở lại Vĩnh Lạc trấn.

Quang cảnh nơi đây khác hẳn, đèn đuốc sáng rực rỡ tựa như có hàng vạn tinh tú sa cả xuống đây!

Suốt dọc hai dãy phố nhà nhà treo đèn kết hoa, mọi người đổ ra đường mong tìm được ý trung nhân cho mình.

Minh Thiên như lạc lõng giữa dòng người đông đúc, hấn cố chen ra ngoài nhưng không được. Cùng lúc đó những bông pháo hoa đủ màu sắc được bắn lên trời, mọi người cùng vỗ tay tán thưởng, tiếp theo đó những sợi chỉ hồng được tung lên mọi người tranh nhau nắm lấy một đầu sợi chỉ rồi tìm xem ai là người ở đầu bên kia.

Tuy cũng có những trường hợp cười ra nước mắt như mới năm ngoái đây trong trấn có một đôi oan gia đều thuộc dạng ê sắc ế, chị thì bán thịt heo còn anh bán quan tài, hễ mỗi lần gặp mặt nhau là cả trấn được một phen rửa tai, ôi thôi cứ phải nói là bao nhiêu ngôn ngữ chợ búa, đường phố đều được lôi ra để mạt sát nhau.

Thế rồi cũng trong một đêm như đêm nay chẳng may hai người lại đụng đầu nhau nhưng có khác là trên tay họ cầm chung một sợi tơ hồng. Bà con trong trấn vui mừng khôn xiết vì từ nay họ sẽ có cuộc sống bình yên, mà cũng đúng là bình yên thật bởi hai người giờ đã thành phu thê lại còn sinh được một đứa con trai bụ bẫm nữa.

Còn có trường hợp hai gã thanh niên cùng bắt chung một sợi chỉ thế là đánh nhau ỳ xèo hết cả lên. Nhưng nói chung cũng nhờ lễ hội này mà nhiều đôi nam thanh nữ tú đã nên vợ nên chồng.

Minh Thiên nhìn cảnh tượng xung quanh mà lòng chợt nhớ đến tiểu Phụng Hoàng, giả như giờ này nàng có mặt ở đây chắc nàng sẽ vui lắm. Minh Thiên

gượng cười một cách chua chát, thù chưa báo xong liệu hần có nên nghĩ tới tư tình nam nữ không? Không! Chẳng phải giữ cho trái tim lạnh lùng và cái đầu quyết đoán thì may ra mới có thể đối phó được với một Vạn độc tà nhân đầy mưu mô hiểm độc.

Minh Thiên lê từng bước khó nhọc ra khỏi đám đông, hần trở lại khách điểm nghỉ ngơi sau một ngày mệt mỏi.

Nhưng hần nào có chộp mắt được. Chỉ trong vòng mấy tháng mà có biết bao chuyện xảy ra làm thay đổi hần con người chàng. Chàng không còn là thiếu gia nhà họ Vân hay cười hay nói nữa mà trở thành con người lạnh lùng vô cảm với mọi việc. Thêm nữa hần đã biết uống rượu, uống nhiều là đằng khác, uống đến hần không biết say là gì.

“Chủ quán... Mang thêm rượu ra đây. Ta muốn uống... Uống cho thật say... Say...”

“Khách quan, mong khách quan thông cảm quán chúng tôi hết rượu rồi...” “Nốc như hũ chìm ấy!” Chủ quán lẩm bẩm.

“Cái gì? Một tửu quán lớn như thế này mà lại hết rượu à? Hay nguoi nghĩ bốn công tử không có tiền trả chút tửu! Mau mang thêm rượu ra đây! Nếu không... Ta đốt quán để coi nguoi có còn rượu để bán không?”

“Khách quan, xin bớt giận, tiểu nhân mang, mang ngay!”

“Vị huynh đài này chắc có chuyện buồn nên mới mượn rượu giải sầu?” Một thiếu niên lạ mặt lên tiếng. “Người xưa chẳng phải có câu ‘Trừu đao đoạn thủy, thủy cánh lưu. Cửu bôi tiêu sầu, sầu càng sầu.’ đó sao. Tiểu đệ mạo muội khuyên huynh không nên lạm dụng rượu, như vậy há chẳng phải làm mất đi ý vị của rượu sao?”

“Huynh đài nói rất đúng. Thật ra thì ta đâu có biết uống rượu chứ. Ta chỉ muốn quên đi những chuyện không hay mà thôi.”

“Hoa gian nhất hồ tửu

Độc chúc vô tương thân

Cử bôi du minh nguyệt

Đối ảnh thành tam nhân...”(1)

Thiếu niên lạ mặt ngậm nga, nhìn tướng y nho nhã, tuấn tú có lẽ là một tú tài, hơn nữa thơ của y cũng khá hay rất hợp với tâm trạng Minh Thiên lúc này.

“Huynh có phiền không nếu tiểu đệ ngồi cùng?” Y hỏi.

“Chớ khách khí, mời ngồi!”

Minh Thiên niềm nở. Từ trước tới giờ sống ở Vân gia trang tuy có rất nhiều huynh đệ nhưng Minh Thiên chưa hề có một người bạn thực sự để chia sẻ tâm sự, hôm nay gặp vị tú tài này Minh Thiên cảm thấy như gặp được cố nhân vậy.

Tú tài nói:

“Xin cho tiểu đệ được biết cao danh quý tánh của huynh đài?”

“Tại hạ họ Vân...” Minh Thiên đột ngột ngừng lại, giang hồ hiểm ác lòng người khó lường có lẽ tốt hơn hết là chàng không nên nói tên thật để tránh phiền phức “Tự Vân Long. Còn huynh?”

“Tiểu đệ là Tiêu Thiên Hà. Vân huynh, huynh có chuyện gì mà sầu não vậy, có thể cho tiểu đệ biết may ra có thể giúp được huynh.”

“Đa tạ ý tốt của Tiêu huynh, chuyện của tại hạ huynh đài là không giúp gì được đâu.”

Minh Thiên thờ dài.

“Xử thế nhược đại mộng

Hồ vi lao kỳ sinh

Sở dĩ chung nhật túy

Đồi nhiên ngọa tiền doanh

Giác lai miện đình tiền

Nhất điều hoa gian minh

Tả vấn thử hà nhật?

Xuân Phong ngừ lưu oanh

Cầm chi dục thán tức

Đối chi hoàn tự khuynh

Hảo ca đải minh nguyệt

Khúc tận dĩ vong tình.”(2)

“Đúng là tú tài một sách lúc nào cũng thơ văn lai láng trong đầu chỉ chờ có cơ hội là xô ra.” Minh Thiên lẩm bẩm.

“Vân huynh à, huynh có thấy hôm nay rất đẹp không? Trời đất bao la, trăng thu sáng vàng vạc, cảnh gió mát trăng thanh như thế này quả thật hiếm gặp...”

Minh Thiên nhìn ra ngoài trời, hần thấy từ lúc gặp tên tú tài này có vẻ gì đó không bình thường nhưng không có ý kiến vì sợ hần phạt ý, lúc này hần không thể nhận được nữa vội lên tiếng:

“Hả? Tiêu huynh à, thực ra tại hạ đã nhìn ngắm bầu trời từ lâu nhưng đâu thấy có trăng, ngay cả sao cũng không có nữa, hoàn toàn tối đen. Hay là nhân quang của tại hạ có vấn đề?”

“Không phải là nhân quang của huynh có vấn đề mà là tâm của huynh có vấn đề. Nhìn cảnh đẹp không thể nhìn bằng mắt thường mà phải nhìn bằng tâm, tâm có tịnh thì nhìn đâu cũng thấy đẹp. Như đêm nay đối với mọi người thì có thể bình thường nhưng đối với đệ thì là tiên cảnh chốn nhân gian.”

Giờ thì Minh Thiên nhận ra tên tú tài này không hề điên chút nào mà hần đã tu luyện được đến cảnh giới cao nhất, tâm hần bây giờ bình lặng như ao nước mùa thu, tuyệt nhiên không gợn chút sóng. Hần ước gì mình cũng làm được như thế để không bị hi nộ ái ố ở đời làm phiền muộn.

“Tiêu huynh, tại hạ thật khâm phục huynh, xin mời huynh một chén.”

“Mời! Chôn giấu nỗi đau trong lòng chỉ bằng tìm một tri kỉ để chia sẻ, tiểu đệ tuy không dám mong làm tri kỉ với Vân huynh nhưng nếu huynh có chuyện gì cần tiểu đệ giúp thì nhất định không từ nan, dù cho có phải lên núi đao xuống vực dầu tiểu đệ cũng sẽ dốc hết sức để giúp Vân huynh.”

Minh Thiên mỉm cười nghĩ “Tú tài vẫn đúng là tú tài, toàn nói những câu hoa mỹ.”

“Vân huynh cười gì a?” Thiên Hà nhìn chàng ngạc nhiên.

“À không, chỉ là... Ta...”

“Ôi trời ơi, nhị đường chủ sao người còn ở đây, mau lên mọi người đang đợi, sắp đến giờ rồi...” Một lão hắc tử ở ngoài chạy vào hốt hải gọi.

“Tiêu huynh, hần là ai vậy?”

“Đệ phải đi có chút việc, huynh cứ ở đây xong việc đệ sẽ quay lại, chúng ta có thể uống tiếp.”

“Hà huynh a!...”

“Không gặp không về!”

Thiên Hà chạy vội đi, trông y có vẻ vội vã dường như có chuyện gì đó rất quan trọng, thậm chí còn bỏ quên đồ nữa.

“Tên tú tài này hậu đậu hết chỗ nói.”

Minh Thiên lắc đầu hần cảm bực đồ lên xem không may có một vật rơi ra ngoài. Minh Thiên vội nhặt lên, thì ra đó là một tấm lệnh bài trên có khắc hình một con rồng đen vô cùng tinh xảo, trông sống động như thật, mặt sau còn khắc mấy chữ: Hắc Long hội!

“Hắc Long hội? Hắc Long hội? Phải rồi lúc trước gia gia đã từng nhắc đến. Hắc Long hội là một trong những bang phái lớn mạnh nhất, so với tứ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Cái bang thì uy thế của Hắc Long hội chẳng thua kém gì, hơn nữa so với các môn phái khác số lượng các đệ tử vô cùng đông đảo. Ngoài tông đường chính còn chia làm bảy đường nhỏ, mỗi đường có mười tám lộ, mỗi lộ có ba mươi hai phân đà đặt rải rác khắp nơi. Tấm lệnh bài này tượng trưng cho người có địa vị cao trong Hội. Nếu vậy thì Tiêu huynh không phải là tú tài. Thật đúng là anh hùng xuất thiếu niên, Tiêu huynh tuy còn nhỏ tuổi mà đã có địa vị cao như vậy ở Hắc Long hội, còn ta ngay cả một Vân gia trang bé nhỏ cũng còn không bảo vệ nổi...”

Càng nghĩ Minh Thiên càng đau khổ trong lòng tưởng chừng như muốn chết đi được. Rồi hần tiếp đi lúc nào không hay, chắc là cả ngày đi đường vất vả lại phải đuổi theo hồng điều, cộng thêm uống quá nhiều rượu. . .

Không thể ngờ thân thể của Tiêu Thiên Hà lại “ghê gớm” như vậy. Nếu không phải là người của Hắc Long hội chắc chẳng ai nghĩ rằng một thư sinh nho nhã như chàng lại có vai vế lớn như thế trong một bang phái danh tiếng nhất nhì trong giới võ lâm.

Tiêu Thiên Hà từ nhỏ đã là một cô nhi được vợ chồng Hội chủ đưa về nuôi. Vợ chồng Tiêu Bất Phàm còn có hai người con nữa là Tiêu Ân Tuấn và Tiêu

Ngọc.

Bình thường bản tính Thiên Hà thông minh, nhanh nhẹn, học đâu nhớ đó nên Hội chủ rất mực yêu quý. Hấn hay ngao du khắp nơi kết thân với nhiều người, bái nhiều vị tiền bối làm thầy và nhờ vào sự tình cờ mà học được Nhiếp ảnh đại pháp, một loại võ công kì quái thất truyền trong giang hồ mà trở thành cao thủ bậc nhất trong Hắc Long hội, tương lai có thể vượt xa nghĩa phụ hấn.

Nhưng lạ là võ công thì giỏi như thế nhưng hấn chỉ thích làm thơ, vẽ tranh, đánh cờ, gây đàn sống cuộc đời tiêu điều tự tại, chính vì lý do đó mà huynh đệ trong giang hồ mới tặng cho hấn một chữ Tiểu với ý nghĩa cười nhạo nhân thế.

Mười tám tuổi được sự tín nhiệm của các huynh đệ cũng như các vị đương gia hấn trở thành Đường chủ Thần Kiếm đường, nghĩa phụ hấn còn đem con gái yêu hứa gả cho hấn. Quả thật nhiều người phải ghen tỵ với hấn!

Hôm nay hấn xuất hiện ở Vinh Lạc trấn làm đại diện cho Hắc Long hội mang lân đi dự thi, mấy trăm lượng bạc tiền thưởng đối với Hắc Long hội đâu có là cái gì, cốt yếu họ muốn phô trương thanh thế cũng như võ công nhằm mở rộng ảnh hưởng trên giang hồ.

Không ngờ nhờ đó mà hấn quen với Vân Minh Thiên, người có nhiều duyên nợ với hấn sau này. Không biết đây là duyên tốt hay là xấu nữa? Chuyện đời vô cùng khó đoán, phúc họa không biết đâu mà lần, như chuyện Tái ông mất ngựa vậy, trong phúc luôn tiềm ẩn họa ngược lại trong họa luôn có phúc. Đành phải chờ xem nhân duyên giữa hai người thôi!

Dịch

(1) Trong đám hoa với một bình rượu

Uống một mình không có ai làm bạn

Nâng ly mời với trăng sáng

Cùng với bóng nữa là thành ba người

(2) Ở cõi đời như trong giấc mộng lớn

Tại sao mà phải làm một nhọc cuộc sống

Bởi vậy suốt ngày say sưa

Nằm uể oải trước hiên

Lúc tỉnh dậy nhìn ra trước sân

Một con chim đang hót trong đám hoa

Xin hỏi hôm nay là ngày nào

Mà chim oanh trò chuyện trong gió xuân

Cảm xúc trước cảnh ấy, muốn thờ than

Hướng về đó, thôi thì lại tự rót rượu

Hát vang chờ đợi trăng sáng

Hát xong thì đã quên hết tình

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Túy tiên lâu quần hào tụ hội (1)

Tiếng người cười nói ồn ào ngoài phố đánh thức Vân Minh Thiên.

Từ đêm qua tới giờ hấn vẫn ngồi đây chờ Tiêu Thiên Hà nhưng không biết tên tiểu tử đó đi đâu đến giờ vẫn chưa chịu tới, cái gì mà không gặp không về chứ?

Đầu óc Minh Thiên đau như búa bổ, chân tay mệt mỏi rã rời, đúng là uống rượu “không biết say” nhưng say rồi mới biết mệt.

“Công tử tỉnh rồi sao?” Chủ quán tiến lại mang cho hắn một bát canh. “Công tử mau uống đi, cái này sẽ giúp công tử giải rượu.”

“Đa tạ ông chủ!”

“Công tử không cần khách sáo, lúc này công tử đang ngủ có một vị công tử tới, cậu ấy dặn khi công tử tỉnh lại thì nấu cho công tử bát canh gừng...”

“Vị huynh đài ấy đi lâu chưa?”

“Cũng được một lúc rồi. Cậu ấy dặn công tử tới Túy Tiên lâu gặp mặt.”

“Túy Tiên lâu?” Vân Minh Thiên có một chút trầm ngâm hỏi chủ quán.

“À phải, Túy Tiên lâu, đó là nơi bán rượu hảo hạng nhất ở trấn này, còn các cô nương ở đó thì đẹp như hoa như ngọc...”

Mắt chủ quán lim dim khi nói đến Túy Tiên lâu.

Minh Thiên khẽ cau mày:

“Sao Tiêu huynh lại mời ta đến những chỗ hạ lưu như vậy?” Vân Minh Thiên càng trầm ngâm đi ra.

“Nhưng công tử thật không có phúc hưởng thụ.” Chủ quán nói tiếp. “Mấy ngày trước có mấy đại gia kêu bằng Hắc Long hội gì đó đã đến mua lại Túy Tiên lâu, đuổi hết các cô nương ở đó đi rồi, may mà vẫn còn giữ lại rượu nếu không thì...”

Chủ quán chưa dứt lời thì có hai hán tử vận đồ đen, trước ngực và cả trên khăn đội đầu đều có hình hắc long chứng tỏ họ là người của Hắc Long hội bước vào:

“Xin hỏi ai là Vân Long, Vân thiếu hiệp?”

“Là tại hạ! ... Chẳng hay hai vị gặp tại hạ có điều chi chỉ giáo?” Minh Thiên đáp.

“Nhị đường chủ chúng tôi sợ thiếu hiệp không biết đường tới Túy Tiên lâu nên sai chúng tôi tới đón.” Hai hán tử vận đồ đen không dám thất lễ vội ôm quyền đáp.

“Hóa ra Tiêu Thiên Hà là một đường chủ trong Hắc Long Hội.” Minh Thiên thâm nghĩ.

“Làm phiền hai vị rồi.”

“Mời thiếu hiệp theo chúng tôi!”

Minh Thiên theo hai hán tử tới Túy Tiên lâu. Nơi đây nhộn nhịp khác thường. Trước cửa lâu có treo một đôi liễn son son thiếp vàng:

“Tiên lâu, cung Quảng khác gì,

Hằng Nga, mỹ tửu lòng người ngắt ngây”

Quả không ngoa chút nào khi vị Túy Tiên lâu với cung Quảng Hàn của Hằng Nga, rượu thì chưa uống nên không biết có ngon hay không nhưng mới ngửi mùi đã khiến lòng ngây ngây rồi.

Hai hán tử dẫn Minh Thiên lên lầu, nơi đây có khá nhiều cao thủ võ lâm được Hắc Long hội mời đến, Minh Thiên nhận ra một vài người đã từng đến Vân gia trang hôm tang lễ phụ mẫu hắn.

Hắn chỉ sợ có người nhận ra mình nhưng có vẻ lo sợ hơi thừa, với bộ dạng nhếch nhác của chàng bây giờ đâu có giống Vân thiếu gia oai phong, lẫm liệt ngày nào làm sao họ có thể nhận ra chàng chứ.

“Vân thiếu hiệp mời ngồi, lát nữa nhị đường chủ sẽ ra tiếp thiếu hiệp.”

Minh Thiên gật đầu, ngồi xuống. Mọi người đều ngoái lại nhìn hắn, không khí vô cùng ngột ngạt. Minh Thiên không thèm để ý đến họ, hắn vớ lấy bình rượu rót uống.

“Quả là hảo mỹ tửu!”

Hắn nhắm mắt. Thứ rượu này uống vào thấy ngọt ở môi, vào đến họng thấy đắng đắng, càng vào sâu càng cảm nhận vị chua, chất khiến chàng nhắm mắt.

Một ông lão mặt mày xấu xí, ăn mặc rách rưới, đầu tóc bù xù, chân tay đầy ghét bẩn nhìn Minh Thiên cất giọng the thé:

“Loại rượu này có tên là Tiên Cô Đoạn Tục Tửu, thiếu hiệp có biết tại sao lại có tên như thế không?”

Minh Thiên lắc đầu, lão nhân nói tiếp:

“Ngày trước có một vị tiên nữ trót yêu người phạm nên trốn xuống hạ giới cùng tình lang kết tóc se duyên. Hai người mở một tửu quán, sống những ngày vui vẻ. Nhưng rồi Ngọc Đế phát hiện giáng tội xuống, trước khi về thiên đình chịu tội tiên nữ đã cất một mẻ rượu cùng tình lang uống ba chén đoạn tuyệt. Chén đầu hai người nghĩ đến khoảng thời gian hạnh phúc bên nhau nên uống vào cảm thấy vô cùng ngọt ngào, chén thứ hai nghĩ đến giây phút chia xa mà thấy chua xót còn chén thứ ba nghĩ đến cảnh nàng phải chịu nhiều đau khổ mà thấy đắng chát. Đến ngày nay, người uống loại rượu này tùy vào tâm trạng mà cảm nhận mùi vị của rượu, người vui vẻ hạnh phúc thì thấy có vị ngọt, người buồn bã trong lòng thì sẽ thấy vị đắng, kẻ thất bại trong tình trường thì sẽ thấy vị chua... Nhưng ta chưa thấy ai uống loại rượu này phải chau mặt nhăn mày như thiếu hiệp, chắc hẳn trong lòng thiếu hiệp đang chất chứa nhiều chuyện đau thương a.”

Minh Thiên giật mình nghĩ “Thật không ngờ lại có loại rượu lợi hại như vậy, đoán được cả tâm sự của người uống. Trước khi ra đi Chu thúc thúc đã dặn ta là ra giang hồ phải hết sức cẩn thận, dù vui hay buồn nhất thiết không được lộ ra nét mặt. Vậy mà hôm qua thì Tiêu Thiên Hà, hôm nay thì lão ăn mày này đoán biết được tâm ý của ta”. Hắn giả vờ cười:

“Đúng là vẫn bối đang vô cùng buồn khổ. Vẫn bối đang muốn quên đi một người nhưng không quên được. Lúc ăn cũng nhớ, lúc ngủ cũng nhớ, muốn mượn rượu để tìm quên lãng nào ngờ càng uống càng nhớ nên thấy chua xót trong lòng. Nói điều này là hẳn muốn ám chỉ Phong Di Lăng và ma nữ nhưng người ngoài nghe lại tưởng hẳn đang nhớ tới tình nhân.”

Lão ăn mày cười ha hả nói:

“Tiểu tử, ngươi quả là kẻ đa tình. Nếu vậy thì ngươi đừng uống thứ rượu đó nữa, qua đây lão nhân gia sẽ mời ngươi một vò Mai quế lộ.”

“Đa tạ tiền bối! Vẫn bối Vân Long, xin được thỉnh cao danh của tiền bối.”

“Danh tiếng của Cao lão thất cái mà ngươi cũng không biết sao? Thật là hiểu biết hạn hẹp.” Một đại hán râu ria xồm xoàm, tướng tá dữ tợn nói xen vào vẻ giễu cợt. “Muốn ra giang hồ thì lo về bảo nương ngươi dạy lại để mà xưng hô cho đúng chứ nếu không có ngày ngươi lại gọi Lão thất quái đây hay là Ngộ Năng đại sư thành gia gia thì khổ.”

Nói rồi y cười hô hô. Là vì y đến đây đã hai ngày rồi mà Nhị đường chủ Hắc Long hội vẫn chưa chịu bồi tiếp, dù gì y cũng là nhân vật có tiếng trong giới võ lâm Trại chủ của các trại chủ Cự Lộc Đà, vậy mà tên nhãi ranh Tiêu Thiên Hà vất vả chưa sạch đó dám khinh thường hẳn.

“Đường chủ cái con mẹ nó, chẳng qua cũng nhờ bám váy đàn bà nên mới leo lên được vị trí đó thôi chứ giỏi giang gì. Khi Cự Lộc Đà ta làm trại chủ e là mi còn chưa ra đời đó, hôm nay ta không dạy cho mi một bài học thì ta không còn là Cự Lộc Đà nữa”.

Hơn nữa y thấy Minh Thiên mặt mày bần thiêu, thuộc hàng con cháu hẳn lại vừa mới đến mà Tiêu Thiên Hà lại có vẻ coi trọng nên cảm thấy bất mãn đâm ra hằn ghét lây Minh Thiên.

Minh Thiên đứng dậy chấp tay thi lễ với mọi người:

“Vẫn bối lâu nay theo sư phụ học võ trên núi chưa từng ra giang hồ nên không được biết đến uy danh của các vị tiền bối, thật thất lễ quá.”

“Tiểu tử ngươi đừng để ý đến con lừa đá đó, người ta sống trên đời đâu phải vì danh tiếng chứ.” Cao lão thất cái xua tay, kéo Minh Thiên ngồi xuống. “Này con lừa đá, ngươi bắt nạt con nít mà không thấy hổ thẹn sao?”

“Lão thất cái, Cự Lộc Đà ta không thèm chấp nhát với hạng tiểu tử thói này. Còn lão, nếu hôm nay ra không nể mặt các vị anh hùng ở đây, không sợ mang tiếng bất kính với người già cả thì ta đã cho lão nếm mùi thế nào là con lừa đá rồi.”

Cự Lộc Đà tức giận, y đâm mạnh xuống làm chiếc bàn nát vụn rượu đổ tung tóe, ai nấy đều phải khâm phục nội lực của gã cao thâm, gã sử dụng thủ kinh đâm nát bàn mà mặt tuyệt nhiên không đổi sắc.

Một thiếu niên tay phe phẩy chiếc quạt tiến đến gần Cự Lộc Đà nói:

“Cự trại chủ, hôm nay được mở rộng tầm mắt rồi. Nhưng trại chủ đánh vỡ chiếc bàn làm từ gỗ đình hương quý của tại hạ, lại làm đổ rượu ngon như thế là xúc phạm đến rượu đây. Tại hạ tuy không phải là người bần xin nhưng thiết nghĩ trại chủ xem thường Hắc Long hội chúng ta quá đấy. Trước mặt bao nhiêu vị khách quý của chúng ta trại chủ hiển lộ thần oai khiến mọi người phải một phen hoảng hốt, trại chủ nghĩ sao về việc này? Thống âm cuồng ca không độ nhật, phi dương bạt lộ vị anh hùng?” (Uống mạnh hát ngông không vượt qua ngày, Ngông nghênh cản đỡ vì ai mà tranh hùng).”

Rõ ràng y đọc thơ của Đỗ Phủ mà khác nào như đang nắn vào mặt Cự Lộc Đà là kẻ thất phu vô học, ngông nghênh cản trở sao dám tranh hùng trước mặt biết bao vị anh hùng chứ?

Cự Lộc Đà mặt long sòng sọc, râu vểnh lên tới tận mang tai, quát:

“Cầu thí nào đang sửa đó? Mẹ kiếp, Cự Lộc Đà ta đánh vỡ bàn, đập nát hũ rượu thì đã sao? Ta mà có phá tan cái tửu lâu này thì ai làm gì được ta?”

Thiếu niên hỏi:

“Ai nói là chó sửa đấy?”

“Là ta, trại chủ của các trại chủ Cự Lộc Đà, Cự gia gia của ngươi đây.”

“Thì ra là Cự trại chủ, tại hạ chỉ trách có mấy câu sao trại chủ lại phải tự chửi mình là chó chứ?”

Mọi người hiểu ra thâm ý của thiếu niên liền ôm bụng cười ha hả. Lão thất cái ghẹo:

“Cự Lộc Đà, phen này thật mất mặt quá.”

Cự Lộc Đà gầm lên:

“Ranh con! Ngươi dám chọc giận ông sao? Xem ra không cho ngươi ném mùi La thủ tán quyền thì ngươi không biết thế nào là lợi hại.”

Nói rồi y vận hết kinh lực lên tay trái đâm thẳng vào mặt thiếu niên, hấn liền khê phát quạt điểm tới, tuy thế đánh đơn giản nhưng nơi mà quạt điểm tới lại là tử huyết Thiên Đột, bất buộc Cự Lộc Đà phải lui về thủ nhưng thật không ngờ chiêu mà Cự Lộc Đà đánh ra chỉ là hư chiêu.

Ngay trong tên mà hấn đặt cho loại võ công này đã thấy: La thủ tán quyền, công thủ đầy đủ nên thiếu niên đánh tới y đã sẵn thế thủ rồi. Y khê rùng người né chiếc quạt đồng thời thoi quyền từ mặt đã đánh tới ngực rồi bộ hạ, hai chiêu nhanh như chớp dù có thân thủ nhanh tới đâu cũng khó tránh được.

Thế nhưng mặt của Cự Lộc Đà bỗng nhiên trắng bệch, môi mấp máy run run, hai chiêu của y rõ ràng đánh trúng thiếu niên mà như không trúng. Người ngoài nhìn cứ ngỡ thiếu niên trúng quyền của Cự Lộc Đà chỉ có y là biết mình chưa hề đánh trúng “Trên đời lại có thứ công phu kì quái đó ư?”, y lăm bầm.

Cự Lộc Đà còn đang bàng hoàng thì thiếu niên dùng quạt võ nhẹ lên vai y, y thấy như có luồng nội lực truyền qua cơ thể khiến y khó chịu vô cùng, hai chân y run lẩy bẩy rồi khụy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Túy tiên lâu quần hào tụ hội (2)

Mọi người còn ngỡ ngàng chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì một vị đại sư bật cười ha hả:

“Tiêu nhị đường chủ, công phu Nhiếp ảnh đại pháp của đường chủ ngày càng lợi hại, bản tăng được một phen mãn nhãn.”

“Ngộ Năng đại sư, các vị tiền bối, đề các vị chờ lâu Tiêu Thiên Hà thật đắc tội. Cự trại chủ, tại hạ thật không muốn gây mất hòa khí với trại chủ, xin cúi đầu tạ tội với trại chủ.”

Thiên Hà chấp tay, cúi đầu trước Cự Lộc Đà khiến y xấu hổ quá nhưng đành gượng cười.

“Cự Lộc Đà ta hôm nay thua tâm phục, khẩu phục, nhị đường chủ bất tất phải làm thế.” Hấn ngoài miệng là phục nhưng trong lòng có một chút tức giận.

“Hôm nay Hắc Long hội phát thiệp mời các bang phái tới đây với danh nghĩa là thưởng rượu, xem lân nhưng thực chất là muốn cùng các vị nghĩ cách đối phó với Vạn độc tà nhân và bọn ma giáo. Vì vậy mong các vị đồng tâm hiệp lực, bỏ qua những hiểu lầm, xung đột trước mắt để cùng nhau đối phó với kẻ thù chung.”

“Hừ, xưa nay võ lâm lấy Thiếu Lâm dẫn đầu, mọi chuyện đều do Phương trượng đại sư đề xuất, Hắc Long hội các người đâu thể ý người đồng thể mạnh mà đòi làm thủ lĩnh giới võ lâm chứ? Mà cho dù có muốn làm võ lâm minh chủ cũng không đến phiên một tên nhóc miệng còn hôi sữa như ngươi a.”

Người vừa nói là Nguyệt Hoa nhân Võ Bích Phương, một trong những mỹ nhân đẹp nhất trong giới nữ nhân giang hồ.

Dáng dấp như liễu, mặt tựa như hoa. Da thịt non mịn, môi hồng căng mọng, ướt át. Eo thon mảnh khảnh, ngực nhỏ, đường cong là lướt trong bộ nam trang. Nguyệt Hoa Nhân có một sở thích phải dùng quai dẹt hình dung. Xuất môn lúc nào y cũng mặc một thân nam trang nhưng không phải để che dấu thân phận nữ nhi. Y phục được may vô cùng tinh xảo, khéo léo khoe trọn thân hình mê người của y.

Giang hồ đồn đãi sở dĩ y mặc thành như vậy là vì y vốn chỉ yêu thích nữ nhân. Thường dụ dỗ nhiều thiếu nữ thanh xuân mang về sào huyệt điên đảo phương loạn. Thiết nghĩ một cái tiểu mỹ nhân lại có loại sở thích như vậy quả thật đáng tiếc, nhưng đó chỉ là lời đồn đãi, chưa ai đích thân mục kích sở thị. Còn về phần Nguyệt Hoa nhân, y là lười phải giải thích, cứ để giang hồ đồn thổi đi, không ảnh hưởng gì tới y.

Nguyệt Hoa nhân xuất thân bí hiểm, phiêu bạt giang hồ nhờ vào khinh công tuyệt đỉnh và tài phóng ám khí, bất cứ thứ gì từ lá cây ngọn cỏ trong tay y đều có thể trở thành ám khí, tuy vậy lợi hại nhất vẫn phải kể đến Phi liễu phong châm.

Phi Liễu phong mỏng tựa lá liễu nhưng phóng bách phát bách trúng, tuy không mang độc nhưng muốn lấy mạng người dễ như lấy cái kẹo trong tay đứa bé.

Nguyệt Hoa nhân chính tà bất phân, sở trường của y là đâm bị thóc chọc bị gạo, hễ nơi nào có mặt y là xem như có tranh cãi, ẩu đả xảy ra. Lần này y đến đây không ngoài mục đích khuấy nước trong thành đục khiến cho các phái đấu đá lẫn nhau làm thú tiêu khiển.

Nhiều người thật không hiểu trong cái đầu bé nhỏ của y đang nghĩ gì nữa, hay chỉ toàn nghĩ kế hại người để mua vui cho mình? Nghe Nguyệt Hoa nhân nói nhiều người nhao nhao ủng hộ:

“Đúng thế, đúng thế, sao lại như thế được.”

“Thật là khinh người quá đáng mà.”

“Muốn làm thù lĩnh thì hãy đấu với bọn ta một trận, nếu các người thắng thì bọn ta sẽ nghe theo nhược bằng thua thì hãy quay về Thần Kiếm đường an phận làm phu quân của Tiêu Ngọc hiệp nữ xinh đẹp đi.”

“Ha ha ha...”

Bỗng nhiên mấy tên cười nhạo Thiên Hà mặt mũi tối sầm, mắt như nhìn thấy cả một rừng sao nhấp nháy, có ai đó đã tát chúng:

“Kẻ nào vậy, dám đánh bọn ông, mau ra mặt đi...”

“Mau im cái miệng thú của các người lại. Lần này bốn cô nương chỉ mới cảnh cáo thôi đấy, lần sau còn ăn nói hàm hồ chớ trách ta mạnh tay.”

Một thiếu nữ xinh xắn nói, rõ ràng nàng đang mắng chửi mà lời nói ngọt ngào tựa như hát. Từ trước tới giờ Minh Thiên cứ ngỡ Vân Kim Ngân muội muội hần là người xinh đẹp nhất, Tiêu Phụng Hoàng là người thứ hai nhưng không ngờ so với vị cô nương này hai người quả không sánh bằng.

Khuôn mặt nàng nhỏ nhắn, da thịt trắng hơn tuyết, lông mày lá liễu, một đôi mắt to tròn sáng trong như những ngôi sao trên bầu trời đêm, môi hồng như hai cánh hoa đào, thanh tú như sen hé nở trên mặt nước. Nàng bước tới gần Thiên Hà nắm tay nàng nụ:

“Nhị ca, sao huynh đi lâu vậy làm tiểu muội nhớ huynh lắm, muội bắt đền huynh đây này.”

Tiêu Thiên Hà chau mày nhìn nàng, tỏ ý không vui nói

“Ngọc Nhị, sao muội lại tới đây? Muội thật không phải, sao lại đắc tội với các vị anh hùng ở đây a?”

Thì ra đó chính là Tiêu Ngọc, vị hôn thê của Tiêu Thiên Hà. Minh Thiên cười thầm “Không ngờ tên tiểu tử này lại có phúc đến vậy.”

Tiêu Ngọc liếc nhìn mọi người, nàng bặm môi nói:

“Ai bảo họ nói xấu nhị ca chứ, muội đã ra tay nhẹ lắm rồi huynh còn trách muội nữa sao?”

“Phải, là muội không đúng, mau xin lỗi các vị đây đi.”

“Muội không có lỗi, gia gia người xem nhị ca bắt nạt hài nhi kia.”

Tiêu Ngọc chạy về phía phụ thân nàng giọng hờn dỗi. Khuôn mặt xinh đẹp như hoa chọc cho người ta phải thương tiếc.

“Ngọc nhi nơi đây không có việc của con, đừng làm ồn nữa, mau ra ngoài đi.”

Tiêu Ngọc vùng vằng bỏ đi. Tiêu Bất Phàm bước lên chấp tay nói:

“Vừa rồi tiểu nữ đã đắc tội với các vị, Tiêu Bất Phàm ta thay mặt con trẻ tạ lỗi với các vị.”

“Chà, không ngờ Hắc Long hội lại chuẩn bị chu đáo đến vậy. Cho nữ tể rồi tiểu nữ ra thi triển võ công áp đảo quần hùng cuối cùng hội chủ xuất hiện nói dăm ba câu xin lỗi là khiến cho quần hùng phải nể phục rồi. Mà có muốn không nể phục cũng không được, đâu có ai lại muốn bị Tiêu cô nương cho ăn bạt tai chứ, phải không các vị?”

Lại là Nguyệt Hoa nhân lên tiếng dường như y không bỏ qua bất cứ một cơ hội nào để công kích đối phương.

“Tiêu mỗ cứ tưởng là ai hóa ra là Nguyệt Hoa nhân nổi tiếng tài mạo mà giang hồ thường đồn đại.”

Tiêu Bất Phàm cười lạnh.

“Không dám, giang hồ chỉ đồn thổi thôi thôi. Nhưng danh tiếng của Tiêu hội chủ đây mới khiến cho hết thảy võ lâm phải nể phục: là người đa mưu, túc trí, bất chấp thủ đoạn kể cả phải hy sinh người mình thương yêu nhất.”

Nguyệt Hoa nhân mỉm cười, y ám chỉ việc Tiêu Bất Phàm gả Tiêu Ngọc cho Tiêu Thiên Hà để giữ chân chàng ở lại Hắc Long hội. Từ trước đến giờ ai

cũng nghĩ là Tiêu Bất Phàm có ý tốt nhưng không ngờ rằng đó là cách y kiềm chế Thiên Hà, y sợ rằng một ngày nào đó võ công của Thiên Hà hơn hẳn mình, chẳng lại nhận được sự tín nhiệm của mọi người sẽ cướp mất ngôi vị hội chủ của con trai y, chỉ có cách biến Thiên Hà thành con rết y thì mới có thể bớt được mối lo về sau.

Hôm nay tâm tư của y đã bị Nguyệt Hoa nhân đoán đúng dĩ nhiên là y không vui chút nào nhưng y vô cùng xảo quyệt khó mà khiến y lòi cái đuôi hồ ly của mình, y cười nói:

“Quá khen, quá khen.”

Thấy không khí căng thẳng Thiên Hà bèn bước lên nói:

“Các vị xin nghe tại hạ nói một câu. Chúng ta hôm nay tới đây không phải để cãi nhau mà là nghĩ cách tiêu diệt ma giáo. Ma giáo tội ác tày trời, người người đều căm hận thiết nghĩ ai cũng có quyền đứng lên tiêu diệt vậy thì đâu có gì phải tranh giành xem ai là thủ lĩnh. Gần đây mọi người đều biết chuyện của Long Gia Bảo, Vân gia trang, phái Hoa Sơn, và mấy trăm nhân sĩ giang hồ bị sát hại tại Hàn Mai cốc, không lẽ chúng ta cứ ngồi đây cãi cộ lẫn nhau để mặc cho Vạn độc tà nhân mặc sức hoành hành sao? Nếu chúng ta không nhanh chóng nghĩ cách đối phó thì một ngày gần đây không chỉ có Vân gia trang hay Hoa Sơn mà cả môn phái của các vị, cả Hắc Long hội của chúng tôi đều bị ma giáo đè bẹp.”

Lời của Thiên Hà nghe vừa có tình có lý khiến cho quần hùng im lặng, duy chỉ có Nguyệt Hoa nhân vẫn chưa chịu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Túy Tiên Lâu Quần Hào Tụ Hội (3)

Túy Tiên Lâu Quần Hào Tụ Hội (3)

Nguyệt Hoa nhân tiếp tục châm chọc Tiêu Bất Phàm:

“Nhị đường chủ nói hay lắm, lời nào cũng có lý. Tiêu hội chủ xin chúc mừng ông chọn được một hiền tể tốt.”

Thực ra Nguyệt Hoa nhân rất khâm phục Thiên Hà nhưng y ghét con người Tiêu hội chủ giả dối, nguy quân tử nên y cố tình hướng mũi nhọn vào lão.

“Nguyệt Hoa nhân, cô nương đừng lăm chuyện gây mất đoàn kết nữa, chưa ra trận mà mọi người đã không tin tưởng lẫn nhau rồi thì làm sao có thể đối phó được với ma giáo chứ? Thế nào cũng bị chúng giam bẹp như những con kiến. Nếu các vị còn cứ tiếp tục công kích lẫn nhau như thế thì tốt nhất nên kiếm đường về quê chăn vịt chứ cứ tiếp tục ở trong giang hồ chỉ tổ nộp mạng cho ma giáo mà thôi.”

Mình Thiên tức giận nói, hần nghĩ đến thảm họa của gia trang mà trong lòng buồn bực, thấy Hắc Long hội triệu tập giang hồ nghĩ cách đối phó với Phong Di Lăng mà hần thấy được an ủi phần nào nhưng bọn người này chẳng lo bàn bạc chỉ lo tranh giành, công kích lẫn nhau khiến hần không thể nhẫn nhịn.

Mọi người nhìn hần, tuy họ biết hần nói đúng nhưng hần chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt mà dám lớn tiếng lên mặt dạy đời khiến họ không thể chấp nhận tuy vậy họ cũng không còn lớn tiếng phản đối nữa, duy chỉ có Thiên Hà nhìn chàng mỉm cười.

“Mọi người, vị tiểu huynh đệ đây nói rất đúng chúng ta không nên mất thì giờ nữa mau bàn vào chuyện chính đi. Mời mọi người an tọa. Tuy hôm nay Hắc Long Hội đứng ra chủ trì cuộc họp này nhưng có Ngộ Năng đại sư ở đây Tiêu mỡ không tiện ra mặt, mời đại sư cho biết ý kiến.” Tiêu Bất Phàm nhìn thấy tình cảnh không tốt vội lên tiếng, tuy hần trong lòng có chút khó chịu nhưng vẫn gượng cười tỏ vẻ muốn hòa hoãn mọi người.

Ngộ Năng đại sư đứng lên nhìn mọi người rồi ôn tồn nói:

“A Di Đà Phật! Lão nạp hôm nay thay mặt tăng chúng Thiếu Lâm đến đây mong muốn cùng các vị ở đây tìm cách thu phục ma giáo. Lão nạp đồng ý với Tiêu đường chủ, tiêu diệt tận gốc ma giáo là việc của chính phái chúng ta, chúng ta khác với bọn chúng bởi chúng ta không chỉ hành hiệp trượng nghĩa, luôn luôn hướng thiện mà còn ở sự đoàn kết nhất trí của tất cả các môn phái. Lâu nay quả đúng là Thiếu Lâm chúng tôi luôn đứng ra chủ trì việc của giang hồ nhưng hiện nay phương trượng Hư Vô đại sư đang nhập thiền, phải sáu tháng nữa mới xuất quan nên không thể đứng ra lo liệu chuyện giang hồ. Không Vãn sư huynh đã viên tịch trong tay Phong Di Lăng vì vậy được biết Hắc Long hội đứng ra chủ trì công đạo Thiếu Lâm vô cùng vui mừng. Lão nạp mong mọi người đồng tâm hiệp lực cùng với Hắc Long hội xóa sạch thế lực ma giáo trên giang hồ.”

“Ngộ năng đại sư nói rất đúng, chúng tôi xin nghe lời đại sư.”

“Xin hỏi Tiêu hội chủ đã có kế sách gì chưa?”

“Nếu chúng tôi đã có kế sách thì còn mời các vị tới đây làm gì nữa. Mong các vị cho biết ý kiến.”

“Cần gì phải bàn bạc, Cái Bang chúng tôi chỉ có một câu: gặp người của ma giáo thì giết không tha.”

“Không đơn giản như các vị nghĩ đâu. Chắc các vị còn nhớ Long Gia Bảo và Vân gia trang chứ, mấy trăm cao thủ mà bị giết sạch trong một đêm thì đủ biết bọn chúng lợi hại như thế nào rồi.” Thiên Hà có vẻ ngưng trọng nói ra.

“Vân gia trang gì chứ, cao thủ gì bọn họ. Ta nghe nói Vạn độc tà nhân chỉ mới cho đệ tử đến thôi bọn họ đã co vùi núp trong trang không dám ra ngoài rồi.”

“Đúng vậy, còn cái tên thiếu chủ họ Vân ấy chỉ biết lo cho mỹ nhân, mang mỹ nhân đi tránh nạn bỏ mặc phụ mẫu và các huynh đệ, thật chẳng có chút nghĩa khí gì hết.”

Nghe mấy câu đó Minh Thiên tức đến điên người, mấy người này ba tháng trước còn đến Vân gia trang nói lời an ủi chàng lại còn hứa sẽ giúp chàng báo thù vậy mà giờ lại nói những lời xúc xiểm này. Không nhịn được Minh Thiên bật dậy thét:

“Các người nói cái gì? Vân gia trang sợ Phong Di Lăng lúc nào chứ? Ai không có nghĩa khí chứ?”

“Bọn ta nói Vân gia trang nhất gan, nói Vân thiếu gia trọng sắc quên tình thì liên quan gì đến ngươi chứ?”

“Các người không được nói bậy, ta... Ta...”

Chàng định nói ta chính là Vân Minh Thiên nhưng kịp thời trấn tĩnh.

“Đường như Vân huynh có quan hệ gì với Vân gia trang?” Thiên Hà thấy Vân Minh Thiên bộ dáng không thích hợp nên có ý dò hỏi đi ra.

“Đúng vậy! À không... Có thể nói ngày trước tại hạ từng chịu ơn của Vân trang chủ, nay thấy các vị đây ăn nói hàm hồ làm nhục vong hồn người đã khuất nên... Mà các vị đây cũng thật nghĩa khí quá, tại hạ nhớ hôm tang lễ của Vân trang chủ các vị đều có mặt lại còn hứa sẽ ra mặt giúp Vân thiếu gia báo thù vậy mà giờ lại nuốt lời, đi đem đặt những chuyện không đúng sự thật như vậy. Thật đúng là giang hồ hời đường không hời lòng, hời lòng hời được bao nhiêu dặm... Ha ha ha...”

Vân Minh Thiên chút nữa là mất bình tĩnh đem thân thế nói ra, cũng may hấn chợt trấn định lại thoảng cái biến lời nó nếu không hậu quả thật khó lường được. Minh Thiên cười mà hai hàng lệ tuôn rơi, hấn nhận thấy lòng người sao mà hiểm độc khó đoán quá.

“A Di Đà Phật, Vân thí chủ quả là người trọng tình trọng nghĩa. Các vị không nên nói như thế, danh tiếng của Vân trang chủ không ai là không biết, ông ấy là người tiên phong trong việc chống lại ma giáo, tuy ông ấy không còn nhưng tấm gương của ông ấy đáng để cho chúng ta học tập. Theo lão nạp thì lần này chúng ta tuyên chiến với ma giáo nên lấy danh nghĩa là báo thù cho Vân gia trang, như vậy có lẽ sẽ an ủi được phần nào vong hồn người đã khuất.”

“Đa tạ đại sư!” Minh Thiên thấy Ngô Năng đứng ra nói lời công đạo càng là không dám thất lễ ôm quyền cảm tạ đi ra.

“Sao Vân thiếu hiệp lại phải đa tạ chứ, người phải nói câu này là Vân thiếu gia vậy mà từ ngày Vân gia trang bị hủy diệt không ai thấy y đâu cả, y không định báo thù sao?” Cựu Lộc Đà nói.

“Tại hạ hiểu rõ Vân thiếu gia hơn ai hết, huynh ấy nhất định sẽ báo thù nhưng bây giờ có lẽ chưa phải lúc...” Minh Thiên đáp.

“Vậy khi nào mới là lúc thích hợp chứ?” Cựu Lộc Đà có vẻ mỉa mai nói.

“Lúc tìm ra tung tích của Phong Di Lăng!... Lúc đó sẽ là ngày tàn của hấn.” Minh Thiên lạnh lùng đáp.

“Vân huynh, vậy huynh có biết hiện giờ Vân thiếu gia đang ở đâu không?” Thiên Hà hỏi.

“Ta không biết. Huynh ấy đã đi tìm Phong Di Lăng hơn ba tháng nay rồi. Tiêu hội chủ, các vị tiền bối, văn bối chỉ có một mong muốn nhỏ là khi các vị tìm ra tung tích của tên ác tặc thì thông báo cho tại hạ một tiếng, tại hạ và Vân thiếu gia muốn tự tay giết chết hấn để báo thù.”

“Tất nhiên là chúng ta sẽ làm như thế, thiếu hiệp cứ an tâm.”

Sau một hồi bàn bạc quần hùng đi đến thống nhất phải tiêu diệt thế lực của ma giáo trước bởi một khi ma giáo đã bị tiêu diệt thì vây cánh của Vạn độc tà nhân không còn, đối phó với hấn sẽ dễ dàng hơn.

“Nếu các vị tin tưởng, Tiêu Thiên Hà ta xin nhận lấy trách nhiệm truy tìm tung tích của ma nữ và Phong Di Lăng.”

“Tiêu huynh, huynh phải hết sức cẩn thận, ta đã từng chứng kiến sự tàn ác của ma nữ, võ công của ả cũng vô cùng lợi hại chỉ sợ huynh không phải là đối thủ của ả đâu.”

“Đa tạ Long huynh nhắc nhở.”

“Thôi bây giờ cũng đã muộn rồi, hôm nay Tiêu Bất Phàm ta mời mọi người tới đây thưởng rượu xem lân vì thế không thể làm mất nhã hứng của mọi người được. Mời các vị, hôm nay chúng ta không say không về.”

“Mời...”

Cao lão thất cái đã là ngã say nói:

“Xem ra hôm nay không uống hết ở Túy Tiên Lâu thì Tiêu hội chủ sẽ không vui đâu, mọi người phải uống cho thật tỉnh đấy nhé.”

“Lão thất cái cứ yên tâm từ lượng của huynh đệ chúng tôi còn tốt lắm, chứ đâu ai như ông chưa uống đã say rồi.”

“Đúng thế. Ha ha ha...”

Mặc cho mọi người uống rượu, cười nói Minh Thiên lặng lẽ rời khỏi Túy Tiên Lâu, hẩn mong nhanh chóng lên đường, không thể để cho kẻ thù được sống yên ổn ngày nào phải nhanh chóng tìm ra chúng bằng bất cứ giá nào.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Giang Nam Đệ Nhất Quán

Vân Minh Thiên trở lại khách điểm thu dọn hành trang thì thấy Thiên Hà đã chờ hẩn ở đó từ lúc nào. Y nói:

“Vân huynh hôm qua tiểu đệ còn nợ huynh hôm nay không trả e huynh đi mất lúc đó tiểu đệ sẽ ân hận lắm.”

“Sao huynh biết là hôm nay ta sẽ đi?” Minh Thiên ngạc nhiên.

“Lúc nãy nhìn điệu bộ huynh nôn nóng báo thù, tiểu đệ mới đoán ra huynh sẽ không để lỡ thời gian mà sẽ nhanh chóng lên đường. Vì vậy tiểu đệ tới đây chờ huynh để cùng huynh uống chén rượu từ biệt.”

“Tiêu huynh quả là người hiểu ý ta, quả là tri kỷ khó tìm. Chỉ tiếc là Vân Long đang mang trên mình sứ mạng nặng nề không thể cùng Tiêu huynh ngồi thưởng rượu dưới trăng được, nhưng Tiêu huynh à “Thanh sơn bích thủy, hậu nội hữu kỳ”, ta tin là sẽ có ngày được cùng huynh đối ẩm.”

“Nói hay lắm. Nhưng trước khi huynh lên đường đệ muốn cùng huynh kết nghĩa huynh đệ sau này có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, ý của huynh thế nào?”

“Được thế thì còn gì bằng, nhưng ta chỉ sợ thân thể của ta sẽ làm liên lụy đến huynh thôi.”

“Huynh nói thế là không đúng rồi, muốn kết làm bằng hữu thì chỉ cần tâm đầu ý hợp, hoạn nạn có nhau chứ đâu kể đến thân thể. Hôm nay ở Túy Tiên lâu ta đã sớm đoán ra huynh là ai rồi...”

“Tiêu huynh!...”

“Nhưng huynh cứ yên tâm, huynh không muốn nói ra chắc có nỗi khổ trong lòng, ta sẽ không nói cho ai biết đâu.”

“Được, có một tri kỷ như huynh ta chết cũng cam lòng.”

Minh Thiên vui vẻ cầm tay Thiên Hà đến bên cửa sổ, hai người cùng quỳ xuống tuyên thệ:

“Hoàng thiên chứng giám, tôi Vân Minh Thiên hai mươi tuổi.”

“Tôi Tiêu Thiên Hà mười chín tuổi.”

“Hôm nay chúng tôi nguyện kết giao làm huynh đệ, cùng nhau tiêu diệt ma giáo và Vạn độc tà nhân trả lại sự bình yên cho giang hồ. Dẫu không được sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng nguyện được chết cùng năm cùng tháng cùng ngày.”

“Nếu ai phản lại lời thề xin trời chu đất diệt.”

“Tiêu đệ!...”

“Vân huynh!...”

Hai người cùng uống rượu nói cười vui vẻ. Từ ngày xảy ra thảm họa diệt môn đến nay nụ cười mới trở lại trên đôi môi của Vân thiếu gia. Hẩn tạm thời gạt đi mọi ân oán thù hận trên giang hồ để có một đêm vui vẻ cùng người huynh đệ mới kết bái này, rồi ngày mai có chuyện gì xảy ra hẩn cũng chẳng biết nữa nhưng hẩn có lòng tin là mình sẽ vượt qua được.

Sau khi chia tay Tiêu Thiên Hà, Vân Minh Thiên tiếp tục lên đường. Hẩn muốn nhanh chóng tìm ra tung tích cừu nhân. Hể nơi đâu đồn rằng ma nữ xuất hiện hẩn đều tới nhưng luôn trễ hơn ả một bước.

Trong thời gian này Minh Thiên không quên rèn luyện võ nghệ. Hắn biết với bản lĩnh hiện nay của hắn chỉ tổ nạp mạng oan uổng cho ma nữ mà thôi.

“Hoa Tử Công” hắn đã rèn luyện đến mức thành thạo, từ ngày đối đầu với ma nữ Minh Thiên đã thu lượm được nhiều kinh nghiệm lâm trận, ứng biến linh hoạt hơn. Phi Vân kiếm pháp đến nay cũng đã luyện được ba phần.

Phi Vân kiếm pháp chỉ có bảy chiêu, ba mươi lăm thức nhưng biến ảo khôn lường, trong chiêu có chiêu, trong thức có thức. Năm xưa gia phụ hắn phải mất mười năm mới luyện được thành thục sáu chiêu, chính sáu chiêu kiếm này đã đã bại Phong Di Lăng khiến hắn uất hận mới gây ra có sự ngày nay.

Một là thời gian luyện công của Vân Tam Long lâu hơn hắn, hai là nội công của lão cũng hơn hắn mấy chục năm công lực nên đạt đến mức đó, còn hắn chỉ trong một thời gian ngắn mà luyện thành được ba chiêu cũng coi như có chút thành tựu. Hơn nữa hiện nay trong lòng hắn thù hận chất ngất thì làm sao có tâm trí mà luyện võ.

Đang suy nghĩ miên man thì thoáng thoáng trong gió có mùi thơm bay tới, Minh Thiên hít một hơi dài, bụng chàng sôi lên sùng sục. Chắc chắn đâu đó quanh đây có quán ăn, mà không phải là quán ăn bình thường. Minh Thiên lầm bầm:

“Nơi hoang vắng này sao lại có nơi nấu ăn ngon như thế được. Mới ngửi mùi thôi đã muốn ăn ngay rồi.”

Hắn rảo chân bước về phía trước.

Một túp quán nhỏ hiện ra trước mắt hắn.

Minh Thiên thận trọng bước vào. Mọi thứ trong quán đều khiến Minh Thiên ngỡ ngàng. Đồ đạc, bàn ghế nhỏ nhắn được sắp xếp gọn gàng, cách bày trí chứng tỏ chủ nhân có con mắt thẩm mỹ rất tốt nhưng người làm thì đối lập hoàn toàn.

Bốn tên tiểu nhị tướng mạo cực kì xấu xa, ngũ quan cái xô lệch trông chẳng giống người thường, giả như có ai vô tình gặp bọn người này lúc đêm khuya sẽ rú lên vì ngỡ quỷ dạ xoa xuất hiện. Còn đầu bếp là một lão bà bà mặt mũi nhăn nhoe, răng vầu ra ngoài, mũi khoằm như mũi điều hâu. Mụ hươu hươu con dao to tổ chảng trước mặt Minh Thiên, giọng nói ồ ồ như sấm rền:

“Tiểu tử nguoi thật tinh ý, mấy trăm dặm quanh đây chỉ có Giang Nam Đệ Nhất quán chúng ta là ngon nhất thôi.”

Minh Thiên cười mát:

“Đúng vậy, mấy trăm dặm quanh đây toàn rừng núi, cây cối chỉ có mỗi quán của các nguoi thì lấy gì không nhất.”

Xú bà bà cau có nhìn Minh Thiên, khuôn mặt xấu xí của mụ trong càng quái gở hơn. Mụ nói:

“Làm nguoi mà chưa được thưởng thức những món ngon do chính tay Xú bà bà này nấu thì chưa phải là nguoi. . .”

Minh Thiên thờ dài ảo não nghĩ:

“Nếu như Vân gia trang ta không phát sinh biến cố thì cả đời này ta cũng chẳng đặt chân tới đây như vậy làm sao thưởng thức các món ăn do bà nấu được? Như thế thì ta chưa phải là nguoi sao? Hừ rõ là nói năng nói cuội, định gạt bọn thiếu gia sao?”

Bọn tiểu nhị hoan hỉ góp lời:

“Phải đấy, các món ăn ở quán bọn ta không chỉ ngon mà còn có tác dụng trị bách bệnh đấy.”

Minh Thiên nghe nói thế phì cười hỏi:

“Có thật như thế không? Nếu như thần kì như thế sao các nguoi không tự chữa bệnh cho mình trước?”

Một tên nói:

“Bọn ta thân thể khỏe mạnh, cường tráng, chẳng hề có bệnh tật gì hết.”

Tên khác nói theo:

“Đó là nhờ ngày nào cũng ăn cơm do Xú nhị nương nấu đấy. . .”

Rồi bọn họ nhìn nhau một lượt như hiểu ý ngầm trong câu nói của Minh Thiên bọn họ chẳng những không hề tức giận mà còn cười hi hi nói:

“Chỉ có cái bệnh xấu này là không thể chữa được thôi.”

Một tên ra vẻ trầm tư suy nghĩ rồi nói:

“Nếu như ngày trước mẫu thân ngày nào cũng ăn những món ăn do chúng ta nấu thì có lẽ đã sinh ra chúng ta anh tuấn như Phan An cả rồi.”

“Hừ người nói thừa, đương nhiên là như thế rồi.”

“Hai người thật là ngốc quá đi, lúc đó chúng ta còn chưa sinh ra thì làm sao nấu ăn cho thân mẫu được chứ.”

“Sao người lại nói ta ngốc chứ. Rõ ràng nếu mẫu thân chịu nghe lời chúng ta thì bây giờ huynh đệ ta đâu bị người khác khinh thường như thế.”

Bọn họ cứ cãi qua cãi lại, chẳng ai buồn để ý tới người đang đói như Minh Thiên, chàng sốt ruột quá định mở miệng nhắc chúng thì giọng một nữ nhân trong tròng cất lên:

“Các người lại cãi nhau cái gì thế? Sao không mau làm mấy món ăn cho vị thiếu hiệp đây dùng.”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tung tích ma nữ

Bọn tiểu nhị chạy tới vây quanh một nữ nhân nói:

“Bà chủ, tôi nói là chỉ cần mẫu thân của chúng tôi ăn các món ăn của Giang Nam Mỹ Thực Quán chúng ta nấu thì nhất định khi sinh ra chúng tôi sẽ anh tuấn vô cùng vậy mà mấy gã này lại nói là tôi ngốc...”

“Đúng là người quá ngốc rồi còn gì nữa...”

Bà chủ bật cười nói:

“Các người không ai ngốc cả. Ai dám nói là trong các người không anh tuấn chứ, trong mắt bà chủ của các người thì các người anh tuấn khó ai bì, vậy được chưa? Thôi mau vào chuẩn bị cho vị công tử kia mấy món ngon vào. Nhớ là những món đặc biệt đấy nhé.”

Bà chủ cố tình nhấn mạnh hai chữ “đặc biệt”.

Bọn tiểu nhị liền lập tức lui vào trong. Bà chủ tiến tới gần Vân Minh Thiên nhưng chàng chẳng dám quay lại nhìn. Đám tiểu nhị, đầu bếp đã xấu như thế thì bà chủ của chúng chắc chẳng lấy gì làm đẹp đẽ, tốt nhất là không nên nhìn kéo lại bị dọa cho mất vía. Chàng nghĩ thế.

Bà chủ quán thấy hần thủy chung không quay lại nhìn mình thì lấy làm bất mãn nói:

“Thiếu hiệp có thói quen không nhìn người đang nói chuyện với mình sao?”

Minh Thiên cười cười đáp:

“Đại nương đang nói chuyện với vãn bối sao?”

Bà chủ đáp:

“Ta không nói chuyện với thiếu hiệp thì đang nói chuyện với ai. Thiếu hiệp nhìn xem ta đã đáng được gọi là đại nương chưa?”

Bà chủ nói xong đã tiến tới ngồi trước mặt Minh Thiên khiến chàng không muốn nhìn cũng không được. Hần bất giác kinh ngạc, hóa ra bà chủ quán không phải ai xa lạ mà chính là Nguyệt Hoa nhân Võ Bích Phương. Minh Thiên chấp tay xá dài nói:

“Vừa rồi tại hạ ăn nói hàm hồ mong cô nương bỏ quá cho.”

Võ Bích Phương gật đầu đáp:

“Được công tử đại giá quang lâm đã vinh hạnh cho Giang Nam mỹ thực quán của ta lắm rồi, công tử bất tất phải đa lễ.”

Ngừng một giây Nguyệt Hoa Nhân nói tiếp:

“Chẳng hay công tử đã tìm được kẻ muốn tìm chưa?”

Minh Thiên lắc đầu đáp:

“Trời đất bao la quả thật tại hạ không biết phải tìm ở đâu nữa.”

Nguyệt Hoa Nhân mỉm cười nói:

“Không phải không biết tìm ở đâu, chỉ là công tử tìm chưa đúng chỗ thôi.”

Minh Thiên nói:

“Tại hạ ngu muội không hiểu cô nương nói thế có ý gì. Mong cô nương chỉ giáo cho.”

Nguyệt hoa Nhân thấy tay nói:

“Tiểu nữ sao dám chỉ giáo cho Vân thiếu chủ chứ.”

Minh Thiên giật mình, không ngờ Nguyệt Hoa nhân đã sớm nhận ra thân thế của hắn. Hắn cười gượng nói:

“Cô nương đã biết thì tại hạ không giấu nữa, tại hạ chính là Vân Minh Thiên.”

“Tiểu nữ đang có một vụ buôn bán muốn mời Vân công tử tham gia nhưng chưa biết tìm công tử ở đâu may sao hôm nay công tử lại đặt chân tới đây. Xem ra công tử gặp may rồi.”

Minh Thiên nói:

“Tại hạ trước giờ chưa từng buôn bán, chắc cô nương tìm nhầm người rồi.”

Nguyệt hoa nhân bật cười sảng sặc:

“Muốn hành tẩu trên giang hồ công tử cần phải học hỏi nhiều. Công tử không biết đây thôi, thương gia buôn bán đã đành, khách giang hồ cũng buôn bán. Chỉ khác là họ mua bán tin tức, mua cái đầu của kẻ thù...”

Minh Thiên lơ mơ đoán ra Nguyệt Hoa nhân đang định nói gì, chàng sốt sắng hỏi:

“Nói như thế cô nương hiện đang có tin tức của Phong Di Lăng?”

Nguyệt Hoa Nhân lắc đầu nói:

“Không hẳn. Tiểu nữ chỉ có tin của ma nữ thôi, không biết Vân công tử có hứng thú không?”

“Phong Di Lăng cũng được mà ma nữ cũng được, Vô cô nương nếu như cô nương nói cho ta biết ma nữ hiện đang ở đâu Vân Minh Thiên ta thề suốt đời không quên đại ân đại đức của cô.”

“Tiểu nữ không dám nhận đâu. Nếu như công tử muốn biết tin tức của ma nữ thì...”

Nguyệt Hoa Nhân lấy tay chấm vào ly trà trên bàn viết viết mấy chữ. Vân Minh Thiên giật nảy cả người thét lớn:

“Một vạn lượng? Chỉ một chút tin tức mà cô nương đòi một vạn lượng há chẳng phải quá đáng sao?”

Nguyệt Hoa Nhân cười nhạt:

“Một vạn lượng so với mối thù diệt gia mà công tử cho là đắt ư? Nếu công tử không muốn mua thì ta sẽ bán cho người khác vậy. Giang hồ đâu thiếu người muốn lấy đầu Phong Di Lăng và ma nữ.”

Minh Thiên vội nói:

“Đương nhiên là không đắt nhưng hiện tại hạ không mang nhiều tiền như thế bên mình. Hay cô nương cứ nói cho tại hạ tin tức của ma nữ, sau này khi quay trở lại Vân Gia Trang tại hạ sẽ trả cho cô nương gấp đôi.”

“Nghe thì cũng hấp dẫn đấy, nhưng ta đâu có ngốc, công tử đi tìm ma nữ chắc gì đã toàn mạng quay về, lúc đó ta biết tìm ai mà đòi nợ đây?”

“Cô nương không thể niệm tình sao?”

Nguyệt Hoa nhân phá lên cười:

“Ta với công tử ngoài chuyện làm ăn ra còn có tình gì mà niệm chứ. Công tử xá lỗi cho, Nguyệt Hoa nhân ta trên đời này chỉ biết có một chữ tiền, giang hồ đều biết phương châm sống của ta chỉ có ba chữ: “Tiền như mạng”. Nếu công tử không có tiền thì không có chuyện gì để nói nữa.”

Nói rồi y đứng lên toan quay gót vào trong. Minh Thiên chau mày nghĩ ngợi rồi nói lớn:

“Vô cô nương xin dừng bước. Tại hạ còn có đôi điều muốn nói.”

“Công tử còn điều chi nữa.”

“Tại hạ và Tiêu Thiên Hà Nhị đường chủ Hắc Long hội vốn có chút giao tình, nếu như tại hạ đi gặp ma nữ mà không quay trở lại cô nương có thể tìm đến y, nhất định y sẽ thay tại hạ trả món nợ này cho cô nương.”

“Khẩu thiệt vô bằng, làm sao ta tin lời công tử nói là sự thật đây?”

“Tại hạ sẽ viết thư cho Tiêu đệ cô nương cứ cầm tới gặp đệ ấy. Còn nữa đây là chiếc quạt đệ ấy tặng tại hạ, cô nương có thể giữ làm tín vật.”

Nguyệt Hoa Nhân nhận chiếc quạt trong tay Vân Minh Thiên xem xét rồi gật gù:

“Nét chữ thanh tú như rồng bay phượng múa, nhưng đồng thời cũng rắn chắc tựa Thái Sơn, nhu kinh sử dụng điều luyện, đúng là bút tích của Nhị đường chủ. Được xem như vụ buôn bán này thành công. Đúng ngo ngày mai ta sẽ có tin cho công tử.”

Minh Thiên thấy phải chờ tới mai thì về sốt ruột hiện rõ trên nét mặt nhưng Nguyệt Hoa nhân phớt lờ như không thấy thân nhiên nói:

“Công tử chắc cũng đã đói rồi. Ta đã cho người chuẩn bị những món ăn ngon nhất cho công tử. Công tử đừng từ chối kéo làm mất nhã hứng của ta.”

Nguyệt Hoa nhân vừa dứt lời thì bọn tiểu nhị đã nhanh chóng mang món ăn lên. Mùi thức ăn thơm phức khiến Minh Thiên cồn cào trong ruột nhưng sắp biết được tin tức của cừu nhân chàng còn bụng dạ nào mà ăn nữa. Tuy thế chàng cũng đành gượng cầm đũa để không làm phật ý Nguyệt Hoa Nhân. Nguyệt Hoa nhân rót chén rượu đưa cho Minh Thiên nói:

“Ta mời công tử một chén, loại rượu này không thể tìm thấy ở bất cứ quán rượu nào tại Trung Nguyên này đâu.”

Minh Thiên cầm lấy chén rượu, mùi rượu thơm xông thẳng vào mũi chàng khiến chàng có cảm giác khoan khoái trong người. Rượu trong chén sóng sánh màu xanh ngọc, trông thật đặc biệt. Minh Thiên còn mãi mê ngắm rượu trong chén thì Nguyệt Hoa Nhân đã nói:

“Sao công tử còn chưa uống, hay công tử sợ ta hạ độc?”

Minh Thiên còn chưa nói gì thì có tiếng cười hô hố cất lên:

“Hắn không sợ nhưng ta sợ thay cho hắn đây...”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Phi Yến Hạ Vũ (1)

Nguyệt Hoa nhân và Minh Thiên quay lại thấy một hán tử vừa vào quán. Nguyệt Hoa nhân gắt:

"Người nói thế là có ý gì?"

"Ta chẳng có ý gì cả. Tại ta sợ người thấy vị công tử đây anh tuấn hơn người nên hạ thuốc mê vào rượu rồi sau đó làm gì thì trời biết đất biết và người biết ha ha ha."

Nguyệt Hoa nhân thấy hán tử ăn nói hàm hồ thì giận tím mặt nói:

"Người dựa vào đâu mà vu vạ cho bọn cô nương chứ? Bọn cô nương nếu có muốn hạ độc ai thì người sẽ vinh hạnh là người đầu tiên đấy."

Hán tử cười lớn:

"A! Mỹ nhân người làm ta sợ quá đây này!"

Nguyệt Hoa nhân mắng tiếp:

"Nhìn tướng người đầu voi mắt chuột, tướng tá không đáng hoàng thì biết ngay là phường đạo tặc chuyên cướp của giết người rồi. Nếu người còn chưa đi ngay thì Nguyệt Hoa nhân ta sẽ thay trời hành đạo diệt bớt một tên ác bá."

Hán tử vẫn bình tĩnh vỗ tay nói:

"Nhân lực của cô nương thật khiến tại hạ nể phục, cô nương vừa mới nhìn đã biết tại hạ là đạo tặc rồi. Nhưng nói cho cô nương biết, tại hạ là đại hiệp chuyên cướp của nhà giàu chia cho người nghèo chứ không phải hạng cắc kè lén lút lút núp trong xó xỉnh này mở hắc điểm hại người đâu."

Minh Thiên gật mình nói:

"Sao? Ngươi vừa nói đây là hắc điểm à? Thật không thể ngờ Nguyệt Hoa nhân tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ lại đi làm mấy trò đồn mạt này."

Nguyệt Hoa nhân bình tĩnh đáp:

"Ngươi dựa vào đâu mà nói quán của ta là hắc điểm a?"

"Dựa vào đâu à? Ha ha ha, dựa vào mùi thuốc mê từ trong quán của cô nương bay ra. Ha ha, bảy dặm quanh đây còn nghe mùi đấy. nói thật nhé, cô nương đi mờ thanh lâu may ra còn kiếm được nhiều tiền chứ mờ hắc điểm nơi chốn núi hoang rừng thẳm này chẳng kiếm chác được gì đâu." Hán tử cười ha hả đáp lại.

Bọn tiểu nhị thấy hán tử nhục mạ bà chủ của chúng thì không nén nổi tức giận ra mặt. Thoắt cái cả bọn đã vây lấy hán tử. Xem thân pháp của bọn chúng thì đủ biết không phải là hạng người thường. Hán tử nhìn bộ dạng mấy tên tiểu nhị thì nhảy dựng lên la oai oái:

"Thượng thiên a! Ác quỷ hiện hình. Mau cứu mạng a!..."

Minh Thiên nhìn điệu bộ của gã không khỏi phì cười. Nhưng hán tử chưa kịp cười thì đã phải trở mặt ra nhìn. Bốn tên tiểu nhị đang nằm lăn dưới đất, bất tỉnh tức lự, trên mặt mỗi tên còn in một dấu giày rõ nét.

Nguyệt Hoa nhân thoáng cau mày. Bốn thuộc hạ của y tuy bề ngoài xấu xí, dị dạng nhưng bản lãnh không tầm thường chút nào, vậy mà hán tử kia không biết bằng cách nào đã nhanh chóng hạ được chúng.

Hán tử ngoe đầu, lè lưỡi nhìn Nguyệt Hoa nhân cười hi hi. Nguyệt Hoa nhân tức giận tột độ. Y vung tay, một đám ám khí nhỏ xíu bay về phía hán tử. Minh Thiên la hoảng:

"Ồi chao! Không xong!..."

Nhưng mấy chục mũi kim châm của Nguyệt Hoa nhân không lấy mạng hán tử mà chỉ găm chặt y vào tường. Nguyệt Hoa nhân bước tới điểm vào ba đại huyết rồi dang thẳng tay tát vào mặt hán tử, lập tức trên mặt y in vết năm ngón tay đỏ lôm.

"Cái đó để báo thù cho người của ta bị ngươi sỉ nhục."

Y nói rồi lại thẳng tay tát thêm cái nữa:

"Còn cái này ta đánh cho cái mồm thúi của nhà ngươi lần sau không dám sủa bậy, cắn càn nữa."

Hán tử mặc dù bị Nguyệt Hoa nhân đánh nhưng chẳng tỏ vẻ gì sợ hãi mà vẫn cười cợt liên hồi.

"Úi chao! Được bàn tay của mỹ nhân vuốt lên má ta, ta thề sẽ không rửa mặt một tháng ha ha ha."

"Câm mồm, ngươi còn nói nữa ta cắt lưỡi ngươi a."

"A! Đại mỹ nhân người làm ta sợ quá a! Mỹ nhân xinh đẹp như tiên mà tâm địa thì hẹp hòi, ác độc không thua gì rắn rết. Mỹ nhân cắt lưỡi ta rồi sau này người sẽ phải ân hận đây này."

"Hừ, ta không chỉ cắt lưỡi ngươi mà còn lấy mạng chó của ngươi nữa. Bốn nhân nói cho ngươi biết, bốn nhân mờ hắc điểm này mấy năm nay giết không ít người rồi, hôm nay thêm cái mạng ngươi nữa cũng không phải là nhiều."

"Hí hí mạng ta đáng giá lắm, nàng không lấy nổi đâu. Hơn nữa vị thiếu hiệp kia chắc không khoanh tay đứng nhìn nàng giết ta đâu này."

"Hừ! Ngươi nói Vân thiếu hiệp sao? Hắn sẽ không cứu mạng ngươi đâu, phải vậy không Vân thiếu hiệp."

Minh Thiên hờ hững đáp:

"Cái đó tại hạ không chắc."

Nguyệt Hoa Nhân cười khẩy:

"Nhưng ta chắc, bởi ta còn có thứ mà thiếu hiệp cần. Nếu thiếu hiệp cần ta giết tên này thì ta sẽ cảm thấy bực bội trong người, lúc đó e là ta sẽ quên mất những gì cần nói cho thiếu hiệp nghe..."

Minh Thiên nghe thấy thế đâm ra lúng túng không biết phải xử sự ra sao. Hán tử thấy thế cười ngất:

"A! Miệng lưỡi mỹ nhân thật ghê gớm. Xem ra hôm nay cái mạng của ta đành phải giao cho mỹ nhân rồi."

"Đúng là cái mạng của ngươi đã nằm trong tay ta. Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi đâu mà sẽ từ từ hành hạ ngươi, cho ngươi chết không được mà sống cũng chẳng xong."

"Ha ha ha, ta biết ngay mà, mỹ nhân đâu nỡ giết ta. Ngoài miệng nàng nói muốn lấy mạng ta nhưng trong lòng thì đã yêu thích ta rồi phải không?"

Nguyệt Hoa nhân tức ghen hòng thét:

"Thúi!... Thúi không ngửi được, cái thứ như ngươi có chỗ nào cho ta thích đây chứ. Ngươi tự nhìn lại mình đi."

Hán tử làm như không nghe thấy Nguyệt Hoa nhân nói gì cứ thao thao bất tuyệt:

"Hãy, thật là rắc rối. Sư phụ ta nói mỗi khi ra đường ta nên lấy khăn che mặt lại mà ta không chịu nghe nên bây giờ mới rắc rối vậy đó. Hề mà ta đi đâu các cô nương cứ bu theo đến đó như một đám ruồi nhặng vậy. Mỹ nhân thích ta cũng đâu có gì lạ. Nhưng đáng tiếc là trên đời này ngoài mẫu thân ta ra không có người đàn bà nào vừa ý ta cả, mỹ nhân đừng buồn đây này."

"Ngươi!... Ngươi ngậm cái mồm thúi của ngươi lại cho ta, nếu không ta... ta..."

"Nếu không nàng làm sao? Giết ta thì nàng không nỡ, ta còn đứng đây nói nhăng nói cuội lại làm phật ý nàng, hay là nàng để ta đi vậy. Khi nào ta có hứng sẽ trở lại thăm nàng"

Cả đời Nguyệt Hoa nhân chưa khi nào phải tức như lúc này. Y toàn đi châm chọc, khích bác kẻ khác làm trò vui cho mình hôm nay thì gặp phải một đối thủ không dễ chơi chút nào. Mồm mép của hán tử còn lợi hại hơn cả y nữa. Y trừng mắt nhìn hán tử nói:

"Ngươi đừng có mơ. Giết ngươi thì dễ cho ngươi quá. Còn tha cho ngươi hả? Đừng có hòng. Ta sẽ giải ngươi lên nộp cho quan phủ lấy mười ngàn lạng bạc..."

"Sao? Mười ngàn lạng bạc? Tại hạ có giá đến thế sao? Tên quan nào mà ngu ngốc quá vậy, trả mười ngàn lạng bạc cho cô nương để bắt ta à?"

Nguyệt Hoa Nhân xoa xoa tay cười:

"Mười ngàn lạng bạc đổi lấy đầu của Phi Yến không đắt chút nào, không hề đắt."

Hán tử làm bộ ngờ ngác hỏi:

"Phi Yến gì chứ? Đầu có liên quan gì tới ta."

"Hừ, ngươi đừng giả mù sa mưa nữa. Bỏn nhân chuyên mua bán tin tức trên giang hồ có gì mà ta không biết chứ. Tên của ngươi là Hạ Vũ, biệt hiệu Phi Yến, chuyên cướp của nhà giàu chia cho dân nghèo, danh tiếng lẫy lừng khắp nơi. Mỗi khi đi cướp ngươi đều in một dấu giày tại hiện trường trên dấu giày đó có hình chim yến. Hơn nữa khinh công của ngươi thuộc hàng nhất lưu trong giang hồ nên mọi người mới tặng cho ngươi mỹ hiệu Phi Yến. Mông mười tháng bảy ngươi tới cướp nhà Bình bộ thị lang được một ngàn lạng, sau đó tới viếng phủ Đô đốc đại nhân được thêm một ngàn lạng nữa, tất cả được phân phát cho nạn dân Triết Giang, Tô Châu. Người dân ở đó đang ca ngợi ngươi là bồ tát, là phật sống đấy. Còn nữa cách đây hai ngày, ngươi tới kỹ viện ở Lâm An, cho các cô nương ở đó rất nhiều ngân lượng, còn chuộc một kỹ nữ tên là Tiểu Thanh. Chưa hết, mới đây thôi ngươi gây án ở Hào Châu, tên trọc phú ở đó không những bị ngươi cướp mà còn bị ngươi chọc cho tức chết. Đó chỉ là những chuyện gần đây nhất về ngươi, nếu ngươi muốn bỏn nhân kể thêm những vụ trước đó nữa thì phải trả tiền đấy. Hiện nay quan phủ đang ráo riết truy nã ngươi, ai biết tin tức về Phi Yến năm trăm lạng, bắt sống mười ngàn lạng, lấy đầu thì được ít hơn một chút năm ngàn lạng. Những kẻ được lợi từ ngươi không phải là ít, chỉ cần tiết lộ một chút hành tung của ngươi cũng kiếm được tiền rồi."

Hạ Vũ bật cười ha hả:

"Ha ha ha, làm người nổi tiếng cũng khổ thật, nhất cử nhất động đều bị theo dõi. Thậm chí ta trung tiện, đại tiện giờ nào người ta cũng biết mà kẻ ra vanh vách, chỉ cần ta đánh rắm một cái thôi cũng có khối chuyện để kể rồi đấy. Còn có điều gì về ta mà cô nương không biết không?"

"Điều mà mọi người thắc mắc về ngươi, chính là thân thể của ngươi? Và làm sao mà từ trước tới nay không ai bắt được ngươi?"

Minh Thiên nãy giờ vẫn bàng quan ngồi tại bàn, khi nghe Nguyệt Hoa Nhân nói hán tử là Phi Yến chàng liền nhồm dậy chạy lại gần hán tử nhìn một lượt từ đầu tới chân.

"Phi Yến đây sao? Thật khác xa với tưởng tượng của ta."

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Phi Yến Hạ Vũ (2)

Phi Yến tò mò hỏi:

"Thế công tử tưởng tượng ta thế nào?"

"Ta nghĩ Phi Yến phải là một người có thân hình cao lớn. Mặt mày dữ tợn, miệng rộng, mày rậm, có khí khái của một đại anh hùng Lương Sơn Bạc. Nhưng nhìn người ta không thấy giống chút nào."

Quả thật Phi Yến trông hết sức bình thường.

Mặt vuông chữ điền, da ngăm đen do phải bồn ba sương gió, đầu tóc không được gọn gàng do lâu ngày không chải, quần áo bạc màu có đôi chỗ đã rách.

Con người y nhìn chỗ nào cũng tầm thường.

Duy chỉ có đôi mắt sáng và nụ cười rất đáng yêu.

Nhìn Phi Yến sẽ bị thu hút ngay bởi ánh mắt và nụ cười của y mà bỏ qua những điểm khác.

Y không anh tuấn nhưng các thiếu nữ mới lớn lại xiêu lòng trước dáng vẻ phong trần, đáng yêu của y.

Nguyệt Hoa nhân hỏi:

"Xem ra Vân thiếu chủ cũng biết về Phi Yến?"

"Lúc còn ở Vân gia trang, ta từng nghe các huynh đệ kể về những hành động hiệp nghĩa của Phi Yến nên trong lòng sớm cảm phục. Muội muội ta rất có cảm tình với Phi Yến. Nếu như... nếu như muội ấy còn sống, biết ta gặp được Phi Yến thế nào cũng năn nỉ ta đưa đi tìm gặp cho bằng được."

Nhắc tới Kim Ngân, mắt Minh Thiên thấy cay cay. Chẳng nhớ lúc nghe kể về Phi Yến, Kim Ngân nói rằng sẽ có ngày tìm gặp được vị anh hùng này còn đòi chàng hứa phải giúp nàng đi tìm Phi Yến.

"Ngân nhi, đại ca đã gặp được Phi Yến rồi đây. Giờ này muội đang ở nơi đâu?"

"Chà, không ngờ ta lại nổi tiếng đến mức ấy. Su phụ ta mà biết được chắc hẳn tự hào lắm đấy. Nguyệt Hoa nhân có muốn đưa ta đi gặp quan phủ thì nhanh lên nha, để lát nữa tin tức ta bị Nguyệt Hoa nhân khống chế lan truyền ra giang hồ thì nàng sẽ gặp rắc rối đó, ha ha."

Minh Thiên nói:

"Vô cô nương, cô nương với Phi Yến chẳng phải cùng đường với nhau sao? Cô nương mang hấn nộp cho quan phủ thì cô nương cũng chẳng được lợi lộc gì. Lúc đó hẳn lại khai ra cô nương nừa thì phiền phức lắm."

"Hừ, người tưởng dọa vậy là bốn nhân sợ sao? Ta chỉ cần cắt lấy đầu hấn mang đi nộp thì có phải là vẹn cả đôi đường không? Vừa lấy được tiền lại vừa không bại lộ hành tung. Tuy chỉ có năm ngàn lượng thôi nhưng như thế cũng không hề ít."

"Ách, đúng là lòng dạ đàn bà thật hiểm độc. Chỉ vì mấy câu nói của ta mà nàng lại nghĩ kế độc ác đó hại ta. Mỹ nhân, ngoài chuyện hại người ra nàng không nghĩ được gì nữa sao."

"Đúng thế, mỗi ngày không hại được một vài người là bốn nhân ăn không ngon ngủ không yên. Sao hả, người bắt đầu sợ rồi phải không? Nếu sợ thì cầu xin ta đi, biết đâu bốn nhân thấy vui lòng mà tạm thời không mang người nộp cho quan phủ."

"Ặc, đúng là ta rất sợ nhưng bảo ta phải cầu xin cô nương thì không được đâu. Ta thì có thể chấp nhận nhưng su phụ ta sẽ không chịu đâu."

"Su phụ người không chịu thì làm gì được ta chứ..."

Bỗng nhiên Nguyệt Hoa nhân ngừng lại ngẫm nghĩ điều gì đó rồi lập tức giải huyệt cho Phi Yến.

Minh Thiên giật mình trước cử động bất ngờ của nàng ta, ngây người ra trong đầu thầm nghĩ không biết cô nàng cổ quái này đang mưu tính chuyện gì.

Hạ Vũ thì chẳng buồn để tâm, gã vươn vai mấy cái rồi lấy tay xoa xoa mặt, nhăn nhó vớ lấy hũ rượu nốc liền một hơi. Rồi gã nâng hũ rượu hướng về phía Minh Thiên và Nguyệt Hoa nhân:

"Xin mời!... Xin mời!..."

Rồi lại uống liền một hơi.

Nhưng cái hũ rượu trên tay gã bị Nguyệt Hoa nhân dùng đồng tiền bắn vỡ, rượu đổ khiến quần áo đầu tóc gã ướt sũng.

Thấy vậy Nguyệt Hoa nhân bật cười sảng sặc. Phi Yến không hề thấy tức giận ngược lại gã cũng họa theo Nguyệt Hoa nhân cười mãi không thôi.

Hoa Nguyệt nhân thấy thái độ đó của gã thì bực bội trong người nhưng nén nhịn nói:

"Phi Yến, ta không muốn lấy mạng ngươi cũng không giao nộp ngươi cho quan phủ nhưng ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện..."

Phi Yến ngưng cười, trở mắt nhìn Nguyệt Hoa nhân:

"Điều kiện gì?"

Nguyệt Hoa Nhân thân nhiên nói:

"Ngươi có nhận lời không đã?"

"Còn phải xem đó là điều kiện gì đã. Lỡ như cô nương bắt ta phải làm trâu làm chó cho cô nương hay bắt ta phải tự sát thì ta cũng phải làm theo sao?"

Nguyệt Hoa nhân mỉm cười tinh quái:

"Ta đương nhiên không bắt ngươi phải tự sát, cũng chẳng bắt ngươi làm trâu làm chó. Việc ta yêu cầu ngươi vô cùng đơn giản, khi cần ngươi nhất định sẽ làm được đây này."

Hạ Vũ nhún mày suy nghĩ rồi nói:

"Nếu ta không đáp ứng cô nương đây này? Bây giờ ta muốn rời khỏi đây cô nương cũng không tài nào cản nổi..."

Nguyệt Hoa Nhân mỉm cười lùi lại ba bước nói:

"Nếu như ngươi muốn đi thì cứ tự tiện... Nhưng e là từ nay Hạ đại hiệp sẽ chẳng dám chường mặt ra giang hồ nữa, bởi sẽ có thêm một câu chuyện rất hay về Phi Yến..."

Hạ Vũ xua tay nói:

"Thôi, thôi khỏi nói nữa. Nàng muốn gì thì cứ nói, đừng nói là một điều kiện mà một trăm điều kiện ta cũng sẽ đáp ứng."

"Được, quân tử nhất ngôn, đến khi ta cần nhất định ngươi phải dốc hết sức mà làm đấy."

"Hô hô, được phục vụ mỹ nhân là hân hạnh của ta, ta nhất định sẽ dốc hết sức khuyến mãi."

"Ngươi nói rồi không được ân hận đấy."

"Ta làm sao phải ân hận đây này!... Ha.. ha... ha..." Hạ Vũ cười sảng sặc đi ra.

"Thế thì từ nay ngươi đi tới đâu cũng phải mang ta theo..."

Hạ Vũ nhảy dựng lên, chén rượu đang uống giờ suýt phun ra làm gã sặc sụa nổi cơn ho dữ dội:

"Cô nương đi theo ta làm gì?"

Nguyệt Hoa nhân cười:

"Đó không phải việc của ngươi. Chỉ cần mang ta đi theo là được rồi. Còn nữa, ngươi phải dạy ta Phi Tinh Trục Nguyệt Thần hành bộ..."

Hạ Vũ giật mình kinh hãi:

"Cô... cô... làm sao biết...? Nhưng nói tóm lại ta không thể dạy cho cô nương được. Công phu của bản môn không thể tùy tiện truyền thụ cho người ngoài."

"Ngươi vừa hứa gì với ta? Đừng quên có Vân công tử đây làm chứng đấy, Phi Yến không thể làm kẻ bội tín, nuốt lời chứ?"

Hạ Vũ chỉ đành cười gượng rồi nói:

"Thôi được, cô nương cứ đi theo ta, còn Phi Tinh Trục Nguyệt Thần hành bộ thì chờ tới khi gặp sư phụ ta, ta sẽ đem chuyện này hỏi ý kiến của người, nếu như sư phụ đồng ý ta sẽ dạy lại cho cô nương."

Nguyệt Hoa nhân hoan hỷ xoa tay nói:

"Được, cứ quyết như thế đi."

Rồi y quay qua nhìn Minh Thiên nói:

"Vân công tử, chuyện của công tử... Công tử hãy tới vực Ma Phong bên bờ Thiên Sơn Cốc chờ, người công tử muốn tìm nhất định sẽ tới đó. Ta nghe nói à đang tìm kiếm vật gì đó ở Thiên Sơn Cốc."

Minh Thiên đang chán nản muốn bỏ đi, không muốn ngồi nghe hai kẻ này đấu khẩu nữa nhưng nay nghe Nguyệt Hoa nhân nói thế thì tinh thần hứng khởi hẳn lên.

"Đa tạ Võ cô nương, on này Vân Minh Thiên nguyện khắc cốt ghi tâm!"

Nguyệt Hoa nhân xua tay nói:

"Chúng ta buôn bán sòng phẳng, không nên nhắc tới ơn huệ. Ta chưa bao giờ làm ơn cho ai mà không thu lợi cả."

"Vậy tại hạ xin cáo từ. Nếu như ta còn sống sẽ quay lại đây tìm hai vị, chúng ta cùng uống rượu."

Hạ Vũ cười:

"Tại hạ sẽ ở đây chờ Vân công tử mãi đến thành công trở về."

Minh Thiên mỉm cười gật đầu. Hắn nắm chặt Xích huyết kiếm trong tay, nghe máu nóng chảy rần rần trong huyết quản.

Ma nữ hãy chờ ta! Ta sẽ lấy máu ngươi rửa huyết hận.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Ác Đấu Ma Nữ (1)

Tiếng gió thét gào vang vọng từ các khe sâu vực thăm nghe thê lương, rùng rợn.

Thời gian như ngưng đọng.

Một chàng thiếu niên anh tuấn tay cầm một thanh trường kiếm, lưỡi kiếm được đúc từ sắt nặng ngàn cân, đỏ như máu, bên trên nổi lên những hoa văn kì quái. Từ lưỡi kiếm phát ra hàn quang lấp lánh.

Chàng thiếu niên mặc chiếc áo bào màu đen. Khuôn mặt đậm chiều, đôi mắt dán chặt vào một nữ nhân mặc áo đen, từ ánh mắt chàng toát ra thứ sát khí đáng sợ.

Chàng thiếu niên ấy là Vân Minh Thiên, còn nữ nhân kia đương nhiên là ma nữ.

Hắn lạnh lùng thốt:

"Ma nữ kia cuối cùng ngươi cũng chịu tới. Ngươi để ta chờ lâu quá rồi đấy."

Ma nữ cất tiếng cười âm lạnh:

"Sao ta lại không tới chứ? Nếu biết Vân công tử hạ cố chờ ở đây thì ta đã tới sớm hơn một chút rồi."

"Được, hôm nay ngươi đã tới đây thì đừng mong sống sót quay về..."

Ma nữ nhếch mép cười, nụ cười hi hữu xuất hiện trên gương mặt ả. Nhưng ngay lập tức khuôn mặt ả trở lại vẻ lạnh lùng cố hữu - lạnh lùng hơn mộ địa, lạnh hơn cả tuyết đã phủ trong sơn cốc này từ ngàn năm trước. Ả trầm trầm nói:

"Tiếc rằng ta chưa có tên trong sổ diêm vương, hôm nay ta e làm cho ngươi thất vọng rồi. "

Minh Thiên cau mày nói:

"Quá ngông cuồng. Xem ra không cho ngươi ném mùi lợi hại của thanh Xích Huyết kiếm trong tay ta thì ngươi chưa biết trời cao đất dày là gì."

Ma nữ hừ một tiếng đáp:

"Thanh kiếm trong tay ngươi dùng để giết gà mổ heo thì còn được chứ để lấy mạng ta thì e rằng... Ha ha, chúng ta đã từng có dịp thử tài cao thấp rồi, bản lĩnh của ngươi thế nào ta cũng đã rõ. Tốt nhất ngươi nên cúi đầu chịu chết để khỏi làm mất thời gian của ta..."

Vân Minh Thiên cười nhạt:

"E rằng sao chứ? Xem ra ngươi chẳng coi kiếm pháp của nhà họ Vân ta vào đâu. Lần trước ta thua ngươi là do còn phải bảo vệ Phụng Hoàng và tiểu muội. Bây giờ ta chẳng có gì phải lo lắng, ngay cả cái mạng này ta cũng chẳng màng tới từ lâu rồi."

Ma nữ nhú mày:

"Xem ra ngươi muốn liều mạng với ta? Được, nếu đã thế ta sẽ cho ngươi toại nguyện. Đến đây nhận cái chết đi."

Minh Thiên đáp gọn:

"Nếu như có người phải chết thì đó không phải là ta."

"Miệng lưỡi khá lắm. Ngươi đã đặt chân tới đây thì ta đành buộc ngươi để lại mạng..."

"Hừ, nơi đây chẳng có gì thú vị, Vân Minh Thiên ta nếu có muốn chết thì cũng tìm một nơi phong cảnh hữu tình có hoa bay, bướm lượn, chứ bỏ xác nơi lạnh lẽo này ta không thích chút nào. Ma nữ, oan có đầu nợ có chủ, hôm nay ta đòi lại ngươi món nợ máu ngươi đã vay của Vân gia ta."

"Thật nực cười. Cái gì mà nợ máu chứ? Chuyện Vân gia trang của ngươi thì có liên quan gì tới ta?"

"Nợ của sư phụ thì đệ tử phải trả. Sư phụ của ngươi đã vay ta mấy trăm mạng người Vân Gia, hôm nay ta chỉ bắt một mình ngươi đền mạng như thế đã dễ dàng cho ngươi lắm rồi đây."

Ma nữ ngăn người ra một lúc rồi chau mày nói:

"Những kẻ thù của ta không phải là ít, nếu mỗi kẻ đều đến đòi ta một mạng như ngươi thì làm sao ta trả hết. Nếu ngươi có đủ bản lĩnh hãy đi tìm Vạn

độc tà nhân mà hỏi chuyện."

"Hừ, nếu như ngươi chịu đưa ta tới gặp sư phụ ngươi thì ta sẽ cho ngươi được chết một cách nhẹ nhàng nhất..."

Ma nữ liếc mắt đưa tình nhìn Minh Thiên:

"Không được, nếu ta đưa ngươi tới gặp Vạn độc tà nhân thì chắc chắn ngươi sẽ chết thảm. Đối với một người anh tuấn như ngươi sao ta có thể cam tâm chứ. Nếu ngươi đồng ý bỏ qua mối thù này thì... ha ha, ta tự nguyện được nâng khăn sửa túi cho ngươi..."

Không đợi ma nữ nói hết lời, Minh Thiên nhỏ một bãi nước bọt quát:

"Không biết dơ, hạng người như ngươi sao xứng làm thê tử của ta chứ. Ta hận không lột da uống máu ngươi thì làm sao mà bỏ qua mối thù diệt môn được... Muốn ta không thù hận ngươi ư? Trừ khi ngươi chết..."

"Nói vậy là ngươi không chịu bỏ cuộc?"

Minh Thiên im lặng không đáp. Như thế là chàng đã thừa nhận sẽ không bỏ cuộc trừ khi trong hai người có kẻ ngã xuống.

"Nếu thế thì ta sẽ cho ngươi toại nguyện."

Rồi ma nữ phá lên cười:

"Ha ha ha, được chứng kiến cái chết của Vân thiếu chủ lừng danh giang hồ thiết nghĩ trên đời không ai có điểm phước hơn ta. Tiểu tử, ngươi còn đợi gì mà chưa xuất kiếm. Ta muốn xem Phi Vân kiếm pháp của nhà họ Vân ngươi có thực lợi hại không hay lại do bọn người giang hồ đơm đặt, thêm thắt để hù dọa người!"

Minh Thiên không buồn đáp, hữu thủ của hắn khẽ nhích động, ánh kim quang lóe lên màu nhòe nhọ như máu. Uy lực từ thanh kiếm phát ra khiến cho tuyết tung bay mù mịt, tà hắc y của chàng bay phấp phật.

Minh Thiên hú lên một tiếng trong trẻo, thân ảnh vọt ra thanh kiếm trong tay rung động liên hồi tạo thành một chuỗi âm thanh u u lạnh người. Ngay lập tức ba luồng kiếm khí lạnh ghê người từ Xích Huyết Kiếm phát ra nhằm thẳng vào ma nữ xô tới, kinh lực phát ra khiến cho tuyết ở dọc đường chiêu kiếm đi qua bị dạt sang hai bên, chiêu kiếm ấy như muốn lấy ngay mạng địch thủ.

Nhưng đối thủ của hắn cũng đâu phải vừa, ma nữ không chút rung động ngay lập tức dùng khinh công áo diêu bay vọt lên không trung đồng thời tung liên ba chưởng Tiên Nữ Tán Hoa về phía kinh địch, tuy chưởng lực chỉ mới vận có ba thành công lực nhưng cũng đủ làm cho Minh Thiên chống đỡ vất vả phải lùi lại vài bước.

Tuy vậy hắn thanh niên trẻ tuổi này đang mang mối thù hận chất ngất trong lòng nên đâu còn biết sống chết là gì.

Không kịp để cho ma nữ kịp đắc ý Minh Thiên vừa lùi lại vài bước liền lập tức dùng khinh công bay vọt lên không vận liên hai thành công lực vào thanh trọng kiếm tung về phía kinh địch liền ba chiêu trong Phi Vân Kiếm pháp tạo thành một lưới kiếm bủa vây lấy ma nữ, ba chiêu kiếm vừa xuất ra từ Xích Huyết Kiếm như gia tăng thêm kinh lực khiến cho ma nữ cũng phải giật mình.

Thanh Xích Huyết Kiếm này năm xưa Vân Bắc Minh, ngoại công của hắn đã từng dùng, nay đến tay hắn uy lực có phần giảm sút nhưng vẫn vô cùng lợi hại.

Thoáng phút lo lắng hiện lên trên khuôn mặt của ma nữ nhưng ả đã kịp trấn tĩnh lại, tuyệt nhiên như không, sắc mặt trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết, kịp thời dùng chiêu thứ ba trong Vạn độc bí kíp là Ngân Diệp Trúc Không lần lượt phá giải kiếm pháp của Minh Thiên.

Đến chiêu thứ ba vì kinh lực phát ra quá lớn nên ma nữ chỉ kịp lách sang một bên né tránh chiêu thức hung hiểm của chàng nhưng dù vậy luồng kiếm khí lướt qua cũng đủ lấy đi một vạt áo của ả và khiến cho ả cảm thấy trong ngực có chút chộn rộn.

Nhưng vì có nội lực thâm hậu nên ả chỉ thổ ra một ngụm huyết nhỏ, vốn bản tính kiêu ngạo ả không muốn để cho đối phương nhìn thấy mình bị thương nên ả đã nuốt lại và nói lớn:

"Chỉ với mấy chiêu mèo cào chó cắn mà cũng muốn lấy mạng ta sao? Ngươi thật quả là ngông cuồng quá đấy."

Tuy nói thế nhưng trong lòng ả cũng thâm kinh hãi, chỉ sau mấy tháng không gặp mà võ công của Minh Thiên đã tiến bộ vượt bậc.

Minh Thiên trong lòng thoáng chút rung động, tuy nhiên hắn đã kịp thời trấn tĩnh lại tinh thần nhưng thoáng chút lo lắng trên khuôn mặt của chàng đã để cho ma nữ bắt gặp được. Để tự trấn an mình và đánh lạc hướng kinh địch Minh Thiên cười vang:

"Ma nữ kia ngươi đừng vội đắc ý. Xem kiếm!"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Ác Đấu Ma Nữ (2)

Nói chưa dứt lời Minh Thiên đã tung liền hai chiêu Cực Hàn Băng Vực và Lãnh Nguyệt Phi Bộc nhằm thẳng vào huyết bách hội và huyết tâm du vốn là hay yếu huyết trên cơ thể con người. Chiêu thức chàng sử ra mười phần độc địa, nhất nhất đều nhằm vào những đại huyết trí mạng của đối phương.

Ma nữ thấy kinh địch càng nóng lòng muốn lấy mạng mình thì càng dùng chiêu kích tướng nhằm khiến cho đối phương tức giận mà rối trí, để lộ ra sơ hở để ả lợi dụng phản công nhanh chóng kết thúc trận ác chiến này tránh đêm dài lắm mộng.

Một mặt ả sử dụng Diệp Vũ Cuồng Phong uyển chuyển né tránh các chiêu thức đối phương đánh ra, một mặt sử dụng Thiên Ma Quân Vũ, phản công nhằm chiếm thế thượng phong. Thiên Ma Quân Vũ, nghĩa đúng như tên, chiêu xuất giống như thiên ma bay lượn không thể né tránh. Mặt khác ả không ngừng mỉa mai Minh Thiên khiến cho chàng hết sức khó chịu.

"Không ngờ kiếm pháp mà giang hồ đồn thổi chỉ có bấy nhiêu đây thôi sao. Quả thật là khiến cho ta cảm thấy thất vọng."

"Yêu nữ kia câm miệng lại cho ta, ngươi đừng có ở đó mà già miệng nữa. Tiếp kiếm!"

Vừa nói dứt lời Minh Thiên liền vận bảy thành công lực vào thanh Xích Huyết Kiếm tung ra liên tiếp ba chiêu Cực Hàn Băng Vực, Kiếm Lạc Băng Hà

và Lãnh Nguyệt Phi Bộc.

Phi Vân kiểm pháp hấn mới chỉ lãnh hội được ba chiêu này nhưng nhờ biến hóa khôn lường nên tuy hấn sử dụng nhiều lần nhưng ma nữ vẫn không hề nhận ra.

Lần này ma nữ không dám xem thường kiểm pháp của Minh Thiên nữa, ả phải rất vất vả, khó khăn lắm mới có thể tránh né được các chiêu thức ác hiểm mà Minh Thiên đánh ra, ả nghĩ thầm:

“Cứ như thế này mãi e rằng không ổn trong tình thế này kích tướng không còn tác dụng nữa, cứ kéo dài tình thế người thiệt thòi quyền lợi sẽ là ta, những chiêu thức mà tên tiểu tử ấy đánh ra ngày càng ác hiểm và tinh diệu khó lòng mà tìm ra thiếu sót trong đó”.

Nghĩ dạng ma nữ cười lớn:

"Nãy giờ giỡn với ngươi đủ rồi. Ta còn nhiều việc phải làm không rảnh ở đây dạy dỗ đồ đệ ngươi nữa. Còn chiêu gì đặc ý thì mau tung ra đi để sư phụ chỉ giáo cho."

"Ma nữ đừng nhiều lời, ngươi cũng có chiêu gì nữa thì giờ ra nốt đi ta cũng không rảnh ở đây chơi với ngươi a."

"Ha ha xem ra ngươi còn nóng lòng đi hầu chuyện diêm vương hơn ta rồi đấy. Thôi được để ta tiễn ngươi một đoạn."

"Ma nữ, ngươi!..."

Nhưng không để Minh Thiên nói hết câu ma nữ đã ngay lập tức tung ra bắn ba viên tích lịch thần hỏa về phía Minh Thiên ba viên hỏa đạn nhằm thẳng vào hấn với một kinh lực rất lớn.

Minh Thiên giật mình, ngay lập tức hấn vận dụng chiêu Tiên Ngoại Phi Tiên nhẹ nhàng đánh bật ba viên hỏa đạn vào vách núi gây ra một tiếng nổ lớn làm cho đất đá rơi xuống khiến cho tuyết bay mù mịt.

Vừa đỡ xong món đòn ác hiểm của cường địch Minh Thiên cũng không muốn để đối phương kịp nghỉ ngơi, hấn đã vận năm thành công lực vào thanh Xích Huyết Kiếm xuất ra chiêu Kiếm Lạc Băng Hà nhằm thẳng vào ma nữ với một luồng cuồng khí vô cùng lớn.

Thanh Xích Huyết Kiếm vạch lên trên không trung một vòng lớn đỏ lòm tạo ra thành một lưới kiếm lớn dày đặc chỉ chít búa vây lấy ma nữ dường như không có lối thoát. Với chiêu thức này phạm là kẻ có võ công cao cường cũng khó mà tránh né, phạm mà trúng phải chiêu này thì khó lòng sống sót.

Nhưng ma nữ là một ngoại lệ, ả vừa nhẹ nhàng tả chưởng xuất ra một chiêu Cung Nữ Thương Nguyệt phá tan làn lưới kiếm dày đặc đang bủa vây lấy mình đồng thời hữu chưởng xuất ra một chiêu Mai Nữ Hàn Băng với một làn cường lực mãnh liệt cuốn theo đất đá dọc đường đi. Chưởng lực đánh ra mạnh đến ghê người kèm theo cái lạnh đến cắt da cắt thịt của hàn băng.

Minh Thiên thấy vậy liền trở kiếm đánh ra một chiêu Lãnh Nguyệt Phi Bộc, khi hai luồng kinh lực này vừa gặp nhau thì tạo ra một tiếng nổ lớn. Minh Thiên và ma nữ bị hai luồng kinh lực này ép lùi lại một khoảng xa.

Cuộc ác chiến cứ như vậy kéo dài đã một ngày một đêm mà vẫn chưa phân thắng bại, hai bên cứ sử dụng hết chiêu này đến chiêu khác nhưng xem ra họ ngang tài ngang sức không biết trận ác chiến này còn kéo dài bao lâu nữa?

Cái cảm giác lạnh lẽo, tịch mịch ở Thiên Sơn cốc được đẩy lên cao độ khi mà hoàng hôn đang dần buông xuống, những ánh nắng còn sót lại, rắng đỏ nơi phía cuối chân trời gọi lên sự chết chóc thê lương. Từng cơn gió nhẹ mang theo cái lạnh đến ghê người, đầu đó tiếng quạ kêu nghe đến nỗi lòng.

Cuộc ác chiến giữa hai con mãnh thú vẫn diễn ra ác liệt, cả một vùng giao chiến giờ đây bị cây nát và băm vằm bởi kiếm pháp và chưởng lực nhưng xem ra hai con mãnh thú đã thấm mệt nên chúng cũng muốn nhanh chóng kết thúc cuộc chiến. Nên chúng đã quyết định tung ra những chiêu thức hung hiểm nhất nhằm đánh những đòn chí mạng vào địch thủ của mình.

"Ma nữ hãy đền mạng a!"

Vừa thét Minh Thiên vừa lao vào phía ma nữ xuất chiêu Cửu Kiếm Hợp Nhất là chiêu Lâm Thanh, một sư huynh ở Vân gia trang sáng tạo ra và truyền lại cho hắn, chỉ khi nguy cấp mới dùng đến xem ra hắn đang định đồng quy vu tận cùng với ma nữ.

Thanh Xích Huyết Kiếm phát ra một luồng hào quang sáng chói cả mắt rồi ngay lập tức tách thành những làn kiếm nhỏ đâm thẳng về phía ma nữ với một luồng kinh lực rất lớn.

Nhanh như cắt ma nữ liền vận dụng chiêu Bách Hoa Thần Pháp bay vọt lên không trung né tránh đòn ác hiểm hắn đồng thời lao mình về phía Minh Thiên tung ra chiêu thức cuối cùng trong Vạn độc bí kíp đó là Tu La Diệt Thế. Tu là vô tình, sát phạt độ thế nhân. Chiêu thức ẩn chứa sức mạnh của trời đất, thần hay quỷ đều tất sát.

Minh Thiên thấy ma nữ né được chiêu thức của mình liền lập tức thu chiêu để chống đỡ nhưng không kịp, lại nhằm lúc ma nữ phản đòn nên không kịp né tránh đã dính ngay ác chưởng của ả.

Chưởng lực của ma nữ mạnh như vũ bão khiến cho Minh Thiên không kịp trở tay. Hắn bị ma nữ đánh văng xuống vực thẳm.

Gió vẫn rít lên từng hồi thê lương.

Tiếng quạ lạnh lạnh nghe như ai oán.

Màn đêm vừa kịp kéo đến.

Thiên Sơn Cốc tịch mịch vừa chứng kiến một trận quyết đấu long trời lở đất.

Ma nữ đứng trên miệng vực bật cười khanh khách:

"Vân Minh Thiên! Đến chết ngươi còn chưa kịp biết danh tánh của ta, ta là Chiêu Hồn Diệp, ngươi hãy nhớ lấy, khi xuống gặp diêm vương còn biết báo danh kẻ đã giết mình, ha ha ha."

Ả rú lên một tràng cười thỏa mãn. Rồi như một bóng quỷ, ả phóng vút đi.

Đêm càng về khuya, trên nền trời không một ánh trăng sao, tiếng côn trùng rên rĩ, ni non khiến cho cảnh vật ở đây đã thê lương ảm đạm càng thê lương ảm đạm hơn.

Từ trong bóng đêm một bóng người xuất hiện với thân pháp nhẹ nhàng tới bên bờ vực, không ngừng tìm kiếm. Người đó nguyên là Nguyệt Hoa nhân.

Ấn nắp cách đó không xa, chứng kiến toàn bộ trận huyết chiến, Nguyệt Hoa nhân rung mình kinh khiếp, võ công của ma nữ vượt xa ngoài sức tưởng tượng của ả cũng như quần hùng giang hồ.

Khi ma nữ vừa khuất dạng, ả lao tới bờ vực. Lòng vực sâu thăm thẳm, từ khí bốc lên rợn người. Rơi xuống bên dưới chắc chắn là tan xương nát thịt. Sương khói che khuất tầm mắt. Nguyệt Hoa nhân gọi lớn:

"Vân công tử? ... Vân công tử?... "

Không ai đáp lại ả ngoài tiếng vọng của chính ả. Sau một hồi quan sát, định ninh là Vân Minh Thiên đã chết, Nguyệt Hoa nhân thở dài, ả quay mình rời khỏi bờ vực thăm lạnh lẽo, chết chóc.

(Kỉ niệm chơi Thanh Vân Chí, bộ Phi Vân Kiếm Pháp là dùng võ công của nhân vật Dao Dao trong game. Lão Thất)

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Miếu hoang gặp gỡ

Thấm thoát đã một năm kể từ mùa hạ năm ấy, mùa hạ xảy ra bao thảm kịch đối với giang hồ.

Một năm đã qua nhưng giang hồ vẫn chưa bắt được tên ác tặc Phong Di Lăng, cũng không ít người có cơ duyên chạm trán hắc kết cục thể nào không cần phải nói.

Nhị đường chủ Thần Kiếm đường đang ung dung trên đường.

Không phải là hắc có ngẫu hứng đi ngao du sơn thủy mà là hắc vẫn đang truy lùng tung tích Phong Di Lăng, giang hồ đồn rằng hắc đã tới Vân Nam, sở dĩ một năm qua hắc ít xuất hiện trên giang hồ bởi hắc còn bận hoàn tất một loại võ công mới.

Than ôi với võ công của hắc hiện nay đã không có đối thủ rồi vậy mà hắc còn luyện thêm làm gì chứ, có lẽ tham vọng của hắc là làm bá chủ võ lâm, như thế thật là đại họa cho võ lâm.

Một năm qua Tiêu Thiên Hà không ngày nào quên lời hứa với Vân Minh Thiên ở Vĩnh Lạc trấn. Còn Vân Minh Thiên hiện đang làm gì, ở đâu tuyệt không có tin tức gì.

Hắc nghe giang hồ đồn đại rằng một năm trước Vân Minh Thiên không tự lượng sức mình đã một mình đối đầu với ma nữ cuối cùng chuốc lấy cái chết. Hắc phần uất cực độ muốn nhanh chóng ăn tươi nuốt sống kẻ thù nhưng kẻ thù giờ tọa lạc ở nơi đâu hắc còn chưa biết thì làm sao nói đến chuyện báo thù được. đành phải ôm hận trong lòng chờ ngày rửa hận thôi.

Cũng đã một năm hắc không một lần quay về Hắc Long hội, tuy không hề nhớ nhưng cũng không có ý định trở lại nhưng dù sao đó cũng là nơi hắc lớn lên.

Kể từ ngày Tiêu Bất Phàm hứa gả Tiêu Ngọc cho hắc cuộc sống của hắc ở Hắc Long hội không còn vui vẻ như trước nữa bởi có bao kẻ ganh ghét đố kỵ hắc, làm gì cũng phải để ý đến thái độ của người khác thật là không còn ý vị gì hết.

Hắc cũng đâu có cần cái chức đường chủ kia chứ, ngay cả chuyện phải lấy Tiêu Ngọc hắc cũng cảm thấy không hề mong muốn.

Tuy hắc và Tiêu Ngọc lớn lên dưới cùng một mái nhà nhưng hắc chỉ coi Tiêu Ngọc như là muối muối tuyệt không hề có ý gì khác, nhưng nam tử hắc đại trượng phu đã hứa thì phải làm, hắc đã không từ chối chuyện hôn nhân do nghĩa phụ sắp đặt thì xem như hắc đã chấp nhận Tiêu Ngọc rồi, sau này dù gì

cũng phải chăm sóc cho nàng ta cả đời thôi. Thiên Hà thấy ngao ngán trong lòng.

Mùa hạ thời tiết thay đổi thất thường.

Trời đang nắng gay gắt bỗng đổ mưa lớn, Tiêu Thiên Hà khẽ than thầm “Nơi đây hoang vu không một bóng người biết lấy chỗ nào mà trú thân, trời cũng sắp tối rồi” thì trước mắt xuất hiện một ngôi miếu nhỏ.

Thiên Hà vui mừng rào chân bước. Hắn tiến đến trước cửa miếu đang định bước vào thì hắn thấy trong miếu đã có một vị cô nương

“Ngoài này lạnh quá, ta vào trong xin sưởi nhờ một lát”. Hắn bước vào bên trong nói:

"Cô nương tại hạ đi ngang qua đây thì mắc mưa, cô nương có thể cho tại hạ trú nhờ một lát không?"

"Đây không phải nhà ta, người muốn ở bao lâu tùy người đâu liên can gì đến ta." Nàng đáp nhưng thùy chung không quay lại nhìn Thiên Hà.

Hắn cũng không nói gì thêm bước tới gần đóng lửa ngồi xuống đối diện thiếu nữ. Thiếu nữ mặc một bộ đồ màu lam, đeo một cái mạng che mặt cùng màu. Tuy hắn không nhìn thấy mặt nàng nhưng nhìn cái dáng thon thả, mảnh mai, kiều mỹ của nàng cùng với đôi mắt trong suốt tuyệt đẹp của nàng thì thầm đoán chắc rằng nàng rất xinh đẹp.

Thiếu nữ lặng im không nói gì. Hắn cũng không biết nên nói gì đành ngồi im lặng ngắm trời mưa, trong lòng bỗng nổi lên bao suy nghĩ.

Thiếu nữ nhắc một bầu rượu đang hâm trên lửa nóng, rót cho Thiên Hà một chén.

Mùi rượu hâm đủ độ tỏa ra hương thơm nhân nhát. Thiên Hà khẽ khai nhận lấy một hơi uống cạn.

Thiếu nữ cũng tự rót cho mình một chén, nhắm nháp hương nồng của rượu, ngâm nga một thi khúc:

“Nhật nhật thâm bôi tửu mẫn

Triều triều tiểu phổ hoa khai

Tự ca tự vũ tự khai hoài

Thả hi vô câu vô ngại

Thanh sử kỷ phiên xuân mộng

Hoàng tuyền đa thiếu kỳ tài

Bất tu, kế giáo dữ an bài

Lãnh thủ nhi kim hiện tại.”(*)

Không nên lo âu vì những chuyện trước mắt, tốt nhất cứ nên tận hưởng cho hết những thú vui ở đời mọi chuyện đã được sắp đặt, an bài có muốn lo cũng không thể lo nổi.

"Hay lắm! Lời của cô nương rất hợp ý ta."

Thiếu nữ nghe hắn khen chỉ cười nhạt, rồi nàng lên tiếng:

"Tận nhân tận lực mới tri thiên mệnh, số phận của chúng ta do chính chúng ta nắm giữ và chỉ có chính chúng ta mới có thể thay đổi được. Ta không tin vào ý trời, nếu quả thật có ý trời và ý trời đã định ta kiếp này lang thang phiêu bạt không chốn dung thân thì ta sẽ thay đổi nó, ta không tin thiên hạ bao la thực sự không có chỗ cho ta dung thân. Giang hồ hiểm ác lòng người khó lường ta không biết phải tin vào ai, tin vào cái gì đây? Người nói xem trên đời này có còn người tốt không hả?"

"Có. Chắc chắn trên đời này còn rất nhiều người tốt. Cô nương nên tin vào điều đó."

"Vậy chắc người là người tốt?" Thiếu nữ cười hỏi.

"Tại hạ không dám tự nhận mình là người tốt nhưng xưa nay tại hạ làm bất cứ việc gì đều không thẹn với lương tâm"

"Một tên cướp hung ác, một tên ma đầu cũng có thể nói là mình làm việc gì cũng không thẹn với lương tâm bởi chúng làm gì có lương tâm để mà thẹn chứ? Ai cũng có thể nói như vậy người bảo làm sao mà ta tin cho được."

"Đường như cô nương quá bi quan về cuộc sống đấy. Trên đời có kẻ tốt người xấu, kẻ gian người ngay, nhân vô thập toàn mà, đâu thể vơ đũa cả nắm được."

Thiếu nữ thờ dãi nói:

"Có thể người nói đúng. Chỉ vì ta gặp vài chuyện không vui mà phán đoán hàm hồ chẳng. Mà cũng lạ ta với người không quen không biết sao lại đi nói với người những chuyện không đâu thế này."

"Vì cô nương tin tưởng ta nên mới nói cho ta biết."

Thiếu nữ cười nhạt:

"Người tự tin thái quá rồi đấy. Tin tưởng con người mà ta tin vào mấy con vật còn hơn, chúng không biết nói dối, không lừa lọc cũng không hề phản bội lại ta."

Rồi thiếu nữ im lặng không nói gì nữa, nàng lặng lẽ ngồi đếm từng hạt mưa rơi.

Nàng rút từ trong bọc ra một cây ngọc tiêu rồi thổi khúc Bạch Lạc Mai.

"Thời gian như nước, phẳng lặng là tươi đẹp. Ngày tháng như sen, bình dị là tao nhã.

Hoa nở là hữu tình, hoa rơi là vô ý. Người đến là duyên khởi, người đi là duyên tàn.

Hết thấy hữu tình đều sẽ trôi qua. Trên ngã đường mây khói nghìn trùng, lời nào cũng không cần nói. Khi cáo biệt, cũng không cần ngoái nhìn. Sát na quay người, xin hãy khắc ghi, quãng thời gian chúng ta đã từng đi qua đó.

Hoa mai năm đó, không biết đã rụng dưới sân tường nhà ai, gạch xanh ngả màu, ngói đen ẩm ướt. Thời gian vẫn trôi như cũ, chỉ là người đi trong thời gian ấy, chần chừ không chịu rời bước. Những thế sự biến động chẳng yên đó, đã hóa thành nước trời khói nhạt. Ngày hôm qua của trăng gió tình hoài, cũng chỉ là hào sáng trong giấy lát.

Có lẽ sẽ có một ngày nào đó, ta sẽ uống cạn một chén trà cuối cùng của hồng trần, rồi bỏ ba ngàn thế giới, đổi lấy một đời bình an. Sau đó, núi lạnh đường mòn, cười ngửa trắng mà đi, uống hết nước ngàn sông, thưởng Thiên trà ngắm mây gió nhẹ bay."

Tiếng tiêu khoan thai trầm bổng, không giống với khúc Bạch Lạc Mai mà chàng thường nghe, trong tiếng tiêu Thiên Hà như nhìn thấy cảnh hoa mai rụng toi bời trong gió mưa gào thét, giữa mùa xuân, trăm hoa đua nở mà như có tuyết rơi khiến người nghe cảm thấy cái lạnh khôn tả, điệu nhạc như mang thêm tâm trạng của người thổi: Bi ai thống thiết.

Giây phút này Thiên Hà biết mình đã lạc trong khúc nhạc này, lạc trong tiếng tiêu da diết của của thiếu nữ. Một lần lạc bước, cả đời trầm luân!

Bên ngoài trời cũng dần sáng mưa cũng đã tạnh.

Buổi sáng khí trời lạnh lẽo, sương núi mờ mờ giăng mắc, ánh nắng chiếu xuyên qua màn sương tạo nên một bức tranh thủy mặc đẹp lộng lẫy.

Tiêu Thiên Hà bước ra ngoài hít thở bầu không khí trong lành hẳn mong có một ngày nào đó có thể rút khỏi giang hồ mai danh ẩn tích sống nơi thôn dã để lúc nào cũng được hưởng trọn sự tươi mát này, không còn mùi tanh của máu, của đao thương, không có âm mưu hãm hại lẫn nhau. Hắn sẽ cày ruộng còn vợ hắn dệt vải cuộc sống thì vị biết bao.

Thiếu nữ thu dọn hành trang rồi bước ra ngoài đứng cạnh hắn. Thiếu nữ bắc tay lên miệng hét lớn:

—A...a...a...a...a...

Thiên Hà cũng hét theo:

—A...a...a...a...a...a...

Một thanh thoát, một trầm ổn hòa quyện vào nhau vang vọng trong sơn cốc.

Hai người cùng nhìn nhau cười lớn.

"Cô nương hay hét như thế lắm à?" Thiên Hà hỏi.

"Chỉ khi nào ta thấy buồn trong lòng thôi, hét xong sẽ thấy dễ chịu vô cùng. Còn huynh sao huynh cũng hét theo ta chứ?"

"Ta thì đang cảm thấy rất vui."

"Vậy sao?"

"Ta vui vì lại được quen biết thêm một người bằng hữu thú vị như cô nương. Ta là Tiêu Thiên Hà..."

"Huynh cứ gọi ta là Tiểu Vân. Không còn sớm, ta phải lên đường. . . Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, Tiêu huynh chúng ta chia tay tại đây, nếu có duyên ắt sẽ gặp lại."

Tiểu Vân nói rồi vội vã dời chân. Thiên Hà còn định nói câu gì thì bóng nàng đã khuất xa cuối đường. Hấn khẽ thở dài rồi cũng lập tức lên đường bởi kẻ thù không ngồi yên một chỗ đợi hấn.

(*)Hàng ngày ly rượu tràn đầy

Sớm sớm vườn nhỏ nở hoa

Tự hát tự múa tự giải sầu

Cứ vui không hạn chế không vương vữu

Sử sanh chỉ là vài giấc mộng xuân

Suối vàng có bao nhiêu anh tài

Không cần tính toán thu xếp

Nhận lấy hôm nay trước mắt

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Gặp lại

Chưa đi được bao xa thì Thiên Hà nghe thấy tiếng đuổi nhau huyền ảo phía sau.

Hấn tò mò đứng lại xem thì thấy một toán người đang đuổi theo một thiếu nữ. Thiếu nữ vừa chạy vừa quay lại cười khiêu khích. Toán người kia la hét:

"Mau đứng lại!"

Thiếu nữ cười khúc khích:

"Ngu sao mà đứng lại a?"

"Ngươi phá hồng đại sự của thiếu gia bọn ta, hôm nay đừng mong thoát được."

Thiếu nữ lè lưỡi nói:

"A! Ta sợ quá a! Để xem các ngươi làm gì được ta chứ? Ta giúp thiếu gia nhà các ngươi tu nhân tích đức cho con cháu, hấn đã không tạ tạ một tiếng lại còn sai người đuổi theo ta nữa đây này!..."

"Yêu nữ kia ngươi hại thiếu gia bọn ta thâm thối thế mà còn bảo giúp sao hả? Bọn ông bắt ngươi về lột gia, xẻo thịt cho thiếu gia hả giận..."

"Cái đó còn phải xem các ngươi có bắt được ta không đã hãy nói đây này!"

Thiếu nữ nói rồi nhảy chân sáo, coi điệu bộ ung dung chẳng có vẻ gì đang bị đuổi bắt cả. Nhưng bất ngờ nàng la oái một tiếng, thì ra là vấp phải hòn đá. Thiên Hà thấy nàng lao đảo như sắp ngã liền lao tới đỡ lấy.

"Cô nương cẩn thận!..."

"Thật xui xẻo, hòn đá khốn kiếp này, ngươi cũng muốn giúp bọn cầu tặc kia sao."

Thiếu nữ lăm nhăm, rồi ngẩng lên nhìn Thiên Hà. Hai người vừa nhìn thấy nhau đều ồ lên.

"Là cô nương!..."

"Là huynh!..."

Hóa ra thiếu nữ đó chẳng phải là ai xa lạ mà chính là Tiểu Vân, người mà hấn gặp đêm qua tại ngôi miếu hoang.

Tiểu Vân nhìn hấn cười cười nói:

"Huynh buông ta ra trước rồi nói."

Tiểu Vân nhắc Thiên Hà mới nhớ hắn đang ôm thiếu nữ, hắn vội vàng buông nàng ra, vẻ lúng túng hiện rõ trên nét mặt.

"Ta! ... Ta!... Cô nương!..."

Tiểu Vân chạy ra núp sau lưng hắn rồi nói:

"Huynh mau giúp ta đối phó với mấy tên kia trước đã, chúng đuổi theo ta cả nửa ngày nay rồi, thật phiền quá đây này."

Thiên Hà gật đầu rồi tiến lên mấy bước ngăn bọn người đuổi theo Tiểu Vân lại. Hắn ôn tồn hỏi:

"Xin các vị dừng bước. Không biết người bằng hữu này của tại hạ đã đắc tội gì với các vị..."

Chưa kịp để hắn nói hết câu bọn người kia quát:

"Tên tiểu tử kia biết đường thì mau tránh ra, đừng khiến bọn ông tức giận nếu không chó trách..."

"Hừ các vị thật vô lý, ta chỉ muốn nói chuyện đàng hoàng cùng các vị. Các vị đông người như thế đuổi bắt một cô nương yếu đuối không phải là đáng nam tử..."

"Yếu đuối? Có mà yếu đuối cái con khỉ, con yêu đầu này khiến bọn ta một phen vất vả, bọn ta cóc cần là nam tử đại trượng phu gì cả, vì thế nguoi chó nhiều lời mau tránh sang một bên đi."

"Nguoi có biết đây là đất của ai không hả? Chớ tự gây rắc rối cho mình."

Thiên Hà vẫn ung dung đáp:

"Tại hạ không cần biết đây là đất của ai, chỉ biết vị cô nương này là bằng hữu của tại hạ. Các vị ức hiếp cô nương ấy thì tại hạ không thể bỏ qua được."

"Ranh con lão toét. Để rồi xem nguoi còn ngông cuồng được bao lâu!"

Thiên Hà chẳng nói gì thêm thân ảnh chớp nhoáng rồi quay trở về chỗ cũ. Bọn người kia ngỡ ngác chẳng hiểu chuyện gì. Tiểu Vân la "A" một tiếng rồi đưa tay bịt mắt lại. Lúc đó một tên trong bọn người kia nói:

"Hình như ta thấy hơi lạnh..."

"Ta cũng cảm thấy thế..."

Bọn chúng nhìn xuống thì vô cùng xấu hổ thấy quần đứt dây tuột xuống. Hóa ra Thiên Hà đã dùng kiếm cắt dây quần mà chúng không hề hay biết. Thân pháp của hắn quả nhanh lạ khác thường.

Bọn người kia vội vàng kéo quần lên rồi vội vã lùi mất không quên đe nẹt:

"Các nguoi... hãy đợi đấy."

Lúc đó Tiểu Vân mới vỗ tay khúc khích cười:

"Lợi hại, lợi hại... nhưng thật không hợp nhãn chút nào..."

Thiên Hà cười gượng nói:

"Sao cô nương lại có mặt ở đây?"

Tiểu Vân cười:

"Chắc là vì chúng ta có duyên. Ta họ Dương tên Tuyết Vân, đa tạ Tiêu công tử đã ra tay nghĩa hiệp."

Thiên Hà vội ôm quyền thủ lễ:

"Dương cô nương không cần khách sáo, tại hạ không dám nhận."

"Huynh cứ gọi ta là Tiểu Vân thôi. Mà thôi chúng ta rời khỏi đây trước rồi nói, bọn người kia không bỏ qua đâu, chúng về gọi viện binh tới thì rắc rối to."

"

Không đợi Thiên Hà nói thêm, Tuyết Vân vội kéo hắn đi.

Trên đường nàng kể cho hắn chuyện nàng cứu một gia đình trong trấn thoát khỏi tay chân của tên tiểu ác bá của vùng này. Hắn là con của quan tri huyện,

cậy thế cha, ức hiếp gái nhà lành, làm bao nhiêu chuyện thất đức, Tuyết Vân không nhận được nên mới chuốc lấy rắc rối, may mà gặp được Tiêu Thiên Hà.

Đi một lúc khá xa, hai người dừng lại nghỉ bên vệ đường, Thiên Hà hỏi:

"Cô nương muốn đi đâu? Đường xá xa xôi thân gái một mình nguy hiểm lắm."

Tuyết Vân đáp:

"Ta tới Giang Nam tìm một người. Còn huynh?"

"Ta cũng đi tìm một người."

Ngừng một giây Thiên Hà hỏi tiếp:

"Chắc người cô nương tìm vô cùng quan trọng nên cô nương mới bất chấp xa xôi, nguy hiểm."

Tuyết Vân gật đầu xác nhận:

"Phải, người đó vô cùng quan trọng."

"Có phải là tướng công của cô nương?"

Tuyết Vân tròn xoe mắt nhìn Thiên Hà như ý hỏi làm sao chàng biết. Thiên Hà đỏ mặt đáp:

"Là tại hạ đoán mò..."

Tuyết Vân "à" một tiếng rồi lém lỉnh đáp:

"Người đó chưa phải là tướng công của ta."

Nói như thế thì nàng đã khẳng định người đó tương lai có thể trở thành tướng công của nàng. Nghĩ thế Thiên Hà giữ ý hơn, dù gì nàng ta cũng là hoa có chủ.

Hắn hỏi:

"Chẳng hay tướng công của cô nương làm gì ở Giang Nam mà khiến cô nương phải vất vả tới đó tìm kiếm?"

"Y tới đó tránh kẻ thù... Mà thôi huynh đừng hỏi chuyện của ta nữa, chỉ khiến huynh gặp rắc rối thêm thôi. Tên Vạn độc tà nhân đó không tha cho ai đâu."

Mấy chữ Vạn Độc Tà Nhân khiến Thiên Hà động tâm. Hắn vội hỏi:

"Cô nương vừa mới nhắc tới Phong Di Lăng."

Tuyết Vân nhìn Thiên Hà rồi đáp:

"Chắc Tiêu huynh cũng là người giang hồ? Nếu thế chắc huynh cũng biết Vạn Độc Tà Nhân lâu nay làm mưa làm gió trên giang hồ, chiết phụ tình cò nghe những điều không nên nghe, thấy những điều không nên thấy nên mới phải trốn chạy khắp nơi. Lâu nay ta vất vả tìm kiếm nay nghe mấy người bạn hữu nói chàng đã tới Giang Nam nên mới lặn lội tới tìm."

Thiên Hà nói:

"Chẳng giấu gì cô nương, tại hạ cũng đang đi tìm tên ác tặc đó báo thù cho nghĩa huynh. Nếu cô nương không ngại, tại hạ sẽ giúp cô nương tới Giang Nam tìm hôn phu."

Tuyết Vân lắc đầu đáp:

"Như thế sẽ phiền cho huynh, chẳng phải huynh cũng đang có việc cần làm sao?"

Thiên Hà cười:

"Tại hạ còn việc gì làm ngoài việc tìm tên ác tặc Phong Di Lăng ấy chứ. Theo như cô nương nói thì rất có thể bây giờ hắn đã tới Giang Nam rồi."

Tuyết Vân lộ vẻ lo lắng nói:

"Như thế thì chiết phụ của ta đang gặp nguy hiểm. Ta phải nhanh chóng tới đó. Tiêu công tử, chúng ta lại chung đường rồi."

Biết được chút manh mối về Phong Di Lăng, Tiêu Thiên Hà không chậm trễ, hần nhanh chóng cùng Dương Tuyết Vân lên đường.

Trên đường đi, Dương Tuyết Vân luôn giữ một khoảng cách nhất định với hần.

Hai người kẻ trước người sau, chẳng ai dám nhìn ai cả.

Thiên Hà nghĩ nàng đã có hôn ước nên giữ lễ thành ra chàng cũng chẳng dám thân mật. Hai người cứ như mặt trăng, mặt trời đi cùng hướng nhưng chẳng bao giờ gặp nhau.

Tuy thế đôi khi Tuyết Vân cũng tỏ ra vô cùng dễ gần, nàng vui vẻ nói cười khiến Thiên Hà cũng vui lây. Trong lòng hần lơ mơ in bóng dáng người con gái tên Dương Tuyết Vân, nhưng tiếc thay nàng đã sớm thuộc về người khác.

Hần thì cũng đã có Tiêu Ngọc, xem ra đây chỉ là một chút xao lòng. Thiên Hà nghĩ vậy và cố rũ bỏ hình bóng kia đi. Nhưng ác nghiệt thay càng cố quên thì lại càng muốn gần. Hần chỉ biết than thân trách phận, hận lão tặc thiên thích đùa giỡn trên người.

Hai người cứ thế mà đi cũng đã được mười mấy ngày. Giang Nam không còn bao xa nữa.

Một hôm, hai người đi đường đã mệt, ngồi nghỉ bên vệ đường. Thiên Hà lén nhìn Tuyết Vân, chỉ thấy nàng hết nhìn trời lại nhìn đất. Đột nhiên, Tuyết Vân hỏi hần:

"Tại sao Nhị đường chủ cứ nhất quyết phải tiêu diệt người của ma giáo chứ? Bạch đạo, Hắc đạo thì có gì khác nhau chứ? Vì những người có tư tưởng như huynh và sư phụ ta mà khiến cho bao người phải tan cửa nát nhà, là người của ma giáo thì không phải là con người sao? Chẳng lẽ họ lại không có phụ mẫu thê nhi, liệu các người có khi nào nghĩ đến con cái họ sẽ ra sao khi mất cha lạc mẹ chưa? Chúng sẽ trở thành cô nhi cho người ta mặc sức bắt nạt. Tại sao lại phải như thế chứ? Mọi người không thể chung sống hòa bình được sao?"

"Ta cũng không biết nữa, chỉ biết ma giáo là kẻ thù không đội trời chung với chính phái, tội ác chúng gây ra cho giang hồ không phải là ít, nhất định phải tiêu diệt."

"Nhất định phải tiêu diệt ư? Ta hiểu rồi."

Mấy tiếng "Ta hiểu rồi" thoát ra từ miệng Tuyết Vân như làn sương mỏng khẽ khàng lan qua người chàng đường chủ trẻ tuổi khiến hần bất giác rung mình "Người của chính phái giương cao ngọn cờ tiêu diệt tà ma ngoại đạo chẳng lẽ chúng lại ngồi yên chờ chết, hành động của phái Thiên Trù, Phong Di Lăng và cả ma nữ phải chăng là do chính chúng ta gây ra? Chắc là chúng cũng hiểu như Vân nhi, hiểu là không thể thỏa hiệp? Có khi nào vì thế mà chúng lại tiếp tục gieo rắc tội ác không?"

"Huynh có biết Phong Di Lăng trước đây vốn cũng là người của chính phái các huynh không? Tại sao hần lại biến thành tên đại ma đầu chứ?" Tuyết Vân tiếp tục hỏi.

"Ta cũng không biết, thật ra ranh giới giữa chính và tà vô cùng mong manh đôi khi cũng khó phân biệt thế nào là chính thế nào là tà nữa."

Hai người im lặng không nói câu nào, dường như giữa họ có một khoảng cách quá lớn, khoảng cách chính tà, tư tưởng của họ về chính tà cũng khác hẳn nhau khó lòng dung hòa được.

Thiên Hà lấy làm kì quái trong lòng, sao Vân Nhi lại đồng cảm với bọn người ma giáo chứ? Chẳng phải vị hôn phu của nàng đang bị Phong Di Lăng truy đuổi sao? Trong lời nói của Tuyết Vân có quá nhiều mâu thuẫn khiến Thiên Hà hồ nghi.

"Cứu tôi với..."

Tiếng kêu thất thanh của một cô gái khiến Thiên Hà bừng tỉnh, hần nhìn quanh tìm nơi phát ra tiếng kêu cứu rồi đề khí bay lên cao quan sát. Hần thấy đằng xa có một toán người mặt dày mày rậm đang bao quanh một cô gái trẻ, "Chắc là bọn thổ phỉ ức hiếp dân nữ" nghĩ vậy hần thì triển khinh công lướt đến bên hoàng y thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Động Lòng

Thiên Hà không nói không rằng rút chiếc quạt ra khẽ khua một vòng trên không trung rồi lướt quanh bọn thổ phỉ, thân pháp cực kì ảo diệu.

Mấy tên thổ phỉ này nào có phải là đối thủ của hần, mỗi khi chiếc quạt lướt tới đâu là ở đó có kẻ la ó chẳng mấy chốc mà hơn chục tên cướp đã nằm lăn lộn dưới đất duy chỉ có tên cầm đầu có chút bản lĩnh hơn né được một chiêu của hần. Y tức tối nói:

"Thân thù khá lắm! Oắt con, ngươi từ đâu tới phá hỏng chuyện hay của bọn ta hả? Ta không bao giờ đánh kẻ vô danh tiểu tốt hãy mau để lại tên họ đi?"

"Thật không dám, tại hạ cũng chẳng có danh tiếng gì, chỉ được bạn bè giang hồ yêu mến mà tặng cho một chữ Tiểu thời."

"Tiểu?... Tiêu Thiên Hà?... Ngươi chính là Nhị đường chủ Thần Kiếm đường của Hắc Long hội?"

Tên thổ phi mặt chợt biến sắc.

Việc Tiêu Thiên Hà chỉ trong chưa đầy ba chiêu đánh bại Cự Lộc Đà, trại chủ của các trại chủ đã nhanh chóng lan ra giang hồ, kẻ thêm người bớt nhưng danh tiếng của hắn khiến cho bọn lục lâm thảo khấu phải kiêng dè.

Tuy vậy chẳng lẽ trước một đám lâu la lại bó gối quy hàng thế thì còn gì danh tiếng, sao còn xứng là lão đại nữa chứ?

Tên thổ phi quát lên một tiếng lập tức song đao vung lên sử chiêu Phách Thạch Phá Ngọc bổ xuống người Thiên Hà tạo thành một màn đao dày đặc bao lấy hắn. Thiên Hà dùng khinh công hết né qua đông lại né qua tây, màn mưa đao của tên cướp không mấy may chạm được tới vạt áo của hắn.

Tên thổ phi thờ hồng hộc chiêu vừa rồi y vận quá nhiều công lực mà chưa làm cho đối phương bị thương, y lập tức thay đổi phương vị song đao từ trên bạt ngang một đao nhằm vào yết hầu, một đao đâm thẳng vào tim, lực đánh ào ào như vũ bão.

Thiên Hà lộn một vòng ra phía sau tránh được song đao, hắn vận kinh lên cánh tay lắc mình một cái đã ở ngay đằng sau tên thổ phi tay trái lập tức bóp chặt yết hầu y, tên thổ phi cố vùng vẫy thoát ra nhưng bàn tay Thiên Hà tựa như một thanh sắt nguội càng vùng vẫy càng siết chặt. Tên thổ phi mắt trợn ngược không dám vùng vẫy nữa.

Thiên Hà cười nhạt rồi buông tay. Tên thổ phi phục xuống dưới chân hắn:

"Đa tạ Tiêu đường chủ tha mạng."

"Cút ngay cho ta, từ nay chớ có để ta nhìn thấy ngươi làm việc xấu nữa nếu không lúc đó chớ trách ta ra tay độc ác."

"Không... không dám..."

"Ai nói ta không dám?" Thiên Hà nạt.

Tên thổ phi xua tay lia lịa:

"Không phải!... Không phải công tử không dám mà là tiểu nhân không dám"

"Cút!"

Bọn thổ phi lồm cồm bò dậy rồi cong đuôi chạy thẳng vào rừng không dám ngoái đầu nhìn lại. Hoàng y thiếu nữ vội sụp xuống lạy Thiên Hà:

"Đa tạ ân công cứu mạng, Tây Thục Ni nguyện suốt đời làm trâu làm ngựa để báo đáp ân công."

Thiên Hà vội nâng nàng lên:

"Cô nương bắt tất phải làm thế, bây giờ mọi chuyện đã qua rồi. Nhà cô nương ở đâu ta sẽ đưa cô về kéo người thân lo lắng."

Tây Thục Ni bung mặt khóc:

"Gia đình tiểu nữ đã bị bọn thổ phi sát hại, chúng bắt tiểu nữ về làm phu nhân trại chủ, tiểu nữ không chịu đang đêm lén bỏ trốn không ngờ bị chúng bắt được, may mà ân công ra tay cứu giúp nếu không thì... Ân công xin cho tiểu nữ đi theo người tiểu nữ nguyện làm thân tôi đòi cho ân công."

"Ta thật không tiện mang cô nương theo cùng, hay là thế này ta sẽ mang cô đến gửi ở nhà mấy người quen khi nào xong việc ta sẽ quay lại đón cô được không?"

"Thục Ni không sợ khổ, hãy cho tiểu nữ đi cùng để hầu hạ ân công..."

"Cô nương ấy đã có lòng thế, nhị đường chủ à xem ra người khó từ chối rồi."

Tuyệt Vân thoáng điểm một nụ cười nói.

"Cô đến đây từ lúc nào?"

"Từ lúc đường chủ ra tay trấn áp bọn cướp cứu mỹ nhân. Võ công của người quả thật cao cường, thật đáng khâm phục..."

"Hay thật đấy cô thấy ta đánh nhau với bọn cướp sao không ra giúp một tay mà ngồi đó nhìn à?"

"Ta đâu phải người tốt như đường chủ chứ, đường chủ cứu người đẹp thì cô ta nguyện suốt đời báo đáp còn ta cứu cô ta để làm gì chứ, những chuyện không có lợi ta đương nhiên là không làm rồi."

"Thôi đành vậy, Thục Ni cô nương, cô có thể đi cùng chúng ta."

"Quan quan thư cư"

Tại hà chi châu

Yêu điệu thục nữ

Quân tử hảo cầu."

Tuyết Vân nhìn Thiên Hà và Tây Thục Ni cười hi hi, nàng lúc nào cũng hành động vô cùng cổ quái. Thiên Hà không biết nói gì đành cười khỏ.

Từ ngày có Tây Thục Ni xuất hiện đường đi đến Giang Nam đã bớt nhàm chán với Thiên Hà.

Tây Thục Ni không chỉ xinh đẹp mà còn rất đáng yêu. Nàng nói chuyện lú lo suốt ngày lại còn chăm lo cho Thiên Hà từ bữa ăn đến giấc ngủ, cuộc đời hần chưa bao giờ thấy hạnh phúc đến thế.

Xưa nay chưa có ai hiểu được trong lòng hần nghĩ gì muốn gì kể cả Tiêu Ngọc chỉ có Thục Ni xứng làm hồng nhan tri kỉ của hần. Còn Tuyết Vân, người mà hần quan tâm nhất thì lại đối với hần ngoài tình bằng hữu ra thì không có gì khác, nàng lạnh lùng tựa như có một bức tường băng giá bao phủ.

Nàng bàng quan với mọi chuyện xảy ra, trên đường đi không tránh khỏi gặp phải phường lục lâm thảo khấu, hay quân hái hoa đại đạo nhưng nàng mặc kệ cho Thiên Hà đối phó, tuyệt nhiên không hề hé lộ thân thủ. Thiên Hà ví nàng giống con rùa rụt đầu nàng cũng mặc kệ.

Đôi khi Thiên Hà cũng phát chán vừa phải bảo vệ cho một Tây Thục Ni yếu đuối không biết võ công lại vừa phải lo cho một Tuyết Vân điên điên khùng khùng tính khí thất thường, hần mong sao nhanh chóng đến Giang Nam, lúc đó đường ai nấy đi.

Nhưng đồng thời cũng không muốn đến, tính khí Vân nhi tuy thất thường nhưng không hiểu sao hần lại có một tình cảm đặc biệt dành cho nàng, hần thậm rửa cái gã hôn phu tốt số trong lòng nàng.

"Công tử, mau uống chút nước..."

Dừng chân nghỉ bên một dòng suối, Tây Thục Ni nhanh nhẹn mang nước tới cho Thiên Hà.

"Ủm, Tuyết Vân, cô nương uống trước đi."

Thấy chén nước mình mang cho công tử lại bị hần nhường cho Tuyết Vân, Tây Thục Ni buồn bực xoay người đi tới ven rừng hái quả dại. "Trong mắt công tử lúc nào cũng chỉ có Dương cô nương."

Tuyết Vân nhận chén nước uống một ngụm rồi đưa trả Thiên Hà.

"Ta đi bắt cá!"

Thiên Hà nhận lại chén nước, nhấp một ngụm ngay vị trí nàng vừa uống, "Hảo ngọt a".

Thấy Tuyết Vân vất vả loay hoay với mấy con cá dưới suối, Thiên Hà vui vẻ xuống giúp nàng một tay.

"A, đây! Bên này... bên này..."

"..."

"Lại bên này nữa... Mau lên... mau bắt đi..."

"..."

"Huynh vô dụng quá... Để ta... xem ta đây này..."

Tiếng cười đùa của Tuyết Vân vang vọng, làm Tây Thục Ni bên kia mi tâm nhú chặt, nắnghen thầm "Đúng là tiểu hồ ly suốt ngày chỉ biết câu dẫn đàn ông!"

Thiên Hà sùngnịch chiều theo Tuyết Vân mặc cho nàng nô đùa.

"Bắt được rồi này..."

Tuyết Vân vui vẻ khoe thành quả của mình, con cá nàng bắt được trong tay quẫy mạnh rồi vụt thoát.

"A, không được chạy..."

"Tuyết Vân cẩn thận..."

Thấy Tuyết Vân đuổi theo con cá nhỏ bước hụt chân, Thiên Hà lắc mình phóng tới đỡ lấy nàng, khiến cả hai té nhào xuống suối. Thiên Hà vội dùng thân thể làm đệm cho nàng.

Lúc này Tuyết Vân nằm ngay trên người Thiên Hà, môi nàng chạm vào môi chàng qua chiếc mạng che mỏng manh. Thiên Hà chỉ nghe “ồm” một tiếng, máu nóng xông lên, bất tri bất giác mà đôi tay ôm nàng thêm siết chặt.

Tuyết Vân đây là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với một nam nhân. Khuôn mặt anh tuấn của hấn hiện hữu ngay trước mắt. Mặt đẹp như ngọc, góc cạnh rõ ràng ngũ quan nghiêm nghị, đôi mắt tối đen như biển sâu, đôi môi mỏng hoàn mỹ... Khiến tim nàng đập liên hồi.

Da thịt tiếp xúc nhau qua một tầng quần áo mỏng ướt sũng. Dưới thân Thiên Hà đã có biến hóa. Tuyết Vân nhận ra phản ứng khác lạ của hấn thì ngượng chín mặt, vội xô hấn ra, vùng đứng lên.

Y phục của nàng ướt đầm bó sát thân mình, hiện ra đường cong mỹ lệ. Thiên Hà nuốt nước bọt. Chưa từng có nữ nhân nào có thể gọi lên dục vọng của hấn cho dù có lỏa lồ trước mặt hấn đi chăng nữa. Nhưng nay chỉ một cái chạm môi gián tiếp, một thân hình hư ảo, nửa kín nửa hở như thế lại hại hấn khao khát tới phát điên.

Hương vị của nàng thật thơm a!

Một màn này đập vào mắt Tây Thục Ni khiến nàng ta tức muốn nổ đom đóm. Công tử và Dương Tuyết Vân cư nhiên giữa ban ngày làm ra loại chuyện này. Chắc chắn là do Dương Tuyết Vân câu dẫn!

"Công tử, Dương cô nương..."

"A, Thiên Hà... huynh không sao chứ? Là tại ta bất cẩn..."

Tuyết Vân ngại ngùng đưa tay kéo Thiên Hà đứng lên. Sau lưng hấn lúc này đã mơ hồ nhiễm đỏ. Là máu! Vì che chở cho nàng nên lưng chàng bị vô số đá sỏi nhọn đâm vào.

"A!..."

Tuyết Vân kinh hãi. Đôi tay bé nhỏ sờ loạn trên người hấn.

"Mau, để ta xem! Huynh có còn bị thương chỗ nào không?"

Thiên Hà đau khổ giữ chặt tay nàng nghĩ “Tiểu yêu tinh không biết xấu hổ này, còn sờ loạn trên người ta. Nàng có tin ta sẽ ăn nàng vào bụng không a?”

"Tuyết Vân, ta không sao. Chỉ là vết thương ngoài da. Bôi một chút dược là không sao rồi."

"Vội nhanh lên bờ. Cởi áo ra ta giúp huynh bôi dược..."

Thiên Hà lúc này cởi áo để lộ thân trên rắn chắc, Tuyết Vân ngượng chín mặt nhưng thấy vết thương nhiễm máu dọa người của hấn thì sốt sắng muốn vì hấn thoa dược, lại bị Tây Thục Ni tức tối giành lấy.

"Dương cô nương để ta! Làm phiền cô lần sau đi đứng để ý một chút. Làm hại công tử nhà ta bị thương a!"

"Thục Ni muội, ta không có ý đâu..."

"Thục Ni, ta không sao, người đừng trách Tuyết Vân nữa. Chút ngoại thương không đáng gì."

"Công tử... người bị thương còn bệnh vực Dương cô nương nữa... Cô ấy làm hại người bị thương đâu phải ít lần."

Thiên Hà cười khổ:

"Là ta cam tâm tình nguyện..."

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Báo Hung Tin

Mấy ngày sau ba người đến một trấn nhỏ. Vừa tới đầu trấn Thiên Hà đã có cảm giác bất ổn, hấn thấy dường như đang bị theo dõi, không chỉ một hai người mà dường như người của cả trấn đang hướng ánh mắt về phía họ. Hấn nói khẽ với Tuyết Vân:

"Cô nương có thấy kỳ lạ không, dường như những người này đang theo dõi chúng ta?"

"Huynh đa nghi quá rồi, ta đâu có thấy gì khác thường chứ. Chắc hẳn này ít có người lạ tới nên bọn họ mới tò mò thôi."

Ngừng một lát, bỗng Tuyết Vân hét nhỏ giọng hoảng hốt:

"Á, ta phát hiện ra có việc lạ rồi?"

Thiên Hà tỏ ra căng thẳng hỏi nhỏ:

"Việc gì, mau nói đi."

Tuyết Vân tỏ ra bí hiểm bảo:

"Huynh thử nhìn xung quanh xem."

Thiên Hà cẩn thận dò xét xung quanh nhưng cũng không phát hiện ra điều gì, hần nơn nóng giục:

"Cô nương mau nói xem có chuyện gì?"

Tuyết Vân nhìn Thiên Hà cười hắc hắc:

"Ta thấy những người theo dõi chúng ta toàn là những cô nương mỹ miều, muôn phần yêu kiều. Không đúng rồi, chắc là không phải theo dõi ta và Tây cô nương đâu mà theo dõi huynh đấy, hà hà được đi cùng một người anh tuấn như Tiêu huynh đây quả là diễm phúc quá, huynh xem bao nhiêu cô nương ngoài kia mong mà có được đâu. Nhưng mà không hay rồi, giả tí như mấy cô nương đó ghen tỵ với ta và Tây cô nương thì... Hi hi Tiêu huynh à, cảm phiền huynh tránh xa bọn ta một chút, ta không thích náo nhiệt đâu."

"Trời ạ! Lúc nào rồi mà còn đùa được."

Tuyết Vân cười hi hi:

"Đường chủ thoải mái một chút đi đừng lúc nào cũng căng thẳng như thế. Bây giờ mình đi kiếm cái gì ăn đi ta đói lắm rồi. Giá như bây giờ mà có mấy cái mần trâu, một con gà thật béo và vài vỏ rượu thì tốt biết mấy."

Thiên Hà nghĩ thầm "Lúc nào cũng chỉ biết ăn với uống, chỉ khổ cho ta thôi. Nếu không phải bảo vệ hai người các người thì việc gì ta phải căng thẳng cho một người chứ. Hừ, từ ngày gặp con rùa nhỏ nhà người ta chưa có ngày nào yên nữa."

Tây Thục Ni cười mát:

"Dường cô nương lúc nào cũng có tâm hồn ăn uống được. Nhưng mà ta nhớ hôm nay là ngày rằm làm sao có mấy món ăn đó cho cô chứ."

"Trời ơi lại còn rằm nữa. Rượu thịt xuyên qua ruột, phật tại ở lại trong lòng. Còn hơn có những người tuy bề ngoài ăn chay niệm phật nhưng tâm địa lại bất lương, mọi người nghĩ xem có đúng không? Sư phụ ta tuy cũng là hòa thượng nhưng người có bao giờ ăn chay niệm phật đâu, nhưng tâm địa của người đâu khác nào bồ tát chứ. "

Thiên Hà phì cười trước lý luận của Tuyết Vân.

Ba người bước vào một quán ăn ven đường. Chủ quán thấy họ vào không hỏi han chỉ hét lập tức dọn đồ ăn lên, đó chính là những món mà Tuyết Vân nói muốn ăn ban nãy. Thiên Hà liếc nhìn xung quanh rồi gọi chủ quán:

"Ông chủ, bọn ta không gọi những món này phiền ông mang đi cho."

Lão chủ quán lật đặt lại gần:

"Các vị khách quan, tiểu nhân cũng làm theo lời dặn thôi. Có người đã trả tiền cho bữa ăn này, còn dặn tiểu nhân chuẩn bị cho khách quan ba phòng tốt nhất nữa."

Tuyết Vân cười nói:

"Không biết kẻ nào lại có lòng thế, ta vừa nói muốn ăn mần trâu với gà là lập tức có liền. Chà lại còn rượu ngon nữa chứ. Có điều, ông chủ à loại rượu này ít nhất cũng đã được năm mươi năm rồi, một loại rượu quý như vậy đáng lẽ ra ông không nên pha thêm nước mới phải. "

"Khách quan quả có con mắt tinh đời mới chỉ người thôi đã biết rượu ngon lại còn biết tiểu nhân pha thêm nước nữa."

"Ta lớn lên nhờ rượu mà sao lại không biết chứ. Mau đổi loại khác cho ta."

"Vâng, vâng, khách quan thông cảm vì thứ rượu này quá mạnh không ai có thể uống quá ba chén nên tiểu nhân mới pha thêm ba phần nước."

"Thôi, thôi không cần phải giải thích dài dòng."

Tuyết Vân rót rượu ra chén cho Thiên Hà và Tây Thục Ni nói:

"Sao hai người ngồi ngây ra vậy, mau ăn đi chứ."

Rồi cầm chén rượu lên uống, Thiên Hà nhìn chén rượu rồi thần nhiên uống cạn. Tuyết Vân cười:

"Huynh không sợ trong rượu có độc sao?"

Thiên Hà thần nhiên đáp:

"Cô nương chỉ ngửi mùi rượu thôi cũng biết nó được pha nước rồi thì sao lại không ngửi được mùi thuốc độc chứ, đúng không con sâu rượu?"

"Phải, phải, hiểu Tuyết Vân ta chỉ có huynh."

Thục Ni hỏi:

"Công tử, muội không hiểu ai lại có lòng tốt mang đồ ăn cho chúng ta thế."

Thiên Hà trầm ngâm đáp:

"Không hẳn hẳn đã có lòng tốt, chắc chắn hẳn đã theo dõi chúng ta nên mới có thể sắp đặt mọi chuyện theo đúng ý chúng ta."

Tuyết Vân xua tay nói:

"Mặc kệ hẳn là ai, chúng ta cứ ăn uống no say rồi có phải làm ma cũng không ân hận."

Thiên Hà nhận thấy dù trong bất cứ tình huống nào Tuyết Vân đều giữ được sự bình tĩnh hiếm có, là vì nàng thật sự có bản lĩnh phi thường hay chỉ vừa mới ra giang hồ chưa lâu nên không hiểu biết được lòng người hiểm ác?

Ba người đang ăn thì có mấy hán tử chạy vào quán hỏi lớn:

"Xin hỏi vị nào là Dương Tuyết Vân nữ hiệp?"

Tiểu Vân nghe vậy phì cười:

"Dương Tuyết Vân là ta. Nhưng ta không dám xưng là nữ hiệp a."

Mấy hán tử nghe nói thế liền rinh ba khay đồ đặt lên bàn:

"Có người sai chúng tôi mang tặng Tuyết Vân cô nương mấy món đồ này, hy vọng cô nương vừa ý."

Y mở chiếc khăn phủ trên ba chiếc khay, màu hoàng kim lóe lên khiến ba người lóa mắt. Một khay đựng mười nén vàng ròng, mười nén bạc, một khay đựng toàn đồ trang sức hảo hạng, còn một khay toàn lụa là loại tốt.

Tuyết Vân nhìn ba khay đồ trước mặt khẽ nhú mày nhưng lập tức trở lại vui vẻ nói:

"Mời ăn uống giờ lại tặng ngân lượng, kẻ này cũng thật có lòng đó. Được không thể phụ lòng tốt của y được, chỗ ngân lượng này ta nhận, còn cái này..."- Nàng chỉ vào khay đựng trang sức – "để làm gì? Nhìn cũng đẹp đấy nhưng ta chẳng biết làm gì với chúng, các người mang đi đi."

Tây Thục Ni mỉa mai:

"Dương cô nương đây là những món đồ trang sức rất quý giá, đáng lý cô nên giữ mà trang điểm cho xinh đẹp còn đi câu dẫn đàn ông chứ?"

Tuyết Vân hừ lạnh:

"Nếu Tây cô nương thích thì cứ giữ lấy mà dùng. Dương Tuyết Vân ta đâu cần dùng mấy thứ này cũng câu dẫn được đàn ông a."

Rồi quay qua mấy hán tử kia nói:

"Các người về nói với chủ nhân của những món đồ này là Tuyết Vân ta đa tạ ý tốt của y nhưng cứ âm thầm đứng trong bóng tối tặng thứ này thứ nọ lấy lòng ta chỉ bằng mang mấy vỏ rượu tới đây uống cùng ta."

"Tiểu nhân sẽ nhắc lại lời của nữ hiệp."

Mấy hán tử đi rồi, Thiên Hà hỏi Tuyết Vân:

"Cô nương quen với kẻ này à?"

"Huynh cứ chờ khắc biết!"

Chưa đầy nửa canh giờ sau, kẻ bí hiểm đã xuất hiện.

Đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là Phi Yến Hạ Vũ và Nguyệt Hoa nhân Võ Bích Phương. Hạ Vũ nhìn thấy Tuyết Vân lập tức cung kính quỳ lạy:

"Đệ tử bái kiến sư phụ."

Tuyết Vân xua tay nói:

"Đứng lên đi, đứng lên đi. Chà người quả là đồ nhi ngoan đó, dám lên lút theo dõi ta sao? Còn vị cô nương kia là ai vậy? Có phải là nương tử của người không?"

Hạ Vũ cười hi hi nói:

"Sư phụ cứ đùa, đệ tử đâu có điểm phúc ấy. Cô nương ấy chính là Nguyệt Hoa nhân mà giang hồ thường đồn đại, cô nương ấy đi theo đệ tử chẳng qua là muốn học hỏi chút ngón nghề..."

"À ra là thế."

Hạ Vũ quay sang Nguyệt Hoa nhân lớn giọng:

"Này sao còn đứng ngây ra đó, mau lại bái kiến sư phụ của ta đi chứ."

Nguyệt Hoa nhân tươi cười nói:

"Vậy ta phải xưng hô với sư phụ của huynh như thế nào đây?"

Hạ Vũ đáp:

"Thì gọi là sư tổ chứ sao? "

Tuyết Vân vội xen vào:

"Cứ gọi ta là Tiểu Vân là được rồi, gọi sư tổ nghe già quá hơn nữa ta có bản lĩnh gì mà đòi làm sư tổ của Nguyệt Hoa nhân chứ?"

Nguyệt Hoa nhân mỉm cười chấp tay thi lễ rồi quay qua Tiêu Thiên Hà nói:

"Tiêu Đường Chủ lâu ngày mới gặp, dạo này huynh vẫn bằng an chứ?"

Thiên Hà cười đáp:

"Đa tạ Nguyệt Hoa nhân quan hoài tại hạ nhờ phúc vẫn bằng an. Còn cô nương dạo này có vẻ thay đổi nhiều quá."

Rồi chàng nhìn Hạ Vũ nói:

"Tuyết Vân à, không ngờ cô lại thu nhận được một đệ tử tốt như vậy, lại còn có cả đồ tôn nữa chứ."

Tuyết Vân khoái chí tùm tùm cười không nói gì. Hạ Vũ thì cười hi hi rồi nói:

"Sư phụ, sao người biết đó là đệ tử?"

Tuyết Vân đắc ý đáp:

"Vi ta là sư phụ người mà. Gần đây ta nghe nói Liễu Gia Bảo ở Phúc Kiến trong một đêm bị kẻ gian đột nhập lấy đi rất nhiều vàng bạc châu báu lại còn in lại dấu chân trên tường khắp trong ngoài. Đó chắc là sản phẩm của Phi Yến rồi."

Hạ Vũ nói:

"Hi hi, đúng là đệ tử làm, nhưng chuyện đó đâu có liên quan gì..."

Tuyết Vân đưa một nén vàng ban nãy cho Hạ Vũ, bên dưới nén vàng có khắc dấu hiệu của Liễu Gia Bảo:

"Cái này đã tố cáo người."

"Sự phụ quả đúng là có nhân quả hơn người."

"Sao người lại đi theo ta, có chuyện gì sao?"

"Mấy hôm trước đệ tử có ghé Hoàng Sơn thăm mấy vị sư tổ..."

Tuyết Vân nghe vậy vui mừng hỏi:

"Sự phụ ta vẫn khỏe chứ?"

"Các lão nhân gia vẫn khỏe nhưng rất nhớ thương sự phụ. Ba vị sư tổ còn nhờ đệ tử mang mấy vò rượu tới cho sự phụ. Đệ tử đã phải rất vất vả mới tìm ra tung tích của sự phụ đó. May mà Võ cô nương quen biết rộng nên đệ tử mới biết sự phụ cùng đi với Tiêu đường chủ..."

"Sự phụ ta có dặn gì không?"

"Nhị sư tổ dặn sự phụ phải cố hết sức giúp đỡ Vân Minh Thiên sư bá."

Nghe nhắc tới Vân Minh Thiên, Tiêu Thiên Hà vui mừng hỏi:

"Hai người quen với Vân đại ca sao? Hiện giờ huynh ấy ở đâu? Mau nói đi."

Tuyết Vân nói:

"Huynh ấy và ta có quan hệ đồng môn, sự phụ ta là nhị sư đệ của phụ thân Vân huynh."

Hạ Vũ tiếp lời:

"Nửa năm trước ta và Nguyệt Hoa nhân tình cờ gặp Vân sư bá, cũng coi như có duyên với nhau."

Thiên Hà nói:

"Còn ta và Vân huynh đã từng kết nghĩa huynh đệ."

Hắn kể lại cho Tuyết Vân và Hạ Vũ nghe chuyện hắn gặp Vân Minh Thiên ở Vĩnh Lạc Trấn.

Nguyệt Hoa nhân xen vào giọng buồn bã:

"Nhưng chỉ tiếc là giờ này Vân công tử đã không còn trên cõi đời này nữa rồi."

Ba người Tuyết Vân, Tiêu Thiên Hà và Hạ Vũ cùng hết lớn:

"Cô nương nói sao?"

Nguyệt Hoa nhân nói:

"Lúc ta gặp Vân công tử có đem tin tức của ma nữ nói cho huynh ấy biết. Sau đó huynh ấy đi tìm ma nữ, trận chiến giữa bọn họ ta tận mắt chứng kiến... Vân công tử... Vân công tử bị ma nữ đã thương rồi xô xuống vực chết mất xác..."

Mọi người lặng đi khi nghe Nguyệt Hoa nhân nói, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Tuyết Vân tuy chưa hề quen biết Vân Minh Thiên nhưng qua lời kể của Thiên Hà nàng thấy khâm phục khí khái của vị đại sư huynh này, Vân Minh Thiên chết rồi nàng không khỏi cảm thấy có lỗi vì không thực hiện được lời hứa với sự phụ đồng thời thấy thương cảm cho anh hùng phận mỏng.

Hạ Vũ thì thấy vô cùng tiếc nuối tuy gã mới có duyên gặp vị sư bá này một lần nhưng sư bá đối với gã vô cùng thân thiết, thậm chí sư bá đã không ngần ngại đứng ra bảo vệ gã trước mặt Nguyệt Hoa nhân. Thật không ngờ đó là lần gặp gỡ đầu tiên cũng là lần cuối cùng.

Nguyệt Hoa nhân khi nhắc lại chuyện này không khỏi thấy đau lòng, tuy giữa ả và Vân Minh Thiên chẳng có quan hệ gì nếu có thì chẳng qua cũng là quan hệ mua bán sòng phẳng nhưng y ngưỡng mộ Vân Minh Thiên và thấy cái chết của hắn một phần cũng có trách nhiệm của ả nên giờ đây gặp lại Tiêu Thiên Hà ả cũng chẳng buồn nhắc tới món nợ của Vân Minh Thiên nữa.

Thời gian qua đi cùng Hạ Vũ y nhận ra rằng trên đời tiền bạc không phải là quan trọng nhất, đối với người trong giang hồ quan trọng nhất chính là hai chữ hiệp nghĩa, tính cách của y cũng đã thay đổi nhiều không còn ưa đắm bị thọc chọc bị gao nữa mà ở cạnh một kẻ miệng đồng răng thép như Hạ Vũ y có muốn đắm thọc cũng đâu được.

Ai cũng thấy tiếc nuối cho Vân Minh Thiên nhưng chỉ là tình cảm đoái thương anh hùng. Riêng Tiêu Thiên Hà thấy vô cùng đau đớn trước tin người huynh đệ kết nghĩa tử nạn, trước đây tuy có nghe giang hồ đồn đại nhưng hắn vẫn nuôi một hy vọng là Vân Minh Thiên còn sống, có lẽ y chỉ bị thương rồi dạt đến một vùng đất nào đó hoặc y muốn che giấu tung tích hồng qua mắt người của Phong Di Lăng nhưng giờ không muốn tin cũng không được nữa rồi.

Chương 29: Thù Sâu Tựa Biển

"Thiên ca, đệ còn nhớ lúc chia tay nhau ở Vĩnh Lạc trấn huynh còn hẹn ngày trở về huynh đệ ta sẽ uống một trận ra trò vậy mà sao huynh không giữ lời hứa? Huynh đi tìm ma nữ báo thù sao không báo cho đệ một tiếng chứ, chúng ta chẳng phải là huynh đệ sao? Thù của huynh lẽ nào không phải là thù của đệ? Huynh chết rồi đệ còn mặt mũi nào mà sống trên đời này nữa chứ? Nhưng huynh yên tâm đệ nhất định sẽ lấy máu kẻ gây tai họa cho huynh để tể lễ trời đất, nếu không làm được như vậy thì Tiêu Thiên Hà này sống không có chỗ ở, chết không có nơi chôn, trời tru đất diệt!"

Thiên Hà ngồi trầm tư trong lòng dâng lên bao suy nghĩ, thù oán, chàng vốn dĩ đã không màng tới chuyện oán thù nhưng trước cái chết oan ức của Vân Minh Thiên chàng không tránh khỏi bị kích động mạnh. Ngọn lửa báo thù bùng hực cháy trong mắt chàng.

Tuyết Vân đến đứng sau lưng hắn hồi lâu nhưng hắn cũng không hề hay biết. Từ lúc xảy ra sự kiện bên dòng suối, Tuyết Vân luôn trốn tránh không muốn ở riêng một chỗ cùng hắn. Nhưng lúc này thấy hắn thương tâm như vậy nàng không đành lòng mà tới an ủi.

Tuyết Vân thấu hiểu tâm trạng của Tiêu Thiên Hà lúc này nên lặng lẽ đến ngồi bên cạnh. Nàng hỏi nhỏ:

"Có phải lúc này trong lòng huynh đang nghĩ đến chuyện báo thù không?"

Thiên Hà gằn từng tiếng:

"Có thù không báo không phải là người quân tử. Mỗi thù giết nghĩa huynh ta sâu tựa biển, Tiêu Thiên Hà ta đã thề nhất định lấy máu kẻ thù để an ủi vong hồn Vân huynh trên cao thì nhất định sẽ làm được. Ngày nào con ma nữ đó và tên ác tặc Phong Di Lăng còn chưa chết thì ta còn truy đuổi chúng đến hơi thở cuối cùng."

Tuyết Vân cười chua xót:

"Vân sư ca chỉ là huynh đệ kết nghĩa với huynh thôi mà huynh ấy chết huynh lại nóng lòng báo thù đến như vậy sao? Cái gì mà thù sâu tựa biển chứ? Ta thật không hiểu nổi, tại sao nam nhi các huynh lại thích nghĩ đến chuyện báo thù như thế, oan oan tương báo đến bao giờ mới dứt a?"

Thiên Hà buồn bã nói:

"Trước đây ta cũng nghĩ như cô nương nhưng có rơi vào hoàn cảnh này thì mới thấu hiểu rõ chuyện hận thù. Cô nương sẽ không hiểu nổi đâu."

Tuyết Vân cười nhạt:

"Có chuyện gì mà ta không hiểu chứ. Ta hỏi huynh nếu có một ngày nào đó khi huynh tỉnh dậy huynh phát hiện ra một bí mật khủng khiếp: sư phụ huynh người có ơn nuôi dưỡng, dạy dỗ huynh lại chính là kẻ thù giết cha mẹ huynh thì lúc đó huynh sẽ làm gì? Sẽ báo thù chăng? Như thế thì sẽ bất trung bất nghĩa. Còn không báo thù thì lại bất hiếu. Huynh nói xem phải làm gì đây? Thù này có sâu tựa biển chăng?"

Thiên Hà nhìn Tiểu Vân hồi lâu mới đáp:

"Chuyện này... nếu như có chuyện này xảy ra thì... ta thật cũng không biết phải làm sao cả. Cô nương nói xem nếu là cô nương thì cô nương sẽ làm gì?"

"Là ta à? Ta sẽ bình tĩnh tìm hiểu xem tại sao sư phụ lại giết phụ mẫu ta, nếu như phụ mẫu ta làm điều xấu trái với đạo nghĩa giang hồ thì không phải sư phụ ta ắt cũng sẽ có người khác đứng lên trừ hại cho vô lâm, lúc đó ta sẽ không nghĩ đến chuyện báo thù nữa, ta không thể đi theo vết xe đổ của phụ mẫu ta được. Còn nếu như phụ mẫu ta là người tốt mà bị sư phụ giết oan thì ta sẽ tìm cách minh oan cho phụ mẫu, để họ được ngậm cười nơi chín suối..."

Thiên Hà sùng sốt:

"Vậy là cô nương sẽ không báo thù ư?"

"Liệu huynh giết chết kẻ thù rồi thì người thân của huynh có sống lại được chăng? Lúc đó chỉ càng khiến cho tội nghiệt chất chồng, vong hồn của người thân nơi chín suối nếu biết được chắc cũng sẽ không vui..."

"Cô nương nói với ta những chuyện này để làm gì? Có phải muốn khuyên ta đừng báo thù cho Vân huynh?"

Tuyết Vân lắc đầu:

"Ta chỉ muốn cho huynh thấy trên đời này còn có nhiều mối thù còn sâu đậm hơn của huynh nhưng người ta đâu nhất thiết phải báo thù chứ. Vân Minh Thiên là nghĩa huynh của huynh nhưng cũng là đại sư ca của ta, chúng ta là đồng môn sư huynh muội mà, huynh muốn báo thù cho huynh ấy lẽ nào ta lại

không muốn chứ. Nhưng ta không muốn thấy huynh bị hận thù làm lu mờ lý trí, lúc đó e là thù chưa báo được lại thiệt mạng oan uổng. Văn sư ca của ta cũng chỉ vì nôn nóng báo thù nên mới..."

"Ta hiểu lòng tốt của cô nương, ta sẽ cẩn trọng trong hành động nên cô đừng lo."

"Ân!"

"Cô nương không muốn nói gì nữa sao?"

"Không!..."

"Vậy nếu như ta... ta bị bọn người Phong Di Lăng giết chết cô có báo thù cho ta không?"

"Không!" Tuyết Văn cộc lốc trả lời.

Thiên Hà bàng hoàng ngó nàng. Nàng tuyệt tình như vậy sao? Ngày đó hắn thấy trong mắt nàng có chút rung động a. Hay tất cả chỉ là ảo giác của hắn?

"Tại sao? Ta không phải là bằng hữu của cô nương sao? Bằng hữu bị người ta sát hại mà cô không báo thù sao?"

"Huynh là bằng hữu của ta nên nếu huynh đi tìm Phong Di Lăng báo thù ta sẽ đi theo huynh, nếu như bọn chúng muốn sát hại huynh ta sẵn sàng hy sinh mạng sống của ta cho huynh."

Thiên Hà nghe Tiểu Văn nói sẵn sàng hy sinh mạng sống cho hắn thì trong lòng vui mừng khôn tả, những lời nàng nói không phải không có lý, khiến cho ngọn lửa hận trong hắn vơi đi ít nhiều hắn thấy đầu óc tỉnh táo ra nhiều. Định nói mấy lời cảm kích nhưng không biết phải mở lời ra sao đành nói lảng sang chuyện khác:

"Ngày mai tới Tuyền Châu có một đường của Hắc Long hội ở đó, ta định ghé lại xem tình hình thế nào, đã một năm nay ta chưa quay về Hắc Long hội rồi, ý cô nương thế nào?"

"Ta chẳng có ý gì hết. Nghe nói Hắc Long hội các huynh là một bang hội vô cùng lớn mạnh, nhân tài hào kiệt không ít ta cũng muốn được mở mang tầm mắt nhưng ta chi e chậm hành trình, người bằng hữu của ta không biết đã tới đó hay chưa? Ta chỉ sợ y rơi vào tay Phong Di Lăng thì... Hay ta và bọn Hạ Vũ, Bích Phương lên đường trước, huynh cứ tới chỗ người của huynh rồi đi sau."

"Ta không đi cùng cô nương liệu có ổn không, lỡ như cô gặp phải bọn sơn tặc hay..."

Không để Thiên Hà nói hết câu Tuyết Văn đã bật cười khanh khách:

"Huynh quên đồ đệ ta cũng là đạo tặc sao? Có hắn đi cùng ta còn sợ gì."

"Vậy sao từ trước tới giờ cô nương không dụng tới võ công? Trên đường một mình ta phải vất vả đối phó với cường địch còn cô chỉ biết đứng nhìn thôi."

"Ta đâu dám múa rìu qua mắt thợ chứ, hơn nữa không cần thiết thì đâu cần phải dùng đến võ công. Huynh không cần phải lo đâu."

"Ta tính thế này, chúng ta cùng tới Cô Lô đường ở đó qua đêm rồi hôm sau lên đường chắc cũng không muộn."

Thực chất thì Thiên Hà cũng không muốn chia tay với Tiểu Văn vội nên còn có ý nấn ná. Không biết Tiểu Văn có hiểu ý của chàng không, chỉ thấy nàng suy nghĩ giằng lát rồi khẽ gật đầu.

"Cứ vậy đi. Ta còn có việc đi trước đây."

Thiên Hà còn muốn nói mấy câu nữa nhưng bóng Tuyết Văn đã khuất, đành thở dài ngồi tưởng nhớ tới Văn Minh Thiên.

Sau khi ăn tối xong Hạ Vũ vội vàng lên ra ngoài, trông bộ dạng gã lén lút, chắc lại đi "ăn khuya" rồi. Gã nhìn ngó xung quanh không thấy ai theo dõi liền lén vào phòng Tuyết Văn.

Y gọi khẽ:

"Sư phụ."

Giọng Tuyết Văn lãnh lút:

"Vào đi."

Sao hai sư đồ nhà này đêm hôm khuya khoắt lại lén lút gặp nhau thế này? Có chuyện gì không thể nói cho người khác nghe chăng?

Hạ Vũ bước vào phòng, thấy sư phụ y đã bày sẵn mấy vò rượu và hai cái chén trên bàn liền cười hi hi:

"Lâu rồi mới có dịp uống rượu cùng sư phụ."

"Đúng vậy! Nhưng phải xem người làm việc đến đâu có đáng được uống rượu không. Nói xem việc ta giao làm đến đâu rồi?"

Hạ Vũ đang cười nhăn nhơ nghe sư phụ nhắc tới công việc lập tức trở nên nghiêm túc.

"Đệ tử đã điều tra... " Y nói nhỏ vào tai Tiểu Vân mấy câu, nghe xong sắc mặt nàng vẫn không có gì thay đổi nếu có thì chỉ là một nụ cười kín đáo.

"Sư phụ người tính sao?"

"Chỉ bốn chữ: Thuận thủy thôi chu."

Hạ Vũ gãi đầu ngơ ngác hỏi:

"Sư phụ, thuận cái gì cơ?"

"Thuận thủy thôi chu."

"À ra là thuận thủy thôi chu... Sư phụ, thế nghĩa là sao?"

"Là thuận theo dòng nước mà đẩy thuyền đó. Nói cách khác bàn tiệc người ta đã bày sẵn rồi chúng ta chỉ cần góp thêm chút rượu là có thể ăn được, người hiểu rồi chứ?"

"Đệ tử hiểu rồi. Nhưng đệ tử chỉ lo..."

"Người không cần phải nói gì hết. Chuyện này hết sức hệ trọng người không được nói cho bất cứ ai khác kể cả sư tổ của người nhớ chưa? À còn nữa Võ cô nương có biết gì không đấy?"

"Sư phụ yên tâm cô nương ấy không hay biết chút gì."

"Đó là ta đề phòng thôi, nam nhi các người hãy nghe mỹ nhân to nhỏ mấy câu là có bao nhiêu bí mật nôn ra hết."

"Đó là những người khác còn đệ tử đâu dám thế." Hạ Vũ đỏ mặt cười.

"Giang hồ đồn đãi nguyệt Hoa Nhân chỉ thích nữ nhân, xem ra là không đúng. Giữa người và Võ cô nương ta thấy có chút gì đó mờ ám..."

"Đâu có, đâu có, sư phụ đừng nói bậy kéo cô nương ấy nghe thấy thì không hay..." Hạ Vũ vội chối ngay.

"Ta thấy rõ ràng mà, chằng chịt giữa hai người có chuyện không bình thường. Ta nghe đồn Nguyệt Hoa nhân Võ Bích Phương vốn điều ngoa cổ quái, coi trọng tiền hơn mạng sống lại ưa đem đặt hại người vậy mà trở nên đoan trang hiền thực từ lúc nào vậy, cái này quả là không bình thường..."

Hạ Vũ vội rót chén rượu đưa cho sư phụ rồi nói:

"Sư phụ người uống rượu đi, rượu này ngon lắm đấy..."

"Nhưng mà ta vẫn thấy không bình thường..."

Hạ Vũ không đợi Tuyết Vân nói hết ba chân bốn cẳng chạy mất, lúc đến đã nhanh đi còn nhanh hơn, gã biết sư phụ thông minh lại quan sát tinh tế hơn người nếu còn ở lại nói thêm dăm ba câu nữa thế nào cũng lộ hết. Chuyện nam nữ nói ra gã cảm thấy ngại vô cùng vì vậy tốt nhất là chuẩn trước.

Còn lại một mình Tuyết Vân kín đáo uống một ly rượu, nàng muốn mượn rượu để che đậy những suy tính trong đầu. Nàng khẽ nhếch mép cười "Xem ra các người muốn hại người hóa ra lại giúp người rồi. Mọi chuyện đã nằm trong dự liệu của ta chỉ còn thiếu gió đông thôi, nay gió đông cũng đã có sợ gì không thành chứ".

Những câu nói kì bí của Tuyết Vân như muốn ám chỉ ai đó, ám chỉ điều gì không ai có thể hiểu được!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Rùa Nhỏ Mặc Cạn

Sáng sớm hôm sau đoàn người Tiêu Thiên Hà vội vã lên đường. Họ mất ba ngày mới tới được Cô Lâu đường của Hắc Long hội.

Đường này so với Thần Kiếm đường của Tiêu Thiên Hà thì không lớn bằng nhưng thanh thế thì không kém chút nào.

Đường chủ Mạc Nguyên tuy đã trạc tứ tuần nhưng vẫn còn rất tráng kiện. Năm xưa lão theo Tiêu Bất Phàm bôn tẩu giang hồ có công không nhỏ trong việc thành lập Hắc Long hội, lão làm đường chủ của Cô Lâu đường đã hơn hai chục năm nay, tuy không phát huy thanh thế, không mở rộng ảnh hưởng nhưng Cô Lâu đường vẫn là một trong ba đường quan trọng nhất của Hắc Long hội, xếp sau Thần Kiếm đường nên hẳn nhiên vai vế của Tiêu Thiên Hà hơn hẳn lão.

Trong lòng lão dĩ nhiên đâu có phục, cứ nghĩ tới chuyện mình ăn muối còn nhiều hơn nó ăn cơm, lại có công lớn đối với giáo hội vậy mà để cho đứa con nít ranh đề đầu cười cồ thì còn nổi nhục nào hơn. Nhưng tức đấy, không phục đấy chứ có làm được gì, ai chẳng biết võ công của người ta hơn hẳn mình, người ta lại còn là nữ tể tương lai của hội chủ nữa, nói không chừng tương lai còn có thể trở thành hội chủ cũng nên, vì vậy tốt nhất bây giờ nên hạ mình nịnh nọt dăm ba câu thì có lợi hơn là gây sự đánh nhau. Ý nghĩ đó lão có từ lâu nhưng đâu có mấy dịp được gặp Tiêu Thiên Hà để mà nịnh với nọt, đây chẳng phải là cơ hội trời cho sao, để gì lão chịu bỏ qua.

Vừa nghe bọn người dưới nói là có Nhị đường chủ đến lão lật đật chạy ra đón tiếp. Còn sắp xếp cho họ chỗ ăn nghỉ vô cùng chu đáo. Thiên Hà dự tính sẽ ở lại đây một ngày rồi tiếp tục cùng bọn Tuyết Vân lên đường nhưng đúng là người tính không bằng trời tính. Ngay trong đêm hôm đó Cô Lâu đường phát sinh biến cố khiến cho họ phải lưu lại lâu hơn dự định.

Tối hôm đó Mạc đường chủ tổ chức một buổi tiệc mừng Tiêu Thiên Hà, nói là tiệc nhỏ nhưng các Lộ chủ và Đà chủ của Cô Lâu đường kéo tới rất đông, chèn chèn thâu đêm.

Tiệc rượu giữa chừng thì đột nhiên nhiều người lăn lộn trên đất, những người võ công tầm thường thất khiếu trào máu rồi chết ngay lập tức, còn những người nội công cao hơn thì thấy toàn thân bủn rủn, mồ hôi vã ra như tắm, mắt hoa mày choáng đầu óc quay cuồng.

Tất cả đều trúng độc duy chỉ có ba người: Tiêu Thiên Hà may nhờ có nội công Nhiếp Ảnh Đại Pháp nên không có loại thuốc độc nào ảnh hưởng, Tây Thục Ni không uống rượu nên không sao, người cuối cùng là Tuyết Vân.

Thiên Hà vội chạy lại xem xét những người trúng độc thì thấy đây là một loại độc vô cùng kỳ lạ trước giờ chưa từng xuất hiện ở Trung Nguyên, có lẽ du nhập từ Tây Vực. Tuyết Vân trầm ngâm không nói gì, trong đầu hiện lên bao suy nghĩ.

"Chúng không nhằm thẳng vào ta mà ra tay với Cô Lâu đường vậy là có ý gì? Hay chúng đã bắt đầu kế hoạch đối phó với Hắc Long hội? Hừ độc Lan Lăng à? Hèn chi mà ta không phát hiện ra, nếu không nhờ có từ nhỏ được ân sư luyện thành một thân bách độc bất xâm thì giờ này đã nhập bọn chung với mấy kẻ kia rồi. Hay, tất cả đều do tật mê rượu mà ra. Bây giờ phải làm sao mới tìm được đủ thuốc giải độc đây chứ."

Hạ Vũ tuy bị trúng độc nhưng vẫn luôn miệng mắng nhiếc:

"Quân hạ độc hèn hạ, có giỏi thì ra mặt đấu với ta đừng có chui rúc như mấy con chuột nữa, nếu để ta bắt được thì chó có trách. Sư phụ xấu xa độc ác, đệ tử thì đi mê hoặc người đứng là phường cầu tặc. Con bà nó, đồ con rùa đen rụt cổ..."

Khí tức vẫn chưa dứt còn định mắng nữa nhưng do vận quá nhiều sức liền ộc ra một ngụm máu tươi. Võ Bích Phương thấy vậy lo lắng nói:

"Huynh nói ít đi mấy câu cũng không ai bảo là huynh câm đâu. Mau để dành sức mà vận công ép độc ra."

Hạ Vũ vẫn chưa chịu thôi mắng tiếp:

"Hừ, ba cái độc vớ vẩn đó mà đòi làm khó bọn ta sao? Có sư phụ ta ở đây xem ra hôm nay các ngươi muốn lấy mạng bọn ta không dễ đâu."

Tuyết Vân nghe Hạ Vũ nói vậy như sự tình nàng tươi cười tiếp lời:

"Tên đồ đệ kia chó có nói khoác nữa, ngươi đề cao sư phụ quá đến khi ta không giải độc được cho các vị anh hùng ở đây hóa chẳng phải mất mặt sao?"

Hạ Vũ nói:

"Nói như vậy là sư phụ đã có cách rồi sao?"

Thiên Hà nghe vậy mừng rỡ hỏi dồn:

"Tiểu Vân, cô nương có cách gì giải độc sao?"

Tuyết Vân điềm nhiên đáp:

"Độc khác thì ta không biết nhưng độc Lan Lăng này thì e... ta có thuốc giải."

Nói rồi lấy trong bọc ra một lọ thuốc, tùm tùm cười nói:

"Có loại độc được nào trong Vạn độc bí kíp mà Tuyết Vân ta chưa từng ném qua đâu, tự nhiên phải có thuốc giải bên mình rồi. Kẻ hạ độc đầu óc ngu như con bò ấy lấy độc của ta để hại ta sao."

Liền đó chia thuốc cho mọi người uống.

Uống thuốc xong ai nấy đều thấy khoan khoái trong người cứ ngỡ là đã giải được độc nhưng có ngờ đâu tính mạng họ đang ngàn cân treo sợi tóc.

Tuyết Vân nào có thuốc giải, nàng nói vậy cốt yếu đánh lừa kẻ ám toán đồng thời ổn định tinh thần của mọi người rồi sẽ từ từ nghĩ cách giải độc sau. Thứ thuốc nàng đưa cho họ uống tuy không giải được độc nhưng cũng là một thứ thuốc quý giúp gia tăng công lực làm giảm độc tính của độc được.

Mọi người uống thuốc rồi ngồi ngằm vận công hồi lâu mới lục tục đứng lên cảm tạ Tuyết Vân. Mạc Nguyên nói:

"Thật đa tạ Dương nữ hiệp, nếu hôm nay không được nữ hiệp ban cho thuốc giải thì cái mạng già của ta cùng với mấy chục huynh đệ ở đây đã không xong rồi. Ân đức của nữ hiệp Mạc mỗ không biết lấy gì đền đáp, xin nhận của Mạc mỗ một lạy..."

Nói rồi toan quỳ xuống lạy Tuyết Vân nhưng nàng vội ngăn lại:

"Mạc đường chủ quá lời rồi, hai tiếng nữ hiệp ấy vẫn bồi đầu dám nhận chứ..."

Tuyết Vân chưa nói dứt câu thì một tràng cười ha hả vang lên:

"Đứng, đứng sao ngươi có thể nhận hai tiếng nữ hiệp ấy được. Hành vi dè tiện sao xứng làm nữ hiệp." Mọi người giật mình nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng kẻ vừa nói. Hạ Vũ tức giận quát lớn:

"Con rùa đen rụt cổ kia nói bằng những gì đấy hả, có giỏi thì chường mặt ra đây đi."

Tiếng nói kia vẫn sang sảng vang lên:

"Hạ độc rồi cho thuốc giải độc khiến cho người khác chịu ơn thật khiến ta đây bội phục quá... Các vị anh hùng đã già đầu rồi còn bị một tiểu cô nương qua mặt, coi người ta là ân nhân lại còn quỳ lạy nữa thật mất mặt quá đi thôi... Mà đâu thể trách các vị được chỉ trách cho kẻ nào tâm cơ quá gian xảo..."

Nghe mấy lời nói đó mọi người lập tức trở nên xôn xao còn chưa biết thực hư thế nào thì giọng nói kia tiếp tục công kích:

"Các vị tưởng ả ta có lòng tốt giải độc cho các vị sao? Không đâu. Thực ra thì chưa có ai được giải độc cả, thứ thuốc các vị uống là giả, ả ta muốn khống chế các vị, buộc các vị phải nghe theo lời sai khiến của ả... Nếu các vị chưa tin thì bây giờ thử vận công coi có phải thấy trong người cực kỳ khó chịu không..."

Mạc Nguyên và mấy người nữa bán tín bán nghi nhưng cũng ngằm ngằm vận công xem sao thì thấy trong người nhộn nhạo, lục phủ ngũ tạng đang đánh lẫn nhau, khí huyết không thông.

Giọng nói kia bật thành tràng cười:

"Ha ha ha ta nói có sai không, các ngươi sắp chết đến nơi rồi đó..."

Mấy kẻ nghe nói vậy lập tức đổ đôn ánh mắt về phía Tuyết Vân. Hạ Vũ thấy họ tin những lời nói quái quỷ kia hướng sự nghi ngờ về sư phụ mình thì tức khí nói:

"Các ngươi nhìn cái gì chứ? Sao sư phụ ta lại có thể hạ độc các ngươi được, bọn ta có thù oán gì với các ngươi đâu?"

Giọng nói kia vẫn tiếp tục vang lên:

"Phải, phải không thù không oán mà có thể ra tay hạ độc thì mới gọi là cao thủ chứ. Các ngươi còn chưa tin sao? Được để ta nói cho các ngươi một chuyện này. Các ngươi có biết ma nữ, kẻ trong một đêm thâm sát mấy chục đệ tử Hoa Sơn rồi cũng trong một đêm giết chết toàn bộ người của Vân gia trang trên dưới mấy trăm người ngay cả chó mèo heo gà cũng không tha trông như thế nào không?"

"???"

"Ha ha ha nếu chưa biết thì thử lật chiếc khăn che mặt của cô ta lên các ngươi sẽ có dịp được mãn nhãn."

Nghe nhắc tới ma nữ tâm thần của mọi người đã rúng động, giờ nghe vậy biết kẻ lạ mặt ám chỉ Tuyết Vân chính là ma nữ thì không khỏi sợ hãi bầy phần.

Tiêu Thiên Hà trong lòng ngờ vực nhưng không tin đây lại là sự thực, hắn cũng có ý lật chiếc khăn che mặt của Tuyết Vân để xem rõ thực hư nhưng còn chần chừ chưa quyết thì một người trong Cô Lâu đường đã mạnh dạn tiến lên, trào kinh chụp tới.

Tuyết Vân bây giờ thì đã hiểu rõ căn nguyên bên trong, nàng than thầm:

"Không ngờ ta đã tính toán mọi việc vẫn còn chỗ sơ hở này. Đúng là thông minh quá lại bị thông minh hại mà."

Còn chưa nghĩ ra phải ứng phó thế nào thì trào kinh của người kia đã chụp tới trước mặt, Tuyết Vân chỉ kịp xoay người tránh đồng thời đánh nhẹ ra một chưởng cốt yếu đẩy người đó ra xa nhưng diễn biến lại đi ngược với trừu tính của nàng, chưởng nàng đánh ra vô cùng nhẹ nhưng không hiểu có một lực đạo nào bốc kẻ đó đi một đoạn thân hình đập vào tường nghe bình một cái.

Tiêu Thiên Hà lắc mình một cái tiến tới đỡ người đó nhẹ nhàng để xuống đất. Mạc Nguyên tiến lại gần xem xét thương thế, lão gần như gào lên:

"Ra tay thật là tàn độc."

Thiên Hà cũng tức giận nói:

"Bề ngoài không có thương tích gì nhưng bên trong máu tụ lại, trương phồng lên, mặt đỏ gay, mê man như sắp chết... Loại chương này thật là âm độc. Dương Tuyết Vân thật không ngờ ta đã nhìn nhầm nàng.."

Mấy chữ "Ta nhìn nhầm nàng" còn chưa thoát ra khỏi miệng thì Tiêu Thiên Hà đã lướt tới bên cạnh Tuyết Vân, tay trái giật mạnh chiếc khăn che mặt. Hành động của chàng quá lạnh lẽo khiến cho Tuyết Vân không kịp ứng biến.

Khuôn mặt nàng hiện rõ, dưới ánh sáng trắng mờ mờ Thiên Hà không khỏi kinh hãi, một khuôn mặt đầy những vết sẹo ngang dọc. Đây không phải là khuôn mặt của ma nữ thì còn ai vào đây nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Ma Nữ

Thiên Hà đứng chết trân.

Thì ra kẻ mà bấy lâu nay hắn tìm kiếm, kẻ đã hại chết nghĩa huynh Vân Minh Thiên của hắn bấy lâu nay vẫn ở bên cạnh hắn, cười cười nói nói với hắn, thậm chí hắn còn có cảm tình đặc biệt với ả nữa.

Dương Tuyết Vân là ma nữ, có nằm mơ hắn cũng không bao giờ nghĩ tới. Hắn xâu chuỗi tất cả các sự kiện: hắn vô duyên vô cớ gặp Tuyết Vân ở trong một ngôi miếu hoang, cái đó thì còn có thể chấp nhận được nhưng vừa mới gặp hắn Tuyết Vân đã đem những gì chất chứa trong lòng nói với hắn khiến chàng thương cảm rồi lại dẫn dụ hắn tới Giang Nam, bây giờ lại hạ độc đối với người của Cô Lâu đường..

Tất cả dường như đã được trù tính rất kỹ lưỡng, nếu như không có kẻ lạ mặt đứng ra phanh phui mọi chuyện thì chàng đã mắc phải gian kế của ma nữ rồi.

Tuyết Vân lúc này rơi vào cảnh tình ngay lý gian không có cách nào biện bạch cho mình cả. Nàng đành đứng im. Thiên Hà gằn giọng:

"Ma nữ ngươi còn gì để nói không?"

Tuyết Vân lắc đầu:

"Nếu có tất nhiên sẽ nói thôi không cần phải hỏi."

Hạ Vũ thấy sư phụ rõ ràng bị kẻ gian hãm hại mà không nói một lời mình oan thì trong lòng thấy bất bình vô cùng, gã sợ Thiên Hà gây bất lợi với sư phụ liền tiến lên đứng chắn trước mặt, nói:

"Sư phụ sao người không nói gì, rõ ràng người bị oan mà."

"Biết nói sao đây, ai chịu tin ta chứ ngay cả người từng coi ta là bằng hữu cũng lại chính là người nghi kỵ ta nhất thì những người khác không quen không biết ta sao có thể tin được. Ta chỉ trách mình không tính đến chuyện này để liên lụy tới người và Võ cô nương, bây giờ hai người chạy vẫn còn kịp đó. Chạy thoát rồi thì về Hoàng Sơn tìm sư phụ ta, họ sẽ cho các người thuốc giải độc. Nếu có lòng thì mang một ít đến cho các vị anh hùng ở đây, nhưng nhớ nhanh lên họ không sống nổi bây giờ nữa đâu."

Nguyệt Hoa nhân nói:

"Hạ Vũ à, sư phụ huynh sao phải đối xử tốt với những kẻ này chứ. Bọn chúng hồ đồ không biết phân biệt thị phi đen trắng, cứ phạm người nào trên mặt có sẹo là liền cho đó là ma nữ sao? Nếu vậy ta lập tức lấy dao rạch lên mặt mười mấy vết là có thể biến thành đại ma nữ dọa cho chúng vỡ mặt rồi."

Lời nói của Nguyệt Hoa nhân không phải là không có lý, khiến cho mọi người phải dụng tâm suy nghĩ. Nhưng giọng nói kia như quỷ thần lại tiếp tục vang lên bên tai họ:

"Chỉ có sẹo chưa chắc đã là ma nữ nhưng có độc Lan Lăng thì ngoài thầy trò Phong Di Lăng còn ai biết đến. Các người hồ đồ rồi nên không nghe cô ta nói sao? Có loại độc được nào trong Vạn độc bí kíp mà Tiêu Vân ta chưa từng ném qua đâu, tự nhiên phải có thuốc giải bên mình rồi. Kẻ hạ độc đầu óc ngu như con bò ấy lấy độc của ta để hại ta sao?"

Mọi người bàn tán xôn xao:

"Quả đúng lúc này ta có nghe cô ta nói như vậy."

"Chắc chắn cô ta chính là ma nữ rồi, nhìn điệu bộ lén lút của cô ta hôm đến đây ta đã nghi nghi rồi nhưng vì nghĩ cô ta là bạn của Nhị Đường chủ nên không dám mạo phạm..."

"Thật không ngờ hôm nay chúng ta lại chết thảm trong tay ma nữ, đúng là ý trời mà."

"Nhị đường chủ, hôm nay huynh đệ ta bỏ mạng oan uổng dưới tay ma nữ mong đường chủ lấy mạng ả ta báo thù cho chúng tôi."

"Đúng vậy được chết chung với ma nữ chúng tôi thấy hả dạ lắm rồi."

Thiên Hà thấy như chính mình đã gây ra cái chết cho những người này nên sầu khổ trong lòng nói:

"Tất cả đều do Tiêu Thiên Hà ta có mắt như mù nhận giặc làm bạn, sao ta có thể để cho mọi người chết oan uổng được chứ."

Vừa lúc đó có một tên đệ tử của Mạc Nguyên chạy tới tay cầm một cái bọc nhỏ giao cho Thiên Hà:

"Nhị đường chủ, tôi tìm thấy cái này trong phòng ma nữ."

"Mở ra xem."

Hắn từ y lời mở cái bọc ra, bên trong có một bộ quần áo đi đêm, một lọ độc dược là một lá thư còn chưa kịp gửi đi trong đó có viết:

"Đệ tử nghĩ giết chết bọn bị thịt này cũng chẳng có lợi gì chỉ bằng nghĩ cách khống chế chúng, buộc chúng làm theo ý mình quay đầu chống đối với bạch đạo. Có độc Lan Lăng trong tay chỉ cần cho chúng uống rồi lại lừa cho chúng uống Nhiếp Hồn đan là mọi sự tất thành..."

Hắn nhìn Tuyết Vân trừng trừng, gần từng tiếng:

"Ma nữ, chúng cứ rành rành ngươi còn gì để nói, ngươi đã hạ độc lại còn lừa họ uống Nhiếp Hồn đan, thật là bỉ ổi mà. Mau đưa thuốc giải ra đây..."

Tuyết Vân vẫn không thay đổi thái độ đáp:

"Nếu có thì tự nhiên đã đưa rồi."

Hạ Vũ gay gắt:

"Ta cứ tưởng Tiêu đường chủ thông minh mưu trí hơn người hóa ra cũng dốt không kém gì những người kia. Nếu sư phụ ta là ma nữ thì liệu giờ này ai là kẻ bị khống chế đây?"

Nguyệt Hoa nhân phụ theo:

"Đúng vậy. Ngươi không nghe cô nương ấy nói là thuốc giải đang ở chỗ sư phụ của cô ấy sao, làm sao mà giao cho các ngươi được."

"Vậy thì mau tới gặp sư phụ ngươi lấy thuốc giải."

"Đường từ đây tới Hoàng Sơn đâu phải gần chứ. Chi e đi tới nơi thì những người này đã tán mạng rồi..."

Hạ Vũ và Võ Bích Phương cứ mồm năm miệng mười kể tung người hững hờ nhằm kéo dài thời gian cho Tuyết Vân có cơ hội chạy thoát, nhưng Tuyết Vân làm như không hiểu ý họ. Hạ Vũ thấy sư phụ vẫn đứng yên không có động tĩnh gì thì nói khẽ:

"Sư phụ, non xanh còn đó lo gì không có củi đốt. Sư phụ mau thoát thân đi rồi tìm cách vạch mặt kẻ xấu. Hai người đệ tử cơ trí không bằng người có thoát được cũng khó mà nghĩ ra cách gì mình oan cho người, người mau đi đi."

Tuyết Vân cười nói:

"Nếu muốn thoát tự nhiên đã thoát rồi. Tiêu Đường chủ, đường chủ hãy thả đệ tử của ta ra để họ đi lấy thuốc giải, để chậm trễ thì..."

"Sư phụ..."

"Không cần phải nói nhiều, chúng sắp đạt quá chu đáo ta không có cách nào phản biện được."

Rồi nàng lớn giọng:

"Nếu như ngươi còn ở ngoài kia thì hãy nghe đây, ta không chịu thua dễ dàng như thế đâu. Hôm nay Tuyết Vân ta ở thế rửa mặt cạo cạo nhưng chắc gì ngày mai trời không có mưa chứ."

Hạ Vũ nghe sư phụ kiên quyết như thế biết không thể khuyên bảo được đành nói:

"Họ Tiêu kia nghe đây rồi sẽ có một ngày người ân hận vì hôm nay không chịu tin sự phụ ta. Bọn ta đi lấy thuốc giải, nhưng nếu khi bọn ta quay về mà sự phụ ta mất một cọng tóc thì tính mạng những người kia kể như cũng tiêu, người liệu mà làm."

Kề lạ mặt kia xem chừng vẫn chưa chịu bỏ cuộc, chủ ý của y là muốn Tiêu Thiên Hà nhanh chóng hạ sát Tuyết Vân:

"Không xong, không xong, sao Tiêu đường chủ lại trúng kế của chúng chứ. Thuốc giải cái con mẹ gì, chúng muốn kéo dài thời gian chờ cho Nhiep Hồn đan phát huy tác dụng lúc đó thì chúng nói gì mà các vị không nghe theo. Còn nữa Phong Di Lăng có chịu để yên cho các vị bắt nạt đồ đệ của y không, y sẽ nhanh chóng tới đây lúc đó tình cảnh của các vị chẳng khác nào Vân gia trang năm xưa..."

Thiên Hà bỗng nảy ý nghi ngờ hỏi:

"Các hạ là ai? Nếu có ý tốt muốn giúp chúng tôi thì cứ ra đây ba mặt một lời việc gì phải âm thầm núp trong bóng tối mà nói lời xỏ xiên. Đâu phải là hành động của bậc chính nhân quân tử..."

"Hà hà nếu ta ra mặt sau này làm sao sống yên với Phong Di Lăng chứ. Tiêu đường chủ, bản lãnh của ta đâu có bằng đường chủ, e là không chịu nổi một chiêu của Phong Di Lăng... Tiêu đường chủ muốn ta ra mặt khác nào đẩy ta vào chỗ chết như thế khác nào lấy oán báo ân chứ..."

Mấy lời này của y nghe cũng hợp tình hợp lý nên bao nhiêu nghi ngờ trong đầu Thiên Hà tiêu tan hết. Chẳng hỏi, về thành khản:

"Vậy theo các hạ thì nên giải quyết chuyện này thế nào?"

"Ta nghĩ người của Cô Lâu đường không còn cách nào cứu được nữa đâu, chỉ bằng Đường chủ cứ giết sạch bọn người của ma nữ xem như báo thù cho người của đường chủ..."

Tuyết Vân lúc này bật cười ha hả nói:

"Nói qua nói lại cả buổi hóa ra mục đích của người là muốn giết ta chứ gì? Sao không nói sớm hơn việc gì phải vất vả dựng lên vở kịch này chứ? Được cái mạng ta tặng cho người có giới thì ra đây mà lấy... Còn nếu như không muốn lấy thì ta đành phải giữ lại vậy..."

"Người nói thế thì ta lại có ý khác, ta không cho người chết dễ dàng như thế được, ta sẽ khiến người sống không được mà chết cũng chẳng xong, sống mà còn đau khổ hơn là chết ha ha ha..."

"Đa tạ, dù gì cũng là được sống còn sống kiểu nào ta không quan tâm."

"Tiêu Đường Chủ, tội nghiệt của ma nữ chất chồng ta nghĩ nên để cho võ lâm xét xử à..."

"Tại hạ cũng có ý đó. Các hạ biết rõ về thủ đoạn của ma nữ như vậy chẳng hay có cách nào cứu được các huynh đệ của tại hạ chăng?"

"Cách gì ư? Hiện thời ta chưa thể nghĩ ra nhưng chắc chắn sẽ có. À phải rồi ta có quen với một vị thần y nhưng hiện ông ta ở đâu thì ta không rõ, nhưng ta sẽ đi tìm ông ấy đến cứu người của đường Chủ. Năm ngày nữa ta sẽ quay lại báo tin vui cho đường chủ."

"Tiêu Thiên Hà thay mặt mọi người đa tạ các hạ."

"Tiêu Đường chủ nhớ coi chừng ma nữ cẩn thận, à ta nhiều mưu mô, quỷ kế lắm..."

Tiếng nói xa dần rồi mất hút trong đêm khuya.

Mọi người trong Cô Lâu đường được một phen hồn vía lên mây, những người còn sức vội thu dọn xác những người chết, bọn Tuyết Vân bị chúng phong tỏa huyết đạo rồi đem giam giữ cẩn mật.

Mạc Nguyên cho người về báo với Hội chủ đồng thời phát thiệp mời tới các môn phái hẹn một tháng sau tới Hắc Long hội cùng nhau định đoạt chuyện của ma nữ.

Đúng là họa vô đơn chí, con rùa nhỏ lần này mắc phải đại nạn rồi, không biết nó phải làm gì để vượt qua đây?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Xin Thuốc Giải (1)

Ba ngày đã trôi qua nhưng Tiêu Thiên Hà cứ tưởng như là ba năm.

Thiên Hà mong rằng Tuyết Vân nói một câu rằng nàng bị oan, rằng đây không phải là sự thật thì có lẽ hẳn đã tin nhưng đáng này nàng không nói một câu

nào, không một lời thanh minh bào chữa.

Thiên Hà thống hận ma nữ làm nhiều điều ác, hận ả là kẻ thù giết nghĩa huynh nhưng hấn cũng không phủ nhận là hấn đã bị con người thiện lương, trong sáng dù là giả tạo của ả mê hoặc. Sao có người có thể đóng một vai tốt che đậy xấu xa tội lỗi của mình hoàn hảo đến thế.

Thiên Hà cứ miên man suy nghĩ không biết Tây Thục Ni đã đến phía sau từ bao giờ. Nàng nhẹ nhàng đưa cho hấn chén trà rồi ngồi xuống bên cạnh, Thiên Hà nói:

“Thục Ni, ta không tin Tuyết Vân lại là người như vậy, trong lòng ta có rất nhiều điều nghi vấn...”

Tây Thục Ni thờ dài đáp:

“Công tử đừng để trúng gian kế của ma nữ. Công tử là người trong cuộc nên u mê. Còn muội nhận thấy rất rõ ràng, Dương cô nương đó không phải là người tốt đẹp gì. Cô ta năm lần bảy lượt tìm cách câu dẫn công tử... Khuôn mặt cô ta xấu tới như vậy còn không biết tự lượng sức, muốn bò lên giường công tử nhà ta...”

“Thục Ni, cô đừng hiểu lầm. Tuyết Vân không phải như vậy!”

“Công tử, có chuyện này muội không biết có nên nói không...”

“Có chuyện gì thì cô cứ nói đi.”

Thục Ni ấp úng hồi lâu rồi nói:

“Mấy hôm trước lúc chúng ta gặp mấy người đệ tử của Dương cô nương, đêm hôm đó muội không ngủ được định ra ngoài hóng mát...”

“Rồi sao nữa?”

“Lúc muội đi ngang qua phòng Dương cô nương thì nghe thấy cô ấy đang nói chuyện với ai đó, muội tò mò lắng tai nghe, thì thấy họ nói...”

“Nói những gì?”

“Dương cô nương hỏi người đó mọi chuyện thu xếp tới đâu rồi, người đó nói là đã thu xếp ổn thỏa, còn nói thêm ma cái gì đó...”

“Ma giáo đúng không?”

“Phải, phải, là ma giáo, hấn nói ma giáo đang họp bàn tìm kế sách đối phó với bạch đạo, Dương cô nương nghe nói thế liền vui mừng đáp “Cuối cùng thì gió đông cũng đã tới. Chúng ta cứ thuận thủy thôi chu.”, người đó hỏi “Còn kế đó xử lý ra sao?”, Dương cô nương bật cười “Y muốn hại ta thì ta lợi dụng y một chút để kế hoạch thuận lợi cũng chẳng sao. Nếu người không cho ta biết rõ sự thật thì quả tình ta rất quý mến y.” Người đó còn nói nhiều nữa nhưng muội nghe chẳng hiểu gì hết. Công tử có hiểu cô nương ấy nói gì không?”

Thiên Hà nói:

“Không có gì đâu cô nương đừng để bụng, thôi khuya rồi mau về nghỉ ngơi đi.”

Thục Ni vốn rất tôn sùng Thiên Hà, hấn nói bất cứ điều gì nàng đều nhất mực tin tưởng, nay nghe hấn nói những gì nàng nghe được không có gì quan trọng thì nàng tin nó không có gì quan trọng.

“Công tử cũng nghỉ ngơi sớm. Muội đi đây.”

Còn lại một mình Thiên Hà cười chua xót:

“Ra là thế, người ta chỉ muốn lợi dụng ta để đạt được mục đích. Ma nữ ới ma nữ người hại ta thật thâm hiểm. Cổ nhân nói đâu có sai: Trên đời có hai thứ hiểm: nước sâu đã hiểm, lòng người còn hiểm hơn. Bây giờ thì ta tận mắt chứng kiến rồi.”

Trong khi đó ba thầy trò Dương Tuyết Vân vẫn bị họ nhốt trong kho củi.

Không khí sắc mùi ẩm thấp, u ám. Vài ba tia sáng yếu ớt lọt vào bên trong thông qua một cái cửa sổ nhỏ chỉ đủ chui lọt đầu. Bên ngoài, đệ tử Cô Lâu đường tuần tra vô cùng nghiêm ngặt.

Nguyệt Hoa nhân càu nhàu nói:

“Sao lúc trước huynh bảo công phu của sư phụ huynh vô cùng lợi hại giờ không phải là lúc dùng đến rồi sao?”

Tuyết Vân cười nói:

“Đương nhiên ta có thể thoát khỏi đây bất cứ lúc nào, nhưng tại sao phải chạy thoát chứ bây giờ hai người được trói chung một chỗ chẳng phải vui hơn sao...”

Hạ Vũ liền cướp lời:

“Bây giờ thì vui thật nhưng mấy ngày nữa bọn chúng đưa chúng ta đến Hắc Long hội cho bọn người võ lâm xét xử lúc đó còn đông vui náo nhiệt hơn...”

Tuyết Vân nói:

“Thế thì vui quá, ta rất thích náo nhiệt...”

Võ Bích Phương cười khò:

“Sư phụ thích náo nhiệt nhưng đệ tử thì không thích chút nào. Sao lúc đó sư phụ không ra tay đánh tên Tiêu Đường chủ đó rồi bỏ chạy, ta nghe Hạ đại ca nói võ công của người cao hơn hẳn mấy bậc...”

“Nhưng nếu ta chạy khác nào thừa nhận mình chính là ma nữ. Hơn nữa người cũng thấy rồi đấy ta chỉ mới xô nhẹ một người trong Cô Lâu đường mà hắn đã bị nội thương nghiêm trọng rồi nếu như ta ra tay đánh tên đường chủ đó rồi như hắn chết thì ta đắc tội với cả Hắc Long hội, bọn chúng người đông thế mạnh thử hỏi những ngày tháng còn lại của ta có được yên ổn không?”

Hạ Vũ nói:

“Lúc đó ta cũng thấy sư phụ chỉ thuận tay đẩy tên tiêu tử đó ra không hề vận chút công lực nào làm sao khiến hắn nội thương được. Chắc chắn có bàn tay kẻ khác nhúng vào.”

“Cho dù là kẻ nào thì hắn cũng chuẩn bị rất chu đáo không chừa cho chúng ta chút kẽ hở nào để mà mình bạch.”

Hạ Vũ than:

“Vậy là chúng ta chết chắc rồi.”

Nguyệt Hoa nhân nói:

"Bây giờ chạy cũng chưa muộn. Chỉ cần chúng ta thoát ra ngoài về núi Hoàng Sơn mời mấy vị sư tổ làm chứng thân phận cho sư phụ là ổn."

Tuyết Vân nói:

"Đâu cần phải chạy trốn cho người ta thêm nghi ngờ. Bằng huynh của ta đã đưa thư về cho sư phụ rồi họ sẽ nhanh chóng đến cứu chúng ta. Còn chúng ta cứ ở yên đây có người hầu hạ cơm nước chẳng phải sướng hơn ra ngoài kia sao?"

Hạ Vũ cười sảng sặc nói:

"Sư phụ tính toán như thần, đệ tử trước đã khâm phục người nay càng khâm phục hơn."

"Có điều ta vẫn không hiểu sao chúng lại muốn vu cho ta là ma nữ, mất công sắp đặt mọi chuyện chứ? Nếu muốn lấy mạng ta đối với chúng đâu có gì là khó?"

Nguyệt Hoa nhân nói:

"Chắc là chúng có âm mưu gì đó."

"Là âm mưu gì thì cũng thật là độc địa..."

Ba người đành ngồi nhìn nhau mong thời gian trôi qua thật nhanh, các vị sư phụ của Tuyết Vân có thể nhanh chóng tới giải oan cho họ.

Thế nhưng lại mấy ngày nữa trôi qua mà không có chút tin tức gì, chất độc trong người Hạ Vũ và Võ Bích Phương lâu lâu lại phát tác hành hạ họ, đau khổ vô cùng.

Tuyết Vân nhìn thấy tình cảnh đệ tử như thế trong lòng vô cùng xót xa nhưng không biết làm gì chỉ đành giương mắt ra nhìn.

Trong khi đó kẻ lạ mặt kia đã mang được thuốc giải đến cho người của Cô Lâu đường uống, họ định sắp xếp mọi việc ổn thỏa sẽ cùng nhau áp giải ma nữ tới Hắc Long hội cho kịp ngày hẹn ước với nhân sĩ giang hồ.

Tình trạng của Hạ Vũ và Võ Bích Phương ngày càng nghiêm trọng nếu trong một ngày nữa mà không có thuốc giải thì sẽ không xong. Đúng lúc đó có một bóng chim màu hồng bay vụt qua cửa sổ, Tuyết Vân vui mừng la khẽ:

"Bằng huynh tới rồi, vậy là các người được cứu rồi..."

Nhưng vui mừng bao nhiêu thì thất vọng nặng nề bấy nhiêu. Bức thư nàng cột ở chân Hồng điều chưa được mở ra xem, nàng thất vọng nói:

"Tại sao lại như thế, sao các sư phụ ta lại không nhận được thư? Bằng huynh, hay dọc đường đi có chuyện gì, sao huynh không mang thư cho sư phụ ta?"

Con Hồng điều sỏi cánh vút bay lên rúc lên những hồi thảm thiết, Tuyết Vân biết nó có ý báo đã có chuyện xảy ra đối với các sư phụ nàng. Tuyết Vân gục đầu than thở:

"Thế là hết rồi, chắc các sư phụ ta đã bị chúng bắt đi rồi, giờ còn ai có thể làm chứng cho chúng ta nữa đây. Ta chết cũng không sao nhưng mang danh ma nữ mà chết thì thật khó lòng nhắm mắt."

Hạ Vũ lết tới bên sư phụ nói:

"Sư phụ, bây giờ không còn cách để minh oan nữa rồi, sư phụ mau đi đi. Chỉ cần người bắt được ma nữ thật sự và cả Phong Di Lăng nữa thì mọi chuyện sẽ được giải quyết..."

"Ta bỏ các người sao đành. Nếu ngày mai mà không có thuốc giải thì... Không được các người không thể chết được."

Tuyết Vân lao ra đập cửa rầm rầm:

"Người đâu, mau gọi Tiêu Đường chủ của các người tới đây, ta muốn gặp hắn, người đâu..."

Bọn canh cửa quát tháo:

"Ồn ào cái gì thế hả? Đường chủ của chúng ta không có thời gian gặp các người đâu."

Tuyết Vân hạ giọng năn nỉ:

"Các vị đại ca mong các vị nói giúp một tiếng với Tiêu Đường chủ bọn ta sẽ không quên ơn đâu..."

"Hừ, bọn ta không dám có ơn với kẻ suýt hại chết huynh đệ mình đâu. Mau ngậm miệng lại đi."

Biết có nói gì cũng vô ích Tuyết Vân bèn nghĩ cách khác, nàng nói nhỏ vào tai bọn Hạ Vũ, mấy thầy trò nhìn nhau tùm tùm cười rồi bật cười ha hả:

"Ha ha ha, mấy tên ngốc kia, bọn ta chỉ muốn chuyển lời tới Tiêu Đường chủ và Mạc Đường chủ của các người là: cảm ơn đã hậu đãi, bọn ta chán ở chỗ này rồi, bây giờ xin cáo từ."

Bọn canh cửa nghe nói vậy bán tín bán nghi chúng ghé mắt nhìn vào bên trong quả không thấy bọn người Tuyết Vân đâu hết thì hốt hoảng vô cùng vội mở cửa ra xem thì bất ngờ bị một bàn tay nắm vào huyệt Ngọc Châm sau gáy, Tuyết Vân nói khẽ:

"Đứng yên nếu không sẽ tán mạng ngay tức khắc. Một trong hai người đi mời Tiêu đường chủ tới đây cho bọn ta nói chuyện nếu định giờ trò gì ta bóp chết tên này ngay tức khắc."

Tên gác cửa lật đật chạy đi, người bị uy hiếp là huynh đệ ruột của hắn, hắn nào dám giờ trò gì chứ. Thiên Hà đang ngồi bàn bạc với Mạc Nguyên xem nên cử bao nhiêu người cùng hắn đưa ma nữ về Hắc Long hội thì tên gác cửa chạy vào mặt cắt không ra giọt máu, lắp bắp:

"Nhị Đường chủ, ma nữ... ma nữ..."

Mạc Nguyên túm lấy cổ áo hấn hỏi dồn:

"Các người để cho ma nữ chạy thoát rồi phải không?"

"Không, không, ma nữ khổng chế sư đệ của tiểu nhân, ả nói nếu không mời Nhị đường chủ tới ả sẽ bóp chết đệ ấy..."

"Sao các người lại để cho ả khổng chế chứ, thật là vô dụng mà."

"Chúng tôi đang canh bên ngoài thì nghe chúng nói là đã thoát ra rồi liền nhìn vào bên trong không thấy ai cả mới mở cửa ra không ngờ... không ngờ..."

"Trời ơi, vậy là trúng kế của chúng rồi. Nhị đường chủ nói phải làm sao đây."

Thiên Hà đáp:

"Cứ đến gặp xem chúng muốn gì."

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Xin Thuốc Giải (2)

Tiêu Thiên Hà và Mạc Nguyên cùng tên đệ tử cùng đi đến kho chứa củi, trong lòng lo lắng không hiểu ma nữ đang giở trò gì, họ tự trách mình thật bất cẩn, đã được quái nhân kia cảnh báo là ma nữ vô cùng mưu mô xảo quyệt vậy mà phòng bị không cẩn thận, trúng phải gian kế của ả.

Thấy Tiêu Thiên Hà tới Tuyết Vân cười mỉa, trong lòng nàng lúc này đau xót cực độ. Hắn từng đối với nàng thật ôn nhu, sủng nịnh. Hắn từng che chở cho nàng không tiếc bản thân bị thương, “Ta cam tâm tình nguyện” hắn thâm tình đối với nàng mà nói... Thế nhưng cuối cùng cũng chính hắn là người đầu tiên không chịu tin tưởng nàng. Hay do dung mạo hiện tại của nàng? Nam nhân đều chỉ thích mỹ nhân chứ không phải một kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ như nàng.

"Cuối cùng thì cũng gặp được Tiêu đường chủ. Những kẻ thân phận hèn kém như chúng tôi muốn gặp được đường chủ quả là không đơn giản chút nào, phải tốn không ít tâm kế..."

Thiên Hà lòng nghĩ tới việc ma nữ từng lợi dụng mình mà máu trong người sôi lên chàng quát:

"Ma nữ, ngươi muốn gì thì mau nói ra đi."

Tuyết Vân cười sáng sặc:

"Ta muốn dùng mạng tên tiểu tử này đổi lấy mạng Tiêu đường chủ liệu có được chăng?"

Nghe Tuyết Vân nói thế bọn người Mạc Nguyên tức điên máu còn Hạ Vũ và Vô Bích Phương thì thấy kỳ quái không hiểu sư phụ đang định làm gì. Mạc Nguyên nhỏ một bãi nước bọt nói:

"Nói thôi không nghĩ được. Chỉ một mạng của tên đệ tử này mà đòi đổi mạng Nhị đường chủ sao? Ngươi đừng có nằm mơ nữa."

Tuyết Vân vẫn ung dung đáp:

"Các ngươi cho là cái giá đó quá đắt ư? Vậy thì không cần trao đổi nữa, ta bóp chết y đây..."

Tên đệ tử kia vội thét:

"Xin đừng! Sư phụ người mau nghĩ kế cứu sư đệ đi..."

Thiên Hà phản nộ thét:

"Cuối cùng ngươi muốn gì đây? Ta phải làm sao thì ngươi mới buông tha cho hắn? Tội lỗi ngươi gây ra cho giang hồ còn chưa đủ sao? Hắn chỉ là một kẻ tầm thường mà ngươi cũng dành lòng hạ độc thủ thì... ngươi không còn là con người nữa rồi."

Tuyết Vân cười nhạt:

"Nếu ta là người thì đâu ai gọi ta bằng ma nữ chứ. Ngay cả chó mèo heo gà ta cũng giết không tha thì cái mạng của gã này có là cái gì? Đã mang tiếng ác rồi thì có giết thêm mấy chục mạng người nữa cũng đâu có thay đổi được gì chứ. Nhưng ngươi nói cũng đúng, có lẽ ta nên tích chút công đức... Thế này đi một mạng của hắn đổi lấy hai mạng của đệ tử ta như thế chắc đã công bằng."

Mạc Nguyên nói:

"Hừ một mạng đổi hai mạng à? Lý nào có chuyện đó chứ, cùng lắm là một mạng đổi một mạng thôi."

Tiểu Vân thét:

"Lão già hồ đồ kia đây không phải cái chợ cho lão mặc cả đâu nhé. Các ngươi quyết định nhanh lên ta không đủ kiên nhẫn đâu."

Hạ Vũ kéo tay Tuyết Vân nói khẽ:

"Sư phụ, nếu như... nếu như bọn chúng đồng ý một mạng đổi một mạng thì hãy cứu Phương nhi trước, đệ tử làm liên lụy đến muội ấy, đệ tử..."

Tuyết Vân nói:

"Ngươi gọi Vô cô nương là Phương nhi từ lúc nào vậy? Ta đoán không sai mà giữa hai người có chút gì đó mờ ám. Hi hi, Vô cô nương, tên đệ tử nghiệt của ta định nhường cơ hội sống cho cô đó, cô nghĩ sao? Giang hồ đồn đãi Nguyệt Hoa nhân chỉ thích nữ nhân không phải là thật đi?"

Vô Bích Phương đỏ mặt, cúi đầu nhưng rồi đột ngột khẳng khái nói:

"Nào có chuyện đó chứ! Vô Bích Phương ta được quen biết hai người cùng nhau đồng cam cộng khổ suốt thời gian qua đã mãn nguyện lắm rồi, nếu sống thì cùng sống, chết thì cùng chết, ta sẽ không sống một mình đâu. Nếu như hôm nay bỗng nhiên tham sống sợ chết thì sau này còn mặt mũi nào mà ra giang hồ nữa."

Hạ Vũ vỗ tay nói:

"Nói hay lắm! Nếu sống thì cùng sống. Cuối cùng thì ta cũng hiểu tâm ý của Phương muội rồi. Hôm nay chúng ta sống chết bên nhau."

Tuyết Vân cười:

"Ta còn muốn được uống rượu hỷ của hai người vì vậy hôm nay chúng ta chưa thể chết ở đây được."

Quay sang Tiêu Thiên Hà nàng nói:

"Tiêu đường chủ thấy rồi đấy bọn ta quyết sống chết bên nhau, nếu như ngài không đồng ý thì cả bốn chúng ta cùng chết... Nhưng mà như thế thì Hắc Long hội các người sẽ không giữ chữ tín với giang hồ được rồi. Không lẽ các người mời các anh hùng tới xem xác chết của bọn ta sao?"

Thiên Hà nói:

"Được, ta đồng ý. Người mau thả tên đệ tử kia ra."

"Mang thuốc giải độc Lan Lăng ra cho người của ta uống trước."

"Hóa ra thứ người cần là thuốc giải độc à? Chẳng phải các người đã hạ độc sao, lẽ nào lại không có thuốc giải?"

"Đúng là bọn ta đã hạ độc nhưng người thử nghĩ xem đại gì ta lại mang thuốc giải bên người, bọn ta cất ở một nơi rất an toàn định rằng sau khi kế hoạch thực hiện xong xuôi sẽ lấy ra uống nhưng không ngờ rằng có kẻ phá đám. Các người bắt nhốt bọn ta vô đây sao bọn ta có thể lấy thuốc giải được chứ. Bọn ta cũng không thể trốn ra ngoài lấy thuốc giải được, tên quái nhân kia từng bị ta giết sạch mười tám đời tổ tông nhà hắn nên căm thù ta đến tận xương tủy, ta mà ra ngoài hắn sẽ ra tay hạ thủ liền, thả ở đây còn có thể sống thêm ít ngày."

Hạ Vũ góp lời:

"Đúng thế sư phụ ta thì giết mười tám đời tổ tông nhà hắn còn ta thì cưỡng bức bà nội hắn, mẹ hắn, vợ con hắn nên hắn còn thù ta hơn định cho ta bị độc hành hạ cho tới chết. Tên này thật vô liêm sỉ."

Nghe những lời chối tai của thầy trò Tuyết Vân, Thiên Hà khẽ cau mặt, Mạc Nguyên thì mắng:

"Sư đồ các người mới là kẻ vô sỉ làm những chuyện bại hoại còn không biết ngượng hay sao?"

"Sao bọn ta phải ngượng chứ, càng làm nhiều chuyện bại hoại bọn ta ăn cơm mới thấy ngon, ngủ càng yên giấc."

"Đúng thế, đúng thế."

Thiên Hà không muốn nghe thêm những lời rất tai này nên nói:

"Đủ rồi, đằng nào các người cũng không thể sống lâu hơn, cho các người thuốc giải cũng chẳng hại gì."

Hắn đưa hai viên thuốc giải cho Tuyết Vân, nàng cười hì hì nói:

"Tiêu đường chủ là bậc chính nhân quân tử chắc là không bắt chước bọn ta đưa thuốc giả hại người đâu, hai người cứ yên tâm mà uống đi."

Nàng biết Tiêu Thiên Hà là người quân tử nhưng vẫn cố ý nói khích, dù sao thì đề phòng vẫn hơn. Đợi cho Hạ Vũ và Võ Bích Phương uống thuốc xong không có chuyện gì nàng mới buông tay thả tên kia ra.

"Thật đắc tội rồi, bọn ta cũng vì bất đắc dĩ thôi."

Mạc Nguyên hừ một tiếng rồi cùng Tiêu Thiên Hà ra ngoài không quên dặn người dưới tăng cường đề phòng dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra thì cũng không được bước vào bên trong. Cho dù lão không dặn thì dù có cho vàng chúng cũng chẳng dám bén mảng vào bên trong, ai dại gì đem tính mạng mình đùa cợt với ma nữ chứ.

Cũng nhờ thế mà ba sư đồ nhà Tuyết Vân mới được yên ổn. Nghĩ lại Tuyết Vân không khỏi thấy sợ hãi trong lòng, nếu như Tiêu Thiên Hà không niệm chút tình bằng hữu khi xưa mà quyết ép nàng thì bao nhiêu bí mật của nàng đã lộ hết như vậy thì thật uổng phí bao nhiêu tâm sức hai thầy trò dàn dựng suốt một năm qua.

Nàng thở dài nói với bọn Hạ Vũ:

"Tình hình lúc này thật nguy hiểm, cũng may mà Tiêu Thiên Hà là người tốt chứ như cái lão già họ Mạc đó không màng đến tính mạng đệ tử thì..."

Nguyệt Hoa nhân nói:

"Thì lúc đó sư phụ cứ ra tay bóp chết tên tiểu tử kia, chúng ta trên đường xuống gặp Diêm Vương có thêm một người đồng hành."

Hạ Vũ nói:

"Không phải sư phụ ta không muốn bóp chết y đâu mà bóp không được đấy thôi."

Nguyệt Hoa nhân ngạc nhiên:

"Huynh nói thế là có ý gì?"

Tuyết Vân vội nói:

"Không có ý gì cả. À mà cũng nhờ lúc nguy hiểm hai người mới chịu nói rõ tâm ý với nhau như vậy há chẳng phải chuyện tốt sao."

Nghe sư phụ nhắc lại chuyện này Hạ Vũ và Võ Bích Phương xấu hổ quá không dám nói gì nữa chỉ lén nhìn nhau, còn Tuyết Vân thì cứ cười mãi không thôi. Ngay cả trong lúc hung hiểm nhất mà nàng vẫn còn cười được thì bản lĩnh không tầm thường chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Ngũ Đại Môn Phái Đòi Người (1)

Còn hai mươi ngày nữa là tới cái hẹn với quần hùng tại Hắc Long hội, Tiêu Thiên Hà cùng Mạc Nguyên và hơn hai chục đệ tử Cô Lô đường áp giải bọn Tuyết Vân lên đường về tổng đường.

Đọc đường đi Tuyết Vân, Hạ Vũ và Võ Bích Phương vẫn cười nói như thường, xem như đây chỉ là một cuộc ngao du sơn thủy.

Hai người Hạ Vũ, Võ Bích Phương thì tối ngày liếc mắt đưa tình với nhau chẳng coi những người xung quanh vào đâu cả. Dường như bọn họ chẳng xem sống chết ra gì.

Hạ Vũ nhìn Võ Bích Phương âu yếm nói:

"Phương nhi có thích nghe Vũ ca đọc thơ không?"

Võ Bích Phương chớp chớp mắt hỏi:

"Vũ ca biết làm thơ từ lúc nào vậy?"

Hạ Vũ cười hì hì nói:

"Ta mới nhờ sư phụ dạy tối qua đó, bây giờ đọc cho muội nghe để lát nữa là ta quên mất."

"Vậy huynh mau đọc a."

Hạ Vũ đằng hắng giọng rồi ngâm nga:

"Hoa đào lộ tình mới khai

Song song chim yến thành thoi lượn vòng

Ấy là người đẹp tư dung

Về xuân môn môn ở trong áo là

Soi luôn nét mặt đậm đà

Ngượng ngùng có lúc cửa hoa muốn cài

Hay đâu có khách dạo ngoài

Xa xa hưởng lấy những mùi hương thơm."*

Võ Bích Phương nghe xong khúc khích cười, vít cổ Hạ Vũ xuống thơm nhẹ lên má hắn nói:

"Ai nghe Vũ ca đọc thơ cứ ngỡ huynh là thư sinh chứ có ngờ đâu là Phi Yến chuyên cướp của nhà giàu chia cho người nghèo."

Tuyết Vân nói:

"Người ta gọi đó là sức mạnh của tình yêu đấy. Tình yêu biến Hạ đại hiệp của chúng ta từ một kẻ thất phu trở thành người có ăn học đứng đắn."

Hạ Vũ đỏ mặt nói càn:

"Sao sư phụ biết rõ thế, sư phụ đã từng yêu sao?"

Tuyết Vân đáp:

"A, Hạ Vũ nguoi không cần phải hỏi sư phụ trắng trợn như thế chứ?"

Hạ Vũ cười ha hả:

"Sư phụ đang đỏ mặt sao?"

Tuyết Vân nói nhỏ:

"Ta bịt mặt sao nguoi biết là ta đỏ mặt chứ?"

Nguyệt Hoa Nhân và Hạ Vũ ôm nhau cười nghiêng ngả.

Bọn người Tiêu Thiên Hà nghe những lời âu yếm giữa Hạ Vũ và Võ Bích Phương thì ai cũng khó chịu. Mạc Nguyên tỏ ra ngượng ngập, lão cả đời không có vợ con chỉ biết lo cho đại cục của Hắc Long hội giờ nghe hai kẻ này nói sao tránh khỏi trong lòng có chút tạp niệm.

Còn bọn hậu bối như Tiêu Thiên Hà thì xấu hổ đỏ mặt, họ tuy là người giang hồ không câu nệ lễ tiết nhưng ngang nhiên nói chuyện yêu đương nơi chốn đông người như hai kẻ này thì chưa từng thấy. Họ quay sang bàn tán với nhau cốt yếu để không nghe bọn người Hạ Vũ nói.

Mấy ngày đầu mọi chuyện đều êm đẹp nhưng đến ngày thứ năm khi họ đang băng qua một cánh rừng thưa thì đột nhiên trước mặt xuất hiện một đám người chặn đường.

Ban đầu mọi người đều nghĩ đó là bọn người trong ma giáo đến ứng cứu cho Tuyết Vân nên tuốt gươm đứng vây quanh ba thầy trò. Bỗng nghe trong đám người kia nói:

"Có phải Nhị đường chủ của Hắc Long hội đó không? Chúng tôi chờ mọi người ở đây đã lâu lắm rồi."

Thiên Hà đứng ra đáp:

"Chính là tại hạ, xin hỏi các vị anh hùng là ai sao lại cản đường chúng tôi."

Trong đám người kia có mấy người tách ra ôm quyền chào Thiên Hà đáp:

"Chúng tôi là người phái Không Động."

Lại mấy người nữa đứng ra đáp:

"Chúng tôi là người Cái Bang."

Lần lượt Hoa Sơn, Nga Mi, Võ Đang... đều ra chào.

Thiên Hà vui vẻ nói:

"Hóa ra là người của Ngũ đại môn phái. Hôm nay các vị tới đây không biết có gì chỉ dạy."

Một đạo sĩ phái Võ Đang nói:

"Chúng tôi nghe nói Nhị đường chủ bắt được ma nữ nên tới đây chúc mừng."

Thiên Hà đáp:

"Về chuyện của ma nữ Hắc Long hội chúng tôi đã hẹn các vị một tháng sau cùng định đoạt nay cái hẹn đó chưa tới sao các vị đã vội có mặt?"

Ni cô phái Nga Mi đáp:

"Chúng tôi sợ ma nữ võ công cao cường dọc đường sẽ gây bất lợi cho các vị nên muốn góp chút sức mọn. Chẳng hay Nhị Đường chủ nghĩ sao?"

Mạc Nguyên hồ hởi xen vào:

"Vậy thì tốt quá rồi, được các vị trong Ngũ đại môn phái tương trợ thì dù cho ma nữ có ba đầu sáu tay cũng khó lòng thoát được."

Một người phái Không Động hừ một tiếng rồi nói:

"Nhiệm vụ của Hắc Long hội đã hoàn thành rồi bây giờ nên giao lại ma nữ cho chúng tôi xử lý."

Phái Hoa Sơn hưởng ứng:

"Đúng thế cảm phiền các vị giao người."

Thiên Hà ôn tồn đáp:

"Các vị Hắc Long hội chúng tôi bắt được ma nữ đã có hảo ý mời các vị tới cùng định đoạt nay các vị giữa đường muốn chúng tôi giao người như thế chẳng phải không xem Hắc Long hội chúng tôi ra gì sao? Xin thứ lỗi cho, Tiêu Thiên Hà ta không thể đáp ứng yêu cầu vô lý đó của các vị. Cảm phiền các vị tránh đường, nửa tháng nữa mời các vị tới Hắc Long hội lúc đó chúng tôi sẽ giao ma nữ ra cho các vị giải quyết."

Cái Bang nhao lên nói:

"Nửa tháng nữa với bây giờ có khác gì nhau chứ?"

"Đúng thế, chúng tôi muốn ma nữ phải đền mạng ngay bây giờ."

"Nếu các vị không giao người chúng tôi đành thất lễ..."

Mạc Nguyên gầm lên:

"Các ngươi muốn cướp người trong tay Mạc mỗ sao, để xem bản lĩnh của các ngươi tới đâu. Nào ai muốn có ma nữ thì lên đây đấu một trăm hiệp với lão phu nếu ai thắng được thanh đao trong tay lão phu thì ma nữ thuộc về người đó."

Mắt lão long lên sóng sọc, múa tit thanh đao trong tay khí thế vô cùng dũng mãnh như một vị tướng ra trận. Mọi người đã nghe qua uy danh của Tam đường chủ họ Mạc nên còn e dè chưa dám xông lên. Mạc Nguyên được thể nằng nặc liên hồi:

Một người phái Không Động không nhịn nổi, nhảy ra quát lớn:

"Con rùa già kia hôm nay lão tử sẽ cho ngươi ném mùi lợi hại của Thất thương quyền."

Nói rồi nhảy xổ tới liên tiếp đánh ra bảy quyền, quyền của y nhanh như gió, khiến cho họ Mạc không kịp tránh né, chỉ nghe bình bình hai tiếng. Mạc Nguyên đã trúng hai quyền, ai cũng cứ ngỡ rằng phen này lão họ Mạc này khó lòng thoát chết nhưng xem ra Mạc Nguyên vẫn tỏ ra bình thường không hề đau đớn gì cả. Mạc Nguyên cười ha hả nói:

"Nếu là Không Động ngũ lão xuất thủ thì Mạc mỗ còn nể sợ tám chín phần nhưng bọn hậu nhân các ngươi quyền cước luyện chưa tới nơi tới chốn chỉ đủ gãi ngứa cho ta mà thôi."

Phái Không Động không hề tỏ ra nao núng ngược lại còn cười rộ lên nói:

"Mạc tiền bối, ông không cần phải ra vẻ nữa đâu, trúng hai quyền vừa rồi chắc chắn đã bị nội thương nặng nếu không lo chữa trị thì... ha ha ha."

"Mạc tiền bối chớ có xem thường Du đệ của chúng ta, đệ ấy tuy tuổi còn trẻ nhưng là đệ tử chân truyền của Đại ngũ lão, mấy tháng trước Đại ngũ lão bệnh nặng qua đời, trước khi chết đã truyền lại toàn bộ nội công cho Du đệ. Thất thương quyền của đệ ấy không thua kém bất cứ ai trong Không Động ngũ lão đâu."

"Đúng vậy, vừa rồi Du đệ đã niệm tình mà nhẹ tay rồi đó, Mạc tiền bối còn không biết cảm tạ sao?"

Nghe mấy lời này, Mạc Nguyên ngấm ngấm kinh hãi, lão trúng độc Lan Lăng nguyên khí đã tổn hao nhiều nay lại trúng hai quyền trong Thất thương quyền cảm thấy nhộn nhạo trong người chỉ chờ thổ huyết ra ngoài nhưng lão là người cao ngạo có khi nào lại để cho người khác biết mình bị thương nên huyết vừa trào lên miệng lão đã nuốt vào trong, chính vì thế mà thương thế càng trầm trọng hơn.

Tiêu Thiên Hà đứng ngoài thấy sắc mặt Mạc Nguyên không tốt biết rằng những gì bọn Không Động nói hoàn toàn là sự thật liền bước lên nói:

"Mạc đường chủ là bậc tiền bối sao lại đi chấp nhứt với bọn tiểu bối chứ. Trận này Mạc đường chủ nên nhường cho ta mới phải."

Miệng nói mấy câu gỡ lại thanh danh cho Mạc Nguyên nhưng Thiên Hà lại ngầm vận công trị thương cho Mạc Nguyên, nội lực của chàng ồ ạt truyền qua người Mạc Nguyên chỉ một lúc lão cảm thấy dễ chịu vô cùng sắc mặt hồng hào trở lại lão nói:

"Đa tạ Nhị đường chủ nhắc nhở, lão phu nóng nảy làm mất oai phong của mình. Được trận này nhờ cả vào Nhị đường chủ."

Thiên Hà mỉm cười gật đầu, Mạc Nguyên vội vàng lui xuống, lão toát mồ hôi lạnh, vừa rồi nếu không phải Tiêu Thiên Hà cơ trí thì không chỉ thanh danh mà ngay cả mạng của lão cũng đã mất.

Lần này Thiên Hà ra tay cứu lão khiến lão cảm kích vô cùng, lão nghĩ thầm “Cũng may ta không đối đầu với Nhị Đường Chủ chứ nếu không thì giờ này đã thành nắm xương tàn rồi”, lão tự nhủ từ nay nên đối xử thật lòng với Tiêu Thiên Hà.

Du Đạt thấy thần thái Tiêu Thiên Hà ung dung thì trong lòng nể phục mấy phần. Gã ôm quyền nói:

"Tiêu huynh, xin chỉ giáo."

Nói rồi lập tức đánh tới ba quyền đều nhằm vào yếu huyệt của Tiêu Thiên Hà, Thiên Hà vẫn giữ nụ cười trên môi khẽ vòng tay đáp lễ Du Đạt rồi thuận tay đánh ra một chưởng, Du Đạt không ngờ được biến cố này, chỉ nghe bình một cái y đã bị Tiêu Thiên Hà đẩy lùi mấy bước, chân lão đảo đứng không vững. Y kinh hãi nghĩ “Nội công của tên họ Tiêu này thật thâm hậu vô cùng, vừa rồi y chỉ gạt nhẹ một cái mà ta đã phải lùi mấy bước rồi nếu như y vận toàn lực thì...”

Mấy người phái Không Động thấy Tiêu Thiên Hà vừa xuất thủ thì lập tức họ Du liền thất thế, có mấy tên ngấm ngầm xông lên định đánh lên Tiêu Thiên Hà, Du Đạt thấy thế liền quát mắng quát:

"Các vị sư huynh, không được làm bừa."

Y quay qua Tiêu Thiên Hà nói:

"Tiểu đệ chịu thua rồi, võ công của Tiêu huynh thật lợi hại."

Nói rồi liền lui xuống. Những người đứng ngoài không hiểu gì hết cứ ngỡ Du Đạt nhường Tiêu Thiên Hà chứ có hay đâu y suýt nữa thì tán mạng.

*Nguyên văn: Song song yển tịnh phi

Mĩ nhân tư thái lý

Xuân sắc thượng la y

Tư ái tần khuy kính

Thời tu dục yếm phi

Bất tri hành lộ khách

Dao nộ ngử hương quý

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Ngũ Đại Môn Phái Đòi Người (2)

Du Đạt vừa lui xuống lập tức một người bên phái Hoa Sơn nhảy lên.

"Hoa Sơn Tổng Huy Sơn xin lĩnh giáo kiếm pháp của Nhị đường chủ."

Thiên Hà đáp:

"Kiếm pháp của tại hạ không ra gì sợ làm Tổng huynh chê cười."

Tổng Huy Sơn cười nhạt nói:

"Không dám."

Kiểm pháp của phái Hoa Sơn không cần nói ai cũng biết là vô cùng tinh diệu, Tổng Huy Sơn lại là đệ tử của Triệu chương môn đương nhiên phải có chỗ hơn người. Tiêu Thiên Hà vốn không quen sử kiếm nên không mang theo vũ khí bên người, chàng đành mượn tạm một thanh kiếm của một tên đệ tử Cô Lâu đường.

Thiên Hà biết kiếm pháp của mình không giỏi bằng Tổng Huy Sơn nên ra tay trước để chiếm thượng phong. Tay trái hắn chém xuống vai Tổng Huy Sơn, Tổng Huy Sơn vội vùng kiếm lên gạt rồi thuận tay chém như về trước một nhát buộc Tiêu Thiên Hà phải lui về tránh nhát kiếm hung hãn.

Thiên Hà chỉ hơi nghiêng mình né nhất kiếm đồng thời vùng kiếm lên, một luồng ánh sáng nhờ nhờ như máu lóe lên, thì ra Thiên Hà đã trúng một kiếm của Tổng Huy Sơn. Tổng Huy Sơn thấy Tiêu Thiên Hà vùng kiếm lên thì vội xoay thanh kiếm nửa vòng rồi đột ngột đổi hướng vận bảy thành công lực chém mạnh xuống.

Hai thanh kiếm chạm nhau nghe choang một tiếng, Tổng Huy Sơn vốn chẳng xem thanh kiếm trong tay Tiêu Thiên Hà vào đâu nên cốt yếu muốn dùng thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn của mình chém gãy kiếm của Tiêu Thiên Hà, đồng thời y đã ngầm vận khí chỉ cần thanh kiếm trong tay Thiên Hà gãy là y có thể biến chúng thành ám khí của y, quay lại tấn công chủ nhân của nó.

Nhưng y thật không ngờ thanh kiếm trong tay Thiên Hà tuy bị y chém gãy nhưng tay cầm kiếm của y cũng bị chấn động, thanh kiếm rời tay văng ra xa một đoạn cắm ngập vào thân cây, hồ khẩu tề buốt.

Y tức giận đá nửa thanh kiếm gãy dưới đất về phía Thiên Hà đồng thời nhảy vọt tới tả chưởng đánh ra, Thiên Hà giật mình né chuôi kiếm đồng thời tiện tay đưa chưởng gạt nhẹ chưởng của đối phương, tuy nói là gạt nhẹ nhưng cũng đẩy Tổng Huy Sơn ra xa một đoạn, lúc này chàng mới có thời gian xem xét vết thương của mình, may cũng không sâu lắm.

Mạc Nguyên chạy lại định đưa thuốc cho Thiên Hà bịt vết thương nhưng không kịp. Tổng Huy Sơn vừa mới bị Thiên Hà đẩy văng ra, lượn một vòng trên không, nhẹ nhàng đáp xuống, tuy vừa rồi y đâm Thiên Hà một kiếm, gờ lại để hấn chiếm tiện nghi nhưng y vẫn không hề nao núng, quả không hổ danh đệ tử phái Hoa Sơn.

Y vừa đáp xuống tay trái đã rút được thanh kiếm của một tên đồng môn đứng gần. Đột nhiên thân hình y rung nhẹ một cái đã đứng ngay sau lưng Tiêu Thiên Hà, giờ kiếm đâm thẳng vào lưng chàng, chỉ nghe kiếm khí rít veo veo trong không khí. Tiêu Thiên Hà bật ngược ra sau đứng ngay trên lưỡi kiếm của Tổng Huy Sơn đang đà đâm tới, thân hình phiêu phiêu dật dật ủy mị như quỷ thần.

Tổng Huy Sơn vội thu kiếm về nhưng không hề lay chuyển được. Tiêu Thiên Hà cười nhạt rồi đột nhiên gót chân điểm vào thanh kiếm một cái rồi mượn lực đá ra một cước. Tổng Huy Sơn đang lo rút kiếm bỗng nhiên thấy Tiêu Thiên Hà nói lỏng chân thì bị mất đà, thân hình hơi lao đảo lại bị hấn đá tới một cước, lực đạo không hề nhỏ thì bay vọt ra phía sau như một trái dưa rụng.

Tổng Huy Sơn lao đảo đứng dậy miệng phun ra một ngụm máu tươi, chứng tỏ nội thương không nhẹ chút nào. Mấy tên đệ tử Hoa Sơn vội chạy lên đỡ y xuống.

Thiên Hà từ từ thốt:

"Có còn ai muốn đoạt người trong tay Hắc Long hội ta nữa không?"

Mọi người đều chứng kiến tận mắt võ công cao siêu cũng như kiếm pháp tuyệt luân của Tiêu Thiên Hà thì còn ai dám ho he nữa. Nhưng bất chợt có hai bóng người lướt lên.

"Nhị đường chủ quả là danh bất hư truyền. Hôm nay phái Côn Lôn cũng muốn được thử tài với đường chủ một phen."

Hạ Vũ thấy Tiêu Thiên Hà đã bị thương lại vừa đấu với hai người chưa kịp nghỉ ngơi lại thấy phái Côn Lôn hai người đánh một thì trong lòng bất nhẫn nhảy lên thét:

"Hai lão già kia ý đồ hiệp yếu quả xứng là anh hùng, hào kiệt của thời nay."

Hai người phái Côn Lôn không nói câu nào song kiếm vùng lên phối hợp với nhau thật là nhuần nhuyễn. Đôi song kiếm này kiếm pháp vô song, xưa nay hiếm có kẻ nào sống sót dưới lưỡi kiếm của bọn họ.

Hai người luyện kiếm với nhau từ nhỏ nên tâm ý tương thông, tiến thoái có quy củ, không cần phải nói với nhau câu nào cần một người xuất chiêu là người kia lập tức hiểu ý.

Lưỡi kiếm trong tay Thiên Hà cũng rung lên, phút chốc hai bên đã trao đổi mấy chục chiêu mà chưa bên nào giành được thế thượng phong. Song kiếm vèo vèo đâm tới, người thượng kẻ hạ tấn công liên tiếp không kịp để cho Thiên Hà có thời gian nghỉ ngơi.

Chiêu kiếm của họ vừa nhanh vừa ảo diệu đánh tới tấp như gió thổi Thiên Hà nhất thời không chống đỡ nổi đành dựa vào khinh công ảo diệu mà tránh né, tìm chỗ sơ hở thoát ra khỏi màn lưới kiếm.

Nhưng công thủ của hai người này vô cùng nghiêm ngặt, không hề có chút sơ hở gì. Thiên Hà lúng túng chống đỡ, liên tiếp trúng hai kiếm của phái Côn Lôn, máu tươi chảy ròng ròng. Đột nhiên lúc đó tiếng của Tuyết Vân lãnh lóe vang lên:

"Hai vị tiền bối phái Côn Lôn hãy xem ám khí của Vạn độc tà nhân đây."

Hai người phái Côn Lôn nghe vậy giật mình kêu "Ủi chao" đã bị Nguyệt Hoa nhân phóng trúng cái gì đó trắng trắng có mùi hắc vào miệng, công phu phóng ám khí quả thật ghê gớm. Tuyết Vân cười hi hi nói:

"Thế nào hai vị, độc được của Vạn Độc tà nhân có mùi vị ra sao?"

Thiên Hà nhân cơ hội đó thoát được ra khỏi màn lưới kiếm. Một người lập tức đuổi theo hấn đâm một kiếm, chiêu số độc địa, kinh lực mãnh liệt, nhất

quyết đưa Thiên Hà vào đường tử địa.

Thiên Hà lập tức phát ra một luồng kinh phong đầy dạt kiếm của hắn ra. Vừa lúc đó kiếm của người còn lại cũng vừa đâm tới. Tình thế cực kỳ hung hiểm.

Thiên Hà phóng nhanh thanh kiếm về phía y đồng thời trao kinh chụp lấy huyết Uyên dịch ở nách kẻ đâm chàng đầu tiên rồi chỉ một cái lắc mình đã chụp lại được thanh kiếm, đâm một nhát trúng đùi kẻ thứ hai. Tất cả chỉ xảy ra trong tích tắc, những người ở ngoài còn ngỡ ra chưa kịp nhìn thấy gì thì song kiếm Côn Lôn đã bị đánh bại.

Trận kịch đấu này khiến cho những người chứng kiến tinh thần rung động, có lúc tưởng chừng như Tiểu Thiên Hà tắt tán mạng dưới kiếm của phái Côn Lôn nhưng giờ đây thấy chàng chuyển bại thành thắng thì không ngớt lời khen ngợi.

Người của Cô Lâu đường hò reo vang dội nhưng họ biết vừa rồi Nhị đường chủ của họ thủ thắng đều là nhờ Dương Tuyết Vân và Võ Bích Phương ra tay tương trợ. Ngay cả Thiên Hà cũng ngạc nhiên không hiểu sao kẻ mà hắn coi là cừu thù kia lại ra tay cứu hắn.

Các anh hùng phe Bạch đạo tận mắt chứng kiến ma nữ ra tay cứu Tiểu Thiên Hà, lại hạ độc thủ với người của phái Côn Lôn thì không ngừng la ó:

"Thì ra Nhị đường chủ cùng phe với ma nữ..."

"Con ma nữ độc ác kia nguoi dùng thủ đoạn đê tiện, mau giao thuốc giải ra đây..."

"Thiện tai, thiện tai thật không ngờ Hắc Long hội lại cấu kết với bọn yêu đạo. Nếu như hôm nay chúng ta không phát hiện ra việc này thì e là đã trúng phải quỷ kế của chúng rồi. Ngoài mặt thì nói là mời các môn phái tới định đoạt chuyện của ma nữ nhưng bên trong lại cấu kết với ma giáo, nếu các phái tin lời tới Hắc Long hội thì e là có đi mà không có về."

Tuyết Vân nghe nói vậy thì tự trách "Không ngờ mình càng giúp càng rối. Bây giờ Hắc Long hội cũng bị mình hại mất hết thanh danh rồi". Nhưng thấy Thiên Hà lâm vào hiểm cảnh nàng không thể nhắm mắt làm ngơ được.

Tiểu Thiên Hà bình tĩnh đáp:

"Hắc Long hội xưa nay làm việc quang minh chính đại sao có thể nói là cấu kết với ma giáo được chứ."

Mạc Nguyên nói:

"Đúng thế, các vị đừng tin, ma nữ này quỷ kế đa đoan vừa rồi ả có ý giúp Nhị đường chủ là để cho các phái nghi ngờ Hắc Long hội chúng tôi đó. Nếu các vị cho là Hắc Long hội chúng tôi cấu kết ma giáo thì chẳng phải trúng kế ly gián của ả sao?"

Mấy tên đệ tử Cô Lâu đường nhao nhao nói:

"Có khi nào chúng tôi lại đi cấu kết với kẻ hãm hại mình chứ? Các vị không biết chúng tôi từng bị ma nữ hạ độc thủ sao."

"Độc Lan Lăng của ả lợi hại quá đi, nếu như không được một vị quái nhân cứu giúp thì giờ đâu thể đứng đây nói chuyện với các vị được."

Hạ Vũ và Nguyệt Hoa nhân thấy mấy kẻ này lấy oán trả ơn thì tức giận thét:

"Quân vong ân bội nghĩa, sự phụ ta đã cứu mạng Nhị đường chủ của các nguoi, không cảm ơn thì chớ còn ở đó khua môi múa mép nói xấu người đủ điều nữa, nếu là ta thì ta chẳng thêm quan tâm đến sự sống chết của tên bạc tình đó đâu. Tên họ Tiêu kia..."

Tuyết Vân đưa mắt nhìn Hạ Vũ ý bảo đừng nhiều lời nên tuy gã còn tức trong lòng nhưng không dám trái ý sự phụ nên thôi không nói nữa chỉ đứng im ngó Tiểu Thiên Hà trừng trừng.

Một đệ tử Võ Đang hỏi:

"Nếu Hắc Long hội không cấu kết với ma giáo thì việc gì Nhị đường chủ bắt chấp nguy hiểm bảo vệ cho ma nữ chứ?"

"Đúng thế, đúng thế, mau giải thích đi..."

"Các vị, Hắc Long hội chúng tôi không chỉ mời các phái ở đây tới đâu mà còn mời rất nhiều anh hùng trong thiên hạ tới nếu như hôm nay giao ma nữ cho các vị chẳng phải là sẽ thất tín với những người khác sao? Mong các vị hiểu cho chỗ khó xử của chúng tôi, nửa tháng nữa nhất định sẽ giao ma nữ ra như đã hẹn. Bây giờ hy vọng các vị có thể nhường đường cho chúng tôi."

"Được, nếu như Nhị đường chủ đã nói thế thì chúng tôi tạm tin lời người. Nhưng phải bắt ma nữ giao thuốc giải độc cho hai vị phái Côn Lôn đã."

Tiểu Thiên Hà nhìn Tuyết Vân không biết phải nói sao, vừa rồi dù có ý gì khác thì hắn cũng nợ nàng một mạng sống. Tuyết Vân thấy vậy hiểu ý liền nói:

"Hai lão đạo sĩ mũi trâu, đầu bò kia, hai lão có trúng độc hay không cũng không biết sao?"

Phái Côn Lôn hét:

"Ma nữ, người nói vậy là có ý gì?"

Tuyết Vân nhìn Nguyệt Hoa nhân cười hi hi nói:

"Hai vị được ném phần sấp của Nguyệt Hoa nhân quả là vinh hạnh nhất trần đời rồi sao còn không mau tạ tạ một tiếng."

Mọi người giật mình nói:

"Sao? Đó là phần sấp à?"

Tuyết Vân gật gù:

"Phải, bọn ta lừa các người làm gì. Nếu không tin thì có thể xem thử."

Nàng đưa mắt ra hiệu cho Nguyệt Hoa nhân, Nguyệt Hoa nhân liền bắn thêm mấy viên phần sấp nữa về phía phái Côn Lôn, phần sấp vừa nhẹ vừa mềm, tay y lại còn vướng một sợi xích vừa to vừa nặng mà y bắn không hề sai lệch chút nào.

Tuyết Vân hỏi:

"Thế nào các vị có cần ném thêm để kiểm chứng không?"

Mấy người Côn Lôn chỉ hừ một tiếng rồi không nói gì nữa, rõ ràng dù vô tình hay cố ý thì Dương Tuyết Vân đã khiến cho họ bề mặt trước bao nhiêu môn phái. Con rùa nhỏ này lại chuốc thêm thù oán rồi.

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Triều Đình Đánh Tới

Người của Ngũ đại môn phái thấy không gây khó dễ được cho người Hắc Long hội mà lại chuốc thêm nhục vào thân thì lần lượt bỏ đi, trong lòng vô cùng hậm hực.

Hạ Vũ mĩa mai:

"Cuối cùng thì cũng chịu đi hết. Cái bọn đó đúng không phải là người mà. Bạch đạo cái gì, Ngũ đại môn phái cái gì, hành động còn thua xa thầy trò ma giáo chúng ta, phải không sư phụ."

Nguyệt Hoa nhân nói:

"Vũ ca nói đúng đó, bây giờ thì có cho ta một vạn lạng vàng ta cũng không thèm cùng bọn với bọn người Bạch đạo đó nữa đâu."

Tuyết Vân cười:

"Hắc đạo, Bạch đạo cái gì các người đừng có nói nhảm nữa. Nhưng nói cho cùng ta thấy các người cũng nói đúng đó. Ta cũng không muốn chung bọn với chúng nữa rồi."

Hạ Vũ nói:

"Vậy mình gia nhập ma giáo đi sư phụ."

Tuyết Vân cười hi hi nói:

"Bọn mình lỡ mang tiếng ma nữ, ma giáo rồi, có muốn không gia nhập cũng đâu có được."

Mạc Nguyên lớn tiếng mắng:

"Ngậm miệng lại đi, còn nói nữa ta cắt lưỡi đó. Mọi người tiếp tục lên đường."

Lão chạy tới chỗ Thiên Hà, một tên đệ tử đang giúp chàng băng bó vết thương, lão sốt sắng hỏi:

"Vết thương của Nhị đường chủ không có gì đáng ngại chứ? Có cần nghỉ ngơi một lát không?"

Thiên Hà lắc đầu:

"Không cần đâu, tiếp tục lên đường thôi."

Đoàn người vội chỉnh đốn hàng ngũ rồi lại tiếp tục lên đường. Thiên Hà cố ý đi gần Tuyết Vân định tìm cơ hội nói chuyện với nàng. Sự việc Tuyết Vân ra tay ứng cứu năm ngoái dự liệu khiến Tiêu Thiên Hà cảm thấy có đôi chút ngờ vực, nếu không có một lời giải thích hợp lý thì chàng cảm thấy không yên lòng. Chàng hạ giọng hỏi:

"Sao ngươi lại cứu ta?"

Tuyết Vân điềm nhiên:

"Ta chẳng có hảo ý gì đâu. Bọn người Cô Lô đường xem ra thông minh hơn ngươi đoán biết được ý đồ của ta. Nhưng dù gì bây giờ ngươi cũng nợ ta một mạng, ta không thích để ai phải mắc nợ mình cả..."

Thiên Hà đành gượng cười nói:

"Nợ thì tất nhiên phải trả, ta có thể trả lại cái mạng này cho ngươi bất cứ lúc nào."

Tuyết Vân lạnh nhạt:

"Bất tất phải thế. Chắc chắn sau này sẽ có lúc ta đòi lại món nợ này, lúc đó hy vọng ngươi chưa quên."

"Ngươi cứ yên tâm, ta không phải phường vong ân bội nghĩa."

"Thế thì tốt rồi."

Thiên Hà rào bước lên đi chung cùng bọn người Mạc Nguyên. Bọn họ đang tỏ ra vô cùng căng thẳng, trong cả bọn võ công của Tiêu Thiên Hà là cao nhất, kể đó là tới Mạc Nguyên nhưng giờ cả hai đang thọ thương nếu như có địch nhân ám toán thì không biết phải xoay sở ra sao.

Có nằm mơ họ cũng không ngờ người trong phe Bạch đạo lại toàn là danh môn chính phái muốn đối đầu với họ. Một tên hán tử liền thả mấy con bò câu đưa thư về cầu cứu tổng hội, đồng thời thông báo cho các phân đà tại những nơi họ sắp đi qua biết mà đưa người tới tiếp viện.

Chỉ chưa đầy một ngày đã có thêm mấy trăm người lục tục kéo đến. Với lực lượng hùng hậu như thế đừng nói là danh môn chính phái mà ngay cả ma giáo có kéo tới thì cũng không thể gây bất lợi cho họ được. Đó là họ nghĩ thế!

Đoàn người tiếp tục cuộc hành trình.

Tối hôm đó họ dừng chân ở Hạnh Hoa Thôn. Người ngựa chưa kịp nghỉ ngơi thì nghe thấy tiếng vó ngựa rầm rập, một toán lính gươm giáo tua tủa, đèn đuốc sáng trưng xuất hiện vây lấy họ ở giữa. Tên tướng cười ngựa trở roi vào đoàn người thét lớn, giọng eo éo như nữ nhân:

"Bọn nghịch tặc mau buông vũ khí đầu hàng!"

Mạc Nguyên vốn không ưa bọn quan quân nên hất hàm hỏi:

"Bọn ta bị bắt vì tội gì?"

Bọn lính nghe lão hỏi thế thì phá lên cười:

"Ha ha ha, bọn lão nhân gia đây muốn bắt lũ chuột nhất các ngươi cũng cần có lý do sao?"

"Phản tặc to gan, cấu kết với Tín Vương âm mưu làm loạn, còn không mau bó tay chịu trói!"

Người Hắc Long hội vốn chẳng hiểu gì về chuyện triều đình, nay nghe nói tới Tín Vương làm loạn thì trở mắt ra nhìn, chỉ có Tuyết Vân sắc mặt hơi biến đổi.

Tiêu Thiên Hà điềm tĩnh đáp:

"Chắc các vị quan gia có sự nhầm lẫn, bọn tại hạ trước nay chỉ qua lại trên chốn giang hồ thì làm sao quen với người nào là Tín Vương mà cùng y âm mưu phản loạn được."

Gã quan cười ngựa lạnh lùng nói:

"Có tội hay không ta không cần biết, Ngụy Xưởng Công có lệnh bắt tất cả các ngươi về quy án. Kẻ nào hợp tác tố cáo tội của Tín Vương lập tức được tha còn cấp cho một ngàn lạng bạc, nhục bằng chống đối tru di cử tộc."

Nguyệt Hoa Nhân nghe nói thế liền mỉa mai:

"Quan gia, ăn có thể ăn bậy nhưng không thể nói càn. Cái gì Ngụy Xưởng Công, cái gì Tín Vương, với bọn ta vốn không có liên hệ. Người trong giang hồ bọn ta bốn ba khắp nơi, bốn biển là nhà, thì lấy đâu ra tam tộc chứ đừng nói là cửu tộc cho các người tru di đây."

Hạ Vũ nghe nói tới Ngụy Trung Hiền thì hốt hoảng nói:

"Thôi chết rồi Phương nhi ơi, Vũ ca biết tại sao tên Ngụy gian tặc đó muốn bắt chúng ta rồi."

Nguyệt Hoa Nhân tròn xoe mắt nhìn Hạ Vũ hỏi:

"Hạ đại ca biết thật hả?"

Hạ Vũ hạ giọng nhưng thanh âm của y mọi người vẫn có thể nghe rõ mồn một:

"Lúc trước Hạ đại ca của muội nhân lúc trăng thanh gió mát có ghé qua Ngụy phủ chơi tiện tay cầm ít đồ về. Nhưng thật xui xẻo làm sao, ta lại đi nhầm vào phòng của Ngụy lão tặc..."

Thấy Hạ Vũ không nói tiếp Nguyệt Hoa Nhân giục:

"Rồi chuyện gì xảy ra huynh nói tiếp đi."

"Ngụy lão tặc thấy huynh đứng lù lù giữa phòng thì hét..." Hạ Vũ làm bộ ỡm ẹo, nhái tiếng của Ngụy Trung Hiền "Tên tiểu tặc to gan kia sao dám cả gan đột nhập vào phủ của ta? Người không muốn sống nữa sao?"

Nhìn điệu bộ của Hạ Vũ, Nguyệt Hoa nhân và bọn người Hắc Long hội ôm bụng cười ngặt nghẽo. Hạ Vũ lấy lại điệu bộ nghiêm trang nói tiếp:

"Lúc đó ta sợ quá nhưng đáp bừa.

Dạ, dạ, tiểu nhân quả không muốn sống nữa nên mới tìm tới Ngụy công công mong ngài ban cho cái chết êm ái. Nhưng không hiểu sao gặp công công rồi tiểu nhân lại không muốn chết nữa.

Ngụy Trung Hiền bèn hô lớn:

Người đâu, có thích khách...

Huynh thấy tình thế không hay liền tóm lấy Ngụy Trung Hiền nhét bừa một viên thuốc vào miệng lão bảo rằng đó là thuốc độc, đúng lúc đó bọn chó săn của lão cũng kéo đến.

Mau bảo bọn chúng lui hết đi. Làm kinh động tới ông ngoại người thì kết cục của người chẳng mấy hay ho đâu.

Ngụy Trung Hiền vội đuổi bọn người hầu đi còn sai mang rượu lên đích thân mời huynh uống rồi ngoan ngoãn tiễn huynh về, không quên tặng huynh mấy trăm lạng vàng xài tạm còn hứa sẽ không bao giờ truy xét chuyện này nữa. Vậy mà, con bà nó vừa mới có ít ngày đã sai người tới bắt chúng ta rồi."

Mọi người nghe Hạ Vũ nói thừa biết là y bịa chuyện hạ nhục Ngụy Trung Hiền nhưng thấy y thao thao bất tuyệt câu nào cũng hợp lý cả thì thấy vô cùng hả dạ, có mấy kẻ còn hùa theo:

"Phủ của tên thái giám đó lúc nào cũng nhưng nhúc bọn chó săn canh giữ mà Hạ đại hiệp có thể ra vào như chốn không người thật khiến cho anh em tại hạ khâm phục."

"Ha ha ha, Hạ đại hiệp thì được uống rượu do Ngụy Trung Hiền rót, chỉ khổ cho anh em tại hạ đã không được uống thì chớ lại còn chịu vạ lây nữa."

"Tên Ngụy Trung Hiền này cũng thật là vô sỉ, hứa là tha cho Hạ đại hiệp rồi mà chưa chi đã vội nuốt lời."

"Thuốc Hạ đại hiệp cho tên gian tặc ấy uống là loại nào thế?"

Hạ Vũ nhon nhon đắc ý đáp:

"Nào phải thuốc gì chứ, lúc đó bốn gia gấp quá mới kì một miếng ghét trên người cho lão tặc ấy dùng thôi."

"Ha, ha, ha..."

Bọn người Đông Xưởng thấy đám người Hắc Long Hội lớn tiếng nhạo báng Ngụy Xưởng Công thì vô cùng tức giận. Tên cầm đầu quát:

"Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt. Các người xuống làm mà chốn địa phủ chớ trách Hứa Hiền Đồn ta không thủ hạ lưu tình."

Hứa Hiền Đồn vung roi ra hiệu, bọn lính lập tức tràn lên khép chặt vòng vây.

"Ta cho các ngươi cơ hội cuối. Mau giao Dương Tuyết Vân ra đây rồi buông vũ khí đầu hàng..."

Tiêu Thiên Hà và bọn người Hắc Long Hội trợn mắt nhìn nhau. Họ không ngờ lại có diễn biến này. Hóa ra bọn lính tới đây là vì Dương Tuyết Vân. Mạc Nguyên trợn mắt quát:

"Lại muốn đòi người trong tay chúng ta sao? Bọn ta không biết ai là Dương Tuyết Vân hết, các vị tìm nhầm người rồi."

Hứa Hiền Đồn cười nhạt:

"Ngươi xem thường người Đông Xưởng bọn ta quá đấy. Bọn ta không làm việc gì khi chưa chắc chắn cả..."

Mạc Nguyên hừ một tiếng nói:

"Chớ sấn đúng là chớ sấn. Nhưng các ngươi còn sai lầm ở chỗ đánh giá thấp Hắc Long hội bọn ta."

Mạc Nguyên vẫy tay:

"Giết!"

Được lời như còi tấn lòng bọn người Hắc Long hội xông lên chém giết bừa bãi. Bọn người Đông Xưởng tuy đông nhưng võ nghệ làm sao sánh bằng người trong giang hồ nên bọn chúng nhanh chóng bị đẩy lùi.

Nhưng Hứa Hiền Đồn và mấy tên cầm đầu võ nghệ không tệ chút nào. Tiêu Thiên Hà vốn ghét bọn người triều đình lại chịu áp lực từ chuyện của Tuyết Vân nên chàng ra tay không chút dung tình.

Hứa Hiền Đồn nhận thấy sát khí bùng bùng trên mặt chàng thì ba phần úy kỵ. Sau mấy chục chiêu, hắn nhận thấy mình không phải là đối thủ của Tiêu Thiên Hà liền ra hiệu cho bọn người dưới rút lui.

Người của Hắc Long Hội đẩy lùi được quân lính nhưng trong lòng không cảm thấy thoải mái chút nào mà càng lo lắng hơn. Họ không biết trên đường về tổng đường còn phải đối đầu với những thế lực nào nữa, bởi ai mà biết ma nữ còn đắc tội với những ai? Họ không nghỉ ngơi nữa mà lục tục kéo nhau lên đường.

Trong khi mọi người đang lo đối phó với ngoại địch thì ba thầy trò Tuyết Vân vẫn cứ hi hi, ha ha, hô hô mỗi người một kiểu chẳng cần biết tới nguy hiểm đang rình rập xung quanh. Nhưng thường giáo đâm thẳng dễ tránh tên bắn lén khó phòng, trong trường hợp này dù cho có phòng bị kỹ tới đâu họ cũng không ngờ tới một việc xảy ra ngoài dự kiến.

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Trúng Kiếm Tánh Mạng Nguy Kịch

Người của Hắc Long hội dàn thành thế trận vây lấy ba người Tuyết Vân, Hạ Vũ, Võ Bích Phương ở giữa, rõ ràng cũng có ý đề phòng có kẻ ám toán.

Bỗng nghe vút một cái, một mũi tên xé gió bay thẳng tới, xuyên qua yết hầu của một tên Hắc Long Hội rồi tiếp tục bay thẳng tới, mục tiêu của nó chính là Tuyết Vân.

Sắc mặt Tuyết Vân trở nên trắng bệch. Hạ Vũ vội đưa tay bắt lấy mũi tên chỉ còn cách yết hầu sư phụ đúng ba phân.

Người Hắc Long hội la ó om sòm. Những mũi tên vẫn tiếp tục bay tới, mọi người kêu la thảm thiết rồi lần lượt ngã xuống, mấy trăm cao thủ giờ còn vài chục người.

Một toán người bật mặt từ trong rừng lao ra đâm chém túi bụi.

Ba sư đồ Tuyết Vân vướng với nhau bởi sợi dây xích nên vô cùng vất vả xoay trở. Lúc đó một tên sát thủ giơ thanh đao lên nhắm vào Tuyết Vân bổ xuống, nằng hét lớn rồi giơ sợi xích lên đỡ, choang một cái sợi xích đứt làm đôi thể là Tuyết Vân tách ra khỏi Hạ Vũ và Võ Bích Phương.

Nàng liền vùng chân đá tên sát thủ ra xa rồi quát lớn:

"Hạ Vũ nghe đây, ta có phải sư phụ của ngươi không?"

Hạ Vũ gật đầu. Nàng lại nói tiếp:

"Vậy những lời nói của ta ngươi có chịu nghe theo không?"

Hạ Vũ không biết sư phụ định nói gì nhưng chắc phải rất quan trọng nên gã không ngần ngại gật đầu. Tuyết Vân mỉm cười:

"Vậy thì tốt. Ngươi hãy mau mang Võ cô nương rời khỏi đây ngay lập tức, đi càng xa càng tốt. Sau này nếu có duyên ắt sẽ gặp lại. Còn nếu như hôm nay ông trời quyết tuyệt đường sống của ta thì hai người nhất định không được nghĩ tới chuyện báo thù. Hãy rời khỏi chốn thị phi này đi tới một nơi yên tĩnh mà sống cuộc sống của hai người."

Hạ Vũ hết:

"Sư phụ, người..."

Tuyết Vân trừng mắt:

"Lời nói của sư phụ ngươi chẳng xem vào đâu sao? Ngươi có còn nhớ ta đã từng nói gì không?"

"Nhưng mà sư phụ..."

"Ngươi còn nhớ là được rồi. Bây giờ ta bảo ngươi đi, ngươi có chịu đi không hả?"

Hạ Vũ biết tính sư phụ rất cương trực, mỗi lời đã nói ra thì không gì có thể lay chuyển được, đành quỳ xuống vái ba vái nghẹn ngào nói:

"Đệ tử xin vâng lệnh. Sư phụ, người bảo trọng..."

Tuyết Vân mỉm cười gật đầu. Hạ Vũ cùng Võ Bích Phương lưu luyến nhìn sư phụ lần cuối rồi gạt lệ, tả xung hữu đột thoát khỏi vòng vây.

Phía bên kia Tiêu Thiên Hà và Mạc Nguyên cũng đang ra sức đánh lui bọn sát thủ. Nhưng mãnh hổ địch quần nan, họ khó lòng đối phó với bọn sát thủ võ nghệ cao cường mỗi lúc đến một đông, các đệ tử Hắc Long hội chẳng còn lại được bao nhiêu. Những người còn lại bị bọn sát thủ bức phải lùi dần.

Thiên Hà quát:

"Các ngươi thuộc môn phái nào? Người chính đạo không có hành vi ám toán hèn hạ này."

Bọn sát thủ không buồn đáp chỉ huy động công lực đánh tới. Bọn người Tiêu Thiên Hà phải vất vả chống đỡ.

Lúc đó Tuyết Vân liền rút ngọc tiêu ra, dưới ánh nắng le lói ngọc tiêu ánh lên một tia sáng chói lòa. Bọn sát thủ thấy nàng rút ngọc tiêu ra thì không khỏi kinh hãi. Tuyết Vân cười hi hi lớn giọng:

"Chắc các ngươi đã nghe nói tới sự lợi hại của Dương Tuyết Vân ta chứ? Thật ra bản lãnh của ta cũng tầm thường thôi nhưng khúc Tiêu Hồn Tán này thì cũng tạm được."

Nghe tới Tiêu Hồn Tán bọn sát thủ càng thêm sợ hãi, tay kiếm của chúng khẽ run rẩy. Tuyết Vân vẫn cười nói:

"Dường như mọi người từng nghe tới khúc nhạc này? Từ khi ta luyện thành tới nay chỉ có vài người được ném thử sự lợi hại của nó, các vị cũng biết thì lạ thật. Vậy chẳng hay các vị có nhã hứng nghe không?"

Rồi không đợi bọn sát thủ trả lời Tuyết Vân đưa ngọc tiêu lên thổi.

Khúc nhạc trầm trầm réo rất nghe như có hàng vạn âm hồn noi chốn âm ty réo gọi, tiếng ma quỷ khóc ti tê, tiếng cười nói điên dại người nào nghe cũng phải điên đảo thần hồn. Bọn sát thủ liền buông kiếm, lấy tay bịt tai lại.

Tiêu Thiên Hà tuy nội lực cao thâm nhưng khi nghe thần trí cũng trở nên mơ hồ, hần liền ngưng thần vận công điều tức.

Tuyết Vân nhân cơ hội đó lao tới bọn sát thủ chiêu thức xảo diệu, biến hóa không lường, vô cùng hoa mỹ, tiêu sái tựa như tiên nữ hạ phàm, võ công hoàn toàn chính không hề có chút tà khí nào trong đó.

Thiên Hà thốt lên:

"Hảo tiêu pháp!"

Nàng đánh liên tiếp mười chiêu nhất thời đẩy lui bọn sát thủ nhưng đồng thời cả Thiên Hà và bọn chúng đều nhận ra trong Tiêu Pháp không hề có chút kinh lực nào chứng tỏ người sử dụng hoặc không có nội công hoặc nội công đã bị mất hết.

Lập tức bọn sát thủ vùng kiếm đâm tới. Tuyết Vân không hề sợ hãi, nàng vốn đã chẳng coi sống chết ra gì nên những lưỡi kiếm kia phóng tới mà cũng không buồn né tránh, liều mạng chống đỡ.

Tiêu Thiên Hà thấy vậy vội phóng tới liên tiếp chụp những tên sát thủ quăng ra xa, chỉ trong tích tắc đã ném gần chục tên như ném những bao cát vậy.

Bọn thích khách ngằm ra hiệu cho nhau rồi cùng lùi dần, chuẩn bị rút lui.

Đúng lúc đó một lưỡi kiếm lạnh lẽo nhắm thẳng vào Tuyết Vân phóng tới. Thiên Hà vội lao tới nhưng vẫn không kịp, lưỡi kiếm đã đâm thẳng vào tim Tuyết Vân.

"Tuyết Vân, cô nương không sao chứ?"

Thiên Hà vội đỡ lấy nàng nhưng hơi thở của nàng đã yếu lắm rồi, lúc có lúc không tỉnh mạng xem như đã đoạn, nhưng sắc mặt nàng vẫn tỏ ra vô cùng bình thản.

Mấy tên sát thủ thấy Thiên Hà bất cẩn liền định phóng kiếm đâm chết hẳn, Mạc Nguyên thấy thế la hoảng:

"Nhị đường chủ cẩn thận!"

Bất ngờ lúc đó có một bóng đen xuất hiện, phóng một loạt ám khí về phía bọn sát thủ đồng thời chớp lấy Thiên Hà và thi thể Tuyết Vân lao nhanh đi, khinh công của y quả không thể xếp thứ hai trên giang hồ.

Tại một thạch động, hắc y nhân đặt Thiên Hà và Tuyết Vân xuống, y nhét vào miệng nàng một viên thuốc lập tức khí huyết lưu thông hơi thở đều đặn hơn.

Hắc y nhân nhìn Tuyết Vân, lắc đầu không nói gì lao nhanh ra cửa động thoáng chút cái bóng đen của y đã biến mất. Thiên Hà vội vã lao theo gọi lớn:

"Khoan đã, các hạ là ai? Sao lại cứu chúng tôi?"

Trong khoảng không bao la vang vọng tiếng cười của hắc y nhân:

"Ha ha ha, ta cứu hai người là vì hai người chưa đến số chết, Điện Diêm La không có tên của hai người."

Nội lực y thật thâm hậu khác thường, y đã đi xa mà tiếng nói vẫn còn vọng rõ.

"Tiêu Đường chủ hãy mau nghĩ cách mà cứu vị cô nương kia đi, nếu để trễ e là Hoa Đà tái thế cũng vô ích. Cô ta vì người mà bị đâm một kiếm, may là còn cách tìm đúng một phân nếu không thì... ha ha ha, Tiêu đường chủ chắc không để cô ấy vì mình mà chết chứ?"

Tiếng nói của Hắc y nhân xa dần, xa dần rồi biến mất vào khoảng hư vô.

Tuyết Vân khẽ ho lên mấy tiếng nói:

"Tiêu Thiên Hà người mau qua đây, ta có chuyện cần nói, nếu như hôm nay không nói ra ta chết không nhắm mắt."

Thiên Hà khẽ nói:

"Nàng hãy nghỉ ngơi trước đi, có gì từ từ nói."

"Không được ta sắp chết rồi, người sắp chết không bao giờ nói dối cả, những gì ta sắp nói ra đây đều là sự thật. Ta... ta không phải là ma nữ..."

Thiên Hà gật đầu đáp:

"Ta tin. Từ lúc nàng đánh nhau với bọn sát thủ ta đã nhận ra rồi. Nàng đã mất hết nội công vậy thì tên đệ tử của Cô Lâu đường hôm đó chắc chắn không phải do nàng giết, chắc chắn có kẻ đứng đằng sau. Nhưng sao nàng không nói ngay từ đầu mà phải đợi tới hôm nay chứ?"

Tuyết Vân cười:

"Nếu như ta nói ra thì không chỉ có ta chết sớm mà ngay cả người của huynh cũng không cứu được. Nếu như ta chịu thừa nhận mình là ma nữ thì kẻ kia sẽ tìm cách đưa thuốc giải cho các huynh như vậy chẳng phải sẽ hay hơn sao."

"Vậy còn nàng sẽ phải mang tiếng oan sao?"

"Ta đâu có ngọc thể, chỉ cần chưa chết thì chắc chắn sẽ có cách giải oan thôi. Chỉ tiếc là ta trễ một bước."

"Sao chúng lại phải hãm hại nàng?"

"Trước đây ta cũng không hiểu nhưng bây giờ thì hiểu rồi. Huynh nghe ta kể chuyện này rồi sẽ hiểu tại sao chúng phải ép ta tới đường cùng..."

"Nàng có gì oan khuất cứ từ từ nói. Trước tiên phải xử lý vết thương đã."

Vết thương của Tuyết Vân ở ngay ngực, muốn xử lý vết thương trước phải mang y phục cởi bỏ. Thiên Hà cởi áo choàng trải ở nơi khô ráo, đặt Tuyết Vân nằm lên.

Tuyết Vân lúc này bắt đầu sốt cao, thần trí đã có chút mơ hồ. Thiên Hà lúc này không còn lựa chọn nào khác lập tức mang y phục nàng cởi bỏ.

Ánh sáng yếu ớt trong thạch động không thể che giấu được thân hình lung linh của nàng. Máu nhuộm đỏ ối một mảng trên làn da trắng như bạch ngọc, ngọc phong nhô cao mơn mẫm với hai núm hồng e ấp. Cảnh xuân bày ra trước mắt khiến tim Thiên Hà đập liên hồi. Hắn phải mấy lần tự trấn tĩnh để ngăn những ý nghĩ đen tối.

Thiên Hà dùng khăn nhẹ nhàng lau sạch máu cho nàng, tay hắn vô ý mà đụng chạm da thịt của nàng, khiến thân hình nàng khẽ run rẩy. Thiên Hà vội vàng dùng kim sang được đồ vào vết thương. Đây là một loại kim sang được có khả năng cầm máu rất tốt.

Máu nhanh chóng ngừng chảy. Thiên Hà xé ít vải từ y phục, giúp nàng băng bó vết thương.

Xử lý xong mọi chuyện, toàn thân hắn lúc này đã ướt đầm mồ hôi. Không ngờ chút chuyện xử lý vết thương này lại biến thành một màn tra tấn đối với hắn.

Trải qua nhiều trận ác đấu, ngày đêm lên đường mỏi mệt. Thiên Hà lúc này cảm giác bản thân như ngọc đèn cạn dầu. Không thể chống đỡ thêm được nữa. Thiên Hà nằm xuống cạnh Tuyết Vân nhắm mắt dưỡng thần.

"Lạnh quá..."

Tuyết Vân lúc này có dấu hiệu thanh tỉnh. Nhưng nàng cảm thấy toàn thân như đang ở trong hầm băng, lạnh thấu xương. Cơ thể không tự chủ mà nhích dần tới nguồn ấm ở bên cạnh.

Cảm giác ấm áp, dễ chịu khiến Tuyết Vân bật tiếng than nhẹ, toàn thân nàng rúc vào trong người Thiên Hà tìm kiếm hơi ấm.

Thiên Hà vì động tĩnh của nàng mà tỉnh lại. Lúc này Tuyết Vân đang nằm gọn trong ngực hắn, tay chân không chủ động mà ôm chặt lấy hắn. Khung cảnh mập mờ trước mắt báo hại Thiên Hà thêm một phen khổ sở.

Cảm giác thấy thân thể nàng quá lạnh. Thiên Hà vận công truyền nội lực qua cho nàng. Nội lực hồn hậu, dương cương trút vào thân thể Tuyết Vân giống như vào một cái huyết động không đáy, không giúp ích gì được cho nàng cả.

Thiên Hà đành đem nàng ôm chặt trong lòng, hy vọng dùng hơi ấm thân thể sưởi ấm được cho nàng.

Qua một đêm, Tuyết Vân đã đỡ sốt, thân thể dần ấm lại, hô hấp cũng trở lại bình thường, xem như vừa lượn một vòng quỹ môn quan trở về. Nàng mở mắt, khuôn mặt anh tuấn của Thiên Hà đang kề cận nàng, khuôn mặt ấy có chút tiêu tụy.

Thấy Tuyết Vân tỉnh lại mọi mệt mỏi trong Thiên Hà đều tiêu tan. Nàng đã tạm thời qua được cơn nguy hiểm. Tuyết Vân cất giọng khàn khàn

"Ta muốn uống chút nước..."

Thiên Hà gật đầu. Hắn bế nàng ra khỏi thạch động, chàng không muốn rời nàng dù chỉ một giây.

Thạch động này nằm chênh vênh trên núi cao, bốn bề bao phủ bởi những cây lê và thạch lựu. Bây giờ đang đầu mùa thu, lê đã chín rộ, hương thơm tản mát xa gần. Gần thạch động có một dòng suối nhỏ, Thiên Hà đặt Tuyết Vân ngồi dưới một tàng cây lê bên dòng suối.

"Lúc ta rời đi, là vào lúc lê hoa nở rộ. Ta đã ủ thật nhiều rượu Lê hoa, để đợi ngày trở về cùng các sư phụ uống... Xem ra đã uống phí một phen tâm huyết a..."

"Thạch kỳ cổ tửu sản lê hoa*, *Tuyết Vân, ta cũng muốn được thưởng thức rượu lê hoa nàng ủ."

Tuyết Vân gượng cười:

"Nếu là còn cơ hội. Hái cho ta quả lê..."

Thiên Hà lựa những trái lê chín mọng mang đến cho Tuyết Vân. Nàng khó nhọc cắn một ngụm, vị lê ngọt dịu tươi mát nơi đầu lưỡi. Con khát lập tức tiêu tan.

"Thiên Hà, huynh ngồi xuống đây. Bây giờ ta sẽ kể cho huynh nghe mọi chuyện. Kéo dài thêm nữa e là không kịp."

Thiên Hà nhẹ gật đầu đáp ứng. Hắn ngồi cạnh nàng, để cho nàng tựa vào trong người.

Dương Tuyết Vân từ từ kể lại mọi chuyện. Những bí mật ẩn chứa sau con người nàng dần dần hé lộ.

- (cờ xanh thêm sắc rượu hồng Lê hoa)

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 38: Thân Thế Hiệp Nữ

Giọng Tuyết Vân đều đều kể:

Ta đích thực là đệ tử của Chu Công Lôi Thiên Hành, ông ấy là nhị sư phụ của ta. Ta còn hai vị sư phụ nữa, một người là Bắc Phong lão quái, còn một người là Tùy lão Quách Gia. Bốn thầy trò ta vốn sống yên ổn trên đỉnh Ngọc Nữ núi Hoàng Sơn, không màng đến chuyện tranh chấp trên giang hồ. Một ngày trong khi ta đang chọc phá ba vị sư phụ khiến họ tức điên lên:

“Con rùa kia mau đứng lại, hôm nay ta mà bắt được người thì ta sẽ lột mai của người.”

“Đa tạ nhị sư phụ, đồ nhi mang cái mai này trên lưng nên mới chạy chậm, nhị sư phụ giúp đồ nhi lột bỏ nó thì từ nay đồ nhi sẽ càng chạy nhanh hơn lúc đó ba vị sư phụ đừng hòng bắt được đồ nhi.”

“Tiểu tử người còn chạy sao, không mau đứng lại ta sẽ phạt người không được ăn cơm tối nay đây.”

“Đồ nhi cũng muốn đứng lại lắm nhưng mà các sư phụ phải hứa không được trách phạt đồ nhi.”

“Được bọn ta hứa.”

“Đồ nhi không tin đâu. Nhưng mà dù cho đồ nhi có đứng lại thì các vị cũng không làm gì được đồ nhi đâu, bản lãnh của đồ nhi hơn hẳn sư phụ mà.”

“Cái gì? Bọn ta là sư phụ của người lý nào người lại hơn được bọn ta chứ?”

“Tất nhiên là như thế. Nhưng mà võ công của ba vị sư phụ xưa nay ngang nhau chưa phân được thắng bại, đồ nhi lại là đệ tử của cả ba người, học hết võ công của ba người nên bản lĩnh của đồ nhi đương nhiên là hơn hẳn sư phụ rồi. Mà sao sư phụ phải nóng giận chứ đệ tử hơn sư phụ là có phúc mà, thầy dạy giỏi mới có đồ đệ hay phải không?”

“Tên đệ tử này càng ngày càng ngông cuồng, dám dùng võ công bọn ta truyền thụ chống lại bọn ta sao? Xem ra hôm nay phải cho người một bài học mới được.”

“Muốn cho đồ nhi một bài học thì trước hết các sư phụ phải bắt được đồ nhi đã chứ. Nhưng mà đồ nhi không dễ bắt như thế đâu.”

Bốn thầy trò ta thường hay đùa cợt như thế không cần phân biệt tôn ty trật tự chi hết. Đuổi bắt mệt rồi lại vui vẻ ngồi uống rượu, các sư phụ không vì ta ăn nói hàm hồ mà phiền trách bao giờ.

“Ly này đồ nhi xin kính ba vị sư phụ mong các vị lão nhân gia không phiền trách.”

“Làm sao mà phiền trách người được, tại bọn ta quá nuông chiều không dạy dỗ người nghiêm túc nên được thể người làm tới, phải tự trách mình thôi.”

“Lão đại nói đúng bọn ta phải tự phạt mình ba ly.”

“Ha ha ha nếu phạt như thế thì ta cũng muốn tự phạt lắm.”

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, chúng ta nhìn quanh không thấy ai cả, tiếng nói ấy phát ra cách xa cả mười dặm nhưng thanh âm vang rền như sấm, nội công của kẻ này không tầm thường chút nào.

Chỉ một thoáng sau đã thấy một cái bóng đang chạy lên núi thân pháp nhẹ như gió phút chốc đã lên tới đỉnh núi, hần đứng đối diện với bọn ta áo choàng tung bay phấp phật trong gió. Hần cất giọng trầm trầm:

“Nhị sư huynh không còn nhận ra người tiểu sư đệ này nữa sao? Gần hai mươi năm trước các người dứt tình huynh đệ truy sát ta đến cùng ngay cả một con đường sống cũng không chừa cho ta, lẽ nào huynh lại quên nhanh đến như thế.”

Chu sư phụ giật mình kinh hãi:

“Người... là tam đệ sao? Người vẫn còn sống à?”

“Huynh còn gọi ta hai tiếng tam đệ khiến Phong Di Lăng ta cảm kích vô cùng...”

“Phong Di Lăng ngày đó đại ca phé võ công của người làm sao người lại có thể...”

“Nhị ca nói làm sao ta có thể luyện được võ công thượng thừa chứ gì? Ha ha ha, ông trời còn thương họ Phong ta nên cho ta luyện được Vạn độc thần công, ngày nay võ công của ta không chỉ phục hồi mà còn hơn hẳn lúc trước, ta không còn là tam sư đệ ngày xưa để cho các người bắt nạt nữa đâu. Bây

giờ ta đã là Vạn độc tà nhân, nổi kinh hoàng của giang hồ rồi. Chuyện ta làm bá chủ võ lâm không xa nữa đâu, nhị sư huynh tuy huynh đối với ta không còn chút tình nghĩa gì nhưng ta không phải là kẻ vong ơn bội nghĩa, hôm nay ta tới đây là muốn cho huynh một con đường sống, còn có muốn nhận hay không là tùy huynh.”

“Người mà lại có lòng tốt như thế sao?”

“Tất nhiên là không rồi. Ta có một điều kiện...”

“Điều kiện gì?”

“Ta được biết huynh đang giữ nửa cuốn vạn độc bí kíp... Huynh hãy giao nó cho ta, ta sẽ cho huynh và hai lão già cùng đệ tử của huynh một con đường sống.”

“Tên ác ma kia bọn ta muốn sống hay chết là quyền của bọn ta đâu cần người phải cho chứ? Người không muốn sống ở đây chính là người đó, còn không lo tìm đường xuống núi để bảo toàn mạng cùi mà còn đứng đây khua môi múa mép.”

Ta còn định mắng cho hắn một trận nhưng nhị sư phụ đã ngăn lại. Sư phụ bảo Phong Di Lăng:

“Giang hồ sợ Vạn độc tà nhân người nhưng ba lão già này quanh năm sống trên Hoàng Sơn chưa từng nghe nói đến Vạn độc tà nhân gì cả, người có dọa nạt cũng vô ích thôi. Muốn lấy nửa cuốn vạn độc bí kíp thì còn phải xem bản lĩnh người tới đâu.”

Nhị sư phụ nói rồi phóng kiếm đâm tới, tốc độ xuất chiêu của sư phụ nhanh như gió, người chưa tới nhưng kiếm chiêu đã đã xuất tới.

Phong Di Lăng khẽ phát áo choàng quét một đường đánh bật kiếm của nhị sư phụ. Không ngờ rằng võ công của Phong Di Lăng lại kì quái đến vậy ngay cả y phục hắn cũng có thể dùng làm vũ khí.

Nhị sư phụ nhíu mày kinh ngạc nhưng không kịp để Phong Di Lăng kịp nghỉ ngơi, sư phụ lại chém tới một kiếm, nhất kiếm nhanh đến kinh hồn nhưng thủy chung vẫn không thể chạm được vạt áo của Phong Di Lăng.

Đại sư phụ và tam sư phụ thấy nhị sư phụ yếu thế liền nhảy vào tiếp ứng. Đại sư phụ múa tít quyền trượng đánh thẳng xuống đầu Phong Di Lăng, quyền trượng rít veo veo trong không khí người đứng ngoài cũng bị uy lực phát ra từ quyền trượng làm cho ngạt thở như vậy đủ biết lực đạo ghê gớm cỡ nào.

Phong Di Lăng không dám ngang nhiên đón đỡ, hắn dùng khinh công vọt ra ngoài ba trượng. Thấy lợi thế nhị sư phụ liền vọt theo thanh kiếm trong tay người rung động như một con mẫn xà đang sắp bắt mồi, Phong Di Lăng giật mình muốn thoái lui nhưng hắn đã bị màn kiếm khí vây ở giữa, hắn tránh đông tránh tây nhưng không thể thoát được sự truy sát của lưới kiếm, hắn hét lớn một tiếng đem toàn bộ nội lực phát tiết ra ngoài.

Nội lực mạnh, kiếm khí cũng mạnh vừa gặp nhau nổ bùng một tiếng, một vùng cây lớn bị đánh rạp, ba vị sư phụ phải vận toàn bộ khí lực mới có thể đứng vững nhưng không tránh khỏi nội thương.

Phong Di Lăng thoát khỏi màn lưới kiếm bủa vây, ai cũng nghĩ rằng nội lực của hắn thể nào cũng tiêu tan bấy, tám phần sau khi dốc toàn lực ra chiêu vừa rồi nhưng thật không ngờ rằng hắn vẫn chẳng hề hấn gì. Hắn cười ha hả:

“Ha ha ha không ngờ là ba lão già này ý đồ ép yếu cuối cùng lại chuốc lấy họa vào thân. Các người có nhìn thấy màn sương mờ hồng hồng kia không?”

“Phong Di Lăng, người thật bì ỏi, thừa lúc bọn ta không đề ý mà hạ độc đó đâu phải là hành vi của người quân tử chứ.”

“Vậy các người ba đánh một là hành vi quân tử sao? Thôi chớ có nhiều lời hãy dưỡng chút sức tàn đi. Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, ta đã có ý tốt cho các người một con đường sống vậy mà các người không biết trân trọng...”

“Phong Di Lăng người quên là còn có ta sao?”

“Dựa vào người à? Các sư phụ người còn không phải đối thủ của ta thì liệu người làm được gì? Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, bây giờ chỉ cần người quỳ xuống dập đầu gọi ta hai tiếng sư phụ thì ta lập tức tha chết cho ba lão phế nhân này...”

“Tuyệt Vân, mau chạy đi người không phải là đối thủ của hắn đâu.”

“Đứng đấy mau chạy đi, phải giữ lấy mạng sống sau này có cơ hội báo thù cho bọn ta.”

“Sư phụ, tuy đồ nhi không phải là kẻ tuấn kiệt nhưng mà bỏ sư phụ để chạy thoát thân thì đồ nhi quyết không làm đâu. Cùng lắm hôm nay cả bốn chúng ta cùng chết, xuống suối vàng lại tiếp tục làm sư đồ vui chơi cùng nhau có phải vui hơn không. Này lão ác tặc kia với chút bản lĩnh hạ độc hèn hạ đó của người mà đòi làm sư phụ ta hả, chớ có mơ. Hay là ta có ý này người gọi ta là sư phụ, gọi các sư phụ ta là sư tổ thì không chừng bốn cô nương sẽ vui mà tha mạng cho người còn tiễn người xuống núi nữa.”

“Ranh con, thiên đảng rộng mở người không bước, địa ngục vô lối lại cố đâm đầu vào, ta nể tình người trẻ người non dạ không hiểu biết thế sự nên cho người một cơ hội cuối, người có chịu cúi lạy không?”

“Ta cũng hỏi người một lần cuối người có chịu gọi ta là sư phụ không?”

“Được, xem ra ngươi không muốn sống nữa rồi.”

Ta tự biết mình chưa phải là đối thủ của Phong Di Lăng nên cố ý trêu tức hắn khiến hắn vì nóng giận mà xuất chiêu có sơ hở nhưng ta đã làm tùy hắn tức giận nhưng chiêu thức không hề loạn ngược lại còn tỏ ra vô cùng kín kẽ.

Võ công của ta do ba vị sư phụ truyền dạy nên vô cùng hỗn tạp, thêm nữa đại sư phụ am hiểu võ công của nhiều môn phái trên giang hồ nên ta đánh dăm ba chiêu của phái này rồi lại đổi sang vài ba chiêu của phái khác khiến cho Phong Di Lăng khá lúng túng, hắn nhất thời không thể nhận ra võ công của ta thuộc phái nào mà đối phó vì vậy hắn chỉ thủ chứ không công.

Hắn chỉ mới thủ thôi đã khiến cho ta mệt mỏi rồi nếu phải kéo dài trận đấu thì nội lực sẽ tiêu hao không ít, lúc đó hắn thừa thế tấn công thì cảm chắc cái chết. Trong lúc cấp bách ta nghĩ tới khúc nhạc kỳ ảo mà tam sư phụ vừa truyền dạy, tuy thời chưa thành thạo nhưng lúc này phải dùng mới đối phó được với Phong Di Lăng.

Đó chính là khúc Tiêu Hồn Tán ban nãy, nhưng lúc đó ta sử dụng chưa được thành thạo như bây giờ. Ban đầu quả có khiến cho tên ác nhân chao đảo nhưng nội công của hắn thâm hậu hơn ta nên hắn có thể chống chọi bản thân.

Hắn vùng thiết trào bỏ xuống bóp chặt vai ta, ta nghe xương cốt trong người như bị bóp nát, vai rồi tay trái dần mất cảm giác, ngọc tiêu rơi xuống..

Cầu Đề Cử 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cứu Ân Sư, Hiệp Nữ Hủy Dung

Phong Di Lăng nhìn ta thờ dài rồi nói:

“Đương Tuyết Vân không phải là ta không muốn giết ngươi nhưng có người muốn ngươi được sống, bây giờ ngươi không còn lựa chọn nào khác là đi theo ta. Chỉ cần ngươi đồng ý trở thành đệ tử của ta, đồng ý lấy diệt nhi của ta thì ta sẽ không đụng đến sư phụ ngươi còn cho bọn họ thuốc giải độc.”

“Làm đệ tử của ngươi... ta không đồng ý, lấy diệt nhi của ngươi ta càng không đồng ý. Ngươi cứ vùng kiếm chém chết ta đi, ta thành ma còn vui hơn là thành người giống các ngươi. Sao ngươi cứ năm lần bảy lượt tha cho ta làm gì chứ ta sẽ không cảm kích ngươi đâu.”

“Chỉ vì diệt nhi của ta yêu thích ngươi nên y không cho ta giết ngươi chứ ta không hề muốn ngươi sống chút nào, dường cộp di họa.”

“Diệt nhi của ngươi thích ta sao? Ta có quen biết hắn không? Mà cũng chẳng cần biết, làm diệt nhi của một kẻ ác như ngươi chắc là cũng xấu xa không kém, hắn thích ta làm ô uế thanh danh của ta.”

Phong Di Lăng cười nhạt nói:

“Nói vậy là ngươi không đồng ý?”

“Đúng thế dù chết ta cũng không đồng ý.”

Phong Di Lăng thờ dài rồi lẩm nhẩm:

“Thế thì ngươi chớ trách ta.”

Hắn từ từ tiến tới trước mặt nhị sư phụ, trào thủ vùng lên. Không chậm trễ ta vội lao tới chắn trước mặt nhị sư phụ, hét lớn:

“Khoan đã... Ta nhận lời với ngươi, hãy buông tha cho sư phụ ta.”

Nhị Sư phụ lớn tiếng:

“Đồ nhi ngoan, mau tránh ra đi, sư phụ đã già rồi không sống được bao lâu nữa, hôm nay chết sớm hơn một chút cũng không sao nhưng nếu con đi theo tên ác tặc đó thì sẽ bị người trong giang hồ khinh rẻ, phi nhò, lúc đó dẫu ta có chết cũng không nhắm mắt.”

“Ba vị sư phụ, Dương Tuyết Vân con vốn là cô nhi không nơi nương tựa, được các vị sư phụ thu nhận là điều may mắn nhất trong đời con. Nay lẽ nào con giương mắt đứng nhìn sư phụ bị người ta hãm hại. Chỉ trách con thường ngày ham chơi không chăm chỉ luyện võ công nên hôm nay mới làm mất mặt sư phụ... Xin sư phụ nhận ba lạy này của đệ tử, nếu có kiếp sau đệ tử vẫn mong được làm thầy trò với các vị sư phụ.”

“Tiểu Vân, hài tử ngoan...”

“Thường ngày đệ tử hay đùa cợt, tỏ ra không tôn trọng các sư phụ mong mọi người đừng trách con trẻ người non dại.”

“Bọn ta đã bao giờ trách mắng gì con đâu.”

“Còn nữa, Dương Tuyết Vân này xin thề sẽ không bao giờ dùng võ công mà các sư phụ truyền dạy để giúp sức cho kẻ ác, không làm bại hoại danh tiếng của sư môn. Nếu phản lại lời thề trời chu đất diệt, chết không toàn thây.”

Đoạn quay qua Phong Di Lăng dập đầu bình bình ba cái:

“Phong Di Lăng hôm nay ta bái ngời làm sư phụ nhưng ta nói trước ngời không thể ép ta trở thành con người xấu xa độc ác như ngời đâu.”

Phong Di Lăng cười ha hả rồi gằn giọng:

“Ngời thật hỗn xược, dám lớn tiếng gọi tên húy của sư phụ ngời sao?”

Ta biết mình lỡ lời nên đành hạ giọng:

“Sư phụ tha tội, đệ tử không dám.”

“Ha ha ha, tốt lắm, tốt lắm.”

Cùng với mấy câu “Tốt lắm”, thân ảnh của Phong Di Lăng chớp nhoáng, ta còn chưa kịp biết chuyện gì xảy ra thì hần đã quay lại. Lúc đó ta mới bàng hoàng nhận ra là Phong Di Lăng đã đoạn hết kinh mạch trên người các sư phụ ta.

“Sư phụ, người đã hứa là tha cho họ rồi cơ mà.”

Phong Di Lăng nói:

“Đúng thế, ta đã tha mạng cho chúng. Tội chết có thể tha nhưng tội sống không thể tha được. Ta làm thế là giúp chúng sau này khỏi phải vướng vào chuyện trên giang hồ, lo mà an hưởng tuổi già.”

“Phong Di Lăng, ngời..., hôm nay ta quyết liều mạng với ngời...”

Ta lao tới quyết một mắt một còn với Phong Di Lăng thì hần cười nhạt nói:

“Dương Tuyết Vân, ngời nên nhớ bây giờ ta mới là sư phụ của ngời chứ không phải ba lão phế nhân kia. Ngời dám đánh cả sư phụ mình sao?”

Mấy lời của hần như thức tỉnh ta, ta vội dừng tay nói:

“Sư phụ đệ tử lỡ mạng mong sư phụ tha tội.”

“Mau theo ta.”

“Sư phụ còn...”

“Ngời cứ yên tâm, ta đã giải độc cho chúng rồi. Đi nhanh lên diệt nhi của ta đang chờ ngời đó.”

“Sư phụ, xin thứ lỗi cho đệ tử không thể nghe theo người chuyện này được. Đệ tử thà chết quyết không lấy diệt nhi của người.”

“Lời sư phụ mà ngời còn dám cãi sao?”

“Đệ tử không dám.”

Lúc đó ta không biết phải tính lẽ nào. Một bên là tính mạng của các vị ân sư, một bên là danh tiết của ta. Lúc đó tay ta chạm vào thanh đoản kiếm mà nhị sư phụ tặng lúc nhỏ, không kịp suy nghĩ nhiều ta rút đoản kiếm ra tự rạch lên mặt mình bảy tám nhát. Phong Di Lăng hét lên định ngăn cản nhưng không còn kịp nữa.

“Bây giờ diệt nhi của ngời có còn thích ta được nữa không? Ta có đồng ý lấy hần thì chắc hần cũng không dám lấy ta nữa đâu. Phong Di Lăng ta đã nhận ngời làm sư phụ, làm trâu làm ngựa cho ngời ta cũng chấp nhận, hãy tha cho sư phụ của ta đi.”

Phong Di Lăng than:

“Sao ngời phải làm thế chứ? Sao phải làm thế?”

“Là ngời ép ta, ta không còn cách nào khác...”

“Đúng là ý trời, là ý trời.”

Phong Di Lăng bỏ đi không quên lấy đi nửa cuốn Vạn độc bí kíp của sư phụ ta.

Tuyết Vân thở dài nói tiếp:

"Chỉ tiếc là ông trời không chịu để cho Dương Tuyết Vân chết đi, bắt ta phải mang bộ mặt này suốt đời khiến cho người ta vu cho ta là ma nữ"

Câu nói này có ba phần trách móc Tiêu Thiên Hà. Thiên Hà xót xa thốt lên lời cảm phục:

"Nàng vì cứu sư phụ mà tự hủy hoại dung nhan của mình khiến cho những đấng trượng phu như ta phải nghiêng mình kính phục."

Giọng Tuyết Vân vẫn đều đều kể tiếp:

"Ta rời khỏi Hoàng Sơn đến Giang Nam theo lời ba vị sư phụ để báo tin Phong Di Lăng đã tái xuất giang hồ cho Vân gia trang biết. Nào ngờ trên đường ta phát hiện môn đồ phái Hoa Sơn thông đồng với Phong Di Lăng trao đổi bảo vật chấn môn với Vạn độc bí kíp nhằm tạo ra một trận huyết sử trong vô lâm."

Ta âm thầm theo dõi rồi bắt chúng phải giao ra Vạn độc bí kíp nhưng chúng không chịu. Sau một ngày mất dấu vết khi ta đuổi tới cánh rừng gần Vân gia trang thì thấy xác người nằm la liệt, có một nam một nữ đang bắt một nữ môn đồ Hoa Sơn, ta liền bám theo sau.

Không ngờ rằng hai người đó lại là người của Vân gia trang. Không tin là Vân gia trang lại có liên hệ với ác ma, ta viết huyết thư giao cho Vân trang chủ đồng thời viết thư báo cho các sư phụ ta hay.

Ta ngồi trước cổng Vân gia trang ba ngày ba đêm chờ câu trả lời của họ. Đến hôm thứ tư cổng sơn trang cũng bật mở, Vân trang chủ bước ra theo sau có một đám người mang vũ khí về mặt hung hãn. Theo đúng phép tắc ta thi lễ với Vân trang chủ:

"Điệt nhi xin vấn an Vân bá bá!"

Vân trang chủ tức khí quát:

"Ta không có hạng diệt nhi như ngươi."

Ta vẫn ôn tồn nói:

"Vân bá bá, diệt nhi phụng mệnh sư phụ đến báo cho bá bá là Phong Di Lăng đã tái xuất giang hồ nhưng có lẽ đã thừa rồi. Vân bá bá đã biết hết mọi chuyện lại còn thông đồng với ác ma cướp đi Vạn độc bí kíp của sư phụ ta. Họ Vân kia nếu ngươi còn niệm tình huynh đệ với sư phụ ta thì hãy mau trả lại bí kíp nếu không đừng trách diệt nhi vô lễ."

Vân bá bá ngơ ngác hỏi:

"Sư phụ ngươi là ai?"

"Sư phụ được giang hồ xưng tụng là Lô công Chu Thiên Hành."

"Ngươi nói láo, Chu đệ đã chết rồi mà..."

"Sư phụ hiện đang ở trên Hoàng Sơn, có lẽ sau khi nhận được thư của diệt nhi ngươi sẽ nhanh chóng đến đây. Còn đây là tín vật sư phụ giao cho diệt nhi."

Ta đưa cho Vân sư bá miếng ngọc bội của sư phụ. Sắc mặt sư bá lộ vẻ vui mừng nói:

"Đúng rồi, đây chính là tín vật của Chu đệ. Đệ ấy vẫn còn sống..."

Thế là mọi hiểu lầm được giải tỏa. Vân trang chủ thì nghĩ ta là đệ tử của ác ma còn ta lại nghi ngờ Vân bá bá cấu kết với Phong Di Lăng.

Khi biết đại sư huynh Vân Minh Thiên đã đưa nữ đệ tử Hoa Sơn rời khỏi sơn trang, ta lập tức đuổi theo nhưng đi được nửa đường bỗng cảm thấy bất an nên quay lại thì phát hiện toàn bộ người của Vân gia trang đã bị thảm sát duy chỉ có... hự hự hự... duy chỉ còn một mình Vân Kim Ngân sống sót.

Thấy Tuyết Vân vì gắng kể chuyện mà lao tâm mệt mỏi, Thiên Hà không đành lòng ngăn nàng lại

"Vân Nhi, nàng nghỉ ngơi chốc lát rồi nói tiếp."

Tuyết Vân gật đầu. Nằm trong ngực Thiên Hà, cảm giác thật ấm áp. Tuyết Vân chỉ mong thời khắc này vĩnh viễn dừng lại.

"Nơi đây non xanh nước biếc, cùng với chàng sống cuộc sống tự do tự tại thật tốt biết mấy. Nhưng mà hắn đã có Tiêu Ngọc muội muội rồi. Còn ta khác nào một phế nhân sao xứng với hắn đây."

Tuyết Vân mơ màng ngắm nhìn kỹ dung mạo Tiêu Thiên Hà, nàng muốn khắc ghi thật kỹ hình bóng hắn trong tim mình.

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Nỗi Lòng Tuyệt Vãn

Giờ phút này Tiêu Thiên Hà cảm thấy ngũ vị tạp trần. Hắn yêu thích nàng như vậy lại không nguyện ý tin tưởng nàng. Vì những lời khích bác của kẻ xa lạ lại đi nghi kị nàng.

Còn nàng vẫn trước sau như một hết lòng bảo hộ cho hắn, không màng nguy hiểm bản thân.

Hắn thật hận bản thân quá bất lực, không thể bảo hộ cho nàng.

Tuyệt Vãn vươn tay xoa nhẹ mi tâm đang nhúu chặt của Thiên Hà. Cười yếu ớt:

“Huynh không cần tự trách... Cũng không cần quá thương tâm... Kiếp sau nếu có duyên xin được gặp lại...”

Thiên Hà che miệng nàng bá đạo tuyên bố

“Không cho nàng nói bậy. Diêm Vương muốn mang nàng đi trừ khi được sự cho phép của ta.”

“Huynh muốn nghe nốt câu chuyện chứ?”

"Nàng kể tiếp đi."

"Vân Kim Ngân bị bọn sát thủ của Phong Di Lăng truy sát, trong lúc ta bắt cần muối ấy đã bị chúng đá thương. Vết thương quá nặng khó lòng cứu chữa. Ta liền đưa Vân muối tới Mông Cổ gặp một vị thần y..."

"Thế có cứu được Vân tiểu thư không?"

"Ban đầu vị thần y từ chối nhất quyết không chịu chữa trị nhưng vì cảm động trước tấm chân tình của bọn ta nên ông ta đồng ý chữa với một điều kiện..."

Thiên Hà sột sắng

"Điều kiện gì?"

"Ông ta đang điều chế một loại thuốc nhưng chưa có người để thử nghiệm công dụng của thuốc..."

"Có phải nàng nhận lời thử thuốc của lão ta?"

Tuyệt Vãn gật đầu:

"Nhưng không ngờ loại thuốc đó chưa hoàn thiện nên khiến ta mất hết nội công. Cũng nhờ thế mà Vân Kim Ngân được thần y chữa trị. Chỉ một thời gian ngắn muối ấy đã hoàn toàn bình phục. Sau đó, chúng ta... chúng ta trở về Trung Nguyên nhưng không may giữa đường gặp bão cát nên thất lạc nhau. Ta đoán rằng muối ấy đã quay về Vân gia trang ở Giang Nam..."

"Vì thế nàng muốn đến Giang Nam tìm Vân Kim Ngân?"

"Đúng vậy. Nhưng nội công của ta không còn mà trên đường lại vấp phải bọn người của Phong Di Lăng. Lúc đó ta nghe mọi người trên giang hồ nói có một vị Tiêu thiếu hiệp trẻ tuổi tài cao, hành hiệp trượng nghĩa nên..."

"Cuộc gặp gỡ giữa chúng ta không phải là sự tình cờ? Nàng đã nói dối ta chuyện đi tìm vị hôn phu?"

"Phải. Ta còn chưa có hôn phu. Ta nói dối huynh vì an toàn của Vân Kim Ngân. Huynh không giận ta chứ?"

Thiên Hà nghe thấy nàng nói chưa có hôn phu mà trong lòng lâng lâng vui sướng. Tốt rồi nàng chưa có hôn ước. “Rồi sẽ có một ngày ta sẽ làm cho nàng nhớ mãi tên ta thôi”, hắn âm thầm tự hứa. Tuy thế cũng không quên cầu nài:

"Vậy là nàng có ý lợi dụng ta thật, ta không nghi oan cho nàng chút nào."

"Lợi dụng huynh là ta vốn không đúng. Huynh đã hiểu vì sao chúng muốn ép ta chưa?"

Thiên Hà gật đầu:

"Chúng muốn nàng bị Bạch đạo oán hận, không còn chốn dung thân trên giang hồ cuối cùng phải đi theo chúng. Nhưng kế hoạch sắp thành sao lại còn cho người giết nàng?"

"Huynh nói sai rồi. Cho dù chúng có ép chết ta thì Dương Tuyết Vân ta cũng không bao giờ sợ chết mà quy hàng. Chỉ có điều tại sao lần này chúng quyết tâm hạ sát ta thì ta cũng chưa hiểu nổi. Tiểu Thiên Hà, tuy ta tiếp cận huynh là có mục đích nhưng mà ta chưa bao giờ có ý xấu... Huynh... chúng ta vẫn là hảo bằng hữu chứ?"

Thiên Hà xấu hổ nói:

"Ta không xứng làm bằng hữu với nàng, ta không tin tưởng bằng hữu, hại cho bằng hữu ra nông nỗi này, ta... sao lúc đó nàng lại cứu ta làm gì, nàng có thể chạy mà."

Tuyết Vân cười:

"Ta không đành lòng nhìn huynh chết... Nếu huynh còn là bằng hữu của ta thì hãy giúp ta hoàn thành một tâm nguyện cuối cùng, đó là huynh hãy tới Giang Nam tìm Vân Kim Ngân giúp ta, đưa muội ấy tới nơi an toàn..."

"Dương Tuyết Vân, nàng nghe đây, ta sẽ không để cho nàng chết đâu. Bây giờ ta lập tức đem nàng đi tìm đại phu."

"Kiếp này được quen biết huynh ta chết không có gì ân hận..."

Thiên Hà thấy tim mình như nghẹt thở, nàng vì hấn mà làm nhiều chuyện như vậy. Còn hấn lại không làm gì được cho nàng ngoài nghi ngờ, thương tổn. Hấn ngăn không cho nàng nói tiếp:

"Nàng đừng nói nữa. Nàng là bằng hữu của ta vì vậy ta sẽ không giương mắt nhìn bằng hữu chết đâu."

"Chết thì có gì đáng sợ. Quá lắm thì 18 năm sau ta lại làm một hảo hán!"

Thiên Hà đen mặt, lại còn muốn làm hảo hán. "Dương Tuyết Vân, kiếp này, kiếp sau, rồi kiếp sau nữa nàng cũng không thực hiện được mộng hảo hán của nàng đâu a. Vì ta đã quyết theo nàng, đây đưa tới ba kiếp mới thôi!"

"Nàng đừng mong được làm hảo hán. Vì nợ kiếp này nàng gây ra còn chưa có trả xong đừng hòng trốn tránh."

"A, ta nợ nần gì huynh?"

"Đội ta mang nàng đi tìm đại phu chữa trị vết thương rồi sẽ tính nợ với nàng."

Tuyết Vân khẽ thờ dài. Một kiếm kia đã muốn lấy đi nữa cái mạng của nàng rồi, giờ trong thiên hạ chỉ có duy nhất thần y tại Mông Cổ có thể cứu chữa. Nhưng thương thể này không thể bôn tẩu đường xá xa xôi quay lại Mông Cổ được. Không cần thiết phải làm chuyện vô ích đó. Nơi đây có núi, có thác, lại có rừng lê thơm mát, lại có người nàng thích, được chết ở nơi này cũng không còn gì hối tiếc.

Nhưng mà...

Không còn cơ hội tới được A Lư động nơi phụ mẫu ta chôn xác để một lần bái tế nữa rồi.

Tuyết Vân vốn dĩ lần này xuống núi mục đích là tìm hiểu thân thể của mình. Sự phụ chỉ nói cho nàng biết nhất được nàng từ giữa tàn tích của Phi Ưng Giáo, không biết rốt cục phụ mẫu nàng là ai, nắm vai trò gì trong ma giáo. Nhưng lại bị cuốn vào vòng thị phi hết lần này tới lần khác, chưa thể thoát thân thực hiện mục đích ban đầu. Rốt cục là trước khi nhắm mắt cũng chưa thể biết được thân thể của mình.

Âu cũng là thiên ý! Không cần cưỡng cầu nữa.

Tuyết Vân nằm trong ngực Thiên Hà, sắc mặt tái nhợt, môi khẽ khẽ hát

“Sáp sáp thu phong sinh,

Sầu nhân oán ly biệt.

Hàm tình lưỡng tương hướng,

Dục ngữ khí tiên yết.

Bì lai khước nan thuyết.

Biệt hậu duy sở tư,

Thiên nhai cộng minh nguyệt.”*

“Nếu có thể ta chỉ muốn dừng lại ngay thời khắc này. Lần đầu tiên trong đời ta biết thích một người là thế nào. Tiêu Thiên Hà, ta thật thích, thật lòng rất thích huynh. Nhưng mà thân phận cùng dung mạo của ta không xứng với huynh, dù cho hôm nay ta không chết ở đây thì cũng không mong có thể được ở bên cạnh huynh. Nên chỉ cầu có thể vĩnh viễn dừng lại ở thời khắc này thôi.”

“Giang hồ đồn đãi huynh đã có một vị hôn thê dung mạo như hoa lại là con gái của Hội chủ Hắc Long hội. Ta thật ghen tị với nàng ta a. Nàng ta sinh ra đã có mọi thứ. Còn ta, cuối cùng cũng không thể thắng được thiên ý, cô độc cho tới lúc chết. Ta không biết huynh đối với ta thời gian qua là loại tình cảm gì. Nhưng mà ít nhất trong mắt huynh từng có ta như vậy là đủ rồi.”

Trong lòng Tuyết Vân lúc này quả là ngù vị tạp trần.

"Tiêu Thiên Hà, huynh có thể đáp ứng ta một chuyện cuối cùng không?"

"Không có chuyện cuối cùng. Sau này bất cứ chuyện gì nàng nói ta đều đáp ứng."

Tuyết Vân mỉm cười

"Ta tự biết bản thân không thể cầm cự được lâu hơn nữa. huynh muốn nghịch thiên e là không được. Chỉ mong sau khi ta chết huynh có thể mang hài cốt ta tới A Lư động ở Vân Nam. Ta muốn được chôn cất tại nơi đó."

Thiên Hà trừng mắt nhìn nàng:

"Nàng muốn đi Vân Nam ta sẽ mang nàng đi, nhưng phải là người sống hoàn toàn hảo hảo. Muốn ta mang hài cốt nàng đi là chuyện không thể. Gắng gượng một chút, ta lập tức mang nàng đi tìm đại phu."

Thiên Hà bế Tuyết Vân chạy như bay ra khỏi sơn cốc, hấn cứ mãi miết chạy không biết chạy đi đâu, trong đầu chỉ tâm niệm phải cứu cho được nàng.

*Dịch:

Gió thu nổi thê thiết,

Người buồn xót ly biệt.

Nhìn nhau tình chứa chan,

Muốn nói lời nghẹn nấc.

Lòng muôn mối tơ vò,

Làm sao nên lời được.

Xa nhau lòng nhớ nhung.

Chỉ chung vầng trăng khuyết.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Vị Thiếu Chủ Bí Ẩn

Bóng tối âm u, có đôi ba tia sáng lọt vào một căn phòng nhỏ.

Phía sau bức rèm có một người đang ngồi, đứng cạnh y là một hắc y nhân đã ngoài tứ tuần.

Phía trước tấm rèm có ba bốn người đang quỳ, trông điệu bộ họ vô cùng hoảng hốt dường như đang chờ đợi một con thịnh nộ.

Người ngồi sau tấm rèm đột nhiên lên tiếng thanh âm của y có vẻ như đang phẫn nộ cực độ, thử hỏi như vậy thì sao những kẻ đang quỳ ngoài kia không run cho được, không sợ cho được.

“Giỏi lắm! Hay lắm! các ngươi đã làm một việc kinh thiên động địa rồi đây. Vậy thì xác của Dương Tuyết Vân đâu, sao các ngươi không mang về trình diện?”

“Thiếu chủ, thuộc hạ... chưa giết được Dương Tuyết Vân, à ta đã được người khác cướp đi mất...”

“Ai ra lệnh cho các ngươi truy sát Dương Tuyết Vân? Ai?”

“Là... là...”

“Là thuộc hạ...”

Người vừa lên tiếng thật không ngờ lại chính là Tây Thục Ni, nhìn điệu bộ à lúc này không còn giống với một Tây Thục Ni mong manh dễ vỡ mà Tiêu Thiên Hà phải bảo bọc ngày nào nữa, từ đôi mắt, khóe môi, cho đến lời nói cứ chỉ đều toát ra một thứ sát khí đáng sợ.

“Chiêu Hồn Điệp, ngươi to gan thật, dựa vào đâu mà ngươi năm lần bảy lượt cho người truy sát Dương Tuyết Vân, ngươi tự cho mình cái quyền ấy từ khi nào?”

“Thuộc hạ làm vậy cũng vì đại nghiệp của thiếu chủ, thuộc hạ muốn gạt bỏ tất cả các chướng ngại trên đường đi của thiếu chủ. Dương Tuyết Vân không phải là chướng ngại bình thường, cô ta chính là nhược điểm của thiếu chủ, thiếu chủ không đang tâm giết bỏ cô ta nhưng có chắc là cô ta bỏ qua cho thiếu chủ không? Không đâu, cô ta rất thông minh, chắc chắn một ngày nào đó thiếu chủ sẽ phải ân hận vì đã nương tay với cô ta...”

“Ba”, một cái tát vang lên khô khốc, khóe miệng Chiêu Hồn Điệp rỉ máu, vẫn ngồi yên sau bức rèm lại vừa có thể ra tay đánh người chứng tỏ thân thủ của người được xưng là thiếu chủ này không hề tầm thường chút nào, y rít lên:

“Cầm mồm... Đó không phải là chuyện của ngươi, các ngươi có biết đã làm hỏng đại sự của ta không hả?”

Chiêu Hồn Điệp cười:

“Sao thuộc hạ lại không hiểu đại sự của thiếu chủ chứ? Thiếu chủ dụng tâm sắp đặt mọi thứ cốt yếu để đẩy Dương Tuyết Vân tới bước đường cùng, buộc cô ta phải về với thiếu chủ. Chính vì hiểu điều đó nên thuộc hạ quyết tâm phá đến cùng.”

Thiếu chủ tức điên người quát:

“Im đi. Ta nhắc lại một lần nữa từ nay trở đi không ai được phép đụng đến một sợi tóc của Vân nhi nếu không chó trách ta không hạ thủ lưu tình... Cút hết đi cho ta. Cút.”

Ba bốn người vội vã lùi về sau rồi biến mất sau cánh cửa. Riêng Chiêu Hồn Điệp vẫn không hề nhúc nhích.

“Sao ngươi còn chưa đi?”

“Ta không cam tâm. Thiếu chủ sao người có thể đối xử với ta như thế chứ? Ta có điểm nào không tốt bằng Dương Tuyết Vân? Ngày trước có thể vì cô ta xinh đẹp, một vẻ đẹp toàn bích khó ai sánh bằng, đến như ta là nữ nhân mà còn bị vẻ đẹp đó làm cho rung động thì sao có thể trách thiếu chủ không đem lòng si mê. Nhưng bây giờ cô ta người không ra người, quý không ra quý thiếu chủ còn có thể yêu cô ta ở điểm nào chứ?”

Thiếu chủ điềm nhiên nói:

“Dù cho nàng ấy không xinh đẹp thì ta vẫn yêu nàng ấy, mối tình này khắc cốt ghi tâm mãi mãi không bao giờ quên được...”

“Yêu khắc cốt ghi tâm à? Ha ha ha... thế sao thiếu chủ không ngang nhiên dùng thân phận thật để nói với cô ta những lời này, chắc hẳn là cô ta sẽ phải cảm động đến phát khóc, bởi với bộ dạng này còn ai có thể yêu cô ta được nữa chứ. Hay thiếu chủ sợ sau khi cô ta biết thân thế thật của mình cô ta sẽ một đao hạ sát thiếu chủ? Không, không, nếu như vậy thiếu chủ sẽ ngậm cười nơi chín suối vì được chết trong tay người mình yêu, tệ hơn là cô ta sẽ đưa thiếu chủ đến cho bọn người trong bạch đạo kia xử lý...”

“Im đi...”

“Thiếu chủ sợ ta nói đúng chứ gì? Chúng ta với cô ta sớm không có chung lý tưởng thì làm sao hy vọng cô ta sẽ buông tha cho chúng ta chứ, chúng ta đã từng hãm hại sự phụ của cô ta. Thiếu chủ, chẳng phải khuôn mặt cô ta ra nông nổi này cũng do thiếu chủ bức bách sao?”

“Chiêu Hồn Điệp đừng nói nữa, nếu không niệm tình ngươi trung thành với ta thì ngươi đã sớm đi làm mồi cho quạ dữ rồi!” Vị thiếu chủ thét lớn.

Hắc y nhân đứng cạnh thiếu chủ từ đầu tới giờ chỉ im lặng lắng nghe lúc này hấn cất giọng trầm trầm nhằm xoa dịu con thịnh nộ của thiếu chủ và cũng muốn nói vài lời phải trái:

“Thiếu chủ, Chiêu Hồn Điệp nói cũng có cái lý của nàng ta. Thiếu chủ còn trẻ nên nông nổi, người đâu thể hiểu được lòng người hiểm ác ra sao. Năm xưa phụ mẫu người cũng chỉ vì quá tin người nên mới phải ôm hận, nay thiếu chủ nên lấy đó làm gương, không nên tin tưởng bất cứ ai, bất cứ cái gì, nhất là chuyện tình cảm nam nữ. Ta không trách việc thiếu chủ tha chết cho Dương Tuyết Vân, chung quy cô ta không liên quan gì đến những chuyện ân oán trong quá khứ, chỉ trách cô ta bái làm thầy mà thôi, tuy vậy cô ta đã phải trả cái giá quá đủ rồi, không cần gây khó dễ cho cô ta nữa...”

Chiêu Hồn Điệp đột ngột ngắt lời hắc y nhân:

“Chỉ sợ cô ta còn sống ngày nào thì lòng thiếu chủ chưa yên ngày đó. Xác người thì ở đây mà lòng thì hướng về nơi Dương Tuyết Vân. Dương Tuyết Vân ơi Dương Tuyết Vân không biết người có bùa mê thuốc lú gì mà khiến cho bọn nam nhân phải vì người mà sống dở chết dở thế này. Thiếu chủ đã thế này lại thêm một tên Đường chủ Thần Kiếm đường nữa... Chiêu Hồn Điệp ta xưa nay luôn tự tin hết thấy mọi đàn ông trên thế gian này đều sẽ phải quỳ rạp dưới chân ta chờ ta ban phát tình yêu này vì người mà ta thất bại rồi, thất bại chua cay, người đàn ông ta yêu chỉ một lòng một dạ với người... ha ha ha... ta thua rồi...”

À cười như điên như dại, trong tiếng cười còn có tiếng thờ dài nghe đến nao lòng. Đàn bà dù ác khi yêu đều như thế cả, càng yêu càng ghen mà khi ghen thì lại càng ác.

Hắc y nhân ôn nhu nói tiếp:

“Không nên để ghen tuông cá nhân làm hỏng việc lớn, Chiêu sứ giả người lui ra ngoài trước đi.”

Chiêu Hồn Điệp dường như chưa cam tâm nói thêm:

“À, thiếu chủ chắc người còn không biết ả Dương Tuyết Vân đó cùng tên họ Tiêu đã làm ra loại chuyện gì đâu à?”

“Người nói vậy có ý gì?”

“Ha ha ha, nam trên nữ dưới, cái gì cũng đã làm...”

Thiếu chủ lật bàn thét:

“Cầm mồi!”

“Là chính mắt ta nhìn thấy... Thiếu chủ người không tin có thể tìm Dương Tuyết Vân về kiểm chứng a... Hoa tàn bại liễu, dung nhan xấu xí ả ta có chỗ nào xứng với thiếu chủ chứ ha ha ha.”

Thiếu chủ nộ khí công tâm, trực tiếp vung mạnh một chưởng, Chiêu Hồn Điệp bị đánh văng ra cửa.

Khi còn lại hai người, hắc y nhân nhìn thiếu chủ với vẻ trêu mến nói:

“Điệt nhi, thúc không cấm con yêu, nhưng Dương Tuyết Vân thì không được.”

“Tại sao vậy Tam thúc?”

Hắc y nhân thờ dài:

“Con là người thông minh, nàng ta cũng là người thông minh, hai người quá thông minh lại không đi chung một con đường thì ở gần nhau chỉ gây ra họa mà thôi. Nếu không phải là con thì là nàng ta, một trong hai người ắt có người phải đổ máu.”

“Chuyện đó thì đâu có gì đáng lo chứ tam thúc.”

“Tuy ta mới gặp nàng ta một lần nhưng ta cảm thấy ở con người này sự bướng bỉnh và lòng chính nghĩa, con sẽ không thể bảo nàng ta vì con mà phản bội lại sự phụ hay là từ bỏ con đường chánh đạo nàng ta đang đi đâu, nàng ta sẽ dùng cả sinh mạng để bảo vệ những gì nàng cho là đúng.”

“Điều này thì diệt nhi rõ hơn ai hết, diệt nhi đã chứng kiến tận mắt mà.” Vị thiếu chủ cười bi thảm.

“Vi vậy nếu như con thật lòng yêu nàng ta và không muốn cho nàng phải khó xử thì tốt nhất hãy quên nàng đi, đừng buộc nàng phải tham gia vào chuyện này.”

Thiếu chủ cười chua xót:

“Để gì mà quên được thúc ơi!”

“Con phải quên bằng bất cứ giá nào. Gác chuyện nhi nữ thường tình sang một bên, bây giờ đi vào chuyện chính. Gần một năm qua sự biến mất của Phong Di Lăng khiến cho giang hồ một phen lo lắng, hần xuất hiện thì bọn chúng lo tìm cách đối phó, còn hần biến mất rồi bọn chúng vẫn ăn không ngon ngủ không yên vì lo hần giờ thủ đoạn gì, thật là đáng nực cười mà. Thiếu chủ quả thật anh minh thần vũ, khiến cho bọn chúng lo lắng tinh thần tổn hại thì sợ gì lại không thể cất mẻ lưới thành công, lúc đó chúng ta sẽ là ngư ông đắc lợi. Bây giờ thiếu chủ có cao kiến gì chăng?”

“Long gia bảo, Khu Âm Thần Ma, Lôi công Chu Thiên Hành, Vân gia trang, Hoa Sơn đều đã trừ xong bây giờ tới Hắc Long hội...”

“Như vậy liệu có quá sớm không? Bọn chúng không đơn giản chút nào.”

“Ha ha ha... danh tiếng Hắc Long hội mấy năm qua có được cũng là do giang hồ không có bang hội nào đáng nói hơn mà thôi. Tiêu Bất Phàm bây giờ chỉ là nắm xương khô trong cái mả huy hoàng được gắn bia Hắc Long hội có gì mà đáng ngại chứ. Ta chỉ e có một người...”

“Ý thiếu chủ là Tiêu Thiên Hà?”

“Phải, con người này không đơn giản chút nào. Ở hắn dừng, trí đều có cả. Đối phó với hắn không phải là dễ... Nhưng ta đã sớm có dự liệu. Việc cần làm bây giờ là nhanh chóng tập tậ người của ma giáo tìm cách đối phó với bọn người Bạch đạo. Tam thúc việc này phiền thúc rồi.”

“Thiếu chủ cứ tin ở ta. Thiếu chủ ta có chuyện thắc mắc chưa hiểu?”

“Thúc cứ hỏi?”

“Dự ý của thiếu chủ chắc không chỉ muốn ép Dương Tuyết Vân đứng không?”

Thiếu chủ cười nhạt:

“Hiểu ý ta chỉ có tam thúc. Đúng vậy, Vân nhi chỉ là cái cờ thôi, mục đích chính của ta chính là nhắm vào Hắc Long hội. Ta khiến chúng gây xích mích với các môn phái trên giang hồ, chỉ cần bọn chúng cầu xé lẫn nhau lại thêm người của ma giáo đứng sau đánh lên thì ha ha ha...”

“Sao thiếu chủ có thể khiến cho bọn người của Ngũ đại môn phái rồi cả bọn người của Đông Xưởng chặn Tiêu Thiên Hà đòi người?”

“Chẳng phải cũng vì một chữ “lợi” đó sao? Ta cho người tung tin là trên người Vân nhi có bản đồ kho tàng, Hắc Long hội muốn độc chiếm kho tàng đó nên bọn chúng tới đòi người là phụ, mà muốn độc chiếm bản đồ mới là chính.”

Hắc y nhân thở dài:

“Không ngờ hai mươi năm đã trôi qua rồi mà bọn người đó vẫn còn tư tưởng tới kho báu.”

“Kế hoạch của ta đang dang dở thì bị cái lũ ngu đần kia phá hỏng. Nhưng không sao ta đã có sẵn phương án tiếp theo rồi.”

“Diệt nhi à, thúc thực lòng khâm phục con, mọi chuyện đều được con trù tính một cách tỉ mỉ, tất cả đều là con cò trong tay con để con điều khiển. Ha ha ha... phụ mẫu con chắc chắn rất tự hào về con đó. Ha ha ha...”

Vị thiếu chủ này rốt cục là ai?

Tam thúc của y là ai?

Tây Thục Ni hay Chiêu Hồn Điệp?

Họ là ai? Sao họ có thể nắm rõ mọi chuyện trên giang hồ như lòng bàn tay?

Bọn họ đang sắp đặt những gì? Âm mưu của họ là gì đây?

Thật khó lòng mà biết được bởi như hắc y nhân đã nói thiếu chủ của hắn là người rất thông minh, làm sao có thể đoán biết được hắn đang làm gì, trừ khi ta cũng là một người thông minh như hắn!

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Vân Nhi Nhà Ta

Tiêu Thiên Hà tỉnh lại, hắn thấy mình đang nằm trong một gian nhà tranh.

Hắn không nhớ có chuyện gì xảy ra chỉ biết hắn đã chạy rất lâu, rất lâu trước khi ngã gục vì kiệt sức.

Ai đã đưa hắn về đây còn Tuyết Vân đâu?

Nhớ tới Tuyết Vân hắn vội bật dậy, chàng cảm thấy có một luồng khí nóng đang từ từ lan tỏa trong người khiến chàng cảm thấy vô cùng dễ chịu, luồng khí ấy dần ngưng tụ ở huyệt đan điền.

Thiên Hà mừng rỡ không ngờ trong lúc này nội công của hắn lại tiến bộ thêm một bậc đạt đến mức thượng thừa.

Lúc trước khi luyện nội công Nhiếp ảnh đại pháp hắn chỉ có thể luyện tới tầng thứ tám rồi bị gián đoạn không thể luyện tiếp được vậy mà không hiểu sao

lúc này có thể dễ dàng thông qua tầng thứ chín.

Thiên Hà đang hồ nghi chưa hiểu gì thì một vị Bạch y công tử bước vào nhìn hần cười, nụ cười của y khiến cho người khác cảm thấy ấm áp, trong lòng có bao nhiêu muộn phiền đều tiêu tan hết.

Bạch y công tử ngồi xuống cạnh hần đưa tay bắt mạch cho hần rồi gật đầu nói:

"Vết thương của công tử không đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi thêm vài hôm là khỏi hần."

Thiên Hà lẩm bẩm: "Ta mơ hay tỉnh đây? Không, không phải là mơ", rồi hần hét lớn:

"Vân Minh Thiên, Vân đại ca, là huynh sao, vậy mà giang hồ đồn rằng huynh đã bị ma nữ sát hại, ha ha ha... đệ biết mà huynh phúc lớn mạng lớn đâu thể chết dễ dàng như thế được..."

Trước mắt Thiên Hà là một Vân Minh Thiên bằng xương bằng thịt, vẫn khuôn mặt đậm chiều đó, vẫn đôi mắt tinh anh đó, vẫn cái khí khái ngất trời tỏa ra từ người chàng khiến cho đôi phượng phải khâm phục đó... Tất cả còn y nguyên như ngày mới gặp, vậy mà đã một năm rồi.

Thiên Hà không ngờ lại được gặp lại Vân Minh Thiên trong trường hợp này, khỏi phải nói chàng vui mừng đến mức độ nào. Hần vừa cười vừa ôm riết lấy Vân Minh Thiên bởi cứ sợ là buông tay ra Minh Thiên sẽ biến mất như một giấc mộng.

Vân Minh Thiên không nói gì khẽ đẩy Thiên Hà ra, thái độ có vẻ khác thường, y khẽ cau mày nói:

"Công tử không sót lẽ nào lại mê sáng chứ?"

Thiên Hà vụt tắt nụ cười:

"Sao huynh lại có vẻ xa lạ vậy, huynh không nhận ra đệ sao? Đệ là Tiêu Thiên Hà đây, Vân huynh."

Bạch y công tử mỉm cười:

"Huynh nhận nhầm người rồi, tại hạ họ Trương tên gọi Thiếu Vũ."

"Không thể như thế được, sao lại có thể giống nhau như thế chứ?"

Nhìn kĩ lại thì quả thật Trương Thiếu Vũ giống Vân Minh Thiên như tạc, nếu như mới nhìn thì cứ ngỡ họ là hai huynh đệ đồng sinh.

Lúc này Thiên Hà mới phát hiện ra vị Trương công tử này tướng mạo nho nhã, da mặt có phần nhợt nhạt như người ít ra nắng, tay chân y mềm mại như là nữ nhi có vẻ y là người đọc sách, bốc thuốc chứ không giống với một Vân Minh Thiên khẳng khái lớn tiếng mắng quần hùng tại Tủy Tiên lâu năm nào.

Hần thất vọng thờ dài:

"Tại hạ vì quá thương nhớ một vị bằng hữu nên mới mạo nhận, mong công tử bỏ qua cho."

Trương Thiếu Vũ khẽ gật đầu.

Thiên Hà hỏi tiếp:

"Có phải chính công tử đã cứu ta?"

"Mấy hôm trước tiểu đồng của ta lên núi hái thuốc tình cờ gặp công tử đang bị thương nên mang về đây..."

"Vậy còn vị cô nương đi cùng tại hạ, nàng ấy không sao chứ?" Thiên Hà bồn chồn lo lắng.

Trương công tử mỉm cười:

"Cũng may phát hiện kịp lúc, cô nương ấy hiện đang nghỉ ngơi ở phòng bên."

Thiên Hà thở phào nhẹ nhõm, Tuyết Vân không sao, hần như trút được một gánh nặng trong lòng.

"Đa tạ công tử cứu mạng. Trương công tử, công tử tuổi còn trẻ mà y thuật đã cao thâm như vậy thật khiến cho người khác ngưỡng mộ. Tiêu Thiên Hà không biết phải nói gì ngoài hai chữ cảm kích."

"Công tử quá lời rồi..."

"Tại hạ có thể qua thăm vị bằng hữu không?"

"Tất nhiên là được."

Thiên Hà theo Trương Thiếu Vũ sang một gian phòng khác, Tuyết Vân đã tỉnh, nàng đang ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ thấy Thiên Hà vào nàng nhoẻn mắt cười tinh nghịch:

"Đường chủ à, không biết ta bị thương nặng hơn huynh hay huynh bị thương nặng hơn ta nữa, sao mãi đến giờ huynh mới chịu tỉnh."

Khuôn mặt nàng hôm nay đã hồng hào trở lại, nụ cười cũng rạng rỡ hơn, ánh mắt nàng nhìn chàng lộ ra thần sắc có chút tinh quái.

Nữ nhân khi cười quả rất đẹp, mặt Tuyết Vân tuy có rất nhiều vết sẹo vạch ngang vạch dọc nhưng không dấu được vẻ xinh tươi, thanh thoát.

Thiên Hà nhìn nụ cười dịu dàng khá ái mộ mà tiêu hồn lạc phách, hẳn biết rằng hình bóng nàng ngày càng in đậm hơn trong trái tim hắn, bất chấp dung mạo nàng xấu xí hay xinh đẹp.

Thiên Hà xúc động quá nhất thời bước tới mang nàng ôm vào trong ngực, nghe nhịp tim hữu lực của nàng mới chân chính tin là nàng còn sống.

"Tuyết Vân, nàng không sao là tốt rồi, nàng làm ta lo quá."

"Ày, Tiêu Thiên Hà... huynh... bỏ ta ra rồi nói tiếp..."

Tuyết Vân ngượng chín mặt. Tiêu Thiên Hà này lại uống lộn thuốc đi. Thiên Hà bá đạo càng ôm chặt hơn, bên tai nàng thủ thủ:

"Tuyết Vân, chỉ một khắc thôi, có được không?"

Trương Thiếu Vũ nhìn hai người tình chàng ý thiếp mà đen mặt. Y khẽ ho mấy tiếng. Tuyết Vân giật mình vội xô Thiên Hà ra.

"Thiếu Vũ, huynh tới lúc nào, sao không lên tiếng."

"Ta vẫn đứng đây từ lúc Tiêu huynh bước vào a."

Thiên Hà lúc này mới nhớ tới sự tồn tại của Trương Thiếu Vũ.

"Ngượng ngừng! Đã để Trương công tử chê cười."

"Không sao, là ta không nên phá hỏng chuyện tốt của hai vị..."

Tuyết Vân đen mặt.

"Họ Trương kia, huynh nói chuyện tốt gì?"

"Vân nhi, vết thương của muội tuy đã khép miệng nhưng tổn thương tới tâm mạch, sau này sẽ có di chứng. Tốt nhất nên tránh kích động a..."

"Đừng ý huynh biết y thuật rồi chèn ép ta..."

"Tuyết Vân, Trương công tử nói có lý, là ta không đúng, nàng mau nghỉ ngơi đi."

"Ta đã không sao rồi, Thiếu Vũ, Thiên Hà, hai huynh không cần lo lắng nữa. Đã nằm nhiều ngày trên giường, ta muốn ra ngoài tản bộ."

Thiên Hà đưa mắt nhìn Trương Thiếu Vũ hỏi ý. Trương Thiếu Vũ gật đầu nói:

"Được! Nhưng chưa thể vận động nhiều, muội chỉ nên đi loanh quanh trong sân chốc lát thôi. Cần phải nghỉ ngơi nhiều thì mới nhanh hồi phục..."

"Thiếu Vũ huynh trở nên đông dài từ lúc nào vậy a?"

"Vân nhi, muội chớ nên tùy hứng. Ta là lo cho muội..."

Thiên Hà thấy Trương Thiếu Vũ mở miệng đóng miệng đều là Vân nhi, Vân nhi, xem ra quan hệ có vẻ không tệ. A, lẽ nào trong lúc hắn còn hôn mê tên họ Trương này đã câu mất tâm Tuyết Vân của hắn. Hắn và Tuyết Vân ở cạnh nhau lâu như vậy cũng không bằng gã họ Trương mới gặp có mấy ngày sao?

"Trương công tử không cần lo lắng, ta sẽ đi cùng chăm sóc cho Vân nhi. Vân nhi nhà ta tính tình hiếu động, bất nàng ấy ngồi yên một chỗ khác nào tra tấn nàng a."

"Vân nhi nhà ta" từ lúc nào Tuyết Vân lại thành người một nhà với Tiêu Thiên Hà chứ? Mặt Trương Thiếu Vũ biến sắc. Ánh mắt y nhìn Thiên Hà ngày càng thiếu thiện cảm.

"Vân nhi nhà ta, Tiêu Thiên Hà, huynh không phải uống lộn thuốc chứ?" Tuyết Vân ngốc lăng nhìn Thiên Hà.

Thấy hai người nhìn mình, Thiên Hà đỏ mặt, vừa rồi có phải hắn ăn dấm chua của Trương Thiếu Vũ mà hồ đồ rồi không, khẽ ho khan che giấu sự lúng túng nhưng lại bỏ thêm một câu đầy phức tạp:

"Vân Nhi, nàng là muốn tự đi hay ta bế nàng a? Dù gì thì ta bế nàng cũng đã thành nghiệm."

Độ hảo cảm của Trương Thiếu Vũ đối với Thiên Hà bây giờ đã rút về âm độ. A, tên tiểu tử thúi này, muối ta đã ăn còn nhiều hơn người ăn cơm, cầu ta đi còn dài hơn đường người đi, ta quen biết Tuyết Vân nhiều năm như vậy mà người chỉ vài câu muốn tranh giành với ta sao. Không có cửa đâu.

Tuyết Vân thì đen mặt. Từ lúc quen biết Tiêu Thiên Hà nàng chỉ biết hắn là người nghĩa khí, là một chính nhân quân tử đứng mực, không ngờ cũng có lúc vô lại như thế a. Đúng là biết mặt không biết lòng mà.

"Thiên Hà a giờ ta mới biết huynh lại vô sỉ như vậy nha, ở đây còn có người ngoài huynh nói trắng trợn như thế có biết bản cô nương sẽ mất mặt không hả?"

Thiên Hà cười cười. Mặt mặt càng tốt, sẽ không ai còn sợ tưởng tới nàng nữa. Những kẻ muốn tiếp cận nàng, tới một người ta đánh một người, tới mười người ta đánh hết cả mười.

"Không ngờ Vân nhi của ta da mặt lại mỏng như vậy... Trương công tử có ơn cứu mạng, chúng ta cũng đâu phải người ngoài."

"Phải, phải, da mặt ta mỏng vì vậy Tiêu huynh a cảm phiền huynh tránh qua một bên, ta muốn đi dạo..."

"Ta bế nàng đi..."

"A... không cần nha... ta tay chân còn nguyên vẹn... tự đi được..."

Tuyết Vân bị Thiên Hà bức cho xấu hổ ôm mặt chạy ra ngoài. Thiên Hà vui vẻ đuổi theo nàng, mặc cho Trương Thiếu Vũ đen mặt đứng nhìn

"Tiêu Thiên Hà, cái tên này ta sẽ ghi nhớ!"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Xú Nữ Như Tách Trà

Dưới ánh hoàng hôn đang dần nhuộm đỏ một góc trời, nhuộm đỏ trên nền âm u, tịch mịch của một tòa nhà đổ nát.

Nắng mưa đã bao mùa nhưng vẫn chưa thể rửa sạch vết tích của một trận tàn sát đã diễn ra ở nơi đây.

Máu! Khắp nơi vẫn còn vết máu!

Đó là những gì còn sót lại của một Vân gia trang oai chấn ngày nào.

Một thiếu nữ nhỏ bé đang lần từng bước trên đống đổ nát. Mỗi bước đi của nàng lại là một kỷ niệm, một niềm đau thương của quá khứ hành hạ.

Quá khứ ấy đối với nàng như vừa mới diễn ra ngày hôm qua đây thôi. Quá khứ ấy nàng sống trong vòng tay yêu thương của phụ mẫu, của đại huynh vậy mà nàng đã mất tất cả chỉ trong một đêm.

Nàng không còn là tiểu thư của Vân gia trang ham chơi, hay cười hay khóc nữa, một năm qua nàng cùng Dương Tuyết Vân lưu lạc khắp nơi nếm trải bao khổ cực, giờ đây nàng đã cứng chặc hơn nhiều.

Kim Ngân hồi tưởng lại những ngày tốt đẹp đã qua mà tuôn trào dòng lệ.

Bỗng nhiên có một bóng áo đen vụt qua, Kim Ngân sợ hãi núp vào phía sau một bức tường đổ nát.

Bóng đen đi quanh Vân gia trang một vòng, y thờ dãi nghe thật náo nề.

Kim Ngân từ từ rời chỗ ẩn nấp, nàng cảm thấy bóng dáng này vô cùng thân thuộc, bước chân nàng run run đạp lên đống ngói vụn.

Bóng đen quay người lại, dưới ánh chiều mờ nhạt Kim Ngân nhận ngay ra người đó, nàng chỉ kịp lấp bắp "Sao lại là..." thì lập tức bóng đen lướt tới bên nàng đưa tay điểm huyệt ngọc châm sau gáy.

Kim Ngân thấy toàn thân mềm nhũn cơ hồ muốn khụy xuống, bóng đen đỡ lấy nàng rồi lẩn nhanh vào đêm tối đang dần buông xuống..

oOo

Trong khi đó Tiêu Thiên Hà và Dương Tuyết Vân, hai người ở lại nhà của Trương Thiếu Vũ dường như đã quên đi.

Trương Thiếu Vũ quả là có y thuật cao thâm không hổ danh Hoa Đà tái thế, vết thương của Tuyết Vân tuy vô cùng trầm trọng nhưng chỉ trong vài ngày đã dần hồi phục.

Bị thương nặng nhưng lúc nào Tuyết Vân cũng nóng lòng lên đường tìm Vân Kim Ngân, linh tính báo cho nàng có chuyện không hay đã xảy ra với Kim Ngân.

Thời gian đi cùng Kim Ngân nàng cũng học hỏi thêm được nhiều điều mà các sư phụ không thể dạy cho nàng, thế giới bên ngoài không còn lạ lẫm đối với nàng như ngày nàng mới xuống núi. Vân Kim Ngân giống như tiểu muội của nàng, giờ đây cho tiểu muội lưu lạc một mình nàng không yên tâm chút nào.

Nhưng lo lắng thì có ích gì chứ, ngay cả bản thân nàng còn không thể tự lo nổi, thời gian qua nếu không có Tiêu Thiên Hà thì thật nàng không biết phải xoay sở ra sao nữa.

Nàng vốn sống vui vẻ, vô ưu vô lo ngày ngày cùng các sư phụ luyện võ, uống rượu, đánh cờ luận bàn về nhân thế... Ba già một trẻ quần quýt bên nhau vui chơi thỏa thích.

Nhưng cuộc sống ấy đã bị đảo lộn hoàn toàn từ khi tên ác tặc Phong Di Lăng xuất hiện và các sư phụ cho nàng biết sự thật về thân thế của nàng.

Phụ mẫu nàng là người của ma giáo đã bị quân hùng võ lâm trong đó có nhị sư phụ của nàng sát hại, nhị sư phụ thương nàng cô nhi côi cút nên mới đưa nàng về nuôi, để tránh việc giang hồ đòi diệt cỏ tận gốc nên nhị sư phụ đưa nàng đến núi Hoàng Sơn ẩn cư...

Nàng không phải là kẻ hồ đồ không biết phân biệt thị phi đen trắng, tuy nhị sư phụ đúng là kẻ thù của nàng nhưng người cũng là ân nhân, là cha, là mẹ của nàng, mười mấy năm qua người đã nuôi nấng nàng nên người, dạy nàng đạo lý làm người. Chỉ một chữ ân ấy thôi cũng đủ xóa tan ba chữ thù trong lòng nàng. Tuy vậy nàng vẫn nuôi một nỗi oán hận thâm kín trong lòng, điều này thì cũng đúng thôi, con người chứ đâu phải thần thánh gì mà không biết oán hận chứ, chỉ có điều biết tự kiềm chế không cho nó bộc phát mà thôi.

Lần này nàng xuống núi không phải là tìm Phong Di Lăng báo thù, nàng có thù gì với hắn chứ nói đúng hơn là phải cảm ơn hắn, nhờ có hắn mà nàng mới biết được thân thế thật của mình.

Bao nhiêu năm qua mỗi lần nàng hỏi đến phụ mẫu thì sư phụ đều tránh né không chịu nói, ngay cả trong mơ nàng cũng muốn một lần gặp mặt song thân để hỏi họ tại sao lại bỏ rơi nàng. Bây giờ thì biết rồi, tuy phụ mẫu nàng không phải là người tốt nhưng dù sao thì họ cũng đã sinh ra nàng, mục đích chính của nàng khi xuống núi là tìm hài cốt phụ mẫu làm tròn chữ hiếu.

Tìm Phong Di Lăng chỉ là cái cớ, nàng nhất thời không biết phải đối diện với các sư phụ như thế nào, tiếp tục vui vẻ xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra hay là... nàng cần có thời gian để suy nghĩ thông suốt vì vậy mà nàng ra đi.

Nhưng không ngờ trên bước đường hành hiệp nàng lại gặp bao biến cố khiến nàng cảm thấy chán nản, đôi lúc muốn bỏ cuộc quay về Hoàng Sơn sống những ngày vui vẻ như xưa, nàng đã quyết định gạt bỏ mọi thù hận bởi nàng biết trên đời này không ai tốt với nàng hơn sư phụ nhưng tâm nguyện chưa thành nàng không đành tâm để di cốt phụ mẫu lạnh lẽo, không người nhang khói.

Hơn nữa nàng đã từng hứa với Vân Kim Ngân sẽ giúp nàng ta báo thù, làm người không thể bội tín được, những gì đã hứa nhất định nàng sẽ thực hiện.

Đôi lúc nghĩ cũng buồn cười, mối thù của mình thì không báo lại đi lo chuyện thù oán thiên hạ, nhưng không như thế thì nàng đâu còn là Dương Tuyết Vân nữa chứ.

Tuyết Vân lặng lẽ đứng ngắm hoàng hôn, trước vũ trụ bao la con người thật nhỏ bé xiết bao. “Hoàng hôn nơi đây không đẹp bằng ở Hoàng Sơn, hy vọng ta có thể nhanh chóng tìm được Vân Kim Ngân, giúp muội ấy báo thù. Sau đó ta sẽ đi tìm di cốt phụ mẫu đưa họ về Hoàng Sơn, rồi đi cứu ba vị sư phụ, chúng ta sẽ lại sống vui vẻ như xưa, vĩnh viễn không bao giờ rời khỏi đó nữa.”

Tuyết Vân lại đưa ngọc tiêu ra thổi, tiếng tiêu miên man không dứt, lúc bổng lúc trầm, lúc nhẹ nhàng lúc vang dội, quanh co uyển chuyển tựa như trăm ngàn loài chim cùng hòa âm thánh thót, tiếng tiêu không còn ai oán nào nữa nhưng xem chừng vẫn còn tâm tư trong đó.

Trương Thiếu Vũ ngồi trầm ngâm thưởng thức trà, thú vui tao nhã này của hắn đang bị Thiên Hà phá hỏng, hắn hờ hững nhìn khói trà bay lên, thốt:

– Tiêu huynh có thể ngồi yên một lúc được không? Huynh mà đi lại thêm một lúc nữa thì ta đến chóng mặt mà chết mất.

Thiên Hà nào có để ý đến những lời của hắn, tâm trí chàng lúc này đã dồn hết về một người đang vắng mặt, chàng lẩm bẩm:

– Không được Tuyết Vân đi lâu như thế mà chưa thấy về, ta lo có chuyện không hay với nàng ấy, vết thương của nàng ấy vẫn chưa lành hẳn... Không được ta phải đi tìm nàng ấy...

Thiếu Vũ nhấp một ngụm trà, hắn mỉm cười nói:

– Trà rất ngon, huynh hãy ngồi xuống đây từ từ uống trà đi. Văn nhi nào phải con nít lên ba mà phiền huynh phải lo lắng chứ.

– Ta còn bụng dạ đâu mà uống trà chứ

– Xem ra tình cảm của huynh dành cho Vân nhi nhà ta rất tốt.

Thiên Hà đen mặt, họ Trương kia Vân nhi khi nào là biến thành người nhà với người chứ? Muốn tranh với ta sao?

- Đương nhiên là tốt. Ta cùng nàng sinh tử chi giao, hoạn nạn sinh chân tình.

Trương Thiếu Vũ cười nhạt, y cũng không kém cạnh đáp:

- A, hai người quen biết bao lâu? Vân nhi và ta có giao tình từ nhiều năm trước.

- Hai người là quen biết từ trước sao?

- Phải, đã sớm thành tri kỉ...

Hay cho một cái tri kỉ. Đời này Tiêu Thiên Hà ta đã nhận định Vân Nhi rồi, ai cũng đừng mơ tưởng. Không được, phải nhanh chóng cùng nàng xác định quan hệ, tránh cho nàng tốt đẹp như vậy nhiều kẻ dòm ngó.

Trương Thiếu Vũ trầm ngâm thưởng trà, trong lòng y giông bão đang kéo đến. Tiêu Thiên Hà này thật yêu Vân nhi như vậy sao? Hắn có thể vì nàng làm ra chuyện gì a? Hắn đã có hôn ước, ta xem hắn làm sao lựa chọn giữa vị hôn thê như hoa như ngọc và Vân nhi đã bị hủy dung mạo.

Một lúc lâu sau, Trương Thiếu Vũ tươi cười nói

- Tiêu huynh chớ nên hiểu lầm, ta chỉ coi Vân nhi như muội muội mà thôi. Huynh nếu đã thích muội muội ta như vậy sao không nhanh chóng định chuyện chung thân?

Thiên Hà âm thầm thấy may mắn. Chỉ cần không tranh Vân nhi với chàng thì Trương công tử này cũng đáng kết giao.

- Nhất định là như vậy. Trước mắt ta còn phải giúp nàng chữa lành vết thương trên mặt. Nàng phải là tân nương tử đẹp nhất...

Trương Thiếu Vũ khinh bỉ nói:

– Phải chăng huynh chê cô nương ấy xấu xí không xứng trở thành phu nhân của Nhị đường chủ, nên mặc dù trong lòng huynh thích cô nương ấy nhưng huynh còn e ngại chuyện này nên không dám nói ra? Nếu thế tại hạ xin có mấy câu khuyên Hà huynh. Xú nữ giống như một tách trà vậy...

Thiên Hà ngạc nhiên hỏi:

- Thế ý là gì?

Thiếu Vũ vừa nhấp nháp trà vừa từ từ giải thích:

- Xú nữ như tách trà. Ngồi trong sân vắng vẻ, tách trà như tâm tình của cô gái. Xuân qua thu lại, thế sự như mây. Người đời hay nói: rượu, nha phiến, trà là ba báu vật của đàn ông. Tài nữ như nha phiến, mỹ nữ như rượu nồng, còn xú nữ chỉ lặng lẽ như trà tỏa hương. So với hương trà man mát, vô luận khói thuốc đắng cay hay men rượu nồng nàn, đều thành dung tục. Song người đời lại say mê sự kích thích của rượu và nha phiến, ít ai thư thái để tận hưởng vị thanh khiết của trà.

Sau khi giảng giải một thôi một hồi, Trương Thiếu Vũ chép miệng:

- Hà huynh à, đáng quân tử không nên coi trọng vẻ bề ngoài, Tiểu Vân là cô nương tốt nhất mà Trương Thiếu Vũ ta từng gặp, huống hồ cô nương ấy không phải tự nhiên sinh ra đã xấu xí. Những gì cô nương ấy đã làm khiến cho đáng này râu như chúng ta phải tự hổ thẹn. Nếu huynh không ngó lơ cùng cô ấy thì đó là điều mà huynh phải ân hận suốt đời đấy.

Thấy Thiếu Vũ hiểu sai ý mình, Thiên Hà cười khò.

- Trương huynh hiểu lầm ý của ta rồi. Vân nhi trong mắt ta là xinh đẹp nhất. Nhưng ta vẫn muốn vì nàng cầu y chữa trị. Tuy không nói ra nhưng nữ nhân ai cũng coi trọng dung mạo của mình. Y thuật của Trương huynh cao thâm như vậy, không biết có thể chữa trị cho nàng?

Trương Thiếu Vũ lắc đầu. Y học y mười mấy năm nay, cũng danh xưng thần y nhưng trường hợp này lại khiến y trở nên vô lực.

- Nếu có thể thì không cần huynh phải nhắc... Vân nhi ra tay cũng quá tuyệt tình với bản thân. Vết thương sâu tới mức rất khó có thể phục hồi. Tiêu huynh cũng chớ nên cưỡng cầu.

- Ta sẽ không bỏ cuộc đâu, dù chỉ có một chút hy vọng.

Đối với một Tiêu Thiên Hà cổ chấp như vậy, Trương Thiếu Vũ không uống công khuyên giải.

“Người cứ cố gắng đi. Chỉ e là một đời này người cũng không thể chiêm ngưỡng dung mạo của nàng. Ha ha, có nên nói bản thân ta thật may mắn không

khi hình ảnh mỹ nhân cười như hoa nhảy múa trong rừng lê năm ấy tại Ngọc Nữ sơn chỉ có mình ta được thấy. Thời khắc tuyệt đẹp ấy lưu giữ mãi trong tim ta, chỉ duy nhất mình ta?”

Trương Thiếu Vũ bồi hồi nhớ lại ba năm trước trên đỉnh núi Ngọc Nữ. Nơi hắn gặp Tuyết Vân.

Cầu Đề Cũ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Lần Đầu Gặp Nàng

Trương Thiếu Vũ hồi tưởng lại ba năm về trước.

Lúc đó hắn vì muốn tìm một loại thảo dược quý mà lạc bước đến Hoàng Sơn.

Phong cảnh nơi đây đẹp quá khiến hắn ngơ ngẩn. Thông kì, đá quái, biển mây, suối nước nóng, rất nhiều rượu hàng trăm năm tuổi bốc mùi thơm ngào ngạt trong không khí.

Trong lúc mãi ngắm cảnh hắn bước hụt chân lăn xuống vực, may mà cũng không cao lắm nên chỉ bị xây xát chút đỉnh.

Hắn nằm xoài xuống đất thở thì nghe có tiếng cãi cọ phía sau bụi cây. Hắn lén tiến lại xem thì thấy có ba ông lão đang đánh cờ. Nghe qua thì họ đã cãi nhau cả chục năm nay chung quy cũng chỉ vì muốn phân tài cao thấp.

Ai cũng cho là võ công của mình cao hơn, đệ tử của mình giỏi hơn nhưng đánh nhau mãi mà không phân được thắng cao nên quyết định đánh cờ phân định hơn thua. Nhưng ngay cả trong lúc đánh cờ họ cũng không ngừng ầu ẩu.

Cuối cùng một lão nói:

– Chúng ta đã già rồi, đấu qua đấu lại thì cũng đến đó mà thôi. Ta có ý này hai huynh nghĩ xem có được không. Chúng ta gọi đệ tử tới để nó nói xem võ công của ai hay nhất...

Một người trông dáng giống hòa thượng xoa tay nói:

– Không được, không được, thường ngày ông hay nuông chiều nó nếu như nó cố tình thiên vị ông thì chẳng phải bọn ta bị thiệt sao?

Người có tướng như một hàn sĩ hưởng ứng:

– Đúng đó Chu lão đệ à, ông không lừa được bọn ta đâu.

Người kêu bằng Chu lão đệ mỉm cười ôn nhu:

– Hai huynh nghi ngờ cả đệ tử của mình thì quả là hết thuốc chữa rồi.

Hàn sĩ nói:

– Không nghi ngờ sao được, tên tiểu tử đó mưu mô, xảo quyệt không ít phen hại ba chúng ta thâm, tin vào nó thà ta tin...- lão định nói một câu thô tục nhưng trước mặt vị hòa thượng lão có phần úy kỵ nên kịp thời ngừng lại – Thà ta tin vào lũ bò còn hơn.

– Quách đệ nói đúng, tóm lại không thể tin tưởng đứa đệ tử này được. Ai mà tốt với y là y ngã về phe người đó liền.

Họ Chu hỏi:

– Nói vậy hai huynh không tốt với y sao?

– Y thù dai lắm, mấy hôm trước y chênh mảng không chịu đọc sách liền bị ta phạt không cho ăn cơm chắc bữa nay y vẫn chưa quên đâu...

– Vậy còn Bắc Phong hòa thượng đắc tội gì với y vậy?

– Các người đều biết y không thích cái tên ta đặt cho y, cứ suốt ngày quấy rầy ta đòi đổi tên sao? Nhưng làm sao mà đổi được cái tên đó ta đã phải suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra mà. Con rùa nhỏ, nghe thật là dễ thương đúng không nào? Bọn ta đâu giống người chứ, lúc nào y cũng coi trọng người hơn.

Nói câu này Bắc Phong hòa thượng có ba phần ghen tỵ.

Người họ Chu cười ngất:

– Y coi trọng ta chẳng qua vì ta lúc nào cũng nghiêm túc khi dạy y khiến y không dám giỡn mặt mà thôi. Còn hai người sư chẳng ra sư, nho chẳng ra nho suốt ngày đùa cợt khiến y được thể làm tới.

Thiếu Vũ nằm trong bụi cây thấy ba ông lão không cãi nhau nữa mà chuyển sang bàn luận về đệ tử của mình có phần sôi nổi, dường như trước họ chưa hề xảy ra xung đột khiến chàng lấy làm lạ.

Hắn tò mò không hiểu đệ tử của mấy người này là ai, mới nghe họ kể thôi đã thấy không có cảm tình với y rồi. Làm phận đệ tử mà dám khinh lờn sư phụ thì chắc chắn nhân cách chẳng ra gì. Còn mấy ông lão này làm sư phụ lại để đệ tử khinh lờn thì cũng chẳng phải là thầy tốt. Sư phụ tôi đào tạo ra đệ tử tệ hại là chuyện bình thường.

Hơn nữa nhìn bộ dạng ba người này vô cùng cổ quái nên hắn không muốn dây vào, hắn lẳng lặng rút lui. Hắn vừa lùi được vài bước thì có một cái bóng màu đỏ từ trên cao bổ xuống đầu hắn, hắn giật mình la hoảng, bật ngửa ra đất, khi định thần lại thì hóa ra đó chỉ là một con Hồng điều, nhưng tiếng la của hắn đã khiến hành tung của hắn bị bại lộ.

Con chim đậu trên người hắn giương mắt nhìn hắn ngạo nghễ. Có tiếng huýt sáo vang lên, Hồng điều bay vụt đi, hắn giương mắt ngó theo thì nó bay về đậu ngoan ngoãn trên tay một cô gái. Cô gái bật cười khanh khách:

– Ba vị sư phụ ngồi đây lo cãi nhau mà không biết có kẻ theo dõi thật không bằng hồng điều của đệ tử.

Vừa nói cô ta vừa tiến về phía hắn. Hắn nghĩ thầm “Cuối cùng thì tên đệ tử tệ hại của mấy lão kia cũng đến. Không ngờ y lại là tiểu cô nương”.

Tiểu cô nương cúi xuống ngó hắn, hắn liền nhắm mắt giả vờ chết. Với khả năng y thuật của hắn giả chết mà khiến cho người khác tin thì đâu có khó gì. Tiểu cô nương lay lay hắn thấy không còn hơi thở, kinh mạch không đập nữa liền hoảng hốt lay gọi:

– Đây y đại ca ơi, hồng điều của ta chỉ dọa huynh thôi, huynh không đến nỗi sợ vỡ mật chứ, nếu huynh sợ chết tiểu muội không đền nổi đâu. Lúc đó họ hàng huynh Trương Tam, Lý Tứ gì gì đó kéo đến bắt tiểu muội đền mạng cho huynh thì muội có mười mạng cũng không đền nổi, nhưng huynh phải nghĩ đến mấy vị sư phụ muội đã già rồi, không có người chăm sóc nên nếu huynh có chết thì báo trước với muội một tiếng để ta còn biết mà đưa mấy vị sư phụ ta trốn đi nơi khác. Huynh đừng oán trách ta, chỉ vì huynh lén lút lút lút nên ta mới nghĩ huynh là người xấu mới bảo Hồng điều đến dọa huynh ai dè huynh lại chết chứ.

Tiểu cô nương này cũng thật lạ, miệng thì nói vậy nhưng lại cười chứ không khóc khiến Thiếu Vũ nghĩ cô ta đang trêu đùa hắn, trong lòng hắn tỏ ra tức tối “Mới gặp người lần đầu mà ta đã có ấn tượng xấu rồi, không hiểu sao ba ông lão kia có thể sống nổi với người chứ?” Trước đã ác cảm giờ càng cảm thấy ác cảm hơn, hắn vẫn nằm yên không hề nhúc nhích để xem cô ta còn giở trò gì.

Ba vị quái nhân tiến đến gần, một trong ba người cúi xuống xem xét rồi bật cười ha hả. Tiểu cô nương nhìn sư phụ hỏi:

– Nhị sư phụ, đồ nhi lỡ đại, đùa ác gây chết người, lão nhân gia không nghĩ cách giúp đồ nhi mà còn cười nữa sao.

Giọng nói xem ra rất thành thực, vậy là cô ta tin đã làm Thiếu Vũ chết, vậy sao ban đầu lại cười chứ?

- Hắn ta chỉ hoảng sợ mà ngất xỉu thôi chứ chưa chết đâu. Vân nhi à, phen này con được một bài học rồi. Tên tiểu tử này còn thanh niên trai tráng mà còn bị con dọa cho ngất xỉu, thì thử hỏi ba lão già này làm sao chịu nổi. Con có nghĩ ngày nào đó con đùa khiến cho bọn ta sợ chết không?

Vân nhi cười:

– Trước giờ con đùa đùa thấy các vị sư phụ nói gì chứ sao hôm nay nhân lúc này lại đùa chuyện cũ ra mắng con. Cùng lắm là sau này con không đùa nữa thôi.

Ngừng một giây cô nói tiếp:

– Nhưng mà như thế thì con sẽ chết vì buồn mất, lúc đó lấy ai chăm sóc cho sư phụ chứ?

- Xem ra người còn có hiếu đấy.

- Đương nhiên đệ tử phải có hiếu rồi. Sư phụ xem này đồ nhi còn định may áo cho các sư phụ mặc vào mùa đông nữa đây này...

- Ta nhớ không lầm thì năm ngoái người cũng nói là may áo cho bọn ta mặc mà qua mùa đông rồi cũng chẳng thấy áo đâu. Lần này chắc người lại phạm lỗi gì rồi phải không?

Vân nhi gãi đầu cười hi hi:

- Dù sao thì đồ nhi cũng có ý tốt chỉ là chưa thực hiện được thôi, sư phụ cũng biết đồ nhi đâu có biết thuê thợ, may vá chứ, sư phụ nhận tấm lòng của đồ nhi thay cho áo ấm vậy. Khi mùa đông đến chỉ cần sư phụ nghĩ đến Tiểu Vân có ý may áo cho các sư phụ thì sư phụ sẽ cảm động mà thấy ấm áp ngay.

- Ủ, bọn ta không chỉ thấy ẩm đầu mà bắt đầu thấy nóng rồi đây. Nói xem nguoi mắc lỗi gì?

- Nhưng mà sư phụ không được trách phạt đồ nhi đây.

- Bọn ta tuy ngoài miệng nói phạt nguoi nhưng đã có lần nào nở phạt nguoi chưa? Mau nói đi.

- Sư phụ, hôm nay đồ nhi tình cờ đi vào bếp rồi tình cờ thấy bốc mùi thơm, đồ nhi mới lục lọi thì tình cờ phát hiện có một món rất ngon, chỉ có màu hơi xấu một chút. Tình cờ lúc đó đồ nhi thấy đói bụng lại sẵn thấy có đồ ăn nên đồ nhi mới mạo phép ăn hết, ăn xong đồ nhi thấy toàn thân bốc hơi nóng bừng bừng khí lực dâng trào, lúc đó đồ nhi mới biết là mình đã tình cờ ăn hết chỗ thuốc mà các vị sư phụ đã tốn bao nhiêu công sức, tâm huyết mới luyện ra được...

Ba lão quái hết lớn:

- Cái gì? Nguoi ăn hết dược hoàn của bọn ta mà còn nói là tình cờ à. Tên đồ đệ đáng ghét này ta phải đánh cho nguoi một trận mới được.

- Sư phụ nói là không trách phạt rồi mà sao giờ lại nuốt lời.

- Bọn ta nói là những lần trước không trách phạt nhưng lần này nguoi phạm tội tày trời như thế không phạt nguoi bọn ta không cam lòng.

- Đúng vậy, bọn ta phải vô cùng vất vả nghiên cứu Vạn độc bí kíp rồi vất vả tìm dược liệu, thức suốt mấy đêm liền mới luyện được có năm viên thuốc, trước sau gì chẳng cho nguoi chứ nhưng mà nguoi thật vô lương tâm uống hết không chừa cho sư phụ viên nào thử hỏi nguoi làm đệ tử như nguoi có xứng không hả.

- Sư phụ đừng khóc mà đồ nhi đâu có vô lương tâm như thế chứ. Đệ tử trong lúc ăn lòng vẫn nghĩ đến các sư phụ nên còn chừa lại hai viên nè.

Tiểu Vân xòe tay ra, một mùi thơm ngào ngạt bốc ra, Thiếu Vũ ngửi mùi biết ngay là thuốc quý. Ba lão quái nhìn nhau cất giọng hậm hực:

- Bọn ta có ba người mà nguoi chỉ chừa lại có hai viên thì ai uống ai nhịn đây chứ?

- Đồ nhi đã tính cả rồi. Hai viên thuốc này nhị sư phụ và tam sư phụ nên uống, đại sư phụ người lớn tuổi hơn bọn họ, có gia tăng công lực thì cũng có ích gì chứ. À mà không được, đại sư phụ lớn nhất mọi người cần phải nhường cho đại sư phụ, vậy thì tam sư phụ phải chịu thiệt rồi. Không được, không được, xưa nay con rất quý tam sư phụ lẽ nào lại để cho người chịu thiệt được...

- Nguoi tính toán cái gì hả, nguoi đang gây sự chia rẽ tình đoàn kết của chúng ta đúng không? Nói cho nguoi biết còn lâu nguoi mới đạt được mục đích.

- Vậy là mọi người không muốn uống dược hoàn rồi, vậy đồ nhi xin mạo phép uống hết để mọi người khỏi cãi cọ mất đoàn kết.

Nói rồi bỏ tọt hai viên thuốc vào miệng nuốt mất. Ba lão quái tức muốn lòi mắt ra ngoài:

- Nguoi... nguoi... nguoi... Thật tức chết đi mà. Tiểu Vân ơi Tiểu Vân, con rùa chết toi nhà nguoi, nguoi không nghĩ kế hại bọn ta thì nguoi không yên sao?

Tiểu Vân bò ra cười rồi trao một cái bọc nhỏ cho các vị sư phụ:

- Thuốc còn ở nguyên đây, đồ nhi chưa dám đụng đến đâu. Chẳng qua muốn chọc phá các vị sư phụ thôi.

- Trời ơi lại mắc lừa tiểu quỷ nhà nguoi rồi.

- Cũng tại sư phụ cả, chúng ta chỉ có bốn người mà luyện tới năm viên thuốc vậy biết phải phân xử sao đây? Đồ nhi có ý này chúng ta mang một viên thuốc cho vị đại ca kia uống đi.

- Cốc mò cò xoi! Hắn từ trên trời rơi xuống, ngồi không cũng được hưởng lợi sao, có lý nào như thế chứ?

- Tại đồ nhi không tốt dọa hấn sợ đến bất tỉnh, mà đồ nhi không tốt đâu là do các sư phụ dạy dỗ không nghiêm như vậy các sư phụ cũng gián tiếp có lỗi với y cho y uống thuốc cũng coi như tạ tội rồi, hơn nữa chúng ta sẽ không phải tranh giành nhau...

- Thôi được rồi, bọn ta nói không lại nguoi.

Thiếu Vũ nằm nghe bốn thầy trò Tiểu Vân đối đáp nhiều lần suýt bật cười thành tiếng nhưng cố gắng nhịn.

Hắn thấy con người Tiểu Vân chỉ có cái miệng là xấu thôi còn con người lại rất tốt, bao nhiêu ác cảm ban đầu tiêu tan hết, giờ lại nghe nàng nói cho hắn uống thuốc quý gì đó khiến hắn thấy cảm kích trong lòng bất giác thấy quý con người này.

Hắn nghĩ “Ta không phải là người luyện võ nên đâu cần uống thuốc gia tăng công lực gì đó. Hơn nữa người ta phải vất vả lắm mới luyện được có năm viên thuốc, ta không có công gì mà lại nhận thành quả của họ thì thật không đành lòng”. Nghĩ thế hắn làm bộ nhúc nhích rồi mở mắt ra từ từ ngồi dậy.

Tiểu Vân thấy hắn tỉnh thì vô cùng vui mừng, chạy lại cạnh hắn:

- Huynh chưa chết thật sao?

Hắn trừng mắt nhìn cô:

- T hể ngươi mong cho ta chết sao? Ngươi quả là kẻ vô lương tâm.

Tiểu Vân khúc khích cười:

- Đại ca đừng tức giận nữa, ta đền cho huynh này.

Nàng đưa cho hắn một viên thuốc. Hắn đổi giận thành vui, cười nói:

- Ta không giận ngươi nữa đâu, viên thuốc này rất quý ta không dám nhận, ngươi cứ giữ lại đi.

Tiểu Vân nhìn hắn rồi lại nhìn viên thuốc hỏi:

- Sao huynh biết đây là viên thuốc quý chứ?

- Ta... ta là đại phu nên vừa ngửi mùi đã biết là thuốc quý.

- Ra là thế, huynh đã biết là thuốc quý mà không nhận hay là huynh xem thường chúng ta?

Tiểu Vân nhìn hắn bằng ánh mắt ma mãnh, rồi nàng quay sang sư phụ nói lớn.

- Sư phụ vị huynh đài này là đại phu nên y nói là thuốc của các vị luyện chưa tới nơi tới chốn y không muốn nhận đó.

Thiếu Vũ vội bịt miệng nàng lại:

- Cô nương à ta không hề có ý đó, chỉ là ta...

- Vậy thì huynh mau nhận đi.

Hắn đành gượng cười cầm lấy viên thuốc. Tiểu Vân vui vẻ nói:

- Vậy là xong rồi, ta không còn nợ huynh nữa.

Bất ngờ nàng đổi thái độ kẻ dao vào cổ hắn:

- Bây giờ thì nói mau, ngươi đến đây làm gì? Định theo dõi bọn ta phải không? Nói.

- Không... ta... ta... ta bị lạc đường.

Nàng vẫn có ý hồ nghi hỏi lại:

- Ngươi bị lạc đường?

- Phải, phải, phải, tiểu cô nương à đúng là ta bị lạc đường mà.

- Cô nương là cô nương, cơ sao còn tiểu cô nương với đại cô nương chứ?

- Đúng vậy, là cô nương, ta nói sai.

- Xem ra ngươi cũng khá thật thà. Sư phụ à, người bảo phải xử lý hắn ra sao?

- Ném hắn xuống núi đi, bọn ta không muốn thấy tên tiểu tử này thêm một khắc nào nữa.

Ba lão quái chắc còn tức vì hắn không đem được lợi nên tỏ ra khá hậm hực.

Hắn đành cười trừ nói:

- Ba vị tiền bối, văn bối làm phiền các vị rồi. Văn bối xin đi ngay.

Nói rồi ba chân bốn cẳng chạy xuống núi, hắn sợ còn ở lại mấy kẻ này đổi ý thì nguy to. Tiểu Vân gọi với theo:

- Đây huynh tên gì vậy?

Hắn không quay lại đáp:

- Ta là Trương Thiếu Vũ.

- Còn ta là Tuyết Vân. Khi nào rảnh huynh lên đây chơi với ta nha.

Trong lòng hắn lúc đó chỉ nghĩ có thể rời khỏi nơi đây càng nhanh càng tốt chứ nói gì đến chuyện quay lại. Nhưng rồi không hiểu sao mà xui quẻ khiến gì mà mấy ngày sau hắn lại trở lại. Dần dần hắn trở nên thân thiết với Tiểu Vân và các sư phụ của nàng lúc nào không biết.

Chuyện xảy ra đã ba năm rồi vậy mà mỗi khi nhớ lại hắn ngỡ mới diễn ra hôm qua thôi.

Cầu Đề Cũ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Bị Bắt Đi

Trương Thiếu Vũ đang chìm đắm trong mạch hồi tưởng thì đúng lúc đó tên tiểu đồng của y hốt hoảng chạy vào, mặt cắt không ra giọt máu, cánh tay trái bị thương máu đang chảy xối xả:

- Công tử, không xong rồi..., không xong rồi...

Trương Thiếu Vũ vội chạy tới bịt vết thương cho y hồi hồn:

- Mau nói xem ai đã thương người?

- Công tử, mau ra khỏi đây đi, cháy... cháy rồi.

Thiếu Vũ và Thiên Hà giật mình nhìn ra, ngọn lửa rừng rực đang thiêu tới chỗ hai người, họ vội đỡ tên tiểu đồng chạy ra ngoài. Thiếu Vũ lay tên tiểu đồng hỏi:

- Rốt cuộc kẻ nào gây nên chuyện này?

- Lúc này tiểu nhân đang sắc thuốc thì thấy một bọn người mặt mày hung ác kéo tới chúng đánh nhau với Tuyết Vân cô nương, tiểu nhân thấy vậy vội chạy ra giúp thì bị chúng đá thương, sau đó chúng phóng hỏa đốt nhà...

Thiên Hà nghe nói có kẻ đánh nhau với Tuyết Vân thì sốt ruột hỏi:

- Vậy Tuyết Vân đâu?

- Lúc đó vô cùng lộn xộn, tiểu nhân nghĩ là cô nương ấy bị bọn chúng bắt đi rồi...

Thiên Hà và Thiếu Vũ chia nhau tìm kiếm xung quanh nhưng không thấy tung tích của Tuyết Vân.

Có lẽ nàng bị bọn người của Phong Di Lăng bắt đi rồi.

Thiên Hà nghĩ tới cảnh tên cháu của ác tặc đòi cưới Tuyết Vân mà đầu nóng bừng.

Tiểu Vân, nàng đang ở đâu? Tiêu Thiên Hà như điên như dại, tìm kiếm khắp sơn cốc nhưng bóng dáng Tuyết Vân vẫn bất vô âm tín.

Thiên Hà cuồng nộ xuất một đạo chưởng lực, toàn bộ cây cối xung quanh bị chưởng phong đánh nát.

Chàng thật quá vô dụng, hứa bảo vệ Vân nhi mà hết lần này tới lần khác để nàng rơi vào hiểm cảnh.

Trương Thiếu Vũ cũng không tìm thấy chút manh mối nào. Hai người đành thất vọng quay về. Sáng sớm hôm sau, họ cùng trở lại Giang Nam. Chỉ có tìm được Vân Kim Ngân mới có hy vọng biết được tung tích của Vạn Độc Tà Nhân. Hy vọng cứu Tuyết Vân chỉ có thể là ở đó.

“Phong Di Lăng chỉ cần người động tới một sợi tóc của Tuyết Vân, Tiêu Thiên Hà ta thề có cao thiên nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết.”

Ánh mắt Thiên Hà rét lạnh, quanh thân tản mát sát khí dày đặc.

Đừng nhìn chàng bình thường hiền lành, vô hại, chỉ cần chọc trúng nhược điểm của chàng sẽ thấy được mặt tà ác của chàng.

Dọc đường đi này, sát khí ngày càng mãnh liệt. Thêm một ngày chưa tìm được Tuyết Vân là thêm nguy hiểm đối với nàng.

Tuyết Vân quả là mệnh khổ, nàng chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi lại phải trải qua nhiều biến cố tới như vậy. Tuy nàng tỏ ra lạnh lùng cố gắng chống đỡ nhưng Thiên Hà vẫn cảm nhận được sự mệt mỏi của nàng. Chàng đã tự hứa sẽ không để nàng phải chịu thêm bất cứ thương tổn nào vậy mà lại không làm được. Lẽ nào chàng yêu nàng chưa đủ sâu sao?

Không đúng! Tuyết Vân là người duy nhất đến giờ phút này khiến chàng động tâm, là người duy nhất cho chàng ném trái đu đủ vị hỷ lạc ái ố, là người duy nhất khắc sâu trong tâm khảm chàng.

Đây là lần cuối, nhất định là lần cuối, sau này khi tìm được nàng rồi chàng nhất định sẽ nhốt nàng ở cạnh mình để yêu thương, bảo bọc cho nàng.

Nhưng Phong Di Lăng vì cháu hấn muốn có Tuyết Vân mà gây ra thanh thế lớn như thế liệu có đáng giá hay không? Là nàng còn giấu chàng điều gì? Hay là có âm mưu gì đằng sau tất cả những chuyện vừa xảy ra mà nàng chưa biết?

Trong hai giả thuyết này chàng nguyện chọn tin tưởng Tuyết Vân. Chàng đã một lần không tin tưởng nàng, nghi kị nàng là ma nữ khiến cho nàng lâm hiểm cảnh. Nay dù cho có chuyện gì thì chàng vẫn sẽ lựa chọn tin tưởng nàng, đứng về phía nàng.

Thiên Hà gấp rút tìm một cứ điểm truyền tin của Hắc Long hội. Hắc Long hội người đông thể mạnh muốn tìm người cũng dễ dàng hơn.

Tại một túp quán nhỏ, kim bài hắc long vừa truyền ra, nhanh chóng một nhóm đệ tử tìm tới chờ lệnh.

- Tiêu Nhị đường chủ có việc cần sai bảo?

Thiên Hà gật đầu nói nhanh:

- Thứ nhất, nhanh chóng truyền tin về tổng hội, ta vẫn bằng an nhưng hiện tại có chút chuyện cần xử lý nên chưa thể trở về được. Thứ hai, cho người tìm tung tích hai người Phi Yến Hạ Vũ và Nguyệt Hoa nhân Võ Bích Phương. Thứ ba, liên lạc cho các đệ tử tại Giang Nam chú ý mọi động tĩnh tại Vân Gia Trang, nếu có ai xuất hiện lập tức bắt giữ cho ta.

- Tuân mệnh!

Một loạt mệnh lệnh truyền xuống, mấy tên đệ tử gấp rút chọn khoái mã truyền tin.

Chứng kiến tốc độ hành sự của Thiên Hà và người Hắc Long hội Trương Thiếu Vũ âm thầm gật đầu tán thưởng, không hổ là một trong những bang hội lớn trong giang hồ.

- Tiêu huynh, Hắc Long hội quả nhiên danh bất hư truyền. Chắc sẽ nhanh tìm được Tuyết Vân.

Thiên Hà không vì thế mà bớt lo lắng, khẽ than:

- Chỉ mong nàng chờ được tới lúc ta đến cứu. Ta rất sợ Vân nhi bị bức bách mà làm ra chuyện tổn hại tới bản thân.

Trương Thiếu Vũ gật gù tán thành, bản tính Tuyết Vân hấn vô cùng hiểu rõ, chuyện Tiêu Thiên Hà lo lắng không phải là không có căn cứ.

Thiên Hà suy tính chốc lát rồi nói:

- Trương công tử, nơi đây là địa bàn của Hắc Long hội, huynh ở lại đây sẽ an toàn hơn. Ta nghĩ tự mình sẽ đi tìm Vân nhi.

Trương Thiếu Vũ phản nộ nói:

- Tiêu huynh sợ ta làm vướng tay chân sao? Huynh yên tâm đi ta sẽ không làm trễ nãi hành trình của huynh. Vân nhi giống như muối muối ta, ta cũng lo lắng cho nàng không kém huynh bao nhiêu đâu.

Thiên Hà cứng rắn cự tuyệt

- Trương công tử, đường xá xa xôi ta chỉ e huynh không thể trụ nổi. Ta dựa vào khoái mã và khinh công tin chắc sẽ nhanh chóng tới được Vân gia trang...

Trương Thiếu Vũ đâu có chịu thua, Thiên Hà người đầu thế một mình độc chiếm Vân nhi, nàng còn chưa có qua cửa nhà người a.

- Được, Tiêu huynh cứ đi trước, Trương mỗ cũng nhanh chóng đi theo, dựa vào cái gì mà bắt ta phải ngồi đây chờ chứ?

- Trương công tử, huynh cứng đầu như vậy làm trễ nãi chuyện tìm Vân nhi...

- Ta sẽ theo sát Tiêu huynh một tấc không rời...

- Huynh...

Hai người trừng mắt nhìn nhau không ai chịu thua kém. Cuối cùng người phải chịu thỏa hiệp là Thiên Hà.

Nhưng rất nhanh sau đó Trương Thiếu Vũ phải âm thầm hối hận. Tiêu Thiên Hà hẳn không cần phải tự hành xác như thế chứ. Một hơi mười mấy ngày hẳn đi không ngừng nghỉ, ngựa chết liền đổi ngựa khác, ăn uống trên lưng ngựa, không một phút nghỉ ngơi.

Quả thật Thiếu Vũ bị Tiêu Thiên Hà ép cho tới sắp kiệt sức, nhưng y là thần y, đâu dễ gục ngã như vậy. Tên tiểu tử họ Tiêu kia, ta không tin người trụ được lâu hơn ta đâu. Y cần rằng theo sát Thiên Hà. Hình ảnh công tử tuấn lãng của y giờ chật vật không chịu nổi.

Tiêu Thiên Hà cũng không kém hơn Trương Thiếu Vũ là mấy.

Mười mấy ngày trôi qua Thiên Hà gầy đi một vòng, khuôn mặt anh tuấn hốc hác, tiểu tụy, mắt thâm quầng vì thiếu ngủ nhưng chẳng mặc kệ hết thấy chỉ mong tìm được Tuyết Vân. Một ngày chưa tìm được nàng là một ngày chàng chưa ngưng nghỉ.

Trương Thiếu Vũ bắt đầu đi phải xuất ra các loại thuốc bổ trân quý để giúp Tiêu Thiên Hà duy trì, nếu để hắn gục ngã thì càng thêm rắc rối. Tim Vân Nhi vẫn phải dựa vào hắn không ít.

Cứ thế hai người một trước một sau, ngựa phi xé gió, phá tan màn đêm nhằm hướng Vân Gia Trang lao tới!

Cầu Đề Cũ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Lại Gặp Kiểm Pháp Phi Vân

- Năm lần bảy lượt phá hỏng kế hoạch của ta. Có phải các người định làm phản không?

Vị thiếu chủ tức giận thét lớn.

- Tại sao không mang được Dương Tuyết Vân về? Tứ đại sát thủ cũng không thể bắt được một cô nương võ công bị phế sao?

- ...???...

- Các người câm cả rồi sao mau nói đi chứ? Dương Tuyết Vân hiện giờ ở đâu? Các người đã làm gì nàng ta rồi?

- Thiếu chủ quả thực là bọn thuộc hạ bị oan. Thuộc hạ vốn đã bắt được Dương Tuyết Vân...

- Thiếu chủ xin người minh xét...

- Đã bắt được? Vậy nàng ấy đâu?

Vị thiếu chủ ngừng vực hỏi lại.

- Thuộc hạ theo lời dẫn của thiếu chủ tới nhà thần y Trương Thiếu Vũ, đang định châm lửa đốt nhà thì Dương Tuyết Vân xuất hiện. Thuộc hạ có đánh nhau với cô nương ấy và bắt cô nương ấy mang đi. Nhưng giữa đường lại nảy ra một Trình Giảo Kim...

- Có ba người mặc đồ đen xuất hiện đã bắt cô nương ấy mang đi. Võ công của ba người này cực kỳ lợi hại, khinh công tuyệt đỉnh vô song, thuộc hạ không phải là đối thủ.

Thiếu chủ sa sầm nét mặt:

- Các người có nhận ra họ thuộc môn phái nào trên giang hồ không?

Bọn sát thủ nhìn nhau rồi nhìn thiếu chủ lắc đầu.

- Thiếu chủ, bọn thuộc hạ vô năng làm hỏng việc của thiếu chủ, xin thiếu chủ trách phạt.

Thiếu chủ nói:

- Trách phạt các người cũng chẳng có ích gì, chỉ bằng cho các người cơ hội lập công chuộc tội.

- Tạ ơn thiếu chủ tha mạng. Thiếu chủ cần gì xin cứ dặn dò.

Thiếu chủ hạ giọng nói nhỏ vào tai bọn sát thủ mấy câu. Chúng dạ ran rồi đồng thanh hô lớn:

- Tiêu diệt Bạch đạo, thống nhất giang hồ. Thiếu chủ anh minh thần vũ, oai chấn bốn phương.

Sau khi bọn sát thủ lui đi, vị thiếu chủ trầm ngâm suy nghĩ rồi nói khẽ:

- Ba kẻ đó là ai? Chúng cần gì ở Dương Tuyết Vân?

Lúc đó hắc y nhân đứng phía sau, bước tới, mang cho vị thiếu chủ một chén trà. Người thấy hương trà thơm, sắc mặt vị thiếu chủ như dịu lại.

- Tam thúc, thúc nói xem trên giang hồ hiện nay những ai có bản lĩnh vượt qua tứ đại sát thủ của chúng ta?

Hắc y nhân lắc đầu nói:

- Những môn phái mà ta biết thì không có mấy người. Còn những cao nhân đã ẩn tích trên giang hồ mấy chục năm nay thì khó nói lắm.

Thiếu chủ hơi nhú mày nói:

- Họ muốn gì ở Dương Tuyết Vân?

- Có thể là vì kho báu chăng?

Giả thiết này của hắc y nhân có vẻ vô cùng hợp lý nên thiếu chủ gật đầu nói:

- Nếu là như thế thì ta yên tâm rồi. Chúng sẽ không làm hại tới tính mạng Vân nhi chừng nào chưa tìm ra tung tích kho báu. . .

Hắc y nhân hỏi:

- Thiếu chủ vẫn lo cho an nguy của Dương Tuyết Vân?

Thiếu chủ bật cười ha hả:

- Ha ha ha, thúc nghĩ ta vì tình riêng mà lo cho Dương Tuyết Vân sao? Ta năm lần bảy lượt bảo vệ cô nương ấy vì quân cờ này vô cùng quan trọng, muốn đánh thắng ván cờ này phải nhờ vào nó đấy.

- Còn Tiêu Thiên Hà? Sao thiếu chủ không giết hắn?

Thiếu chủ thở dài:

- Ta đã có nước cờ dành riêng cho y rồi. Dương Tuyết Vân là điểm mấu chốt, nay không bắt được nàng đành phải dùng kẻ thế thân thôi.

Hiểu ra thâm ý của thiếu chủ, hắc y nhân giật mình lo sợ.

Bao nhiêu năm qua hắn nuôi dạy thiếu chủ lớn lên trong thù hận. Lúc ăn cũng nhắc tới thù hận, lúc ngủ cũng thù hận, thậm chí ngay cả lúc luyện công, đọc sách cũng không quên nhắc tới thù hận.

Trong đầu thiếu chủ lúc nào cũng có một chữ THÙ ngự trị.

Để báo thù thiếu chủ của bất chấp tất cả, ngay cả Dương Tuyết Vân, người con gái mà thiếu chủ đem lòng yêu thương, thiếu chủ cũng không ngần ngại hi sinh vì mục đích báo thù.

Hắc y nhân nghĩ thầm “Liệu có ngày nào đó để thực hiện kế hoạch của mình, thiếu chủ sẵn sàng hi sinh cả ta không?”. Hắn biết điều đó chắc chắn sẽ xảy ra nhưng dẫu có thế thì hắn cũng cam tâm tình nguyện hi sinh cho đại nghiệp thống nhất giang hồ của thiếu chủ.

Như sức nhớ ra chuyện gì hắc y nhân hỏi:

- Thiếu chủ, sao Tiêu Thiên Hà lại quay lại Giang Nam, chỗ hắn nên đến lúc này là Hắc Long Hội mới đúng.

Thiếu chủ nói khẽ:

- Hắn đến Giang Nam với mục đích Vân Kim Ngân hồng tra ra tung tích Phong Di Lăng. Có lẽ hắn cho là Dương Tuyết Vân bị Phong Di Lăng bắt đi.

Hắc y nhân gật mình nói:

- Vân Kim Ngân? Chẳng phải sát thủ chúng ta sai đi truy tìm nàng ta về báo là nàng ta cùng kẻ lạ mặt kia đã chết mất xác trên sa mạc rồi sao?

Thiếu chủ lắc đầu nói:

- Chưa đâu. Nàng ta vẫn còn sống. Kẻ lạ mặt cứu nàng ta không ai khác chính là Dương Tuyết Vân. . .

- Lại là Dương Tuyết Vân à. Thiếu chủ, nếu thế thì cô ta đã biết được không ít về chúng ta.

Thiếu chủ gật đầu:

- Đúng thế, nhưng không cần phải lo, sẽ chẳng ai tin lời nàng ta nói đâu, ngoại trừ tên Tiêu Thiên Hà. Nhưng hiện nay nàng ta còn chưa thể lo cho bản thân mình thì làm sao lo chuyện bao đồng của võ lâm được.

Hắc y nhân nghe thiếu chủ nói thế thì hoàn toàn yên tâm, hễ thiếu chủ của hắn đã muốn ai chết vào canh ba thì kẻ đó không thể sống sót tới canh năm. Hắc y nhân nói:

- Vụ việc Vân gia trang hiện tại vẫn chưa có thêm chút manh mối nào. Thiếu chủ có chủ kiến gì chăng?

Thiếu chủ lắc đầu. Hắc y nhân nói tiếp:

- Thiếu chủ, còn chuyện quy tụ bọn Hắc đạo...

Thiếu chủ đưa tay ra hiệu cho Hắc y nhân không cần nói tiếp rồi nói:

- Chuyện đó thúc cứ lo liệu. Hiện ta còn có việc quan trọng hơn.

- Ta nghĩ thiếu chủ nên xuất hiện lúc này là hợp lý nhất, nếu thiếu chủ trở thành Minh Chủ hắc đạo thì chuyện nhất thống giang hồ xem như đã hoàn thành một nửa...

Thiếu chủ mỉm cười lắc đầu:

- Chưa phải lúc, nếu ta xuất hiện lúc này đại sự khó mà thành. Thúc không cần phải lo, mọi chuyện ta đã suy tính chu đáo rồi. Nhất thống giang hồ là chuyện nay mai thôi. Việc trước mắt của ta là tiêu diệt hết cừu nhân.

Hắc y nhân nói:

- Ta tin ở thiếu chủ. Bây giờ ta sẽ đi lo việc tiếp đãi quần hùng.

Thiếu chủ gật đầu:

- Tam thúc bảo trọng!

Hắc y nhân vừa đi khỏi, vị thiếu chủ cũng rời căn phòng bước ra khu vườn phía sau.

Không khí trong lành xưa tan về u ám trên gương mặt hắn, ánh nắng ban mai khiến khuôn mặt dăm chiêu của hắn giãn ra.

Thiếu chủ khẽ vung tay, ánh kim quang chớp nhoáng, thanh kim kiếm lập tức rời khỏi vỏ.

Uy lực từ thanh kiếm phát ra khiến cây cỏ trong vườn đổ rạp, đất đá bay vèo vèo.

Thiếu chủ hú lên một tiếng trong trẻo, thân ảnh vọt ra, tà bạch y chớp động liên hồi theo đường kiếm của hắn.

Kiểm pháp của thiếu chủ vô cùng kì ảo, biến hóa khôn lường, mỗi chiêu mỗi thức đều quyết đưa đối phương vào đường tử địa.

Thứ kiếm pháp mà thiếu chủ đang sử dụng vô cùng quen thuộc.

Phải rồi đó chính là thứ kiếm pháp thần tốc, tàn độc, đoạt mạng người trong nháy mắt, thứ kiếm pháp đã lấy mạng Không Văn đại sư, Tịnh Vân sư thái, toàn gia Long gia bảo và mấy trăm nhân sĩ giang hồ tại Hân Mai Cốc.

Phi Vân Kiếm pháp của nhà họ Vân!

Lẽ nào thiếu chủ chính là Vạn Độc Tà Nhân Phong Di Lăng?

Có lẽ là không phải.

Xét về tuổi tác Phong Di Lăng đã ngoại tứ tuần trong khi thiếu chủ có lẽ chỉ trạc ngoài hai mươi tuổi.

Vậy thiếu chủ có quan hệ gì với nhà họ Vân mà lại biết Phi Vân kiếm pháp?

Hắn có mối thâm thù huyết hải gì với giang hồ mà phải ra tay tàn độc như thế?

Nhân vật Vạn Độc Tà Nhân mà giang hồ đồn đại liệu có thật sự tồn tại? Chỉ có hắn mới có thể trả lời.

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Phi Ung Chương Tái Xuất

Tiếng ồn ào, huyền não vang lên từ một chiếc tàu lớn đến từ hướng đông.

Chủ tàu đang ra sức khuyên can một chàng thiếu niên tha chết cho mấy người khách của y.

Chàng thiếu niên ngạo nghễ đứng quay lưng lại với y, phía sau chàng một đám người đang quỳ mọp xuống van xin không ngớt.

Cạnh chàng một thiếu nữ xinh đẹp dịu dàng mỉm cười, nói với chàng những câu gì đó bằng tiếng Phù Tang.

Chàng trai nhẹ nhàng đáp lại rồi từ từ quay nhìn chủ tàu và bọn người đang sợ hãi quỳ lạy. Khuôn mặt chàng ẩn sau một chiếc mặt nạ bằng sắt nhưng đôi mắt kiên nghị của chàng tỏa ra thứ ánh sáng khiến ai nhìn vào cũng phải rợn người.

Chàng gần từng tiếng:

- Nếu muốn sống lập tức cắt lưỡi đi...

Lời chàng thốt ra như mệnh lệnh khiến cho những kẻ đang quỳ mọp kia sợ hãi run lẩy bẩy, nhưng chúng không thể làm trái ý chàng, chúng biết hậu quả của việc khiến chàng tức giận thêm một lần nữa.

Mặc dù tay chúng run nhưng vẫn phải tự cầm lấy con dao để cắt lưỡi mình. Việc này mấy ai dám làm chứ? Nhưng bọn chúng vẫn phải làm bởi đó là mệnh lệnh của chàng thiếu niên kia. Đó cũng là hậu quả của việc chúng dám buông lời cợt ghẹo người đàn bà của chàng. Tự cắt lưỡi là hình phạt đáng sợ nhưng cũng nhẹ nhàng cho chúng lắm rồi.

Thiếu nữ cau mày nhìn bọn người đang quỳ rồi đưa mắt nhìn chàng trai khề lắc đầu. Dường như nàng không muốn mùi máu hôi thối của những kẻ kia làm ảnh hưởng tới nhã hứng của nàng. Đây là lần đầu nàng được đi xa, khám phá ra nhiều điều mới lạ mà xứ Phù Tang không có. Nhất là được ở bên cạnh tình lang của mình dù nơi đó có là đảo hoang hay sa mạc khô cằn nàng cũng chẳng quan tâm. Trong mắt nàng lúc này chỉ có chàng thiếu niên anh tuấn kia.

Chàng thiếu niên không muốn làm phật ý người đẹp nên chau mày quát:

- Các người cút hết xuống dưới cho khuất mắt ta. Đừng để ta thấy các người lảng vảng gần nướng tử của ta nếu không chó trách.

Bọn người kia lọp mọp cúi lạy, cảm tạ tha mạng rồi rít, rồi lẳng lẳng lui dần. Có cho chúng gan hùm mật báo chúng cũng chẳng dám ngược nhìn mỹ nhân xinh đẹp kia chứ nói gì lảng vảng quanh nàng, bởi chúng biết tài nghệ của phu quân nàng, chính là chàng thiếu niên vừa tha mạng cho chúng.

Hai người họ quả là một đôi kim đồng, ngọc nữ. Thiếu nữ tha thướt, dịu hiền, còn chàng trai thì hiên ngang anh tuấn. Quả là trên đời khó có cặp thứ hai.

Lão chủ tàu đưa tay áo lên lau mồ hôi. Lão nhớ lại những gì vừa xảy ra mà kinh tâm động phách.

Mọi chuyện đều bắt nguồn từ khi đôi nam nữ kia lên thuyền.

Trên thuyền của lão đa phần là các thương nhân tới từ Trung Nguyên. Họ buôn bán vũ khí với Huyết Phù Môn tại Phù Tang.

Con thuyền của lão mỗi tháng lại tới Phù Tang một lần, và lão nhận được rất nhiều món lợi từ bọn thương gia và cả từ Lệnh Chủ Huyết Phù Môn tương thưởng. Lần này cũng không khác bao nhiêu lần trước, lão chở các thương nhân tới Phù Tang buôn bán, lúc quay về lão hí hửng vì chuyến này thu đậm. Bỗng nhiên là chiếc rương mà Âu Dương Lệnh Chủ ban thưởng cho lão vô cùng nặng, chắc hẳn bên trong chứa rất nhiều vàng bạc, châu báu. Lão chỉ cần nghĩ thôi cũng thấy hứng khởi rồi.

Đem đến lão thổi ngọn đèn trên bàn sáng hơn, mặc thêm lớp áo lông cừu rồi cẩn thận mở rương đồ ra xem.

Chiếc rương bật mở trước mắt lão, lão tròn tròn mắt nhìn, trán giật giật liên hồi, hỏ khẩu méo xệch lại.

Trong rương chẳng phải là vàng bạc, châu báu gì mà có một nam một nữ đang ngồi dựa vào nhau ngủ.

Thiếu nữ trông muôn phần mỹ miều xinh đẹp. Lão cứ tưởng là Lệnh Chủ Huyết Phù Môn ban cho lão làm thiếp chứ có ngờ đâu lại mang lại tai họa cho lão.

Chàng thiếu niên đi cùng nàng võ nghệ phi phàm. Lão tuy biết hai người này chắc hẳn là phản đồ của Huyết Phù Môn đang trên đường trốn chạy nhưng cực chẳng đã đành phải mang theo.

Trên đường đi về đẹp của thiếu nữ sao tránh khỏi sự ham muốn của bọn thương nhân. Chúng hau háu nhìn nàng ánh mắt toát ra sự ham muốn dục vọng.

Đêm hôm trước một tên thương nhân tìm đến lão. Kẻ này là đại phú ở Hào Châu, gia tài của hắn không sao đếm xuể. Hắn hứa sẽ cho lão thật nhiều ngân lượng nếu lão giúp hắn đoạt thiếu nữ về làm tiểu thiếp lục phòng.

Ban đầu lão còn e ngại chàng thiếu niên nhưng vì tối mắt trước món lợi mà lão được hưởng nên lão nhắm mắt làm liều. Lão dẫn bọn người dưới bí mật bỏ thuốc độc vào thức ăn của chàng thiếu niên. Loại độc dược này đủ lấy mạng chàng và thiếu nữ đương nhiên thuộc về tên đại phú kia và ngân lượng sẽ là của lão.

Nhưng lão không thể ngờ chàng thiếu niên đó không hề hấn gì, chàng thản nhiên ăn đồ ăn do lão mang tới. Lão cứ ngỡ chàng trúng độc nhưng để chắc ăn, khi thấy chàng vừa gục xuống lão lên tới sau lưng định đâm một dao xuyên tim chàng.

Con dao vừa giơ lên thì đã rơi ngay xuống đất, lão đứng chết trân, mắt như muốn lòi ra, miệng há hốc rồi lắp bắp “Quý! Có quý...”. Chàng thiếu niên đó rõ ràng là quý bởi không có người thường nào sống sót khi trúng Xuyên Hạch Tán.

Và giờ đây quý đang đòi mạng lão!

- Thiếu hiệp, xin hãy tha mạng...

Chàng trai chiếu ánh mắt lạnh lẽo nhìn:

- Kẻ nào sai người làm chuyện này?

Đương nhiên là lão phải khai! Khai không sót một câu!

Chàng thiếu niên tỏ ra hết sức phẫn nộ và chỉ một chút nữa thôi là đã giết sạch bọn người trên tàu, trong đó có cả lão nếu như thiếu nữ không lên tiếng khuyên can.

Cả cuộc đời lão đi lại không ít nơi, quen biết với đủ hạng người nhưng hạng người như chàng thiếu niên này quả là chưa từng gặp.

Lão tuy được chàng tha mạng nhưng mới làm ăn lại bị phá hỏng, chở người của Huyết Phù Môn đào tẩu lại thêm một mối họa khôn lường. Nếu như Âu Dương Lệnh chủ mà biết được thì đừng nói chỉ đến cái mạng lão mà cả mạng của mười tám đời tổ tông nhà lão cũng khó lòng giữ nổi.

Nghĩ tới đó mà lão toát hết mồ hôi hột. Lão thận trọng lấy giấy viết, viết vội vàng mấy chữ rồi buộc vào chân bò câu, đưa tin về đất liền. Xong việc lão mới yên tâm lên giường ngủ một giấc.

Lên đênh trên biển mấy tháng trời cuối cùng cũng về tới Trung thổ.

Đám thương nhân lập tức mang hàng hóa rời tàu. Đôi thiếu niên nam nữ vui vẻ nắm tay nhau hòa vào dòng người đi xuống, nhưng họ không ngờ rằng có rất nhiều ánh mắt thiếu thiện cảm đang dõi theo họ.

Hai người dạo chơi chán chê rồi vào một phạn điểm, gọi com ăn. Đang lúc vui vẻ thì bỗng nghe ngoài cửa có tiếng hát cất cao:

- Thiếu hiệp làm việc tốt.

Người thứ hai hát tiếp:

- Mau thí cho ta một bát com!

Chàng thiếu niên ngẩng lên nhìn, thấy bốn người ăn xin cùng đứng dàn hàng ngang trước cửa nhìn chàng. Chàng biết bốn kẻ đó có ý xấu, lòng thầm e ngại. Lại nghe gã thứ ba hát:

- Thiên đường có lối người chẳng tới.

Gã thứ tư hát tiếp:

- Địa ngục vô môn lại xuống đây!

Bốn gã này hát bài ăn xin Liên Hoa Lạc, mỗi gã tay đều cầm một chiếc bát mẻ, tay trái chống một cành cây, vai đeo năm túi.

Chàng thiếu niên biết bọn họ có địa vị không nhỏ trong Cái Bang nhưng không hiểu sao lại muốn tìm mình gây sự?

Bốn gã hành khất lại hát bài ăn xin, họ hát đi hát lại ba lần, lần nào đến mấy câu “Địa ngục vô môn lại xuống đây”, âm điệu cũng chứa đầy sát khí.

Chàng thiếu niên cứ thông thả ăn com, không thèm để ý đến. Thiếu nữ thấy điệu bộ rách rưới thảm thương của họ thì động lòng thương. Nàng lấy mấy

đỉnh bạc trong túi bước tới bỏ vào chén cho họ. Một tên ăn mày bắt ngờ thò tay chụp vào huyết mạch môn trên tay thiếu nữ rồi nói to:

- Tiểu cô nương đã không chịu bỏ thí một bát com có sao còn nầy lòng tham muốn cướp chút bạc mọn của bọn ta nữa.

Hành động của gã mau lẹ khiến chàng thiếu niên không kịp ứng biến. Người trong quán thấy mấy tên ăn mày hô hoán thì kéo tới xem, không ngừng chỉ trỏ.

Chàng thiếu niên từ từ đứng dậy nói:

- Không biết các vị bằng hữu trong Cái Bang tìm tại hạ có chuyện gì, sao lại làm khó nương tử của tại hạ?

Một tên nói:

- Bọn ta chỉ muốn xin bát com ăn, không làm khó dễ ai khác...

Tên khác nói:

- Bọn ta bốn nam nhi không thể bắt nạt một cô nương nhỏ bé, để cho hảo hán giang hồ chê cười được. Chỉ mong các vị có thể nói mấy câu công đạo mà thôi.

- Đúng vậy...

Chàng thiếu niên hừ một tiếng nói:

- Các người nói nương tử ta lấy cấp tiền của các người, liệu có bằng chứng gì không?

Tên khiêu hóa đáp:

- Ta bắt tận tay như vậy chẳng phải là có bằng chứng rồi sao?

Chàng thiếu niên cười khẩy:

- Thế nếu ta bắt người rồi cũng vu là người ăn cắp tiền của ta có được chăng? Ý ta muốn biết trên mấy đỉnh bạc của các người có dấu hiệu gì chứng tỏ người là chủ nhân của chúng không thôi.

Gã ăn mày đắc ý nói:

- Trên đỉnh bạc của ta có hai vết lõm, là do ta trong lúc cao hứng đã dùng tay bóp.

Gã nói rồi xòe tay đưa đỉnh bạc ra, bên trên quả có hai vết lõm do dấu tay để lại. Mọi người xung quanh thấy thế đều lắc đầu thề lười. Chàng thiếu niên thân nhiên đưa tay cầm nén bạc lên ngắm soi rồi cười nhẹ.

- Tại hạ không hề thấy vết lõm nào cả.

Mấy tên ăn mày trở mặt ra nhìn, hóa ra chàng thiếu niên đã dùng công lực bóp thối bạc bẹp dúm, không còn nhận ra hình dạng nữa.

Mặt tên nào cũng biến sắc, chúng không ngờ võ công của đối phương lại có thể đạt đến cảnh giới cao thâm này, bóp méo nén bạc không hề đơn giản một chút nào chỉ e là ngay cả các bậc tôn sư võ học mới có thể làm nổi vậy mà chàng thiếu niên này bắt quả ngoài hai mươi sao có thể đạt tới công lực ghê gớm như thế.

Thiếu nữ bị một tên ăn mày khống chế, trong lòng hoảng sợ nhưng thấy chàng trai bóp nát đỉnh bạc thì thích thú khúc khích cười. Nụ cười tiêu hồn của nàng khiến tên khiêu hóa lao đảo thật lúi ra sau mấy bước rồi té phịch xuống đất.

Chàng thiếu niên liền kéo thiếu nữ tới bên mình. Lúc này mới lạnh lùng quát:

- Các người muốn gì?

Một gã đáp:

- Bọn ta muốn xin chút com thừa, nhưng nếu thiếu hiệp không chịu ban cho thì đành xin tí huyết vậy...

Chàng thiếu niên cười gằn:

- Huyết của các người có được chăng?

Bốn tên hành khất cười ngất:

- Nếu thiếu hiệp tự thấy mình có bản lãnh. Có điều huyết của bọn ta có giá quá cao, ngay cả bọn ta cũng không thể mua nổi sao có thể cho thiếu hiệp xin

đễ dàng như thế được.

Chàng thiếu niên bật cười to:

- Thật là cao ngạo!

Tiếng cười của chàng tắt giữa chừng.

Bình, bình, bốn gã hành khất văng ra xa nằm lẫn lóc trên mặt đất.

Bọn chúng lồm cồm bò dậy, mặt cắt không ra giọt máu.

Mọi người chưa hết ngơ ngác, không biết chàng thiếu niên đã sử dụng thủ pháp gì đã thương bốn tên khiêu hóa. Chàng ra tay quá nhanh.

Một người ngồi cách đó không xa, mặt tái mét, lảo nhảm:

- Phi Ứng Chương?

Phi Ứng Chương là chương pháp nhất tuyệt của võ lâm trong khoảng một trăm năm nay, đương thế không có mấy người sánh kịp. Nó vốn đã tuyệt tích cùng với ma giáo mấy chục năm trước nay sao lại xuất hiện ở đây?

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Thiết Diện Cuồng Long

Bốn tên khiêu hóa đưa mắt nhìn nhau. Họ không ngờ lại gặp phải đối thủ lợi hại như vậy.

Mấy tháng trước vốn nhận được phi cấp truyền thư của Tư Mã Thành nói việc làm ăn của gã bị phản đồ Huyết Phù Môn phá hỏng, muốn Cái Bang tương trợ bắt hai tên phản đồ để gã ăn nói với Âu Dương Lệnh Chủ Huyết Phù Môn.

Hôm nay tàu của Tư Mã Thành vừa cập bến, bốn người bọn họ nhanh chóng theo chân chàng thiếu niên và nương tử của hắn. Không ngờ rằng võ công của đối phương lại vượt xa tưởng tượng của họ.

Một người trong bốn tên khiêu hóa ôm ngực bước lên quát:

- Tiểu tử, chương pháp khá lắm. Không hổ môn đồ Huyết Phù Môn. Mau để lại tên tuổi?

Thiếu niên cười nhạt nói:

- Gọi ta là Thiết Diện Cuồng Long...

“Thiết Diện Cuồng Long”, chàng thiếu niên trên mặt mang mặt nạ bằng bạc, hình thù cực kì quái dị, trên lưng mang một thanh kiếm dùng vải bọc kỹ, khí thế hiên ngang lẫm liệt.

Nội lực hồn hậu, chương pháp nhất tuyệt, mang danh phản đồ Huyết Phù Môn, nhân vật này không biết sẽ gây ra sóng gió gì cho giang hồ vốn lâu nay không được yên tĩnh.

Gã khiêu hóa lảo nhảm vài lần cái tên Thiết Diện Cuồng Long rồi ra hiệu cho ba người còn lại rút lui.

- Tiểu tử, lần sau gặp lại sẽ không dễ dàng buông tha ngươi...

Nhưng Thiết Diện Cuồng Long đâu dễ để cho họ đi, một chương xuất ra mang cả bốn người xoay vòng trên không trung rồi rớt xuống dưới chân chàng.

- Ta nói là để cho các người đi sao?

Từng bước, từng bước đi tới, bước chân chậm rãi nhưng khiến cho trái tim bốn người treo cao những tảng vọt ra khỏi họng. Sống trong giang hồ bấy lâu họ chưa gặp cảnh nào khủng bố tới như vậy.

- Tại sao muốn làm khó bọn ta?

Một gã khiêu hóa lớn mặt phun một bãi nước bọt trúng người Thiết Diện Cuồng Long quát:

- Phản đồ Huyết Phù Môn, ngươi nói xem bọn ta có nên mang ngươi đi gặp lão già Âu Dương Đông Phong?

Tên khác tiếp lời:

- Đến lúc đó hai ngươi sẽ bị lão bầm thây vạn đoạn.

- A, vị nương tử kia xinh đẹp như thế có khi nào lại là cơ thiếp của lão già họ Ân Dương không? Đã nhiều năm lão không tới Trung Nguyên chắc là bận vui vậy thế thiếp.

- Ha ha, huynh đệ ngươi cũng thật lớn mặt, đoạt cơ thiếp của Lệnh chủ không nói, lại lớn gan cùng nàng bỏ trốn. Tưởng có chết cũng được một đoạn phong lưu nha.

Nghe mấy tên khiêu hóa nói, Thiết Diện Cuồng Long vô cùng ngạc nhiên, sao họ có thể biết hai người bọn họ từ Huyết Phù Môn tới? Không lẽ Âu Dương Đông Phong đã phát lệnh truy nã hai người họ? Mẫu thân giúp chàng trốn chạy liệu có bị Âu Dương Đông Phong giận cá chém thớt?

- Huyết Phù Môn cái gì, bọn ta chưa từng nghe tới.

- A, lão già Tư Mã Thành đã có vẽ chân dung hai người các ngươi lẽ nào lại nhận sai?

Thiết Diện Cuồng Long âm thầm nghiền răng ken két, Tư Mã Thành hay cho Tư Mã Thành, lão cả gan nhờ người Cái Bang tới đối phó với chàng. Lão đây là tìm đường chết?

Nghe đoạn Thiết Diện Cuồng Long vội tới nâng bốn người Cái Bang lên, để họ an tọa trên ghế, chấp tay cung kính nói:

- Các vị tiền bối Cái Bang, sự việc này có chút hiểu lầm. Tại hạ và nương tử vốn không phải môn đồ Huyết Phù Môn gì đó. Là lão già Tư Mã Thành vốn tham lam sắc đẹp của nương tử tại hạ, muốn độc chết tại hạ để chiếm đoạt nàng nhưng sự việc không thành nên mới vu oan cho tại hạ. Chẳng hay các vị có thể tìm hẩn tới đối chất với tại hạ?

Mấy người Cái Bang đưa mắt nhìn nhau khó hiểu, Tư Mã Thành là thương nhân có tiếng tại Tuyền Châu, lại tương trợ Cái Bang không ít, không lý nào lại vì chuyện này mà gây rắc rối cho Cái Bang? Chỉ cần đối chiếu trắng đen sẽ rõ ràng.

Một người liền nhanh chóng huyết sáo ra hiệu, một tên đệ tử liền nhanh chóng chạy đi mời Tư Mã Thành. Nhưng Tư Mã Thành sau khi về đến nhà, đã nhanh chóng cho người dọn dẹp toàn bộ gia quyến cùng cơ ngơi tài sản đi mất hút không để lại chút tung tích gì.

Tư Mã Thành là sợ Âu Dương Lệnh Chủ trách tội, nhưng lại khiến cho Cái Bang tin tưởng lời nói của Thiết Diện Cuồng Long là đúng sự thật.

Bốn người Cái Bang vội vã đứng lên chấp tay nói:

- Cái Bang ta tin lời nói xằng bậy của gã họ Tư Mã mà gây tổn thương hòa khí với thiếu hiệp, mong thiếu hiệp và phu nhân không trách.

Thiết Diện Cuồng Long cười khiêm tốn nói:

- Không dám, không dám, chỉ là hiểu lầm các vị tiền bối không cần để tâm. Nào, mời bốn vị tiền bối cùng ngồi xuống đây, chúng ta cùng uống vài chén. Không đánh không quen biết, sau này trên giang hồ còn cần tới Cái Bang hỗ trợ nhiều.

- Thiếu hiệp khiêm tốn rồi, bằng vào võ công hiện tại của thiếu hiệp giang hồ có mấy đối thủ.

Sau ít lời khách sáo, Thiết Diện Cuồng Long giúp bốn người Cái Bang vận công trị thương, rồi cùng họ hàn huyên ít chuyện giang hồ.

Một người họ Hoa, gọi là Lăng Khách Từ Tiên nói:

- Long thiếu hiệp, ít ngày tới tại Hắc Long hội các anh hùng sẽ cùng tới định đoạt chuyện võ lâm, chẳng hay thiếu hiệp có nhã hứng cùng đi với chúng ta?

Thiết Diện Cuồng Long ồ lên một tiếng đầy hứng thú hỏi:

- Hắc Long Hội tụ tập hào kiệt quả là chuyện hiếm gặp, không ngờ tại hạ lại có cơ hội được diện kiến quần hùng võ lâm Trung Nguyên.

- Là Hắc Long Hội bắt được ma nữ, kẻ thù của võ lâm, chúng ta cùng tới định đoạt tội trạng của ả.

Nghe nhắc tới ma nữ, tay cầm rượu của Thiết Diện Cuồng Long run lên, chàng cố trấn định hỏi:

- Ma nữ à? Hắc Long hội đã bắt được ma nữ?

- Phải, Tiêu Nhị đường chủ đang trên đường áp giải ma nữ về Hắc Long hội. Nếu thiếu hiệp có hứng thú thì ngày mai lên đường cùng Cái Bang.

- Đa tạ các vị tiền bối, hôm nay tại hạ cùng nương tử nghỉ ngơi tại quán trọ này, ngày mai sẽ theo chân các vị tới Hắc Long hội.

Tiền chân bốn người Cái Bang, Thiết Diện Cuồng Long cùng nương tử mướn một gian phòng trọ nghỉ ngơi. Suốt mấy tháng lênh đênh trên biển họ đã không được nghỉ ngơi tốt.

Thấy phu quân tâm sự trùng trùng, thiếu nữ rót cho chàng một chén trà nói khẽ:

- Phong ca, chàng có tâm sự?

Thiết Diện Cuồng Long nắm tay thiếu nữ, để cho nàng ngồi vào lòng cười nói:

- Tuyệt Nghi, nàng đừng lo lắng. Là ta nghe được tin tức cừu nhân nên có chút kích động.

Thiếu nữ tên gọi Tuyệt Nghi nhẹ nhàng đưa tay tháo tấm mặt nạ trên mặt chàng trai, vuốt ve mi tâm nhũn nhặn của chàng:

- Phong ca chàng đã vất vả rồi, nghỉ ngơi cho tốt rồi ta cùng chàng đi tìm cừu nhân của chàng.

Tấm mặt nạ bằng bạc được gỡ bỏ, bên dưới hiện lên một khuôn mặt cực kì quen thuộc. Vân Minh Thiên, thiếu chủ Vân gia trang, người được cho là đã bị ma nữ giết chết trên bờ vực Thiên Sơn Cốc.

Hóa ra là chàng chưa chết, nhưng một năm qua chàng mất tích lại luyện được tuyệt học võ lâm là Phi Ứng chưởng pháp, nay lại cùng một giai nhân xuất hiện, lần này chàng có thể báo được thù diệt môn chăng?

Vân Minh Thiên ôm Tuyệt Nghi trong lòng, ánh mắt tình quái nhìn nàng nói:

- Phải, đã mấy tháng nay không thể nghỉ ngơi rồi. Tuyệt Nghi, nàng nhanh bồi phu quân của nàng ngủ a?

- A...

Vân Minh Thiên bế Tuyệt Nghi tới đặt lên giường, thâm tình nhìn nàng nói:

- Tuyệt Nghi, khổ cho nàng rồi.

Tuyệt Nghi lén đầu cười khẽ:

- Theo chàng, muội không sợ khổ. Chỉ cần chàng đối tốt với muội. không phụ bạc muội. Muội bây giờ đã không còn nhà để về...

Nhắc tới nhà khoé mắt Tuyệt Nghi có chút ẩm ướt. Vân Minh Thiên đau lòng thấy nàng lau lệ nói:

- Đợi một thời gian nữa phu thân của nàng nguôi giận ta sẽ mang nàng về tạ tội. Lúc đó chúng ta mang theo hai, ba đứa nhỏ gọi người là ngoại công ắt hẳn người sẽ bỏ qua cho chúng ta a.

Tuyệt Nghi xấu hổ cắn cắn môi nói:

- Phong ca, chàng không biết câu hỏi, cái gì mà ngoại công chứ?

Nhìn điệu bộ xấu hổ đáng yêu của nàng, Vân Minh Thiên cười ha hả chọc ghẹo:

- Bây giờ chúng ta nhanh chóng động phòng nếu không sẽ không kịp nga.

- A, chàng tự mình động phòng đi. Muội bây giờ là phải ngủ...

Tuyệt Nghi quần bách chui vào trong chăn trùm kín toàn thân, Minh Thiên cười lớn hơn, chui vào ôm chặt lấy nàng, hít thở hương thơm của nàng. Chẳng bao lâu bên tai Tuyệt Nghi vang lên tiếng thở đều đều của Minh Thiên, chàng đã say ngủ.

Tuyệt Nghi điều chỉnh lại tư thế nằm trong ngực Minh Thiên, ngắm nhìn khuôn mặt anh tuấn của chàng. Chàng luôn trêu chọc nàng nhưng chưa bao giờ đi quá giới hạn, đối với nàng vẫn luôn thủ lễ. Chàng nói đợi khi nào chàng báo thù rửa hận xong, chính thức cưới nàng làm thê tử từ lúc đó mới cùng nàng viên phòng. Tuyệt Nghi sẽ chờ chàng tới ngày đó.

Một đêm này hai người ôm nhau ngủ thật ngon, không mộng mị!

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tụ Hội Tại Hắc Long

Mới tờ mờ sáng mà quang cảnh Hắc Long hội đã nhộn nhịp hẳn lên.

Từ đằng xa đã lũ lượt từng đoàn người đổ về. Khu đất rộng bên trong đã được dọn dẹp sạch sẽ. Lũ đệ tử Hắc Long hội chuẩn bị vô cùng chu đáo để đón tiếp quần hùng.

Đại sảnh Hắc Long hội.

Quần hào đã tụ tập đông đủ.

Ai ai cũng hùng hực khí thế trừ gian diệt ác, biểu dương chính nghĩa.

Nhưng cái đó là họ nói ra miệng còn trong lòng mỗi người mỗi khác. Tất cả đang ngóng chờ Đường Chủ Thần Kiếm Đường.

Cái hẹn một tháng trước đã tới nhưng không hiểu sao giờ này Tiêu Thiên Hà cùng ma nữ vẫn chưa xuất hiện. Mọi người sốt ruột đứng ngồi không yên.

Tiêu Bất Phàm đi đi lại lại trong phòng, gương mặt lão hết sức khó coi. Lão liên tục hồi thúc đệ tử đi nghe ngóng tin tức của Thiên Hà. Mỗi lần có người quay về lão tỏ ra hồ hởi nhưng lập tức bị dội một gáo nước lạnh khi vẫn chẳng có tin tức gì của Thiên Hà và người Cô Lâu đường.

Bọn người Thần Kiếm đường thì có vẻ vui vẻ hơn, lần này đường chủ của chúng lập được công lớn nên đương nhiên danh tiếng của Thần Kiếm đường ngày càng vang xa hơn, đi đâu gặp người của Thần Kiếm đường cũng thấy vẻ mặt chúng dương dương tự đắc. Các đường khác thì vừa ngưỡng mộ vừa ghen ghét.

Đã quá ngọ mà Thiên Hà chưa xuất hiện càng khiến cho mọi người sốt ruột, đã bắt đầu có lời ong tiếng ve.

Tổng Huy Sơn vì vẫn còn hậm hực chuyện thua Thiên Hà nói:

- Theo tại hạ nghĩ các vị đừng mất công chờ đợi nữa. Có khi nào Hắc Long hội lại dễ dàng giao ma nữ ra như thế chứ.

Một kẻ khác trong phái Không Động nói:

- Phải đó, chắc bọn họ đoạt được bí kíp võ công...

Nhưng y chưa kịp nói hết thì những người khác đã đưa mắt ra hiệu cho y im lặng. Song kiếm Côn Lôn thì nói mỉa:

- Ta thấy Tiêu đường chủ và ma nữ đầu mây cuối mắt, chàng chàng thiếp thiếp coi bộ khá tâm đầu, có thể giờ này y đã cùng ma nữ cao chạy xa bay tới nơi nào đó rồi.

Tiêu Ngọc nghe mọi người nói xấu Thiên Hà thì trong lòng đã bức bối nay nghe Song kiếm Côn Lôn nói thế thì không nhịn nổi nữa quát lớn:

- Hai lão đạo sĩ mũi trâu kia, sao hai lão lại nói xấu Nhị ca của ta chứ. Có khi nào Nhị ca của ta lại có tình ý với con ma nữ xấu xa ấy. Hai lão còn ăn nói hồ đồ thì chớ trách Tiêu Ngọc ta vô lễ.

Một kẻ trong Cái Bang cười lớn:

- Đúng thế, hai vị đạo trưởng nói sai rồi. Sao Nhị đường chủ có thể để mắt tới con ma nữ xấu xí ấy trong khi đã có vị hôn thê là Tiêu Ngọc hiệp nữ đây.

- Ai cũng biết mặt mày con ma nữ ấy xấu không thể tả còn Tiêu Ngọc hiệp nữ lại xinh như hoa như ngọc...

Song kiếm Côn Lôn hừ một tiếng đáp:

- Bần đạo chưa hề nói sai, chính mắt bần đạo nhìn thấy.

Nhiều người nữa nói theo:

- Đúng thế bọn ta cũng nhìn thấy.

- Tiêu Nhị đường chủ ra sức bảo vệ cho ma nữ như thế không có tình ý thì là gì?

Tiêu Ngọc tức giận dậm chân nói:

- Các người đặt điều, Nhị ca ta không thể đối xử với ta như thế. Ta... ta...

Nàng hằm hằm nhìn Song Kiếm Côn Lôn, ý chừng muốn xuất thủ thì một cánh tay cầm lấy tay nàng kéo lùi lại.

- Muội muội, đừng vì tức giận nhất thời mà làm mất khí thế của Tiêu gia...

Tiêu Ngọc nước mắt lưng tròng thét:

- Đại ca, mấy người đó nói xấu Nhị ca, bọn họ thật xấu xa, độc ác...

- O kìa, muội tin vào những lời nói của họ sao? Khẩu thiệt vô bằng, muội đừng cho là thật. Ta tin nhị đệ không phải là hạng người đó.

Người vừa ngăn cản Tiêu Ngọc là Tiêu Ân Tuấn, đại thiếu chủ của Hắc Long Hội. Tiêu Ân Tuấn trạc hai lăm hai sáu tuổi, thân hình cao lớn, thần thái bất phàm, khí độ nhàn nhã, cô cao ngạo thế, khuôn mặt tựa như tạc bằng ngọc, đôi mắt sáng quắc. Hắn nghiêng mình thi lễ, rồi nhìn khắp lượt quần hùng cất tiếng sang sảng:

- Để các vị anh hùng chờ lâu, Hắc Long hội thật đắc tội, nhưng xin các vị hãy bình tĩnh chờ đợi, chớ đem lời đàm tiếu làm tổn hại uy danh của bốn hội.

Vân Minh Thiên cùng Tuyết Nghi theo người của Cái Bang tới Hắc Long hội, vốn muốn tận mắt gặp cừu nhân, cũng muốn nhìn qua Tiêu Thiên Hà, nay lại nghe bọn người này nói Thiên Hà cùng ma nữ có liên quan thì vô cùng tức giận.

Một cho bọn người tự xưng danh môn chính phái này, loại chuyện nực cười như thế mà cũng nghĩ ra để thù dệt được. Tiêu Thiên Hà là loại người gì lại có thể để ý một kẻ xấu xí, ác độc như ma nữ chứ.

Chàng không thể nhẫn nhịn mà ra mặt vì Thiên Hà, nói:

- Lời nói từ một phía sao có thể cho là thật. Chờ Tiêu Đường Chủ ra mặt mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

Du Đạt cười khẩy:

- Các vị tiền bối đây đều là người thành danh trên giang hồ, lý đầu lại đem lời bịa đặt để hủy hoại thanh danh của một kẻ hậu bối chứ?

Gã vừa dứt lời thì có tiếng thét be be:

- Quân khốn kiếp thối tha, sao còn dám ở đây khua môi múa mép làm nhục Nhị đường chủ chứ hả? Các người ngoài mặt thì lớn tiếng vì công đạo nhưng thực chất đều là một lũ tham lam, đục nước béo cò. Các người không cướp được người trong tay bọn ta nên muốn dùng ba tất lưỡi Tô Tần hồng khiến bọn ta mất mặt chứ gì?

Mọi người hết thảy đều quay lại nhìn. Người vừa nói là Mạc Nguyên. Lão cùng mấy đệ tử Cô Lâu đường còn sống sót lếch thếch bước vào. Mặt mũi ai cũng phờ phạc, đầu tóc rối bù, quần áo tối tả, có mấy người bị thương còn chưa lành.

Tiêu Ân Tuấn nhìn thấy đám người Mạc Nguyên thì không khỏi kinh hãi, trong đầu gã lơ mơ đoán ra đã có chuyện không hay với nhị đệ. Gã khoát tay, mấy người chạy tới đỡ đám người Mạc Nguyên vào. Chưa kịp để Mạc Nguyên yên vị gã đã hỏi dồn:

- Tam thúc, Hà đệ đâu? Sao mọi người lại ra nông nỗi này?

Mạc Nguyên tức giận thét lớn:

- Thiếu gia, cậu cứ hỏi đám người kia thì biết. Nhị thiếu gia đã bị bọn chúng hại chết rồi.

Thực chất đám người này không đáng gì tới việc Thiên Hà mất tích nhưng vì lão không tìm ra ai là kẻ chủ mưu nên đành đem tất cả tội lỗi trút hết lên đầu họ.

Đám người kia thẹn thò đưa mắt nhìn nhau. Có mấy kẻ nói mát:

- Nhị đường chủ của các người không hại chết bọn ta thì thôi chứ bọn ta có bản lĩnh gì mà đòi hại chết được y.

Mạc Nguyên tức khí vỗ bàn quát:

- Nếu không vì các người chặn đường đòi giao ma nữ lại còn sinh sự đánh nhau khiến Nhị thiếu gia bị thương thì đâu dễ bị bọn áo đen kia bắt đi chứ.

Tiêu Ân Tuấn nghe thấy Thiên Hà bị bọn áo đen bắt đi thì hốt hoảng hỏi dồn:

- Tam thúc nói rõ hơn đi, nhị đệ bị bọn người nào bắt đi chứ?

Mạc Nguyên đành thuật lại mọi chuyện. Tiêu Ân Tuấn nghe xong mặt đờng đờng sất khí:

- Rõ ràng các người không xem Hắc Long hội vào đâu cả mà...

Du Đạt cười khẩy:

- Rõ ràng là chúng tôi có ý tốt nhưng lại bị hiểu lầm rồi. Nếu như Tiêu công tử chịu giao ma nữ cho chúng tôi ngay từ đầu thì đâu đến nỗi. Bây giờ ả đã được đồng bọn giải thoát, còn nhị thiếu gia lại bị chúng bắt đi, rõ ràng là tự chuốc khổ, đâu liên quan gì tới chúng tôi chứ...

Tiêu Ân Tuấn tức giận quát:

- Người nói thế mà cũng nghe được sao?

Vân Minh Thiên lúc này bị mấy kẻ ở đây làm cho hồ đồ rồi, lúc thì nói Thiên Hà đã chết, lúc lại nói bị bắt đi, rốt cục thì giờ này Thiên Hà ra sao? Còn ma nữ nữa, phải chăng đã được đồng bọn cứu đi.

Nếu xác thực Thiên Hà bị bọn người ở đây hại chết thì ngay tại đây chắc chắn sẽ là nấm mồ chôn tất cả. Bây giờ ra tay tuy có sớm chút so với trù tính của chàng nhưng sớm muộn gì cũng phải báo thù thôi.

Tiêu Bất Phàm được bọn đệ tử báo tin đã vội vã ra sân đường, lão có mặt vừa kịp lúc để ngăn cản cuộc ẩu đả không thể tránh khỏi giữa người của Hắc Long hội và các phái.

- Thật là hồ đồ. Chuyện này còn chưa rõ ràng sao các người đã vội gây hiềm khích với nhau. Các vị, hài nhi trẻ người non dạ, hành sự lỗ mãng mong các vị chớ chấp nhất.

- Tiêu hội chủ quá lời rồi..

- Tiêu mỗ đã nghe qua câu chuyện, hiện nay Hà nhi đang chưa rõ tin tức, sống chết ra sao còn phải do ý trời. Mặc dù Tiêu mỗ cũng xót con nhưng không vì thế mà làm hỏng đại sự trước mắt.

Xung Hư chân nhân nghe lão nói thế thì mỉm cười nói:

- Tiêu Hội Chủ công tư phân minh thật khiến cho bản đạo khâm phục.

Tiêu Bất Phàm cười nhạt:

- Nhưng nếu như quả thật có chuyện bất trắc xảy ra với Hà nhi và Tiêu mỗ biết được chuyện này có liên hệ tới các vị ở đây thì Tiêu mỗ nhất định sẽ không bỏ qua. Hắc Long hội xưa nay không dễ bị bắt nạt.

Không khí lúc này đang thập phần căng thẳng. Tiêu Bất Phàm sắc mặt âm trầm ngồi ở chủ vị.

Tiêu Ân Tuấn mi tâm nhíu chặt, y thật lòng lo lắng cho Tiêu Thiên Hà.

Tiêu Ngọc lui tới không ngừng.

Các anh hùng hào kiệt có mặt trong sân đường, mỗi người ôm một tâm tư riêng.

Cầu Đề Cũ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Nhị Đường Chủ Đa Tình

Lại nói về Tiêu Thiên Hà và Trương Thiểu Vũ. Sau khi rời khỏi sơn cốc, hai người rong ruổi tới Giang Nam. Ngày đêm đi không ngơi nghỉ. Một buổi tối, họ dừng chân tại một khách điểm.

Đã mấy ngày rồi Thiên Hà chẳng màng tới ăn uống nghỉ ngơi, nếu không có thân y Trương Thiểu Vũ bên cạnh thì có lẽ chàng đã gục ngã. Thế mới hay tình cảm chàng dành cho Dương Tuyết Vân sâu đậm dường nào.

Trương Thiểu Vũ nhìn thần sắc Tiêu Thiên Hà mà ngao ngán lắc đầu. Y lẩm nhẩm

- Hỡi thế gian tình là vật gì?

Mà khiến ta sống chết một lời hứa lựu

Thiên Hà gượng cười nhìn Thiểu Vũ nói:

- Trương huynh nói đúng, từ ngày quen biết Tuyết Vân ta đã không còn là chính mình nữa.

Thiểu Vũ trầm ngâm không nói gì.

Vừa lúc đó tên tiểu nhị chạy vào đưa cho Thiên Hà một bức thư nói:

- Tiêu công tử, có người nhờ tiểu nhân mang lá thư này giao cho công tử.

Thiên Hà cầm lấy bức thư trong tay tên tiểu nhị hỏi:

- Người đó đâu rồi.

- Đã đi rồi.

- Người có nhớ hình dáng của người đó như thế nào không?

- Đó là một tên ăn mày rách rưới, tiểu nhân không dám đứng gần y nữa là quan sát hình dáng y.

- Thôi được rồi, đa tạ.

Thiên Hà đưa cho tên tiểu nhị mấy lạng bạc rồi khép cửa lại. Chàng tần ngần mở bức thư kì lạ đó ra xem. Bức thư chỉ có vắn vện mấy chữ: Canh ba, thành tây, chờ tin tức cổ nhân.

Thiếu Vũ đưa mắt nhìn Thiên Hà chờ một lời giải thích nhưng Thiên Hà chỉ lắc đầu nói:

- Ta cũng không hiểu bức thư này có ý gì...

Rồi sắc mặt chàng bừng sáng:

- Có thể là tin tức về Tuyệt Vân...

Thiếu Vũ nói:

- Cũng có thể đây là cạm bẫy.

Thiên Hà khẳng khái nói:

- Đừng nói là cạm bẫy, dù cho là núi đao biển lửa, dù chỉ cần biết tin của Tuyệt Vân ta vẫn sẽ đi.

Thiếu Vũ hiểu không thể ngăn cản được Thiên Hà nên đành nói:

- Vậy huynh phải hết sức cẩn trọng.

Canh ba đêm hôm ấy, Thiên Hà trong bộ đồ dạ hành, nhẹ nhàng rời khỏi khách điếm. Chàng không muốn ai để ý nên dụng khinh công lướt nhanh trên đường. Lúc này chàng chỉ như một cái bóng mờ ảo, khinh công quả thật đáng nể.

Thành tây không một bóng người. Thiên Hà kiên nhẫn chờ đợi. Một cơn gió quét qua mang theo mùi máu tanh khiến chàng lợm giọng. Mùi máu ở rất gần. Thiên Hà quan sát xung quanh rồi cất bước hướng theo nơi phát ra mùi máu. Chàng mới đi được mấy bước thì có một bóng đen lướt tới đứng trước mặt chàng. Thiên Hà giật mình nghĩ:

“Thật đáng sợ, y tới từ lúc nào sao ta không phát hiện ra.”

Bóng đen đứng trước mặt chàng lên tiếng như để chứng tỏ y không phải là ma quỷ:

- Tiêu đường chủ, hình như ngài tới sớm?

Thiên Hà cười nhạt:

- Không phải tại hạ tới sớm mà là các hạ đến trễ...

Bóng đen cười khùng khục, tiếng cười không thoát ra khỏi cổ họng nghe the thé như khóc:

- Hừ hừ, quả là ta có tới trễ chút đỉnh, nhưng dù cho ta không tới chắc đường chủ cũng không tự ý bỏ về đâu, phải không?

Thiên Hà chau mày nói:

- Các hạ là ai? Hẹn ta ra đây có chuyện gì?

- Hừ hừ, ta là ai Tiêu đường chủ không cần biết, chỉ biết ta có tin tức quan trọng muốn trao đổi với đường chủ... Không biết Đường chủ có can đảm thực hiện cuộc giao dịch này không thôi.

Thiên Hà đáp nhanh:

- Còn tùy xem tin tức các hạ mang tới có đáng đề tại hạ quan tâm không?

Bóng đen nhìn Thiên Hà mà mỉm cười nói:

- Rất đáng, rất đáng...

Thiên Hà mặc dù rất sốt ruột nhưng cố giữ bình tĩnh lạnh lùng nói:

- Các hạ mau nói đi, tại hạ không đủ kiên nhẫn đâu đấy.

Bóng đen hạ giọng nói:

- Là tin tức về một người... Chẳng hay đường chủ có quan tâm không?

- Còn tùy người đó là ai.

- Hắc hắc, người đó là... Dương Tuyết Vân...

Mấy chữ “Dương Tuyết Vân” khiến Thiên Hà giật thót cả người. Chàng vui mừng hỏi:

- Tuyết Vân, nàng ấy đang ở đâu?

Bóng đen cười ha ha:

- Ha ha ha, sao đường chủ phải gấp gấp vậy. Chúng ta còn chưa giao dịch xong mà.

- Các hạ muốn gì mau nói đi.

Bóng đen không chờ Thiên Hà giục tới lần thứ hai nói luôn:

- Ta muốn Tiêu đường chủ nhanh chóng quay về Hắc Long hội...

Thiên Hà ngạc nhiên hỏi:

- Chỉ đơn giản thế thôi ư?

- Đơn giản mà không hề đơn giản. Ta muốn đường chủ giành lấy chức Minh Chủ Bạch đạo hai tay dâng cho ta đổi lấy Dương Tuyết Vân...

Thiên Hà biến sắc mặt quát:

- Ha ha ha, cứ tưởng là ai, hóa ra người chính là Vạn Độc Tà Nhân Phong Di Lăng, nỗi khiếp sợ của giang hồ bấy lâu nay đó ư? Xem ra giang hồ đồn thổi có phần quá lời rồi, nếu Vạn Độc tà nhân thật sự có bản lĩnh thì đã tự đi giành lấy chức Minh Chủ Bạch đạo rồi chứ đâu cần phải giờ thủ đoạn hèn hạ, mang tính mạng của một cô nương yếu đuối ra trao đổi chứ?

Bóng đen nhìn Thiên Hà cười nhạo nói:

- Các hạ nghĩ ta là Phong Di Lăng sao? Ha ha ha các hạ đánh giá ta quá cao đấy.

Thiên Hà hồ nghi hỏi:

- Người... không phải là Phong Di Lăng?

Bóng đen cau mày nói:

- Dường như bọn người Bạch đạo các ngươi gặp ai có mộng làm võ lâm minh chủ cũng đều cho rằng kẻ đó là Phong Di Lăng. Hừ, đâu chỉ có Vạn độc tà nhân là muốn ngồi lên ngôi bá chủ võ lâm, và chưa chắc hẳn đã có bản lĩnh ấy.

Thiên Hà cười mỉa:

- Còn các hạ thì có bản lĩnh ấy sao?

- Ha ha ha ta tự thấy mình có đủ bản lĩnh ấy, nếu không sao hôm nay dám tới gặp nhị đường chủ để mà buôn bán chứ. Nhị đường chủ suy nghĩ nhanh đi, trong giang hồ hiện nay có không ít kẻ muốn buôn bán với ta đâu, nhị đường chủ không nhanh chân thì sẽ không kịp...

Thiên Hà hừ một tiếng đáp:

- Người đưa ra giá quá cao đấy.

- Hức hức hức, nhị đường chủ muốn nói Dương Tuyết Vân không đáng giá ấy sao? Xem ra nhị đường chủ không có mắt rồi. Dương Tuyết Vân đáng giá hơn thế nhiều, nếu không sao cả giang hồ lại phải tìm cách đoạt cho bằng được cô ta chứ?

Lời của kẻ lạ mặt kia cũng chính là nút thắt trong lòng Tiêu Thiên Hà bấy lâu nay.

Chàng không tìm ra được lý do gì hợp lý để giải thích chuyện cả hắc đạo, bạch đạo thậm chí cả Ngụy Trung Hiền đều muốn có được Tuyết Vân. Lời giải thích của nàng cũng chẳng mấy hợp lý. Chắc hẳn nàng đang cố tình giấu chàng điều gì đó.

Bóng đen nhìn chàng cười lạnh lẽo:

- Chắc ngươi đang thắc mắc vì sao Dương Tuyết Vân lại có giá như thế chứ gì? Để ta nói cho ngươi biết. Ngươi có từng nghe nói về kho báu của Minh Giáo chưa?

Thiên Hà gật đầu đáp:

- Có nghe nói.

Bóng đen gật gù:

- Nhưng chắc ngươi chỉ biết trong kho báu đó có rất nhiều, rất nhiều vàng bạc châu báu. Nhưng ngươi còn không biết một điều, trong kho báu ấy còn có bí kíp võ công...

- Bí kíp võ công gì?

- Càn khôn đại na di...

Tiêu Thiên Hà ngạc nhiên hỏi lại

- Càn Khôn Đại Na Di của Minh Giáo?

Nhắc tới tuyệt học võ công trấn phái, Minh Giáo được vang danh thiên hạ cũng là nhờ Càn Khôn Đại Na Di, bộ võ công do sư tổ Minh Giáo đời đầu sáng tạo nên. Đây là bộ võ công có thể chuyển đổi đòn tấn công của địch thủ qua một người khác hoặc phản lại chính địch thủ đã ra đòn, tính chất mượn lực đánh lực, xoay chuyển càn khôn này cũng khá tương đồng với Thái Cực Quyền, bộ võ công trấn phái của Võ Đang.

Ngoài ra, võ công Càn Khôn Đại Na Di còn có thể dịch chuyển nội lực trong cơ thể người luyện để giảm sát thương tới từ các chiêu thức do kẻ địch gây nên. Khẩu quyết tâm pháp của Càn Khôn Đại Na Di có tất cả 7 tầng, trong lịch sử phái Minh Giáo, người có tư chất cao phải mất tới 7 năm ròng để luyện được tầng 1, còn người có tư chất thấp thì hơn 14 năm.

Cũng vì tính công phu khổ luyện, sự khó nắm bắt chiêu thức và uy lực của bộ võ công này mà các môn phái trên giang hồ rất kiêng kỵ đối đầu với Minh Giáo.

Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương vốn là môn đồ của giáo phái này, công cuộc chống lại Nguyên triều lập nên nhà Đại Minh có không ít công lao của Minh Giáo. Tuy nhiên sau khi đăng cơ, Chu Nguyên Chương lại qua cầu rút ván, phản bội lại Minh giáo. Sau này còn ra sức càn quét thế lực của Minh giáo ở khắp nơi, khiến cho Minh giáo ngày càng suy yếu rồi tách ra nhiều bang phái nhỏ, cuối cùng biến mất trên giang hồ.

Tương truyền một trong những chi nhánh lớn nhất của Minh giáo còn tồn tại là Phi Ưng Giáo, nhưng Phi Ưng Giáo tà ma yêu đạo, gây náo loạn giang hồ đã bị tiêu diệt hai mươi năm trước. Từ đó một thời đại uy phong của Minh Giáo hoàn toàn chấm dứt.

Minh Giáo có để lại một kho báu mà người đời hằng khao khát nhưng chưa một ai tận mắt nhìn thấy. Trong kho báu ấy còn chứa cả tuyệt học võ công của Minh giáo nữa sao?

Thiên Hà chau mày hỏi:

- Người kể cho ta nghe chuyện này làm gì? Có liên quan gì tới Dương Tuyết Vân đâu.

- Không chỉ liên quan mà còn liên quan rất mật thiết. Trên người Dương Tuyết Vân hiện có manh mối tìm ra kho báu. Bọn chó săn triều đình thì muốn đoạt được báu vật còn người trong giang hồ lại muốn đoạt lấy tâm pháp võ công. Hừ hừ hừ, ai cũng có lòng tham cả, chỉ có Dương Tuyết Vân là đáng thương thôi, hiện giờ cô nương ấy đã trở thành mục tiêu truy đuổi của cả giang hồ rồi. Nhị đường chủ nói xem vụ này ta làm ăn có lãi không?

Thiên Hà giật mình trước bí mật này. Xem ra Tuyết Vân còn giấu chàng nhiều chuyện. Chàng đánh sắc mặt quát:

- Nếu nói thế thì chính các hạ đã bắt cóc Dương cô nương từ chỗ tại hạ?

Bóng đen hờ hững đáp:

- Phải thì sao mà không phải thì sao?

Thiên Hà cười lạnh:

- Nếu thế thì các hạ đã xem thường tại hạ rồi. Tại hạ đã có lời bảo vệ Dương cô nương thì nhất định sẽ làm tới cùng. Nếu hôm nay các hạ không giao trả Dương cô nương cho tại hạ thì e là các hạ khó rời khỏi chốn này.

- Ha ha ha, Nhị đường chủ không nói khoác đấy chứ?

- Xưa nay Tiêu Thiên Hà ta chưa hề khoác lác nửa câu.

- Nếu các hạ bức ta cùng lắm các hạ cũng chỉ nhận được một cỗ tử thi mà thôi.

Tiêu Thiên Hà lòng như lửa đốt nhưng bề ngoài vẫn làm ra vẻ bình thản nói:

- Nếu nói tử thi thì không phải chỉ có một mà phải là hai cỗ mới đúng, cỗ thứ hai chính là các hạ.

Bóng đen cười lạnh:

- Các hạ tin bằng vào sức của các hạ có thể làm được điều đó ư?

Thiên Hà cười nhẹ đáp:

- Chẳng có gì là không thể cả.

Bóng đen cười ha hả nói:

- Quả rất xứng với những gì mà giang hồ đồn đại. Nhị đường chủ, ta rất khâm phục các hạ, vì thế ta không muốn giữa chúng ta kẻ chết người bị thương...

- Thế thì rất đơn giản, chỉ cần các hạ nói cho ta biết tung tích của Dương cô nương tại hạ sẽ không làm khó dễ các hạ.

- Ta chỉ có thể nói cho đường chủ một câu: ta không giữ Dương Tuyết Vân.

Thiên Hà thất vọng hỏi:

- Các hạ không giữ Dương cô nương à?

- Đúng thế. Ha ha ha nhưng có thể giờ đây cô ta đang bá đường thành thân và chuẩn bị động phòng hoa chúc với Phong Hạo, cháu của Phong Di Lăng cũng nên.

Mặt Tiêu Thiên Hà trở nên khó coi, chàng nghiêng răng rít lên:

- Theo như các hạ nói, người bắt cóc Dương cô nương chính là lão ác tặc họ Phong.

- Không sai. Đường chủ nhanh lên nếu không thì không kịp đâu. Nếu đường chủ chấp nhận yêu cầu của ta, ta lập tức nói cho đường chủ tung tích của Dương Tuyết Vân.

Thiên Hà hừ nhẹ nói:

- Làm sao ta tin lời các hạ được. Nếu thật sự Dương cô nương rơi vào tay bọn người Phong Di Lăng thì nàng chắc chắn đã chết chứ không bao giờ chịu lấy Phong Hạo đâu.

Bóng đen cười ma mãnh:

- Các hạ đã nói không có gì là không thể, chỉ cần một liều thuốc nhỏ thôi thì một cô nương ngoan ngoãn cũng trở nên dâm dật bậc nhất...

Thiên Hà giật mình hỏi:

- Điều các hạ nói là đúng sự thật?

- Ta chưa nói sai bao giờ.

Thiên Hà tức giận phóng tới chộp lấy đầu vai bóng đen quát:

- Nói mau, Tiểu Vân đang ở đâu?

Bóng đen nói gọn:

- Ngươi giết ta đi. Nhưng nhớ là ngươi giết một người mà hai mạng đó.

Tiêu Thiên Hà cuồng nộ, nhưng chàng cố dần lòng, cất giọng khàn khàn:

- Ngươi chết vậy thì có ích gì, chẳng phải ngươi còn muốn làm vỡ lăm mình chủ sao?

Rồi chàng buông bóng đen ra. Lúc này đầu óc chàng rối như tơ vò nên ngay cả việc đơn giản nhất là xem rõ chân tướng bóng đen kì bí kia chàng cũng quên mất. Bóng đen cười nhạt nói:

- Như vậy, đường chủ chấp nhận buôn bán với ta?

Thiên Hà gật đầu nói:

- Nếu các hạ giờ trò đừng trách Tiêu Thiên Hà ta...

Bóng đen cười khẽ, phi thân vào bóng đêm, chỉ buông lại một câu:

- Tiếp tục đi về phía trước ba trăm dặm chờ tin tốt của ta.

Thiên Hà gấp rút đuổi theo nhưng bóng đen đã hoàn toàn mất hút trong đêm tối.

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nội Bộ Hiềm Khích

Tại Hắc Long hội.

Không khí tĩnh lặng lúc này bị phá vỡ bởi một loạt tiếng bước chân gấp gáp.

Một hắc hán tử trên đầu có đội khăn thêu hình hắc long, vẻ mặt mệt mỏi, toàn thân vương bụi đường xa. Đây là người truyền tin của Hắc Long hội.

- Khởi bẩm Hội chủ, có tin từ Tiêu Nhị đường chủ...

Tiêu Bất Phàm sắc mặt giãn ra, rốt cục cũng đã có tin tức. Lão quát:

- Có tin gì nhanh nói.

Gã truyền tin đưa tay lau mồ hôi trên trán, nhanh chóng mang chuyện Thiên Hà giao phó nói rõ một hai.

- Nhị Đường Chủ hiện đã bằng an nhưng còn chút việc chưa xử lý xong nên trong thời gian tới chưa thể quay về tổng đàn...

Chưa đợi hán tử nói xong một thiếu phụ toàn thân áo trắng, đầu chít khăn tang xông đến quát:

- Ma nữ đâu? Mau giao ma nữ ra đây?

Lời thiếu phụ cũng là tiếng lòng của toàn thể những người có mặt tại đây:

- Phải đó, Nhị đường chủ không xuất hiện vậy ma nữ đâu? Không phải Hắc Long hội muốn độc chiếm bảo tàng thật đi?

- Mau nói ra tung tích ma nữ...

- Hai vị tiền bối Côn Lôn nói không sai, nhất định là Nhị đường chủ bao che cho ma nữ...

Thiếu phụ phần nộ rút kiếm chĩa về phía Tiêu Bất Phàm quát:

- Hôm nay nếu không giao ra ma nữ, Hoắc Phụng Hoàng ta sẽ không bỏ qua cho Hắc Long hội.

Hán tử bị khí thế này dọa sợ, hấn vội vã nói:

- Chuyện ma nữ vốn không nghe Nhị đường chủ nhắc tới...

Quần hùng nghe thấy thế thì vô cùng phấn nộ, Hắc Long hội cư nhiên đùa bỡn với bọn họ, đích thực là muốn độc chiếm bảo tàng mà không giao ra ma nữ.

Có mấy kẻ kích động mà rút kiếm nhìn chăm chăm Tiêu Hội chủ chờ câu trả lời.

Tiêu Bất Phàm mặt mũi khó coi, mấy kẻ này là sao đây chứ, tại địa bàn của lão muốn điều võ dương oai sao? Xem ra không ra uy lại nhằm hồ thành mềo bệnh a.

Tiêu Bất Phàm phẩy tay ra hiệu, ngay lập tức bốn phía quần hùng bị bao vây bởi đệ tử Hắc Long hội, khí giới lăm lăm trong tay chỉ cần các quần hùng mạnh động lập tức ra tay chế trụ.

Bấy giờ Tiêu Bất Phàm mới từ từ lên tiếng:

- Ma nữ và Vạn Độc Tà Nhân là mối họa của võ lâm, tội nghiệt thâm trọng, bốn hội nay may mắn bắt được ma nữ, không dám tự định đoạt nên mời anh hùng hào kiệt khắp võ lâm tề tụ cùng nhau định đoạt. Nhưng không ngờ các vị tin lời xàm ngôn giữa đường chặn đánh cướp người, suýt chút thì hại khuyển tử của ta vong mạng. Nay tại nơi này điều võ dương oai không coi bốn hội ra gì. Thử hỏi Tiêu Bất Phàm ta sao có thể nhẫn nhịn chứ.

Tổng Huy Sơn hừ lạnh nói:

- Tiêu Hội chủ, trên giang hồ ai mà không biết manh mối tìm ra bảo tàng cùng bí kíp võ công đang ở trong tay ma nữ. Hắc Long hội bắt được ma nữ không lẽ không muốn lấy bảo vật? Không chừng hiện tại đã đoạt được bí tịch Càn khôn đại na di. Mời chúng ta tới đây xử trí ma nữ chỉ là chuyện phụ, chuyện chính có lẽ muốn dương đao lập uy. Nào Tiêu Hội chủ, ông không cần giả bộ nguy quân tử nữa, mau mang bí kíp võ công ra cho mọi người được mở rộng tầm mắt.

Trong sân liền có bảy tám người hòa theo:

- Nói có lý lắm. Hắc Long hội nhanh mang ra cho mọi người cùng xem nào.

Tiêu Bất Phàm gằn giọng:

- Bốn hội chưa từng nhìn thấy Càn khôn đại na di gì hết. Mọi chuyện cần phải chờ khuyển tử quay về tổng đàn mới có thể phân rõ phải trái.

Lúc này có một người cao lớn đi lên trợn mắt nhìn Tiêu Bất Phàm, lại nhìn một lượt khắp mọi người, hai mắt sáng quắc hữu thần, giọng nói sang sảng:

- Bắt được ma nữ là người của Hắc Long hội, chuyện Hắc Long hội có hay không một mình âm thầm độc chiếm bảo tàng khó mà nói được. Hắc Long hội vốn người đông thế mạnh, nay lại đoạt được tâm pháp võ công của Minh Giáo như hổ mọc thêm cánh. Thiết nghĩ các vị ở đây nên bớt lời đi thôi, tranh chấp làm gì mất hòa khí. Đến lúc đó Tiêu Bất Phàm mất hứng lại đem một nhóm người chúng ta tiêu diệt hết...

Mấy lời này khác nào rưới thêm dầu vào lửa, vốn dĩ hiềm khích đã sâu nay lại có kẻ quạt gió thổi lửa khiến cho mọi người thêm phần hận. Tiếng xì xào nhanh chóng nổi lên.

- A, hóa ra là thế, hôm nay Hắc Long hội mời chúng ta tới đây tất có sự chuẩn bị, muốn gom một mẻ lưới tiêu diệt hết hào kiệt võ lâm để một mình xưng bá.

- Đâu dễ thế được, chúng ta đâu thể bỏ tay chịu chết chứ. Cùng lắm đánh một trận thật thống khoái cùng lưỡng bại câu thương...

- Hắc Long Hội đúng là khinh người quá đáng mà...

Hoắc Phụng Hoàng hận ý dâng cao, không phân biệt phải trái lập tức huy động trường kiếm nhằm Tiêu Bất Phàm xông tới.

Mọi người bị cử động này của Hoắc Phụng Hoàng làm cho chấn kinh. Không ngờ tiểu cô nương này hành động mau lẹ như vậy.

Trường kiếm như con mãng xà xông tới, lưỡi kiếm rung động nghe u u rợn người. Một kiếm này Hoắc Phụng Hoàng muốn dốc toàn lực lấy mạng Tiêu Bất Phàm.

Vốn Hoắc Phụng Hoàng sau khi cùng Vân Minh Thiên ước định thì một mực thủ tại Hoa Sơn chờ chàng. Khi nghe được tin chàng vong mạng dưới tay ma nữ, nàng bèn rời núi truy tìm ma nữ báo thù cho tình lang. Nay được tin ma nữ bị Hắc Long hội bắt, nàng tìm đến muốn tận tay vì Vân Minh Thiên báo thù. Nhưng Hắc Long hội không chịu giao ra ma nữ khiến nàng vô cùng tức giận.

Nàng vốn muốn xuống chốn cửu tuyền hội ngộ cùng Vân Minh Thiên nhưng lại bị ý nghĩ báo thù quán lấy. Thời gian qua sở dĩ nàng có thể chống đỡ được cũng là vì muốn tận tay giết chết kẻ thù. Tiêu Bất Phàm cùng Hắc Long hội bao che ma nữ thì cũng chính là đối nghịch với nàng, không thể không diệt.

Tiêu Bất Phàm lửa giận công tâm, bằng vào một tiểu nữ tử lại muốn lấy mạng lão.

Thấy Tiêu Bất Phàm động sát khí, Tổng Huy Sơn vội la lớn:

- Tiểu sư muội cẩn thận...

Lời Tổng Huy Sơn chưa dứt thì chén trà trong tay Tiêu Bất Phàm đã bay tới đánh vỡ trường kiếm của Hoắc Phụng Hoàng, đồng thời lão phát ra một đạo chưởng phong khiến Hoắc Phụng Hoàng bay ngược ra sau.

Mắt ngó thấy một tiểu cô nương như hoa bị Tiêu Bất Phàm đánh, thân hình như điều đứt gió sắp đập vào tường nhiều người chỉ biết la hoảng “úi chao”, lúc này có một cái bóng lao nhanh tới cuốn lấy Hoắc Phụng Hoàng, đem nàng ôm trước ngực rồi quay lại chỗ ngồi, tất cả chỉ diễn ra trong một sát na khiến quần hùng đương trường tròn tròn mắt.

Người ra tay cứu Hoắc Phụng Hoàng đương nhiên là Vân Minh Thiên!

Tiêu Bất Phàm vỗ mạnh xuống bàn, khuôn mặt lão lúc này cực kì âm trầm, giọng lão rít lên:

- Ngang nhiên ám toán bốn nhân, hay cho Hoa Sơn phái! Người đâu, bắt lấy à tiện nhân kia, bốn nhân phải cho à một bài học, kẻ nào chống đối xem như muốn đối nghịch cùng Hắc Long hội.

Mấy tên đệ tử áo đen tuốt kiếm xông về phía Vân Minh Thiên buộc chàng giao người. Vân Minh Thiên vẫn ngồi yên bất động nhưng sát khí quanh thân ngày càng dày đặc. Hoắc Phụng Hoàng vội từ trên người chàng đứng xuống nói:

- Đa tạ đại hiệp tương cứu, chuyện ân oán của ta và Hắc Long hội không phiền đại hiệp quan tâm.

Vân Minh Thiên giả giọng ồm ồm hỏi:

- Chẳng hay phu nhân cùng Hắc Long hội vì sao lại kết thù? Phu nhân một mình đối đầu với Hắc Long hội người đông thế mạnh có chút đơn bạc. Nếu phu nhân không chê ta chuyên lo chuyện bao đồng thì có thể nói ra để ta giúp một tay.

Hoắc Phụng Hoàng lắc đầu nói:

- Không dám vì ân oán của bản thân liên lụy tới đại hiệp. Hắc Long Hội che giấu kẻ đã sát hại phu quân của tiện nữ, tiện nữ vì chàng đòi công đạo.

Vân Minh Thiên có chút giật mình, một năm không gặp hóa ra Hoắc Phụng Hoàng đã sớm có phu quân, nàng là đang đề tang cho phu quân a. Một cho chàng còn có ý nghĩ sau khi báo thù cho Vân gia, tìm được thân nhân thì sẽ lên Hoa Sơn đón nàng nhưng nàng đã sớm quên đi ước hẹn thành thân cùng kẻ khác.

Cũng phải thôi, chàng chỉ là một kẻ thân cô thế cô, toàn gia bị diệt thì sao xứng cho nàng phải chờ đợi.

Vân Minh Thiên cười chua xót nói

- Ra là vậy. Thế thì tại hạ không tiện xen vào ân oán của phu nhân rồi.

Mấy tên đệ tử áo đen thấy Vân Minh Thiên không muốn xen vào nữa thì lập tức áp giải Hoắc Phụng Hoàng tới trước mặt Tiêu Bất Phàm. Lúc này phái Hoa Sơn dẫn đầu là Tổng Huy Sơn vội tiến lên ngăn cản.

- Tiêu Hội chủ, tiểu sư muội ta tính tình nóng nảy đã đắc tội với Hội chủ, kính mong Hội chủ giơ cao đánh khẽ, niệm tình nàng trẻ người non dạ lại phải chịu đả kích mất đi trọng phụ mà tha cho nàng một con đường sống.

Tiêu Bất Phàm lạnh lùng chế trụ cầm Hoắc Phụng Hoàng nói:

- Hừ, Hoa Sơn phái các ngươi không coi Hắc Long Hội vào đâu, giới lắm, có bản lĩnh thử giết bốn nhân đi, nếu không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.

Hoắc Phụng Hoàng muốn phun nước bọt vào mặt Tiêu Bất Phàm nhưng lão tránh được lại giáng cho nàng thêm một bạt tai khiến nàng thổ huyết.

- Tiện nhân...

Vân Minh Thiên thấy Hoắc Phụng Hoàng bị ức hiếp thì trong lòng xiết bao đau đớn, vốn muốn xông lên cứu nàng nhưng lại bị hạn ý nàng phụ bạc chế trụ.

Tổng Huy Sơn thấy Tiêu Bất Phàm không có ý buông tha cho Hoắc Phụng Hoàng thì đưa mắt cầu cứu hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang, hy vọng các vị đức cao vọng trọng không thấy chết mà không cứu.

Ngộ Nặng đại sư bấy giờ mới lên tiếng:

- A di đà phật, các vị thí chủ mau lui xuống cất hết khí giới đi. Vốn chúng ta tới đây vì an nguy võ lâm vốn là chuyện tốt đẹp nay lại náo động can qua, chém giết lẫn nhau như vậy...

Quần hào thấy làm căng cũng không chiếm được tiện nghi từ Hắc Long Hội vốn muốn xuống nước nhưng vì sĩ diện nên chưa biết tiến thoái ra sao. Vừa may có Ngộ Nặng đại sư mở lời bèn lục tục cất khí giới trở lại chỗ ngồi.

Ngộ Năng đại sư gật đầu hài lòng nói tiếp:

- Tiêu Hội chủ, ông là tôn sư một phái đừng chấp nhất với một tiểu cô nương, chuyện hôm nay chưa có ai thương vong vậy nên dừng ở đây thôi.

Tiêu Bất Phàm thấy quần hào lui bước thì chân mày giãn ra đôi chút nói:

- Chuyện hôm nay mong Ngộ Năng đại sư nói mấy câu công đạo. Bọn hội có thành ý mời quần hùng cùng tới định đoạt chuyện ma nữ lại vương vào vòng thị phi như vậy tổn hại thanh danh không ít. Nếu không nói rõ ràng sau này Hắc Long hội sao có thể hành tẩu giang hồ nữa.

Đồng thời phát tay ra hiệu cho chúng đệ tử kéo Hoắc Phụng Hoàng đứng sang một bên.

Ngộ Năng niệm một tràng phật hiệu rồi từ từ đứng lên giữa sảnh đường nói:

- Chuyện hôm nay quả thực không đơn giản. Giang hồ vốn đang vô cùng hỗn loạn, nay danh môn chính phái chúng ta lại gây hiềm khích đánh lẫn nhau trước sau cũng bị tiêu diệt. Bần tăng hỏi các vị một câu, có được tuyệt học võ lâm có quan trọng so với an nguy của các phái không? Tranh đấu người chết ta sống, tan nhà nát cửa có ý nghĩa gì không? Võ học mỗi nhà đều có chỗ tinh diệu riêng, không nên cưỡng cầu thứ không thuộc về mình.

Xung Hư liền vội góp lời:

- Ngộ Năng đại sư nói đúng. Chuyện trước mắt là an nguy của võ lâm. Chớ trúng gian kế của bọn tà ma ngoại đạo mà nội bộ tranh đấu, chém giết lẫn nhau để người ngoài ngư ông đắc lợi.

Mọi người nghe Ngộ Năng, Xung Hư hai vị đức cao vọng trọng một phen phân tích thiệt hơn thì đều gật gù tán thưởng cùng nhau tạ lỗi với Tiêu Bất Phàm. Tuy chưa nguôi giận xong vì mặt mũi của một nhất đại tông sư mà Tiêu Bất Phàm cũng đành ậm ừ cho qua chuyện. Cuối cùng lão đành tuyên bố hẹn quần hùng mười ngày sau sẽ có câu trả lời cho tung tích ma nữ, lúc đó cùng nhau bàn định bầu ra Minh Chủ thống lãnh quần hùng đối đầu với hắc đạo.

Cuộc tụ hội lần này tan rã, hiềm khích cũng được cởi bỏ phần nào.

Cầu Đề Cử 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Phổ Đà Sơn Tà Ma Tụ Hội

Phổ Đà Sơn thuộc tỉnh Triết Giang vốn là thánh địa Phật giáo.

Nơi đây núi non trùng điệp, địa thế hùng vĩ, nguy nga khí vũ hiên ngang đâm thẳng lên trời, chìm ẩn bao phủ trong mây.

Những ngọn thác nước chảy xiết, bắn tung bọt trắng xóa, cuộn cuộn chảy xuống chân núi khí thế thật mạnh mẽ, khi vượt qua chân một ngọn đồi nhỏ dòng nước trở nên hiền hòa, dòng nước trong xanh chảy róc rách, cảnh sắc thật yên tĩnh thanh nhã.

Tiết trời đang vào xuân khí trời thanh tao, u nhã vừa mát mẻ vừa thanh thoát.

Mặt trời đang lặn về hướng tây, từng cơn gió mát nhẹ nhàng, ánh vàng dịu dịu rơi vào các khe sâu, vực thẳm khiến cho chúng trở nên kỳ bí hơn lúc nào hết.

Những chùa chiền miếu tự nơi đây nhiều không đếm xuể, hàng năm hàng ngàn tín đồ Phật giáo hành hương đến đây lễ Phật nhưng lúc này không hiểu sao khung cảnh lại hoang tàn đến thế.

Chùa đồ nát, tượng Phật xiêu vẹo, rêu phong, cỏ dại che khuất tựa như đã lâu lắm rồi không có người đến.

Từng đàn quạ đen bay vù lên như rải trâu, kêu quang quác thê lương, trong khung cảnh tịch mịch này bất chợt nghe một tiếng quạ kêu thôi cũng đủ khiến cho ta phải rùng mình rồi hướng chỉ là cả một đàn quạ hàng trăm con.

Từ khi nào nơi đây lại trở thành tổ cho quạ ở vậy. Thật không thể hiểu nổi!

Ở một khoảng đất trống, gió tung bay những lá cờ đủ màu sắc, một đoàn người đông đúc, hàng lối chỉnh tề, ăn mặc kỳ quái, sắc mặt dữ tợn. Họ dĩ nhiên là người của những môn phái mà võ lâm cho là tà ma ngoại đạo: Thiên Trù phái, Ngũ Độc cốc, Cuồng sát giáo thánh... Phía sau còn lơ lửng những người tuy không thuộc môn phái nào nhưng cũng là tuồng Hắc đạo.

Hôm nay họ tụ tập tại Phổ Đà Sơn hiển nhiên là dưới sự sắp xếp của vị thiếu chủ bí ẩn kia. Mượn nơi chính đạo làm chỗ hội họp của tà phái thì nhà húng

của vị thiếu chủ này cũng kỳ quái không kém con người y.

Trên một cái gò đất cao có bảy năm cái ghế, một cái ở chính giữa còn trống, còn bốn cái xếp ở hai bên đã có người ngồi.

Người ngồi ở ghế đầu tiên bên trái là Giáo chủ phái Thiên Trù.

Phái Thiên Trù vốn ở vùng Quan ngoại xa xôi, xưa nay không hề dính dáng gì tới việc của võ lâm Trung Nguyên. Nhưng thời gian gần đây vì có biến cố xảy ra nên họ phải cho một số đệ tử nhập quan, ngờ đâu vừa lò dò tới Trung Thổ đã bị người của chính phái vây đánh không cần giải thích lý do. Mấy chục người đi chỉ có một người trở về báo tin.

Làm sao mà nuốt nổi cục tức này chứ, vì thế khi nghe tin Hắc đạo tụ hội chống đối Bạch đạo phái Thiên Trù lập tức hưởng ứng.

Giáo chủ phái Thiên Trù là Trù Ma Bạch Du Luận hình dáng cổ quái, tướng mạo xấu xí, mặt đen đui như quỷ dạ xoa. Lão đã luyện thành Thiên Châu Vạn Độc thủ nên toàn thân đều có độc ngay cả hơi thở của lão cũng có thể giết chết người nên chẳng ai dám đứng gần lão cả.

Người thứ hai là Cốc chủ Ngũ Độc Cốc Quý Vực Ma Tôn Quan Tinh Phi.

Khác hẳn với phái Thiên Trù, Ngũ Độc cốc quả là có gây thù kết oán với không ít môn phái trên giang hồ. Số nhân sĩ võ lâm chết bởi độc của họ không phải là ít nên giang hồ mới truyền tai nhau “Ngũ Độc Cốc mười người vào thì có chín người rười không quay lại”. Nói chín người rười quả không ngoa chút nào, bởi nếu có người thoát ra được thì cũng giờ sống giờ chết.

Còn ở hàng ghế bên phải là Thánh chủ Cuồng Sát Giáo Thánh Sát Bất Hoàn Liễu Phi Đằng.

Người của Cuồng Sát Giáo Thánh mang trong mình tuyệt kỹ Đoạn hồn thương nên ngang ngược vô lối hễ có kẻ nào khiến họ thấy chướng mắt là cầm chắc cái chết, nhưng chết rồi mà nụ cười vẫn còn nở trên môi thì xem ra cũng mãn nguyện.

Người cuối cùng không rõ lai lịch nhưng xem ra cũng không phải là hạng thường.

Hắc y nhân tiến ra đứng trước quần hào cất giọng sang sảng, thanh âm của y cách mười trượng vẫn có thể nghe thấy rõ ràng:

- Các vị, hôm nay thay mặt thiếu chủ của chúng tôi tạ lỗi với các vị vì đã không đón tiếp chu đáo. Bọn người Hắc Long hội có Túy Tiên Lâu lại dùng mỹ tửu đón tiếp bằng hữu còn chúng tôi đành mượn tạm nơi miếu hoang chùa nát này đón tiếp các vị thật thấy hổ thẹn vô cùng.

Bên dưới nghe vậy thì cười ồ lên mỗi người góp một câu:

- Theo ta thấy thì thiếu chủ của ông quả có con mắt tinh đời chọn nơi này để chúng mình tụ tập quả có một không hai.
- Đúng thế chúng ta đông người như thế này không khéo đề sập Túy Tiên Lâu cùng với bọn Bạch đạo bên trong mất, như thế làm sao có đủ chỗ cho anh em ta chứ.
- Nơi đây vắng vẻ âm u thật hợp với chữ tà của chúng ta đó.
- Không cần đến Túy Tiên Lâu làm gì Thiên Trù phái chúng tôi đã đưa đến đây mấy trăm vò rượu ngon tha hồ cho các vị anh hùng chè chén.
- Hà hà thế thì hay quá rồi, hôm nay lão tử tà chết vì say còn hơn sống mà để bọn người Bạch Đạo khinh lờn.

Hắc y nhân khẽ giơ tay lên ra hiệu mọi người trật tự. Y nói:

- Các vị, người trong võ lâm đều xem thường chúng ta, coi chúng ta là bàng môn tà đạo, lại còn đòi tiêu diệt tận gốc ma giáo nữa thật khiến cho lòng người phẫn uất.

Một lão nhân mặt mũi hồng hào tướng mạo mập mạp tiến lên nói:

- Hừ, người trong chính phái mà tâm thuật bất chính thì khác nào tà đồ, còn bọn ta tuy mang tiếng là tà phái nhưng nhất tâm hướng thiện, xưa nay chưa hề làm việc gì gọi là thông thiên hại lý cả, thế thì thế nào gọi là chính thể nào gọi là tà đây?

Tuy lão nói có hơi cường điệu một chút, người trong Hắc đạo tuy đúng là có người tốt nhưng cũng có người xấu, nói chưa hề làm việc gì thông thiên hại lý rồi nhất tâm hướng thiện thì quả có hơi nực cười nhưng mọi người nghe lão nói vậy thì đều vỗ tay tán thưởng:

- Nói hay lắm! Nói hay lắm!

Hắc y nhân lại nói tiếp:

- Lễ nào chúng ta lại cứ ngồi yên để cho chúng mặc sức lộng hành sao?

Câu hỏi của hắc y nhân như ngọn roi quất thẳng vào những người đang có mặt.

Phải rồi không lẽ lại chịu ngồi yên?

Bọn Bạch đạo đó dương cao lá cờ đòi tiêu diệt tận gốc rễ tà phái lẽ nào họ lại ngồi yên mà không làm gì?

Lúc này trên đỉnh Phở Đà Sơn mọi người đều nhao nhao hòa theo hắc y nhân mỗi người một câu, mạnh ai nấy nói thật là một cuộc hỗn loạn xà ngầu.

Hắc y nhân lại ra hiệu cho mọi người im lặng rồi nói tiếp:

- Các vị đều nói đúng, chúng ta không thể để yên chuyện này được, cần phải liên thủ với nhau đánh cho bọn danh môn chính phái đó không còn mảnh giáp.

Mọi người đồng thanh la lớn:

- Ý kiến đó thật là phải lắm!

Hắc y nhân nói:

- Nhưng hẳn không thể không có đầu, hôm nay Hắc đạo chúng ta cần phải cử một người lên giữ chức Minh chủ lãnh đạo mọi người chống lại Bạch đạo. Các vị nghĩ có đúng không?

Quần hào nghe đều vừa ý gật đầu.

Ma Trù Bạch Du Luận bấy giờ mới lên tiếng:

- Phái Thiên Trù chúng ta hôm nay tới đây cốt yếu muốn liên kết với các anh hùng thanh toán món nợ máu với bọn tự xưng là danh môn chính phái kia chứ không muốn tranh giành chức Minh chủ vì vậy các vị cứ tùy nghi chọn lựa, phái Thiên Trù không tham gia để tránh tôn thương hòa khí.

Quần hào nghe Giáo chủ phái Thiên Trù không màng đến chuyện tranh đoạt ngôi vị thì đều hết lời tán thưởng.

Một lão mặt mũi trắng bệch tựa như không có chút huyết khí nào, râu tóc bạc phơ, quần áo trên người cũng toàn một màu trắng nên trông càng quái dị hơn, lão chính là Bái hòa thần tôn, cười ha ha:

- Ma Trù ời Ma Trù, ai cũng biết người của phái Thiên Trù các ngươi hành sự cổ quái nhưng không màng tới danh lợi thì còn cao hơn cổ quái một bậc đó ha ha ha.

Sát Bất Hoàn góp lời:

- Phái Thiên Trù của Ma Trù huynh xưa nay chưa hề đặt chân vào Trung Nguyên nay đích thân giáo chủ tới đây chắc phải có việc hệ trọng?

Bạch Du Luận mặt mày bỗng trở nên hung dữ, sát khí bốc lên bùng bùng:

- Liễu huynh nói không sai. Chắc các vị đã biết công phu của phái Thiên Trù hầu hết đều dựa vào nhện độc mà luyện thành nhưng không hiểu sao thời gian gần đây nhện độc ở Quan Ngoại bỗng dưng bỏ đi hết, tề phái mới cắt cử các đệ tử theo dõi thì thấy số nhện độc đó chạy vào Trung Thổ nên mới cho mấy chục đệ tử đuổi theo bắt về nhưng không ngờ vừa đặt chân tới Trung Nguyên đã đụng độ với người của Lục đại môn phái, bọn họ không nói không rằng ra tay tàn sát toàn bộ đệ tử của bốn phái. Bạch Du Luận ta không thể nào nuốt nổi mối hận này...

Mọi người nghe nói vậy đều phần nộ la hét, khí thế trở nên mạnh mẽ. Duy chỉ có một người khẽ cười nhạt. Người đó đương nhiên là hắc y nhân.

Đến kẻ ngu ngốc nhất thì cũng hiểu vụ này đương nhiên là do hấn và thiếu chủ của hấn gây ra.

Đầu tiên hấn bí mật tới Quan Ngoại thả rắn độc đuổi hết nhện của phái Thiên Trù đi, sau đó quay về Trung Nguyên sát hại vài chục người của các phái đồ cho ma giáo Thiên Trù làm, thế là khi người của phái Thiên Trù nhập quan đương nhiên phải gánh lấy hậu quả.

Kế ném đá giấu tay này của thiếu chủ hấn quả thật linh nghiệm.

Đang lúc đắc ý hấn không để ý thấy trên Phở Đà Sơn vừa xuất hiện thêm ba nhân vật kỳ bí.

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Tam Tú Thiên Sơn

Ba người này mặc toàn đồ đen che kín người chỉ lộ ra đôi mắt, bọn họ thấy giáo chủ Thiên Trù nói thì đưa mắt nhìn nhau.

Một người liền cất giọng eo éo, nam không ra nam mà nữ cũng chẳng ra nữ:

- Có những việc nhìn bề ngoài thì như thế nhưng thực chất bên trong lại chẳng phải như thế.

Trù Ma ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nói thế là có ý gì?

Người đó đáp:

- Ta chẳng có ý gì cả, chỉ muốn nhắc nhở giáo chủ thôi. Đêm về ngài hãy gác tay lên trán mà suy nghĩ lời của ta chắc sẽ ngộ ra chân lý.

Hắc y nhân thấy y ấy nói ồm ồm ra chiều đã phát hiện ra chuyện gì vội lên tiếng át đi:

- Xin hỏi tôn tính của ba vị?

Ba người mặc áo đen nhìn hắc y nhân cười hắc hắc:

- Ngay cả bọn ta mà ngươi cũng không nhận ra sao? Cũng không thể trách được kiến thức của các ngươi còn quá hạn hẹp.

Hắc y nhân ngạc nhiên, hầu hết những người tới đây y đều biết rõ thân thế, vậy mà ba kẻ này lại nói là kiến thức của y quá hạn hẹp không nhận ra họ. Y bối rối nói:

- Mong ba vị thứ lỗi, tại hạ ngu muội xin được thỉnh giáo tôn tính đại danh của ba vị.

Hắc y nhân vừa nói câu này xong thì ba người mặc áo đen cùng cười rộ lên, kẻ bán nam bán nữ nói:

- Không dám, không dám, anh em tại hạ chẳng có danh tiếng gì chỉ vì bằng hữu giang hồ quá xem trọng mà gọi là Tam Tú Thiên Sơn thôi.

Bốn chữ Tam Tú Thiên Sơn vừa thoát ra khỏi miệng y lập tức quần hào ồ ồ hết lên. Ai mà chẳng từng nghe đến cái tên này. Tam Tú Thiên Sơn võ nghệ siêu quần suốt dọc bảy tỉnh phía nam không ai là đối thủ.

Nhưng ba người này xưa nay chính tà lẫn lộn, có lúc thì độc ác vô cùng, có khi lại hành hiệp trọng nghĩa, rốt cuộc họ là người tốt hay kẻ xấu không ai đoán biết được, họ cũng không đứng về phe nào cả.

Nay bỗng dưng có mặt ở Phở Đà Sơn này thật khiến cho nhiều người khó hiểu nhưng dù sao đây cũng là chuyện đáng mừng đối với phe Hắc đạo, không chừng họ lôi kéo được Tam Tú Thiên Sơn về phía mình thì đã ăn đứt phe Bạch đạo rồi.

Hắc y nhân vội mỉm cười nói:

- Ba vị đại giá quang lâm thật vinh hạnh, thứ lỗi cho lão Tam ta thất lễ.

Tam Tú Thiên Sơn mỉm cười không nói gì.

Quần hào Hắc đạo nhìn thấy Tam Tú Thiên Sơn thì kẻ vui người sợ nhốn nháo hết cả.

Có những kẻ trước đây từng đắc tội với Tam Tú thì sợ hãi quá độ, họ tìm cơ hội để mà rút đi an toàn, nhưng họ không dám đi quá nhanh vì sợ Tam Tú nhận ra tính toán chuyện cũ. Đương nhiên là dù thận trọng tới đâu thì hành động của họ cũng không qua nổi cặp mắt, à phải nói là ba cặp mắt của Tam Tú Thiên Sơn.

Tam Tú nhìn thấy nhưng vẫn không nói gì, điều này càng khiến họ sợ hãi gấp bội, có nhiều kẻ run quá không bước nổi nữa, quỳ mọp xuống.

Họ quá hiểu tính khí của Tam Tú Thiên Sơn, một khi đã đắc tội với họ thì một là tự sát ngay tại chỗ, hai là nếu có chút bản lĩnh thì trốn đi thật xa đừng bao giờ để họ nhìn thấy còn nếu như để họ bắt gặp thì có muốn chạy nữa cũng vô ích.

Thật không ngờ lại có nhiều kẻ đắc tội với Tam Tú Thiên Sơn đến thế!

Hắc y nhân nhìn thế cục trước mắt thì sa sầm nét mặt. Tam Tú Thiên Sơn tới đây là chuyện tốt ngoài dự liệu của chủ tớ nhà y nhưng bây giờ hóa ra lại là chuyện xấu. Nếu như Tam Tú Thiên Sơn giết chết hết cừu nhân của họ thì lực lượng Hắc đạo hao tổn không ít.

Nhưng lúc này y đâu thể ra mặt giải quyết ân oán giữa bọn họ chứ, đây là chuyện ân oán trên giang hồ người khác không tiện xen vào. Mọi người xung quanh đều biết thế nên họ cũng đành đứng yên chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Mặt trời đã lặn về hướng tây, từng cơn gió mát nhẹ nhàng xua đi ánh nắng gay gắt buổi chiều đồng thời cũng như muốn xua tan không khí ngột ngạt giữa những người đang có mặt.

Tam Tú Thiên Sơn từ từ tiến tới. Mỗi bước chân của họ khiến nhiều người nghẹt thở.

Đại Tú dừng lại trước mặt một người thanh kiếm trong tay y khẽ rung lên một màu trắng toát, mọi người nhìn sắc kiếm mà không khỏi kinh hãi.

Thanh kiếm này được mệnh danh là Hàn Ngọc Giao Huyết Kiếm hay còn được gọi là Ma kiếm. Kiếm xuất không thấy máu!

Nhát kiếm bỏ xuống đầu hán tử, gã đánh nhắm mắt đợi cái chết trong lòng tự trách mình chỉ vì một phút ưa náo nhiệt mà có mặt ở đây nhưng ai mà ngờ được kẻ thù của gã cũng có mặt chứ.

Nhưng gã cứ đợi mà thân chết chưa tới đón, gã mở hé mắt ra xem, thì ra thanh kiếm trong tay Đại Tam Tú đã bỏ xuống nhưng không phải là lấy mạng gã mà chỉ hót một vạt áo trên vai gã.

Hán tử lúc này mới hoàn hồn, gã vừa từ cõi chết trở về!

Đại Tú nhìn gã rồi từ từ quét ánh mắt lạnh lẽo như mộ địa nhìn những người xung quanh cất giọng trầm trầm:

- Hôm nay bọn ta tới đây không phải để tính chuyện cũ với các ngươi. Kẻ nào trước đây dù vô tình hay hữu ý đã đắc tội với bọn ta hôm nay trước mặt mọi người chỉ cần hót một vạt áo giống như y để tạ lỗi thì bọn ta sẽ bỏ qua mọi chuyện, từ nay các ngươi không cần phải trốn chạy nữa, ân oán giữa chúng ta coi như kết thúc.

Nhìn vẻ mặt ngờ ngác của mọi người Nhị Tú nói thêm:

- Lão Đại đã nói như thế các ngươi còn chưa tin sao? Chúng ta không muốn tàn sát người trong một nhà...

Người trong một nhà, nói vậy là Tam Tú Thiên Sơn đúng là đã đứng hẳn về phe Hắc đạo rồi. Tiếng vỗ tay tán thưởng vang động một góc trời. Những vạt áo được hót đủ màu sắc bay phất phới trong bóng chiều bàng lãng sương khói thêm phần huyền ảo. Tiếng tạ ơn tha mạng vang lên không dứt.

Đây quả là chuyện xưa nay chưa từng thấy, dù nói thế nào cũng khó mà tin được. Ba người Tam Tú Thiên Sơn tính tình tàn độc, lỗ mãng, hành sự cổ quái, bất cứ kẻ nào khiến họ không vừa mắt là trở thành cừu nhân của họ. Con số đó đến nay cả ngàn người cả hắc đạo, bạch đạo trong đó bọn Hắc đạo vẫn nhiều nhất, số vì quá sợ hãi mà tự sát cũng không dưới một trăm người. Vậy mà hôm nay lại tha chết, xóa bỏ mọi thù oán cũ thì đúng là kỳ lạ.

Hắc y nhân thấy cục diện đã thay đổi thì thờ phào nhẹ nhõm. Y chấp tay cung kính nói:

- Hành động trọng nghĩa của ba vị hôm nay thật khiến cho mọi người khâm phục. Ba vị trở thành người một nhà với chúng tôi quả là việc đáng mừng. Nào mọi người mang rượu ra đây chúng ta cùng kính ba vị Tam Tú Thiên Sơn.

Tam Tú Thiên Sơn nghe tới rượu ngon thì trở nên phấn khởi, ai chẳng biết ba lão là những con sâu rượu, nghe đồn bọn họ có thể uống ngàn chén không say.

Tam tú thốt:

- Hay lắm, thật không uống công huân đệ ta ngàn dặm xa xôi tới đây. Rượu đâu, mau mang rượu ra đây, lão tử không chịu được nữa rồi, con bà nó mùi rượu thơm quá.

Hắc y nhân vỗ tay ba tiếng, mấy hán tử mặc áo trắng chạy ra mang từng vò rượu lớn rót mời quần hùng.

Trên Phò Đà Sơn lúc này, tiếng chúc tụng vang lên khắp nơi, mọi người thi nhau uống rượu mà chẳng ai nghĩ tới việc phải đề phòng lẫn nhau. Nếu như có ai đó đi ngang qua đây chắc sẽ nghĩ đây là cuộc tề tựu của những hào bang hữu lâu ngày không gặp, chứ chẳng thể nghĩ đó là bọn người tà ma ngoại đạo mà bấy lâu nay giang hồ khinh ghét.

Mọi người tiếp tục uống cho đến khi trăng lên thì có nhiều người đã say túy lúy rồi. Hắc y nhân bèn nói:

- Hôm nay cũng đã muộn rồi, mời các vị anh hùng nghỉ ngơi trước, chuyện Minh Chủ để ngày mai bàn tiếp.

Mọi người chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ tới chuyện Minh Chủ nên nghe hắc y nhân nói thế thì lục tục chia nhau về những cái lều mà Hắc y nhân đã cho người dựng từ trước nghỉ ngơi.

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tranh Đoạt Ngôi Minh Chủ (1)

Bình minh vừa ló dạng, quần hùng không ai bảo ai đều đã có mặt đông đủ.

Ai cũng biết sự việc hôm nay có can hệ rất lớn tới đại cục sau này nên dù đêm qua có say tới đâu thì hôm nay cũng phải ráng mà tỉnh.

Lúc này lại có thêm mấy bang phái nữa kéo lên Phở Đà Sơn khiến cho khung cảnh đã náo nhiệt càng thêm náo nhiệt.

Tam Giang Bang, Vu Sơn Bang, Thần Quyền Môn... vốn chỉ là những bang phái nhỏ trên giang hồ, chưa từng làm việc gì để bị gọi là tà ma ngoại đạo nhưng hành động của họ cũng chẳng mấy đứng đắn khiến cho danh môn chánh phái không giao du qua lại nên họ tự xếp mình vào hàng ngũ ma giáo. Hôm nay tới Phở Đà Sơn không ngoài mục đích mục kích một trường náo nhiệt.

Hắc y nhân bước lên đài cao quan sát khung cảnh bên dưới, trong lòng hoan hỉ vô cùng. Y lầm nhảm “Ngày quay lại của Phi Ứng Giáo không còn xa nữa. Bá chủ võ lâm, thống nhất giang hồ, giấc mộng đó của giáo chủ hơn hai mươi năm trước nay sắp thành hiện thực rồi.”

Hóa ra hắc y nhân là người của Phi Ứng Giáo.

Lão giữ chức tổng quản trong Phi Ứng giáo. Là huynh đệ thân thiết với tiền giáo chủ. Lão không mấy khi xuất hiện trên giang hồ nên không mấy người biết bản lĩnh của lão tới đâu.

Hai mươi năm trước khi ma giáo bị tiêu diệt, lão cứu thoát thiếu chủ khỏi tay Bạch đạo, lánh tới một nơi xa xôi, tìm cơ hội báo thù và khôi phục lại giáo phái.

Công sức của lão bỏ ra bao nhiêu năm qua giờ đây đang được đền đáp xứng đáng. Thiếu chủ quả không hổ danh con trai giáo chủ, không những thông minh đỉnh ngộ mà còn cơ trí hơn người. Đại cục thống nhất giang hồ nhất định thiếu chủ sẽ hoàn thành trong nay mai, lúc đó dù lão có chết cũng mãn nguyện.

Nghĩ tới đây, hắc y nhân bật cười khoái trá. Nhưng lão không ngờ lúc đó có một ánh mắt sáng như sao, lạnh như băng và sắc như kiếm đang nhìn lão đăm đăm như muốn nói “Chớ có mơ”.

Hắc y nhân nhìn hết thấy quần hùng rồi lớn giọng:

- Các vị bằng hữu hôm nay chúng ta có mặt ở đây để tìm ra một vị Minh Chủ có đủ khả năng lãnh đạo Hắc đạo đối phó với Bạch đạo, vậy mong các vị anh hùng cho biết chính kiến của mình.

Trù Ma Bạch Du Luận lên tiếng:

- Mục đích của chúng ta là đối phó với Bạch đạo vì vậy không nên vì chức Minh Chủ hữu danh vô thực này mà người trong một nhà tương tàn lẫn nhau làm trò cười cho thiên hạ. Theo ý của Bạch mô thì các bang phái nên tiến cử những người tài của mình ra để các vị anh hùng cùng xem xét.

Bạch Du Luận vừa dứt lời thì tiếng ồn ào bên dưới lại tiếp tục vang lên, kẻ cho là phải người nói là dờ, không đánh nhau mà chỉ bình phẩm bằng miệng sao biết ai hơn ai kém.

Hắc y nhân thấy Trù Ma nói đúng tâm ý của thiếu chủ thì mừng thầm vội lên tiếng ủng hộ:

- Các vị anh hùng, xin nghe tại hạ nói một câu. Bạch huynh nói rất đúng. Hôm nay chúng ta tới đây vì cùng chung một mục đích là tiêu diệt bạch đạo vì thế cần phải đồng tâm hiệp lực, không nên tranh cãi làm gì.

Có mấy kẻ được Tam Tú Thiên Sơn tha mạng thì vội nhân cơ hội nói:

- Nói phải lắm. Nếu nói về anh hùng hòa kiệt thời nay có ai hơn được ba vị Tam Tú Thiên Sơn đây. Chúng ta nên mời ba vị lên làm Minh Chủ dẫn dắt quần hùng, các vị nói xem như thế có phải không?

Nhiều kẻ nhao nhao ủng hộ:

- Phải lắm! Phải lắm! Tam Tú Thiên Sơn xứng làm Minh Chủ Hắc đạo.

- Tam Tú Thiên Sơn võ nghệ cao siêu, nhân phẩm khó ai bì rất xứng đáng làm Minh Chủ... .

Bọn người Ngũ Độc Cốc thì mỉa mai:

- Minh chủ thì chỉ có một người làm thôi, Tam Tú Thiên Sơn có tới ba người sao có thể làm Minh Chủ đây.

- Đúng thế. Bản lĩnh của Tam Tú Thiên Sơn oai danh bốn bể nhưng thật ra đã có mấy người ở đây được mục kích chứ. Tất cả đều là do bọn người nhát gan đồn thổi mà nên thôi... .

Nghe bọn Ngũ Độc Cốc nói thế Tam Tú Thiên Sơn chỉ hừ một tiếng mà không nói gì. Điều này thật khác với bản tính hằng ngày của ba lão.

Một người trong đám Cuồng Sát Giáo Thánh cười hình híc nói:

- Đúng rồi, Tam Tú Thiên Sơn sao có khả năng đứng đầu quần hùng được. Tại hạ biết có một người có đủ tài đức xin tiến cử làm Minh Chủ...

Quần hùng nghe thế nhao nhao hỏi:

- Người đó là ai?

Người kia cười mỉa đáp:

- Người này võ nghệ cao cường, độc ác khôn tả, chỉ cần bọn Bạch đạo nghe tới đại danh là thất đảm hồn kinh, chưa đánh đã vội đầu hàng. Chỉ cần Minh Chủ lâm trận huynh đệ chúng ta không phải nhọc công phí sức mà vẫn có thể đánh cho bọn Bạch đạo thê thảm rồi.

Quần hùng nghe người này thao thao bất tuyệt thì sốt ruột hỏi:

- Mau nói đi xem nào, người đó là ai?

- Vị anh hùng mà tại hạ muốn nói không ai khác chính là Cốc Chủ Ngũ Độc Cốc đây.

Một người khác nói xen vào:

- Tưởng là ai hóa ra là Cốc chủ Ngũ Độc Cốc, vị huynh đệ này nói không sai, bọn Bạch đạo rất khiếp sợ oai danh của lão nhưng mà còn thiếu một câu.

Trước những cặp mắt tò mò của quần hùng người đó nói tiếp:

- Ngay cả Hắc đạo chúng ta cũng sợ đầu kém. Lão mà lên làm Minh Chủ là hợp nhất đó.

Quần hùng nghe nói thế thì cười ồ hết cả lên. Bọn Ngũ Độc Cốc thấy bọn người Cuồng Sát Giáo Thánh có ý hạ nhục Cốc chủ của chúng trước mặt quần hùng thì tức tối gầm lên:

- Các ngươi cười gì chứ?

Một hán tử đáp:

- Bọn ta cười chúc mừng Cốc Chủ của các ngươi sắp lên làm Minh chủ có được chăng?

- Ha ha, phải đó chúc mừng phái Ngũ Độc...

Ngũ Độc cốc biết thừa bọn người này chẳng có ý gì tốt đẹp cả nên trong lòng hậm hực khôn tả. Mấy kẻ đứng đầu không nhịn được vung tay ném một loạt ám khí về phía quần hùng. Ám khí bay như mưa.

Quần hùng ai cũng biết tiếng Huyết ảnh thần châm của Ngũ Độc Cốc nên không tránh khỏi kinh hãi vội xô nhau né tránh khiến cho cục trường vốn đã hỗn loạn càng thêm hỗn loạn. Kẻ không vì trúng ám khí bị thương thì cũng bị kẻ khác xô đẩy, dẫm đạp lên. Những tiếng la hoảng “Ui chao”, “Úi trời”... vang lên liên tiếp.

Đúng lúc đó có ba bóng người lướt qua. Kẻ dùng nội lực hút những mũi châm độc ra xa, kẻ dùng tay bắt lấy, còn có kẻ ngang nhiên dùng thân mình hứng châm độc che chắn cho quần hùng.

Thân pháp ảo diệu đó khiến cho quần hùng trở mắt kinh ngạc. Khi nguy hiểm đã qua đi mọi người mới định thần nhìn kỹ, hóa ra người vừa cứu họ không ai khác chính là Tam Tú Thiên Sơn.

Quần hùng bấy giờ cảm tạ không ngớt rồi quay sang xỉ vả bọn Ngũ Độc cốc:

- Thật là quân chó má đề hèn, ngang nhiên ra tay ám toán chúng ta...

- Thật là vô sỉ, Quan Cốc Chủ, ngài để cho bọn đệ tử mặc sức lộ hành thế sao, mau trả lời cho thỏa đáng...

- Hừ, còn trả lời gì nữa rõ ràng Cốc chủ không coi chúng ta vào đâu nên mới dung túng cho đệ tử làm càn...

Quan Tinh Phi thân nhiên đáp:

- Các vị chớ trách bọn tiểu nhân không hiểu biết, chúng thấy có bọn chó sủa càn quanh đây nên có ý đuổi đi để không làm mất nhã hứng đàm đạo của các vị đó thôi. Các vị cứ an tâm, độc châm của tề phái có mất đây, chúng biết phân biệt đâu là người đâu là chó để tránh làm thương tổn tới người vô tội...

Mấy câu nói này của Cốc Chủ Ngũ Độc Cốc như chế thêm dầu vào lửa. Tam Tú Thiên Sơn nổi giận đùng đùng, khí nóng bốc lên ngàn ngút. Tam Tú bước lên ưỡn ngực chia cho quần hùng thấy huyết châm còn cắm chi chít trên người lão quát:

- Nói hay lắm thế thì lão tử chính là con chó sủa càn mà Cốc chủ nói rồi, mọi người thấy có đúng không, huyết châm của Ngũ Độc cốc quả có mất thật găm hết vào người lão tử...

Nhị Tú ném xoẹt một nắm huyết châm trước mặt Ngũ Độc Cốc chủ thét:

- Mãng hay lăm, Tam Tú Thiên Sơn bọn ta đều là chó cả...

Hắc y nhân thấy tình hình trở nên nghiêm trọng thì lắc đầu ngao ngán. Thiếu chủ của y tính toán đầu vào đó nhưng y vẫn thấy nghi ngờ: Liệu có thể tin vào cái đám ô hợp suốt ngày cãi cọ lẫn nhau này không?

Lúc đó người ngồi ở hàng ghế thứ tư mới lên tiếng:

- Các vị xin chờ cãi nhau nữa, chúng ta đều là khách ở đây lẽ nào lại để cho chủ nhân phải khó xử?

Lời của y khiến cho quần hùng dịu lại, thôi không tranh cãi nữa nhưng có mấy người quát:

- Con bà nó, lão tặc Quan Tinh Phi mau mang thuốc giải ra đây.

Quan Tinh Phi Cười nhạt:

- Nếu có thuốc giải thì sao còn gọi là Huyết Mãng Chu Cáp được nữa chứ.

Huyết mãng chu cáp là một loại cóc độc sống tại Miêu Cương, toàn thân đỏ rực như lửa, độc tính cực cao, người của Ngũ Độc Cốc dùng độc của loài cóc này tẩm lên ám khí của mình khiến cho nhiều người phải bỏ mạng trước ám khí của họ.

- Đã có thuốc độc ắt phải có thuốc giải...

Một giọng nói trong trẻo vang lên khiến cho quần hùng phải chú ý.

Họ quay lại nhìn một đoàn người đang xầm xẩm đi lên núi. Tiếng đàn diu dặt, hương hoa bay thoang thoang, đoàn người đó đa phần là những cô nương xinh tươi như hoa. Phía sau họ là một chiếc kiệu, rèm che khẽ lay động để lộ ra một dung nhan tuyệt lệ phía sau. Mỹ nhân khúc khích cười khoe hàm răng ngọc, mắt đung đưa liếc nhìn quần hùng.

Kiệu lên đến đỉnh núi, mấy nàng đi trước hô lớn:

- Cung chủ Thiên Ma Cung giá đáo.

Quần hùng có kẻ cười cười:

- Bà cung chủ này cũng thật là màu mè, huê dạng quá...

Nhưng chẳng ai buồn để ý tới y cả bởi đa phần đều đang há hốc miệng nhìn mỹ nhân yếu điệu rời khỏi kiệu. Nếu như có con ruồi bay vào chắt họ cũng chẳng hay.

Thiên Ma Cung Chủ mặc một chiếc áo màu tím nhạt càng làm tôn nước da trắng hồng của nàng. Nàng không mang hài, để lộ gót chân hồng hồng, nơi cổ chân nàng có một chiếc vòng bạc nên mỗi bước đi uyển chuyển của nàng lại phát ra tiếng ting tang nghe rất vui tai.

Quần hùng ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Thiên Ma Cung ở Phổ Đà Sơn. Giang hồ thường đồn đại Tam Giáo Nhất Môn là nói đến ba giáo phái và một tiên môn vô cùng bí hiểm trên giang hồ. Thiên Ma Cung là một trong ba giáo phái bí hiểm nhất Trung Nguyên. Thứ nhất là Phi Ứng Giáo, thứ hai là Hàn Mai Cung, thứ ba chính là Thiên Ma Cung. Còn Long Phụng Tiên Môn chỉ từng nghe nói chứ chưa ai mục kích sờ thấy.

Thiên Ma Cung quái dị thế nào, võ công của Thiên Ma Cung cao siêu thế nào không cần nói thì ai cũng biết rồi, nhưng tại sao họ lại xuất hiện ở đây thì họ không tài nào hiểu nổi?

Người khó hiểu nhất là Hắc y nhân, lão không ngờ việc tụ họp tà mà của chủ tớ nhà lão lại có thể đánh động tới những giáo phái ẩn tích trên giang hồ lâu nay như Thiên Ma Cung. Tuy vậy lão không đánh mất phong độ của chủ nhà. Lão bước tới ôm quyền thủ lễ nói:

- Cung chủ giá đáo, không kịp nghênh tiếp thật thất lễ. Mời vào!

Thiên Ma cung chủ mỉm cười, nụ cười khiến quần hùng chao đảo, nàng yếu điệu nói:

- Tiểu muội là Quan Bội Nhân, Cung chủ đời thứ ba của Thiên Ma Cung. Vì đường xá xa xôi diệu vợi nên tới trễ mong các vị anh hùng lượng thứ.

- Có ai lại nỡ trách một người đẹp như nàng chứ? Phải không các vị.

- Phải rồi mỹ nhân không cần khách sáo.

Ánh mắt mấy kẻ đó nhìn Thiên Ma Cung Chủ như muốn ăn tươi nuốt sống. Nàng ta chẳng lý gì đến chúng, nàng nhìn quanh như muốn tìm kiếm ai đó rồi nhẹ nhàng bước đến bên Hắc y nhân, cất tiếng lạnh lùng:

- Tam thúc, sao công tử không có mặt ở đây?

Hắc y nhân thấy nàng gọi mình là tam thúc đã lấy làm lạ, nàng lại biết thiếu chủ của lão càng khiến lão hồ đồ khó hiểu. Mặt lão ngơ ngác nhìn Thiên Ma cung chủ. Nàng buồn rầu nói:

- Ta vượt đường xá xa xôi tới đây vì công tử mà chàng không có ở đây, ta còn ở lại làm gì.

Hắc y nhân hỏi khẽ:

- Cung chủ quen với thiếu chủ của ta?

Quan Bội Nhân gật đầu:

- Chàng là ân nhân của Bội Nhân, và là vị hôn phu mà ta ngày đêm mong đợi.

Hắc y nhân giật mình. Lão chưa từng nghe thiếu chủ nhắc tới chuyện lập thê thiếp. Không ngờ ngoài Dương Tuyết Vân ra thiếu chủ còn có người con gái xinh như hoa như ngọc này. Lão thấy mừng thầm trong bụng. Lão nhìn Quan Bội Nhân âu yếm nói:

- Thiếu chủ hiện bận việc không thể tới đây được. Nếu Cung chủ không phiền có thể tới tậ xá chờ người.

Thiên Ma Cung Chủ vụt trở nên vui vẻ, hớn hờ nói:

- Như thế cũng được sao? Được rồi, ta không phiền gì đâu, ta sẽ chờ chàng, bao lâu ta cũng chờ.

Hắc y nhân vẫy tay ra hiệu cho một hán tử, nói nhỏ vào tai hán tử mấy câu rồi quay sang nói với Thiên Ma Cung Chủ:

- Mời cung chủ rời gót ngọc tới tậ xá trước. Lão phu lo xong việc ở đây sẽ tới hầu chuyện cung chủ.

- Chúng ta là người nhà tam thúc không cần phải đa lễ.

Nàng nói vậy rồi bước tới gần Cốc Chủ Ngũ Độc cốc nói:

- Biểu ca, huynh nể mặt muội giao thuốc giải cho các vị anh hùng đây đi. Vị chủ nhân ở đây là phu quân của tiểu muội, huynh không định để tiểu muội mất mặt chứ?

Lời nói của nàng như sấm động bên tai quần hùng, hóa ra giữa Thiên Ma cung và Ngũ Độc cốc lại có liên quan sâu xa với nhau.

Cốc chủ Ngũ Độc cốc chau mày hỏi:

- Biểu muội thành thân từ lúc nào, sao không báo cho biểu ca một tiếng?

Quan Bội Nhân đỏ mặt cười:

- Biểu ca lượng thứ, muội xuất giá mà không báo cho huynh, chỉ vì chuyện xảy ra đột ngột quá. Năm ngoái Thiên Ma cung xảy ra biến loạn, tứ đại hộ pháp muốn phế bỏ ngôi Cung chủ của muội may mà có Trương lang ra tay cứu giúp. Tiểu muội vì nặng ơn nghĩa nên mới cùng chàng kết mối lương duyên.

- Xảy ra chuyện lớn như thế mà ta không hay biết thật đáng hổ thẹn. Được rồi hôm nay nể mặt biểu muội ta phá lệ một lần.

Lão nói rồi gọi một tên đệ tử mang thuốc giải ra trao cho những người trúng độc.

- Đa tạ biểu ca, tiểu muội xin lui trước. Sau này nhất định sẽ cùng trọng phu tới bái kiến biểu ca.

Thiên Ma Cung chủ dõng dạc lại bao ánh mắt tiếc nuối, thèm muốn, nhưng muốn cũng chẳng ích gì nàng đã có trọng phu, người đó lại chính là kẻ đứng sau cuộc tụ hội này.

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Tranh Đoạt Ngôi Minh Chủ (2)

Đợi cho mọi người giải độc xong, có người nói:

- Vừa rồi mọi người đều tận mắt chứng kiến công phu của Tam Tú Thiên Sơn. Có còn ai nói ba vị không xứng đứng đầu Hắc đạo nữa không?

Không ai còn lên tiếng phản bác nữa. Đại Tú bấy giờ cười mát nói:

- Huynh đệ ta nào xứng với mong mỏi của các vị. Nhưng ta được biết có một người rất xứng đáng ngồi lên chiếc ghế Minh Chủ này...

Quần hùng ồ lên ngạc nhiên. Không biết người mà Tam Tú Thiên Sơn đề cập đến là ai? Được Tam Tú đề mắt tới chắc không phải hạng người thường.

Đại Tú không đề cho mọi người phải sốt ruột lâu nói luôn:

- Người mà ta muốn nói chính là Vạn độc tà nhân Phong Di Lăng...

Mấy chữ Vạn Độc Tà nhân khiến cho toàn thể quần hùng rung động tinh thần. Phong Di Lăng, cái tên ấy quả có sức mạnh ghê gớm!

Đại Tú hỏi tiếp:

- Mà cũng thật lạ, sao không thấy Vạn Độc Tà Nhân góp mặt. Hắn muốn làm bá chủ thiên hạ thì phải có mặt ở đây mới đúng chứ?

Nhị Tú nói thêm:

- Hay thiếu chủ của các ông quên mời y? Như thế quả là thiếu sót.

Hắc y nhân thấy Đại Tú nhắc tới Phong Di Lăng thì giật mình, nhưng sắc mặt không hề biến đổi nói:

- Thiếu chủ ta đã cho người đi mời nhưng Phong đại hiệp xuất quỷ nhập thần, hành tung khó mà đoán biết

Bạch Cốt Trảo Thần Vương tức giận nói:

- Mẹ kiếp, Phong đại hiệp cái gì chứ? Nếu hắn có được mời chưa chắc đã dám đến. Mối thù giết ân sư ta thế sẽ tính đủ với hắn.

Thì ra lúc trước Phong Di Lăng đã sát hại Khu Âm Thần Ma sư phụ của Bạch Cốt Trảo Thần Vương. Lão vẫn mang mối oán hận đó trong lòng.

Những người khác kẻ nhỏ nước bọt người lớn tiếng la ó, lại có kẻ trong lòng hoảng sợ khi nghe nhắc tới Vạn Độc Tà Nhân. Xem ra thì Vạn Độc Tà Nhân không chỉ là kẻ thù của Bạch đạo.

Quần hùng tiếp tục tranh cãi, người tiến cử kẻ này, người đề xuất kẻ khác cả nửa ngày mà vẫn chưa chịu hạ hồi. Có mấy kẻ lên Phổ Đà Sơn này cốt yếu để xem các đại ma đầu thi thố võ công tuyệt học, nhưng suốt từ sáng tới giờ chỉ thấy họ tranh cãi võ miệng thì bắt đầu chán nản định xuống núi. Bấy giờ có kẻ ngoác mồm hét:

- Còn cãi vã gì nữa, mau tỳ võ đoạt soái đi thôi.

Mấy chữ tỳ võ đoạt soái khiến mọi người phấn chấn tinh thần. Nhiều kẻ nhao nhao ủng hộ:

- Phải đó, tỳ võ đoạt soái! Tỳ võ đoạt soái!

- Ai không dám tỳ võ thì không phải là anh hùng.

Hắc y nhân thấy mọi người đều tán đồng việc tỳ võ đoạt soái nên lão không tiện khước từ. Lão chậm rãi nói:

- Nếu như các vị anh hùng đã muốn tỳ võ thì lão Tam ta đành thuận theo thôi.

Lão vỗ tay mấy cái, bọn hán tử mặc áo trắng chạy lên, chỉ trong vòng thời gian uống cạn một tuần trà một cái đài vừa cao vừa kiên cố đã được dựng lên. Hắc y nhân bước lên đài, lão nhìn khắp thày quần hùng rồi cất giọng sang sảng:

- Trước khi đá lời đài mong các vị anh hùng tuân thủ theo ba điều lệ để tránh làm tổn thương hòa khí...

Lão chưa dứt lời thì bên dưới mọi người đã la lối rầm rì:

- Ôi dào, đánh thì cứ đánh đại đi còn bày đặt điều lệ làm chi cho phiền hà...

- Đúng thế mau lên đài giao đấu đi thôi.

- Xin các vị bình tĩnh nghe ta nói. Chuyện tỳ võ là điều nằm ngoài ý muốn của ta và chủ nhân, bởi chúng ta không muốn thấy cảnh người nhà vì tranh giành chức vị Minh Chủ hữu danh vô thực ấy mà chém giết lẫn nhau, chúng ta phải dành thực lực để đối phó với Bạch Đạo. Vì thế mong các vị hãy tuân thủ theo điều lệ đã lời đài.

- Có điều lệ gì thì cứ nói đại ra đi, mất thì giờ quá đấy.

Hắc y nhân mỉm cười nói:

- Điều thứ nhất cấm dùng ám khí trong khi giao đấu đánh lên đối phương. Các vị có ý kiến gì không?

Quần hùng im thin thít chẳng ai lên tiếng. Họ vốn sợ ám khí của Ngũ độc cốc nay thấy điều lệ cấm dùng ám khí thì mừng còn chưa hết sao dám có ý kiến gì. Nhưng thật kì lạ là Ngũ Độc Cốc cũng chẳng có ý phản bác.

Thấy không ai nói gì hắc y nhân nói tiếp:

- Điều thứ hai, hai bên giao đấu thủ thắng dừng lại không được làm tổn hại tới tính mạng đối phương.

Hắc y nhân vừa dứt lời thì bên dưới đã bật lên hàng loạt tràng cười:

- Hi hi hi...

- Ha ha ha...

- Hô hô hô...

- Hắc hắc hắc...

- Buồn cười đến nôn ruột. Hai bên giao đấu, đao thương quyền cước không có mất sao có thể tránh làm tổn thương sinh mạng đối phương được.

- Đánh nhau mà còn sợ chết thì tốt nhất là mau mau xuống núi về nhà giúp phu nhân trông hải tử mạy ra còn kịp đó.

Hắc y nhân vẫn điềm tĩnh đáp:

- Nếu như ai đánh thắng cũng hạ sát đối thủ của mình thì thử hỏi trên Phở Đà Sơn này còn được mấy người? Lúc đó dù cho Minh Chủ có được chọn ra thì cũng đâu còn ai dưới trướng nữa. Chúng ta tự sát hại lẫn nhau để cho Bạch đạo ở ngoài như ông đắc lợi sao?

Trù Ma Bạch Du Luận góp lời thêm:

- Lúc đó các bang hội môn phái sẽ tổn thương hòa khí nặng, phái nào có người chết sẽ tìm cách báo thù hóa ra một tai họa tự tàn sát lẫn nhau.

Nhiều người gật đầu nói:

- Có lí lắm.

- Nói cũng phải.

- Còn điều lệ gì thì nói nốt đi.

Hắc y nhân nói tiếp:

- Trong khi song phương giao đấu người ngoài tuyệt đối không được can thiệp nếu không coi như thua cuộc.

Hồng lão nhân nói:

- Được, nếu có kẻ nào cố ý can thiệp lão sẽ dùng cây trượng này đập nát đầu y.

- Điều lệ đã nói xong rồi, bây giờ có thể thượng đài được chưa?

Hắc y nhân đáp:

- Còn một điều cuối cùng...

Tiếng nhao nhao phản đối vang lên:

- Nói gì lắm thế mau xuống đi để mọi người còn lên tranh tài...

- Phải đó, mau xuống đi...

- Điều cuối cùng ta muốn nói là sau khi Minh Chủ được lập nên tất cả chúng ta nhất nhất phải tuân theo mọi sự sắp xếp của Minh Chủ. Nếu ai không đáp ứng đủ những yêu cầu trên ngay bây giờ có thể hạ sơn.

Quần hùng cười ồ lên:

- Điều đó là đương nhiên.

Hắc y nhân làm xong nhiệm vụ của mình nhanh chóng rời khỏi đài.

Liền đó có tám bóng người phi thân lên đài. Họ chia thành bốn cặp đấu với nhau. Trong khoảng một nén hương đã phân được thắng bại. Những người thắng đứng trên đài chờ người khác lên khiêu chiến, những kẻ bại cuộc thì lùi thủi quay về nhưng vẫn chưa xuống núi mà tiếp tục ở lại xem người khác thi thố, đây là cơ hội hiếm có để chứng kiến các tuyệt học của các phái nên họ không dại gì bỏ qua.

Cứ như thế người lên kẻ xuống vô cùng nhộn nhịp. Nhưng đa phần đều là những kẻ võ công tầm thường, học được chút tuyệt nghệ cứ nghĩ là mình hơn người, hùng tâm tráng khí bùng bùng quyết phen này hiển lộ uy phong trước bao nhiêu anh hùng để nở mày nở mặt. Nên cứ dang dai nửa ngày trời mà vẫn chưa thâu được chút kết quả gì.

Tuy đến giờ vẫn chưa có ai phải bỏ mạng nhưng có nhiều cặp phải đánh tới đổ máu mới phân được thắng bại. Những người võ nghệ cao cường chưa vội vàng xuất thủ, họ bình tĩnh chờ cho những kẻ ngựa non háu đá kia choảng nhau chán rồi mới tới họ thượng đài để tránh khỏi mang tiếng bất nạt kẻ dưới.

Trời càng về chiều những người xuất chiến càng lúc võ công càng thêm mạnh, khiến cho không khí ngày một hào hứng.

Trên đài lúc này là Cốc chủ Ngũ Độc Cốc và Thánh chủ Cuồng Sát Giáo Thánh.

Hai phái này lúc sáng có lời qua tiếng lại với nhau nên cuộc đối đầu của hai người đứng đầu được xem là thú vị nhất. Nhưng trái với mong đợi của quần hùng Quan Tĩnh Phi và Sát Bất Hoàn chỉ đứng nhìn nhau mà không hề xuất thủ.

Gần một canh giờ trôi qua mà hai đối thủ chẳng hề có vẻ gì là sắp giao đấu, điều này khiến cho mọi người bắt đầu sốt ruột. Có mấy kẻ không nhịn nổi nữa la ó:

- Hai lão kia còn nhìn gì mà không giao đấu lệ cho người khác còn lên, lão nhân gia chờ mỏi mắt lắm rồi. Hai lão bắt bọn ta đứng ngấm dung nhan hai lão đến bao giờ nữa?

- Già tũn như hai lão đẹp như mấy cô nương ở Quần Phương Các thì ta còn ráng ngắm nhưng đằng này mặt mũi hai lão xấu xí như thế ta nhìn mà đến ba ngày sau nghĩ lại còn thấy sợ.

- Hổ hổ hổ...

- Mau xuống đi...

Mặc cho mọi người la ó chửi giễu, trên đài Sát Bất Hoàn và Quan Tĩnh Phi vẫn đứng yên bất động.

Câu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Tranh Đoạt Ngôi Minh Chủ (3)

Quần hùng không ai hay biết đây là lúc hung hiểm nhất, tính mạng hai lão như ngàn cân treo sợi tóc, bởi hai lão không đấu theo cách bình thường mà đang đấu nội lực.

Sát Bất Hoàn thấy nội lực của đối phương như sóng Trường Giang cuộn cuộn xô tới, hết lớp này tới lớp khác thì ngấm ngấm kinh hãi. Càng đấu nội lực của Quan Tĩnh Phi như càng gia tăng chẳng có dấu hiệu gì suy kiệt.

Chỉ có Quan Tĩnh Phi mới biết nội lực của lão có giới hạn, nếu như cứ tiếp tục giao đấu thì cả hai sẽ cùng lưỡng bại câu thương.

Nhưng lúc này họ không thể dừng lại được nữa rồi, đành phải gia tăng thêm nội lực may ra một người thất thủ trước thì người kia còn toàn mạng.

Lúc này trên đài Sát Bất Hoàn đã bốc lên một luồng bạch khí, lúc đầu mỏng, bay tản mát nhưng sau đậm dần, bốc thành một trụ lớn. Quan Tĩnh Phi thì mồ hôi đầm đìa, ướt đầm y phục, mặc lúc đỏ lúc trắng xem chừng khó cầm cự được lâu hơn. Lúc này chỉ cần bên ngoài bắn lên ám khí dù nhỏ như cây kim cũng khiến hai lão mất mạng.

Bên dưới quần hùng cũng đã nhận ra tình trạng hung hiểm của hai lão. Không ai bảo ai, mọi người đều tập trung theo dõi từng cử động của hai đối thủ. Một người nói khẽ:

- Không xong rồi, hai lão già ấy đang định chết cùng nhau hay sao vậy?

Người khác thêm vào:

- Phải ngăn hai lão ấy lại.

Nhưng nói thế chứ chẳng ai dám vọng động cả. Bởi muốn cứu Sát Bất Hoàn và Quan Tinh Phi thì phải có nội công cao hơn hẳn hoặc chí ít là ngang bằng nếu không thì cả ba sẽ cùng dắt tay nhau xuống gặp Diêm Vương. Nội lực của hai lão lúc này đã suy kiệt nhưng không ai đoán biết được họ còn bao nhiêu nội lực trong người, rồi có bề gì lại liên lụy tới mình thì nguy.

Bọn người hai phái Cuồng Sát Giáo Thánh và Ngũ Độc Cốc nhanh chóng tỏa ra bao vây quanh đài, khí giới chuẩn bị sẵn sàng, rõ ràng bọn chúng cũng có ý đề phòng người ám toán.

Tam Tú Thiên Sơn đưa mắt nhìn nhau. Đại Tú gật đầu rồi tiến nhanh về phía đài.

Lão vừa đi được mười bước thì có một bóng người bay ra khỏi đài rơi như bao gạo bị quăng xuống trước mặt. Thì ra đó chính là Sát Bất Hoàn. Trên đài, Quan Tinh Phi cũng thò ra một ngụm máu tươi. Lão vội ngồi xuống điều tức khí huyết.

Sát Bất Hoàn tuy bị thương nặng nhưng cũng ráng ngồi dậy gặm lớn:

- Tên gian tặc bi ổi sao ngươi dám hạ độc ta...

Quần hùng đang ngỡ là Quan Tinh Phi nội công cao hơn Sát Bất Hoàn nên thủ thắng nhưng nghe Sát Bất Hoàn nói thế thì dừng dừng nổi giận la hét:

- Thật là hèn hạ.

- Như thế phạm vào điều lệ đả lôi đài rồi...

Hắc y nhân cũng vội bước lên đài nói:

- Quan huynh đã không tuân thủ điều lệ xem như trận này thua cuộc.

Quan Tinh Phi cười ha hả nói:

- Xin hỏi các vị Quan mỗ đã phạm vào điều lệ nào?

Quần hùng nhao nhao:

- Không được dùng ám khí trong khi giao đấu...

Quan Tinh Phi càng cười lớn hơn nói:

- Thế có ai biết ta đã dùng ám khí gì đả thương Liễu huynh không?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau:

- Chuyện này...

Người phái Cuồng Sát Giáo Thánh quát lớn:

- Rõ ràng sư phụ ta trúng độc mà ngươi còn lớn tiếng nói không dùng ám khí đánh lén sao?

Quan Tinh Phi hừ một tiếng đáp:

- Hạ độc đâu nhất thiết phải dùng tới ám khí. Ta chỉ mới thổi có một hơi thôi mà Sát Bất Hoàn huynh đã ra nông nổi rồi. Trong điều lệ đưa ra chỉ nói là không được dùng ám khí chứ có nói là không được hạ độc...

Quần hùng đảo lị chỉ biết đưa mắt nhìn nhau. Hắc y nhân thầm nghĩ “Đúng là ta có sai sót trong chuyện này, không ngờ khả năng hạ độc của Quan Tinh Phi lại lợi hại như thế. Xem ra phen này giữa hai phái Ngũ Độc Cốc và Cuồng Sát Giáo Thánh không thể tránh khỏi một phen ác đấu...” Chỉ nghĩ tới cảnh đó thôi Hắc y nhân thấy trong lòng buồn bực vô cùng. Lão nói:

- Quan huynh...

Nhưng lão chưa kịp nói hết câu thì Quan Tinh Phi đã nói:

- Hầy, Lão huynh không cần phải nói, lúc này Quan mỗ cũng vì bất đắc dĩ mới phải hạ độc thù với Liễu huynh thôi.

Lão vẩy tay ra hiệu cho đệ tử mang thuốc giải tới giao cho Sát Bất Hoàn.

- Liễu huynh, mọi ân oán giữa chúng ta hôm nay chấm dứt tại đây, Quan mỗ may mắn thắng được huynh, nếu như huynh còn chưa phục thì sau này có thể tìm tới Ngũ Độc Cốc bất cứ lúc nào, Quan mỗ xin được thỉnh giáo.

Sát Bát Hoàn nhận thuốc giải lão nói mấy câu cảm kích rồi lui về lều của Cuồng Sát Giáo Thánh vận công trị thương.

Quan Tinh Phi ngồi trên đài tình dường khá lâu nhưng chưa ai lên thách đấu với lão cả. Ai cũng thấy lão vừa rồi tổn hao không ít nguyên khí nên muốn cho lão thêm chút thời gian phục hồi công lực. Mới hay bọn hắc đạo này thường ngày hành động nguy hiểm nhưng cũng không phải là những kẻ đòi bại mất hết nhân tính nhân, lúc kẻ khác gặp nguy mà cầu lợi cho mình. Xét thấy hành động đó cũng đủ hơn bọn người luôn dương dương tự đắc cho mình là danh môn chánh phái.

Một hồi lâu sau, Quan Tinh Phi từ từ đứng dậy, lão nhìn khắp lượt quần hùng rồi nói:

- Đa tạ thịnh tình của các vị. Bây giờ có ai muốn đấu với lão phu xin mời bước lên đây.

Lão vừa nói xong thì một tràng cười khanh khách vang lên rồi một bóng người mặc áo xanh đeo mạng che mặt từ bên dưới vọt lên, thân pháp như én lượn. Người đó đáp xuống trước mặt Quan Tinh Phi lạnh lùng thốt:

- Phiêu Phiêu muốn lãnh giáo tuyệt kỹ của Cốc chủ.

Quần hùng bên dưới bấy giờ mới ồ lên. Thì ra người vừa lên đài khiêu chiến với Quan Tinh Phi là Liễu Phiêu Phiêu nữ ma đầu nổi danh tàn ác với ngoại hiệu Hắc Thánh Cầm.

Liễu Phiêu Phiêu tay cầm một cây cỏ cầm đen bóng, ả không đợi Quan Tinh Phi đáp lời thân hình đã vọt lên trên không trung rồi ở thế lơ lửng đó gây khúc nhạc Phong Kiều Dạ Bạc

Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên

Giang phong như hòa đối sầu miên

Cô Tô thành ngoại Hàn Sơn tự

Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền

Tiếng đàn nghe rùng rợn khiến mọi người lạnh gáy tựa như nghe tiếng quạ hoang kêu gào trong sương.

Liễu Phiêu Phiêu huy động công lực vào cây cỏ cầm, mấy tiếng tinh tang vang lên đồng thời ba luồng đao khí nhắm vào Quan Tinh Phi bắn ra. Đao khí thanh thoát mà âm hiểm.

Quan Tinh Phi quát lên một tiếng vang song chưởng lên đỡ. Đao khí không làm gì được lão nhưng cắt vụn mấy vạt áo nơi cổ tay lão, trong lòng lão biết đối phương đã giỏi tuyệt học ra, sẽ rất khó đối phó.

Âm kinh từ cây thất huyền cầm như một lớp sóng cuộn cuộn đánh ra. Quan Tinh Phi cười nhạt, không biết từ khi nào trên tay lão đã cầm một cặp đoản kích. Mũi kích xoay lên công kích, kinh phong vang vọng bốn phía.

Thân hình Liễu Phiêu Phiêu vẫn lơ lửng trên không trung, trước chiêu thế dôi non lấp bễ ấy khó lòng tránh né nhưng ả chỉ khẽ xoay cây đàn lên đón đỡ rồi mượn lực từ từ đáp xuống. Nguyên cây đàn của ả là Thiết Cầm nên đao thương bất nhập.

Một người khí kinh mạnh mẽ, một người nội lực hồn hậu, ác đấu với nhau ngoài trăm chiêu khiến cho quần hùng bên dưới lắc đầu thề lưỡi.

Quan Tinh Phi thỉnh linh quát lên một tiếng, song kích nhắm hướng Liễu Phiêu Phiêu phóng tới. Thế phóng mau lẹ khác thường. Không đợi hết chiêu, tả thủ xuyên qua hữu thủ đánh ra chiêu Hiệp Khê Sơn Hải. Chỉ nghe một tiếng rắc khô giòn, cánh tay Quan Tinh Phi đánh trúng vào trụ đàn. Cánh tay lão tê chồn. Nhưng lão đã kịp bắt gọn song kích.

Liễu Phiêu Phiêu bật cười khanh khách. Móc câu nơi tay ả khua lên một vòng lấp lánh ánh ngân quang, bức Quan Tinh Phi phải lùi mấy bước. Rồi lại nảy mấy tiếng đàn nhịp điệu cấp bách, trong tiếng đàn đã vận nội lực thượng thừa vào để làm rối loạn tâm thần đối phương. Nội lực đối phương vì tiếng đàn phát động mà bị kiềm chế một cách bất ngờ. Tiếng đàn khoan thai thì đối phương ra chiêu thông thả. Tiếng đàn dồn dập thì đối phương ra chiêu cấp bách. Như vậy đối phương lâm vào tình thế không thể chống đỡ được.

Phương pháp dùng cảm âm hòa lẫn với võ công đã đi đến trình độ võ học tối cao. Nếu nó cao đến độ chót thì không cần phải ra chiêu, chỉ một tiếng đàn cũng đủ làm cho địch nhân tán loạn tâm thần, lộn ngược kinh mạch biến thành kẻ điên khùng, tệ hơn nữa là đứt hết kinh mạch mà chết.

Trình độ Liễu Phiêu Phiêu chưa đạt tới cảnh giới đó. Nhưng cũng đủ khiến cho quần hùng bên dưới chao đảo, khí huyết nhộn nhạo khó chịu không tả. Mọi người đành ngậm vận công bế hết kinh mạch nhưng có mấy người vẫn phải thổ huyết ra ngoài.

Trên đài Quan Tinh Phi vẫn bất động. Sắc mặt hồng hào chẳng có vẻ gì bị ảnh hưởng bởi tiếng đàn cả. Liễu Phiêu Phiêu khảy đàn càng lúc càng mau, nhịp điệu khẩn trương, tiếng đàn mãnh liệt. Bỗng “bực” một tiếng, một dây đàn đứt. Lại nghe “bực, bực” thêm mấy tiếng, toàn bộ dây đàn đứt hết. Liễu Phiêu Phiêu nhăn nhó đứng nhìn Quan Tinh Phi, vẻ mặt á hất sức tê lương, vậy là bao năm khổ luyện đã thành vô dụng.

- Quan Cốc chủ nội lực thâm hậu, Phiêu Phiêu xin cam bái hạ phong.

Nói rồi phi thân xuống khỏi đài. Rồi bỏ xuống núi, vừa đi vừa hát một khúc hát của Lý Thương Ẩn:

Cầm sắt vô đoan ngũ thập huyền

Nhất huyền nhất trụ tứ hoa niên

trang sinh hiệu mộng mê hồ điệp

Vọng đế xuân tâm thác đồ quyền

Thương hải nguyệt minh, châu hữu lệ

Lam Điền nhật noãn, ngọc sinh yên...

Quần hùng nhìn theo đáng ả khuất dần, thợ pháo nhẹ nhõm, rồi không ai bảo ai cùng hướng về phía đài chúc mừng cho Quan Tinh Phi. Chỉ có lão mới biết vừa rồi lão thắng hoàn toàn là may mắn. Lúc đầu cùng Sát Bất Hoàn, nội lực của lão đã bị tiêu tán hết nên không bị ảnh hưởng bởi ma cầm của Liễu Phiêu Phiêu.

*Phong Kiều Dạ Bạc

Trắng tà chiếc quạt kêu sương

Lửa chài cây bến sầu vương gác hồ

Thuyền ai đậu bến Cô Tô

Nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn San

*Cầm Sắt (Lý Thương Ẩn)

Đàn gấm chẳng vì có chi mà có năm mươi dây

Mỗi dây mỗi trụ đều gọi nhớ đến thời tuổi trẻ

Trang Chu buổi sáng nằm mộng thành bướm bướm

Lòng xuân của vua Thục đế gửi vào chim Đỗ Quyên

Trăng chiếu sáng trên mặt biển xanh, châu rơi lệ

Ánh nắng ấm áp chiếu vào hạt ngọc Lam Điền sinh ra khói

Tình này đã sớm trở thành nỗi nhớ nhưng về dĩ vãng

Cho đến bây giờ chỉ còn lại nỗi đau thương

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tranh đoạt Ngôi Minh Chủ (4)

Quan Tinh Phi liên tiếp đả bại hai cao thủ khiến quần hùng không khỏi khâm phục. Họ nhận thấy việc bọn đệ tử Ngũ Độc Cốc đề cử Cốc chủ của chúng làm Minh Chủ không phải là không có lý.

Hắc y nhân cười ha ha:

- Quan huynh bản lĩnh kinh nhân liên tiếp áp đảo quần hùng, có vị nào thấy không phục thì xin mời lên đài giao đấu. Nếu như không còn ai nữa thì chức vị Minh chủ đành phải thỉnh Quan huynh đảm nhiệm.

Y vừa dứt lời thì bên dưới đài có một người lạnh lùng thốt:

- Cái gì mà bản lãnh kinh nhân, áp đảo quần hùng chứ? Ta không phục.

Hắc y nhân liền nói:

- Vậy xin mời hạ trường so tài.

Hán tử chẳng cần đợi mời đã xăm xăm bước lên đài.

Quần hùng bên dưới tranh nhau xem kẻ nào mà lớn gan xem thường Quan Tinh Phi thì thấy vô cùng thất vọng bởi hán tử này trông rất tầm thường. Khuôn mặt hán rất bình thường. Thân hình hán cũng bình thường. Nói tóm lại, hán là loại người khi nhìn vào chẳng để lại ấn tượng gì sâu sắc.

Mọi người chỉ chú mục thanh đao trên tay hán. Thanh đao đen sì ấy thì có gì đặc biệt để cho họ phải chú ý? Bởi từ thanh đao phảng phất một loại đạo lực khó lường. Thanh đao đó là kỳ vật nhưng người nắm giữ lại tầm thường khiến cho người ta phải thất vọng. Càng thất vọng người ta lại đắm ra thêm khát bấu vật đó thuộc về mình. Quan Tinh Phi nhìn hán chăm chăm rồi hỏi:

- Xin thỉnh giáo tôn danh?

Hán tử đưa tay vuốt thanh đao hồ hững đáp:

- Vô Ảnh Thần Đao Kiếm Yến Nhân.

Quan Tinh Phi ngạc nhiên vô cùng bởi lão hành tẩu trên giang hồ đã mấy chục năm nay chưa hề nghe tới danh hiệu này. Lão lặp lại đầy hồ nghi:

- Vô Ảnh Thần Đao? Thứ cho Quan mỗ ngu muội, chưa từng nghe qua.

Vô Ảnh Thần Đao ngẩng cao đầu, cao ngạo nói:

- Ngươi chưa từng nghe bởi ngoại hiệu này ta vừa mới đặt cho mình.

Quan Tinh Phi cùng tất cả thấy những người có mặt nghe vậy thì cười rộ lên. Chuyện người trong giang hồ tự đặt ngoại hiệu cho mình không phải là hiếm nhưng nhìn gã này tư chất bình thường, đao pháp chẳng biết có ra gì không mà tự xưng là Thần Đao thì cũng hơi quá đáng, hỏi sao không khiến người khác phải cười nôn ruột.

Mấy người bên dưới hồ hét:

- Hán xưng là Kiếm Yến Nhân mà sao lại xử đao?

- Ngươi không thấy ngoại hiệu của hán là Vô Ảnh Thần Đao à, đương nhiên là phải xử đao rồi.

- Quan Cốc chủ phiên cốc chủ cho tên tiểu tử này được “Vô ảnh” như hán muốn đi.

Vô Ảnh Thần Đao không thèm để ý tới mấy lời châm chọc đó, hai mắt y tròn tròn nhìn thẳng cường địch.

Quan Tinh Phi thấy đối phương nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống thì chỉ hừ một tiếng nói như chế giễu:

- Vô ảnh thần đao xin thủ hạ lưu tình...

Vô Ảnh Thần Đao lạnh lùng:

- Không dám!

Dứt lời thanh đao trong tay y đã xuất thủ. Đao khí âm âm như sóng dữ ào ạt tuôn ra. Một đao xuất ra nghiêng ngả cả trời đất, bốn phương tám hướng đều thấy đao quang lấp lánh tưởng chừng như không có đường thoái lui. Chỉ trong một sát na thanh đao đã kề vào cổ họng Quan Tinh Phi.

Lão không hề có ý tránh né, hay đúng hơn là không thể tránh né. Lúc lão đấu nội lực với Sát Bát Hoàn, công lực tiêu tan không ít, lại phải dốc toàn lực để chống chọi với ma cầm của Liễu Phiêu Phiêu, giờ đây nội lực trong người lão leo lét như ngọn đèn trước gió. Lão không đủ khả năng để tránh sát chiêu đó.

Chỉ cần Vô Ảnh Thần Đao dụng lực cái đầu của lão chắc chắn sẽ không nằm trên cổ nữa. Một giây yên lặng, Vô Ảnh Thần Đao thu lại đao, lạnh lùng nói:

- Ta không đấu với kẻ tàn phế. Lão hãy về mà dưỡng thương đi. Một ngày gần đây ta sẽ tìm đến Ngũ Độc Cốc xin chỉ giáo.

Mấy chữ xin chỉ giáo khiến Quan Tinh Phi giật nảy người:

- Ngươi... Các hạ... Đại anh hùng...

Chỉ trong mấy giây lão đã phải thay đổi liên tục cách xưng hô, thiết nghĩ nếu có tử nào xứng đáng hơn “Đại anh hùng” thì lão cũng đã dùng rồi.

Không chỉ có Quan Tinh Phi, mà nhiều người khác cũng đã nhận ra thân thể của Vô Ảnh Thần Dao.

Mấy tháng gần đây, trên giang hồ xuất hiện một đạo khách. Không ai có thể tránh khỏi ánh đao của hắn. Ánh đao của hắn sáng như ánh trăng, mỗi khi nhìn thấy nó soi sáng ngay trước mặt kẻ đó biết mình chắc chắn sẽ chết.

Hắn đã thách đấu với không ít môn phái trong giang hồ, mỗi nơi hắn đi qua tiếng tăm của hắn lại vang xa thêm một chút. Bảy cao thủ bạch đạo lại thêm bảy cao thủ hắc đạo, bảy bảy bốn mươi chín người đã bại dưới ánh đao của hắn. Nhưng không ai biết danh tánh của đạo khách ấy. Chỉ biết tới hắn nhờ ánh đao và mấy tiếng “Xin chỉ giáo” đầy ngạo mạn.

Bây giờ thì hắn đã chịu xưng danh. Vô Ảnh Thần Dao, danh hiệu ấy thiết nghĩ đối với hắn cũng không có gì là quá đáng.

Mọi người đang xì xào bàn tán thì có một bóng đen vút lên đài. Gầm lớn:

- Tiểu tử, khá lắm. Ngươi mượn thanh đao của bốn môn chạy nhảy khắp nơi gây không ít chuyện hay ho rồi đấy. Mau để lại đao rồi rút cho khuất mắt ta. Nếu không nể mặt phu nhân ta thì ngươi đã sớm thành quỷ không đầu rồi.

Vô Ảnh Thần Dao lạnh lùng cười nhẹ:

- Âu Dương Lệnh Chủ, ngài nghĩ ta còn là đứa trẻ mười mấy năm về trước hay sao mà dọa ta chứ. Kiếm Yên Nhân ta năm mười lăm tuổi đã có gan tới Huyết Phù Môn mượn thanh thần đao này về thì bây giờ tất có bản lĩnh để giữ nó lại. Nếu Âu Dương Lệnh Chủ muốn lấy lại đao thì xin mời... Yên mỗ sẵn sàng bồi tiếp.

- Giỏi lắm! Ngươi không chỉ có gan lấy đi thần đao của ta mà xem ra ngươi đã không chế được nó.

Hóa ra người ngồi ở hàng ghế cuối cùng chính là Âu Dương Đông Phong, Lệnh chủ Huyết Phù Môn ở Phù Tang xa xôi.

- Để ta xem thử Vô Ảnh Thần Dao ngươi có bao nhiêu bản sự...

Lời chưa dứt Âu Dương Đông Phong đã xuất thủ.

Kinh phong từ bốn phương tám hướng chụp xuống đầu Kiếm Yên Nhân.

Hắn vẫn đứng yên, mặt không đổi sắc.

Đao chưa xuất ra khỏi vỏ.

Âu Dương Đông Phong bị sự cô ngạo của hắn làm cho nhuệ khí sụt giảm, nộ khí ngút trời.

Huyết Phù Môn của y trải qua mấy trăm năm oai phong hiển hách. Tới đời y làm Lệnh chủ, liên tiếp chịu nhiều sự đả kích.

Mười năm trước, Bảo đao chân môn bị một đứa con nít miệng còn hôi sữa trộm đi.

Mười năm sau, Thánh Nữ Âu Dương Tuyết Nghi, lệnh ái của y bị một tên vô danh tiểu tốt cướp đi.

Âu Dương Đông Phong chịu đả kích không nhỏ. Bảo đao y có thể không cần nhưng Tuyết Nghi thì y không thể bỏ qua được. Tiểu nữ mà y yêu thương trân quý nhất, y một đường đuổi theo tới Trung Nguyên, tại nơi này chờ đợi. Không ngờ nhi nữ chưa thấy mà lại gặp được tên đao tặc.

Kiếm Yên Nhân vẫn bình thản đối diện với sự cuồng nộ của Âu Dương Đông Phong.

Người đời có thể bị Huyết Phù Môn dọa chết khiếp. Nhưng riêng hắn không thêm dè vào mắt. Trong mắt hắn chỉ có một mục tiêu duy nhất: Báo thù.

Hai mươi năm trước khi giáo phái bị diệt vong, hắn mới chỉ là hài tử mười tuổi. Một mình đứng giữa núi thi thể của người thân, huynh đệ, hắn đã phát thệ bằng mọi giá phải trả thù.

Một hài tử một mình bốn tâu một đường chạy tới tận Phù Tang, “mượn” được Huyết Sát đao của Huyết Phù Môn. Luyện một thân võ công, trở thành Thần Dao cũng vì một mục đích duy nhất: Báo thù.

Cả một hành trình dài hai mươi năm ấy miêu tả ngắn gọn trong mấy câu nhưng đối với hắn là cả một quá trình dày vò đau khổ, cô độc.

Nay Huyết Sát Đao Khí đã luyện thành. Chỉ năm chiêu đao pháp thôi đã đủ làm rung động võ lâm. Nhưng kẻ thù của hắn lại quá nhiều. Là toàn thể võ lâm Trung Nguyên. Hắn không thể từng người từng người hạ sát được. Mất quá nhiều thời gian. Hôm nay bọn chúng tụ lại một nơi như thế này thật tốt. Một đao giải quyết tất cả. Xong Hắc đạo rồi sẽ tới Bạch đạo.

Kẻ nào muốn ngăn đường hắn đều phải chết. Nhưng Âu Dương Đông Phong này, tạm tha cái mạng chó của lão. Dù gì lão cũng có ân với sư nương Kiếm Yên Nhân thâm nghĩ thế, nên hắn không ra tay với Âu Dương Đông Phong.

Chưong phong của Âu Dương Đông Phong cứ thế mà chụp xuống người Kiếm Yến Nhân.

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tranh Đoạt Ngôi Minh Chủ (5)

Trong sát na khi tưởng chừng Kiếm Yến Nhân tắt vong mạng trước chưong lực hùng hậu của Âu Dương Đông Phong thì huyết đao xuất khỏi vỏ. Một chiêu Liệt Nhật Trảm Không đem chưong phong hoàn toàn phá nát.

Đao xuất khỏi vỏ. Nhật nguyệt lu mờ. Chỉ còn bóng đao kiếm ánh.

Đao xuất là tâm không lo, chiến lực do tâm mà định, tâm càng tịnh nỗ lực càng mạnh, bất luận là đòn đả độc đấu hay là quần địch, chỉ cần nộ ý vẫn còn thì độ mạnh sẽ không giới hạn. Đó chính là yếu quyết dụng đao.

- Khá khen cho Kiếm Yến Nhân nguoi, hảo đao pháp!

Âu Dương Đông Phong không tiếc lời khen ngợi.

- Bạo đao của bản môn rơi vào tay nguoi đã phát huy uy lực của nó. Tuy nhiên nếu chỉ có bấy nhiêu đó thôi mà muốn bản Lệnh chủ buông tha nguoi ư? Tiếp được trăm chiêu của ta đi rồi nói tiếp.

Kiếm Yến Nhân bình thần khoan tay chờ đợi, không vì phải đối mặt với Lệnh chủ Huyết Phù Môn mà mảy may xao động. Tâm tĩnh, đao tĩnh!

Âu Dương Đông Phong thấy thái độ cao ngạo của Kiếm Yến Nhân thì đen mặt, y hoàn toàn bị tên nhãi này chọc giận. Được lắm họ Kiếm kia, hôm nay không dạy cho nguoi một bài học thì họ lão tử sẽ được viết ngược. Ày ày Dương Âu, nghe thật là thú.

Một trận âm thanh vù vù xé gió vang lên, chưong phong của Âu Dương Lệnh chủ lại xuất động, Cuồng Long Đao Hải, thương long xuất hải, loạn thạch xuyên không, khí thế hung mãnh vô cùng, bức bách Kiếm Yến Nhân không thể triển khai đao pháp hộ thân nên phải lui lại mấy bước.

Huyết đao trong tay Kiếm Yến Nhân không hề ngưng nghỉ xuất ra nhiều luồng quang ảnh nhất tề bao bọc quanh nguoi. Âu Dương Đông Phong hú to một tiếng thân pháp như làn điện chớp bay lên không trung, song trào nhất tề chụp xuống đỉnh đầu Kiếm Yến Nhân, xé rách đao quang hộ thân, không nghi ngờ gì việc Vô Ảnh Thân Đao sẽ bị phế khi trúng một trào này. Thế nhưng Kiếm Yến Nhân đâu chịu bại sớm như vậy.

Tả thủ xuất ra một chiêu Hồng Viêm Bách Trảm gạt đi công kích của Âu Dương Đông Phong, đồng thời tại hữu chưong xuất ra chưong công, công lực vô cùng thâm hậu trực tiếp đối chưong cùng Lệnh chủ Huyết Phù Môn.

“Bùm” một tiếng, Âu Dương Đông Phong bị đánh văng ra, bóng ảnh phiêu phiêu đáp xuống sát mép lối đài, còn Kiếm Yến Nhân còn chần trụ tại chỗ nhưng dưới chân hắn đài gỗ đã lồm xướng một đoạn. Xem ra nội lực mấy chục năm của Âu Dương Lệnh chủ cũng không qua được kẻ hậu bối như Kiếm Yến Nhân.

Âu Dương Đông Phong càng đánh càng đem lòng bội phục, nhưng cũng không thể vớt hết mặt mũi mà tha cho tên đao tặc này được. Hắn là nuốt không trôi ngum trọc khí này. Một tên đao tặc, lại thêm một tên hái hoa đao tặc, nếu hắn không phát oai hùm thì hết một tên lại một tên tặc công nhiên xem Huyết Phù Môn của hắn như chốn không nguoi mà tới lấy đồ chẳng. Phải chăng sẽ có lúc lão bà của hắn cũng bị trộm đi. Âu Dương Đông Phong càng nghĩ mà càng điên tiết. Sở dĩ hai tên đao tặc này có thể toàn mạng mà rời đảo góp công lớn nhất lại là lão bà của hắn. Hắn đương nhiên không thể phát tiết lên nguoi nằng, lão bà chỉ có thể để sủng, thế nên mấy tên tiểu tử này đành làm bia cho hắn ngắm bắn vậy.

Quần hùng nơi hiện trường lúc này ai cũng lác đầu lè lưỡi, hiếm khi mới gặp được cao thủ chân chính động thủ nên toàn trường đều im lặng theo dõi.

Âu Dương Đông Phong hữu thủ vung lên, tức khắc trên lối đài đào hoa tung bay mù mịt, hương thơm khắp mười dặm xung quanh đều nghe thấy.

“Đào hoa trận” – Bên dưới có kẻ kinh lịch thốt lên.

Cảnh đẹp hiếm có khiến nhiều nguoi say mê.

“Đào chi yêu yêu, chúc kì hoa”, có kẻ lại kiềm lòng không đậu mà lăm nhăm.

Những kẻ có định lực kém như đang lâm vào ảo giác. Rừng đào trái rộng, đào hoa đỏ rực, mỹ nữ như mây, rượu ngon chảy thành suối... Vì định lực kém nên thất tình lục dục phơi bày ra rõ.

Kiểm Yến Nhân nhìn bản mặt của những kẻ đang bị dục vọng chi phối kia lắc đầu khinh miệt, Âu Dương Đông Phong đang khinh thường định lực của hắn rồi. Vì báo thù, hắn sớm không còn dục vọng. Nhưng chỉ trong phút chốc sắc mặt Kiểm Yến Nhân tái nhợt. Trong rừng đảo kia, thứ hắn nhìn thấy là phụ mẫu hắn, huynh đệ hắn, họ đều còn sống, vui vẻ ca hát như chưa hề có trận thảm sát diễn ra. Hắn còn thấy một cô nương áo đỏ mỹ miều, e thẹn gọi hắn tướng công, trên tay nàng đang bồng một nữ oa nhi có khuôn mặt trắng hồng. Khuôn mặt nữ oa nhi ấy hắn chưa bao giờ quên, kể cả trong lúc gặp ác mộng hắn đều nhớ rõ. Hắn còn nhớ thời điểm nhìn thấy nữ oa nhi phần điều ngọc trác này hắn đã yêu thích không rời tay, Trương bá bá còn cười trêu hắn khi nàng lớn lên sẽ gả cho hắn làm nương tử. Phải, nếu như nàng còn sống thì cũng trạc tuổi cô nương kia, con của hắn và nàng chắc cũng đáng yêu giống oa nhi kia.

Từng giọt nước mắt rơi tí tách trên gương mặt tưởng chừng như vô cảm của Kiểm Yến Nhân. Gần 20 năm qua hắn đã tưởng rằng hắn sẽ không bao giờ rơi lệ nữa, vậy mà hôm nay hắn lại khóc. Hắn chỉ mong viễn cảnh này không phải là ảo giác, mãi mãi là thật thì tốt biết bao. Nhưng mà, tất cả đã chết rồi, màu máu hôm đó còn chói mắt hơn cả hoa đào.

“A” Kiểm Yến Nhân thét lên một tiếng, huyết đao không chút do dự đâm thẳng vào mi tâm kẻ gọi hắn là tướng công kia, không ai xứng gọi hắn tướng công ngoài nàng.

Ảo ảnh vụt biến mất, chỉ còn đào hoa bay lượn trong gió.

Âu Dương Đông Phong thấy Kiểm Yến Nhân vượt qua được đào yêu thì cũng có chút kinh ngạc song đào hoa trận đâu dễ vượt qua như vậy.

Thế nhưng cái kẻ gọi là Kiểm Yến Nhân này lại vượt qua ngoài sức tưởng tượng của hắn. Nếu là suy nghĩ của kẻ thường thì chắc chắn sẽ tìm cách vượt qua trùng trùng nguy hiểm trong Đào hoa trận để phải giải trận pháp nhưng tên Kiểm Yến Nhân này lại không như thế. Vượt trận ư, hắn chẳng có thiên phú về trận pháp, phá giải trận pháp đối với hắn chả có tí lợi ích gì, vậy thì chẳng bằng vùng đảo lên hủy luôn cái trận pháp rắc rối này.

Âu Dương Đông Phong nhìn trận pháp tâm đắc của mình bị hủy đi trong tay Kiểm Yến Nhân thì tức giận tới thổ huyết, bảo đao không lấy lại được, bảo trận cũng mất luôn. Đây gọi là không trộm được gà còn mất nắm thóc.

Kiểm Yến Nhân lạnh nhạt nói:

- Âu Dương tiên bối, đắc tội rồi!

Âu Dương Đông Phong trả Kiểm Yến Nhân quất:

- Ngươi... ngươi... ngươi...

Không nói thành lời, có lẽ hắn quá già rồi chăng?

Kiểm Yến Nhân bồi thêm một câu:

- Tiên bối đi du ngoạn chẳng hay sư nương ta có biết, ngài nên nhanh chút quay về kéo người tức giận.

Quần hùng được một phen nín cười tới đỏ mặt, thì ra vị Lệnh chủ Huyết Phù môn nổi tiếng tàn ác này lại là một kẻ thê nô a. Bấy lâu nay hắn chẳng quản tới chuyện võ lâm vì còn bận bồi lão bà của hắn.

Âu Dương Lệnh chủ tức giận phẩy tay áo bỏ đi, lần xuất đảo này quả là hắn mất nhiều hơn được. Nếu hắn biết trong lúc hắn rời Huyết Phù Môn tìm nữ nhi, lão bà của hắn cũng vùng trộm chạy mất thì không biết về mặt hắn sẽ ra sao nữa. Nói chung chuyến xuất môn lần này của hắn đành dùng hai chữ thất bại để hình dung.

Kiểm Yến Nhân đã bại Âu Dương Đông Phong khiến quần hùng trầm trồ thán phục, quả không hổ danh Vô Ảnh Thần Đao, xem ra chức Minh chủ này ngoài hắn ra không ai ngồi nổi.

Hắc y nhân bước lên đài tuyên bố:

- Ha ha, chúc mừng Kiểm huynh đệ, chư vị anh hùng còn ai không phục xin mời lên đài.

-

Bên dưới một trường xô xao nhưng không ai bước ra cả. Hắc y nhân chờ đợi giây lát rồi nói

- Nếu như vậy thì...

Một giọng nói cất lên cất ngang lời y

- Lão phu không phục.

Người vừa lên tiếng là Đại tú trong Tam Tú Thiên Sơn.

Đại tú ung dung bước lên đài, ánh mắt không ngừng quan sát Kiểm Yến Nhân.

- Tiểu tử khá lắm. Nhưng muốn làm Minh chủ thì có vẻ hơi miễn cưỡng.

-

Kiểm Yên Nhân chỉ nhàn nhạt nói:

- Nếu tiền bối tự thấy mình thích hợp thì xin mời.

Cầu Đề Cử 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tranh đoạt ngôi minh chủ (6)

Đại tú không nhiều lời trường kiếm xuất ra khỏi vỏ, thân kiếm làm từ hàn ngọc ngàn năm, vừa xuất khỏi vỏ đã khiến cho không khí vô cùng lạnh lẽo. Nhiều người liền nhận ra đây là Hàn Ngọc Giao Huyết Kiếm, vũ khí bất li thân của Đại Tú. Huyết Dao đấu với huyết kiếm quả là một trận thư hùng hiém gặp.

Huyết kiếm xuất vỏ mang theo khí thế trời long đất lở, thân ảnh của Đại tú lóe lên rồi biến mất.

Nhanh, tốc độ của y quá nhanh. Kiểm Yên Nhân ngưng thần quan sát nhưng không phát hiện tung tích Đại tú. Hắn nhanh chóng nhắm mắt, dùng thánh lực để truy tìm tung tích đối phương. Không thấy hình nhưng cũng không thể không gây ra tiếng động a. Hắn vốn tu luyện đao tại một nơi quang năm tối tăm không thấy rõ mặt người, vì thế đã luyện ra một đôi tai cực thính.

Khí lạnh ập đến, mũi kiếm xé gió lao tới, Kiểm Yên Nhân nhẹ nhàng di chuyển cước bộ tránh né. Kiếm phong tại nơi hắn vừa đứng cắt những đường thật sâu xuống lối đi. Quần hùng đều âm thầm lắc đầu, nếu là bọn họ ắt hẳn phải chịu cảnh đầu một nơi thân một ngã. Võ công của Tam Tú Thiên Sơn xưa nay nổi tiếng hiém ác, đã ra tay tất lấy mạng người.

Đại tú không vì Kiểm Yên Nhân né được một chiêu của y mà dao động, thân ảnh dựa vào Lăng ba ảo pháp di chuyển, phút chốc xuất hiện bên đông, chốc lại hiện bên tây, toàn bộ chiêu thức đều chỉ muốn thăm dò thực lực đối phương.

Kiểm Yên Nhân vẫn dựa vào thánh lực nhàn nhã né tránh, hắn dần dần nhận ra quy luật di chuyển của Lăng ba ảo pháp, tất cả chỉ là ảo ảnh, từ đầu tới cuối Đại tú chưa hề di chuyển. Nhận ra vị trí Đại tú đang đứng, Kiểm Yên Nhân huy động thanh đao, lại một chiêu Liệt Nhật Trảm Không xuất ra, nhật nguyệt lu mờ, khắp lối đi toàn là bóng đao trùng điệp.

Một chiêu này vốn không thể hóa giải. Lúc đấu với Âu Dương Đông Phong vì nghĩ tới sư nương nên hắn cố tình chừa cho y vài con đường sống, nhưng lúc này đây, Đại tú chẳng có chút quan hệ gì với hắn, chẳng qua y chỉ là một kẻ trong vô văn kẻ Kiểm Yên Nhân phải giết thôi, xuất đao không chút nương tay, lần này Đại Tú chắc chắn phải chết.

Đại Tú thấy Kiểm Yên Nhân đã động sát chiêu thì cũng không e dè nữa mà phát huy toàn bộ thực lực. Áo choàng màu đen phát ra đánh bật bóng đao, tạo cho y một con đường thẳng tới chỗ Kiểm Yên Nhân, Trường kiếm như có linh tính xuất khỏi tay y giao đấu cùng huyết đao, bản thân y nương theo con đường vừa mới mở ra trực tiếp lao tới đấu chưởng cùng Kiểm Yên Nhân.

Bóng đao kiếm ảnh bay đầy trời. Hai bóng người dưới màn mưa đao kiếm cùng tung ra các tuyệt học của bản thân khiến cho một vùng chung quanh bị chấn động. Quần hùng bên dưới phải liên tục di chuyển ra xa lối đi để không bị ảnh hưởng.

Võ công của Đại tú luyện thiên về âm công vô cùng âm độc nhưng lại luyện thêm một bộ chân kinh của Thiếu lâm để khắc chế tâm ma của bản thân, nhưng đây cũng là một con dao hai lưỡi có thể đứt tay bất cứ lúc nào.

Nếu để ý kỹ sẽ thấy giữa mi tâm Đại tú ẩn ẩn xuất hiện một chấm đen nhỏ, đó là sát khí do tu luyện ma công để lại, tuy nhỏ thôi nhưng nếu kích phát thì đủ khiến y vong mạng.

Đang lúc gay cấn bỗng nhiên huyết đao bị đánh văng ra, “ong” một tiếng cảm phập xuống mặt đất cách đó không xa, trường kiếm từ lúc nào đã trở lại tay Đại tú lúc này đang nhắm thẳng vào tâm Kiểm Yên Nhân, từng giọt từng giọt máu tí tách dọc theo thân kiếm chảy xuống. Hàn Ngọc Giao Huyết Kiếm mỗi khi xuất vỏ đều phải uống máu tươi.

Đại tú thấy đủ liền thu tay về. Kiểm Yên Nhân đưa tay ôm ngực, chỉ một chút nữa thôi là hắn đã trở thành oan hồn dưới lưỡi kiếm của Đại Tú.

Đại tú thu kiếm tiện tay ném cho Kiểm Yên Nhân một lọ kim sang dược, Kiểm Yên Nhân chẳng buồn để ý tới vết thương ở ngực ảo não bước xuống đài. Bóng lưng y kéo dài thật cô độc, khiến Đại tú cảm thấy có đôi chút không đành lòng.

Chứng kiến võ công của Đại tú không ai có thêm ý định lên lối đi cùng y tranh cao thấp. Hắc y nhân đành tuyên bố Đại tú chính là Minh chủ của Hắc

Đạo.

Xung quanh liên tục vang lên tiếng xung tụng, chúc mừng Tam Tú Thiên Sơn. Đại tú ngồi trên bảo tọa Minh chủ nâng tay ra hiệu quần hùng yên lặng. Y lạnh nhạt nói:

-Bồn tọa được các anh hùng ưu ái như vậy nhất định sẽ không khiến cho các vị thất vọng. Sau này hy vọng các vị nên nghe theo mọi sắp xếp của bồn tọa, không cần tự ý hành động tự tìm đường chết.

Y đề cao chữ “chết” khiến cho các lộ quần hùng không rét mà run. Đại tú khẽ nâng tay, sát khí màu đen dần tụ lại giữa lòng bàn tay y thành một quả cầu nhỏ, y tùy tiện xuất ra, ma khí đánh vào một đám cây cối gần đó, toàn bộ tan nát không chút dấu vết, chỉ còn vương lại màu đen trên mặt đất.

Chứng kiến thủ đoạn ấy ai nấy đều xanh mặt, Minh chủ là đang giết gà dọa khỉ chẳng. Dù sao thân người cốt nhục mềm yếu sao có thể chịu nổi một chương đó. Trên dưới đều rầm rập nghe theo không ai dị nghị một lời. Đại tú hải lòng gật đầu nói.

-Bồn tọa sẽ đích thân tới gặp bọn tự xưng danh môn chánh phái ấy một chuyến, các vị ở đâu thì trở về đó chờ tin tức của bồn tọa.

Hắc y nhân lúc này cười giả là nói

-Minh chủ một thân một mình đi như vậy mảnh hồ nan địch quần hồ, theo ý của tại hạ nên mang theo ít hảo thủ.

Đại tú nhàn nhạt nhìn y, ý cười khinh miệt nói

-Ngươi là còn chưa tin tưởng bản lãnh của bồn tọa? Được, dùng ngươi để bồn tọa khai đao đi.

Hắc y nhân vội lau mồ hôi nói

-Không dám, không dám, tại hạ không phải đối thủ của Minh chủ. Thiếu chủ của tại hạ vốn ngưỡng mộ danh tiếng của Tam Tú Thiên Sơn đã lâu, hy vọng mời Minh chủ tới tề xá một chuyến, cùng thiếu chủ hàn huyên...

Đại tú không nhịn được mà cuồng tiếu, đây là chuyện nực cười nhất mà y nghe từ trước tới nay, bằng vào thân phận của y mà phải đăng môn báỉ phỏng một tên tiểu tử còn chưa rõ năng lực, xuất thân ư? Cho dù không dùng danh nghĩa Minh chủ Hắc đạo thì cũng chưa ai dám bất kính với Tam Tú Thiên Sơn như vậy.

-Ha hã, ngưỡng mộ bồn tọa thì đích thân tới ra mắt bồn tọa, bồn tọa một bó tuổi rồi còn phải hạ cổ tới gặp hấn sao. Không rảnh! Bồn tọa mệt rồi, mau lui đi.

Hắc y nhân xiết chặt tay không chế một cỗ tức giận đang lan tràn trong lòng y. Minh chủ hắc đạo này cũng quá ư cao ngạo rồi. Cho hấn chút sắc mặt tốt hấn liền vênh đuôi lên trời, sẽ có ngày hấn sẽ như con chó cụp đuôi ve vẩy trước mặt Thiếu chủ thôi.

Hắc y nhân rời khỏi Phở Đà Sơn, hấn phải nhanh chóng báo lại mọi chuyện cho Thiếu chủ biết để người định liệu. Các lộ quần hùng cũng lục tục xuống núi. Phở Đà Sơn vốn náo nhiệt mấy ngày qua nay lại trở về vẻ liêu tịch vốn có.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Kiếm Yến Nhân (1)

Bóng đêm phủ trùm trên đỉnh Phở Đà Sơn âm u hoang phế.

Một bóng người mặc áo đen đứng đối ánh mắt ra xa.

Bóng tối bao trùm lấy y.

Y đã đứng đó rất lâu, lâu đủ để sương núi phủ lên tóc y một lớp màu bạc, tà áo choàng y bay nhẹ theo từng cơn gió nhưng y thì hoàn toàn bất động.

Bất động theo đúng nghĩa của nó, thân hình y không chuyển động ngay cả hơi thở cũng không.

Dường như y đang đứng chờ ai đó.

Nhưng y làm gì có ai để chờ. Cả cuộc đời y hoàn toàn cô độc, không chốn để đi, không có nhà để về.

Không! Y đã từng có một ngôi nhà. Một ngôi nhà trong hồi ức của y chỉ là cảnh tang thương, máu chảy, đầu rơi, xác chết la liệt.

Y hoảng loạn chạy khắp nơi miệng không ngừng gào thét “Phụ thân, mẫu thân, người ở đâu? Đừng bỏ hài nhi một mình. Hài nhi sợ lắm. Từ nay hài nhi sẽ ngoan, sẽ nghe lời hai người, hai người đừng bỏ lại hài nhi một mình...” Mặc cho y gào thét, phụ mẫu y cũng không trả lời, có thể là họ đang ở trong đông tử thi ngổn ngang trước mắt y.

Một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi trong cảnh ngộ này biết đi đâu về đâu.

Tất cả đã chết, cuộc sống vui vẻ đã chấm dứt với y.

Y bắt đầu đặt chân vào giang hồ vốn xa lạ với y, với cả phụ mẫu y và những người thân đã chết của y. Y phải trả thù bằng mọi giá. Kẻ thù của y là ai, y không cần biết. Người giao trọng trách báo thù rửa hận cho y nói rằng đó là Vô lâm Trung Nguyên thì y sẽ quét sạch toàn bộ nhân sĩ vô lâm.

Đó là tâm nguyện của đứa bé ngày nào chân ướt chân ráo học cách trở thành người trong giang hồ.

Đã hơn hai mươi năm, đứa bé đã trưởng thành.

Và giờ đây, y đang đứng đây, nhưng tâm nguyện quét sạch vô lâm trung nguyên của y ngày nào chưa thể thực hiện được.

Y đã mất gần mười năm tâm huyết để đoạt được thanh thần đao trong thiên hạ, lại mất thêm mười năm nữa để luyện thành ba chiêu đao pháp. Chỉ có ba chiêu thôi nhưng y đã tốn không ít công sức.

Nhưng y đã không uống công chút nào.

Đao pháp của y trong thiên hạ này e là không có được người thứ hai hóa giải nổi.

Nói không thể có người thứ hai, tức đã có người thứ nhất hóa giải được Vô ảnh đao của y, người đó đã tìm ra cách vượt qua màn đao trùng trùng bao phủ bốn phương tám hướng của y, chữa kiếm vào tâm y nhưng không lấy mạng y.

Chính tại Phở Đà Sơn này, Vô Ảnh Thần Đao Kiếm Yến Nhân đã phải cam bái hạ phong trước một người, một người duy nhất trong thiên hạ.

Y đến Phở Đà Sơn này với mục đích duy nhất là kiểm chứng lại võ công tuyệt học mà y đã khổ công nghiên cứu suốt bao nhiêu năm qua. Y muốn tin chắc rằng không ai là đối thủ của y, chỉ có như thế thì con đường báo thù phục hận của y mới sớm trở thành hiện thực. Nhưng bây giờ thì y tin chắc rằng đao pháp của y vẫn chưa phải là thiên hạ đệ nhất.

- Cảm giác thất bại quả thật không dễ chịu chút nào với một kẻ kiêu ngạo như ngươi...

Một giọng nói the thé vang lên sau lưng Kiếm Yến Nhân. Y không buồn quay lại nhìn mà chỉ cười nhạt:

- Các hạ xem thường Kiếm Yến Nhân ta quá đấy! Thắng hay bại đối với ta cũng như nhau không có gì khác biệt.

Giọng điệu lạnh lùng kiêu ngạo của y có thể khiến cho nhiều người nổi giận mà giết chết y nhưng người kia không hề nổi giận mà còn bật cười ha ha nói:

- Huynh đệ nói rất đúng, rất hợp với ý ta. Ha ha ha, tìm được một người thú vị như huynh đệ quả thật rất khó. Ha ha ha, rất thú vị.

Kiếm Yến Nhân ngạc nhiên trước thái độ kì dị của kẻ kia. Y bất giác phải quay lại nhìn.

Trên một gò đất cao sau lưng y, một lão đạo mình bận áo đen, râu tóc trắng muốt, gương mặt xanh xao như người lâm trọng bệnh, mắt chiếu ra những tia hàn quang lạnh buốt, đang ngồi ngất ngưỡng.

Kiếm Yến Nhân đang toan lên tiếng hỏi lão là ai thì mắt y bất chợt ngó thấy thanh trường kiếm có tua đỏ đang phát phới bay sau lưng lão, thanh kiếm đã nói lên thân phận của chủ nhân. Y cung kính chấp tay nói:

- Tại hạ không biết Minh Chủ đại giá quang lâm, thật thất lễ quá.

Người đó dĩ nhiên là Đại Tú, Tàn Minh Chủ của Hắc đạo. Lão ngó thấy điệu bộ cung kính của Kiếm Yến Nhân liền cau mày, xem chừng điệu bộ đó của y không hợp nhãn lão chút nào.

- Hầy, ta vừa mới khen huynh đệ thú vị mà huynh đệ khiến ta thất vọng quá. Chúng ta là những tên ma đầu tàn ác, giết người không chớp mắt thì hành động cũng phải nguy dị một chút chứ đâu phải tuồng Bạch đạo ưa múa rối làm trò...

- Tiền bối nói vậy...

Đại Tú xua tay nói:

- Ngươi vẫn chưa hiểu ý ta sao? Hầy thật chẳng có gì thú vị. Thôi được để ta dạy cho ngươi vậy. Nếu như lần sau ngươi có gặp ta thì chỉ cần nói: Ngươi vẫn chưa chết hả, rồi sau đó có rượu ngon thì mang ra mời ta uống thế mới thú vị chứ, ha ha ha.

Nghe Minh Chủ nói mà Kiếm Yến Nhân tròn tròn hai mắt, y không còn nhận ra người mà cách đây không lâu còn khiến cho bọn ma đầu phải khiếp sợ

oai danh, người đã đánh bại y nữa.

Đại Tú cười ha hả, xem chừng khoái trá lắm rồi lão nghiêm nghị nhìn Kiếm Yến Nhân:

- Có phải huynh đệ ngạc nhiên lắm không? Hầy, ta nói cho huynh đệ nghe, sống trong giang hồ không đơn giản chút nào, đôi khi phải khiến cho người khác khiếp sợ oai danh của mình thì mới có thể yên ổn được. Tam Tú Thiên Sơn bọn ta sống mấy chục năm trong giang hồ, đi tới đâu cũng khiến cho nhiều người kinh tâm động phách về thủ đoạn giết người của mình, họ sợ bọn ta, tránh bọn ta như tránh tà nhưng nhờ thế mà Tam Tú Thiên Sơn còn có chỗ đứng như ngày hôm nay.

Lão ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Huynh đệ à, hôm nay tại Phổ Đà Sơn này ngươi bắt đầu có chút tiếng tăm rồi đấy. Ha ha, Vô Ảnh Thần Đạo, nếu như sau này huynh đệ còn muốn phiêu bạt giang hồ thì chỉ có hai cách: thứ nhất làm cho người ta kính nể mình, hà hà điều này không mấy khả thi bởi huynh đệ là người của hắc đạo, không là đại ma đầu thì cũng là tiểu ma đầu, muốn giang hồ kính nể là chuyện không tưởng...

Kiếm Yến Nhân tủm tỉm cười hỏi:

- Thế theo ý của tiền bối thì Yến mỗ nên làm cho người người phải nể sợ sao?

- Đúng thế, đúng thế, dù kính nể hay nể sợ thì đều là “nể” cả phải không nào.

- Tiền bối nói đúng, nhưng vẫn bối không có ý định phiêu bạt giang hồ.

Đại Tú trợn mắt ngó Kiếm Yến Nhân rồi hỏi:

- Không có ý định phiêu bạt giang hồ? Vậy ngươi tới Phổ Đà Sơn tranh giành chức Minh Chủ Hắc Đạo làm gì?

Kiếm Yến Nhân thờ dãi đáp:

- Vẫn bối chỉ muốn kiếm chứng võ công của mình mà thôi. Rốt cuộc vẫn bối vẫn là bại tướng dưới kiếm của tiền bối...

Đại Tú bật cười:

- Điều đó khiến ngươi vô cùng khó chịu đúng không? Huynh đệ à với tu vi của ngươi hiện tại mà chỉ thua lão phu nửa chiêu thì đã là đáng nể lắm rồi, ngươi bắt tất phải suy nghĩ.

Kiếm Yến Nhân cười gượng:

- Chỉ thua nửa chiêu thôi nhưng xem ra con đường báo thù của vẫn bối phải kéo dài thêm rồi...

-

Đại Tú sừng sốt:

- Kẻ thù của huynh đệ là ai? Không lẽ bán lãnh của hắc cao cường đến thế sao?

Kiếm Yến Nhân lạnh lùng thốt:

- Kẻ thù của vẫn bối là toàn thể võ lâm Trung Nguyên.

Đại Tú giật mình nhảy vọt xuống khỏi gò đất đang ngồi. Vút một cái lão đã đứng trước mặt Kiếm Yến Nhân, nhìn chăm chăm vào gã:

- Toàn thể võ lâm Trung Nguyên? Như vậy là bao gồm cả lão phu rồi... Chắc, chắc, huynh đệ, từ khi lão phu tung hoành ngang dọc trên giang hồ huynh đệ còn chưa có mặt trên đời này sao lão phu có thể trở thành cừu thù của huynh đệ được chứ? Gia phụ của huynh đệ là ai? Lão phu đã từng gây thù oán gì với y sao?

Kiếm Yến Nhân lắc đầu đáp:

- Vẫn bối không có thù oán gì với tiền bối, gia phụ thì càng không. Nhưng...

Gã gần từng tiếng, giọng lãnh đạm, khô khốc:

- Tiền bối là người trong võ lâm, đã là người của võ lâm tất phải chết.

Đại Tú chau mày nghĩ ngợi rồi gật gù nói:

- Những người có khẩu khí như huynh đệ không phải là ít. Giang hồ hiện nay đã náo loạn lắm rồi. Hết Vạn Độc Tà Nhân tới vị Thiếu Chủ bí ẩn đứng đằng sau tập hợp Hắc đạo tại Phổ Đà Sơn, giờ lại có thêm huynh đệ. Ha ha ha, tất cả đều nuôi mộng tưởng tàn sát võ lâm. Nhưng chỉ cần ta còn một hơi

thở, ta quyết ngăn cản tới cùng. Hừ, muốn tiêu diệt võ lâm các ngươi phải bước qua xác ta trước.

Kiểm Yến Nhân cười nhạt:

- Nói vậy sau này văn bối sẽ phải đối đầu với tiền bối rồi...

Đại Tú cười gằn:

- Ha ha ha, không cần phải đợi tới sau này. Hôm nay tại đây ta kết liễu ngươi trước đề phòng hậu họa về sau.

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Kiểm Yến Nhân (2)

Kiểm Yến Nhân nhảy lùi lại ba bước, tay nắm chặt thanh đao, mặt đằng đằng sát khí, sẵn sàng nghênh địch. Nhưng Đại Tú không xuất thủ. Lão đưa tay rút thanh trường kiếm sau lưng, lưỡi kiếm sắc trắng, tua kiếm màu đỏ...

- Kiểm ơi kiểm, hôm nay ngươi lại phải nhuộm máu người nữa rồi. Mùi máu quả thật rất tệ, ta biết ngươi không thích chút nào. Ta cũng không thích. Nhưng biết phải làm sao. Muốn ngăn thảm cảnh của giang hồ ngươi buộc phải nhuộm máu của một vài kẻ điên cuồng mà thôi.

Giọng lão nghe thật thê lương, náo nức.

- Huynh đệ, trước khi ta buộc phải vùng kiếm, ta muốn cho huynh đệ một cơ hội cuối...

Kiểm Yến Nhân nhếch mép cười:

- Nếu văn bối không muốn nhận cơ hội đó...

Đại Tú rút lên:

- Thì ngươi sẽ phải chết.

Đôi mắt Kiểm Yến Nhân lạnh lẽo nhìn ra xa. Hắn không đáp lời Đại Tú đồng nghĩa với việc hắn từ chối cơ hội mà lão nói. Cơ hội là tự mình tạo ra, trước khi hắn bạt đao, hắn tự tin hắn có một cơ hội, hắn không cần cơ hội kẻ khác ban cho.

Một tiếng cạch khô khốc vang lên, Đại Tú đã tra kiếm vào vỏ. Kiểm Yến Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Tiền bối còn chờ gì mà chưa ra tay.

- Ta còn chưa đạt được mục đích của mình.

- Tiền bối còn có mục đích gì nữa sao?

- Phải.

Lão đáp gọn rồi vùng tay, một vò rượu từ trên gò đất lão ngồi ban nãy bay tà về phía Kiểm Yến Nhân. Kiểm Yến Nhân đón lấy bình rượu, ngơ ngác nhìn Đại Tú.

- Ta tới đây muốn mời ngươi uống rượu. Lâu lắm rồi mới gặp được một kẻ thú vị như ngươi. Rất thú vị.

- Được tiền bối ưu ái Yến mỗ thấy mình sống thật không uổng phí. Mời tiền bối...

Gã nói rồi mở bình rượu, đưa lên uống liền một hơi.

- Hảo mỹ tửu. Trúc Diệp Thanh ba mươi năm... Quả là rượu ngon...

Đại Tú bật cười:

- Hảo nhân lực. Hảo thánh lực. Hảo huynh đệ. Ha ha ha.

Lão đón lấy bình rượu từ tay Kiếm Yến Nhân ngửa cổ uống liền một hơi.

- Trong đời lão chưa lúc nào thống khoái như lúc này, ha ha ha.

Kiếm Yến Nhân cũng cười. Vẻ băng lạnh của gã đã tan biến. Một già, một trẻ thi nhau đối ẩm đắc ý vô cùng.

- Huỳnh đệ đạo pháp của ngươi rất khá. Chỉ có ba chiêu thôi nhưng bên trong ẩn chứa vô số biến hóa ảo diệu. Ngươi nói thật đi sư phụ của ngươi là ai?

Kiếm Yến Nhân lắc đầu đáp:

- Văn bối đã nói rồi, văn bối không có sư phụ.

- Không có người chỉ điểm sao ngươi có thể luyện thành thứ đạo pháp này được? Nội công của ngươi cũng rất khá, với tuổi tác của ngươi không thể có nội lực thâm hậu như thế...

- Tiền bối nói đúng. Nội lực của văn bối do người khác truyền cho. Còn đạo pháp do văn bối tự lĩnh hội.

Đại Tú tròn tròn mắt nhìn Kiếm Yến Nhân trầm trồ thán phục:

- Huỳnh đệ quả là kì tài võ học!

- Tiền bối quá khen, văn bối không dám nhận.

- Ha ha, huỳnh đệ cứ kiêu ngạo một chút đi, khiêm tốn không giống bản tính của huỳnh đệ đâu.

Kiếm Yến Nhân ngượng ngịu cười:

- Trước mặt tiền bối văn bối không dám tự kiêu.

Đại Tú thở dài nói:

- Huỳnh đệ, lát nữa đây ta buộc phải vì đại nghĩa mà giết chết huỳnh đệ nhưng thực tâm ta không hề mong muốn điều đó. Không phải vì ta ưu ái cho huỳnh đệ đâu, mà vì ta tiếc cho những tuyệt học của huỳnh đệ sẽ phải cùng huỳnh đệ chôn sâu nơi đáy mộ. Lúc đó Đại Tú ta mang tội làm thất truyền một pho đạo pháp vô tiền khoáng hậu, những kẻ hậu nhân sau này nếu biết được sẽ trách móc ta...

Kiếm Yến Nhân gật gù nói:

- Tiền bối nói cũng đúng lắm. Nhưng nếu như người hôm nay phải chết không phải là văn bối thì không biết sau này hậu nhân có trách móc văn bối đã hủy đi loại kiếm pháp có thể khắc chế được đạo pháp của văn bối?

- Ha ha ha, nói phải lắm, nói đúng lắm. Huỳnh đệ, càng lúc ta càng có cảm tình với huỳnh đệ đó. Con người huỳnh đệ rất là thú vị...

- Tiền bối cũng rất thú vị...

- Nào, nào mau uống cạn đi...

- Tiền bối, văn bối có vài điều không hiểu muốn thỉnh giáo tiền bối, hy vọng tiền bối giúp văn bối.

- Đương nhiên là ta sẽ giúp ngươi. Nhưng trước hết ngươi phải trả lời ba câu hỏi của ta.

Kiếm Yến Nhân nhú mày suy nghĩ rồi quả quyết đáp:

- Xin tiền bối cứ hỏi.

- Được! Câu thứ nhất, ngươi có phải là kẻ mạo danh Phong Di Lăng?

Kiếm Yến Nhân lắc đầu:

- Hoàn toàn không.

- Câu thứ hai, ngươi là... người của Phi Ứng Giáo?

Kiếm Yến Nhân không do dự, gật đầu nói:

- Văn bối đã từng là người của Phi Ứng Giáo.

Đại Tú gật gù nói:

- Vậy mới thù mà người nói có phải người muốn báo thù cho ma giáo?
- Đây có phải là câu hỏi thứ ba không?
- Cứ coi là như thế.
- Đúng vậy. Văn bối muốn báo thù cho bốn giáo. Văn bối đã trả lời ba câu hỏi của tiền bối, bây giờ xin tiền bối hãy trả lời những thắc mắc của văn bối.
- Được, người cứ nói.
- Thực ra tiền bối là ai?

Đại Tú giật mình hỏi:

- Sao người lại hỏi thế? Ta là Đại Tú trong Tam Tú Thiên Sơn...

Kiểm Yến Nhân cười nhạt:

- Trên Phổ Đà Sơn văn bối đã không vạch trần chân tướng của tiền bối, nhưng ở đây có lẽ tiền bối nên nói thật, tiền bối không phải là Đại Tú...
- Dựa vào đâu mà người nói thế?
- Hơn mười năm trước văn bối đã có duyên được diện kiến ba vị Tam Tú Thiên Sơn, lẽ nào khi gặp lại họ lại không nhận ra văn bối chứ?
- Đã hơn mười năm rồi làm sao bọn ta nhớ nổi. Trí nhớ của người già thường không được tốt...
- Tiền bối bắt tất phải dấu diếm. Tam Tú Thiên Sơn từng có ơn với văn bối, nay không thấy các lão nhân gia tới đây chắc là các vị ấy đã xảy ra chuyện gì, xin tiền bối cho văn bối rõ.

Đại Tú nói:

- Người không thắc mắc chuyện tại sao bọn ta lại giả dạng Tam Tú Thiên Sơn sao?
- Muốn giả dạng ba lão nhân gia đâu phải chuyện dễ. Tuy tiền bối không phải là Đại Tú nhưng chắc được lão nhân gia ủy thác, ngay cả võ công chân truyền của lão nhân gia cũng đã truyền thụ cho tiền bối... Trừ phi tiền bối là người thân tín mới được lão nhân gia tin tưởng mà giao phó...

Đại Tú bật cười, vỗ tay nói:

- Nhận xét đúng lắm. Không ngờ ba người bọn ta đã dốc bao tâm sức mà vẫn bị người vạch trần, thật đáng hổ thẹn.
- Tiền bối với lão nhân gia là...

Chưa kịp để Kiểm Yến Nhân nói hết câu, Đại Tú đã ngăn lại:

- Ấy, người đã biết ta không phải Đại Tú thì sao còn tiền bối này tiền bối nọ nữa?
- Vậy văn bối..., à tại hạ phải xưng hô với các hạ như thế nào?
- Danh tánh của ta tạm thời chưa thể tiết lộ cho người biết. Chỉ có thể cho người biết ta họ Hà.
- Hà huynh, vạn hạnh...
- Yến huynh còn muốn hỏi gì nữa không?
- Hiện giờ ba lão nhân gia đang ở đâu? Họ vẫn được mạnh khỏe chứ?

Người họ Hà buồn bã lắc đầu:

- Ba huynh đệ ta có duyên gặp được ba vị nhân gia. Chỉ tiếc là không được bao lâu... Các lão nhân gia... Các vị ấy đã an nghỉ rồi...
- Sao? Các lão nhân gia đã an nghỉ rồi sao? Ôi thiên địa thật vô tình, ta không có cơ hội đền đáp công ơn của các lão nhân gia nữa rồi.

Hà lão đại để mặc cho Kiểm Yến Nhân than thở. Y đang suy tính tới những chuyện hệ trọng hơn. An nguy của giang hồ đang đè nặng lên vai y. Liệu Hắc Bạch đạo có thể tránh khỏi tai kiếp tàn sát lẫn nhau hay không phụ thuộc vào y rất nhiều.

- Yến huynh, ta có vài điều muốn nói với huynh. Hy vọng huynh có thể lưu tâm. Đó cũng là tâm nguyện của các vị nhân gia trước lúc ra đi.
- Hà huynh xin cứ nói. Nếu là việc các vị nhân gia giao phó thì tiểu đệ sẽ dốc hết sức quyết không từ nan.

- Được, nếu thế ta xin nói thẳng. Yến huynh có thể gác thù oán cá nhân sang một bên để cùng ta hóa giải thù oán giữa hai phe Hắc Bạch được chăng?

Kiểm Yến Nhân mặt biến sắc nói:

- Hà huynh, sao Hà huynh có thể yêu cầu Yến mỗ một việc khó khăn như thế. Mối thù của bốn giáo Yến mỗ khắc cốt ghi xương gần hai mươi năm nay sao có thể nói bỏ là bỏ được.

- Yến huynh, xin nghe tại hạ nói. Năm xưa, khi Phi Ứng Giáo bị tiêu diệt Hắc Bạch đạo đều có dính líu. Người thì vì trừ hại cho võ lâm, kẻ lại vì họa đồ kho tàng và bí kíp võ công... Những người có liên quan không phải là ít. Nhưng đó là những chuyện trong quá khứ, hà tất bọn hậu bối chúng ta phải khơi lại chuyện cũ khiến cho giang hồ náo loạn. Thay vì báo thù sao huynh không đứng ra giúp cho võ lâm xóa bỏ thù oán, hưởng cuộc sống thái bình. Như thế thì nghiệp chướng mà tổ tiên chúng ta gây ra sẽ nhẹ đi. Ở chốn cửu tuyền họ sẽ không oán trách chúng ta mà còn cảm ơn chúng ta nữa.

- Hà huynh, huynh đâu phải tận mắt chứng kiến phụ mẫu huynh, huynh đệ huynh chết thảm như thế nào, sao huynh có thể hiểu được vết thương trong lòng một đứa bé khó lòng mà lành được. Thù hận cứ chất chứa ngày này qua ngày khác, ta chỉ hận là chưa được tận tay giết chết từng kẻ thù mà thôi. Bảo ta không giết chúng mà giúp chúng ta không thể nào làm được.

Hà lão đại bật cười, tiếng cười của y nghe thật bi thảm:

- Yến huynh, huynh biết gì về Hà mỗ chứ? Có nỗi đau nào mà Hà mỗ chưa phải nếm trải. Bị người khác hiểu lầm, chửi rủa, khinh bỉ, cả Hắc Bạch đạo không có chỗ cho Hà mỗ dung thân. Thân thể thì mù mờ, phụ mẫu là ai, tại sao ta lại có mặt trên cõi đời này, tên họ ta là gì ta cũng không biết. Ta sống mà phải ẩn thân dưới danh nghĩa của người khác, hôm nay ta là người này, ngày mai lại là người khác, không được đường đường chính chính đứng trong giang hồ. Làm người như thế thì thà đâm đầu xuống sông chết quách đi. Nhưng ta chưa thể chết được, bởi ta chết đi rồi thì sẽ có rất nhiều người nữa phải chết, ta phải sống để bảo vệ những người mà ta yêu quý. Nếu như phải thù hận, phải báo thù thì kẻ thù của Hà mỗ không ít hơn Yến huynh là mấy đâu.

Kiểm Yến Nhân lặng người đi. Dù sao thì y cũng còn sung sướng hơn Hà lão đại, bởi y được sống dưới thân phận của mình. Y biết phụ mẫu y là ai, họ là người thế nào.

- Hà huynh, đệ hiểu những gì Hà huynh nói. Được đi cùng đường với Hà huynh, thiết nghĩ không có gì sung sướng bằng. Yến mỗ sẽ giúp huynh nhưng với một điều kiện.

- Yến huynh cứ nói.

- Sau khi ta giúp huynh hóa giải thâm sát võ lâm ta muốn huynh không can thiệp vào việc báo thù của ta...

- Yến huynh vẫn còn muốn báo thù sao?

- Phải, có một số kẻ ta nhất định phải giết. Nhưng Hà huynh yên tâm, ta sẽ không lạm sát người vô tội đâu.

- Ta tin ở Yến huynh.

Đúng lúc đó thì Hà lão nhị và Hà lão tam cũng xuất hiện:

- Hà hà, cuối cùng thì Yến đại hiệp cũng đi chung đường với ba huynh đệ ta rồi. Việc này đáng uống mừng, đáng uống mừng phải không lão đại.

Hà lão tam lém lỉnh:

- Hi hi, uống mừng việc chúng ta lại mang thêm một thân phận mới. Là họ Hà... đây lão nhị.

Y cố ý kéo dài chữ “Hà”. Khiến cho Hà lão đại lúng túng, ngượng y một cái. Y được thể càng cười lớn hơn.

Kiểm Yến Nhân không hiểu khuất tất đằng sau nên chỉ biết cười cười.

Hà lão nhị và Hà lão tam mang ra thêm mấy vò rượu cùng một con gà đã được nướng chín. Cả bốn người kể từ lúc đã lòi dài tỷ võ đoạt soái đến giờ chưa ăn uống gì nên vui vẻ chia nhau ăn uống ngon lành.

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Kiểm Yến Nhân (3)

Đã qua giờ tý nhưng Kiếm Yến Nhân vẫn còn ngồi như tượng trên đỉnh núi. Mới vừa đây thủ oán trong lòng y còn chất ngất, còn cao hơn cả đỉnh núi này vậy mà giờ đây lại bình lặng như mặt hồ, không gợn chút sóng.

Y tin vào những gì Hà lão đại nói, hay ít nhất Hà lão đại khiến y tin tưởng. Từ trước tới nay những người được y tin tưởng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Y không hiểu sao vừa gặp Hà lão đại y lại có cảm giác rất thân thuộc, cảm giác ấy giống như được gặp lại người thân vậy. Y thở dài, người thân của y đâu còn ai ngoài thanh đao trong tay chứ.

- Yến huynh nghĩ gì mà thờ người ra thế?

Hà lão đại ngồi vắt vẻo cách đó một khoảng, vẫy tay chào y.

- Hà huynh còn chưa ngủ sao?

- Hầy, ta càng nghĩ càng đau đầu kinh khủng nên không ngủ được. Định đi dạo thì lại gặp Yến huynh.

- Hà huynh lo nghĩ chuyện gì vậy, có thể cho ta biết không?

- Hiện nay có nhiều thế lực đang âm thầm đứng trong bóng tối điều khiển mọi việc khiến cho giang hồ chao đảo. Ta nghĩ nát óc mà không tìm ra chút manh mối nào về thân thế của chúng. Thật là thông minh quá lại bị thông minh hại. Nếu như ta bớt thông minh đi một chút thì đâu có dính líu tới mấy chuyện giang hồ thị phi này. Vậy thì đâu phải suy nghĩ cho mệt.

Kiếm Yến Nhân bật cười:

- Hà huynh có thể giả bộ kém thông minh mà.

- Ta cũng muốn thế nhưng thường những người tự cho mình thông minh như ta lại hay sinh tật tò mò việc vốn không liên quan tới mình. Đã tò mò mà không khám phá tới nơi tới chốn chân tướng sự việc thì trong lòng bứt rứt không yên...

- Ha ha đúng là khổ thật đấy. Cũng may Yến mỗ không thông minh như Hà huynh nếu không cũng chuốc lấy khổ rồi.

Hà lão đại tung mình tới ngồi cạnh Kiếm Yến Nhân.

- Có một chuyện ta nghĩ mãi không thông. Yến huynh có thể giúp ta không?

- Hà huynh cứ nói.

- Yến huynh là người của Phi Ưng Giáo. Năm đó ma giáo bị tiêu diệt, ngoài huynh có còn ai sống sót không?

Kiếm Yến Nhân biến sắc không đáp. Hồi lâu y mới ngập ngừng hỏi:

- Sao Hà huynh lại hỏi ta chuyện này?

- Hơn một năm trước ta nghe nói Vạn độc tà nhân trước khi sát hại mấy chục nhân sĩ giang hồ ở Hàn Mai cốc có kể cho họ nghe một câu chuyện về gia đình nhà hồ. Cả gia đình đều bị giết duy chỉ một con hồ con sống sót. Hai mươi năm sau nó bắt đầu báo thù... Ta có một giả thiết, gia đình hồ đó là Phi Ưng Giáo và hồ con chắc là con cháu của họ may mắn thoát được. Yến huynh tuy cũng sống sót sau thảm họa diệt giáo nhưng qua tiếp xúc với huynh ta không nghĩ huynh có đủ tâm cơ để gây nên những chuyện vừa qua. Chắc chắn còn một người nữa đứng sau tất cả những chuyện này.

Kiếm Yến Nhân bật cười:

- Không biết Hà huynh khen hay là chê ta đây.

Hà lão đại cũng mỉm cười đáp:

- Cả hai. Sống trong giang hồ mà không có chút tâm cơ thì tất sẽ bị kẻ khác hại nhưng bù lại lương tâm sẽ thanh thản. Còn nếu như tâm cơ bất chính chuyên đi hại người tất cũng tự diệt vong.

Kiếm Yến Nhân ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi:

- Nếu đúng như Hà huynh nói thì ngoài Yến mỗ ra vẫn còn người khác sống sót à?

- Đúng vậy. Bây giờ chỉ có huynh mới có thể tìm ra người đó mà thôi.

Hà lão đại nhìn thẳng vào mắt Kiếm Yến Nhân hỏi:

- Yến huynh có tin ta không?

Kiếm Yến Nhân lặng lẽ gật đầu.

- Không hiểu sao ta chỉ mới gặp Hà huynh nhưng ta rất tin ở huynh.
- Nếu như huynh đã tin ở ta thì huynh hãy giúp ta một chuyện đó là huynh hãy tìm giúp ta hậu nhân của Phi Ứng Giáo. Ta muốn gặp hần.
- Hà huynh chuyện này... Ta e là khó mà giúp được huynh. Nếu như Phi Ứng Giáo vẫn còn có người sống sót vậy thì y đang làm tất cả để báo thù, nếu như ta giúp Hà huynh tức là chống lại y, là phản giáo. Chuyện đó Yên mỗ nhất định không thể làm được.
- Đừng nói là Yên huynh, ngay cả Hà mỗ cũng quyết không làm kẻ phản phúc đâu. Hà mỗ không ngăn cản việc Yên huynh báo thù nhưng Hà mỗ cũng không tán đồng cách báo thù mà hậu nhân của Phi Ứng Giáo đang làm. Vì báo thù mà tạo nên tàn huyết sử vô lâm thì Hà mỗ dù còn một chút hơi tàn cũng quyết ngăn cản đến cùng.
- Nếu Hà huynh đã muốn ngăn chặn y thì sao lại nói chuyện này cho Yên mỗ nghe. Huynh không sợ bọn ta đồng môn tương khí, sẽ hỗ trợ nhau đối phó với huynh sao?

Hà lão đại cười khanh khách:

- Dù ta không nói cho Yên huynh nghe thì chắc gì sau này Yên huynh không biết. Điều đáng sợ nhất là ta không biết khi nào Yên huynh biết việc này và hành động của Yên huynh ra sao. Nên ta đem chuyện này nói cho Yên huynh nghe tiện thể xem thái độ của Yên huynh thế nào...
- Hà huynh, con người huynh quả thật mưu mô khó lường. Ta không biết người đồng môn của ta thông minh tới đâu nhưng nếu y đối đầu với Hà huynh thì y sẽ gặp nhiều phiền toái đây.
- Yên huynh quá lời. Thực ra ta mới là người phải đau đầu đau đấy, kẻ này không dễ đối phó chút nào. Tất cả mọi việc dường như y sắp đặt vô cùng chu đáo. Mỗi nước cờ y đi đều công thủ chặt chẽ. Ta phá được một thế cờ thì y lập tức đưa ta vào thế cờ khác hung hiểm hơn, khiến ta muốn phá giải được thì không chết cũng thọ thương. Những nước cờ ấy cứ liên miên không hết. Thậm chí nhiều khi ta còn bị biến thành con tốt trong bàn cờ của y. Hừ, con người này... ta không phải là đối thủ của y. Nhưng ta quyết không bỏ cuộc đâu, dù có phải mất mạng ta cũng không bỏ cuộc.
- Nếu đúng như Hà huynh nói thì người đồng môn của ta nhất định sẽ báo được mối thù của bản giáo?
- Không những y báo được thù mà còn thực hiện được mưu đồ lớn hơn. Y muốn thống nhất giang hồ, xưng bá vô lâm... Chẳng phải vì giấc mộng cuồng đồ đó mà giáo phái của các người đã bị hủy diệt sao? Y đang đi vào vết xe đổ của tiền nhân đấy. Yên huynh, chắc huynh không muốn chứng kiến cảnh Phi Ứng Giáo lại một lần nữa bị tiêu diệt chứ?
- Đối với những chuyện đó Yên mỗ không hề có hứng thú. Yên mỗ chỉ có một tâm nguyện duy nhất là báo mối huyết thù thôi. Trương giáo chủ trước khi tạ thế đã duy nguyện cho Yên mỗ làm hai việc. Nhưng đến tận ngày nay Yên mỗ chưa làm được việc nào cả.

Hà lão đại hậm hực nói:

- Hừ, xin cho Hà mỗ nói thẳng. Tên ma đầu đó đến chết rồi mà còn độc ác như vậy. Hần còn muốn di hận cho đời sau sao. Việc thứ nhất là muốn huynh báo thù. Còn việc thứ hai?
- Việc thứ hai... Xin thứ lỗi cho Yên mỗ không thể hé môi.
- Nếu như Yên huynh không tiện nói thì Hà mỗ cũng không ép. Chỉ mong Yên huynh có thể giúp Hà mỗ gặp được hậu nhân của Phi Ứng Giáo. Nếu làm được như thế thì quả là phúc phận cho vô lâm quá.

Kiểm Yên Nhân giọng gao gặt đầu:

- Yên mỗ sẽ cố hết sức.
- Đa tạ Yên huynh!

Lúc này ngày mới cũng bắt đầu đến. Mặt trời như một quả cầu lửa to tròn từ từ mọc lên sau lưng họ.

Ánh nắng hòa lẫn sương mai lấp lánh muôn màu như đang nhảy múa.

Gió sớm buốt lạnh. Những dãy núi dần hiện ra sừng sững trong sương.

Bình minh thật rực rỡ.

Kiểm Yên Nhân và Hà lão đại không ai nói với nhau câu nào, nhưng họ đang cùng chia sẻ cảm xúc khó tả trước vẻ đẹp của thiên nhiên.

Kiểm Yên Nhân bất chợt có thêm thiện cảm với Hà lão đại. “Một con người dễ mến như y sao lại cô độc đến thế. Có thể vì y quá thông minh nên luôn nghi ngờ không tin tưởng bất cứ ai. Được là bạn đồng hành cùng y, Kiểm Yên Nhân ta lấy làm vui mừng. Nhưng không biết ta có thể đi cùng y tới cuối đường không, hay lại phải bỏ lại y, dù gì mục đích của ta và y khác xa nhau khó mà dung hòa được...”.

Hà lão đại hú lên một tràng dài lập tức thân ảnh hóa thành một luồng sáng lao nhanh về phía trước.

Kiểm Yến Nhân mỉm cười, thân ảnh tung lên lướt đi theo.

Hai người như hai vệt sáng lao nhanh xuống núi. Bóng hai người song song xuyên qua lớp sương mù mờ ảo, biến mất dạng trong thung lũng khi tia nắng đầu tiên kịp chiếu xuống khu rừng.

Cầu Đề Cử 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Tung tích Tuyệt Vân

Lại nói về Tiêu Thiên Hà, sau khi nghe theo lời hắc y nhân chờ đợi thêm mấy ngày cuối cùng hắn cũng xuất hiện.

- Mau theo ta...

Hắc y nhân chỉ để lại một câu rồi vọt đi trong đêm tối. Thiên Hà cũng gấp rút theo sau.

Thoáng chốc chàng bắt kịp bóng đen. Hắn ta dừng chân tại một tòa tiểu lâu ven sông.

- Ta tin Tiêu đường chủ là người tín nghĩa, hơn nữa đường chủ không thể giở trò với ta đâu. Vào trong đi, có người đang đợi đường chủ đấy.

-

Nói rồi, tung mình khuất vào bóng đêm.

Còn lại một mình Thiên Hà cẩn trọng nép mình trong bóng tối quan sát.

Tòa tiểu lâu này khá trang nhã, đèn hoa rực rỡ, chữ hý dán khắp nơi. Trong lầu, bàn tiệc bày sẵn, một đám người ngồi lố nhố, một đoàn vũ nữ ăn vận hồ hang, quần áo mỏng nhìn thấu da thịt đang múa hát, vừa khúc khích cười lẫn lờ. Mấy kẻ ngồi dưới ánh mắt lộ vẻ đắm đuối.

Thiên Hà nhíu mày khó chịu. Chàng phi thân vào bên trong, không ai nhìn thấy chàng cả. Chàng thận trọng đi lòng vòng trong tiểu lâu ở đâu cũng thấy cảnh ăn chơi trụy lạc.

Một toán người gurom giáo đi tuần vui vẻ nói:

- Hôm nay thiếu chủ đón tân nương nên anh em bọn ta được hưởng phước lây.

- Ha ha ha đêm nay thiếu chủ tha hồ thỏa mãn giấc xuân, tiểu hôn phần một khi ngủ vào dù là phụ nữ tam trinh cửu liệt cũng bị mất ý chí, xem ra phen này đầu Dương Tuyệt Vân có cứng đầu cũng phải ngoan ngoãn phục tùng...

Mấy câu nói này của chúng khiến Thiên Hà kinh tâm động phách. Chàng lướt tới điểm nhanh huyết đạo của chúng rồi lòi một tên đi theo, gần giọng nói:

- Nói mau, phòng của tân nương ở đâu?

Tên võ sĩ lúc này bị chàng lôi đi xềnh xệch sợ đến rúm người nói:

- Đại hiệp tha mạng, tiểu nhân xin nói, thiếu chủ cùng tân nương đang ở căn phòng phía đông trước mặt...

Thiên Hà lửa giận bùng bùng giáng cho tên võ sĩ một đòn sau gáy, khiến hắn lăn ra bất tỉnh tức thì. Lúc đó bên tai chàng nghe văng vẳng tiếng cười khoái trá, dâm dục của Phong Hạo.

- Vân Nhi, nàng đừng cố chịu đựng, mau nói xem hào khó chịu a? Cầu xin ta, Hạo ca nhất định sẽ khiến cho nàng dục tiên dục tử nga...

Toàn thân Tuyệt Vân ngày một nóng, hỏa khí như muốn thiêu đốt lí trí của nàng.

- Nóng quá...

Xuân dục này cũng thật lợi hại đi. Trong lòng nàng lúc này chỉ có duy nhất một bóng hình, nàng nhất định phải kiên trì đến cùng, chàng nhất định sẽ đến cứu nàng. Tuyệt Vân cắn chặt môi kiên quyết không kêu van. Nhưng bên trong nàng như có hàng vạn con sâu châm chích ngứa ngáy khó chịu. Dưới thân trống rỗng chỉ muốn có cảm giác được lấp đầy.

Phong Hạo tà tà ngồi một bên nhìn nàng vặn vẹo thân mình, hẳn muốn chính miệng nàng cất tiếng van xin hẳn muốn nàng. Sẽ không lâu nữa đâu! Tuyết Vân cố gắng kiềm nén nhưng sự khao khát lại tràn ngập trong mắt, làn da tuyết trắng lúc này đỏ hồng, tỏa ra hương thơm mê hoặc.

Quần áo trên người xộc xệch không thể tả, lộ hẳn một bên ngọc phong non mịn. Phong Hạo nuốt một ngụm nước bọt, vươn tay kéo chiếc yếm màu đỏ qua một bên, rồi chụp lấy một bên no đủ mà nhào nặn. Kích thích bất ngờ khiến Tuyết Vân bật tiếng ngậm khế. Phong Hạo cúi xuống nhìn nàng, hỏi:

- Sao hả, có muốn không?

Tuyết Vân cố dùng lực xô hẳn ra quát:

- Ngươi cút đi...

- Ha, nàng đuổi ta? Được, đêm vẫn còn dài, ta có đủ kiên nhẫn, xem nàng chịu đựng được bao lâu?

- Trừ khi ta chết...

- Nàng yên tâm, không chết được đâu. Nàng chỉ có thể ở dưới thân ta rên xiết muốn nàng. Ánh mắt nàng lúc này đã tố cáo nàng nga, nhất định trong lòng nàng đang rất gấp...

Phong Hạo vuốt ve khuôn mặt nàng, xuống chiếc cổ cao tinh xảo, rồi lại một đường vòng xuống bộ ngực sữa nhào nặn thành nhiều hình dạng, lưỡi hẳn như con độc xà nhẹ nhàng liếm mút nụ hoa hồng phấn đang vươn cao vì kích thích, rồi bất ngờ cắn mạnh để lại ấn ký trên làn da tuyết trắng.

Khoái cảm ủa tới ngày một mạnh mẽ khiến lí trí Tuyết Vân suýt chút bị đánh gãy. Toàn thân nàng run rẩy. Hai tay bấu mạnh vào đùi muốn tìm chút đau đớn mà thanh tỉnh. Phong Hạo vẫn không buông tha nàng. Bàn tay hẳn vẽ một đường xuống rốn rồi lặn vào trong tiết khô của nàng. Nơi đây trải qua nhiều kích tình đã trở nên ẩm ướt. Quệt một chút mật ngọt nơi thủy động, Phong Hạo đưa lên bôi loạn trên môi nàng nói:

- Nàng xem, đã sớm ướt đầm như vậy, có phải chẳng đang rất muốn bồn công tử hảo hảo yêu thương...

Tuyết Vân tức giận gắng sức nhỏ một bãi nước bọt trúng mặt y.

- Bỉ ổi...

Phong Hạo không vì vậy mà tức giận, hẳn vốn thích cá tính quật cường của nàng. Phong Hạo nghĩ đến khuôn mặt quật cường của nàng bị y đặt dưới thân, tùy ý phát tiết dục vọng khiến cho nàng phải khóc lóc, thờ đốc rên xiết, cầu xin tha thứ, liền cảm thấy toàn thân sôi sục, gấp tới độ không thể chờ được nữa.

Hắn vươn tay quệt nước bọt của nàng đem lên miệng liếm láp, vẻ mặt hiện lên sự thích thú.

- Hảo ngọt!

Vốn muốn chính miệng nàng van cầu nhưng xem ra hẳn cũng gấp lắm rồi, không muốn chờ đợi thêm nữa. Phong Hạo nhanh chóng thoát bỏ y phục, đè lên người nàng, chèn trụ hai tay Tuyết Vân trên đỉnh đầu. Tay còn lại lặn vào trong y phục nàng lung tung sờ nắn. Bên ngoài Thiên Hà nóng lòng lo cho Tuyết Vân nên xuất ra một chưởng đánh âm, phá nát cánh cửa. Cảnh tượng trước mắt khiến chàng đen mặt.

Tuyết Vân toàn thân vô lực nằm dưới thân Phong Hạo. Y phục trên người ít tới thảm thương. Cũng may chàng tới kịp lúc nếu không nàng đã bị tên cầm thú đồ xâm phạm. Khá lắm Phong Hạo, ngươi dám chạm vào nữ nhân của ta, xem ta chặt bỏ cánh tay thú đồ của ngươi.

Phong Hạo nghe thấy động tĩnh lớn như vậy, vội khoác áo choàng lên người, quay lại nhìn Thiên Hà kinh hãi hỏi:

- Ngươi là ai? Sao dám xông vào đây phá hỏng chuyện vui của ta.

Thiên Hà thét:

- Ta là Diêm Vương tới đòi mạng ngươi được không?

Phong Hạo giật mình trước câu nói có phần ngông cuồng của chàng, hẳn nhếch mép cười:

- Đòi mạng ta? Vì lẽ gì?

- Hừ, người ức hiếp người của ta lẽ nào không đáng tội chết...

- Người của ngươi?

-

Thiên Hà chỉ vào Tuyết Vân đáp:

- Chính là nàng.

Phong Hạo bật cười:

- Ngươi không có vấn đề chứ? Người này là nương tử của ta. Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của ta ngươi ngang nhiên phá hỏng lại còn nói năng hàm hồ thật không coi ai ra gì.

Thiên Hà lạnh lùng đáp:

- Người khác ta không coi ra gì nhưng ngươi thì ta có coi trọng chút đỉnh đó. Vì thế ta sẽ cho ngươi được chết một cách nhẹ nhàng nhất.

-

Dứt lời chàng phóng ra một đạo chưởng lực, vì quá tức giận nên chàng vận hết mười thành công lực phát huy oai lực của Nhiếp Ảnh Chưởng Pháp đến cực điểm. Chưởng phong xé gió, đồ đạc trong phòng bị ép vỡ vụn.

Phong Hạo nào dám ngang nhiên chống đỡ, hắn biết kẻ này chắc hẳn là cao thủ tuyệt luân nên thân hình vội nhảy xéo một bước tránh né. Thiên Hà chẳng đuổi theo truy sát, bất thần chàng lao đến bên giường ôm lấy Tuyết Vân rồi phi thân ra ngoài cửa. Cử động bất ngờ này của chàng khiến Phong Hạo hơi giật mình. Hắn quát tháo inh ỏi rồi đuổi theo.

Người bên ngoài nghe Phong Hạo hô hoán có kẻ bắt cóc tân nương thì bủa ra vây xung quanh. Thiên Hà dùng khinh công chóp chới như én lượn vượt qua sự vây bủa của bọn chúng. Trên tay chàng còn phải ôm một người mà thân pháp vẫn nhẹ nhàng như không khiến cho bọn người kia ngẩn mặt ra nhìn.

Chàng thoát ra đến ngoài thì Phong Hạo cũng đuổi theo tới sau. Thiên Hà chẳng buồn nhìn lại phát ra một luồng chưởng lực. Liền đó rút thanh kiếm chàng tiện tay nhặt lúc thoát ra, phóng kiếm đâm liên mấy nhát. Phong Hạo tuy là cháu của tên đại ma đầu nhưng suốt ngày chỉ đam mê tửu sắc nên tài nghệ kém cỏi, chỉ sau vài chiêu đã bị Thiên Hà ép cho lúng túng không biết phải xoay trở ra sao.

Khuôn mặt Thiên Hà lúc này như tu la đòi mạng, gắt gao áp sát Phong Hạo, trường kiếm như con mãng xà ép cho Phong Hạo thở không ra hơi. Thiên Hà hí mắt nhìn Phong Hạo từ đầu tới chân. Ánh mắt chàng dừng lại nơi vị trí nam căn còn sưng trướng của hắn.

Phong Hạo hét thảm một tiếng “Á a a a...”, máu đỏ bắn tung tóe trên bộ y phục màu trắng của Thiên Hà như những đóa hoa nở rộ trong đêm tối.

Tiêu Thiên Hà cư nhiên đã tiện mệnh căn của hắn.

- Xem ngươi làm sao còn muốn Vân Nhi của ta?

Lại thêm một tiếng hét thảm, hai tay của Phong Hạo cũng bị chàng phé xuống.

Lúc này bọn người của Phong Hạo cũng kéo đến vây chặt lấy Thiên Hà.

Thiên Hà lo cho Tuyết Vân nên cũng không ham đánh, chàng thấy Phong Hạo đã bị phé thì vội vàng mang Tuyết Vân đi. Chàng vận khinh công ảo diệu nhất trong Nhiếp ảnh đại pháp nên bọn người Phong Hạo dù có mọc thêm cánh cũng không thể theo kịp.

- Phong Hạo, ta tạm gởi cái đầu trên cổ ngươi, sẽ có ngày ta tới lấy...

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Tương kế tựu kế

Tuyết Vân lúc này, nửa tỉnh nửa mê, đôi mắt như si như dại nhìn Thiên Hà. Thân thể không ngừng uốn éo trong lòng chàng, như muốn làm dịu đi cái nóng trong người. Tay nàng không ngừng sờ loạn trên người chàng nóng như lửa đốt, nhưng lại không khơi gợi chút dục vọng nào đối với Thiên Hà, có lẽ chàng không muốn nhân cơ hội nàng gặp khó mà lợi dụng. Tâm trí chàng lúc này chỉ một ý nghĩ là tìm giải dược cho nàng.

- Nóng quá... Ưm, thật thoải mái...

- Vân Nhi, tỉnh lại đi... Vân Nhi...

Mùi u hương quen thuộc xộc vào mũi, Tuyết Vân tham lam hít lấy, mùi hương này thuộc về Tiêu Thiên Hà, người nàng luôn tâm niệm. Phải rồi Thiên Hà, nàng không thể có lỗi với chàng được, không thể để tên ác tặc này xâm phạm. Tuyết Vân thần trí mơ hồ gắng dùng hết lực xô Thiên Hà ra, miệng không ngớt kêu gào:

- Người là kẻ xấu xa... người bắt nạt ta... Thiên Hà, mau cứu muội. Tiêu Thiên Hà, huynh ở đâu vậy, mau cứu muội...

Thiên Hà thấy trong lúc nguy nan nàng gọi tên mình thì vui mừng khôn xiết. Phàm nữ nhân trong lòng hay nghĩ tới ai thì khi gặp nguy hiểm nhất định sẽ gọi tên người đó. Như vậy nhất định trong tâm trí Tuyết Vân có chàng. Thiên Hà ôm chặt lấy nàng an ủi:

- Vân Nhi, ta là Hà đại ca của nàng đây, nàng mau tỉnh lại đi...

Tuyết Vân ngây ngô nhìn chàng hỏi:

- Thiên Hà... huynh tới thật sao?

- Phải ta tới cứu nàng đây.

Tuyết Vân mỉm cười mà nước mắt tuôn rơi, đối diện với ác tặc nàng quật cường không chịu lùi, nhưng giờ đây ở trong lòng Thiên Hà nàng không thể kiềm chế mà bật khóc.

- Vậy thì tốt rồi, tốt rồi... ta tưởng đời này kiếp này không được gặp lại huynh nữa.

Nàng nói được bấy nhiêu thì ngất đi. Chắc nàng đã phải trải qua một cơn sợ hãi. Thiên Hà thoáng nghĩ:

“Tuyết Vân lúc này hoàn toàn không giống Tuyết Vân mà ta quen biết chút nào. Nàng ngay cả cái chết còn không sợ, tự dùng kiếm rạch mặt mà chẳng hề chau mày, lẽ nào lại bị tên khốn Phong Hạo đó làm ra nông nổi này chứ?”

Chàng thở dài rồi gia tăng cước bộ chạy về khách điểm. Lúc này trời cũng gần sáng. Trương Thiếu Vũ đang lo lắng đứng ngồi không yên thì Thiên Hà bước vào.

Thiếu Vũ lao nhanh tới hỏi:

- Sao rồi?

Y chợt nhận ra Thiên Hà đang bế Dương Tuyết Vân trên tay thì vui mừng nói:

- Huynh đã cứu được Vân nhi.

Thiên Hà gật đầu:

- Phiền huynh...

Thiếu Vũ hiểu ý liền bảo Thiên Hà đặt Tuyết Vân lên giường rồi nhanh chóng xem mạch tượng của nàng. Y chau mày nhìn Thiên Hà lắc đầu:

- Không ổn rồi, muội ấy trúng Tiêu Hồn Phấn lại cả Xuân Tình Hưng Phấn Hoàn. Tuy Tiêu Hồn Phấn đã tự hóa giải nhưng... Tên họ Phong ấy quả thật đáng chết mà...

Thiên Hà gật đầu nói:

- Lúc cứu Tuyết Vân ta nghe chúng nói vì nàng ấy quá cứng đầu nên tên họ Phong ấy... Bây giờ phải làm sao? Liệu có thuốc giải không?

Thiếu Vũ lắc đầu:

- Có nhưng muốn điều chế được ngay bây giờ thì e là ta không có đủ dược liệu. Bây giờ ngoài cách ấy ra không còn cách nào khác, nếu không kinh mạch sẽ đứt đoạn mà chết.

Thiên Hà bàng hoàng như sét đánh bên tai. Thiếu Vũ nhìn chàng rồi bỏ ra ngoài, y nói khẽ:

- Chỉ có huynh mới cứu được Vân nhi...

- Nhưng ta... Trương huynh, huynh nghĩ xem có còn cách nào khác nữa không?

Trương Thiếu Vũ lắc đầu, vẻ mặt y hết sức thê lương. Y ngoảnh nhìn Tuyết Vân đôi mắt buồn bã, thất vọng. Y khẽ thở dài, tiếng thở dài nghe đến nao lòng. Phải chăng trong lòng y sớm đã có hình bóng Dương Tuyết Vân? Điều đó không thể phủ nhận được. Trương Thiếu Vũ nán nã hồi lâu rồi bước nhanh ra ngoài.

Thiếu Vũ đi rồi, Thiên Hà bước lại gần Tuyết Vân, chàng không muốn nàng chết nhưng chuyện này khiến chàng khó nghĩ. Chuyện của Tiêu Ngọc còn chưa giải quyết xong, e là sẽ khiến Tuyết Vân chịu ủy khuất. Cứu người là quan trọng, Thiên Hà nghĩ, nhưng về thuần khiết của Tuyết Vân khiến chàng không dám mạo phạm. Chàng nhìn ngắm nàng hồi lâu, lòng không kiềm chế được, hôn nhẹ lên mắt nàng.

Tuyết Vân mở mắt nhìn Thiên Hà, sóng thu ba dòn dợn trong ánh mắt khiến tâm hồn Thiên Hà chao đảo. Chàng khẽ hỏi:

- Dương Tuyết Vân, nàng có đồng ý làm nương tử của ta không?

Tuyết Vân lắc đầu nói:

- Ta không thể.

Thiên Hà đau đớn hỏi:

- Tại sao?

Tuyết Vân lắc đầu đáp:

- Chỉ là... chỉ là ta không xứng với huynh mà thôi. Ta...

- Nàng có yêu ta không?

Tuyết Vân im lặng không đáp nhưng qua mắt nàng Thiên Hà đã có câu trả lời. Chàng nói:

- Như vậy là đủ rồi. Chỉ cần nàng cũng yêu ta là đủ rồi. Vân nhi, ngay từ lần đầu tiên gặp nàng ta đã yêu nàng. Chân trời góc bể nguyện cùng nàng thành một đôi...

Tuyết Vân đưa tay bịt miệng chàng lại nói:

- Chàng không cần nói nữa đâu. Thiếp hiểu. Thiếp cũng yêu chàng. Nếu chàng yêu thiếp thì hãy giúp thiếp một việc, hãy giết thiếp đi. Mê được sắp có tác dụng rồi. Thiếp không muốn bị hành hạ đau đớn, chỉ bằng chàng hãy một kiếm đâm chết thiếp đi. Được chết trong tay chàng thiếp chẳng còn gì phải oán hận...

Đôi mắt Tuyết Vân lúc này trở nên kiên nghị. Bản chất cứng cỏi, ương ngạnh của nàng đã trỗi dậy. Nàng thà chết chứ không bao giờ chịu khuất phục. Tiêu Thiên Hà nắm chặt tay nàng nói:

- Không, ta không để nàng chết đâu. Ta không thể mất nàng được.

Tuyết Vân cười:

- Chàng nói câu này đã hai lần rồi.

Thiên Hà gật đầu đáp:

- Phải. Ta cũng đã từng nói không để cho nàng chết. Ta đã làm được, lần này ta tin mình cũng sẽ làm được.

- Chàng không ngại dung mạo của ta...

Thiên Hà lắc đầu nói:

- Không quan trọng. Lòng ta trước sau cũng chỉ có nàng mà thôi. Vĩnh viễn không thay lòng đổi dạ. Nếu nàng còn chưa tin ta sẽ thử độc.

Chàng nói rồi trình trọng quý xuông nhưng Tuyết Vân vội ngăn lại:

- Chàng không cần phải làm thế, thiếp tin chàng...

- Mị được trong người nàng không lâu nữa sẽ phát tác, chúng ta nhanh chóng bái đường thành thân. Tuy ở đây không có đủ nghi thức cần thiết nhưng chỉ cần ông trời chứng giám cho lòng thành của chúng ta là đủ.

Tuyết Vân e lệ gật đầu.

- Chàng không chê dung mạo thiếp xấu xí mà muốn lấy thiếp làm thê tử, thiếp đã mãn nguyện lắm rồi.

Thiên Hà vui mừng ôm Tuyết Vân vào lòng. Nhưng lúc này đây khi Tuyết Vân đang đắm chìm trong hạnh phúc, thì nụ cười trên môi Tiêu Thiên Hà cũng vụt tắt.

“Người không phải Vân Nhi. Dẫu cho có bất chước được hình dạng của nàng, nhưng khí tức trên người thì không thể giả được. Các người muốn diễn kịch Tiêu Thiên Hà ta sẽ theo dõi tới cùng. Vân nhi nàng đợi ta, nhất định ta sẽ cứu được nàng.”

Tiêu Thiên Hà mỉm cười ôn nhu nhìn Tuyết Vân ở trong ngực, tay khẽ phát nhẹ, một luồng kinh phong vô thanh vô tức làm tắt ngọn nến trong phòng.

Không gian trở nên yên ắng khác thường khiến Trương Thiếu Vũ còn đứng bên ngoài mi tâm nhú chặt. Nhưng sau đó không lâu trong phòng liền vang lên những âm thanh âm muội, tiếng rên rĩ mị hoặc của nữ nhân, tiếng thở gấp trầm đục của nam nhân.

Trương Thiếu Vũ ngược nhìn lên trời, một đêm không trăng sao. Y thở dài một hơi rồi nhanh chóng dời bước. Nơi đây đã không còn việc của y nữa rồi!

Giờ phút này có một kẻ khác cũng đang mỉm cười, nhưng là cười đắc ý. Mọi tính toán của hắn một lần nữa lại thành công.

Hắn vẫn ngồi bên ly trà tỏa hương thơm ngát, khe khẽ vẩy chiếc quạt lụa trắng trên thêu hình một con chim ưng lớn, cán quạt lấp lánh ánh vàng. Xung quanh hắn là những chậu hoa diên vĩ rực rỡ. Thú vui của hắn vẫn không thay đổi, thưởng thức trà ngon, ngắm hoa diên vĩ và vạch kế để lần lượt đưa từng kẻ thù của hắn vào chỗ chết.

Nhưng lúc này nụ cười đắc ý của hắn có phần gượng gạo. Đối với hắn dù cho có xảy ra chuyện tày trời gì thì hắn vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, hắn đứng vững và dường như chẳng hề có phản ứng gì nhưng thật ra bên trong lòng hắn giống tổ đang dồn dập. Cả cuộc đời hắn chỉ có âm mưu và thù hận.

Từng con người xuất hiện trong cuộc đời hắn đều bị hắn biến thành quân cờ trong ván cờ phục hận. Trên con đường hắn đi máu đỏ, người chết không ít. Và cũng đến lúc hắn chán ghét chém giết, hắn muốn quên đi hận thù nhưng tất cả đã muộn, con đường mà hắn đã chọn không có chỗ để lùi lại, hoặc là tiến tới trước hoặc là chết mà thôi. Hắn thở dài lầm nhảm:

“Hai bàn tay ta đã nhuộm đầy máu tươi, không thể dừng lại được nữa rồi, không thể... Chỉ còn một con đường là tiến lên phía trước... Kẻ nào cản đường ta tất phải chết...”

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Cổ độc

Sáng sớm hôm sau, Tuyết Vân tỉnh lại, toàn thân đau nhức chứng tỏ đêm qua trải qua trải qua ngàn nào điên cuồng. Nàng ngó thấy Thiên Hà đang thủ bên người thì mỉm cười mãn nguyện.

- Phu quân...

- Vân nhi, nàng đã tỉnh. Ta đã sớm sắc thuốc, mau uống đi cho nóng.

Tuyết Vân vui vẻ bưng chén thuốc từ tay Thiên Hà:

- Tay chàng, sao lại bị thương?

Thiên Hà cười nhẹ:

- Ta làm vỡ cái chén, lúc thu dọn không để ý nên mới bị thương. Nàng đừng lo, chỉ là vết thương nhỏ, nhanh uống thuốc đi.

- Đây hai người, mới sáng sớm đã ân ái ái, làm cho ai xem hả?

Trương Thiếu Vũ về mặt còn ngái ngủ ló đầu vào nói.

Tuyết Vân ngượng ngùng cúi mặt. Thiếu Vũ liếc thấy một mảnh hỗn độn trên giường, lạc hồng đỏ chói tố cáo chuyện tốt của họ đã thành. Máu đỏ lóa mắt ấy khiến tim hắn như rỉ máu. Hắn trấn định lại về thân nhiên, nói:

- Tiểu Vân, để ta xem mạch của muội...

Tuyết Vân đỏ mặt nói nhỏ:

- Ừm... Huynh ra ngoài trước, ta cần sửa sang lại y phục...

Trương Thiếu Vũ gật đầu thối lui ra ngoài khép cửa lại.

Thiên Hà nhanh chóng mang cho Tuyết Vân một bộ y phục của chàng, hỷ phục nàng mặc đêm qua sớm đã rách nát không chịu nổi.

- Ta ra ngoài trước, nàng mặc tạm y phục này, trên đường đi sẽ thuận tiện hơn.

Sau khi Thiên Hà ra khỏi, nụ cười trên môi Tuyết Vân vụt tắt, thay vào đó là sát khí ẩn hiện. Nàng khó nhọc rời giường bước tới sau bình phong, ở đó Thiên Hà đã chuẩn bị sẵn nước ấm.

Trút bỏ trung y trên người, Tuyết Vân không khỏi nuốt một ngụm trọc khí. Toàn thân nàng không còn chỗ nào nguyên vẹn. Từng mảng xanh, tím trải dài khắp châu thân, có những chỗ vết cắn sâu tới bật máu. Ngọc phong non mịn đã bị vấy vò tới nhàu nát, đặc biệt vùng hạ thân sưng đỏ khiến mỗi bước đi đều đau đớn vô cùng.

Tiêu Thiên Hà không phải là người mà, Dương Tuyết Vân là người chàng yêu tới chết đi sống lại vậy mà chàng chẳng có chút thương hương tiếc ngọc. Một đêm này tuy trúng xuân dược thần trí có chút mơ hồ nhưng nàng nhớ rõ chàng hết lần này tới lần khác muốn nàng. Khi mị được tiêu tan, toàn thân nàng vốn không còn chút lực, khăn cổ van cầu chàng buông tha nhưng đều vô dụng. Nàng ngất đi tỉnh lại không biết bao nhiêu lần đều chỉ thấy Tiêu Thiên Hà đang ở trên cơ thể nàng ra sức luyệt động. Cho đến tảng sáng khi nàng hoàn toàn ngất xỉu thì chàng mới dừng lại.

Tuyết Vân tắm rửa, chà xát tới toàn thân ửng đỏ nhưng không thể tẩy đi mùi vị khó chịu trên thân thể. Vốn trên thân Tiêu Thiên Hà có mùi trúc nhàn nhạt vô cùng dễ ngửi, sao lúc này trên người nàng lại có mùi hôi thối như vậy. Lẽ nào đó là mùi vị hoan ái để lại?

Một canh giờ trôi qua, Trương Thiếu Vũ đã có chút sốt ruột, còn vẻ mặt Thiên Hà vẫn âm trầm không nhìn ra tư vị gì. Trương Thiếu Vũ âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Tiêu Thiên Hà, biểu hiện của chàng hôm nay khiến y cảm giác khác thường, nhưng cũng không tìm ra được manh mối gì, Tiêu Thiên Hà hôm nay tâm tư quá sâu, không thể đọc được gì trên mặt chàng.

Tiếng kẹt cửa vang lên, cuối cùng Tuyết Vân cũng bước ra ngoài, vẻ mặt ửng hồng, thân thể trải qua hoan ái trở nên lung linh kiều diễm. Thiên Hà mỉm cười, bước tới đỡ nàng, vẻ mặt quan hoài, sủng nịnh:

- Vân nhi, cẩn thận một chút...

Trái tim Trương Thiếu Vũ bởi vẻ mặt âm trầm của Thiên Hà mà treo cao nay thấy chàng đối Tuyết Vân đầy thâm tình, yêu thương mà thoáng chốc hạ xuống. Cười lấy lòng nói:

- Xem ra tình cảm của phu thê hai người không tệ. Tiêu phu nhân, bây giờ ta có thể xem mạch cho muội rồi chứ?

Tuyết Vân ngượng ngịu gật đầu, Thiên Hà đỡ nàng tới ngồi trên ghế, Trương Thiếu Vũ nhanh chóng kiểm tra cho nàng:

- Tốt rồi, muội không sao nữa rồi. Nhưng mạch đập lạ lắm, dường như...

Thiên Hà vờ lo lắng hỏi:

- Có gì không ổn sao?

Thiếu Vũ nghiêm trang đáp:

- Nếu ta đoán không lầm thì có kẻ đã thả cở trùng vào người của Tiêu phu nhân. Loại cở trùng này vô cùng đặc biệt. Chúng sẽ ngủ yên trong cơ thể vĩnh viễn không gây hại gì, trừ khi người thả chúng ra lệnh, chúng sẽ thức giấc...

Tuyết Vân bình thản hỏi:

- Nếu chúng thức giấc thì sẽ như thế nào?

Thiếu Vũ thở dài, thanh âm hần nhỏ dần:

- Thì muội sẽ chết, chết rất thê thảm, cạn sạch máu huyết mà chết...

Thiên Hà làm bộ giật mình, thân hình chàng lão đảo, cơ hồ không đứng vững. “Lại còn có cở độc, nguoi cũng đủ độc với bản thân”

Tuyết Vân thản nhiên nhìn chàng nói:

- Chàng đừng lo, thiếp không sao đâu. Trên thế gian này còn có chuyện gì mà Dương Tuyết Vân ta chưa nếm trải đâu. Cái chết đối với ta không còn đáng sợ nữa, chết sớm hay chết muộn một chút cũng đâu có ý nghĩa gì. Được ở cạnh chàng những ngày cuối đời là ta mãn nguyện lắm rồi.

-

Rồi nàng mỉm cười nói tiếp:

- Mà chưa chắc ta đã chết đâu, Vũ huynh nói nếu như chủ nhân của cở trùng chưa ra lệnh thì ta sẽ bình an vô sự mà. Chỉ cần chúng ta tìm ra tên đã hạ độc ta, bắt hắn giao thuốc giải là được.

Trong đầu Thiên Hà lúc này lời nói của hắc y nhân vẫn còn hiện rõ “Đường Chủ không thể giờ trò với ta đâu”. Chàng gầm lên:

- Chắc chắn là hắn rồi, ta hận là đã không bẻ gãy cổ hắn...

- Huynh mau bình tĩnh lại. Hắn là ai vậy?

Sắc mặt Thiên Hà dần dịu lại, chàng ôm Tuyết Vân vào lòng nói khẽ:

- Nàng yên tâm, ta sẽ không để hấn hại nàng đâu.

Tuyết Vân mỉm cười:

- Thiếp tin chàng.

Thiếu Vũ hỏi:

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?

Thiên Hà trầm ngâm nói:

- Chúng ta phải nhanh chóng quay về Hắc Long hội. Thiếu Vũ huynh, sức khỏe của Tuyết Vân vẫn chưa hoàn toàn bình phục, ta muốn nhờ huynh...

- Huynh muốn ta đi cùng hai người chứ gì?

Thiên Hà gật đầu.

- Thôi được dù sao bây giờ ta cũng chẳng có việc gì làm. Hơn nữa vì hai người mà nhà của ta đã bị đốt rồi, ta không thể trở về nữa, tốt nhất là đi theo hai người cho an toàn, dù gì thì hai người cũng biết võ công.

Tuyết Vân mĩa mai:

- Thiếu Vũ, huynh vẫn sợ chết y như ngày nào.

- Hà hà, chỉ có những kẻ như Tiêu phu nhân mới không coi sống chết vào đâu chứ tại hạ thì tính mạng là trọng mà.

Tuyết Vân lườm Thiếu Vũ rồi bỏ đi:

- Ta không thêm cãi nhau với huynh nữa...

- Ha ha ha, xem ra Tiêu phu nhân xấu hổ rồi.

- Thiếu Vũ, huynh cứ một Tiêu phu nhân, hai Tiêu phu nhân. Coi chừng ta cắt lưỡi huynh đó.

- A, ta sợ quá đi. Nhưng cô nương đã thành thân với Tiêu huynh đệ, ta không gọi cô nương là Tiêu phu nhân thì gọi là gì đây?

- Huynh... huynh thật là đáng ghét...

- Thôi nào, ta không chọc ghẹo phu nhân nữa đâu, kéo phu nhân lại không vui, ta lại mau tổn thọ. Ha ha ha!

Ba người nói cười vui vẻ rồi đi vào trong trấn mưa ba con tuần mã, nhanh chóng lên đường quay về Hắc Long hội. Không biết còn những gì đang đợi họ ở đó?

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Giải cứu Hoắc Phụng Hoàng

Lại nói về Vân Minh Thiên, sau khi rời khỏi Hắc Long Hội, lòng hấn trăm mối ngổn ngang.

Gặp lại Hoắc Phụng Hoàng khiến hấn một phen kinh hỷ, nhưng là nàng lại trở thành thê tử của người khác. Cũng đúng thôi, hấn mất tích hơn một năm qua, giang hồ đều đồn đãi hấn đã chôn thầy nơi vực thăm thì hà có gì nàng phải chờ đợi nữa chứ. Chi tiếc phu quân của nàng cũng bị hại dưới tay ma nữ. Ma nữ! Nhắc tới nhân vật này Minh Thiên lại hận thấu xương, không biết một năm qua có thêm bao nhiêu người chết dưới tay ả.

Tuyết Nghi thấy hấn u sầu thì nắm chặt lấy tay hấn, mắt đẹp đầy quan hoài tha thiết nhìn hấn

- Phong ca, chàng lại có tâm sự sao?

Minh Thiên gượng cười đáp

- Ta vừa gặp lại cố nhân. Hầy, nhưng tiếc là cảnh cũ người xưa... Nàng đừng lo lắng, ta không sao đâu.

Tuyết Nghi gật đầu không nói gì thêm lẳng lặng đi theo Minh Thiên.

Nhưng đúng là lão thiên trên người, khi hần cùng Tuyết Nghi trở lại quán trọ thì bắt gặp đám người Hoa Sơn phái cũng ngụ tại đây. Minh Thiên không muốn quản chuyện của họ nữa nên dẫn Tuyết Nghi trở về phòng, lại bị một màn nội bộ hiềm khích giữ chân.

“Chát” tiếng bạt tai chát chúa khiến không ít người giật mình.

Người ra tay là một hán tử, người bị đánh là một thiếu phụ trên người khoác tang phục. Nhìn khuôn mặt trắng ngần của nàng in dấu tay đỏ khiến nhiều người bất nhẫn lên tiếng

Khách qua đường Ất “ Ầy da, đường đường nam tử hán đại trượng phu lại ra tay đánh một phụ nhân, đúng là không bằng cảm thứ”

Khách qua đường Giáp “Đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc.”

Khách qua đường Đinh “Mỹ nhân về với đại gia, đại gia sẽ sủng nàng, chứ không vũ phu như thế a”

Nhao nhao người một câu, ta một câu nhất thời khá hỗn loạn.

Đám đệ tử Hoa Sơn thấy nhiều người xen vào chuyện nội bộ trong phái thì rút gươm quát lớn.

“Xoẹt”

“Chuyện Hoa Sơn phái chúng ta không cần các người chỉ trích, nhanh biến đi cho khuất mắt nếu không chó trách đao kiếm vô tình.”

Khách nhân thấy một nhóm người mang đao kiếm thì sợ phiền toái đều nhanh chóng thanh toán rồi rời khỏi, trong sảnh lúc này dường như chỉ còn người Hoa Sơn và hai người Minh Thiên.

Hoắc Phụng Hoàng bùng mặt, uy khuất nhìn các sư huynh đệ nói

- Tổng sư ca...

Tổng Huy Sơn sắc mặt âm trầm, người vừa ra tay đánh Hoắc Phụng Hoàng chính là hần. Lần này hần dẫn theo các sư đệ muội xuống núi trước chịu thua thiệt trong tay Tiêu Thiên Hà, không đoạt được manh mối bảo tàng, nay tiếp tục bị mất thể diện trước Hắc Long Hội vì Hoắc Phụng Hoàng, hần sao có thể cam tâm chứ, đành trút mọi phần hận lên người sư muội mà hần luôn cưng chiều này.

Hoắc Phụng Hoàng và hần vốn là thanh mai trúc mã, trên dưới Hoa Sơn đều cho rằng hần sẽ thành thân cùng sư muội ai ngờ lại nảy ra một Vân Minh Thiên. Sư muội lên lút tự định chung thân cùng Vân Minh Thiên, nay họ Vân cũng đã táng thân dưới tay ma nữ nàng còn vì hần thủ tiết. Hôm nay thể diện của Hoa Sơn Phái cũng bị nàng phui sạch sau này còn mặt mũi nào ra giang hồ, vì cứu tính mệnh nàng mà trên dưới Hoa Sơn đều phải cúi đầu trước Hắc Long Hội Chủ, nhìn cái bản mặt lão già họ Tiêu lúc đó Tổng Huy Sơn hận không thể một kiếm chọc thủng mặt nạ giả tạo của lão.

Tổng Huy Sơn siết chặt quyền, không cho Hoắc Phụng Hoàng chút sắc mặt tốt

- Sư muội còn nhớ rõ ta là sư ca muội? Còn nhớ rõ mình là môn đồ phái Hoa Sơn?

Hoắc Phụng Hoàng cúi đầu cắn chặt môi quật cường đáp.

- Muội vì phụ quân muội đòi công đạo, muội không sai.

Nàng chỉ muốn báo thù cho Thiên ca của nàng lẽ nào lại không đúng, sao sư ca lại không chịu hiểu cho nàng?

Thái độ chấp mê bất ngộ của Hoắc Phụng Hoàng khiến Tổng Huy Sơn tức hộc máu. Vị sư muội này thật uổng một thân tâm huyết của sư phụ, uổng phí chân tình của hần dành cho nàng.

Trước khi quen biết Vân Minh Thiên sư muội là viên minh châu mà trên dưới Hoa Sơn đều nâng niu trên tay, nay viên minh châu ấy đã lấm bụi trần không còn trong sáng nữa rồi. Nàng vì tư tình nam nữ mà không còn màng tới an nguy của môn phái, không màng tới tính mạng các huynh đệ nàng, nàng không còn xứng để Hoa Sơn phái phải trả giá nữa. Đây là lần cuối hần niệm tình mà ra tay cứu nàng, sau này thì mặc nàng tự sinh tự diệt thôi.

Tổng Huy Sơn tức giận phẩy tay áo bỏ đi. Hần không tính toán với Hoắc Phụng Hoàng nữa thế nhưng những người khác lại không bỏ qua dễ dàng như thế. Một nữ đệ tử khinh miệt nói

- Hoắc sư tỷ, tỷ trên không có lệnh cha mẹ, dưới không có người mai mối đã tự định việc chung thân, nào có nữ nhân nào vô sỉ giống tỷ chứ, tỷ làm mất mặt tất cả nữ đệ tử Hoa Sơn chúng ta.

Một nữ đệ tử khác cũng cười nhạo

- Là Tổng Sư ca của chúng ta còn muốn đi nhặt đôi giày rách này về, ai ui có phúc còn không biết hưởng lại ra về trình tiết liệt nữ, phi, ta khinh.

Vài nữ đệ tử khác cũng nhân cơ hội tát nàng vài cái, có kẻ cố tình để móng tay quệt rách da mặt nàng.

Tại Hoa Sơn, mỹ mạo của Hoắc Phụng Hoàng đứng số một, số hai lại được nhiều nam đệ tử mến mộ, là thanh mai của đại sư ca khiến cho rất nhiều nữ đệ tử khác ghen ghét hận không thể hủy đi gương mặt hồ ly hại dân hại nước kia.

Tiếng bạt tai chất chứa liên tiếp, khuôn mặt Hoắc Phụng Hoàng gần như bị hủy, có mấy kẻ còn thừa cơ cấu véo trên người nàng, thò tay muốn lột y phục nàng khiến nàng thân bại danh liệt.

Đám nam đệ tử thì thờ ơ đứng nhìn không ai có ý định can thiệp.

Hoắc Phụng Hoàng cũng bất động chịu mọi khi nhục từ các sư tỷ muội. Thân nàng đau, lòng nàng còn đau hơn nhiều. Thiên ca của nàng không còn, thù của hân cũng không thể báo, nay lại chịu đả kích từ người nhà khiến tâm nàng muốn chết. Có lẽ chết cũng là một cách giải thoát, biết đâu nàng có thể gặp lại Thiên ca chốn âm tào địa phủ.

Minh Thiên trong lòng bất nhẫn, hân cũng hận nàng di tình biệt duyên nhưng lại không đành lòng để người khác sỉ nhục nàng, sau một hồi đấu tranh tư tưởng thì quyết định lên tiếng

- Ha ha, hay cho Hoa Sơn phái, hay cho các nữ hiệp tự xưng danh môn chánh phái, nhìn qua chẳng khác nào mấy mụ đàn bà đánh đá...

Giọng nói trào phúng bất ngờ vang lên khiến cho mấy nữ đệ tử Hoa Sơn nhất thời dừng tay đồng thời nhìn về phía Minh Thiên.

- Chuyện của phái Hoa Sơn bọn ta liên quan gì tới tiểu tử ngươi?

- Sư tỷ, muội nhận ra hân, chính hân là người ra tay cứu Hoắc sư tỷ tại Hắc Long Hội.

- Ha ha, đúng là hồ ly tinh, đi tới đâu cũng câu dẫn được nam nhân...

Minh Thiên hừ lạnh

- Thịnh các nữ hiệp tự trọng lời nói, tại hạ cùng vị cô nương đây vốn không quen biết nhưng hành động của các vị khiến tại hạ không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Vừa dứt lời liền phóng ra một đạo chưởng lực cắt đôi một cái bàn, vết cắt sắc ngọt tựa như dùng đao kiếm vậy. Bọn đệ tử Hoa Sơn nhìn mà nhất thời xanh mặt.

Tuyệt Nghi cũng lên tiếng bênh vực Minh Thiên

- Cùng là phận nữ nhi hà tất phải làm khó lẫn nhau. Vị tỷ tỷ đây đã đau lòng khi mất đi phu quân rồi, các người còn gây khó dễ cho tỷ ấy nữa. Phong ca, chàng mau giúp tỷ ấy đi.

Một nữ đệ tử cười mỉa

- Hừ, vị cô nương này ta thành thật khuyên cô đừng lo chuyện bao đồng lo quản tốt nam nhân của mình đi, vị sư muội này của ta rất có năng lực câu dẫn nam nhân, rồi sẽ có ngày cô nương hiểu câu “Cru chiếm thước sào”, “*Dưỡng hổ di họa*”*.

- Hoắc Phụng Hoàng ngươi lựa chọn theo bọn ta về môn phái chịu tội, hay đi theo kẻ kia trở thành phản đồ Hoa Sơn chịu người người phi nhổ?

Hoắc Phụng Hoàng trong cơn mê nghe thấy hai chữ phản đồ như sét đánh bên tai. Không, nàng không muốn trở thành kẻ tội đồ của môn phái, nàng không thể để sư phụ thất vọng về nàng thêm nữa.

- Ta... ta theo mọi người trở về...

Mấy nữ đệ tử Hoa Sơn thấy Hoắc Phụng Hoàng chịu đi theo họ thì đắc ý cười khiêu khích nhìn Minh Thiên.

- Đúng là “Kỷ nhân ưu thiên”*.

Minh Thiên nghe thấy lựa chọn của Hoắc Phụng Hoàng chỉ nhàn nhạt nói

- Nếu như ta có thể giúp cô nương báo thù thì sao?

Hoắc Phụng Hoàng mở to mắt không tin những gì mình vừa nghe được. Có người chịu giúp nàng báo thù cho Thiên ca sao? Chỉ cần có chút hy vọng thì dù lên núi đao xuống biển lửa nàng cũng nguyện ý.

- Lời ngươi nói là thật?

Minh Thiên lặng lẽ gật đầu. Tuyệt Nghi càng vui vẻ nói

- Cô nương không cần nghi ngờ bản lĩnh của Phong ca, chàng nói sẽ giúp cô nương báo thù thì chắc chắn sẽ làm được.

Hoắc Phụng Hoàng bật khóc gật đầu liên tục nói

- Chỉ cần có thể báo thù cho phu quân ta...

Đệ tử Hoa Sơn thấy Hoắc Phụng Hoàng vì báo thù mà chấp nhận trở thành phản đồ thì vô cùng tức giận. Nàng ta ăn của Hoa Sơn, uống của Hoa Sơn, tại Hoa Sơn nuôi lớn nàng ta vậy mà vì một kẻ mới quen chưa được bao lâu lại quay lưng lại với sư môn. Bọn họ tuy đối với nàng ta cũng có chút quá đáng nhưng không đến mức khiến nàng ta khi sư phản tổ.

Một nữ đệ tử nóng nảy quát

- Hoắc Phụng Hoàng ngươi đã suy nghĩ kỹ?

Hoắc Phụng Hoàng cười nhạt

- Luận về thân phận ngươi phải gọi ta một tiếng sư tỷ, nay ngay cả tên tự ta ngươi cũng đã gọi, các ngươi vốn đã không coi ta là người của Hoa Sơn rồi. Ta chỉ rời khỏi Hoa Sơn đi tìm kẻ thù hại phu quân ta chứ không làm gì tổn hại tới sư môn, sao lại gán cho ta cái danh phản đồ? Sau khi báo được thâm thù ta nhất định trở về thỉnh tội cùng sư phụ. Các ngươi không ai có quyền định tội ta.

Lời nói sắc bén, nơi nơi đều có lý không thể tìm chỗ để phản bác. Lúc này khi mà trước mắt tìm ra cơ hội báo thù, Hoắc Phụng Hoàng không còn là kẻ yếu mềm để mặc người ta nhào nặn nữa.

(*Tu hủ chiếm tổ

** Nuôi ong tay áo, nuôi cáo trong nhà

*Người nước Kỳ lo trời sập = Lo bò trắng răng)

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Hiểu lầm khiến nàng tổn thương

Đệ tử Hoa Sơn thấy thái độ cương quyết của Hoắc Phụng Hoàng thì vô cùng cảm phục nhưng e ngại bản lĩnh của kẻ đeo mặt nạ kia nên trước mắt đành bỏ qua cho nàng ta, chờ trở về Hoa Sơn báo lại với sư phụ để người định đoạt.

Nhìn đồng môn rời đi, Hoắc Phụng Hoàng trong lòng chưa xót, liệu sau này nàng còn có thể gặp lại họ sao, mười mấy năm tại Hoa Sơn sớm chiều chung sống nay chỉ còn mình nàng cô độc. Nhưng vì báo thù cho Vân Minh Thiên tất cả những đau khổ nàng phải chịu đựng đều xứng đáng.

Ngay tại thời khắc thiếu niên anh dũng xuất hiện tựa thiên tiên hạ phàm cứu giúp nàng tại cánh rừng hoang năm nào thì tâm nàng đã hoàn toàn thuộc về chàng, nhưng ông trời không thương xót nàng khiến cho đôi uyên ương phải chia lìa.

Hoắc Phụng Hoàng quỳ sụp xuống dập đầu khấu tạ Vân Minh Thiên

- Ân công, xin nhận của tiểu nữ một lạy.

Vân Minh Thiên nhìn bóng dáng tiểu tụy của nàng thì có chút không đành lòng muốn vươn tay ra đỡ nàng lên. Bàn tay vươn ra nửa đường nhanh chóng thu lại, lạnh nhạt nói

- Thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ thôi, phu nhân bắt tất phải đa lễ. Mời đứng lên.

Hoắc Phụng Hoàng kiên quyết đập đầu bùm bùm xuống sàn

- Ân công cứu giúp ta lại muốn giúp ta báo thù cho phu quân, ơn này Hoắc Phụng Hoàng ta quyết làm trâu làm ngựa để báo đáp.

Do dùng sức khá mạnh nên trên cái trán tinh xảo của Hoắc Phụng Hoàng sớm rịn máu, từng giọt máu tí tách rơi xuống sàn, nàng không biết rằng trong lòng người trước mặt đây cũng là đang nhỏ máu. Vân Minh Thiên nắm chặt hai tay ngăn lại xúc động muốn tiến tới đỡ nàng, biểu tình vô cùng lãnh khốc.

- Vậy sao, cũng vừa hay lần này chúng ta ra ngoài không mang theo nha hoàn tùy thân, nếu như cô nương có lòng như thế chi bằng sau này theo làm nha hoàn cho phu nhân của ta.

Hoắc Phụng Hoàng không ngờ ân công lại muốn biến nàng thành nha hoàn cho phu nhân của hắn, đạo lý có ơn tất báo này nàng hiểu được nếu như hắn đã sáng khoái đáp ứng như thế thì làm nha hoàn thôi mà, cũng không làm khó được nàng.

Lại đập đầu gọi:

- Công tử, thiếu phu nhân...

Vân Minh Thiên khoát tay, xoay người bước lên lầu nói:

- Ta cùng phu nhân trước ngủ tại khách điểm này, lão bản sắp xếp cho nàng ta một phòng gần phòng của ta đi.

Lại nói với Hoắc Phụng Hoàng:

- Người trước nghỉ ngơi, buổi tối tới hầu phu nhân ta ăn cơm. Còn nữa, nàng buổi tối có thói quen ngâm chân trước khi đi ngủ, nhớ hầu hạ cho tốt.

Tuyệt Nghi vốn im lặng nhìn một màn trước mắt, thấy Phong ca lo lắng tìm người hầu hạ tốt cho nàng thì trong lòng vô cùng ngọt ngào, nhưng mà từ khi nào nàng lại có thói quen ngâm chân trước khi đi ngủ? Nghĩ nghĩ nhưng không muốn phụ ý tốt của hắn nên vui vẻ cười cùng hắn. Lại không đành lòng nhìn thiếu phụ đang quỳ trước mặt, Phong ca khi nào lại nhỏ mọn như thế, tùy tiện giúp người thôi sao lại muốn nàng ta làm nha hoàn để báo ân?

Tuyệt Nghi nhẹ nhàng nâng Hoắc Phụng Hoàng lên, dùng khăn tay thấm vết máu trên trán cho nàng ta, trừng mắt nhìn Vân Minh Thiên

- Phong ca, chàng không biết thương hương tiếc ngọc...

Chưa nói hết câu đã rơi vào một vòng tay hữu lực

- Ta chỉ thương tiếc nàng.

Vân Minh Thiên ôm Tuyệt Nghi bước lên lầu, bỏ lại Hoắc Phụng Hoàng loạng choạng té nhào xuống do quỳ quá lâu khiến chân mất cảm giác vừa được Tuyệt Nghi đỡ lên chưa kịp đứng vững. Bộ dạng lúc này của nàng muốn bao nhiêu thâm, Vân Minh Thiên chỉ liếc mắt nhìn rồi ôm thê tử đi.

Hoắc Phụng Hoàng bất đắc dĩ đứng lên phui phui y phục, nàng là người luyện võ, chút tổn thương ngoài da này không đáng ngại, nhưng xem ra vị ân công này không dễ hầu hạ.

Đêm khuya thanh vắng, Hoắc Phụng Hoàng ôm thanh trủy thủ mà Minh Thiên tặng cho nàng trước lúc chia xa, ngơ ngẩn xuất thần.

Vân Minh Thiên lặng nhìn bóng nàng in trên cửa, trên tay cầm lọ được trị thương muốn đưa cho nàng, nhưng cứ ngập ngừng đưa tay muốn gõ cửa rồi lại buông xuống. Có trời mới biết khi hắn muốn nàng làm nha hoàn cho Tuyệt Nghi tâm hắn đau tới cỡ nào. Hắn chỉ là muốn biết nàng vì phu quân đã khuất của nàng có thể chịu bao nhiêu thương tổn, nhưng càng nhìn lại càng đau. Phải biết nàng chính là mối tình đầu của hắn, tuy sau này hắn gặp vào yêu thương Tuyệt Nghi nhưng địa vị của nàng trong lòng hắn chưa bao giờ thay đổi. Nhưng hắn ở trong lòng nàng đã sớm không còn vị trí nữa rồi.

Hắn dù sao vẫn còn Tuyệt Nghi bên cạnh bầu bạn, còn nàng thật cô độc, có lẽ hắn không nên khiến nàng thương tổn nữa. Sau này hảo hảo chiều cố nàng, giúp nàng báo thù cho phu quân. Nghĩ thông suốt, Vân Minh Thiên liền gõ cửa.

Mấy tiếng “cộc, cộc” vang lên trong đêm khuya tĩnh mịch khiến Hoắc Phụng Hoàng giật mình, nàng lau vội nước mắt hỏi

- Ai?

Giọng nàng có chút nghèn nghẹn, có lẽ nàng đang khóc, Minh Thiên nghĩ lại lúc tối hắn bắt nàng đứng hầu hai người hắn ăn cơm, nhìn hắn cùng Tuyệt Nghi ăn ăn ái ái, lại bắt nàng bưng nước hầu Tuyệt Nghi rửa chân mà cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Đường đường nam tử hán đại trượng phu lại ỨC HIẾP một quả phụ như thế, lại từng là người hắn luyến tiếc. Vân Minh Thiên trong lòng tự phỉ nhổ bản thân, hận không thể tự cho mình mấy cái bạt tai.

- Là ta...

Hoắc Phụng Hoàng kinh ngạc, đêm khuya hắn còn tới tìm nàng làm gì? Nếu như hắn có ý định bắt chính nàng sẽ cùng hắn đồng quy vu tận. Nắm chặt thanh chủy thủ trong tay, nói

- Đêm đã khuya, có chuyện gì mời công tử nói nhanh rồi đi, ta là một góa phụ không tiện mở cửa.

Vân Minh Thiên bối rối, hắn là không suy nghĩ chu toàn rồi

- Ta chỉ muốn đưa cho phu nhân chút được trị thương mà thôi. Vết thương trên mặt phu nhân cần chữa trị tốt. Nếu phu nhân thấy bất tiện ta để được ở ngoài cửa.

Hoắc Phụng Hoàng thấy mình nghi ngờ thiện ý của hắn thì có chút ngượng ngùng, dù gì thì hắn cũng đã cứu nàng hai lần, chẳng qua nàng chỉ ỨC HIẾP hắn bắt nàng làm nha hoàn cho phu nhân hắn mà nghĩ không tốt cho hắn, nàng quên rằng chính nàng chủ động muốn làm trâu làm ngựa báo đáp hắn.

Nàng đặt chủy thủ xuống bàn bước tới mở cửa

- Giang hồ không câu nệ lễ tiết, là tiểu nữ hẹp hòi rồi.

Vân Minh Thiên đưa lọ được trong tay cho Hoắc Phụng Hoàng, trên lọ được còn vương hơi ấm của hắn, chứng tỏ hắn đã cầm trong tay khá lâu mới quyết định đưa cho nàng. Hoắc Phụng Hoàng càng tự phi nhỏ bản thân lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

- Đa tạ công tử, công tử có muốn vào uống chén trà?

Minh Thiên vốn muốn đưa được xong sẽ đi ngay, nhưng khi đối mặt với nàng hắn lại không nỡ chối từ nên gật đầu đáp ứng.

- Làm phiền phu nhân.

Hoắc Phụng Hoàng vốn không thật lòng mời hắn uống trà, hắn lại sáng khoái đáp ứng khiến nàng dờ khóc dờ cười. Nàng tránh sang một bên nhường đường cho hắn vào phòng, để tránh hiềm khích nàng không đóng cửa phòng.

Nàng lúng túng rót cho hắn chén trà

- Phong Công tử, mời dùng trà...

Đến giờ nàng mới nghĩ tới nàng chưa biết danh tánh của hắn, chỉ nghe phu nhân hắn gọi Phong ca, nên nàng nghĩ hắn họ Phong. Vân Minh Thiên không đáp lời nàng, cũng không nhận chén trà từ tay nàng, tất cả lực chú ý của hắn hiện đang nằm ở thanh trùy thủ trên bàn, cho dù có cháy thành tro thì hắn vẫn nhận ra đây là thanh trùy thủ mà hắn luôn mang bên người suốt hơn mười năm qua, là vật định tình của hắn và nàng.

Hoắc Phụng Hoàng gọi mấy lần không thấy hắn đáp lời, lại thấy hắn đang nhìn chằm chằm thanh trùy thủ của nàng thì vội vàng cảm lấy cất vào ngực, đây là báu vật vô giá của nàng, đừng mơ tưởng dòm ngó.

Vân Minh Thiên thấy nàng quý trọng thanh trùy thủ như vậy thì có chút kinh nghi hỏi:

- Thanh trùy thủ này rất quan trọng với phu nhân sao?

Hoắc Phụng Hoàng gật đầu đáp:

- Là di vật của phu quân tiểu nữ.

Hoắc Phụng Hoàng không nhìn thấy được dưới tấm mặt nạ kia của Vân Minh Thiên sắc mặt hắn có bao nhiêu biến hóa. Nàng nói đó là di vật của phu quân nàng nói như vậy phu quân của nàng lại chính là hắn sao? Nàng vì hắn thủ tang, lại vì hắn không tiếc tánh mạng để báo thù, còn hắn thì sao? Hắn chìm đắm trong ôn hương nhuyễn ngọc của nữ nhân khác. Hắn hận nàng di tình biệt luyện. Hắn tìm mọi cách để nhục nhã nàng. Hắn là một tên súc sinh chứ không phải là người mà.

Vân Minh Thiên càng nghĩ càng hận bản thân tại sao lại nghi kỵ nàng, hắn nên sớm cho nàng biết chân tướng mới đúng. Cũng may vẫn còn chưa muộn, nếu như hôm nay hắn không mang được tới cho nàng thì không biết tương lai hắn có bao nhiêu ân hận. Trời cao đây là vẫn thương tiếc hắn và nàng.

Vân Minh Thiên run giọng hỏi, hắn một lần nữa muốn khẳng định

- Phu quân của nàng có phải họ Vân?

Hoắc Phụng Hoàng kinh ngạc mở to mắt nhìn Phong công tử trước mắt. Sao hắn lại biết Thiên ca của nàng? Hắn thần thông quảng đại như vậy nhất định sẽ giúp nàng báo thù cho Thiên ca, mọi uất ức nàng gánh chịu đều là xứng đáng.

Nàng gật đầu lia lịa nói

- Phải, phải, chàng họ Vân, chính là thiếu chủ Vân gia trang. Vân Minh Thiên. Phong công tử quen biết chàng sao?

Vân Minh Thiên mỉm cười, nàng nói xem ta có quen biết hay không, bởi ta chính là hắn. Hắn đưa tay lên tháo tấm mặt nạ bằng bạc ra, khuôn mặt anh tuấn của Vân thiếu chủ hiển hiện rõ trước mắt Hoắc Phụng Hoàng.

Hoắc Phụng Hoàng không tin những gì diễn ra trước mắt. Đây là Thiên ca của nàng sao? Chẳng phải chàng đã bị ma nữ sát hại sao? Chàng sao lại xuất hiện ở đây? Là Vân Minh Thiên bằng da bằng thịt hay chỉ là hồn ma bóng quế hiện về an ủi nàng?

Về mặt Hoắc Phụng Hoàng mờ mịt, nàng không tin sự thật trước mắt, bàn tay nàng run rẩy hướng khuôn mặt Vân Minh Thiên vuốt ve. Có độ ấm, là người thật, là chàng, là Thiên ca của nàng. Chàng còn sống, thật tốt, thật tốt quá. Hoắc Phụng Hoàng trong lòng vui sướng mà bật khóc nức nở

- Là chàng thật sao Thiên ca?

Vân Minh Thiên tiến tới mang nàng ôm chặt trong lòng, cảm nhận nước mắt nàng ẩm ướt trước ngực.

- Là ta, ta đã trở về.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Hồi tưởng lại hiểm cảnh

Vân Minh Thiên ôm chặt Hoắc Phụng Hoàng trong lòng. Hắn đã trở về rồi, trải qua biết bao sóng gió, khổ ải cuối cùng hắn đã trở lại.

Vân Minh Thiên nhớ lại tình cảnh sau khi bị ma nữ đánh thọ thương.

Hắn bị ả đẩy xuống một vực núi sâu muôn trượng. Người thường dù có khinh công cao siêu đến đâu thì rơi xuống đây chắc chắn sẽ tan xương nát thịt huống hồ gì Minh Thiên đang bị thương nặng không thể thi triển khinh công, hẳn chẳng khác nào bao gạo bị người ta quăng xuống hoàn toàn rơi tự do.

Hắn nhắm mắt đón nhận cái chết đang chờ đợi mình. Thế là hết, thù không thể báo được. Điều hắn ân hận không phải là chưa báo được thù mà là không thể thực hiện lời hứa với Tiểu Phụng Hoàng năm xưa. Chắc hẳn giờ này nàng đang ở trên Hoa Sơn chờ hắn có biết đâu rằng hắn sắp trở thành người thiên cổ.

Minh Thiên thầm gọi ba tiếng Tiểu Phụng Hoàng rồi hắn khẽ khấn thầm “Gia gia, má má, Ngần nhi mọi người hãy đợi Minh Thiên sắp được gặp lại mọi người rồi. Chỉ tiếc là chưa kịp lấy máu kẻ thù để tể vong hồn mọi người như đã hứa. Nhưng không sao chỉ cần cả nhà chúng ta đoàn tụ, đâu có trở thành oan hồn thì nhất định sẽ theo ám ảnh kẻ thù để chúng sống không được yên, còn đau khổ hơn là cái chết”.

Minh Thiên từ từ nhắm mắt lại, hắn thân nhiên đón nhận cái chết, đời người ai chẳng phải một lần chết, chỉ có điều chết sớm hay chết muộn mà thôi. Tiếng gió thổi sao mà êm dịu quá tựa hồ như đang ru Vân thiếu gia vào một giấc ngủ dài, giấc ngủ mà hắn biết là không có ngày tỉnh lại. Hắn khẽ mỉm cười, lúc này hắn còn có thể làm được gì ngoài cười đây chứ? Nhiệt huyết trong người hắn đã cạn kiệt, chán mệt mỏi rồi tựa như đã phải đi trên sa mạc nóng bỏng mà không hề có một giọt nước rất lâu rồi, cái chết lúc này là sự giải thoát cho hắn, giải thoát hắn khỏi đau khổ dằn vặt, khỏi hận thù triền miên ám ảnh, chết không phải là hết mà chỉ là sự bắt đầu cho một cuộc sống mới.

Nếu thật sự có kiếp sau thì hắn chỉ muốn được sinh ra trong một gia đình nông dân bình thường, cuộc sống tuy lam lũ vất vả nhưng bình yên hạnh phúc, không phải lo âu pháp phòng, chẳng phải tranh giành cao thấp... Chỉ tiếc lúc này hắn mới ngộ ra điều này thì đã quá muộn rồi.

Minh Thiên rơi mỗi lúc một nhanh hơn, càng rơi xuống sâu hắn càng cảm thấy lạnh, cái lạnh xâm nhập vào tim hắn cơ hồ khiến nó như ngừng đập, hơi thở hắn yếu dần, yếu dần.

Nhưng bỗng lúc ấy, lúc gần kề với cái chết nhất chính là lúc hắn lại muốn sống nhất, ý nghĩ phải sống bằng mọi giá choán lấy tâm trí hắn. Minh Thiên vội mở mắt, hắn chưa thể chết lúc này được, dù còn một hơi thở cuối cùng hắn nhất định cũng phải sống. Sống là mục đích duy nhất của hắn lúc này. Còn bao nhiêu chân khí trong người hắn ngưng thần vận hết vào đan điền rồi từ đó dần phát tiết ra nhằm hạn chế tối đa sự va đập khi rơi xuống.

Hắn chú mục nhìn quanh xem có vật gì để có thể bám trụ không. Sương mù bốc lên dày đặc bao phủ lấy mọi vật khiến cho khung cảnh chung quanh chỉ toàn một màu trắng đục như sữa nên nếu không có nhãn lực thật tốt thì khó mà phân biệt được vật gì, Minh Thiên thở dài: vực sâu thế này dù hắn có tìm được chỗ bám thì chắc gì đã lên nổi cứ cho là tạm thời thoát chết thì năm ba ngày tới thể nào cũng chết vì đói vì khát vì nội thương của hắn quá nặng, nhưng còn sống là còn hy vọng và Minh Thiên sẽ không bỏ qua dù là một hy vọng nhỏ nhất.

Thần trí hắn lúc này mơ mơ hồ hồ. Không hiểu sao lúc ấy hắn cảm thấy không khí quanh mình mát lạnh, có vị mặn mặn của muối, hắn khẽ reo lên: “Bên dưới nhất định là biển, ông trời ơi ông thật có mắt, Vân Minh Thiên đâu thể chết dễ dàng như thế được” nhưng vui mừng chưa được bao lâu thì hắn chợt nhớ ra là thủy tính của mình rất kém, dù sao thì thả rơi xuống nước còn hơn là rơi xuống đá chắc chắn sẽ không toàn thân.

Đúng như Minh Thiên dự đoán bên dưới đáy vực sâu là biển, hắn không biết bơi nên đành nằm yên mặc cho sóng xô đi, dòng nước mát khiến cho vết thương của hắn bớt đau đớn, mà lại có phần dễ chịu hơn. Minh Thiên đang nghĩ cách để dạt vào bờ thì oái ăm thay trời lại có bão, không lẽ ông trời lại muốn tuyệt đường sống của Vân thiếu hiệp thật sao? Có chi cho hắn bình an rơi xuống biển lại còn nổi sóng gió chứ? Thật là khó hiểu. Không biết ông có an bày sắp đặt chi đây mà gây nhiều cảnh trái ngang thế?

Bầu trời tối đen thì thoáng có những tia chớp rạch ngang dọc, chớp nhoáng rồi vụt tắt, gió rít vù vù, biển động dữ dội rồi mưa xối xả trút xuống, sóng dạt Minh Thiên mỗi lúc một xa bờ, hắn cố kháng cự lại sức mạnh của thiên nhiên nhưng xem ra vô ích, hắn đã kiệt sức rồi. Nội thương trong người đang hành hạ hắn buộc hắn phải bỏ cuộc. Hắn đã uống phải khá nhiều nước, hắn có cảm giác như mình đang chìm dần chìm dần...

Bỗng hắn thấy trước mắt có nhiều ánh sáng lóe lên, nhấp nháy như những bóng ma, nhiều người cười nói xôn xao, họ nhìn hắn, mỉm cười với hắn, họ đưa tay ra nắm lấy tay hắn kéo hắn ra khỏi bóng tối, hắn có cảm giác bàn tay họ rất lạnh, rồi tất cả vụt biến mất nhưng tiếng cười vẫn còn vang vọng quanh đây.

Khi hắn tỉnh lại, hắn không biết mình đang ở đâu, xung quanh hắn là một màn đêm kì lạ, hắn không nhìn thấy bất cứ cái gì ngoài một màu đen vô tận, xung quanh không một tiếng động ngay cả tiếng côn trùng rả rích trong đêm tối cũng không có. Sự yên tĩnh này thật đáng sợ! Minh Thiên không biết đây là nhân gian hay là cõi hư vô, hắn còn sống hay đã chết.

Hắn thử cử động chân tay nhưng ngay cả chân tay mình nằm ở đâu hắn cũng còn không cảm nhận được, huyết mạch trong người hắn dường như đã ngưng trệ, hơi thở cũng đã biến mất, hắn có cảm giác như linh hồn và thể xác hắn đã tách ra khỏi nhau. Vậy là hắn đã chết ư? Hiện tại thì hắn chỉ còn là

một hồn ma vật vờ nơi cõi U Minh chờ diện kiến trước điện Diêm La để định công tội sao? Hắn nghĩ lại gần hai mươi năm sống ở dương gian hắn chẳng làm được gì gọi là có công cũng chẳng gây ra việc gì gọi là có tội, một người như hắn không biết Diêm Vương phải xử lý thế nào đây?

Tiếng vỗ ngựa rầm rập trong đêm tối, những bóng áo choàng đen bay phàn phật trong gió, trong sương khói tỏa ra băng lạnh lúc xa lúc gần, hư hư thực thực, hắn thoáng rung mình: “Vậy là cuối cùng thì bọn ngu đầu mã diện cũng tới tiếp nhận linh hồn ta rồi.”

Những bóng đen cười ngựa dừng lại trước mặt hắn, người đi đầu cầm roi ngựa vụt xuống người hắn, Minh Thiên cảm giác đau nhức khôn tả, mọi cảm giác đã quay lại với hắn, ngón tay hắn khẽ cử động được, vậy là hắn chưa chết. Những người áo đen xì xào với nhau những gì Minh Thiên không nghe được, rồi có hai người xuống khiêng hắn lên ngựa. Những con tuấn mã phi nước kiệu quay về, Minh Thiên có cảm tưởng như vỏ của chúng không hề chạm đất, hắn từ từ nhắm mắt rồi thiếp đi trong một giấc ngủ bình an không mộng mị.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Gặp mỹ nhân

Vân Minh Thiên chìm trong con mộng mị không biết bao lâu. Cho tới khi một mùi thơm dịu dàng đánh thức hắn. Hắn cố mở mắt, hắn nhận ra mình đang nằm dưới một gốc cây, một con gió nhẹ khiến hoa của nó rơi là tả lên người hắn đồng thời mùi hương cũng nhẹ nhàng cuốn theo.

Minh Thiên nhìn xung quanh, hóa ra không phải hắn nằm dưới một gốc cây mà là nằm trong một rừng cây. “Là hoa anh đào”, hắn đưa một cánh hoa lên nhìn rồi lầm bầm, “Sao đây lại có nhiều anh đào đến như vậy? Lúc trước ta nghe đồn có một xứ sở mà hoa anh đào mọc rất nhiều, nơi đó có một môn phái vô cùng lớn mạnh nhưng chưa bao giờ đặt chân đến Trung Nguyên, có rất nhiều kiếm khách vì muốn khẳng định kiếm pháp đệ nhất thiên hạ của mình mà tìm tới các cao thủ phái này thách đấu rút cục đệ nhất thiên hạ đâu chẳng thấy chỉ thấy là từ đó trở đi không bao giờ có thể cầm kiếm được nữa. Thủ pháp của phái này vô cùng lợi hại nhưng cũng vô cùng tàn nhẫn, kiếm pháp của họ chỉ có công chứ không có thủ, vì vậy khi xuất thủ hoặc là thắng hoặc là chết mà thôi.”

Không lẽ con báo đã dắt Minh Thiên đến Oa quốc sao? Thế thì có khác gì chết chứ? Oa nhân nổi tiếng tàn bạo. Những kẻ mang hắn tới đây vô công xuất quỷ nhập thần ắt hẳn là môn nhân của môn phái mà phụ thân hắn từng nhắc tới, Huyết Phù Môn. Người phạm đến đây thì vĩnh viễn không thể rời khỏi, còn nếu là người biết võ công thì phải đánh thắng năm người đứng đầu phái thì mới có thể bình yên rời đảo nếu không thì sẽ bị phế hết võ công, trở thành người tàn phế. Với võ công của Minh Thiên hiện nay nếu hắn chưa bị thương thì còn có cơ may. Minh Thiên đang suy tính tìm cách nào để có thể rời khỏi nơi đây an toàn thì hắn nhắc thấy có hai người đi về phía mình, hắn liền giả tăng như đang hôn mê.

Một kẻ lấy chân đá vào người Minh Thiên, miệng la mắng bằng thứ ngôn ngữ hắn không thể hiểu được, hắn nghĩ đó là tiếng của Oa quốc. Một tên rút dao ra dứ dứ trước mặt hắn, tuy không mở mắt nhìn nhưng Minh Thiên vẫn đoán biết đó là một thanh đao rất tốt, ánh thép ngời sáng dưới ánh mặt trời, mùi tanh của máu toát ra từ thanh đao không thể lẫn vào đâu được chứng tỏ nó đã lấy mạng của không ít người. Minh Thiên vẫn giả như không hay biết gì, hắn biết lúc này nếu hắn mà cử động thì hắn từ kia sẽ hoảng hốt mà vùng đao chém chết hắn.

Bước chân nhẹ nhàng đạp lên lá khô xào xạc, hai hán tử kia giật bắn người, chúng quay lại, quỳ mọp xuống miệng lắp bắp, thanh âm vừa nhỏ vừa run rẩy, chứng tỏ chúng sợ hãi cực độ và người vừa đến có thân phận không nhỏ chút nào. Một giọng nói dịu dàng nhưng cực kỳ cứng rắn cất lên, hai tên kia vội vã đập đầu xuống đất rồi lùi dần đi, chúng tuyệt nhiên không dám ngẩng đầu nhìn.

Minh Thiên căng thẳng cực độ khi nghe thấy bước chân tiến đến gần chàng. Một bàn tay mềm mại, rõ ràng là tay nữ nhân, nhưng lạnh lẽo khẽ sờ lên trán hắn, hắn bất giác rung mình, mở to mắt ra nhìn.

Trước mặt chàng là một dung nhan tuyệt sắc, diễm át quần phượng. Liễu mi như yên, mâu hàm thu thủy, mi mục như họa, đào hoa ngọc diện, băng cơ ngọc cốt*. Hàng loạt mỹ từ lần lượt xuất hiện trong đầu Minh Thiên nhưng cũng không đủ để miêu tả vẻ đẹp của nàng, một dung nhan trăm năm khó gặp, khiến Minh Thiên không thể tự chủ khiến tim đập rộn ràng.

Thiếu nữ nhìn hắn mỉm cười. Nàng thật xinh đẹp, xinh đẹp hơn bất cứ cô nương nào Minh Thiên từng gặp, ngay cả Tiêu Ngọc, người hắn cho là đã đẹp nhất rồi nhưng so với thiếu nữ này thì chẳng khác nào đem quạ mà so với thiên nga cả. Nhưng nghĩ tới cảnh hai hán tử kia sợ hãi nàng đến tột độ, Minh Thiên bỗng có ác cảm với người con gái này. Hắn nghĩ rằng ta hẳn phải độc ác lắm mới khiến người khác phải khiếp sợ như thế. Thế thì nàng ta khác gì ma nữ chứ, nhắc tới ma nữ máu hận trong người hắn lại bốc lên, hắn nhìn chằm chằm vào thiếu nữ trước mặt, vẻ oán hận lẫn căm ghét hiện rõ trên nét mặt. Trông hắn lúc này không khác nào con hổ đói chỉ chờ ăn tươi nuốt sống con mồi.

Thiếu nữ vẫn giữ nụ cười trên môi, dường như nàng thấy được thái độ khác lạ của Minh Thiên nhưng nàng không lấy làm giận, bởi từ trước tới nay chưa hề có kẻ nào dám nhìn nàng như vậy, bọn chúng chỉ dám liếc nhìn nàng mà thần phục mà ước ao được nàng mỉm cười cùng như thế thì dù có bất cứ chết cũng cam lòng. Nay có chàng trai này không biết từ đâu đến lại dám có thái độ vô lễ với nàng, hắn nhìn chằm chằm vào nàng không phải vì nàng đẹp bởi nàng được trong ánh mắt hắn sự lạnh lùng thờ ơ đến tàn nhẫn, hắn nhìn nàng có vẻ như hắn đang oán hận nàng. Sao lại hận nàng chứ? Chẳng phải nếu như đêm đó nàng không ngăn ca ca nàng thì giờ đây hắn đâu có còn trên đời này để mà trở mắt nhìn nàng một cách thô lỗ như vậy. Hay hắn trách nàng để hắn nằm ngoài vườn hoa này đã ba ngày ba đêm rồi? Nhưng nàng làm như vậy chỉ có ý tốt là cứu mạng hắn thôi mà. Hôm đưa hắn về đây hắn như một cái xác chết không hơn không kém. Hắn bị nội thương rất nặng, nếu nàng không có lòng tốt cho phép hắn vào vườn hoa này nằm trị thương thì giờ hắn đã là oan hồn dưới chốn âm ti rồi. Vườn hoa này đâu phải là một vườn hoa bình thường chứ, những cây hoa ở đây có năm tuổi ít nhất cũng đã hai trăm năm. Trải qua bao thời gian chúng hấp thụ tinh túy của đất trời. Phạm người thường chỉ cần ở trong vườn đào này tu luyện nội công thì

hiệu quả đạt được sẽ nhanh hơn gấp bội phần. Còn những người bị nội thương chỉ cần vào đây dưỡng thương độ vài canh giờ sẽ khỏi. Riêng hấn đã ở đây ba ngày ba đêm không chỉ chữa lành nội thương mà đối với nội công bằng ba mươi năm tu luyện thì còn có gì để oán trách nữa.

Thiếu nữ đưa tay chỉ vào mình nói:

- Ta là Âu Dương Tuyết Nghi..

Rồi lại chỉ vào hấn hỏi:

- Chàng là ai? Từ đâu đến?

Giọng nàng như oanh vàng xuất cốc, thoang thoang hương hoa đào khiến lòng người mê đắm. Minh Thiên nghe lờ mờ được cái tên Âu Dương Tuyết Nghi đoán biết là tên của nàng. Lại thấy nàng chỉ vào mình thì giọng ngời dậy đáp:

- Âu Dương cô nương vạn hạnh... Tại hạ họ Văn tên Minh Thiên, tại hạ từ Trung Nguyên tới. Xin hỏi đây là chốn nào?

Hấn đưa tay chỉ quanh ra hiệu.

Âu Dương Tuyết Nghi nghe hấn nói thì vô cùng vui vẻ, hóa ra hấn đến từ Trung thổ. Đây là lần đầu tiên nàng được tiếp xúc với người Hán. Phụ thân nàng nói người Hán là những kẻ không đáng tin chuyên lừa gạt người nên không cho phép nàng có bất kì tiếp xúc gì. Phụ thân mới là kẻ lừa gạt, chẳng phải kẻ mầu của nàng cũng là người Hán sao, thế nhưng phụ thân lại sùng bả tới tận trời.

Nàng từng nghe kể mầu kể rất nhiều chuyện về trung thổ khiến cho tâm hồn thiếu nữ của nàng luôn mơ mộng một ngày nào đó có thể rời khỏi Phù Tang tung mình trên vó ngựa giữa thảo nguyên bạt ngàn, nàng muốn một lần được ngắm lá thu chuyển màu đỏ ở Cửu Trại Câu, muốn biết Nga Mi thiên hạ tú có bao nhiêu đẹp, lại muốn đến Tây Hồ xem Nhất núi, nhị đê, tam đảo, ngũ hồ. Phải nói nơi nàng muốn đến nhất chính là Tây Hồ, bởi theo người Hán thì Tây Hồ được cho là hóa thân của Tây Thi, là một trong tứ đại mỹ nhân của Trung Nguyên, nàng lại không tin thế gian có ai mỹ hơn nàng, nàng muốn một lần xem Tây Thi có bao nhiêu mỹ.

Thiếu niên này nhất định có thể giúp nàng đạt được ước nguyện, vì thế nàng sẽ hảo hảo chiêu cố hấn, không để phụ thân và ca ca nàng bắt nạt hấn.

-Chàng từ Trung thổ tới sao? Âu Dương Tuyết Nghi vui vẻ hỏi.

Văn Minh Thiên thấy nàng không chỉ hiểu mà còn nói được ngôn ngữ của mình thì vô cùng kinh diệu, chỉ ít ở nơi xa lạ này còn có người có thể nói chuyện cùng hấn.

- Phải, Âu Dương cô nương có thể cho tại hạ biết đây là đâu không?

Âu Dương Tuyết Nghi đứng dậy vẫy vẫy tay tỏ ý bảo Minh Thiên đi theo mình. Minh Thiên phải cố sức tựa vào một gốc cây mới có thể đứng lên được. Nhưng quái lạ thay, hấn vừa trải qua một phen nguy hiểm tới tính mạng vậy mà không những nội lực chẳng hề tiêu hao lại có cảm giác tăng tiến vượt bậc. Minh Thiên ngạc nhiên quá đỗi, trực giác cho hấn biết nhất định vườn đào này có cổ quái, trước mắt cứ theo thiếu nữ này mọi chuyện tùy cơ định liệu.

- Liễu mi như yên: mây liễu như khói

Mâu hàm thu thủy: ánh mắt như nước mùa thu

Mi mục như họa: ánh mắt long mày như trong tranh

Đào hoa ngọc diện: mặt đẹp như hoa đào

Băng cơ ngọc cốt: da như băng, xương như ngọc, chỉ thân hình dáng dấp người con gái đẹp

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Minh chủ Hắc đạo náo loạn Bạch đạo

Ba bóng đen đột ngột xuất hiện giữa sảnh đường khiến cho hết thảy quần hùng náo loạn.

Hắc Long Hội là chốn nào mà những kẻ này có thể ngang nhiên ra vào như thế?

Chẳng phải là coi thường chủ nhân sao?

Đã là coi thường chủ nhân thì sao tránh khỏi một con thịnh nộ?

Tiêu Bất Phàm sao có thể bỏ qua chuyện này?

Lão đương nhiên là nổi giận lôi đình nhưng trước mặt bao nhiêu anh hùng thiên hạ lão đâu thể đánh mất thân phận chủ nhân. Lão nén cơn giận trong lòng, ngoài mặt ra vẻ tươi cười hỏi:

-Không biết ba vị là anh hùng phương nào đại giá Hắc Long hội thật là vạn hạnh, vạn hạnh...

Ba người kia cười mỉa:

-Đã không biết bọn ta là anh hùng phương nào thì sự có mặt của bọn ta ở đây đâu có gì đáng gọi là vạn hạnh chứ, Tiêu Hội Chủ.

Tiêu Bất Phàm biết tổng mấy người này mà lão có mắt như mù không nhận ra thân thế của họ. Lão tức điên người nhưng vẫn ôn tồn đáp:

-Những người Hắc Long Hội mời tới đây hôm nay đều có tiếng tăm trên giang hồ, những kẻ vô danh tiểu tốt bốn hội tất nhiên là không có mời rồi.

Lão nói câu này hàm ý ba kẻ kia không được mời tới đây. Đúng là ăn miếng trả miếng, không bên nào chịu thua kém.

Ba người kia đều bịt mắt nên không ai thấy sắc mặt họ chuyển biến ra sao nhưng ngầm đoán cũng vô cùng khó coi. Một người trong bọn họ rút ra một lá cờ nhỏ màu sắc sặc sỡ trên vẽ đủ thứ hình rắn, rết, nhện độc, bọ cạp, sọ người trông rất ghê rợn, phẩy nhẹ lá cờ bay ra cắm phập giữa sảnh đường.

Quần hùng nhón nháo bàn tán:

-Lá cờ này đại diện cho phái nào trên giang hồ vậy?

-Chắc là bọn tà ma ngoại đạo mới có thứ gớm giếc này...

-Ừ phải đó.

Người vừa ném lá cờ ra cười nhạt không nói gì. Hai người phía sau vội lên tiếng:

-Đây là cờ lệnh của Minh Chủ Hắc Đạo...

Quần hùng nghe nói thế lập tức đứng bật hết dậy, vũ khí sẵn sàng trên tay, có mấy kẻ thét:

-Bọn Hắc Đạo to gan thật, cái gì mà cờ lệnh, Minh Chủ chứ? Phi... lão nhân gia nhỏ vào...

-Nghe nói bọn các ngươi tụ tập trên Phổ Đà Sơn tranh quyền đoạt vị, chém giết lẫn nhau, thật là một trường thê thảm.

-Ha ha ha, cứ tưởng cao nhân phương nào, hóa ra lại là thủ lĩnh của bọn ma đầu đó...

-A di đà phật, trong ba vị vị nào là Minh Chủ Hắc Đạo, xin bước ra cho bản tăng được diện kiến?

Hà lão đại ôm quyền nói:

-Chính là Hà nỗ, không biết đại sư có gì chỉ giáo?

-A di đà phật, bản tăng không dám chỉ giáo Minh Chủ. Minh Chủ dẫn theo thuộc hạ tới quá nhiều cuộc thương nghị của các lộ anh hùng là có ý gì?

-Đại sư nói sai rồi, bốn toạ đến đây không hề mang theo thuộc hạ, cũng chưa hề quá nhiều việc tốt đẹp của các vị...

-Ma đầu béo mép. Mau nói xem ngươi muốn gì?

Hà lão nhị bật cười:

-Ha ha ha, thế mà các ngươi cũng hỏi được sao? Minh Chủ bọn ta đích thân tới đây tất nhiên là muốn khiêu chiến với Bạch Đạo các ngươi.

Hà lão tam bước lên hỏi:

-Vị nào là Minh Chủ ở đây hãy bước ra tiếp nhận chiến thư đi.

Quần hùng đưa mắt nhìn nhau. Tiêu Bất Phàm đằng hắng mấy tiếng, đang định mở miệng nói thì Hà lão nhị và Hà lão tam đã bật cười ha ha:

-Còn tưởng Minh Chủ Bạch Đạo là vị anh hùng đại hiệp nào hóa ra lại là lão Hội Chủ Hắc Long Hội. Bản lãnh của lão mà cũng đòi tiếp nhận chiến thư của Minh Chủ bọn ta sao?

Tiêu Bất Phàm tái mặt nói:

-Ta không phải Minh Chủ Bạch Đạo.

-Ồ, thế sao? Thế sao khi nãy ta hỏi ai là Minh Chủ lão lại lên tiếng trước. Như thế là vượt quyền, qua mặt Minh Chủ đấy.

Tiêu Ân Tuấn quát:

-Nói xằng, Minh Chủ còn chưa được bầu ra thì phụ thân ta là chủ ở đây đương nhiên phải lên tiếng rồi.

-Minh Chủ, thật không ngoài dự liệu của Minh Chủ, bọn người này vẫn như rắn mất đầu, mạnh ai nấy nói chưa ra thể thống gì cả. Cái vụ chiến thư này chắc phải hoãn lại năm ba tháng nữa hẵng nhắc tới.

-Đúng vậy Minh Chủ, chúng ta về tổng đàn chờ cho bọn họ chọn được thủ lĩnh rồi hẵng quay lại. Nhưng chỉ e chờ lâu quá bọn người dưới lại không nhẫn nại được mà hành động lỗ mãng.

-Đành chờ thôi chứ làm sao được. Bạch Đạo chưa có Minh Chủ, nhận chiến thư rồi ai cũng tự cho mình là thủ lĩnh ra đấu với bốn tọa, làm sao mà bốn tọa tiếp hết được.

Mấy câu đả kích này của Minh Chủ Hắc Đạo như một nhát búa bổ vào toàn thể quần hùng Bạch Đạo.

Thiên Hà trong lòng lo lắng không yên “Giang hồ hiện nay sao có nhiều chuyện li kì như thế chứ? Tung tích đại ma đầu Phong Di Lăng vẫn còn mờ mịt lại xuất hiện thêm một kẻ bí ẩn uy hiếp ta hồng lâm Minh Chủ Bạch Đạo, giờ lại có thêm tên Minh Chủ Hắc Đạo này tới đây đưa chiến thư, còn khích bác xô xiên nữa, rõ ràng là chẳng có ý gì tốt đẹp. Không biết chúng có liên hệ gì với nhau không? Mong rằng không phải, nếu những thế lực này mà liên kết với nhau thì thật là đại họa cho võ lâm”

Ngộ Năng đại sư thờ dài lên tiếng:

-Thật đáng hổ thẹn. Thật đáng hổ thẹn.

Xung Hư Đạo Trưởng phái Võ Đang cũng lắc đầu không biết nói sao.

Một người trong phái Không Động hùng hổ tiến lên nói:

-Có gì mà không nhận được chứ? Chiến thư đó để Lâm mỗ nhận là được chứ gì?

Hà lão đại hừ một tiếng nói:

-Ngươi à? Hừ, ngươi không đủ tư cách.

Lâm Sa tức quá, thét be be:

-Quá lắm. Hãy giao chiến thư cho ta.

-Chiến thư ở đây. Nếu có bản lãnh ngươi hãy tự mình lấy đi.

Hà lão đại cầm chiến thư trên tay đưa ra phía trước. Họ Lâm thận trọng tiến tới, cử bộ vững chắc, y cũng có ý đề phòng đối phương. Đột ngột, hữu thủ xuất ra một quyền, tả thủ vận thành trảo chụp lấy chiến thư. Mọi người cùng ồ lên thán phục.

-Hay lắm!

Nhưng cả quyền, cả trảo của y đều đánh vào không khí. Hà lão đại đã nhích sang bên trái mấy phân. Lâm Sa điên cuồng xuất chiêu liên tiếp nhưng thủy chung không thể đụng được tới chiến thư chứ nói gì là cướp được. Hà lão đại ung dung né tránh, không quá xa, mà cũng chẳng qua gần, lần nào cũng cách họ Lâm một cánh tay.

-Sao lại có loại thân pháp kì dị như thế nhỉ?

-Hắn chỉ né tránh là giới, nếu chân chính đấu chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.

Hà Lão đại nghe thấy thế thì cuồng tiếu nói:

-Ha ha ha, ta mới dùng chút công phu nhỏ mọn né tránh mà ngươi chưa biết khó mà lui sao. Còn muốn bốn tọa phải ra tay thì mới hài lòng hả? Được bốn tọa cho ngươi dịp mở rộng tầm mắt. Để xem Thất thương quyền của phái ngươi lợi hại hay Tội Tâm chương của bốn tọa lợi hại.

Đại Tú nhắc tới Tội Tâm chương thì mọi người đều biến sắc mặt. Đây quả là loại võ công âm độc khiến nghe thôi cũng đủ sởn gai ốc.

Hà Lão đại hồ hững vung đại một chương. Lâm Sa vội vàng né tránh, chương của Hà lão đại đánh trúng cái cột gần đó. Lập tức một số cọc, kèo bên trên rơi xuống là tả, cái cột đồ gục xuống vỡ ra làm nhiều mảnh.

Nguyên Hà lão đại đánh trúng cột, bên trong thân cột nát như thành cám nên không chịu nổi sức nặng bên trên mà đổ xuống, cái cột chỉ còn vỏ rỗng bên

ngoài nên khi đổ xuống liền vỡ vụn.

- Thế nào người còn muốn nhận chiến thư nữa hay thôi?

Cả sảnh đường im phăng phắc.

- Ha ha ha, xem ra bọn Bạch Đạo các người chỉ là những con rùa rụt cổ, ngay cả chiến thư còn không dám nhận thì thật là vô dụng quá.

Mạc Nguyên tức khí nói:

- Nhị Đường Chủ, ban nãy các anh hùng đã có ý mời công tử lên làm Minh Chủ, công tử còn viện lý do mà thoái thác nhưng đến nước này công tử không nhận e là không xong.

Mọi người nhao nhao ủng hộ:

- Phải rồi, Tiêu thiếu hiệp, mong thiếu hiệp đứng ra lãnh trách nhiệm thống lĩnh Bạch Đạo tiếp nhận chiến thư của Hắc Đạo...

- Mong thiếu hiệp tiếp nhận chức Minh Chủ...

Thiên Hà xua tay nói:

- Các vị, Tiêu Thiên Hà ta vô đức, vô năng không xứng đảm nhận trọng trách này, xin các vị hãy tìm người khác.

- A di đà phật, Tiêu thiếu hiệp, bản tăng thấy thiếu hiệp không nên từ chối nữa kéo Bạch Đạo chúng ta trở thành trò cười của Hắc Đạo.

Tuyết Vân cũng gật đầu nói:

- Thiên Hà, chàng nhận đi. Chiến thư kia ngoài chàng ra không ai tiếp nổi đâu.

Thiên Hà trong lòng vô cùng khó xử. Nếu chàng mà nhận làm Minh Chủ thì chẳng phải đã khiến cho kẻ bí ẩn kia đắc ý rồi sao? Nhưng không nhận cũng không xong. "Cứ nhận đi. Tiếp chiến thư của Hắc Đạo đã rồi tính." Nghĩ vậy chàng đồng ý đáp:

- Được. Các vị đã yêu mến mà tiến cử vẫn bối xin dốc hết sức.

- Hay lắm, có thể chứ.

- Chúc mừng Tiêu minh chủ. Chúc mừng Hội chủ có được một hiền tế tốt. Ha ha ha.

Thiên Hà bối rối liếc nhìn Tuyết Vân, nhưng nàng chỉ nhìn chàng mỉm cười. Chàng nắm chặt tay nàng, gật đầu rồi bước về phía Hà lão đại:

- Tại hạ Tiêu Thiên Hà, Minh Chủ Bạch Đạo, tiếp nhận chiến thư của các hạ.

Hà lão đại không đáp. Ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào Tuyết Vân:

- Cô nương đó là ai?

Thiên Hà hỏi:

- Không biết các hạ nói cô nương nào?

- Là vị cô nương đứng sau lưng người.

Thiên Hà chau mày suy nghĩ, Minh chủ Hắc Đạo biết Dương Tuyết Vân này hay là Vân Nhi? Nhìn ánh mắt độc địa của hắn e là có thù oán không nhỏ. Chàng dò hỏi:

- Sao các hạ lại quan tâm tới một vị cô nương không tên tuổi như thế?

- Đó là chuyện của bốn tọa người không cần bận tâm. Nói mau, nàng ta là ai?

Thái độ của Hà lão đại khiến Thiên Hà vô cùng khó chịu nhưng chàng không muốn gây sự ngay lúc này nên đáp:

- Cô nương ấy là Dương Tuyết Vân, là... thê tử của tại hạ.

Chàng vừa dứt lời, bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía Tuyết Vân. Vốn họ không để ý tới một cô nương nhỏ bé đi theo Tiêu Thiên Hà, nhưng câu nói của chàng có sức mạnh ghê gớm buộc họ phải quay lại nhìn cho rõ. Phút chốc Tuyết Vân trở thành trung tâm của mọi ánh mắt. Tiếng xì xào râm ran khắp sảnh đường:

- Sao lại như thế nhỉ? Chẳng phải Tiêu Minh Chủ là hiền tế của Tiêu Hội Chủ sao?

- Vị Dương cô nương này có thân thế ra sao, trước giờ trên giang hồ chưa từng nghe danh bao giờ?

- Phải đó, thế là thế nào nhỉ?

Hà lão đại nghe nói thế thì giật nảy người. Lão nhị và lão tam cũng không kém phần kinh ngạc lắm bầm:

- Sao tự dưng lại xuất hiện thêm một Dương Tuyết Vân nữa thế? Lão đại, chuyện này là thế nào?

Mạc Nguyên là người ngạc nhiên hơn cả “Đó chẳng phải là ma nữ sao? Sao lại có thể là phu nhân của Nhị Đường Chủ được?”. Tuy thế lão cũng không dám lên tiếng.

Tiêu Bất Phàm quát:

- Hà nhị, chuyện này là thế nào? Con có biết mình vừa nói gì không?

Thiên Hà bước tới quỳ trước mặt Tiêu Bất Phàm nói:

- Nghĩa phụ, những gì hải nhi nói đều là sự thật. Dương cô nương đây là thê tử của hải nhi. Hải nhi thành thân mà chưa được sự cho phép của nghĩa phụ, hải nhi thật bất kính, xin nghĩa phụ tha tội.

Mặt Tiêu Bất Phàm đen lại, Tiêu Thiên Hà tên tiểu tử này là có ý gì?

- Hà Nhi, ngươi... ngươi làm thế là có ý gì? Còn Ngọc nhi của ta thì sao? Cả giang hồ ai cũng biết ta đã đem Ngọc nhi hứa gả cho ngươi, sao ngươi có thể phụ bạc nó như thế?

Tiêu Thiên Hà khăng khải nói lớn:

- Nghĩa phụ, hải nhi từ trước tới nay vẫn coi Ngọc nhi là muội muội, nhưng hải nhi đối với Dương Tuyết Vân là thật lòng thật dạ yêu thương. Mong nghĩa phụ tác thành cho hải nhi và Dương cô nương... .

Tuy người trước mắt không phải là Tuyết Vân thật, nhưng những lời chàng nói lại là sự thật.

- Hừ, cho dù có như thế thì ngươi cũng đâu thể trước mặt bao anh hùng thiên hạ mà công bố chuyện này chứ. Như thế sau này Ngọc nhi của ta còn mặt mũi nào nữa. Liệu sau này có còn ai dám lấy nó không?

- Nghĩa phụ, chính vì hải nhi nghĩ cho tam muội nên trước mặt bao nhiêu người mới nói rõ ra, hải nhi và tam muội chỉ là huynh muội không hề có chuyện tình cảm nam nữ. Xin nghĩa phụ hãy hiểu cho hải nhi.

Tiêu Bất Phàm giận đến run người. Thiên Hà đứng trước bao nhiêu người tuyên bố hủy hôn với con gái lão là một sự dă kích lớn đối với lão. Con giận khiến khí huyết trong người lão nhộn nhạo chực phun ra ngoài, nhưng lão cố dằn nuốt trở lại. Thấy phụ thân khí nộ xung thiên Tiêu Ân Tuấn vội đỡ lời:

- Phụ thân, nhị đệ, chuyện trong nhà chúng ta từ từ bàn bạc, giải quyết. Việc trước mắt nên đối phó với kẻ địch trước mắt.

Bên này, Hà lão nhị đưa mắt nhìn Hà lão đại như dò hỏi. Biểu hiện của Hà lão đại lúc này khiến cho hắn thấy không yên tâm. Ánh mắt lão nhìn Dương Tuyết Vân lộ đầy sát khí. Miệng lẩm nhẩm:

- Với Dương Tuyết Vân thực lòng thực dạ yêu thương à? Thật như thế sao? Có thật là thực lòng thực dạ không?

Thanh âm của lão rất nhỏ nhưng lộ rõ vẻ hân hoan, nếu không chú ý khó mà nhận ra được.

- Lão đại, phải làm sao đây? Sao lại có chuyện kì dị như vậy được. Rõ ràng là...

Hà lão đại ra hiệu cho Hà lão tam yên lặng. Vút một cái thân ảnh lão chớp lên như én xuyên vân, trào kinh chụp tới Tuyết Vân. Lão ra tay quá nhanh khiến mọi người chỉ kịp la lên một tiếng “Ủi chao”, thì năm ngón tay như móc câu của lão đã sắp chụp xuống đầu Tuyết Vân.

Thiên Hà không kịp nghĩ ngợi nhiều, chàng lao tới chắn trước mặt nàng. Trào kinh của Hà lão đại chớp tới trước ngực chàng thì đột ngột thu lại nhưng đã kịp để lại trên ngực chàng năm dấu tay rì máu. Ánh mắt lão nhìn chàng đầy vẻ quan thiết lẫn oán hận.

Bất giác Thiên Hà bất giác giật ánh mắt ấy. Lòng chàng bỗng có một cảm giác rất quen thuộc. Ánh mắt ấy chàng đã nhìn thấy ở đâu rồi nhưng nhất thời chàng chưa thể nhớ ra. Hà lão đại vừa rút tay lại, Thiên Hà liền đánh ra một chưởng, đẩy lão về phía sau, nhưng thật bất ngờ lão không tránh chưởng của chàng. Một chưởng đánh trúng ngực, Hà lão đại lùi liền mấy bước.

- Lão đại...

Lão nhị và lão tam lao tới song chưởng vung lên nhắm vào Thiên Hà nhưng lão đại quát:

- Mau lùi lại.

- Lão đại, không sao chứ? Ta không thể tha cho tên tiểu tử ấy được.

- Ta đã bảo lùi lại.

Lão tam ngập ngừng có ý không tuân theo. Lão nhị vội kéo tay hắn.

- Thuộc hạ tuân lệnh Minh Chủ.

Lão miệng nói nhưng mắt không quên ném cho Thiên Hà một cái nhìn đầy vẻ thù hận.

Những diễn biến đó khiến những người có mặt ngạc nhiên nhìn nhau không sao hiểu được.

Hà lão đại ho lên một tràng dài, rõ ràng lão trúng chưởng không nhẹ.

- Tiêu Minh Chủ, thân thù phi phạm, bội phục, bội phục.

- Không dám là do các hạ có ý nhường mà thôi.

- Ha ha ha, phải là do bốn tọa đã nhường. Tiêu Minh Chủ hãy nhớ lấy, lần sau bốn tọa sẽ không nhường nữa đâu. Nhất định sẽ lấy mạng Minh Chủ. Sau đó tới lượt ả.

Lão trở vào Tuyết Vân, đồng thời lúc đó chiến thư cũng tà tà bay tới trước mặt Thiên Hà. Thủ pháp quả có một không hai!

- Chúng ta đi.

Ba bóng đen thoáng cái đã biến mất. Kinh công của họ khiến cho quần hùng thêm một phen nữa trầm trồ thán phục.

- Lãng ba ảo pháp thật là thần diệu!

Cầu Đề Cừ 9 – 10*, Cầu Kim Phiếu, Tử Linh Thạch ủng hộ! Cầu Like dưới mỗi chương, cầu bao nuôi truyện! Lão Thất xin tạ tạ rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Quần hào thương nghị

Thiên Hà bản thân nhìn theo bóng Minh Chủ Hắc Đạo rồi nhìn chiến thư trên tay. Mọi người cũng nhìn chằm chằm chờ đợi. Một lúc sau Thiên Hà lên tiếng:

- Bọn chúng hẹn một mình ta tới thương nghị.

- Sao lại như thế được. Đây rõ ràng là cái bẫy. Minh chủ không thể đi được.

- Đúng vậy, Minh Chủ không nên đi thì hơn.

Thiên Hà đương nhiên biết đây chẳng phải chuyện tốt lành gì nhưng không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Minh chủ Hắc Đạo ngang nhiên công khai tới đưa chiến thư lại hẹn hai vị Minh chủ thương nghị nếu không đi Bạch đạo sao còn mặt mũi đặt chân ra giang hồ?

- Bọn chúng nói chỉ có hai vị Minh Chủ thương nghị mà thôi. Không có thêm người thứ ba.

- Làm sao mà tin lời của bọn tà ma ấy được.

- Có gì mà phải thương nghị nữa? Bạch Đạo chúng ta đã quyết tâm tiêu diệt hết ma giáo rồi.

Ngộ Năng đại sư lại có suy nghĩ khác, người tu hành tấm lòng từ bi chỉ mong hóa giải can qua nên cười hiền từ nói:

- A di đà phật, nếu quả chúng có lòng muốn thương nghị thì thật là phước đức. Hắc, Bạch đạo hòa hoãn với nhau, giang hồ từ nay lại được bình yên.

Thiên Hà mỉm cười, gật đầu đáp ứng đại sư

- Văn bối cũng nghĩ như đại sư.

Tuy nhiên những người khác vẫn đem lòng nghi ngờ phản bác

-Chỉ sợ chúng có lòng phản trắc mà thôi. Dù sao ta nghĩ Minh Chủ không nên đi.

Thiên Hà trầm mặc trong giây lát rồi quả quyết nói

-Hiện nay trên giang hồ xuất hiện quá nhiều thế lực, chúng ta không biết chúng ở phe nào, lần này nếu văn bối đạt được thỏa thuận hòa hoãn với Hắc Đạo là tốt nhất. Ít ra chúng ta có thể loại bớt được một kẻ thù. Lần thương nghị này chớ vì không cần can ngăn nữa, văn bối nhất định phải đi một chuyến.

Quần hùng thấy thái độ cương quyết của chàng thì không tiện bàn lùi nữa, vài người góp ý

-Nhưng ít nhất phải cho mấy người đi theo để đề phòng bất trắc chứ.

-Đúng vậy, ta thấy tên Minh Chủ Hắc Đạo đó có thù oán gì với Minh Chủ phu nhân, hẳn nhìn Minh Chủ phu nhân như muốn ăn tươi nuốt sống. Chỉ sợ hắn trút giận lên người Minh Chủ.

Tuyết Vân bấy giờ mới lên tiếng:

-Nếu kẻ đó có thù oán với tiểu nữ thì chắc là người của Phong Di Lăng... Có thể là Phong Hạo...

-Dương cô nương nói có lý đó. Võ công của tên ma đầu đó rất cao cường, rất có thể là Phong Di Lăng.

Một người trong Cái Bang lắc đầu nói:

-Theo tin tức mà ta nắm được thì Minh Chủ của Hắc Đạo là Đại Tú trong Tam Tú Thiên Sơn, không phải là Phong Di Lăng.

Quần hùng thảng thốt:

-Sao? tin tức này của huynh đài có chính xác không? Tam Tú Thiên Sơn lại đứng về phía Hắc Đạo sao?

-Không sai, trên đường tới đây, tại hạ được một số bằng hữu báo tin. Lần tụ hội trên Phổ Đà Sơn này, có rất nhiều phái đã tuyệt tích tên giang hồ lâu nay như Thiên Ma Cung, Huyết Phù Môn, ngay cả Tam Tú Thiên Sơn cũng góp mặt. Đại Tú đã đoạt được chức Minh Chủ Hắc Đạo.

Ai nấy nghe thấy thế thì đều lắc đầu cảm thán:

-Giang hồ lần này khó tránh khỏi trận tai kiếp, máu chảy thành sông, xương chất thành núi.

Thiên Hà nói:

-Vì thế lần này văn bối nhất định phải tới phó hội với Minh Chủ Hắc Đạo, để tránh tai kiếp cho võ lâm.

Tiêu Ân Tuấn vỗ vai Thiên Hà nói:

-Nhị đệ, đại ca sẽ đi cùng đệ.

-Đại ca, trong chiến thư nói...

-Nói gì mặc nó. Ta đi theo đứng ở xa quan sát, nếu có chuyện gì còn kịp thời tiếp ứng cho đệ.

-Chuyến đi này lành ít, dữ nhiều đệ không muốn liên lụy tới đại ca.

-Hầy, ai bảo chúng ta là huynh đệ chứ. Có phước cùng hưởng, có họa cùng chia nhỡ không?

-Ha ha, Tiêu hội chủ có hai vị công tử anh dũng, phi phạm lại tương thân tương ái như thế thật đúng là hiếm có. Xin chúc mừng.

Tiêu Bất Phàm còn giận việc Thiên Hà tự ý từ hôn với Tiêu Ngọc nên mặt mày hầm hầm nhưng đành gượng cười nói:

-Hà nhi, Tuấn nhi sự việc trọng đại liên quan tới an nguy của võ lâm cần phải bàn tính kỹ càng không thể khinh suất được.

-Xin phụ thân yên tâm, chúng hài nhi sẽ dốc hết sức vì võ lâm, chết không ân hận.

Lão võ vai Tiêu Ân Tuấn nói:

-Tốt lắm, tốt lắm. Không hổ là con trai của Tiêu Bất Phàm ta. Hà nhi, trong thư hẹn ngày nào?

-Ba ngày nữa, thưa nghĩa phụ.

-Ừm. Ta sẽ cho người tới đó dò xét trước.

-Minh Chủ, các phái sẽ cử người tới đó bố trí sẵn sàng theo hiệu lệnh của Minh Chủ.

-Đúng vậy. Làm sao có thể để Minh Chủ mạo hiểm đi một mình được. Chỉ bằng chúng ta cứ kéo hết đại quân đến, ít ra chúng cũng không dám làm quá lỗ. Nếu song phương xảy ra xung đột thì hỗn chiến một trận cũng chẳng hề gì.

-Hay lắm ý của ta cũng giống huynh đấy. Cứ quyết định vậy đi.

-Biện pháp này tuy không thể nói là cao minh nhưng trong tình thế hiện tại e rằng chẳng có cách nào hay hơn.

Xung Hư đạo trưởng mỉm cười nhìn Thiên Hà nói:

-Theo ý của bản đạo thì cách đó không được ổn thỏa. Không biết Minh Chủ có cao kiến gì không?

Quần hào thấy Xung Hư đạo trưởng không đồng ý với mình thì có vài người nhăn mặt nói:

-Này lão đạo trưởng ơi. Ông sợ chết thì cứ ngồi ở nhà. Minh Chủ vì Bạch đạo chúng ta mà vào sinh ra tử, không lẽ chúng ta ngồi nhìn để hắc chui vào chỗ chết sao?

Thiên Hà vội lên tiếng:

-Các vị chớ vô lễ với Đạo trưởng.

Xung Hư đạo trưởng bình thản:

-Các vị hiểu nhầm ý của bản đạo rồi. Bản đạo chỉ muốn cùng Tiêu Minh Chủ thương lượng kể vạ toàn thôi.

Thiên Hà trầm ngâm một lúc rồi từ tốn nói:

-Nếu để tại hạ đi một mình thì có hơi cô thế một chút, nhưng làm theo cách của các vị thì hơi trắng trợn. Chỉ bằng nên làm như vậy, tại hạ đi phỏ ước một mình, chư vị thống lĩnh đệ tử chậm một vài canh giờ đi theo tiếp ứng cho tại hạ. Nếu không xảy ra động thủ thì hay, bằng xảy ra động thủ thì đành quyết chiến một trận vậy.

Xung Hư đạo trưởng gật đầu tán đồng lập tức:

-Minh Chủ nói chí phải. Thực ra mỗi hiểm khích giữa hai phái Hắc Bạch cần giải quyết đến đâu đến cuối. Lần này nếu không phải động binh đao, hai bên trải qua can qua thiết lập hòa ước là hay nhất.

Thiên Hà nói:

-Nếu các vị Chưởng môn không có ý kiến gì khác thì chúng ta quyết định như vậy. Tại hạ thực cũng nóng lòng muốn xem thử Minh Chủ Hắc Đạo là nhân vật như thế nào.

Tổng Huy Sơn trầm giọng nói:

-Minh Chủ quyết định như vậy đã ổn thỏa chưa?

Thiên Hà mỉm cười:

-Chúng ta cứ đến rồi sẽ biết có ổn thỏa hay không.

Tổng Huy Sơn gật đầu nói:

-Đối phương đã chỉ đích danh Minh chủ, vậy chúng ta cứ theo ý Minh Chủ mà hành sự, không nên bàn cãi thêm vào. Nhưng dù sao thì Minh chủ nên cẩn trọng, nếu Minh chủ xảy ra bất trắc gì thì Hắc Bạch khó tránh khỏi một trường mưa máu.

Thiên Hà mỉm cười, giọng thâm trầm:

-Chấp nhận dần thân vô gian hồ là chấp nhận hiểm nguy, việc này không ai trách ai được. Chỉ mong sao lần này giải quyết triệt để ân oán giữa Hắc Đạo và Bạch Đạo. Đổ máu như vậy cũng đủ rồi.

Tiêu Ân Tuấn nóng lòng nói:

-Thôi được rồi! Thôi được rồi! Không cần bàn cãi thêm nữa. Bản lĩnh của Nhị đệ lẽ nào chịu thua kém bọn súc sinh Hắc Đạo. Đi thì cứ đi, ở đây bàn cãi rết rồi cũng phải vậy thôi.

Mọi người đành miễn cưỡng gật đầu nói:

-Chỉ sợ chúng tôi tới trễ, lỡ trong tình huống nguy ngập làm sao ứng phó kịp. Hay là chúng tôi đi cùng Minh Chủ. Chúng tôi sẽ ẩn thân, chỉ xuất hiện khi có lệnh của Minh Chủ nên xin Minh Chủ cứ an tâm.

-Nhị đệ, các vị chương môn nói phải đó, dù sao chúng ta cũng nên đề phòng bất trắc.

Thiên Hà ôm quyền nhìn mọi người nói:

-Xin đa tạ thịnh tình của các vị. Các vị cứ làm theo ý mình nhưng khi chưa có lệnh của tại hạ tuyệt đối không được manh động.

-Xin Minh Chủ cứ tin ở chúng tôi.

-Chúng tôi xin đi trước đội Minh Chủ.

-Các vị hãy bảo trọng.

-Cáo từ...

Người của Hắc Long Hội đã tiễn khách về hết nhưng Thiên Hà vẫn bần thần đứng ở sảnh đường. Đôi mắt của Hà lơ đãng cứ ám ảnh chàng “Ánh mắt ấy... sao lại giống đến thế... giống hệt ánh mắt nàng nhìn ta... Sao lại có chuyện đó được, lẽ nào lại là nàng...”

Dương Tuyết Vân đứng sau lưng chàng hồi lâu, thấy chàng cứ lâm vào trầm tư, thần sắc có chút cổ quái thì không nhịn được lên tiếng hỏi:

-Phu quân... chàng suy nghĩ gì mà thất thần vậy?

Thiên Hà giật mình đáp

-Tuyết Vân, ta... à không có gì. Mọi người đã về hết rồi sao?

-Đã về hết rồi. Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

Thiên Hà đưa tay bẹo má nàng rồi vừa cười vừa nói:

-Còn có việc gì nữa sao? Phu nhân à, làm Minh Chủ như ta phải lo bao nhiêu việc của giang hồ đã đủ mệt lắm rồi, sao nàng còn không mau đảm lưng cho ta. Ui chao, mới quá đây. Còn nữa phải nấu cho ta món gì thật ngon để ta ăn chứ?

Tuyết Vân lườm Thiên Hà:

-Ấy dà, chàng còn đùa được sao? Thiếp nói chúng ta phải nói sao với nghĩa phụ chàng, với Tiểu muội muội của chàng đó.

Nhất thời Thiên Hà lâm vào khó xử, vốn dĩ hôm nay chàng không muốn khiến cho nghĩa phụ và Tiểu Ngọc khó xử trước mặt quần hũng võ lâm nhưng mà thà đau ngắn còn hơn, dù sao thì chàng đã quyết một đời này chỉ có Vân Nhi bầu bạn, nay chưa tìm được tung tích của nàng vậy thì để kẻ thế thân này thay nàng gánh lấy cục diện rồi rắm này đi.

-Chuyện này...

-Hừ, sao chàng không hùng hồn như lúc nãy nữa đi.

-Thì cũng chẳng phải do nàng sao. Ta vì đi theo nàng nên mới bị nghĩa phụ trách tội, tam muội ghét bỏ. Ta giờ đây thật không biết phải đi đâu nữa rồi. Nàng nói mau, nàng định đền cho ta thế nào đây?

-Cái miệng chàng thật đáng ghét. Thiếp đi đây...

Thiên Hà nắm tay nàng kéo lại:

-Nàng không được thoái thác. Mau nói xem chuyện này nàng có nên đền bù cho ta không hả?

Tuyết Vân đỏ mặt cúi đầu nói khẽ:

-Nên đền bù. Phải đền bù chứ...

Vừa lúc đó Tiêu Ân Tuấn ở ngoài bước vào vẻ mặt hằm hằm tức giận:

-Tiêu thiếu hiệp cùng Dương cô nương còn ở đây nói cười vui vẻ được sao?

-Đại ca, đệ...

Tiêu Ân Tuấn vỗ bàn quát:

-Bây giờ không có người ngoài ta sẽ lấy tư cách là đại ca để giáo huấn đệ. Đệ giỏi lắm, thời gian qua đệ ra khỏi Hắc Long Hội làm ra không ít chuyện hay ho nhỉ. Đệ có biết hôm nay đệ khiến phụ thân tức quá mà lâm bệnh rồi không? Còn muội muội của ta vừa nghe tin thì ngất đi, bây giờ đang khóc lóc đòi tự vẫn kia kìa. Thế mà đệ có thể thản nhiên ở đây nói cười được sao?

Thiên Hà nghe Tiêu Ân Tuấn nói thế thì giật mình kinh hãi, chàng không lường tới được phản ứng của nghĩa phụ và tam muội lại trầm trọng như thế.

-Đại ca, chuyện này dài dòng lắm, từ từ rồi đệ sẽ kể cho đại ca nghe. Bây giờ đệ đi tạ tội với phụ thân và tam muội.

Tiêu Ân Tuấn phát tay, hừ lạnh:

-Không cần đâu, phụ thân mà nhìn thấy đệ lúc này càng nổi giận hơn nữa. Tốt nhất đệ nên đến gặp tam muội. Nó cần phải có một lời giải thích rõ ràng.

Thiên Hà gật đầu đáp ứng:

-Đệ sẽ đi ngay.

Tuyết Vân níu tay chàng hỏi:

-Phu quân, có cần thiếp đi với chàng không?

-Không cần đâu. Hai người không phải đi đâu hết. . .

Tiêu Ngọc vẻ mặt nhợt nhạt, mắt long lanh nước, cùng Tiêu Bất Phàm, Tiêu Phu nhân, Mạc Nguyên và các Đường Chủ khác đều có mặt.

Thiên Hà bước tới cầm tay Tiêu Ngọc áp ứng:

-Tam muội, ta. . .

Nhưng nàng lạnh lùng rút tay lại:

-Huynh không cần phải giải thích gì với muội. Hãy giải thích với mọi người ở đây.

-Đúng vậy, Nhị Đường Chủ cần phải giải thích cho minh bạch.

Tiêu Bất Phàm mắt long sòng sọc, nghiêng răng ken két, thẳng tay tát Thiên Hà:

-Tên súc sinh. . .

Thiên Hà không dám né tránh cũng không dám vận nội công chống đỡ nên Tiêu Bất Phàm vận bao nhiêu nội lực trong cái tát ấy chàng đều cắn răng lãnh hết. Thân hình chàng lao đảo lùi về phía sau, thổ ra một ngụm huyết. “Chuyện này trước sau gì cũng xảy ra, nay nhân cơ hội này làm rõ để tránh sau này Vân nhi bị tổn thương” nghĩ vậy nên Thiên Hà cắn răng chịu đựng phần nộ từ nghĩa phụ.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tiêu Bất Phàm phần nộ

Tuyết Vân vội chạy tới đỡ Thiên Hà nhưng chàng đẩy nàng ra tiến tới quỳ trước mặt Tiêu Bất Phàm:

-Nghĩa phụ, đánh hay lắm, đánh đúng lắm. Hà nhi bất hiếu đã khiến người phải khổ tâm, hôm nay cam tâm chịu trừng phạt.

Hòa khí trong người Tiêu Bất Phàm bốc lên phùng phùng lão không nén nổi cơn giận thét:

-Được. Hôm nay ta phải giết tên súc sinh nhà ngươi.

Nói rồi đập Thiên Hà một cước khiến chàng văng ra hơn hai trượng.

Tiêu Ngọc và Tuyết Vân kinh hãi đồng thời hét:

-Đừng đánh nữa.

Tiêu Ngọc chạy vội tới chắn trước mặt Thiên Hà:

-Phụ thân đừng đánh nữa Nhị ca, hấn không chịu nổi đâu.

-Tiêu Hội Chủ, chuyện Thiên Hà từ hôn với Tiêu tiểu thư đều là do Dương Tuyết Vân ta gây nên, muốn mắng, muốn chửi, hay muốn đánh ông cứ tìm tới ta, xin đừng hành hạ chàng.

-Hừ, yêu nữ còn dám mở mồm sao. Hôm nay ta không chỉ đánh ngươi mà còn giết ngươi nữa.

Tiêu Bất Phàm rút thanh kiếm trong tay Tiêu Ân Tuấn đứng gần đó, đâm thẳng vào Tuyết Vân. Thiên Hà thất kinh vội lao tới chụp lấy lưỡi kiếm

-Nghĩa phụ xin đừng giết nàng ấy. Nàng ấy không có lỗi gì hết, mọi chuyện đều là lỗi của hải nhi.

-Tên súc sinh mau buông kiếm ra để ta giết ả

Mặc cho máu tuôn ra xối xả, Thiên Hà vẫn nắm chặt lưỡi kiếm trong tay.

-Nghĩa phụ, hải nhi không thể buông. Nếu nghĩa phụ muốn giết nàng ấy, xin hãy giết hải nhi trước.

Tuyết Vân quỳ xuống bên cạnh Thiên Hà, nhẹ nhàng nắm lấy tay chàng, nước mắt nàng thi nhau rơi xuống hòa lẫn với máu của chàng, trông thật não lòng.

-Thiên Hà, Chàng mau buông ra đi. Tay chàng bị thương rồi. Để thiếp băng bó giúp chàng.

-Ta không thể buông. Ta đã hứa đời này kiếp này sẽ bảo vệ cho Vân Nhi, ta không thể để nghĩa phụ giết nàng được.

-Đằng nào thì thiếp cũng không sống được bao lâu nữa. Chàng đừng vì thiếp mà làm tổn thương mình, như thế thiếp chết không nhắm mắt...

-Không. Nàng không thể chết đâu. Chúng ta đã thề là sẽ sống tới đầu bạc răng long, nàng sẽ không chết đâu, ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu nàng.

Tiêu Bất Phàm phẫn nộ vì Tiêu Thiên Hà dám ngăn cản lão, lão hừ lạnh nói:

-Hừ, ngươi cứu ả bằng cách nào. Nữ ma đầu cả giang hồ đang truy đuổi, làm sao có thể thoát được. Hải nhi ta không trách ngươi chuyện hủy hôn với Ngọc nhi, nhưng ngươi bị con ma nữ này làm cho u mê rồi, sao ngươi lại có thể lấy ma nữ làm thê tử chứ. Mau tránh ra để ta giết chết ả, kẻo không Hắc Long Hội từ nay không còn chỗ đứng trong giang hồ nữa.

Mạc Nguyên cũng cảm phẫn thét:

-Nhị Đường Chủ, ả ta là ma nữ đáng lý ra phải đưa ra cho các anh hùng xử lý sao Đường Chủ lại bảo vệ cho cô ta. Còn mối thù các huynh đệ ở Cô Lâu Đường đã uống mạng dưới tay ả ta phải tính sao đây. Mạc mỗ rất coi trọng Đường Chủ nhưng các chết của các đệ tử Cô Lâu Đường, Mạc mỗ nhất định bắt ả ta trả.

Thiên Hà vội vàng che trước mặt Tuyết Vân không để ai ra tay thương tổn nàng, gấp rút giải thích:

-Nghĩa phụ, xin hãy dừng tay nghe hải nhi nói một lời rồi xin tùy nghĩa phụ định đoạt.

-Ngươi còn muốn biện bạch gì cho ả nữa?

-Nghĩa phụ, hải nhi không biện bạch. Tất cả chuyện này đều chỉ là hiểu lầm mà thôi. Vân Nhi đích thực không phải là ma nữ. Nghĩa phụ đừng để bị trúng kế của kẻ gian... Xin hãy nghe hải nhi nói.

Tiêu Bất Phàm liền buông kiếm nói:

-Được, để ta nghe xem ngươi nói gì.

Lão nhìn bàn tay đầm đìa máu của Thiên Hà dịu dàng nói:

-Hãy xem xét vết thương trước đi đã.

Tiêu Ngọc rút chiếc khăn tay bước tới định băng bó giúp Thiên Hà nhưng Tuyết Vân đã lấy ra một lọ thuốc nhỏ rắc lên vết thương rồi băng lại cho chàng. Nhìn vẻ mặt đầy quan hoài của Tuyết Vân dành cho Thiên Hà, Tiêu Ngọc thấy chua xót bề bề. Nàng cất chiếc khăn đi, lầm bầm

“Lúc trước mỗi khi nhị ca luyện võ bị thương đều do ta băng bó giúp chàng. Bây giờ thì chàng không cần tới ta nữa rồi...”

Nghĩ tới đây, mắt nàng lại đỏ hoe, chực trào lệ nhưng nàng vốn tính khí ngang ngạnh đâu dễ để ai thấy mình yếu mềm nên quay đi chỗ khác, lau vội những giọt lệ vừa lăn dài trên má.

Sau khi xem xét các vết thương, Thiên Hà lần lượt kể lại cho mọi người nghe tất cả những chuyện đã xảy ra.

-Nghĩa phụ, hải nhi nghĩ bọn chúng muốn dùng Vân Nhi để khiến cho Hắc Long Hội và bảy đại phái bất hòa với nhau, thêm vào đó bọn Hắc Đạo ở

ngoài công kích, chúng ta nhất định sẽ bị tiêu diệt.

Tiêu Ân Tuấn giật mình nói:

-Muru kẻ thật là hiểm độc.

-Hắc Bạch đạo giao tranh cuối cùng đi đến chỗ lưỡng bại câu thương, còn hấn ở ngoài ngư ông đắc lợi. Quả thật là đáng sợ.

-Suýt chút nữa chúng ta đều đã mắc mưu rồi.

Tiêu Bất Phàm lạnh nhạt:

-Còn chưa biết sự thể thế nào. Đây đều là những lời nói từ một phía. Hà nhi, người trẻ người non dạ, chưa biết được lòng người hiểm độc. Rất có thể những chuyện này đều do ma nữ bịa đặt hòng lung lạc người.

Tuyết Vân đứng bật dậy quát:

-Tiêu Hội Chủ, ta vì niệm tình ông là nghĩa phụ của Hà ca nên ông nhểch máng ta ta không thêm lí tới nhưng bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng như thế mà ông còn không chịu tin sao?

-Nghĩa phụ, xin hãy tin hài nhi. Vân nhi, nàng ấy vô tội.

-Vô tội hay có tội sẽ biết ngay thôi.

Lão nói rồi nhanh như cắt, hữu thủ đã chộp vào mạch môn hữu thủ của Tuyết Vân. Thiên Hà giật mình kinh hãi:

-Nghĩa phụ, xin đừng tổn hại đến nàng ấy...

Mặt Tiêu Bất Phàm giãn ra. Lão rất đổi kinh dị vì thấy mạch lạc Tuyết Vân suy nhược vô cùng. Mạch đi chậm chạp thừa thốt, đúng là người đã mất hết nội lực. Lão đành buông tay Tuyết Vân, thở dài nói:

-Đúng là người đã mất hết nội lực.

-Nghĩa phụ, những gì Vân Nhi nói đều là sự thật...

Tiêu Bất Phàm hừ một tiếng đáp:

-Ta đành phải tin chứ biết sao. Nhưng...

Tuyết Vân cười mỉa:

-Còn chuyện gì nữa sao?

-Hừ, hạng đàn bà như người sao xứng với Hà nhi của ta. Chuyện chung thân đại sự do cha mẹ quyết định, ta không chấp nhận người trở thành người nhà họ Tiêu.

Tuyết Vân nhìn Tiêu Bất Phàm cười ngạo nghễ:

-Tiêu Hội Chủ, Dương Tuyết Vân ta cũng không mong có thể trở thành người nhà với Hội Chủ, ta có chịu lấy Hà ca hay không đó là chuyện của ta không cần biết Hội Chủ nghĩ gì.

-Người...

Tiêu Bất Phàm giận tái mặt. Lão gườm gườm nhìn Tuyết Vân. Nàng cũng đầu chịu kém, mục quang chiếu thẳng vào lão kèm theo nụ cười khiêu khích.

Thiên Hà thấy không khí căng thẳng nhất thời không biết nói sao bèn đưa mắt cầu cứu Tiêu phu nhân.

Trong khi Tiêu Bất Phàm giận dữ quát mắng chàng thì bà vẫn thùy chung không nói một lời. Bấy giờ thấy ánh mặt chàng lộ vẻ đau khổ thì bà mới nhẹ nhàng bước tới nói nhỏ vào tai Tiêu Bất Phàm mấy câu. Sắc mặt lão lộ rõ sát cơ, đôi mắt chứa đầy hung quang vẫn không rời khỏi Tuyết Vân. Nhưng không biết Tiêu phu nhân nói với lão những gì khiến thái độ của lão dần dịu lại. Rồi lão không nói thêm một lời quay lưng bỏ đi. Tiêu phu nhân mỉm cười với Thiên Hà rồi vội đi theo lão. Các đường chủ cũng lần lượt kéo nhau đi. Trong sảnh đường còn lại mấy huynh đệ Thiên Hà và Tuyết Vân.

Thiên Hà hết nhìn Tuyết Vân rồi lại nhìn Tiêu Ngọc. Chàng không biết phải nói gì với cả hai nữ nhân. Tiêu Ngọc ai oán nói:

-Hà ca, huynh không có gì để nói với muội sao?

-Ngọc muội, Hà ca xin tạ lỗi với muội. Ta không thể lấy muội làm thê tử...

Tiêu Ngọc vội ngắt lời chàng:

-Điều này thì muội đã nghe rồi. Không chỉ có muội mà cả mấy trăm anh hùng thiên hạ đều đã nghe thấy. Huynh không còn gì khác để nói sao?

Thiên Hà không ngờ thái độ của nàng lại bình thản như vậy. Không giống tính khí thường ngày của nàng. Chàng đâu biết nữ nhân khi trải qua một cú sốc lớn thì tâm tính cũng sẽ thay đổi.

Tiêu Ngọc là hạt minh châu của nhà họ Tiêu, nên không cần phải nói mọi người trong Hắc Long Hội ai cũng cưng chiều nàng. Đừng nói có ai dám đụng tới cái móng tay của nàng mà chỉ cần làm nàng phật ý là kẻ đó tất phải lãnh hậu quả.

Chính vì thế mà tâm tính Tiêu Ngọc ngày càng cao ngạo, không coi ai vào đâu. Thiên Hà tuy là nhị ca của nàng lại là trượng phu tương lai của nàng nhưng nàng chưa bao giờ tỏ ra tôn trọng chàng. Bởi nàng nghĩ chàng sẽ không bao giờ dám rời xa nàng nhưng bây giờ chàng vì người con gái họ Dương này mà khăng khải đứng trước bao nhiêu anh hùng trong thiên hạ tuyên bố hủy hôn với nàng. Đương nhiên là nàng phải hận chứ. Nàng hận không phải bởi Thiên Hà phụ bạc nàng mà nàng hận bởi chàng phụ nàng chỉ vì một người con gái thua nàng mọi bề.

Tiêu Ngọc nắm chặt tay lạnh lùng nói:

-Dương cô nương, ta muốn nói chuyện riêng với cô nương.

Tuyết Vân cười cười:

-Tiêu cô nương có gì xin cứ nói.

Tiêu Ngọc đưa mắt nhìn Thiên Hà:

-Đây là chuyện riêng. Dương cô nương hãy đi theo ta.

Thiên Hà vội đưa tay ngăn cản, bởi chàng sợ Tiêu Ngọc sẽ gây khó dễ cho Tuyết Vân. Tiêu Ngọc cười nhạt:

-Hà ca, huynh coi muội là hạng người nào. Nếu như muội muốn lấy mạng Dương cô nương thì huynh cũng không thể ngăn cản... .

Thiên Hà ngập ngừng:

-Ngọc muội, mọi chuyện đều là lỗi của ta. Muội có chuyện gì thì cứ nói với ta, đừng làm khó dễ Vân Nhi. Ta sẽ không tha cho bất cứ ai động tới Vân nhi đâu.

Tiêu Ngọc bật cười. Tiếng cười của nàng vang vọng trong không gian, tiếng cười ngạo nghễ nhưng nghe sao mà ghen ngào quá. Nàng đang cười đây mà sao như đang khóc, khóc không có lệ, nàng chưa bao giờ phải đổ lệ. Mà sao nàng lại phải đổ lệ chứ?

-Bao gồm cả muội sao?

Thiên Hà hít một hơi rồi nói:

-Phải!

Tuyết Vân vội nói xen vào:

-Chàng yên tâm, Tiêu cô nương chỉ muốn nói chuyện với ta thôi không có gì đâu.

Thiên Hà ngập ngừng hồi lâu nói:

-Nàng... cẩn thận...

Tiêu Ngọc không nói gì, sải chân chạy ra ngoài. Tuyết Vân nhìn Thiên Hà mỉm cười rồi ung dung bước theo.

Thiên Hà khề thờ dài. Tiêu Ân Tuấn bước tới vỗ vai chàng nói:

-Chuyện này đại ca không tiện can thiệp, nhị đệ không trách ta chứ?

Thiên Hà lắc đầu. Tiêu Ân Tuấn mỉm cười:

-Đệ đừng lo, Dương cô nương không sao đâu. Chúng ta vào gặp phụ thân bàn chuyện. An nguy của giang hồ quan trọng hơn.

-Đại ca không trách đệ sao?

Tiêu Ân Tuấn xoa đầu chàng cười:

-Ai bảo chúng ta là huynh đệ chứ.

Thiên Hà như trút được gánh nặng trong lòng. Ở Hắc Long Hội chỉ có Tiêu Ân Tuấn là đối với chàng thật lòng. Y thân thiết với chàng hơn cả huynh đệ ruột thịt, nên việc chàng từ hôn với Tiêu Ngọc đầu cho có bị người trong thiên hạ khinh thường đầu cho nghĩa phụ trách mắng, đầu cho Tiêu Ngọc hờn oán chàng cũng không sợ, chỉ sợ đại ca của chàng không vui.

Tiêu Ân Tuấn nói:

-Ngay từ đầu ta đã biết đệ không bằng lòng chuyện chung thân đại sự do phụ thân sắp đặt, đệ không hề yêu tiểu muội của ta. Vì thế từ ngày phụ thân tác thành cho hai người đệ thường xuyên tìm cách tránh mặt tam muội. Hễ trong hội có việc cần đi xa đệ đều xin phụ thân phái đi. Người khác đều nghĩ đệ không sợ mệt mỏi gian nan một lòng dốc sức cho giáo hội nên càng tin nhiệm đệ hơn. Nhưng ta biết đệ dùng cách đó để trốn tránh Tiêu Ngọc.

Thiên Hà cười khổ:

-Chỉ có đại ca là hiểu đệ. Đệ cũng biết có trốn tránh cũng vô ích, ngày đại hỷ đã được ấn định nhưng nhất thời không còn cách nào khác. Rồi đệ gặp Vân Nhi, những ngày được ở cạnh nàng là những ngày hạnh phúc nhất trong đời đệ. Ban đầu đệ cứ ngỡ nàng không hề có tình cảm gì với đệ, đệ thất vọng đau khổ vô cùng nhưng rốt cuộc không như đệ nghĩ, cuối cùng thì đệ đã có nàng bên cạnh, chỉ tiếc là không có ai chúc phúc cho đệ và nàng...

Tiêu Ân Tuấn vỗ vai chàng nói:

-Ai nói là không có chứ? Nếu như đó là cô nương mà đệ đem lòng yêu thương thì đại ca sẽ chúc phúc cho đệ.

Thiên Hà mỉm cười:

-Đa tạ đại ca!

Hai huynh đệ nhìn nhau cười rồi cùng sóng bước vào hậu sảnh. Còn rất nhiều chuyện cần họ giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Phi yến và Nguyệt Hoa nhân tái xuất

Cách đó ba mươi dặm

Tại một căn nhà hoang, Hà lão nhị và Hà lão tam đang giúp Hà lão đại vận công trị thương.

Lão trúng một chưởng của Thiên Hà, thương thế không nhẹ.

-Lão đại, không sao chứ.

-Không sao đâu, chỉ cần nghỉ ngơi một lát là ổn.

Hà lão nhị hầm hầm gắt:

-Còn nói không sao nữa. Nếu không có nội lực thâm hậu thì đã chết dưới chưởng của tên nhãi ranh ấy rồi. Rõ ràng lão đại có thể tránh một chưởng của hắn, sao lại không tránh chứ?

Hà lão đại ngập ngừng:

-Là hắn ra tay quá nhanh, ta tránh không kịp.

-Tên Tiêu Thiên Hà đó thật không biết nặng nhẹ. Lão đại đã có ý nương tay với hắn mà hắn còn ra tay đá thương lão đại nữa. Lần sau đừng để ta gặp lại hắn, nếu không ta sẽ phanh thây xé xác hắn ra mới hả giận.

Hà lão tam cũng thêm vào:

-Đúng thế. Vì hắn mà lão đại của chúng ta không ít phen chịu khổ. Lần này lại suýt mất mạng dưới tay hắn nữa. Con người hắn thật là ngu hết chỗ nói.

-Hai người đừng tranh cãi nữa. Ta mệt rồi. Ta muốn yên tĩnh một lát. Hai người hãy ra ngoài đi.

-Lão đại không sao thật chứ.

-Đã bảo là không sao mà. Hai người đi đi.

-Ừm, chúng tôi ra ngoài kiếm chút gì đó ăn. Lão đại hãy nghỉ ngơi đi.

Hai huynh đệ nhanh chóng rời khỏi phòng, vừa đi vừa lẩm bẩm nguyên rủa Tiêu Thiên Hà, bao nhiêu lời oán độc sâu cay nhất họ đều mang ra mà rủa xả. Không hiểu họ có mối thù gì sâu đậm với chàng?

-Lão nhị, ta không thể bỏ qua chuyện này được, nhất định phải kiếm tên họ Tiêu đó mà trút hận.

-Lão tam chớ manh động. Tuy ta cũng hận tên tiểu tử đó thấu xương nhưng vì đại sự phải nhịn thôi. Sau này có cơ hội báo thù vẫn chưa muộn.

-Ta càng nghĩ lại càng tức mà. Lão đại thường ngày làm việc gì cũng khiến ta tâm phục khẩu phục nhưng chuyện hôm nay thì ta không phục.

-Người không hiểu tâm ý của lão đại rồi. Lão đại đối với Tiêu Thiên Hà... Mà thôi không nhắc tới chuyện này nữa. Quan trọng lúc này chính là Dương Tuyết Vân ở bên cạnh Tiêu Thiên Hà...

-Lão nhị, sao lại có chuyện như thế được?

-Không hiểu chúng lại muốn giở trò gì đây? Sao chúng lại có thể nghĩ ra lăm trò thế chứ. Sao cứ nhất thiết phải bức lão đại của chúng ta tới đường cùng vậy.

-Chúng ta phải làm sao đây?

-Ta không để chúng đắc ý lâu đâu. Lão tam, chúng ta phải tới Hắc Long Hội một chuyến.

-Tới đó làm gì?

-Cứ đi theo ta khác biệt.

-Có cần nói với lão đại không?

Hà lão nhị xua tay nói khẽ:

-Việc này không nên cho lão đại biết, kéo lại ngăn cản chúng ta hành sự.

-Nhưng lão đại đang bị thương, để y ở lại một mình có ổn không?

-Yên tâm đi. Chúng ta không đi lâu đâu. Cùng lắm là chốc lát sẽ trở về thôi.

-Được, ta phải tới đó lột da tên tiểu tử Tiêu Thiên Hà, báo thù cho lão đại.

-Đi thôi.

Vừa dứt lời, hai huynh đệ như hai làn khói đen lao vút đi, nhắm thẳng hướng Hắc Long Hội.

Lúc này Thiên Hà cùng Tiêu Hội Chủ và các vị Đường Chủ, Đà Chủ đang bàn bạc kế sách đối phó với Minh Chủ Hắc Đạo thì nghe thấy bên ngoài có tiếng huyên náo. Một đệ tử chạy vào:

-Hội chủ, các vị Đường chủ, bên ngoài có một nam một nữ đang đánh vào đây. Chúng đòi giao người...

Tiêu Bất Phàm bức bối, hai ngày nay lão gặp đủ chuyện rắc rối rồi, đến lúc này còn không được yên nữa. Lão quát:

-Cuồng đồ to gan, để ta xem chúng là giống chó nào dám tới Hắc Long Hội ta cắn càn.

Tiêu Ân Tuấn đặt tay lên vai phụ thân nói:

-Phụ thân, để hài nhi ra ngoài đó xem sao.

-Đi mau đi. Nếu cần thì cho chúng một bài học rồi ném ra khỏi đây, đừng để ta phải thấy chúng nữa.

-Dạ.

Tiêu Ân Tuấn nhanh nhẹn theo tên đệ tử ra ngoài. Ở ngoài cổng quả nhiên có một nam, một nữ đã thương khá nhiều người. Họ vừa đánh vừa chửi:

-Con rùa rụt cổ kia có giỏi thì mau ra đây. Người cứ chui rúc cùng nắm xương khô Tiêu Bất Phàm trong cái mã của hắn cũng không thoát đâu. Bỏn nhân sẽ đập nát nơi này xem người còn chỗ nào để núp.

-Phương nhị, con chuột này rúc trong hang không chịu ra, muội nghĩ chúng ta có nên hun khói không?

-Vũ ca cách này hay đó. Chúng ta đốt một đồng lửa thật to, quạt thật nhiều khói cho hán chết ngạt, chết cháy trong đó luôn.

Tiêu Ân Tuấn tay cầm một ngọn ngân tiên. Thấy đôi nam nữ này mắng nhiếc phụ thân trong lòng nổi giận. Ngân tiên như ánh chớp nhoáng lên nhằm vào cổ nữ nhân phóng tới, ngân tiên như con linh xà uốn lượn, khí thế thật mạnh mẽ. Y ngày thường không thích động võ nhưng mỗi khi xuất chiêu thì thật quyết liệt, cương mãnh. Bọn đệ tử thấy đại thiếu gia xuất thủ thì như được trợ thêm lực, dốc hết sức mà đánh.

Nữ nhân thấy ngọn ngân tiên của Tiêu Ân Tuấn đánh tới thì ngửa người về phía sau tránh, đồng thời tay vung nhẹ mấy mũi ngân châm về trước. Vừa tránh chiêu vừa phóng ám khí nhưng tư thế vô cùng hoa mỹ, ám khí cũng không sai lệch một phân, đánh trúng ba hán tử đang vây lấy nam nhân. Ba gã này không kịp kêu lên tiếng nào đã thành ba cỗ tử thi dưới đất.

Tiêu Ân Tuấn rút lên:

-Thật độc địa.

Y lập tức biến chiêu, ngân tiên đang như một con ngân xà uốn lượn bỗng biến thành ngọn thương cương mãnh nhắm vào yếu huyệt trên người nữ nhân, Lần này y ra tay không hề nương tình. Nữ nhân lùi lại ba bước đồng thời hai ngón tay kẹp chặt vào một đầu ngân tiên. Tiêu Ân Tuấn không ngờ đối phương dám ngang nhiên kẹp chặt vũ khí của mình, y lập tức thu ngân tiên về. Thiếu nữ theo thế thu tiên của Tiêu Ân Tuấn mà áp sát y.

Bên này nam nhân cũng đã đả bại hết các cao thủ vây quanh. Y lao tới giúp nữ nhân giáp công Tiêu Ân Tuấn.

Tiêu Ân Tuấn thấy bên sườn có một luồng kinh khí hùng hậu đánh vào, trước mặt nữ nhân vung một thanh trủy thủ đâm vào ngực y. Y không thèm đón đỡ chường của nam nhân, nghiêng rặng vận công hộ thể đồng thời ngân tiên biến thành thương, y phóng ra một chưởng đẩy ngân tiên về phía nữ nhân, đầu ngân thương thúc mạnh vào ngực nữ nhân, khiến nàng ta bật ngược về sau, trủy thủ theo đó rơi xuống. Tiêu Ân Tuấn đón lấy trủy thủ quay sang chém nam nhân một nhát. Chỉ nghe keng một tiếng như chạm phải bình khí, thanh trủy thủ bật lại. Tiêu Ân Tuấn thấy hồ khẩu tê rất, y kinh ngạc la thảm “Không lẽ hán đã luyện được thành một thân kim cương bất hoại?”.

Nam nhân bấy giờ đứng khoanh tay nhìn Tiêu Ân Tuấn nói:

-Tiên pháp khá lắm. Nhưng chưa phải là đối thủ của bọn ta đâu. Vừa rồi bọn ta chưa đem hết thực lực ra đấu mà các ngươi đã thê thảm thế này rồi, nếu như bọn ta dốc toàn lực e rằng cái mạng chó của ngươi chẳng còn.

-Hừ, các hạ là cao nhân phương nào? Đã hạ cố tới Hắc Long Hội sao không vào trong mà đứng ở đây chửi gà mắng chó?

-Bọn ta muốn vào thì sẽ vào thôi. Nhưng không muốn lời thôi mất thì giờ với các ngươi. Bọn ta đến để đòi người. Hắc Long Hội các ngươi mau giao ra để tránh cảnh máu đổ đầu rơi.

-Ngông cuồng, các hạ dựa vào đâu mà tới đây đòi người chứ? Người mà các hạ muốn là ai?

-Dựa vào đâu chắc ngươi đã thấy rõ. Còn người mà bọn ta muốn là tên Tiêu Thiên Hà, Đường Chủ Thần Kiếm Đường.

-Sao? Ngươi muốn Hà đệ à?

-Đúng vậy. Bọn ta đến đây đòi hán món nợ máu. Hán hại chết sư phụ bọn ta, hôm nay ta sẽ moi gan, uống máu hán. Nếu không làm được thế thì ta đâu còn là Phi Yến nữa.

-Đúng, không báo thù được cho sư phụ thì thật uổng danh Nguyệt Hoa Nhân ta.

Hóa ra đôi nam nữ đó chính là Hạ Vũ và Võ Bích Phương.

-Ồ, ra là Phi Yến và Nguyệt Hoa Nhân. Chắc hai vị có hiểu nhầm gì với Hắc Long Hội. Chỉ với bản lãnh của hai vị thì Hà đệ của ta đâu phải là đối thủ sao có thể hại chết ân sư của hai vị được. Xin hai vị suy xét kéo lại trũng gian kế của kẻ khác muốn vu oan giá họa cho Hắc Long Hội ta.

-Hừ, chó có nhiều lời. Tiêu Thiên Hà hại chết sư phụ của ta, chính mắt ta trong thấy, sao có thể nói là bịa đặt được. Tốt nhất ngươi mau gọi hán ra đây cùng bọn ta đối chất sẽ rõ trắng đen ngay thôi.

Tiêu Ân Tuấn thấy Hạ Vũ ăn nói hùng hồn, lại nói là tận mắt nhìn thấy Thiên Hà giết sư phụ y thì nhất thời không biết thật giả ra sao, đành hạ giọng:

-Nếu vậy mời hai vị vào bên trong chúng ta cùng thương nghị.

Hạ Vũ và Bích Phương theo Tiêu Ân Tuấn vào đại sảnh Hắc Long Hội. Hai người vừa nhìn thấy Tiêu Thiên Hà thì nộ khí bốc lên thét:

-Tên sát nhân, mau nạp mạng.

Nguyệt Hoa Nhân búng ra mười mũi Phi Liễu Phong Châm, còn Hạ Vũ thì phách không chém ra một kiếm uy lực dồi non lấp bể. Không rõ từ khi nào trên tay y đã cầm một thanh liễu kiếm. Hai người mới gặp đã muốn lấy mạng Thiên Hà. Nhưng cả ngân châm và kiếm chiêu của họ bị một luồng nhu kinh hóa giải, ngân châm rơi xuống dưới chân Thiên Hà, còn kiếm chiêu thì tăn mác vào hư không.

Mọi người đều ồ lên:

-Hội chủ, một chiều này của người thật tuyệt diệu.

Tiêu Bất Phàm thấy mọi người lên tiếng tán dương thì hơi mỉm cười. Ánh mắt lão quét qua Hạ Vũ và Bích Phương thoáng có chút sát khí. Lão quay sang Tiêu Ân Tuấn hỏi:

-Tuấn nhi, hai kẻ kia là ai sao dám vào đây hí lộng quý thân?

Tiêu Ân Tuấn chưa kịp đáp thì Thiên Hà đã vọt ra đứng cạnh Hạ Vũ, vỗ vai y nói:

-Là hai người sao? Hai người còn sống thì thật là may quá. Tại hạ đang chờ người đi dò la tung tích của hai người, hôm nay hai người đến đây rồi thật là tốt quá.

Hạ Vũ gạt tay chàng ra lạnh nhạt:

-Ngươi đừng giả nhân giả nghĩa nữa. Hôm nay bọn ta tới đây đòi ngươi món nợ máu đã vay.

-Đúng hôm nay bọn ta tới đây báo thù cho sư phụ.

Thiên Hà tủm tỉm cười nói:

-Xin hai vị bình tĩnh, tại hạ dẫn hai vị đi gặp một người...

Nguyệt Hoa Nhân vội cướp lời:

-Hôm nay bọn ta đã dám tới đây thì ngoài Diêm Vương ra còn gặp ai nữa chứ.

-Người này, hai vị không gặp không được. Để tại hạ dẫn đường.

-Hà nhi, có chuyện gì vậy?

-Nghĩa phụ, họ là bằng hữu của hải nhi. Chỉ là có chút hiểu lầm thôi, không sao đâu.

-Hiểu lầm cái nỗi gì? Ngươi giết chết sư phụ bọn ta mà bảo hiểu lầm sao?

-Đúng thế tuy ngươi không trực tiếp ra tay nhưng đã gián tiếp đẩy sư phụ ta tới chỗ chết. Món nợ này không tính cho ngươi thì tính cho ai đây?

-Thôi được. Trước tiên hai vị hãy gặp người này đã rồi hãy nói tới món nợ đó sau.

Thiên Hà ung dung đi trước. Hạ Vũ và Võ Bích Phương đưa mắt nhìn nhau rồi nói gót theo sau. Trong lòng thắc mắc về người mà Thiên Hà muốn họ gặp.

Thiên Hà dẫn họ đi quanh co qua mấy gian nhà, cảnh vật bày trí ở đây khiến người ta lóa mắt. Hạ Vũ thì thầm:

-Thật uổng công ta là Phi Yến, một nơi như thế này sao ta chưa viếng thăm nhỉ?

Nguyệt Hoa Nhân cười khanh khách:

-Huynh mà viếng thăm nơi này rồi đi bây giờ đâu còn đứng được ở đây.

Nói rồi đưa tay trở về bốn phía. Hạ Vũ nhìn theo thì thấy Hắc Long Hội bố trí canh phòng thật cẩn mật, bên trong không biết còn có thiên la địa võng gì nữa.

Hai người đi theo Thiên Hà một lúc thì tới một hoa viên.

Lúc này Tuyết Vân và Tiêu Ngọc đang ẩu đả trong vườn hoa. Vô số cây cối bị hai nàng đánh nát. Tiêu Ngọc cầm trường kiếm veo veo nhằm vào yết hầu Tuyết Vân đâm tới. Tuyết Vân tay cầm tiêu ngọc liên tiếp gạt kiếm chiêu của Tiêu Ngọc, rồi nhanh như chớp điểm tới bốn chiêu tựa thiểm điện phá không. Tiếc rằng lúc này nàng không còn nội lực nếu không bốn chiêu đó đủ lấy mạng Tiêu Ngọc.

Tuyết Vân thở dài nói:

-Tiêu cô nương hà tất chúng ta phải tranh tài cao thấp dẫn tới lưỡng bại câu thương. Chỉ cần cô nương nói một câu, Dương Tuyết Vân ta vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trước mắt cô nương và Hà ca nữa.

Tiêu Ngọc sa sầm nét mặt quát:

-Tiêu Ngọc ta không cần van xin sự thương hại của ngươi. Tiếp chiêu!

Kiểm pháp của Tiêu Ngọc vô cùng xảo diệu. Mẫu thân của nàng ngày trước được mệnh danh là... bộ kiểm pháp... bà đã truyền thụ lại hết cho cô con gái. Tiêu Ngọc luyện tập thành thục, lại được nhiều cao thủ kiếm thuật ở Hắc Long Hội chỉ điểm nên tiến bộ rất nhanh. Về mặt kiểm pháp Thiên Hà phải nhún nhường tiểu sư muội vài phần.

Hôm nay nàng gọi Tuyết Vân ra nói chuyện riêng cốt ý muốn Tuyết Vân thấy khó mà bỏ cuộc, rời xa nhị ca của nàng. Nhưng không ngờ Tuyết Vân tính khí ngang ngạnh, lời nói lại ư châm chích, nhạo báng khiến nàng nổi giận đòi tỷ thí võ công. Nàng vốn biết Tuyết Vân đã mất hết nội lực, trong lòng vốn cũng khâm phục nàng ta xả thân vì việc nghĩa nhưng không ngăn được lòng ghen ghét. Lờ qua tiếng lại cuối cùng dẫn tới việc đánh nhau, nhưng Tiêu Ngọc không muốn chiếm tiện nghi nên trước sau chỉ sử dụng kiểm pháp tinh diệu tuyệt không dùng tới nội lực.

Nếu so võ công, Tuyết Vân đương nhiên là hơn Tiêu Ngọc rất nhiều, nếu nàng không vì niệm tình Thiên Hà thì Tiêu Ngọc đã sớm bại dưới tay nàng.

Thiên Hà sớm đoán biết thế nào giữa hai nàng cũng xảy ra tranh chấp nhưng vốn biết bản lĩnh của Tuyết Vân không hề tầm thường nên không mấy lo lắng. Cây tiêu trong tay Tuyết Vân vung lên nhẹ nhàng, gió thổi qua lỗ tiêu phát ra thành một điệu âm nhạc nhu hòa, ngọc tiêu từ từ điểm tới nhằm huyết tiểu hải sau khủy tay Tiêu Ngọc. Nếu thanh kiếm của Tiêu Ngọc tiếp tục điểm tới thì tất nhiên huyết đạo ở cổ tay cũng bị điểm trúng.

Tiêu Ngọc vội xoay người thu kiếm rồi tiếp tục nhắm Tuyết Vân đánh tới. Tuyết Vân liền chuyển cây ngọc tiêu theo đường cánh cung điểm vào huyết thiên toàn dưới nách đối phương. Tiêu Ngọc đành đưa kiếm lên gạt nhưng ngay lúc đó Tuyết Vân không thu ngọc tiêu về kịp nên thanh kiếm trong tay Tiêu Ngọc rạch một đường dài trên cánh tay nàng, ngọc tiêu gãy làm đôi.

Tiêu Ngọc đã thương đối phương nhưng cũng tỏ ra kinh ngạc không kém vội thu kiếm về. Nguyên lúc đó Tuyết Vân đang định biến chiêu thì bất gặp ánh mắt Thiên Hà đang nhìn mình ngụ ý thủ hạ lưu tình khiến tâm thần nàng hơi rúng động, nàng khẽ thở dài đang định thu ngọc tiêu lại nhưng không kịp.

Biến cố bất ngờ khiến Thiên Hà giật mình, chẳng lao tới bên Tuyết Vân, đôi mắt oán giận nhìn Tiêu Ngọc:

-Ngọc nhi, ta không ngờ muội lại đang tâm hạ thủ. Vân Nhi đã ra tay nương tình vậy mà muội...

Tiêu Ngọc sắc mặt tái mét, vừa rồi nàng cũng không cố tình đã thương đối phương. Nàng lộ vẻ bối rối, áp ứng:

-Muội...muội... không cố ý...chỉ là...

Thiên Hà trừng mắt nhìn nàng rồi vội xé vạt áo băng vết thương đang túa máu trên tay Tuyết Vân.

-Nàng không sao chứ?

Tuyết Vân chậm chậm lắc đầu.

Tiêu Ngọc chưa chút nhìn Thiên Hà. Nàng khó khăn buông từng tiếng, dường như mỗi câu mỗi chữ buông ra đó đều bao hàm sự nặng nề và thống khổ cực độ:

-Huynh...vì ả... mà không tin muội sao?

Thiên Hà quát:

-Mọi chuyện ta đã chứng kiến tận mắt, muội còn muốn ta phải tin sao đây?

Tuyết Vân nắm tay Thiên Hà nói:

-Tiêu cô nương không cố ý đâu, là do muội sơ suất...

Tiêu Ngọc nhìn hai người bị phản nói:

-Ngươi nói sai rồi, vừa rồi là ta cố ý đấy. Ta hận chưa thể lấy mạng ngươi Dương Tuyết Vân. Ha ha ha, chỉ một vết thương trên tay ngươi mà nhị ca đã đối với ta vô tình vô nghĩa như thế thì nếu như ta giết chết ngươi... Nhị ca, lúc đó huynh sẽ lấy mạng ta trả thù cho cô nương ấy sao?

Thiên Hà thở dài không nói, chừng như mặc nhiên thừa nhận.

Khuôn mặt Tiêu Ngọc vụt trở nên lạnh lùng. Nàng đưa thanh kiếm lên, mắt chứa đầy sát khí, hữu thủ vung lên, thanh kiếm rạch trên tay nàng một vết dài sâu hơn ba tấc, máu tuôn ra xối xả. Thiên Hà thất kinh trước hành động bất ngờ của nàng vội chụp lấy thanh kiếm, hét:

-Tam muội, muội...

Tiêu Ngọc chừng như không biết đau đớn, lạnh lùng bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Sư đồ Bất hòa

Hạ Vũ và Bích Phương lúc bấy giờ mới lao vọt tới, quỳ trước mặt Tuyết Vân hô lớn:

-Sư phụ...

Tuyết Vân bất ngờ vô cùng nên nàng tần ngần đứng nhìn hai người. Hạ Vũ ghé tai Bích Phương nói khẽ:

-Phương muội hãy đánh ta một cái thật mạnh xem đây là mộng hay thực...

Nguyệt Hoa Nhân cười khanh khách:

-Vũ ca đây chắc chắn là sự thực. Sư phụ huynh vẫn còn sống...

Hạ Vũ cười lớn:

-Thế thì thật may quá. Sư phụ người còn sống mà không báo cho chúng đệ tử biết, hại đệ tử lặn lội tới tận đây báo thù cho người...

Tuyết Vân cảm động nói:

-Ta cũng định tìm hai người nhưng gần đây xảy ra nhiều biến cố nên ta chẳng còn tâm trí nào nữa.

Nguyệt Hoa Nhân cười cười nói:

-Hạ đại ca và đệ tử thì không sao nhưng ít nhất sư phụ phải báo cho Bằng sư bá một tiếng chứ.

Hạ Vũ vội nói:

-Đúng đó sư phụ. Hôm đó đệ tử và Phương Nhi vừa chạy thoát thì gặp được Bằng sư bá. Sư bá nghe nói sư phụ gặp nguy hiểm thì tức tốc cùng đệ tử quay lại cứu sư phụ nhưng không kịp. Lúc đó chính mắt đệ tử thấy sư phụ trúng một kiếm của kẻ địch rồi bị một kẻ lạ mặt cướp đi. Sư bá muốn cứu sư phụ nhưng lực bất tòng tâm.

-Sư phụ, sư bá không cứu được người trong lòng vô cùng đau khổ. Nhiều phen đã định quyên sinh nhưng may có Hạ đại ca ngăn cản. Sư bá đối với sư phụ quả là trọng tình trọng nghĩa...

-Không chỉ trọng tình trọng nghĩa mà còn tình ý mặn nồng nữa. Ha ha hai người quả đúng là một đôi trời sinh.

-Hôm nay đệ tử và Hạ đại ca tới đây báo thù cho sư phụ, Bằng sư bá cũng cùng đi nhưng tới nửa đường Bằng sư bá nói là chưa hoàn thành tâm nguyện mà sư phụ giao phó nên đã tới Vân Nam rồi.

Hạ Vũ và Võ Bích Phương tranh nhau nói không để ý thấy Thiên Hà và Tuyết Vân đang gượng gạo nhìn nhau. Thiên Hà trong lòng có chút bất ngờ về thái độ của Hạ Vũ và Võ Bích Phương. Bằng sư bá, một cho họ nghĩ ra nhân vật này. Nếu là vậy thì họ cũng biết đây là Tuyết Vân giả sao? Nhất định họ biết tung tích của Vân Nhi. Phải tìm cơ hội làm rõ chuyện này.

Còn Tuyết Vân thì đang âm thầm kêu khổ, sao nàng ta không biết tới hai kẻ này. Còn gã họ Bằng kia nữa.

Thấy Tuyết Vân lâm vào bối rối, Thiên Hà tốt bụng xen vào:

-Hai người chắc đi đường đã mệt, nếu không chê hãy ở lại Hắc Long Hội nghỉ ngơi, còn nhiều thời gian để hàn huyên mà.

Hạ Vũ tròn mắt nhìn Thiên Hà rồi nói:

-Sư phụ sao người lại ở cùng với hạng người này? Vừa rồi sư muội của hần còn muốn lấy mạng sư phụ nữa. May mà sư phụ phúc lớn mạng lớn nếu không đã bị anh em nhà họ Tiêu hại chết rồi. Sao vừa rồi sư phụ lại nương tay với ả ta chứ, chỉ cần cây tiêu của sư phụ nhích động chút ít là ả ta tán mạng ngay. Mà thôi chúng ta hãy rời khỏi đây đi tìm Bằng sư bá thôi.

Tuyết Vân biến sắc mặt. Một làn hắc khí xuất hiện giữa mi tâm của nàng.

Hạ Vũ vờ như không thấy nói tiếp:

-Tiêu Thiên Hà, việc người sát hại sư phụ ta xem như bỏ qua vì sư phụ ta còn sống nhưng việc sư muội người đã thương sư phụ ta thì ta không bỏ qua đâu, ta tính cả vào người...

Tuyết Vân lúng túng nói:

-Hạ Vũ chớ vô lễ, đây là... sư công của các người...

Hạ Vũ giật mình hét:

-Sao? Sư công à? Sư phụ còn Bằng sư bá thì sao? Bằng sư bá đối với người một lòng một dạ sao người lại phụ bạc sư bá? Sư phụ tên họ Tiêu này rõ ràng đã hại sư phụ, sao sư phụ có thể thành thân với hắn được?

-Chuyện này dài lắm. Từ từ ta sẽ kể cho hai người nghe...

-Không đệ tử không thể tin chuyện này. Đây rõ ràng không phải sư phụ tự nguyện. Chắc hẳn tên họ Tiêu này đã ép buộc người. Tiêu Thiên Hà, người nên biết là trong lòng sư phụ ta chỉ có Bằng sư bá thôi, dù cho người đoạt được thân xác sư phụ ta nhưng không thể có được trái tim của người đâu...

Tuyết Vân đập bàn quát:

-Hạ Vũ, người mau im đi. Ta lấy Hà ca là hoàn toàn tự nguyện, không ai ép buộc cả. Thực ra lâu nay trong lòng ta đã có huynh ấy rồi. Bằng sư bá của người nói là yêu thương ta nhưng y không ở cạnh ta những lúc ta cần. Còn Hà ca, huynh ấy luôn ở cạnh ta, bảo vệ ta, một lòng yêu thương ta... Ta đã quên Bằng huynh rồi...

-Không phải, sư phụ không thể nói quên là quên được. Tuy sư bá không ở cạnh người nhưng trong lòng sư bá luôn nghĩ tới người. Chẳng phải sư bá vì giúp người tìm hài cốt của phụ mẫu nên không thể ở cạnh người sao? Sư bá vì người mà chịu bao vất vả, hiểm nguy vậy mà người có thể nói là quên được sao? Phương Nhi, đây chắc chắn không phải là sư phụ của chúng ta. Sư phụ mà ta biết tuyệt đối không phải con người bạc tình bạc nghĩa này đâu.

Tuyết Vân sắc mặt ngày càng khó coi quát:

-Hạ Vũ, người nói đủ chưa? Chuyện của ta không khiến người can dự vào. Người nên nhớ người là đệ tử của ta chứ không phải phụ mẫu ta.

Võ Bích Phương liếc nhìn Thiên Hà cười khinh bỉ:

-Tiêu Thiên Hà, trước đây ta vốn rất khâm phục con người người nhưng hôm nay người khiến ta thất vọng quá. Cướp vợ người khác đâu phải là hành động của anh hùng hào hán.

Hạ Vũ túm lấy Thiên Hà gần giọng:

-Người nói mau, người hại chết sư phụ ta rồi đưa người này ra định lừa bọn ta là có mục đích gì? Đây chắc chắn không phải là sư phụ của ta. Nếu các người định mạo danh sư phụ ta thì cũng phải cho khéo một chút...

-Hạ huynh hãy bình tĩnh nghe ta nói...

-Người còn gì để nói nữa chứ?

Tuyết Vân tức giận, bật dậy hét:

-Hạ Vũ, trong mắt người có còn người làm sư phụ này nữa không? Người hành động bất kính với sư phụ lẽ nào trời đất dung tha? Nếu người còn không biết hối cải thì buộc ta phải ra tay thanh lý môn hộ...

Hạ Vũ ngơ ngác nhìn Tuyết Vân, rồi gã cười nhạt:

-Sư phụ ta nhất định sẽ không nói với ta những lời này. Sư phụ người còn nhớ không, lần đầu tiên đệ tử gặp người. Lúc đó chúng ta đều là những đứa trẻ, chơi đùa hồn nhiên với nhau, lúc đó ta chưa phải là Phi Yên còn người chưa phải là Dương nữ hiệp như bây giờ. Phi tình trực nguyệt thần hành bộ là do người đã dạy ta...

Hạ Vũ nhớ lại tất cả những kỉ niệm êm đềm khi còn thơ bé. Lúc đó y quen với một cô bé dễ thương tên gọi Dương Tuyết Vân.

-Hạ đại ca, sao đại ca lại lấy trộm đồ của người ta?

Hạ Vũ quắc mắt nhìn Tuyết Vân gắt:

-Ta không lấy trộm đồ của người khác thì lấy gì ăn hả? Hơn nữa người cũng đang ăn bánh do ta ăn trộm của người ta đấy thôi

Tuyết Vân bậm môi đáp:

-Huynh là trẻ con, trẻ con thì phải ngoan ngoãn, sư phụ ta dạy vậy, nếu như huynh ngoan ngoãn mọi người sẽ thương huynh và cho huynh đồ ăn...

Hạ Vũ buồn bã:

-Người ngoan ngoãn thì có phụ mẫu người thương còn ta đâu có ngoan ngoãn cũng không có ai thương hết.

-Ta không có phụ mẫu, chỉ có sư phụ ta thôi.

-Thì ra ngươi cũng giống ta.

Vì cùng cảnh ngộ nên Hạ Vũ thấy thân thiết hơn với cô bé họ Dương ấy.

-Tiểu muội muội, chúng ta cùng đi chơi nhé.

Một đứa chín mươi tuổi, một đứa bảy tám tuổi hồn nhiên vui đùa. Hạ Vũ bày cho cô bé chơi đuổi bắt. Nó từ nhỏ sống lang bạt nơi đường phố, lấy trộm cắp sống qua ngày nên thường bị người ta đuổi đánh, nó nhỏ bé nhanh nhẹn nên thường chạy thoát. Dần dần thành thói quen nên chạy rất nhanh, nhưng kì lạ thay dù cho nó có chạy nhanh tới đâu nhất nhất đều bị cô bé bắt được, còn nó thì ngay đến chéo áo của cô bé thủy chung chưa thể chạm tới. Nhiều lần như thế khiến nó tức giận, chu mỏ ra nói:

-Ta không chơi nữa, ngươi dùng tà thuật gian lận.

Cô bé bật cười khanh khách:

-Đây là Phi tinh trục nguyệt thần hành bộ chứ không phải tà thuật. Hạ đại ca xem đây...

Chưa dứt lời cô bé đã như một cái bóng lướt tới bên Hạ Vũ vẽ lên mặt nó mấy đường vân vận rồi thoáng cái đã trở về chỗ cũ. Hạ Vũ tròn mắt nhìn, miệng há hốc ra.

-Thật là kì diệu quá... Tiểu muội muội, muội dạy ta ảo thuật này đi, sau này ta đi ăn trộm sẽ không ai bắt được nữa... Ta năn nỉ muội đấy, dạy cho ta đi...

-Được thôi, huynh nhìn cho kĩ nhé...

Nói rồi Tuyết Vân đem toàn bộ tuyệt kỹ Phi tinh trục nguyệt thần hành bộ diễn lại một lần cho Hạ Vũ xem. Hạ Vũ tuy chưa bao giờ học võ công nhưng thể chất của nó rất tốt, ngộ tính lại cao nên nhanh chóng nắm được yếu lĩnh, tuy chưa thành thạo được như cô bé nhưng bây giờ người thường cũng khó lòng đuổi kịp nó. Nó say mê luyện, có chỗ nào không hiểu thì lại hỏi cô bé. Tối chiều tối nó đã mệt nhoài ngồi thờ thì thấy cô bé vui vẻ reo lên:

-Sur phụ, hài nhi ở đây...

Ba lão quái hình dáng kì lạ đang tiến về phía nó, nó ngầm đoán đó là sur phụ của Tuyết Vân. Trong đầu nó thoáng nghĩ “Tiểu muội muội còn nhỏ mà đã tài giỏi như vậy, nếu như ta được ba người kia thu nhận làm đồ đệ thì sau này có còn ai dám ăn hiếp ta nữa chứ”. Nhưng nó thấy hình dáng của ba người này thật đáng sợ nên không dám hé răng nửa lời. Dương Tuyết Vân thì hồn nhiên nói:

-Đại sur phụ, đây là Hạ Vũ ca ca, huynh ấy chơi với hài nhi. Hài nhi dạy huynh ấy Phi tinh trục nguyệt để chơi đuổi bắt vui lắm...

Nghe đồ đệ nói thế Bắc Phong lão quái túm chặt lấy Hạ Vũ thét:

-Ngươi đã dạy nó Phi tinh trục nguyệt thần hành bộ à?

Túy Lão Quách Gia thờ dài:

-Võ công của ta truyền thụ nếu không được phép thì không thể tùy tiện truyền thụ cho người ngoài. Thăng bé này đã học được võ công của bọn ta thì chỉ có hai cách. Một là thu nhận nó làm đồ đệ tử, hai là... giết chết nó.

Hạ Vũ nghe Túy Lão nói thu nó làm đồ đệ tử thì mừng lắm, nhưng lại nghe lão dọa giết chết nó thì sợ cuống lên, cắn vào tay Bắc Phong lão quái một cái rồi bỏ chạy nhưng nó làm sao thoát khỏi tay của ba quái nhân này. Chỉ kịp chạy có mấy bước nó đã bị Lôi Công Chu Thiên Hành dùng viên đá bắn ngã, mặt mũi bê bết máu.

-Bé con, ngươi chạy đâu cho thoát, ngoan ngoãn chịu chết đi, bọn ta sẽ chém một đao thật gọn ngươi sẽ không thấy đau đâu.

-Không, xin đừng giết diệt nhi, diệt nhi chưa học được võ công gì của ba vị thần tiên đâu. ba vị võ công cao cường, chỉ cần nhấc tay một cái là diệt nhi mất mạng. Từ nhỏ tới giờ diệt nhi thấy nhiều người đánh nhau rồi nhưng chưa thấy ai lợi hại như ba vị hết. Võ công của ba vị đứng đầu thiên hạ, không ai sánh kịp.

Ba lão quái thấy nó mồm mép lanh lợi, lại một điều ba vị thần tiên, hai điều ba vị thần tiên, còn xưng tụng võ công của ba lão cao cường thì lấy làm đắc ý lắm. Được thế nó lại tăng tốc:

-Diệt nhi đầu óc ngu muội mặc dù đã được vị tiểu muội đây chỉ dạy thần hành bộ quán tuyệt thiên hạ nhưng chưa học được gì hết thì ba vị thần tiên đã tới đây rồi, xin ba vị rù lòng thương chỉ dạy lại cho.

Túy Lão Quách Gia nhìn nó một lượt từ trên xuống dưới lại từ dưới lên trên rồi nói:

-Phi tinh trục nguyệt thần hành bộ là võ công độc môn của ta, ngươi đã học được sáu bảy phần còn nói là chưa lĩnh hội được gì sao? Thật là bẽn lẽn.

Bắc Phong lão quái thì cười cười nói:

-Nó đã học võ công từ Vân nhi thì chi bằng bắt nó nhận Vân Nhi làm sư phụ có phải hay không?

Hạ Vũ nuốt nước bọt đánh ực, trợn mắt nhìn Tuyết Vân “Con bé đó tuy có dạy khinh công cho ta nhưng rõ ràng là... rõ ràng là nó còn nhỏ tuổi hơn ta mà bắt ta phải nhận nó làm sư phụ sao? Không được, không được như thế ta sẽ bị mọi người cười vào mũi... Nhưng mà nếu ta không đồng ý thì ba con quái vật kia sẽ giết chết ta... Hừ, hừ nhận cũng không được, mà không nhận cũng không xong... Nhưng dù sao thì cô bé ấy cũng thật dễ thương, ta nhận cô ta làm sư phụ cũng chẳng hại gì lại học được võ công sau này xưng hùng trong thiên hạ...” Nó tuy còn nhỏ nhưng tiếp xúc nhiều với bọn giang hồ hán nên mấy ý nghĩ đó sớm tiềm nhiễm vào đầu óc nó. Ý đã quyết nó tới trước mặt Dương Tuyết Vân dập đầu mấy cái nói:

-Đệ tử, tham kiến tiểu sư phụ.

Rồi lại lạy ba lão quái:

-Đồ tôn tham kiến ba vị sư thúc tổ.

-Ha ha ha, hay lắm, hay lắm.

Thế là Tuyết Vân bắt đầu đi trở thành sư phụ của Hạ Vũ, nó theo mấy thầy trò Tuyết Vân lang bạt mấy tháng, được họ dốc lòng chỉ dạy cho không ít võ công tuyệt học.

Rồi Tuyết Vân theo ba vị sư phụ trở về núi Hoàng Sơn, nó cũng muốn đi theo nhưng nghĩ suốt đời sống trên núi thật vô vị nên quyết định ở lại. Hơn mười năm sau, Hạ Vũ đã trở thành Phi Yên lừng danh giang hồ, tất cả đều nhờ vào công lao của sư phụ và sư tổ gã năm xưa.

Gã đang định có dịp sẽ tới núi Hoàng Sơn thăm sư phụ thì Tuyết Vân đã tìm tới gã. Rồi những biến cố sau đó cứ liên tiếp xảy ra. Trong lòng gã lúc này vô cùng tôn phục sư phụ, gã không tin con người trước mắt gã là sư phụ gã. Sư phụ gã không thể như thế. Nhất định không phải là con người này.

Tuyết Vân thở dài:

-Mọi chuyện đã qua người còn nhắc lại làm gì. Chuyện của ta ta tự biết lo liệu, phận làm đệ tử chớ nên can thiệp vào.

Nàng lạnh lùng quay lưng bỏ đi, để mặc Hạ Vũ và Nguyệt Hoa Nhân đứng nhìn nàng trên trời.

Hạ Vũ nhếch mép cười nhạt rồi bật cười thành tiếng.

-Bàng sư bá ư? Quả thật có con người này sao? Đây Tiêu Thiên Hà nếu như người không nhận ra những gì bọn ta muốn nói với người thì người là một kẻ ngu ngốc...

Nguyệt Hoa Nhân cũng xen vào:

-Không chỉ ngu ngốc mà còn mù quáng.

Hạ Vũ gằn giọng:

-Nếu như người không tránh xa sư ph... Dương Tuyết Vân kia ra thì người sẽ phải ân hận. Hãy nhớ lấy. Phương Nhi, chúng ta đi.

Đến thì oanh động, đi thì nhanh như một cơn gió khiến Thiên Hà không kịp trở tay. “Trước mắt phải giải quyết chuyện võ lâm đã, sau này sẽ tìm gặp bọn họ”, Thiên Hà nghĩ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Chân tướng Kẻ sau màn

Gió thổi mạnh làm lá rừng rụng xuống ào ào.

Trời tối đen như mực, ngay cả bàn tay mình cũng khó nhận ra, chỉ có tiếng cú kêu từ xa và thỉnh thoảng vọng đến tiếng gầm của ác thú nghe đến rợn người.

Trong khung cảnh ấy tưởng chừng như tất cả đã ngủ yên không ai bước ra ngoài nhưng thực ra vẫn có hai người với thủ pháp khinh công tuyệt vời đang xé màn đêm ra đi.

Khoảng cách giữa hai người khá xa, không phải vì người sau thua kém người trước mà bởi y không muốn bị nhận ra nên cố tính giữ khoảng cách khá xa.

Người đi sau không ai khác chính là Thiên Hà, chàng đi theo người mặc áo đen này đã khá lâu.

Người phía trước đang phi hành đột ngột đổi hướng rồi qua mấy lần vòng vèo y đã tới trước một tiểu đình. Thực chất tiểu đình này không cách xa nơi y khởi hành là mấy nhưng y cố tình đổi hướng nhiều lần để tránh bị theo dõi.

Trong tiểu đình một hán tử vận bạch y đứng bên lan can, hai tay chấp sau lưng, ngửa mặt nhìn trời. Dáng điệu nhàn tản như mây.

Người kia vừa đặt chân tới tiểu đình liền khẽ gọi, giọng trêu mếu:

-Trương lang!

Thì ra y là một nữ nhân.

Hán tử ngoảnh đầu lại, Thiên Hà nuốt nửa thì kêu lên thành tiếng, bởi hán tử đó chính là Trương Thiếu Vũ.

Nữ nhân lao vào lòng Trương Thiếu Vũ, lệ làng và ẩm áp như ngọn gió xuân, giọng nũng nịu:

-Người ta nhớ Trương lang muốn chết...

Thiên Hà tưởng chừng có một lưỡi dao từ hư không lạng lẽ len sâu vào ngực chàng. Lưỡi dao khiến trái tim chàng lạnh buốt. Trán chàng ướt đầm mồ hôi, toàn thân cơ hồ không cử động được.

-Trương Thiếu Vũ và kẻ giả mạo Vân Nhi...

Trương Thiếu Vũ khẽ vuốt tóc Tuyết Vân rồi đẩy nàng ra, ánh mắt quan hoài nhìn nàng:

-Tay nàng bị thương không sao chứ?

Tuyết Vân cười nhạt:

-Với chút công phu nhỏ nhoi của con nha đầu ấy sao có thể làm khó dễ thiếp chứ. Nếu như lúc đó tên tiểu tử Tiêu Thiên Hà không xuất hiện thì thiếp đã cho nó ném mũi đau khổ rồi... Nhưng vì đại cục của chàng chịu khổ một chút cũng đáng mà. Ha ha, chỉ một vết thương nhỏ của thiếp đã khiến huynh đệ chúng trở mặt thành thù, đáng lắm... đáng lắm.

Trương Thiếu Vũ ôm chặt nàng vào lòng nói:

-Nương tử, nàng đã theo Trương Thiếu Vũ ta, ta tuy không phải là người tốt nhưng cũng không để cho nàng phải chịu ảm ức đâu. Sau này có cơ hội ta sẽ giết Tiêu Ngọc rửa hận giúp nàng.

Tuyết Vân hạnh phúc gục đầu vào lòng Thiếu Vũ nói:

-Đời này được làm thê tử của chàng thiếp không còn gì ân hận nữa rồi. Thiếp dẫu chết cũng không ân hận. Nhưng thiếp... sự thanh bạch của thiếp đã bị Tiêu Thiên Hà làm ô uế, thiếp thật không xứng với chàng...

Trương Thiếu Vũ thở dài nói:

-Ta đường đường là nam tử hán mà phải dựa vào một người nữ nhi để làm nên nghiệp lớn thật lấy làm hổ thẹn. Nàng đối tốt với ta như thế lẽ nào ta lại không hiểu chứ. Trương Thiếu Vũ ta thề với Hoàng Thiên nếu như ta còn một hơi thở ta sẽ dốc hết lòng bảo vệ nàng, yêu thương nàng, tuyệt đối không bao giờ phụ bạc nàng.

Từng lời, từng lời đối đáp giữa hai người lọt vào tai Thiên Hà, chàng nghe như đất dưới chân mình sụp đổ. Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Trương Thiếu Vũ lại là người đứng sau màn sao?

“Y không phải là bằng hữu của Vân Nhi sao? Sao y lại hãm hại ta và Vân Nhi?”

Bao nhiêu phần uất trong lòng chỉ chực trào ra, Thiên Hà muốn nhảy ngay ra khỏi chỗ ẩn nấp, trực tiếp chất vấn Trương Thiếu Vũ.

“Ngươi điên thật rồi Tiêu Thiên Hà. Sao ngươi lại có thể mạnh động như thế chứ. Giang hồ bấy lâu nay náo loạn chắc hẳn liên quan đến hai kẻ này không ít. Nếu như bây giờ ngươi vạch trần chúng chẳng những làm hại bản thân mà còn liên lụy tới những người khác nữa. Phải thật bình tĩnh để xem chúng còn giở trò gì.”

Mặc dù máu nóng trong người sôi lên nhưng Thiên Hà cố kìm nén, xem thử hai người sẽ có âm mưu gì.

Thiên Hà ngậm bẻ khí, khí tức trên người nhanh chóng tản mát, chàng không thể để bị phát hiện.

Trong đình hai kẻ kia vẫn diễn tiếp màn ân ân ái ái, tình chàng ý thiếp.

-Trương lang, Minh chủ Hắc đạo sao lại không bị chàng khống chế?

Trương Thiếu Vũ trầm ngâm

- Vốn dĩ người trở thành Minh chủ phải là Kiếm Yến Nhân, nhưng không ngờ giữa đường lại nhảy ra một Tam Tú Thiên Sơn, thật ngoài dự liệu của ta.

- Đại Tú đó dường như có thù oán sâu nặng với Dương Tuyết Vân. Hôm nay suýt chút thì chết dưới trảo của hắn rồi.

- Vậy à? Dương Tuyết Vân ra giang hồ chưa lâu, ta theo sát nàng từng bước, không biết khi nào thì nàng đắc tội với Tam Tú Thiên Sơn à?

Nghe nhắc tới Tuyết Vân, Thiên Hà có chút hồi hộp, không biết có thể tìm ra chút manh mối gì về tung tích của nàng từ hai kẻ này?

Thiếu nữ lúc này sa sầm nét mặt, xò Trương Thiếu Vũ ra:

-Chàng... bây giờ chàng đã thừa nhận luôn theo sát ả ta... chàng... chàng không quên được ả đúng không? Chàng nói đi, chàng bắt ta đóng giả Dương Tuyết Vân ở cạnh Tiêu Thiên Hà, còn chàng giấu cô ta ở nơi nào? Hai người đã làm ra những chuyện tốt gì?

Trương Thiếu Vũ vội vã kéo nàng, ôm vào trong ngực

-Nương tử, nàng đừng sinh khí. Ta không có chuyện gì với Tuyết Vân hết. Thời gian qua ta đều ở cạnh nàng và Tiêu Thiên Hà mà.

-Làm sao thiếp biết được lời chàng nói là thật. Ban đêm khi thiếp ở cạnh họ Tiêu kia thì chàng có rất nhiều thời gian để làm chuyện tốt. Mị được mà thiếp trúng, có khi nào... có khi nào chàng dùng nó trên người ả ta... cùng ả ta điên loạn đảo phụng...

Mùi vị mị được đó suốt đời thiếu nữ không thể quên được. Một đêm dục tiên dục tử, mùi vị quả thật tiêu hồn. Tuy không phải cùng người nàng ta yêu nhưng không thể ngăn được khoái cảm khi hồi tưởng lại. Trải qua một đêm này, thân thể nàng ta lúc nào cũng khát cầu, nhưng Tiêu Thiên Hà trừ lần giải mị được đó ra chưa từng chạm tới nàng thêm một lần. Hắn luôn lấy lý do sức khỏe của nàng để không chung đụng cùng nàng, hắn chỉ đơn thuần chỉ ôm nàng ngủ.

Dục vọng đói khát lâu ngày khiến nàng như phát điên. Mặc cho nàng trăm phương ngàn kế tìm cách dụ dỗ. Một cho nàng còn tưởng Tiêu Thiên Hà rất dũng mãnh trong chuyện phòng the. Hay của hắn sau đêm đó đã bị hỏng?

Cứ nghĩ tới cảnh Trương Thiếu Vũ ngày đêm ở cạnh Dương Tuyết Vân, còn sử mị được đó với nàng ta mà thiếu nữ không ngăn được ghen tuông, uất hận trong lòng. Nàng ở đây làm kẻ thế thân, chịu cảnh cô đơn, còn nàng ta hoan hoan lạc lạc ở trong vòng tay tình lang của nàng.

Trương Thiếu Vũ lạnh mặt quát

-Không được nói bậy!

-Chàng... chàng lại vì ả ta mà mắng thiếp... Chàng...

Trương Thiếu Vũ bắt đầu đi thờ dài. Những lời thiếu nữ nói hoàn toàn trúng tâm tư y. Y vốn cũng muốn bắt Tuyết Vân về. Mạnh mẽ ép buộc nàng ở cạnh y. Nói không chừng bắt đầu đi mị được y cũng dùng tới. Có được thân nàng, còn tâm nàng có hướng về y không y cũng mặc. Y không thể để nàng rơi vào tay kẻ khác.

Nhưng...

Dương tuyết Vân nàng quá ngoan cố, giang hồ hai phái hắc bạch đều truy lùng nàng, không còn chốn nương thân, võ công đã bị phế, nhiều lần đi vào tử lộ nhưng nàng đều thoát khỏi tay y.

Nhiều tháng qua y cho người truy lùng, nhưng tuyệt nhiên không phát hiện một chút manh mối nào của nàng.

“Vân Nhi à, đời này nàng không thoát khỏi tay ta đâu. Sẽ có ngày nàng rơi vào tay ta, lúc đó nàng xem bốn thiếu chủ sẽ dùng thủ đoạn gì để có được nàng.”

Trương Thiếu Vũ hung ác nghĩ. Ngoài mặt y dịu dàng an ủi thiếu nữ trong lòng

-Nương tử, ta không bắt giữ Dương Tuyết Vân. Ngày đó nàng ta bị mấy kẻ áo đen đưa đi là sự thật! Nàng đừng nói bậy mà ảnh hưởng tới thanh danh của nàng ấy.

-Thật sự?

Trương Thiếu Vũ gật đầu xác nhận, thiếu nữ lại cười tươi như hoa

-Không cho phép chàng dây dưa với ả ta nữa

-Được rồi, nàng quay về đi, không thôi tên họ Tiêu kia lại nghi ngờ. Cẩn thận một chút, đừng đánh giá thấp hắn.

Thiếu nữ dựa vào lòng Trương Thiếu Vũ nũng nịu

- Thiếp đã điểm huyết ngũ của hần. Hần sẽ không thể tỉnh lại nhanh như thế a? Trương lang, đã lâu không được ở cạnh chàng, chàng nhẫn tâm để thiếp về nhanh như thế sao?

Trương Thiếu Vũ hôn khẽ lên trán nàng ta, khuyên nhủ

- Đại sự chưa thành, không thể khinh xuất, tương lai ta sẽ bù đắp cho nàng...

Thiếu nữ dường như chưa hài lòng, môi hồng hé mở, đặt một nụ hôn lên môi Thiếu Vũ, khó có dịp cùng tình lang ở một chỗ, thân thể lại khao khát hoan ái lâu ngày, nàng sẽ không đi khi chưa đạt được mục đích.

Hai người ôm nhau, dây dưa một chỗ.

Trong lòng Trương Thiếu Vũ vốn chỉ có một mình Dương Tuyết Vân, những nữ nhân khác đối với y chỉ như công cụ ẩm giường, để y phát tiết dục vọng mà thôi.

Thiếu nữ này y vốn luyến tiếc giao cho Tiêu Thiên Hà, bởi nàng ta có bảy phần hình dáng Tuyết Vân. Xem xem, chỉ cần dịch dung một chút đã hoàn toàn đánh lừa được Tiêu Thiên Hà. A, đến y khi nhìn nàng còn ngỡ là Tuyết Vân.

Nàng ta si mê y như vậy nhưng y tuyệt chưa từng chạm qua. Vì từ lâu y đã muốn dùng nàng cho nước cờ này. Một tuyệt phẩm giai nhân như thế lại phải hai tay dâng cho Tiêu Thiên Hà quả là có chút đáng tiếc.

Y hung hăng ôm chặt thiếu nữ vào lòng, mạnh mẽ hôn xuống. Y muốn đem tất cả yêu thương, ghen tuông, nhưng nhớ Tuyết Vân phát tiết trên người nữ nhân này. Nàng ta đã bị nam nhân khác chạm qua, y cũng là ngại bẩn, nhưng nàng ta lại mang bộ mặt Tuyết Vân khiến y khó lòng kiềm chế.

Thiên Hà nóng mặt không muốn nhìn thêm, âm thầm rời khỏi. Nghe thấy Tuyết Vân không ở trong tay họ Trương, chàng âm thầm thấy may mắn, đồng thời mi tâm nhũn chặt

“Rốt cuộc Vân Nhi đang ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hội ngộ Minh Chủ Hắc Đạo

Nơi mà Minh chủ Hắc đạo chọn là một thung lũng có trảng đất bao bọc là trúc xanh.

Dọc lối đi trồng rất nhiều hoa dại nhỏ xíu, một loài hoa không sắc không hương. Từ rừng trúc có mấy con đường khúc khuỷu dẫn đến một đình viện nhỏ dựng bằng trúc.

Cách đình viện không xa, có một gian nhà cũng làm bằng trúc, bài trí rất ư nhã, khiêm tốn nép mình giữa vườn cây ăn quả và những luống rau xanh ngắt chung quanh.

Nơi đây xa thì có núi, gần thì có thác có rừng, hoàn toàn tách bạch với thế giới bên ngoài. Chủ nhân nơi này sao khéo dựng nên tiền cảnh giữa chốn nhân gian.

Thiên Hà ngậy người đứng nhìn. Đây chẳng phải là nơi mà chàng từng ao ước có thể cùng với người chàng thương yêu sống đến bạc đầu tránh xa cảnh giương đao cùng thảm cảnh máu chảy thây phơi, không bị cuốn vào vòng cừu thù chém giết trên giang hồ mà an hưởng cuộc sống thanh nhàn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Thiên Hà trĩu nặng, giờ này Vân Nhi đang ở nơi đâu?

Giọng nói khàn khàn, băng lạnh của Hà lão đại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của chàng:

- Đã tới rồi sao còn không vào.

Thiên Hà đi theo con đường khúc khuỷu dẫn tới đình viện.

Hà lão đại đang ngồi, trước mặt y là một bàn cờ vây đang đánh dở và mấy vò rượu lớn. Y ngồi bên phía quân đen đôi mắt nhắm nghiền như không mấy để ý tới những việc xảy ra xung quanh. Y đang chờ đợi một người. Chiếc ghế còn lại bên quân trắng hẳn dành cho đối thủ của y.

Thấy Thiên Hà bước vào, y không buồn nhúc nhích chỉ ôm quyền nói:

- Hoan nghênh các hạ quang lâm tề xá. Mời ngồi.

Thiên Hà hoàn lễ rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Lúc này chàng mới có cơ hội nhìn kỹ nhân diện của Minh Chủ Hắc Đạo. Lúc này đây Hà lão đại cũng chẳng cần phải ẩn mình dưới lớp Đại Tú nữa. Y mang một bộ mặt khác, bộ mặt này chỉ y mới có thể nói là thật hay giả.

Y trạc tuổi Thiên Hà nhưng có vẻ già dặn hơn. Khuôn mặt y không xấu, cũng chẳng đẹp. Tất cả các bộ phận trên mặt y trông rất bình thường. Mũi không cao lắm, trán không rộng lắm, miệng không đẹp lắm. Nếu tách chúng ra thì nhìn vào chỉ thấy bình thường, nhưng khi hợp lại thì khiến y có một nét cuốn hút kì lạ.

Điểm nổi bật trên gương mặt y là đôi mắt. Nhìn vào mắt y khiến cho người khác cơ hồ đông cứng vì lạnh, hào khí trong mắt y làm khiếp nhược bất cứ kẻ nào dám nhìn thẳng vào y.

Y nhìn thẳng vào Thiên Hà soi mói, ánh mắt y như muốn chọc thủng con người chàng.

Thiên Hà khẽ rung mình đờn mắt nhìn đi nơi khác, không dám nhìn kỹ y nữa. Rồi chàng lấy lại vẻ điềm tĩnh nói:

- Tại hạ chưa có dịp được diện kiến Tam Tú Thiên Sơn nhưng theo hiểu biết hạn hẹp của tại hạ thì các hạ không thể là Đại Tú...

Hà lão đại lạnh lùng đáp:

- Sao? Không giống lắm hả?

Thiên Hà hơi ngẩn người, trầm giọng nói:

- Người còn quá trẻ! Đại Tú trong trí tưởng tượng của ta phải là một lão già âm âm lạnh lạnh, ngoại mạo cực kì khó coi. Không thể trẻ tuổi, tuấn đạt như người.

Hà lão đại hơi nhướng mày nói:

- Tam Tú Thiên Sơn là sư phụ của bốn tọa. Đệ tử tiếp nhận ngoại hiệu của sư phụ không được sao?

Thiên Hà đang tính nói tiếp điều gì thì Hà lão đại đã tiếp lời:

- Các hạ có nhã hứng đấu với bốn tọa một ván cờ không?

Y hỏi ý kiến của Thiên Hà nhưng nào khác gì ra lệnh. Y là chủ ở đây, Thiên Hà không tiện từ chối. Hơn nữa đánh cờ là sở thích của chàng.

- Nếu như các hạ có nhã hứng thì Tiêu mỡ xin bồi tiếp.

Chàng phát chiếc quạt trong tay định thu hồi những quân trắng trên bàn cờ thì thấy Hà lão đại phát ra một luồng nhu kinh đề chiếc quạt của chàng lại.

- Quân đen là Hắc Đạo, quân trắng là Bạch Đạo. Tiêu Minh Chủ, chúng ta đang đấu cờ thế.

Thiên Hà giật mình, hóa ra Hà lão đại mời chàng đánh cờ mà cốt yếu là luận chuyện võ lâm. Chàng nhìn lại bàn cờ. Hai bên Hắc Bạch đang ở thế quân bình, nhưng Hắc Đạo có tiềm lực hứa hẹn sẽ lấn át Bạch Đạo.

Hà lão đại lúc này mới thu hồi lại chương lực. Có lẽ vọng động đến chân khí nên y ho lên một tràng rũ rượi. Sắc mặt vốn đã trắng nhợt nay lại càng nhợt nhạt hơn.

Thiên Hà vội hỏi:

- Dường như các hạ đã bị nội thương? Xem ra thương thế không nhẹ chút nào.

Rồi chàng nhớ lại phát chương mà chàng đã đánh trúng Hà lão đại ba ngày trước, trong lòng thấy ray rút không yên, liền đứng lên chấp tay xá dài nói:

- Hà Minh Chủ, là tại hạ ngu muội đã mạo phạm đến Minh Chủ. Hôm đó, Minh Chủ muốn giúp tại hạ nhưng tại hạ vì mê muội không hiểu nên mới khiến cho Minh Chủ bị thương. Tại hạ thấy hổ thẹn vô cùng. Đề tại hạ giúp Minh Chủ vận công điều tức...

Hà lão đại ôm ngực xua tay nói:

- Tiêu Minh Chủ không cần làm thế. Bốn tọa không sao. Một chương đó của Minh Chủ không phải là nguyên nhân khiến bốn tọa bị thương. Minh Chủ bất tất phải lo lắng. Có điều... hừ, Tiêu Minh Chủ tuy không phải là kẻ tiểu nhân bỉ ổi nhân lúc bốn tọa thọ thương mà gây bất lợi nhưng những kẻ đi theo Minh Chủ đang ở trong rừng trúc kia thì khác. Ha ha ha, nhất là có người từng bị ta làm bẽ mặt trước bao người, trong lòng vẫn ôm oán hận, đây chẳng phải là cơ hội tốt cho y sao?

Thiên Hà giật mình, không ngờ việc chương môn các phái cùng các đệ tử bố trí mai phục ở trong rừng đã không qua mắt được Hà lão đại.

- Hừ, thế mới biết Bạch Đạo các người là những kẻ không giữ chữ tín. Trong khi Hà mỗ chỉ tới đây có một mình như đã giao ước thì các người lại bày thiên la địa võng ở ngoài đó...

- Hà Minh Chủ, tại hạ lấy làm hổ thẹn. Xin Minh Chủ cứ yên tâm, Tiêu mỗ quyết không để họ gây khó dễ cho Minh Chủ đâu.

- Được, bốn tọa tạm tin lời Minh Chủ. Thôi hãy gác những chuyện đó qua một bên, chẳng phải chúng ta còn một ván cờ sao?

- Đúng vậy. Tiên chủ hậu khách, mời Hà Minh Chủ.

- Hà hà, Hắc đạo của ta đã đi trước Bạch đạo một nước cờ, Minh Chủ không nhận ra sao? Bây giờ tới lượt của Minh Chủ.

Hà lão đại không đợi Thiên Hà phản ứng gì đã tiếp lời luôn:

- Tự hội trên Phổ Đà Sơn, đồng lòng hiệp lực tiêu diệt Bạch Đạo, bọn ta đã đi trước các người một nước. Ngay cả việc chọn Minh Chủ bọn ta cũng chiếm tiên cơ. Hừ, từ trước tới nay bọn ta được những người tự cho là danh môn chính phái các người gán cho cái mĩ hiệu tà ma ngoại đạo, nhưng các người hãy xem lại hành động của các người đã xứng là chánh chưa? Còn bọn ta có chỗ nào là tà đây?

Thiên Hà nghe Hà lão đại nói tự thấy y cũng có lý. Trong Bạch Đạo cũng có kẻ tốt người xấu, Hắc Đạo cũng vậy. Thế nhưng tại sao những kẻ mang danh Bạch Đạo đều có làm việc xấu cũng không vấn đề gì, còn nếu như đó là một người thuộc Hắc Đạo thì lại khác. Hắn sẽ bị giang hồ gọi là đại ma đầu, đại ma nữ, rồi các lộ anh hùng sẽ tụ họp để đối phó.

Hà lão đại lại tiếp:

- Làm người không có quyền chọn phụ mẫu, nơi xuất thân. Phụ mẫu ta là ma đầu, ta xuất thân từ Hắc Đạo, thế nên ta cũng bị liệt vào cùng bọn với họ. Như thế có công bằng hay không?

Thiên Hà đáp:

- Đương nhiên là không công bằng nhưng... Tam Tú Thiên Sơn tuy không được liệt vào danh môn chính phái nhưng hành động của ba vị tiền bối luôn quang minh chánh đại... Cao thủ cả hai phái Hắc Bạch đều coi trọng các lão nhân gia. Tại sao Hà huynh không tiếp nối chí hướng của sư phụ mà lại đi chung đường với Hắc Đạo?

Hà lão đại quắc mắt nhìn Thiên Hà nói:

- Đi chung đường thì đã sao? Quan lộ rộng lớn chẳng lẽ ta không thể đi? Dường như Tiêu huynh còn nhầm lẫn giữa chuyện đi chung đường với việc cùng chung chí hướng đây. Người xưa có ý này: kẻ ác dùng thiện pháp, thiện pháp thành tà; chính nhân quân tử dùng tà pháp, tà pháp thành chính. Nói cách khác: vì mục đích chính đáng, người quân tử đôi khi có thể dùng thủ đoạn.

Rồi y lẩm bẩm

- Người tách bạch thiện ác mà phán xét con người tất sẽ sai phạm.

Thiên Hà nói:

- Cách luận chính – tà đó rất độc đáo, song nó giống như chơi dao, không giỏi là huỷ hoại thanh danh một đời.

Hai người vừa bàn luận nhưng cũng không quên ván cờ giờ đang. Thiên Hà đánh cờ xưa nay ít gặp đối thủ, từng thế cờ của chàng công thủ nghiêm ngặt giống như võ công của chàng vậy. Nhưng Hà lão đại thì khác, thế cờ của y không có thủ, chỉ có công.

Thiên Hà cảm thấy hoang mang trước lối đánh của Hà lão đại. Y đang tự đưa mình vào thế hiểm nhưng thực chất đang tìm kiếm sinh lộ ngay trong tử địa.

Trước sau y vẫn chiếm được lợi thế. Tuy thế yếu điểm của y cứ dần lộ ra trước mắt Thiên Hà. Chàng không vội công kích, bởi chàng biết đối thủ cố tình để lộ sơ hở, bên trong đó cạm bẫy trùng trùng lớp lớp.

Thái độ nhàn nhả của Thiên Hà khiến cho Hà lão đại có chút nôn nóng. Y ráo riết huy động tấn công, quân đen hàng hàng lớp lớp đe dọa nuốt chửng quân trắng. Thế cờ nghiêng hẳn về Hà lão đại.

Thiên Hà vẫn không hề nao núng, quân trắng của chàng cứ âm thầm tiến vào những nơi sơ hở của đối phương dần dần lấy lại thế cân bằng. Chàng không muốn chiếm tiên cơ nhưng cũng không để đối phương đe dọa mình. Dường như chàng ngầm báo cho Hà lão đại “Nếu như Hắc đạo chịu từ bỏ tham vọng làm bá chủ võ lâm thì Bạch đạo sẽ chưa cho họ một con đường, từ nay hai bên hòa hoãn cùng đối phó với kẻ thù chung là Vạn Độc Tà Nhân Phong Di Lăng”.

Hà lão đại tất nhiên là hiểu ngụ ý của chàng. Những nước cờ của y dần dần hòa hoãn, không còn công kích mạnh mẽ nữa.

Thiên Hà liếc nhìn Hà lão đại, thần thái hẳn lúc này có cái gì đó thật quen thuộc. Chàng hỏi:

- Hà huynh, đệ có người bằng hữu cũng từng có lập luận giống như huynh về Hắc Bạch đạo. Y nói tại sao Hắc Bạch đạo không thể chung sống hòa

binh. Nhưng lúc đó ta chỉ coi ma giáo là những kẻ không đội trời chung nhất quyết phải tiêu diệt...

- Thế bây giờ huynh nghĩ gì?

Thiên Hà mỉm cười:

- Ta nghĩ chúng ta có thể thỏa hiệp.

- Muốn thỏa hiệp hay không không phụ thuộc vào ta và huynh. Huynh có chắc lời nói của Minh Chủ huynh toàn thể Bạch đạo có nhất nhất nghe theo không?

- Ta không chắc nhưng ta có lòng tin... Còn huynh?

- Ta...

Hà lão đại chưa dứt lời thì hữu thủ của y khẽ vung lên, ba quân cờ đen nhắm vào Thiên Hà bay tới, Thiên Hà lách mình sang bên trái tránh. Cùng lúc ba tiếng rú thê thảm vang lên, ba bóng người mặc đồ dạ hành màu đen lao vút ra nằm lăn trên đất.

Hà lão đại rít lên:

- Mấy vị còn lại, xin mời ra đây tương kiến.

Hắn vừa nói xong thì từ một gốc cây cách đó mấy trượng, một bóng người lao vút về phía ngôi lầu. Đồng thời từ trên mái ba người khác hạ xuống. Vụt vụt, lại thêm một tốp người nữa xuất hiện.

Một lão già khoảng chừng ngoài năm mươi tuổi, khuôn mặt lạnh lùng vô cảm, lông mày trắng như tuyết. Những người còn lại đều mang khăn che mặt. Lão già cười nhẹ một tiếng:

- Đa tạ Minh chủ thủ hạ lưu tình.

Mấy kẻ kia hướng về phía Hà lão đại đồng thanh hô:

- Tham kiến Minh Chủ!

Hà lão đại lạnh lùng quát:

- Các ngươi do ai phái đến, nói mau? Nếu có nửa câu dối trá chó trách ta xuống tay độc ác.

Lão già nọ cười nhạt, đánh trống lảng nói:

- Thuộc hạ đợi lệnh Minh Chủ. Phải xử lý Minh Chủ Bạch Đạo ra sao xin Minh Chủ cho chủ kiến.

Hà lão đại bật cười, tiếng cười của y băng lạnh. Y găm lên một tiếng:

- Giết!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Châm ngòi li gián

Tiếng thét của Hà lão đại bao hàm nội lực đạt tới cảnh giới cao siêu, tiếng thét phát ra như vang vọng chín tầng mây tựa hồ như thiên binh vạn mã lao đi, mây dậm quanh đó đều nghe thấy.

Bọn người áo đen nghe tiếng thét của y lập tức bị chấn động, chao đảo đứng không vững. Hà lão đại lướt tới trao thủ chop lấy yết hầu của một tên bật mặt.

- Hãy lấy kẻ này làm gương.

Chỉ nghe rắc một tiếng xương cổ của kẻ đó đã bị bẻ gãy, chết ngay lập tức.

Lão già giật mình kinh hãi:

- Minh Chủ, chuyện này...

Hà lão đại cười nhạt:

- Sao chứ? Trước khi lấy mạng Tiêu Thiên Hà ta muốn lấy mạng bọn vô danh tiểu tốt dám mượn oai danh của ta mà làm càn đã. Nếu các người chưa muốn chết thì rút đi cho khuất mắt ta.

Tiêu Thiên Hà thấy bọn người áo đen xuất hiện cũng có ý nghi ngờ nhưng thấy Hà lão đại xuất thủ lấy mạng bốn tên thì trong lòng đã gạt bỏ hoài nghi. Chẳng mỉm cười nói:

- Hà huynh xin cho phép tại hạ giúp một tay, bọn cường đồ này muốn lấy mạng tại hạ không thể để chúng thất vọng được.

Hà lão đại gật đầu nói:

- Lão già này là của ta, phiền Tiêu huynh xử lý bọn chuột nhắt kia.

Thiên Hà cười lớn:

- Hà huynh, ta ở đây bị mười mấy người vây đánh, sao huynh chỉ có một...

Hà lão đại bấy giờ mới bật cười nói:

- Làm phiền Hà huynh rồi, bản lãnh của tại hạ không bằng huynh, tự lượng sức đấu với một người thôi.

Tuy hắn nói thế nhưng Thiên Hà biết trong cả bọn, lão già mi trắng này là lợi hại nhất. Hà lão đại đã nhận phần khó về mình.

Chàng liền rút kim phiến ra, xuất thủ không hề nhân nhượng. Cây quạt chàng xuất ra mảnh như gió, nhanh như gió, lợi hại đến chết người. Mấy tên áo đen cũng lập tức xuất thủ tấn công, mười mấy thanh kiếm nhắm đầu chàng bổ xuống. Thiên Hà phẩy tay, xoẹt một cái, cây quạt đã gấp lại thành một cây bút điểm huyết dài tám tấc, nhắm vào một tên có công lực non nhất chọc tới, hắn không thể chống lại một chiêu tấn công cuồng nộ của chàng liền bị chấn gãy mấy cái xương sườn văng ra xa.

Liền đó chàng xoay người công ra mười hai chưởng đánh vào sáu tên áo đen, thân hình của chúng như điều đứt dây bắn ngược ra sau, bất tỉnh. Một trong số sáu tên đó liền buông kiếm chưởng đối chưởng với chàng, hai tiếng bốp bốp vang lên tên đó liền lùi lại phía sau ba bước.

Thiên Hà tiếp hai chưởng của tên áo đen thì ngấm ngầm kinh ngạc, thì ra tên đó võ công rất cao. Liền lúc đó có thêm ba tên nữa buông kiếm tới bên gã, thân pháp không phải tầm thường. Thiên Hà giắt cây quạt vào sau gáy cười nhạt:

- Các người võ công không thấp, xem ra không thể xem là chuột nhắt được. Hừ, không biết các hạ là cao thủ phương nào sao lại cam tâm làm thủ hạ cho con chuột cống kia?

Vừa nói chàng vừa liếc nhìn lão già mi trắng. Bốn gã kia hết bị chàng nhấc là chuột nhắt giờ lại bị nói là thủ hạ của chuột cống thì tức nổ đom đóm. Một tên gần giọng:

- Tiêu Thiên Hà, người gần đây càng thích quản việc thiên hạ, bọn ta lại vô ảnh khư vô tung đầu nhập môn phái nào thì liên quan gì tới người?

Đứt lời một chưởng phát ra như song long xuất động trùm xuống đầu Thiên Hà.

Trong khi đó ở bên kia, Hà lão đại cũng đã xuất thủ.

Bạch mi lão nhân hữu chưởng lật lên ẩn hiện sắc đỏ, một luồng nhiệt khí công vào ngực Hà lão đại. Hà lão đại trong người nội thương, nội lực chưa hồi phục hoàn toàn nên không dám công nhiên đón đỡ chưởng đó.

Bạch mi lão nhân thấy Hà lão đại chỉ dùng thân pháp nhanh nhẹn, né đông né tây thì trong lòng nóng nảy, liền hú lên một tiếng, áo choàng xòe ra như một vầng mây đen, kinh đạo sắc bén quét ra bốn phía. Hà lão đại lúc này thấy tránh né cũng vô hiệu, thân ảnh y chớp nhoáng giữa những luồng kinh đạo, một trào từ trên đánh xuống như chim ưng vỗ mồi, tụ kinh vào tả thủ đâm vào bụng đối phương một quyền.

Bạch mi lão nhân thối lui tránh né nhưng Hà lão đại vẫn bám sát lão không chịu buông tha. Thấy không hay, bạch mi lão nhân bèn tiện tay túm lấy một tên áo đen ném về phía Hà lão đại, tên đó lập tức trúng một trào vào đầu phọt óc chết tươi, trên mình trúng thêm Tội tám chưởng ngũ tạng nát bét.

Bạch mi lão nhân thấy Hà lão đại ra tay tàn độc như thế thì trong lòng hoảng sợ vô cùng. Hà lão đại lúc này cuồng nộ bộc phát, thanh kiếm xuất ra khỏi vỏ, trong chớp mắt đã đâm ra bảy nhát, phong tỏa hạ bản đối phương. Một tay sử kiếm uy hiếp bạch mi lão nhân, một tay chụp những tên áo đen gần đó quăng ra xa. Mấy tên này kẻ bị y chụp trúng đầu, kẻ bị chụp trúng ngực, không tránh khỏi cái chết thảm thương.

Thiên Hà tuy đang ngưng thần đấu với bốn tên áo đen nhưng thấy thủ pháp giết người độc địa của Hà lão đại thì trong lòng không khỏi bất nhẫn.

Lúc này có thêm nhiều tên áo đen nữa bị Hà lão đại giết chết. Tiễn cảnh chốn nhân gian giờ đây nhuộm đầy máu tươi, xác chết vương vãi, tiếng gào thét kinh hoàng, quang cảnh trông thật hãi hùng.

Bạch mi lão nhân thân hình xoay như con ốc, nhanh như chớp di chuyển tránh khỏi sự phong tỏa của Hà lão đại. Tả thủ biến thành chưởng như dao đâm về phía yết hầu, hữu thủ hươ một cây bông về phía chân Hà lão đại. Thủ pháp của lão quá nhanh. Hà lão đại vội bốc lên cao cười sảng sặc:

- Ô hóa ra bằng hữu thuộc Cái Bang. Đả cầu bông xưa nay chỉ chuyên dùng đánh chó, vói tại hạ thì trở nên vô dụng thôi.

Bạch mi lão nhân không nói gì, thân hình lão như một cái bóng, bông vung lên sáng loáng phát huy uy lực mạnh nhất, chỉ thấy một màn lưới xanh nhàn nhật bao quanh, không thấy thân hình lão đâu nữa.

Hà lão đại cũng nhanh không kém, cả thân hình đột ngột bắn vọt lên không trung, đảo lộn mấy vòng rồi hạ xuống, tả hắc y tung bay trong gió, ánh hàn quang trong tay không ngừng chớp động. Mấy sợi tua đỏ phát phối bay, lúc xuất hiện bên đông khi lại thấy ở bên tây, lúc trên lúc dưới tấn công không ngừng nghỉ.

Bạch mi lão nhân đứng bất động, miệng quát vang như sấm, hai tay nắm chặt cây bông múa tít. Hai bóng người xoắn vào nhau tạo thành hai cột khói mờ ảo. Chỉ có hàn quang chớp động là nhìn thấy được rõ ràng. Hai bóng người như hai chiếc lá khô quay cuồng trong cơn lốc, kinh phong cuốn bụi mù càng khiến cho bóng hai người mờ ảo hơn, nhìn không rõ thân pháp lộ số, càng nhìn không rõ mặt mũi của hai người.

Chỉ cần nhìn qua cũng đủ biết bạch mi lão nhân đang quyết lấy mạng Hà lão đại.

Bên này Thiên Hà bị bốn tên áo đen vây công. Võ công chúng tuy cao nhưng khó mà lấy mạng Thiên Hà tuy vậy chàng muốn thoát ra cũng không phải là chuyện dễ.

Lại nói về bọn người đi theo Thiên Hà, bố trí cách đó không xa. Nghe tiếng chưởng phong, đao kiếm chạm nhau ầm ầm ngỡ rằng Thiên Hà đang giao đấu với Minh Chủ hắc Đạo nhưng lúc này nghe nhiều tiếng rú thê thảm thì không khỏi động tâm, nhất tề xông vào.

Bên trong cũng gần ngã ngũ, bạch mi lão nhân trúng một kiếm thọ thương, bốn tên cao thủ ẩn mặt chỉ còn lại ba, Hà lão đạo tuy đã bại đối thủ nhưng mặt mày tái mét hơi thở loạn nhịp.

Thiên Hà thấy các cao thủ Bạch Đạo tới tiếp ứng thì vui mừng khôn xiết. Bạch mi lão nhân liếc bọn người mới tới một cái rồi đưa mắt ra hiệu cho mấy tên còn lại. Bạch mi lão nhân quỳ mọp xuống vái Hà lão đại:

- Thuộc hạ vô dụng bất tài không giết được Minh Chủ Bạch Đạo lại khiến cho Minh Chủ bị thương, chẳng còn mặt mũi nào nhìn Minh Chủ nữa, vậy xin đem cái mạng già này tạ tội với Minh Chủ.

Nói rồi lão trở tay, một chưởng đánh xuống huyết thiên linh cái tự vẫn.

Hà lão đại biết lão làm thế cốt ý gây hiềm khích giữa Hắc Bạch đạo nên vội vàng vung kiếm hót đứt tay lão, đồng thời điểm huyết không cho lão tự sát. Bạch mi lão nhân rú lên một tiếng, máu bắn ra lấm lem bộ đồ Hà lão đại, mặt y cũng loang lổ máu trông thật nguy dị.

- Tạ ơn Minh Chủ tha mạng...

Ba tên áo đen bật thét:

- Minh chủ, mau đi thôi, không thể ở đây thêm được.

Thủ pháp của chúng còn nhanh hơn lời nói. Ba tên cùng xông tới đỡ lấy bạch mi lão nhân, một tên nhanh tay nhét vào miệng lão một viên thuốc màu đen.

Thiên Hà quan sát nhất cử nhất động của chúng, nên khi chúng vừa chuyển động thì chàng cũng đã chuyển động, một chưởng đánh nát vai một tên, tay kia nhanh chóng cướp viên thuốc trên tay hắn.

Bọn người Bạch đạo mới tới chưa biết ắt giáp gì, chỉ nghe thấy Bạch mi lão nhân nói cứ ngỡ bọn sát thủ này là người của Minh Chủ Hắc Đạo phất tới tập kích Thiên Hà, nên không nói không rằng xông tới xuất thủ.

Hai luồng chưởng kinh nhằm vào Hà lão đại xô tới, một thanh kiếm đang nhắm vào hậu tâm y. Tứ bề đều là địch.

Hà lão đại bình tĩnh chống đỡ, qua mười chiêu mồ hôi toát ra đầm đìa, đến thở cũng còn không kịp, chân khí bị đối phương vắt kiệt không kịp hồi phục. Thiên Hà thì bị ba tên áo đen giáp công, lúc này chúng mới giờ hết các tuyệt học ra khiến cho chàng không thể rảnh tay mà lo cho Hà lão đại.

Hà lão đại than thầm “Kế sách của bọn chúng quả là thâm độc, chỉ cần ta hay Tiêu Thiên Hà gục ngã hôm nay thì Hắc Bạch Đạo khó tránh khỏi một trường đẫm máu.” Nghĩ vậy y nghiêng rương chống đỡ.

- Hừ cả bọn người Bạch Đạo vây công một mình Hà mỗ, thật là anh hùng thật là hào kiệt.

Bọn người Bạch Đạo nghe y giễu cợt thì bồng chùn tay lại. Chỉ chờ có thế, Hà lão đại lập tức sử Lăng ba ảo pháp như mình một cái, phóng đi như mũi tên về phía chân trời.

Mọi người nhìn nhau chung hững, rồi cả bọn hòa vào giúp Thiên Hà đối phó với ba tên áo đen. Một tên trong bọn thét:

- Minh Chủ đã thoát được rồi. Chúng ta dù có phải mất mạng cũng phải giết cho được Tiêu Thiên Hà.

Tiêu Ân Tuấn quát:

- Cuồng đồ vọng tưởng. Xem đây.

Từ trong tay hắn, bỗng lóe lên một vết sáng, ngân tiền như một ánh chớp nhằm vào cổ họng của một tên phóng tới. Nhuyễn tiền mềm dẻo linh hoạt, lúc cương lúc nhu so với lần đánh nhau với Hạ Vũ thì uy lực hơn nhiều. Thiên Hà nói khẽ:

- Đại ca đừng giết chúng, phải bắt sống.

Tiêu Ân Tuấn gật đầu.

Ngân tiền lại vung lên trông như vô số độc xà uốn lượn quanh người bọn sát thủ. Không gian cũng lập tức xuất hiện những luồng kinh đạo hùng hậu xé gió vu vu rất uy mãnh. Ba tên áo đen cũng lập tức phát chiêu, từng chiêu từng chiêu như lớp lớp sóng trào kinh khí uy mãnh như ả tảng sấm sét nhắm đầu Tiêu Ân Tuấn ập xuống, chiêu phong sắc ngọt không thua gì những lưỡi đao.

Thiên Hà thất kinh kêu lên:

- Đại ca, cẩn thận...

Tiêu Ân Tuấn kinh hãi triệt chiêu lui lại, nhưng cây ngân tiền trong tay hắn suýt chút nữa vượt khỏi tay.

Thiên Hà không ngờ võ công của mấy kẻ này lại lợi hại đến như vậy, nhưng sao lúc giao đấu với chàng chúng không giờ hết toàn lực? Nếu chàng đoán không lầm mấy tên này làm nhiệm vụ cầm chân chàng để bạch mi lão nhân đối phó với Hà lão đại. Hà lão đại mới là mục tiêu của bọn chúng. Nếu như hôm nay chúng giết được Minh Chủ Hắc Đạo, lại có người của ta bao vây quanh đây thì tất nhiên mọi tội lỗi sẽ đổ hết lên đầu bọn ta, Hắc đạo lại càng có cớ để mà báo thù. Dù hắn là ai thì mưu kế của hắn thật là hiểm độc!

Xung Hư Đạo Trưởng quát lên một tiếng:

- Lập tức bày trận.

Mấy tiếng xoẹt xoẹt vang lên, bảy đệ tử Võ Đang rút kiếm tản ra, tả xung hữu đột, chạy đông chạy tây rồi bày thành Thất Tinh Bắc Đẩu Trận. Trận pháp vừa bày ra đã thấy khí thế ngút trời. Ba tên áo đen bị vây trong kiếm trận nhưng không hề tỏ ra nao loạn, cước bộ vẫn trầm ổn khiến Xung Hư cũng phải buột miệng khen.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Bích liên đầm phó hội

Tuy Thất tinh bắc đẩu trận uy lực vô song nhưng các đệ tử Võ Đang dưới thời Xung Hư võ công ngày càng mai một đầu còn được như các Võ Đang thất hiệp thời sư tổ Trương Tam Phong. Ba tên áo đen bị vây trong trận pháp không hề nao núng, dĩ nhiên bọn chúng chẳng coi cái trận pháp này vào đâu. Bọn họ vốn là từ sĩ, mục tiêu giết chết Minh Chủ Hắc Đạo này thất bại đã không còn đường sống quay về vậy thì kéo thêm mấy tên đạo sĩ thúy này làm đệm chôn chung đi.

Vị trí xung yếu của Thất tinh trận nằm ở sao Thiên Quyền, do một đệ tử võ công cao cường nhất trong bảy người trấn giữ. Ba tên từ sĩ đưa mắt nhìn nhau rồi cùng đồng loạt tấn công vị trí sao Ngọc Hành.

- Đây...

Xung Hư có chút bất ngờ trước cử động của ba tên từ sĩ, theo lẽ thường thì ở vị trí sao Ngọc Hành sẽ là người có võ công cao thứ hai trong bảy người trấn giữ, người am hiểu trận pháp sẽ không tấn công vị trí này mà sẽ lựa chọn các vị trí khác như Khai Dương, Dao Quang... Đó là theo lý thuyết, còn trên thực tế tại trận pháp hôm nay phái Võ Đang bày ra vị trí võ công yếu nhất lại đúng là ở vị trí sao Ngọc Hành, Xung Hư muốn lộng giả thành chân, để đệ tử có võ công yếu nhất trong thất tinh thủ ở vị trí có võ công cao thứ hai này khiến cho địch thủ không ngờ mà bỏ qua vị trí phá trận này, thế nhưng lại không qua được mắt của mấy tên từ sĩ.

Cử động bất ngờ khiến Thất tinh trận vì mất đi sao Ngọc Hành mà hoàn toàn bị phá vỡ. Ba tên từ sĩ theo phương hướng Hà lão đại tháo chạy vọt đi. Quần hùng ồ lên kinh ngạc. Vậy mà lại để cho ba tên từ sĩ trốn thoát.

Tiêu Thiên Hà thở dài tiếc nuối, thật không ngờ được đối phương lại cử ra ba tên từ sĩ võ công cao cường tới như vậy, xem ra là truy đuổi Minh chủ Hắc Đạo, tuy nhiên bằng với khinh công của Hà lão đại ắt hẳn sẽ không thất thế.

Tiêu Thiên Hà vội mời Xung Hư đạo trưởng, Ngô Năng đại sư và người đứng đầu các phái vào đình viện ngồi rồi nói rõ mọi chuyện.

Mọi người nghe xong có chút bất đắc dĩ, Ngô Năng đại sư lên tiếng phá tan bầu không khí yên tĩnh

- A di đà phật, Minh chủ Hắc Đạo nếu có chủ ý hòa hảo chúng ta không phải là không thể tiếp nhận. Nhưng bằng lời nói của một mình hắc Hắc đạo đều tuân phục sao?

Thiên Hà gật đầu nói:

- Đại sư nói phải, chúng ta cũng không thể vì Hắc đạo muốn hòa hoãn mà lơ là cảnh giác được, nói không chừng đây chính là khổ nhục kế bọn chúng bày ra nhằm lừa gạt chúng ta.

Xung Hư đạo trưởng có chút trầm mặc, chuyện Thất tinh bắc đầu trận bị phá hôm nay khiến Võ Đang có chút mất mặt, cũng đều là do lão không thể khiến võ công bốn phái phát dương quang đại, thật lòng thẹn với liệt tổ liệt tông Võ Đang.

Tổng Huy Sơn phái Hoa Sơn lên tiếng hỏi:

- Tiếp theo Minh chủ có dự tính gì không?

Thiên Hà lắc đầu:

- Trước đi một bước tính một bước. Hiện tại tình hình giang hồ khá nhiễu loạn, thỉnh mong các vị chưong môn các phái tiểu tâm đề phòng, bảo toàn thực lực là trên hết. Theo ta thì chuyện thương nghị hôm nay chưa thành nhất định Minh chủ Hắc đạo sẽ còn tìm tới cửa.

Quần hùng nghe thế thì nhỏ giọng nghị luận, sắc mặt ai cũng có chút khản trương. Mọi chuyện hoàn toàn rối rắm khiến địch ta khó bề phân biệt. Giang hồ bây giờ quả thật không phải cái an toàn địa phương a.

Thiên Hà thấy lòng người dao động thì dự cảm không tốt, chàng đành phải lên tiếng trấn an.

- Các vị chớ lo lắng tất loạn. Mọi chuyện Minh chủ ta sẽ cố hết sức chu toàn. Vốn các phái đều có chút cách xa nhau, chuyện tương ứng khó khăn, nước xa không thể cứu được lửa gần. Chỉ bằng trong đoạn thời gian tới chúng ta tụ hội một chỗ, lấy Thiếu Lâm làm cứ địa.

Ngô Năng đại sư cười hiền hòa nói:

- Chuyện này bản tăng thay mặt Phương trượng sư huynh đồng ý với Tiêu Minh chủ, nếu các vị không chê Thiếu Lâm thanh tu đạm bạc liền hoan nghênh.

Chưong môn các phái đưa mắt nhìn nhau. Phải từ bỏ môn phái tới lánh nạn tại phái khác là chuyện không về vang gì, nhưng với tình hình trước mắt thì không ai dám chắc môn phái mình không rơi vào cảnh giết người diệt phái, thanh danh quan trọng nhưng bảo toàn cục diện quan trọng hơn. Hơn nữa nương nhờ Thái sơn bắc đầu Thiếu Lâm Tự cũng không phải là chuyện hoàn toàn mất mặt. Nếu như Tiêu Thiên Hà đưa ra đề nghị tụ hội tại Hắc Long Hội ắt hẳn gặp một phen phản đối quyết liệt.

Lúc này các phái đều cử một ít hảo thủ trấn thủ tại Hắc Long Hội trợ giúp Minh chủ còn bao nhiêu đều lục tục thông tri về môn phái mình kéo nhau tới núi Thiếu Thất Thiếu Lâm Tự trú ngụ.

Chuyện này quả là trở thành vết nhơ trong lịch sử của các môn phái.

Tiêu Thiên Hà dẫn theo thủ hạ trở lại Hắc Long Hội. Chuyện tập kích hôm nay chàng đoán chắc chín phần có liên quan tới họ Trương kia. Đề y và giả Dương Tuyết Vân kia ở bên cạnh nắm rõ hành tung của chàng quả là không hay chút nào, nhưng hiện tại chỉ có thể nhẫn chờ đợi rút dây động rừng được.

Ngẫm lại thấy Minh chủ Hắc đạo cũng là một cái kỳ ba không thể coi thường được. Thiên Hà cảm giác tứ bề lâm địch, một cỗ mặt mũi lên lời trong tâm chàng.

Nếu như lúc này có Văn Nhi ở bên thì tốt biết bao, nhưng giờ nàng đang lưu lạc nơi nào, có gặp phải nguy hiểm gì không?

Lấy lý do cần yên tĩnh luyện công, Tiêu Thiên Hà dọn ra ở một tiểu viện cách xa nơi Trương Thiếu Vũ và Dương Tuyết Vân giả ngụ. Chàng cũng bố trí các thủ hạ Hắc Long Hội cùng người các phái canh giữ chặt chẽ, nhất cử nhất động diễn ra quanh nơi chàng ở đều phải báo lại, đây là đề phòng Trương Thiếu Vũ nắm rõ hành tung của chàng.

Chàng lặng yên chờ đợi hành động tiếp theo của Minh chủ Hắc đạo, cảm giác y nhất định sẽ tới cửa tìm chàng một lần nữa.

Thiên Hà chờ không lâu, năm ngày sau chàng đã bắt được tin của Hà lão đại thông truyền, phó hội cùng chàng tại Bích Liên đàm.

Đề phòng hành tung bại lộ, Thiên Hà lựa chọn đêm tối khởi hành, lần này chàng đi một mình, không thông báo cho bất kì ai biết.

Lúc này trăng non vừa mới mọc, chàng thanh thân đi trên con đường không một bóng người, trong lòng cảm thấy có chút gì đó bồi hồi. Ý nghĩ đó khiến chàng phì cười, chàng đang trên đường đi phó hội cùng Minh Chủ Hắc Đạo chứ có phải hẹn hò với một vị cô nương nào đâu. Nhưng dù sao trong lòng chàng cũng có một cảm giác khó tả.

Hương sen thoang thoang theo gió nhẹ lùa vào mũi chàng. Chàng hít một hơi dài, cảm thấy vô cùng sáng khoái. Chàng dừng chân chậm bước, say sưa thưởng thức cái không gian thuần khiết ở nơi này.

Rốt cục Hà lão đại là con người như thế nào đây?

Y ưa thích cái đẹp, những nơi y đến đều đẹp đẽ, thanh nhã. Thế nhưng con người y thì thật lạnh lùng, thậm chí rất tàn độc khi cần thiết. Con người y hoàn toàn đối lập với cảnh vật. Thiên Hà trầm nghĩ, trong khi bước chân đưa chàng đến gần hồ sen hơn.

Trong hồ sen mọc kín, giữa hồ, trên mặt nước có một chiếc thuyền nhỏ, trên thuyền có một người đang say sưa thổi tiêu, âm điệu thật mượt mà nhưng đồng thời không kém phần mạnh mẽ, uyển chuyển. Chàng bất giác buột miệng:

-Kiếm đi vô tình, tiêu đa tình!

Người trên thuyền nghe câu này của chàng liền ngưng thổi tiêu. Y nhìn lên bờ cất tiếng sang sảng:

- Trăng sáng đầm êm, một khúc nhân ngâm có cao khách bình phẩm, thật là điều hạnh ngộ. Tiêu huynh, không biết có hứng thú bồi tiếp tại hạ một chung không?

Thiên Hà cười ha hả nói:

- Hay lắm, tại hạ lý đâu lại từ chối.

Chàng dứt lời, thân ảnh vọt lên, chấp chới đi trên mặt nước, đập nhẹ lên những bông sen, thuận tay chàng hái một bông sen hồng đang độ mới chớm.

Vừa mới yên vị trên thuyền, Hà lão đại nhìn chàng cười cười:

- Tiêu huynh tới uống rượu cùng Hà mỗ mà còn nghĩ tới việc hái sen về tặng cho phu nhân, thật là hiếm thấy.

Thiên Hà ngượng chín mặt, nhìn bông sen trên tay chàng cũng tự hỏi “Ta hái sen làm gì?”.

Chàng thả bông sen xuống giữa thuyền rồi vớ lấy bình rượu uống một ngụm để che đậy sự lúng túng. Hà lão đại nhìn chàng, rồi phá lên cười:

- Tiêu huynh, trông huynh lúc này lúng ta lúng túng như... quanh đây có cô thôn nữ hái sen nào hợp hôn huynh rồi sao?

Thiên Hà không biết nói sao đành ừ ừ cho qua chuyện. Hà lão đại thấy vậy cũng không nỡ chọc ghẹo thêm. Hai người ngồi uống rượu, không ai nói câu nào, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Thiên Hà lại là người lên tiếng phá tan sự tĩnh mịch.

- Thương thế của Hà huynh bây giờ không sao nữa chứ?

Hà lão đại gật gật đầu:

- Hình như tại hạ vẫn còn sống.

Rồi không hẹn mà cả hai cùng bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Đợi Hà lão đại ngưng cười, Thiên Hà mới nói:

- Có một chuyện ta nghĩ mãi mà không thông, xin nhờ Hà huynh chỉ giáo?

- Được, huynh cứ nói.

Thiên Hà ngập ngừng nói:

- Huynh biết Dương Tuyết Vân kia?

Hà lão đại hỏi:

- Huỳnh đã phát hiện ra chân tướng của ả?

Thiên Hà gật đầu:

- Ngay từ đầu vốn đã biết người đó là giả. Hà huynh vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta?

Hà lão đại kinh ngạc:

- Huỳnh biết người đó là giả? Vậy sao huynh còn cười ả ta? Còn vì ả đối đầu với Tiêu Bát Phàm?

Hắn lẩm bẩm “Ta thấy hai người tình cảm không hề giả ả”

Thiên Hà đương nhiên là nghe thấy y lẩm bẩm, phì cười,

- Nếu ta không làm thế sao mà dẫn dụ được kẻ cầm đầu?

Hà lão đại bất giác ồ một tiếng, hóa ra Tiêu Thiên Hà không đơn giản như hắn nghĩ, tâm tư thâm trầm, suýt chút nữa chính hắn cũng bị một màn diễn si tình kia lừa rồi, rốt cuộc hắn đối với Dương Tuyết Vân là thật hay là giả đây. Nhưng chuyện đó có liên quan gì mà khiến hắn cứ rối rắm chứ, việc hắn cần quan tâm là kẻ cầm đầu này rốt cục là ai.

- Huỳnh đã biết kẻ đó là ai?

Thiên Hà bất giác thờ dài, sắc mặt không được tốt lắm, hiển nhiên còn bị một màn trong rừng kia ảnh hưởng.

- Đã biết. Là thần y bên cạnh ta, Trương Thiếu Vũ...

Hà lão đại nghe Thiên Hà nhắc tới mấy chữ Trương Thiếu Vũ thì sắc mặt trắng bệch, hũ rượu trên tay rớt xuống bể tan tành.

- Không thể nào? Không thể nào là hắn được...

- Hà Minh Chủ, có chuyện gì sao?

Hà lão đại lắp bắp:

- Người... người vừa nói là... Trương Thiếu Vũ...

- Phải. Minh Chủ có quen với hắn sao?

“Hóa ra chính là hắn sao? Ha ha ha, có năm mơ ta cũng không thể ngờ được Thiếu Chủ lại chính là hắn. Uống công tìm kiếm bao lâu nay thì ra hắn đang ở ngay cạnh ta. Không trách hắn lại hiểu ta đến thế. Nhưng lần này huynh thua ta rồi Thiếu vũ ả.”

- Hà lão đại, người không sao chứ?

Hà lão đại nhìn ra mặt hồ không đáp. Trong đầu y, mọi chuyện cứ rối tung hết lên.

“Ta ư? Ta có sao không ả? Thì ra mọi chuyện lại là như vậy. Thiếu Vũ, chúng ta có nhiều ân oán với nhau quá. Nhưng tất cả sắp kết thúc rồi, Thiếu Vũ chúng ta cùng đánh nước cờ cuối. Lần này ta quyết không nhân nhượng đâu.”

- Tiêu huynh, nếu ta đoán không lầm thì huynh chưa vạch trần âm mưu của hai người bọn họ đúng không?

Thiên Hà gật đầu.

- Vậy thì tốt quá. Chuyện này rất hệ trọng, không nên để cho ai khác biết. Chắc huynh biết nên làm gì, ta không cần phải nói.

Thiên Hà cười khổ:

- Ta biết, nhưng phải đối diện hàng ngày với bọn họ ta sợ mình không kiềm chế được...

Hà lão đại liếc nhìn Thiên Hà một cái rồi ung dung ngồi xuống thuyền, rót rượu uống.

- Tiêu Thiên Hà, ta kính huynh một chén. Uống đi rồi ta sẽ nói cho huynh nghe một số chuyện.

Thiên Hà bung chén rượu uống cạn. Hà lão đại cũng khăng khái uống cạn chén rượu trong tay, rồi nói:

- Vạn độc tà nhân...

Tiêu Thiên Hà nghe tới mấy chữ Vạn độc tà nhân thì máu nóng trong người xông

lên, không thể kiềm chế hỏi dồn:

- Hắn ở đâu? Lần này hắc đạo các huynh đệ hội hân không có mặt sao?

Hà lão đại lắc đầu nói:

- Ta nói cho huynh nghe, trên đời này chẳng có người nào là Vạn Độc Tà Nhân Phong Di Lăng đâu..

Thiên Hà kinh ngạc hỏi:

- Sao lại như thế? Vạn độc tà nhân Phong Di Lăng không hề tồn tại sao? Vậy vụ huyết án ở Hàn Mai Cốc, rồi Vân Gia Trang...

-Đều là do một người làm, nhưng không phải là Phong Di Lăng. Chuyện này nói ra thì dài dòng lắm, cách đây mười năm sư phụ ta từng gặp Phong tiền bối, lúc đó Phong tiền bối đã là một phế nhân sống lay lắt qua ngày tại một ngôi miếu hoang ngoài thành Hàng Châu. Sư phụ ta thấy thương tình nên đưa về Thiên Sơn ẩn dật. Bao nhiêu năm qua hắn vẫn ở tại Thiên Sơn chưa rời đi một bước...

Thiên Hà vô cùng kinh ngạc:

- Nói như vậy ba vị Tam Tú Thiên Sơn đã biết có kẻ mạo danh Phong Di Lăng sao không sớm xuất hiện nói rõ cho giang hồ biết?

Hà lão đại cười khổ:

- Không đơn giản như thế. Sư phụ ta muốn điều tra rõ chân tướng của kẻ đó. Tại sao hắn lại mạo danh Phong tiền bối chứ không phải ai khác? Hắn đang có âm mưu gì? Nhưng tiếc rằng chưa thể điều tra được gì.

- Còn Trương Thiếu Vũ, huynh xem ra rất thân thuộc với hắn?

- Chắc Tiêu huynh có nghe chuyện về Phi Ưng Giáo chứ?

Thiên Hà gật đầu:

- Ma giáo đã bị võ lâm hào kiệt tiêu diệt gần hai mươi năm trước...

- Đúng. Chỉ tiếc là họ còn để sót một vài người, Trương Thiếu Vũ là một trong số đó. Y chính là con trai của Trương Thanh Long, giáo chủ ma giáo. Tất cả những chuyện thị phi gần đây đều do một tay y sắp đặt.

Lần này thì Thiên Hà hoàn toàn bị dọa cho ngốc lảng, chẳng không ngờ Trương Thiếu Vũ lại có bản lĩnh tới như vậy, một tay xoay chuyển cả giang hồ.

- Thật không thể ngờ...

Hà lão đại buông lửng một câu:

- Điều huynh không ngờ còn nhiều lắm...

-Hắn không chỉ giỏi giấu mình mà ngay cả võ công cũng giấu thật khéo, ta ở gần hắn lâu như thế mà không hề nhận ra. Nếu đúng như Hà Minh chủ nhận xét thì ta có thể khẳng định hiện nay trong võ lâm chỉ có ba thế lực. Một là Bạch đạo, thứ đến là Hắc đạo, thế lực còn lại chính là hậu nhân của Phi Ưng Giáo. Phong Di Lăng, Tiêu Chủ hay những kẻ bí ẩn thường xuất hiện rất đúng lúc đều là do một mình Trương Thiếu Vũ tạo nên...

Hà lão đại nhướng mày suy nghĩ rồi đáp:

- Tiêu huynh nói đúng nhưng không hẳn vậy. Hắc Bạch đạo giờ chẳng phải đi cùng đường sao. Chúng ta chỉ đối phó với Phi Ưng Giáo mà thôi.

- Bây giờ đã biết chân tướng kẻ chủ mưu, chỉ cần chúng ta hợp tác giết chết Trương Thiếu Vũ thì Phi Ưng Giáo sẽ như rắn mất đầu, hậu họa của võ lâm vì thế cũng được giải trừ.

Hà lão đại lắc đầu nói:

- Giết chết một Trương Thiếu Vũ không thể làm dịu những bất hòa giữa hai phái Hắc Bạch vốn đã tồn tại hàng trăm năm nay, cũng không thể mang lại bình yên cho giang hồ. Hai mươi năm trước tiêu diệt một Phi Ưng Giáo, hai mươi năm sau lại xuất hiện một Phi Ưng Giáo khác lớn mạnh hơn bởi vì họ có lòng thù hận quá lớn, chính thù hận khiến cho họ mạnh mẽ hơn...

Hà lão đại vớ lấy bình rượu rót đầy chén. Hắn nhìn chén rượu sóng sánh dưới trăng nói:

- Lòng hận thù của họ đầy như chén rượu này. Huynh giết chết Trương Thiếu Vũ khác nào rót thêm rượu vào ly, chỉ cần một giọt thôi, rượu lập tức tràn ra, lúc đó huynh có ngăn lại được không?

Thiên Hà trầm ngâm đáp:

- Tại hạ cũng biết tới chuyện của Phi Ưng Giáo hai mươi năm trước. Cả giáo phái bị tiêu diệt không một ai sống sót. Nếu tại hạ là Trương Thiếu Vũ phải chứng kiến tận mắt phụ mẫu, huynh đệ chết thảm như vậy tại hạ nhất định cũng sẽ báo thù. Có điều... Vân Nhi, nàng từng nói với tại hạ là không nên đi vào vết xe đổ của tiền nhân. Phi Ưng Giáo làm nhiều chuyện thông thiên hại lý, đáng bị tiêu diệt. Trương Thiếu Vũ lẽ ra không nên nghĩ tới chuyện báo thù mới đúng.

Hà lão đại cười nhạt:

- Có ở trong hoàn cảnh của y mới hiểu được những mâu thuẫn trong lòng y. Chắc hẳn y cũng không muốn như vậy đâu, chỉ vì chữ hiếu đè nặng lên vai y...

Hắn thờ dài nghỉ tới những việc Trương Thiếu Vũ đã làm và những việc mà hắn đang làm, có gì là khác nhau chứ. Đầu là giết người cả thôi. Hắn nghĩ ngợi mong lung rồi nói:

- Ta phải gặp con người này một lần mới được. Hy vọng ta có thể khuyên y từ bỏ dã tâm.

- Nếu thế tại hạ sẽ sát cánh bên Hà Minh Chủ tới cùng.

Hà lão đại mỉm cười gật đầu:

- Trận chiến bây giờ mới thực sự bắt đầu. Tiêu huynh, được sát cánh cùng huynh, ta không còn gì nuối tiếc.

Hà lão đại cúi xuống nhặt bông sen hoa Thiên Hà hái ban nãy, đóa hoa sen trong tay y từ từ nở ra, hương sen phảng phất đưa lên mũi. Giọng y mong lung, xa xăm:

- Sen mọc lên từ bùn đất nhưng lại có vẻ đẹp tao nhã hiếm thấy. Lá sen xanh, bông sen hồng, hương sen thoang thoảng trong gió... Nếu như có cơ hội, ta sẽ tới một nơi thật xa làm người trồng sen ẩn dật, sống hết quãng đời còn lại... Chỉ e là không có cơ hội đó, bàn tay ta đã nhuốm quá nhiều máu tanh...

Thiên Hà chau mày nói:

- Ta không muốn thuyết giảng đạo lý với huynh nhưng chỉ mong sau này huynh bớt giết người tùy tiện đi. Nên tha được thì hãy tha. Tuy chúng là kẻ ác nhưng sinh mạng con người đều quý như nhau, không ai có quyền tước đoạt. Thủ pháp của huynh quá tàn độc, khiến ta khó mà chấp nhận. Nếu như huynh còn muốn hợp tác với ta thì đừng tùy tiện giết người trước mắt ta.

Hà lão đại hồ hững đáp:

- Hừ, ta không giết chúng tất sẽ bị chúng giết, đây là một lực chọn tàn khốc nhất đối với những người bước chân vào giang hồ. Ta tin rằng bất kỳ ai cũng sẽ có quyết định giống ta. Sống một cuộc sống lúc nào cũng phải đương đầu với những mưa máu gió tanh, trước mặt lúc nào cũng đối mặt với rừng đao núi kiếm, mọi người đều phải tận lực giữ lấy mạng mình. Giết thêm một người cũng không nhiều, bớt đi một người thì tội nghiệt vẫn không giảm. Cùng lắm thì ta sẽ gặp quả báo, như thế người sẽ bớt đi một kẻ thù, không tốt hơn sao?

Hà lão đại lúc này lấy lại vẻ lạnh lùng cổ hủ nói:

- Chúng ta cùng cạn chung này, trong trận chiến ngày mai biết ai còn ai mất, đêm nay cứ uống một trận cho thống khoái đi.

- Hà huynh không có lòng tin là chúng ta sẽ thắng sao?

Hà lão đại nhìn dòng nước trong xanh, lấp lánh ánh trăng mong lung nói:

- Một khi ta xuất thủ thì tất phải có lòng tin. Nhưng lần này phải đối đầu với tên họ Trương kia ta có cảm giác mình chỉ nắm được một phần thắng.

Thiên Hà giật mình:

- Chỉ có một phần thôi sao?

Hà lão đại bình thản nói:

- Ta không cần phải đối huynh làm gì, thực ra chúng ta không hề có hy vọng đâu. Lần này ra đi ta không nghĩ mình có thể quay về, nếu như huynh ân hận thì bây giờ quay về vẫn còn kịp đây.

Thiên Hà liền đáp:

- Ta không phải là kẻ tham sống sợ chết.

Hà lão đại cười lớn:

- Một kẻ không sợ chết cộng thêm một kẻ liều mạng, Tiêu huynh chúng ta lại nắm thêm một phần thắng nữa rồi đó.

Thiên Hà gượng cười bụng hủ rượu uống một hơi dài, hà một tiếng sáng khoải rồi nói:

- Huynh có nghĩ ta nên ngủ một chốc không? Máy ngày nay có quá nhiều chuyện xảy ra ta chưa hề chớp mắt được.

Hà lão đại cười đáp:

- Không ai cấm huynh ngủ cả. Nếu muốn ngủ thì cứ ngủ đi.

- Huynh không nhân lúc ta ngủ mà đi lập công một mình đấy chứ?

- Huynh yên tâm. Ta đánh không lại tên họ Trương ấy nên đâu có dại mà đi nạp mạng chứ. Hắn ta đối với huynh có phần nương tay chứ còn ta, hấn mà gặp thì sẽ một kiếm hạ sát liền.

Thiên Hà mỉm cười rồi gối đầu lên tay lim dim ngủ.

Chàng muốn lấy lại sự thư giãn, bình tĩnh vốn có bởi có thư giãn thì mới minh mẫn, sáng suốt được. Căng thẳng, hồi hộp chỉ càng mau chết hơn thôi.

Ngày mai chàng có thể đối đầu với kẻ đã mạo danh Phong Di Lăng gây sóng gió trên giang hồ, kẻ đã sát hại nghĩa huynh chàng. Chàng nhất định sẽ báo thù cho họ. Muốn vậy chàng phải nghỉ ngơi dưỡng sức. Chàng tập trung vào hơi thở của mình, gác bỏ lại mọi thứ thế là lập tức có thể ngủ liền một mạch.

Hà lão đại ngáy người nhìn chàng ngủ, hấn thoáng cười một chốc.

Thiên Hà đã ngủ say, trong giấc mơ chàng vẫn luôn miệng gọi tên Tuyết Vân, về mặt lúc thì đau khổ, lúc vụt hạnh phúc. Hà lão đại thở dài “Người đã chết rồi, Tuyết Vân đã chết rồi người còn gọi mà làm gì? Hãy quên nàng ta đi!”

Hắn ngồi tựa vào mạn thuyền điều tiết chân khí, vừa tranh thủ nhắm mắt lại, hấn cũng đã quá mệt mỏi rồi, bây giờ hấn cần được nghỉ ngơi. Gió nhẹ nhẹ lùa vào ru cho hấn ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Việc đầu tiên mà Thiên Hà làm sau khi mở mắt ra là nhìn xem Hà lão đại ở đâu, chàng chỉ sợ hấn đi tìm Trương Thiếu Vũ một mình, không hiểu sao nhưng chàng rất lo cho hấn. Nhưng Hà lão đại đã giữ lời với chàng, hấn vẫn ngồi dựa vào mạn thuyền ngủ.

Lúc này đêm đã khuya, trăng lên cao sáng vàng vạc. Hương sen thanh khiết. Từng đám đom đóm nhón nhơ bay lượn thành bầy, tỏa đám lam sắc lấp lánh chói mắt.

Thiên Hà bỗng nhớ lại thưở nhỏ vẫn hay bày trò bắt đom đóm bỏ vào từng túi nhỏ rồi treo trong phòng Tiêu Ngọc cho nàng vui. Những lúc ấy Tiêu Ngọc có thể cười nguyên ngày.

Nghĩ tới Tiêu Ngọc chàng cảm thấy có lỗi với nàng quá “Lúc này ta bắt đom đóm về cho tam muội chắc muội ấy sẽ vui lắm.” Chàng cời áo ngoài khua một vòng trên không bắt được không ít đom đóm. Chiếc thuyền trở nên sáng hơn bởi ánh sáng xanh lè, dịu dịu.

Ánh sáng ấy soi rõ khuôn mặt Hà lão đại. Chàng quan sát tỉ mỉ, thấy hấn mày thưa miệng nhỏ kiểu diêm vô cùng, chẳng giống nam nhân chút nào. Tim Thiên Hà đập loạn lên, Khí tức này là của Vân Nhi “Vân Nhi nàng giỏi lắm xem ta hảo hảo giáo huấn nàng”

Thiên Hà thật sự bị chọc giận, lúc trước chàng không nhận ra vì nàng giấu đi khí tức trên người, nay lúc nàng say ngủ tầng phòng bị cũng giảm xuống vì vậy khí tức từ từ tản mát.

Thiên Hà đưa tay tới toan vuốt má Hà lão đại thì vừa lúc hấn tỉnh dậy. Phát hiện khuôn mặt phóng đại của Thiên Hà ngay trước mắt mình, Hà lão đại bị dọa chấn kinh, muốn lùi lại nhưng phía sau là mạn thuyền không còn chỗ để lùi.

- Tiêu huynh đây là muốn làm gì?

- Làm gì huynh sẽ biết ngay thôi.

Thiên Hà dùng tay chế trụ ót Hà lão đại, bạc môi nhanh chóng phủ xuống môi hấn.

“Ngô”, Hà lão đại giật mình kinh hãi, chỉ kịp thốt lên một tiếng. Thiên Hà nhân cơ hội đó xông vào bên trong công thành đoạt đất.

Hương vị này quá ngọt ngào khiến chàng hết muốn rồi lại muốn, Hà lão đại bị chàng hôn tới rồi tỉnh rồi ngủ, không còn chút sức phản kháng, xụi lơ trong lòng chàng mặc cho chàng khi dễ.

Lúc Thiên Hà buông ra, Hà lão đại mặt mũi đỏ bừng thờ lầy thờ để, trở chàng hôn hên quát

- Người... người... Tiêu Thiên Hà... người đói bụng tới mức ăn quàng sao? Ngay cả một nam nhân như ta mà người cũng phi lễ...

Thiên Hà hừ lạnh

- Có phải là nam nhân hay không chờ ta kiểm chứng thì sẽ biết ngay thôi.

- A... người còn muốn làm gì?

Thiên Hà đưa tay muốn chụp tới trước ngực Hà lão đại, hait hait sợ hãi ôm chặt lấy y phục.

- Người muốn tự mình nói ra hay đợi ta kiểm chứng đây?

Hà lão đại bị dọa không ít, mồ hôi đầy đầu

- Nói? Nói cái gì? Ta không có gì để nói hết...

Thiên Hà cười lạnh

- Đến chết vẫn còn cứng miệng...

Trảo kinh nhanh chóng chớp tới, Hà lão đại bị chàng dọa ngốc mà quên đi bản thân mình có võ công, muốn tránh một trảo này không có gì là khó. Hait lặn một vòng tránh ra rồi nhảy ùm xuống hồ, Thiên Hà cũng không để gì buông tha cho sự thật ngay trước mắt nên nhảy xuống theo.

Xuống nước rồi Hà lão đại mới nhận ra mình rất ngu ngốc, võ công cao cường không sử dụng trên bờ, xuống nước rồi giống hệt con gián bị nhúng nước, trở nên vô dụng. Hait đành dựa vào công phu bế khí mà miễn cưỡng chống đỡ.

Ngược lại Thiên Hà thì khác, chàng vẫn ung dung như đang ở trên bờ, nhanh chóng bắt được Hà lão đại. Tránh cho Hà lão đại phản kháng, chàng không nhiều lời trực tiếp hôn hait. Đến khi cảm giác Hà lão đại sắp hết đường khí mới ôm hait quay lại thuyền.

Lúc này hai người toàn thân ướt sũng, ngồi ở trên thuyền, Hà lão đại hôn hait mắng

- Tiêu Thiên Hà... huynh... huynh... cầm thú...

Thiên Hà khẽ nhếch mép

- A, ta sẽ cho huynh xem như thế nào là cầm thú...

Trảo kinh lại chớp tới, lúc này Hà lão đại không còn sức kháng cự, một trảo tạt thẳng, đem y phục Hà lão đại kéo rách. Trước ngực mát lạnh, khiến Hà lão đại đen mặt, vội lấy tay che lại, nhưng không còn kịp, y phục vừa hé mở đã lộ ra bên trong, no đủ, trắng hồng khiến người ta trào máu mũi.

- Huynh... là khi dễ ta.

- Vân nhi nàng đừng trách ta, trách nàng đã đem ta xoay vòng vòng biết bao khổ sở. Ta chỉ là giáo huấn nàng một chút mà thôi.

Tuyết Vân lúc này mới chịu thừa nhận thân phận, cúi đầu nói nhỏ

- Huynh nhận ra ta?

- Nếu không nàng nghĩ ta đói khát tới mức ăn quàng, gặp ai cũng hôn hử?

Nhìn bộ dáng nàng ướt sũng, quần áo nhếch nhác Thiên Hà không đành lòng nói

- Nàng thay y phục trước đi rồi nói tiếp.

Tuyết Vân gật đầu

- Huynh cũng vậy

Tuyết Vân lấy ở trong bọc ra một bộ đồ còn thơm mùi nắng đưa cho chàng.

Thiên Hà nhận lấy đồ từ tay Tuyết Vân rồi thông dong cởi áo ra. Tuyết Vân liếc thấy năm dấu tay nàng đã để lại sẹo trên ngực chàng thì tủm tỉm cười, quay đi chỗ khác.

- Huynh quay đi, không được nhìn trộm ta.

- Ta muốn thì nhìn công khai chứ không nhìn trộm, nàng yên tâm đi.

Tuyết Vân không ngờ Thiên Hà cũng có lúc vô lại như vậy.

Không biết vô tình hay hữu ý mà Tuyết Vân đưa cho Thiên Hà một chiếc áo trắng trong khi nàng mặc áo đen. Màu sắc đại diện cho hai thế lực trong giang hồ.

Tuyết Vân cười cười:

- Hà hà, chúng ta bây giờ là Hắc Bạch Song Hiệp cùng đi đối đầu với Vạn độc tà nhân chứ hả?

Thiên Hà gật đầu:

- Tất nhiên là phải đi, nhưng chưa đến lúc. Nàng đừng nghĩ là có thể trốn tránh.

Tuyết Vân cúi đầu ngồi vãn về vạt áo

- Ta đã tạ lỗi rồi, huynh còn trách ta sao?

Thiên Hà lạnh giọng, một hơi trách cứ

- Nàng có biết lúc nàng mất tích ta đã rất lo lắng cho nàng? Ta tìm nàng biết bao khổ sở? Lại còn ngày ngày phải đối diện với khuôn mặt giống hệt nàng, giả vờ ân ái ái, khiến ta ghen khuất. Còn nàng thì ung dung đi làm Minh chủ hắc đạo của nàng. Nàng có chút lương tâm không?

- Ta là thân bất do kì. Ngày đó ta thật sự bị bắt đi. Là sư phụ Tam Tú Thiên Sơn mang ta đi. Ta cũng không có sung sướng như huynh nghĩ đâu. Ngày ngày bị ép luyện công tới kiệt quệ. Tới lúc nghe tin Hắc đạo tụ hội ở Phở Đà Sơn ta mới được thả xuất cốc.

Dương Tuyết Vân nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó tại nhà Trương Thiếu Vũ, nàng gặp một toán người áo đen, bị bọn chúng bắt đi. Dọc đường lại xuất hiện ba người áo đen bịt mặt, võ công ba người này cực cao lại vô cùng âm độc, ba người đó dễ dàng đoạt được nàng từ trong tay toán người kia. Bị người tranh nhau đoạt lấy, Tuyết Vân có chút âm thầm cười khổ xem ra giá trị của nàng không hề nhỏ.

Ba người áo đen không nói một lời, thân hình như làn khói đen một mạch mang nàng phi hành tới tận Thiên Sơn tuyết trắng mới ngừng lại.

Tuyết Vân lúc này không có nội công hộ thể bị khí lạnh tại Thiên Sơn cơ hồ đông cứng, mặt không một chút huyết sắc. Nàng mới vừa dạo quý môn quan một vòng nhất được nửa cái mạng quay về nay xem ra lại muốn mất nửa mạng a.

Nàng bị ba người áo đen dẫn đi tới đi lui trong tuyết trắng không biết bao lâu cuối cùng tới địa phương là một hang động cực u ám. Lúc này ba người áo đen mới lên tiếng nói chuyện:

- Nha đầu, trên giang hồ ngươi muốn đoạt được ngươi cũng không phải là ít a

Tuyết Vân ho một tràng rũ rượi, thân thể nàng lúc này cực kì hư nhược:

- khụ, khụ, khụ, các ngươi là muốn đoạt bảo tàng trên ngươi ta sao? Chỉ một câu: Không có. Tin hay không thì tùy.

Một người khác bật cười ha hả:

- Ha, ha, nha đầu ngươi cũng thật thẳng thắn.

- Nha đầu, xem ra trên ngươi quả không có bảo tàng gì, nếu có thì bản lĩnh đâu kém cõi tới vậy.

Người thứ ba âm lạnh nói:

- Lão đại nếu biết nàng ta không có bảo tàng trên ngươi sao còn cực khổ mang nàng ta tới đây a, cứ vứt trong rừng cho sói tuyết tha là được.

Người được gọi là lão đại cười cười nói:

- Cát công tới tận nơi xa xôi như vậy bắt nàng ta về cho sói tuyết ăn có phải quá tiện nghi cho bọn súc sinh ấy không a.

Lão nhị thấy vẻ mặt gian trá của lão đại thì âm dương quái khí khêu lão tam:

- Ấy lão tam, lẽ nào lão đại là muốn trực tiếp ăn thịt nàng ta.

Lão tam phi một cái khinh bỉ lão nhị:

- Lão đại chưa từng ăn thịt ngươi.

Lão nhị lại cho lão tam một cái nhìn khinh bỉ nói:

- Ăn thịt người? Ý ta là lão đại muốn ấy ấy ấy cơ...

Lão đại hoàn toàn đen mặt trước ý nghĩ kinh khủng của hai người huynh đệ, lão đây còn là xử nam, xử nam, xử nam có biết không hả?

Lão tam nghe lão nhị nói thì gật gù rồi lại lắc đầu:

- Rồi rắm, làm luôn tại chỗ được rồi còn bắt lão mang nàng ta về tận đây làm gì, quá lỗ vốn.

Lão nhị cười thô bỉ:

- Chắc lão đại ngượng ngùng a, là ngượng ngùng...

Lão nhị và lão tam ngơ ngác một câu ta một câu đầu là những chuyện kinh khủng khiến bất cứ nữ nhân nào nghe thấy cũng là khủng hoảng nhưng lão đại thấy Dương Tuyết Vân ngoài vẻ mặt tái nhợt do lạnh thì không có bất cứ biểu hiện nào, giống như người bị họ nói không phải là nàng.

Lão đại triều Tuyết Vân hỏi:

- Nha đầu, ngươi không sợ sao?

Tuyết Vân gật đầu nói:

- Sợ. Đương nhiên là sợ. Nhưng ta đánh không lại các ngươi, chạy cũng không được thế ta có thể làm gì đây a?

Lão tam không nhịn được khen:

- Lão đại, nha đầu này thật thú vị. Mặt nàng ta xấu như vậy, huynh muốn này kia thì tìm tiểu mỹ nhân khác đi, nha đầu này ta muốn thu làm đệ tử nha.

Lão đại là muốn nổi bão:

- Đây kia mụ nội nhà ngươi, cả dòng họ nhà ngươi này kia, lại muốn tranh đệ tử của ta sao?

Bấy giờ lão nhị và lão tam mới bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra lão đại muốn thu nhận đệ tử nên mới một phen tân khổ như vậy.

Lão đại cao hứng ra lệnh:

- Nha đầu, mau dập đầu bái sư.

Tuyết Vân lắc đầu nói:

- Ta đã có sư phụ. Lại nói ba người có bản lĩnh gì muốn ta bái sư chứ?

Lão đại cười ha hả nói:

- Bằng vào cái tên Tam Tử Thiên Sơn đủ chứ?

Tuyết Vân có chút ngây ngời, hóa ra ba người này chính là Tam Tử Thiên Sơn. Quách sư phụ của nàng từng lí giải qua cho nàng lai lịch các cao nhân trong võ lâm, lợi hại trong số đó phải kể tới Tam Tử Thiên Sơn đây.

Nàng có cơ duyên xảo ngộ họ quả là chuyện tốt hiếm gặp. Nhưng mà Tam Tử Thiên Sơn tu luyện âm công, võ công lộ số khá âm độc, nàng sao có thể làm đệ tử họ chứ? Tình tình Tam Tử cũng khá thất thường nếu như chọc họ mất hứng thì khó bảo toàn tánh mạng, cũng không biết chết khó coi cỡ nào. Nàng hoàn toàn rồi rắm, nhận hay không nhận sư phụ?

Tam tử thấy nàng do dự thì có chút nóng nảy, âm công bộc phát từng trận từng trận hàn khí khiến nàng lạnh run.

- Tại sao lại là ta? Ta bây giờ mất hết nội công, kinh mạch tắc nghẽn, chẳng khác nào phế nhân, ta sẽ khiến ba vị thất vọng, thỉnh tìm cao đồ khác nha.

Đại tử bật cười ha hả:

- Đó chính là lý do ta vừa gặp được ngươi đã muốn thu lưu làm đệ tử. Người thường kinh mạch thông suốt vô thừa nhận được nội lực của ta, còn ngươi thì khác hoàn toàn phù hợp luyện âm công.

- Ta không muốn luyện âm công, không muốn thành đại ma đầu.

Tuyết Vân cực lực phản kháng.

Lão đại vẫn ra sức thuyết phục, đây là lão đã cực kì ần nhẫn, trăm năm mới gặp được một người có tố chất tốt thu làm đệ tử, không thể nổi nóng một chường bốp nát được a, nhẫn a.

- Ai nói với nha đầu người là luyện âm công sẽ thành đại ma đầu. Cùng lắm là nửa chính nửa tà như bọn ta thôi mà.

Lão nhị cũng góp thêm vào:

- Phải phải, tà không tốt, chính cũng không tốt, như bọn ta mới tốt.

Lão tam gắt gù:

- Lão đại phải chia phần cho bọn ta a, tư chất tốt như vậy biết đi đâu mà tìm đây.

- Phải, phải lão đại, suốt bao nhiêu năm qua những kẻ chúng ta tuyển chọn được đều thành xương khô tại Tuyết Sơn này rồi, ta nhớ không lầm thì không một trăm cũng tới chín mươi chín người a. Rốt cuộc vẫn chưa có kẻ nào thừa nhận được âm công của bọn ta. Nha đầu, hy vọng người là ngoại lệ.

- Lão đại ba chúng ta cùng lên một lần, nếu nàng ta chịu được thì từ nay sẽ thành cao thủ tuyệt luân, còn không thì thành xương khô như những kẻ khác.

Rồi không đợi Tuyết Vân đồng ý, Tam Tú Thiên Sơn đã ra tay, ba đạo nội lực từ ba hướng ào ào rót vào trong kì kinh bát mạch của nàng. Tuyết Vân lúc này cực kì thống khổ, âm công lạnh buốt chảy trong thân thể nàng, hội tại đan điền, kinh mạch muốn khai giải thông suốt khiến nàng chịu đau đớn tới toàn thân vận vẹo.

Lão đại vội tắc cho nàng một viên thuốc, Tuyết Vân cảm giác mát lạnh tại yết hầu, đau đớn dần tiêu tan một ít. Nhưng không phải hoàn toàn kết thúc, quá trình thừa nhận nội công của Tam tú trải qua mấy canh giờ, Tuyết Vân tưởng chừng đau đớn tới phát điên lên, nhưng nàng không dám động đậy, giây phút này nếu nàng dám nhích động thì một là tẩu hỏa nhập ma, hai là chết. Gân xanh trên trán giật liên tục, những vết sẹo trên mặt vận vẹo nhìn cực kì khủng bố, Tuyết Vân lúc này mặc kệ hết thảy, bảo toàn sinh mệnh mới là quan trọng.

Rất lâu, rất lâu sau, nàng cảm giác thời gian thật chậm trôi qua, cuối cùng tam Tú Thiên Sơn cũng thu hồi tay, Tuyết Vân té ngã trên đất, lúc này nàng không thấy lạnh nữa, giá lạnh từ tuyết sao có thể so với cái lạnh của âm công trong cơ thể nàng.

Lão đại xoa xoa mồ hôi trán, phi thường vừa ý mà gật đầu:

- Còn không chết, khá lắm, khá lắm, không uống một phen tâm huyết của ta.

Lão nhị cũng hồ hởi:

- Bất bậy bất bạ vậy mà lại được một kẻ có thể thừa nhận được âm công của bọn ta, nha đầu này quả không tồi.

- Nha đầu, trong người người chứa toàn bộ công lực cả đời của ba chúng ta, tùy tiện ra giang hồ đã không có đối thủ. Tuy nhiên đó chỉ là bắt đầu mà thôi, muốn sử dụng âm công mà không tẩu hỏa nhập ma, không bị âm công điều khiển còn xem vào bản lĩnh của người.

Như vậy Tuyết Vân u u mê mê mà trở thành đệ tử của Tam Tú Thiên Sơn. Nàng ở tại Thiên Sơn ngây ngốc tu luyện theo sự chỉ dẫn của ba vị sư phụ. Sau khi truyền hết nội lực cho nàng cũng như võ công tuyệt học một đời, Tam Tú giao cho nàng vận mệnh bảo toàn võ lâm rồi rút lui quy ẩn, lệnh cho nàng thả truyền tin tức đã quy tiên ra giang hồ.

Sau khi nàng rời Thiên Sơn, lập tức liên hệ cùng Hạ Vũ và Võ Bích Phương, cùng hai người tiếp tục dùng danh nghĩa của Tam Tú Thiên Sơn giành lấy chức Minh chủ Hắc đạo, mọi chuyện về sau thì Thiên Hà đều biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Thiên Hà nghe nàng kể xong thì trong lòng trút được một gánh nặng, thật may mắn, thiếu chút nữa thôi chàng đã không thể gặp lại được nàng.

- Tại sao lúc gặp lại nàng không giải thích tránh hiểu lầm?

Nhắc lại lần gặp đầu mà Tuyết Vân đen mặt chất vấn:

- Ta có cơ hội để nói sao? Huynh vì bảo vệ mỹ nhân của huynh mà tặng ta một chưởng khiến ta nội thương nghiêm trọng đây này.

- Còn nàng cũng đâu kém. Tặng ta mấy vết sẹo trên ngực... Vân Nhi, giấm của nàng chua quá...

Tuyết Vân xấu hổ phụng phịu

- Ta.. làm gì có chứ...

Thiên Hà lúc này mới nguôi giận, bật cười

- Cũng nhờ nàng ghen mà ta mới nhận ra nàng. Ánh mắt nàng nhìn ta lúc đó như muốn đâm ta mười mấy nhát...

- Sao ta lại ghen chứ? Huynh bớt hoang tưởng đi.

- Vân nhi, những lời ta nói ngày đó tại Hắc Long hội vốn là thật lòng. Tuy đó không phải là nàng, nhưng ta biết sẽ có ngày tìm được nàng, ta không muốn lúc đó khiến nàng khó xử nên muốn mượn kẻ giả mạo kia làm bia chắn cho nàng. Còn nàng thì sao? Nàng đối với ta có chút tình cảm nào không?

Tuyết Vân nghe Thiên Hà nói thế cảm thấy thật ngọt ngào, nàng cũng là thích chàng, muốn mỗi ngày được ở cạnh chàng nhưng tạo hóa trêu ngươi, khiến họ trải qua nhiều lần chia ly, sinh tử. Giờ đã gặp lại nhưng ngày mai còn một trận chiến đang chờ, không biết sống chết ra sao. Nếu chàng đã thổ lộ chân thành như thế, nàng cũng không ngại nói thật.

- Sau này khi giang hồ đã được bình yên, chàng có nguyện cùng ta quy ẩn giang hồ, sống cuộc sống tiêu dao không?

- Một lời đã định!

Thiên Hà vươn tay ôm nàng vào lòng. Không cần biết sau này ra sao, hiện tại cứ hảo hảo tận hưởng hết những giây phút này.

- Vân nhi, cuộc chiến ngày mai nàng đừng tham gia, có được không?

- Không được, một mình chàng không thể đấu lại Trương Thiếu Vũ...

- Nhưng ta không muốn nàng gặp nguy hiểm, hai ta mới gặp lại nhau, còn nhiều điều chưa nói, nhiều việc chưa làm...

Tuyết Vân sinh khí mắng

- Chàng có nghĩ cho ta? Chàng chết rồi thì ta sống có ý nghĩa gì nữa? Chúng ta phải nắm tay nhau cùng sinh cùng tử.

- Được.

Tuyết Vân vui mừng rúc vào trong ngực Thiên Hà, cười ngọt ngào

- Thiên Hà...

Còn chưa nói hết câu, Thiên Hà đã ôm lấy nàng hôn thật cuồng nhiệt, nuốt hết những lời nàng muốn nói. Tuyết Vân đã xác định tình cảm với chàng nên thoải mái đáp ứng, môi hồng hé mở...

Nhận thấy nàng hưởng ứng Thiên Hà vô cùng vui sướng, môi lưỡi quện một chỗ dây dưa liếm mát, tìm kiếm sự ngọt ngào của nàng. Tay chàng tham lam tiến vào trong y phục của nàng, đốt ngọn lửa nóng. Bàn tay nóng bỏng chạm vào da thịt mềm mại khiến cho nàng run rẩy.

Thiên Hà môi khô, lưỡi nóng, thân thể có chút biến hóa như đang gào thét muốn nàng, nhanh chóng có được nàng.

Tuyết Vân là lần đầu tiên đối diện với tình cảnh này, mặc cho tay chàng tự do khám phá trên cơ thể nàng. Đầu óc nàng đã bị nộ hỏa cuồng nhiệt của chàng làm cho mụ mị, nhưng khi phát hiện ra chút biến hóa của Thiên Hà, thì bị dọa sợ mà thanh tỉnh.

“Ngô” Phát hiện ra nàng phản kháng, Thiên Hà tiếc nuối kiềm chế dục vọng của bản thân. Vội buông nàng ra

- Ta xin lỗi, là ta không thể kiềm chế...

Khuôn mặt Tuyết Vân qua một phen kích thích mà ửng đỏ, đôi mắt mờ mờ ngập nước, môi hồng chịu sự giày vò của chàng mà sưng đỏ, chọc cho người ta phải thương tiếc.

Thiên Hà nuốt một ngụm khí, âm thầm vận công điều tức. Lúc này chàng chỉ muốn nổ tung. “Tiểu yêu tinh hại người này”

Tuyết Vân cắn cắn môi úy khuất nói:

- Ta... chàng... chúng ta đang ở trên thuyền... nếu có người nào nhìn thấy... sao mà ra ngoài gặp người được nữa.

Thiên Hà nghe vậy bật cười. Hóa ra không phải nàng không muốn chàng mà là sợ có người bắt gặp. Đêm hôm canh ba ở nơi vắng vẻ này ngoài hai người ra thì còn ai có tâm tình mà ra đây dạo mát chứ.

- Tuyết Vân nàng đáng yêu như vậy sao ta có thể kiềm chế không đem nàng ăn vào trong bụng đây...

Tuyết Vân xấu hổ nói

- Nào có, mặt ta rất xấu xí a... Bây giờ ta đem mặt nạ này tháo xuống coi có dọa chết chàng không.
- Nàng tháo nhanh đi. Khuôn mặt này ta nhìn không thuận mắt chút nào. Khiến ta có cảm giác đang cưỡng hôn một nam nhân a.
- Chàng đừng hối hận đó...

Tuyết Vân đưa tay tháo xuống tấm mặt nạ da người, khuôn mặt nàng dưới ánh trăng sáng bừng chọc người phải đui mù.

Khuôn mặt trắng nõn, mịn màng, không có vết tích của bất cứ vết sẹo nào. Mắt to tròn ngập nước, hàng mi như hai cánh bướm cong cong, mũi cao, môi mọng, ba ngàn tóc đen xòa tung ôm lấy thân hình lung linh của nàng. Dù lúc này nàng mặc nam trang nhưng không che dấu hết được đường cong mỹ miều.

Thiên Hà đưa tay vuốt ve má nàng

- Những vết sẹo đâu rồi?
- Là thần y muốn đền bù cho việc làm ta mất hết công lực, nên đã chữa lành khuôn mặt cho ta. Có phải rất xấu xí?
- Xấu đẹp không quan trọng, ta chính là yêu con người của nàng. Nhưng vừa rồi khuôn mặt nàng dọa ta kinh hi không hề nhẹ. Nàng nói xem phải đền bù thế nào đây?

Tuyết Vân bật cười khúc khích, ngọc thủ chọc chọc trước ngực chàng

- Thiên Hà, huynh bớt vô sỉ đi có được không hả?

Hành động này của nàng chẳng khác nào đem đầu tưới vào củi khô đang hùng hực cháy. Thiên Hà một phen kéo nàng đè xuống, hôn lên cái cổ trắng ngần, rồi lướt xuống xương quai xanh tinh xảo

- Chúng ta tiếp tục công việc còn dang dở...

Thiên Hà hận không thể ngay lập tức tại nơi này muốn nàng, nhưng đây là lần đầu tiên của nàng, không thể qua loa được. Chàng cúi xuống nói khẽ bên tai nàng

- Vân Nhi theo ta tới một nơi.

Tuyết Vân gật đầu, vòng tay ôm chặt cổ chàng. Thiên Hà vận khinh công lướt đi trong đêm tối. Không bao lâu thì mang nàng tới một gian nhà nhỏ trong rừng trúc.

Thấy Tuyết Vân tỏ vẻ ngạc nhiên, Thiên Hà vội giải đáp

- Nơi này là nhà của ta. Trước đây ta thường ở tại nơi này một mình, trong Hắc Long hội không mấy người biết tới.

Tuyết Vân đỏ mặt gật đầu, không ai biết thì càng tốt tránh cho chuyện xấu lộ ra rất mất mặt.

Căn nhà này lâu nay Thiên Hà không ở nhưng bên trong sạch sẽ không một hạt bụi, liếc nhìn qua chàng đã hiểu nhất định là Tiêu Ngọc lúc chàng rời đi vẫn ngày ngày tới đây lau dọn. Mảnh chân tình này của nàng kiếp này Thiên Hà không cách nào hồi báo.

Thiên Hà mang Tuyết Vân vào phòng, gấp gấp đặt nàng xuống giường. Chàng không thể chờ thêm được nữa, đẩy nàng nằm xuống giường.

Môi lưỡi dây dưa xâm nhập thẳng vào miệng nàng công thành đoạt đất, không giống nụ hôn bá đạo lúc trên thuyền mà hết như muốn nuốt lấy nàng, mạnh mẽ cuồng nhiệt mà mang theo dục tính nồng đậm.

Không kịp để Tuyết Vân kịp thích ứng, Thiên Hà không chờ được nữa, xé toang y phục Tuyết Vân. Thân hình trắng nõn, thuần khiết lập tức hiện rõ trước mắt, tóc đen huyền như thác nước trải rộng càng làm nổi bật thân hình nàng, chọc cho người nhìn muốn đui mù.

Thiên Hà nuốt nước bọt, phần thân trên cứng lại, hai tay đặt lên y phục của mình, dùng sức xé rách. Tiếng vải vóc bị xé rách, quanh quẩn trong gian phòng vắng lặng.

Tuyết Vân lúc trên thuyền có liếc qua thân trên của chàng nhưng chưa có nhìn tường tận như thế, thật khiến người ta mặt đỏ, tim đập dồn dập mà. Nàng xấu hổ đưa tay che mặt, khuôn mặt trở nên đỏ ửng.

Thiên Hà thấy vậy cầm tay Tuyết Vân kéo ra, đặt cả hai tay lên đỉnh đầu khiến nàng không thể nhúc nhích, khàn khàn giọng nói

- Mở mắt ra, nhìn ta!

Giọng nói tràn ngập sự bá đạo, buộc nàng phải nghe theo.

Tuyết Vân mặt đỏ bừng mở mắt ra, nhìn Thiên Hà không một mảnh vải giống nàng, đang ở trên người nàng. Cảm giác thân hình rắn chắc kia đang dán chặt lên người mình, nhiệt độ cơ thể nóng bừng từng đợt truyền tới, khiến khuôn mặt nàng càng thêm đỏ, tim đập điên cuồng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Ta chờ ngày này lâu lắm rồi!

Thiên Hà cúi đầu, mạnh mẽ hôn lên tấm thân trắng ngần kia, nhanh chóng để lại thật nhiều ấn ký trên người nàng.

Tuyết Vân nhẹ nhàng vươn tay ôm cổ Thiên Hà, hoàn toàn giao bản thân mình cho chàng.

Tiếng rên rỉ khe khẽ, tiếng thở dốc trầm thấp, chiếc giường trúc nhẹ nhàng run run phát ra tiếng kêu kẽo kẹt. Vầng trăng ngoài kia vội vàng trốn vào trong mây, thẹn thùng che giấu khuôn mặt đầy e thẹn.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc vầng trăng cũng chầm chậm hé ra, xuất hiện sau tầng mây mỏng. Đêm đã khuya, trăng sáng bàng bạc, không khí tràn ngập mùi thanh nhã của trúc.

Trong phòng, Thiên Hà chậm rãi lùi ra khỏi người Tuyết Vân, nhìn nàng nằm trên giường, toàn thân phủ kín dấu hôn khiến chàng thật hài lòng, nàng đã hoàn toàn thuộc về chàng, chỉ một mình chàng.

Tuyết Vân thờ hồn hển không ngừng, toàn thân đau nhức không thể cử động nổi, mồ hôi rịn ra vương trên thân thể hồng mịn. Thiên Hà lại cúi xuống hôn thật mạnh lên môi nàng. Tuyết Vân dường như không còn chút sức lực nào đáp lại, để mặc cho Thiên Hà hôn.

Sau khi hôn xong, Thiên Hà thỏa mãn ôm nàng đi tới ôn tuyền phía sau nhà. Ôn tuyền này chàng mất khá nhiều sức lực dẫn nước về từ một suối nước nóng trong núi.

Hơi nước bốc lên nghi ngút. Ngâm mình trong làn nước ấm, Tuyết Vân không tự chủ phát ra tiếng ngâm thoải mái “Ưm”. Thân thể đau nhức được nước ấm vỗ về mà dịu bớt.

Thiên Hà ôm Tuyết Vân, nhẹ nhàng lau mồ hôi khắp người nàng. Ngón tay trên cổ lần tìm xuống, lướt theo những đường cong trên cơ thể, tiến vào nơi tư mật của nàng. Tuyết Vân vốn không còn chút sức lực, đang dựa sát vào người chàng, lúc này bị cử động của chàng làm run lên, khuôn mặt đỏ bừng, hai chân khép chặt lại, đẩy tay Thiên Hà ra

- Chàng đừng...

Thiên Hà hôn khẽ lên mặt nàng, làm bộ nghiêm trang hỏi

- Ta làm sao?

Hơi nước bốc lên nghi ngút làm cho gò má Tuyết Vân thêm đỏ, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần càng thêm kiều diễm ướt át, thân hình vừa trải qua cơn hoan ái như đóa hoa nở rộ, lung linh trong làn nước mờ mờ.

Thiên Hà chợt cảm thấy có luồng khí nóng công lên tận óc, thân thể lập tức lại có phản ứng. Tuyết Vân vốn ngồi trong lòng Thiên Hà, hai người dựa sát vào nhau nên nhanh chóng nhận ra thay đổi trong cơ thể chàng. Nàng vội giãy ra muốn thoát khỏi chàng.

Thiên Hà không để cho nàng đạt được mục đích, vội ôm chặt nàng lại, áp lên thắt lưng nàng từ phía sau, dùng sức nâng người nàng lên, vật nóng bỏng như lửa kia lại tiến vào cơ thể nàng một lần nữa...

Tuyết Vân bị kích thích giữa đầu ra sau than khẽ, thân hình yếu đuối dựa vào người Thiên Hà. Thiên Hà ôm chặt lấy thắt lưng của nàng, mạnh mẽ lướt động, môi hôn lên gáy nàng, lướt theo vành tai liếm nhẹ rồi khàn giọng nói

- Vân nhi, nàng là của ta. Nhanh! Gọi tên ta...

- Thiên Hà... Thiên Hà...

Tiếng rên rỉ không kiềm chế được của nàng truyền ra đang gọi tên chàng cùng tiếng bị bạch phát ra từ ôn tuyền hòa quyện vào nhau khiến cho Thiên Hà vô cùng kích động. Trong ôn tuyền hai thân hình dựa sát vào nhau cùng nhau tới đỉnh Vu Sơn.

Đêm nay quả nhiên là một đêm trăng tròn tuyệt đẹp a!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Việc Thiên Hà ra ngoài suốt đêm không về khiến cho mọi người nhốn nháo, toán loạn.

Tiêu Ân Tuấn đã sai người tìm kiếm suốt đêm nhưng không có chút manh mối nào. Họ lo lắng chàng đã đụng độ cường địch.

Về mặt ai cũng bơ phờ mệt mỏi sau một đêm mất ngủ, nhưng khi vừa nhìn thấy Thiên Hà ung dung trở về hoàn toàn lành lặn, bên cạnh chàng còn có thêm một người nữa thì bao nhiêu mệt nhọc tiêu tan hết.

Thiên Hà không nói gì, lẳng lặng dẫn Hà lão đại vào hậu viện. Mọi người ngơ ngác nhìn theo. Tiêu Ân Tuấn vội chạy theo chàng nhưng Thiên Hà nhẹ nhàng ngăn lại:

- Đại ca, đệ có chuyện riêng cần giải quyết. Huynh dặn mọi người dù có chuyện gì cũng không được ra sau hậu viện.

Tiêu Ân Tuấn phải khó khăn lắm mới gật đầu đồng ý. Thái độ kì lạ của Thiên Hà khiến y không sao hiểu được.

Thiên Hà đi thẳng tới phòng Trương Thiếu Vũ, lúc này gã đang chăm chú đọc sách, thái độ vô cùng bình thản. Thấy chàng tới, hắn đặt cuốn sách xuống nở một nụ cười nói:

- Tiêu huynh đã về rồi sao? Đêm qua huynh bỗng dưng mất tích báo hại ta bị Tiêu phu nhân lôi đi tìm huynh...

Thiên Hà cười nhạt, lạnh lùng đáp:

- Vậy sao?

Thiếu Vũ thấy thái độ lạnh nhạt của chàng, nụ cười động cứng trên môi hắn. Hắn liếc nhìn chàng, bất chợt thấy Hà lão đại đứng sau lưng chàng thì ngạc nhiên hỏi:

- Huynh có bằng hữu đi theo sao? Mời vào trong này cùng thưởng trà!

Hà lão đại không đợi mời tới lần thứ hai, lững thững bước vào, cũng chẳng đợi mời, ngồi ngay xuống ghế, tự tay rót trà cho mình.

- Hai người cũng ngồi đi chứ.

Hắn nói, y như hắn là chủ ở đây chứ không phải là Trương Thiếu Vũ. Thiên Hà cũng phải ngậm phục thái độ bình thản của hắn.

Trương Thiếu Vũ thì bình sinh chưa gặp hạng người nào như hắn nên đành miễn cưỡng để cho hắn làm chủ, còn mình thì biến thành vị khách bất đắc dĩ.

Còn trong lòng Hà lão đại, hắn nghĩ gì? Hắn tự biết mình có thêm một phần thắng. Với ba phần thắng nhỏ nhoi ấy, hắn bắt đầu cuộc đấu trí với con người mà bấy lâu nay cả giang hồ phải khiếp sợ, con người mà chính bản thân hắn cũng phải khâm phục về sự cơ trí.

Trương Thiếu Vũ thấy thần sắc hai người cổ quái thì trong lòng ngầm biết có chuyện không hay, nhưng không hề tỏ thái độ gì cả. Thiên Hà hết nhìn Hà lão đại rồi nhìn y, cuối cùng đành phải lên tiếng trước:

- Trương công tử biết người này chứ?

Trương Thiếu Vũ mỉm cười:

- Người này chắc là bằng hữu của huynh, hôm nay tại hạ được quen biết thật là hân hạnh vô cùng. Xin hỏi cao danh quý tánh của huynh đài?

Hà lão đại cười khẩy:

- Không dám! Tại hạ mới là người nên nói hai chữ “hân hạnh” đó. Trương công tử, thật may mắn cho tại hạ còn có dịp diện kiến công tử, nếu như hai ngày trước tại hạ chẳng may bỏ mạng thì đã chẳng có cuộc gặp gỡ hôm nay rồi.

Trương Thiếu Vũ gật mình nói:

- Hóa ra là huynh cùng với Tiêu huynh đã ác đấu với Minh Chủ Hắc Đạo sao? Chắc là huynh đã bị thương đâu đó nên Tiêu huynh mới dẫn huynh tới đây gặp tại hạ. Huynh cứ yên tâm, y thuật của tại hạ tuy làm trò cười cho thiên hạ nhưng nhất định sẽ dốc hết sức giúp huynh chữa khỏi thương thế.

- Ô, Trương công tử hiểu lầm rồi, tại hạ không hề giúp Tiêu huynh đối đầu với Minh Chủ Hắc Đạo... mà tại hạ đây tự hỏ thẹn khi tự giới thiệu, Minh Chủ Hắc Đạo chính là tại hạ. Hảo ý của công tử tại hạ xin ghi nhận, nhất định sau này sẽ có lúc nhờ tới y thuật xuất chúng của công tử, mà chắc không bao lâu nữa đâu. Không giấu gì công tử tại hạ và Tiêu huynh đang chuẩn bị đi gặp tên tiểu tử tự xưng là Vạn Độc Tà Nhân... Bất Nhân gì gì đó... Xem ra phen này mười mạng mất hết chín rồi, công tử xem nếu chúng tôi trúng phải một chiêu trong Phi Vân Kiếm Pháp của hân liệu có cơ hội nào cứu chữa không? Thú thực tại hạ mới được làm Minh Chủ Hắc Đạo chưa lâu, còn chưa muốn chết, vinh hoa phú quý còn chưa kịp hưởng thụ mà đã uống mạng rồi thì không đáng chút nào...

Thiên Hà suýt chút nữa thì phì cười. Đối mặt với tên ác nhân mà Hà lão đại còn hoạt kê như thế thì quả là đáng khâm phục.

Trong khi đó, Trương Thiếu Vũ chau mày quan sát Hà lão đại. Quả đúng như y đã nhận xét, Minh Chủ Hắc Đạo chỉ là kẻ mạo danh Tam Tú Thiên Sơn mà thôi. Nhưng nếu thế thì hẳn là nhân vật như thế nào đây, gần đây trong giang hồ đâu có mấy thiếu niên anh hùng xuất chúng đến như thế. Y bắt đầu thấy lo ngại và càng muốn nhanh chóng thủ tiêu nhân vật lợi hại này. Hắc Bạch Đạo bây giờ do hai kẻ muốn đối đầu với y làm chủ, y đang bị đẩy vào thế bất lợi. Mọi tính toán của y không hề có sai sót, nhưng đến phút cuối tự dừng lại mọc đầu ra một tên phá bình này.

- Trương công tử, công tử có nghe tại hạ nói không vậy?

Trương Thiếu Vũ giật mình, lắp liếm:

- Tại hạ vẫn đang nghe, Hà Minh Chủ có gì xin cứ dặn dò.

Hà lão đại xoa tay nói:

- Không dám, không dám. Sao tại hạ dám dặn dò công tử chứ, chỉ là có chút việc cần nhờ vả thôi.

- Minh Chủ cứ nói...

- A từ lâu tại hạ đã ngưỡng mộ oai danh của Thiếu Chủ Phi Ưng Giáo nhưng chưa có dịp diện kiến nay phải muối mặt đến nhờ Trương công tử, mong công tử có thể giúp tại hạ toại lòng.

Trương Thiếu Vũ biến sắc mặt hỏi:

- Tại hạ chỉ là một thầy lang bé nhỏ, không đáng gì tới chuyện giang hồ sao biết được Phi Ưng Giáo, Thiên Ưng Giáo gì, sao có thể giúp Hà Minh Chủ được. Xin thứ cho tại hạ đành bất lực thôi.

Hà lão đại bật cười:

- Trương công tử, ta không cần biết Thiên Ưng Giáo mà chỉ muốn biết về Phi Ưng Giáo thôi. Chúng ta không cần phải bóng gió xa xôi làm gì. Hôm nay ta tới đây hiển nhiên là đã biết hết mọi bí mật của công tử. Trương công tử còn đợi gì mà chưa lòi cái đuôi cáo của mình ra.

Trương Thiếu Vũ thản nhiên phe phẩy quạt nói:

- Nếu như nói phải lòi đuôi cáo thì Trương Thiếu Vũ ta đương nhiên là không thể làm rồi, ta không phải là cáo, mà là chim ưng đang đợi thời cơ đang rộng đôi cánh tung bay trên bầu trời.

Thiên Hà tức giận nói:

- Trương Thiếu Vũ, thật không ngờ ta lại có thể kết bạn với một kẻ sát nhân máu lạnh như ngươi. Ngươi hại chết nghĩa huynh ta, hôm nay ta buộc phải thực hiện lời thề ngày nào đó là lấy máu ngươi tể vong hồn Văn huynh.

- Ha ha ha, thiên hạ muốn lấy mạng tại hạ không phải là ít, tại hạ cũng đã giết không ít người. Giang hồ có quy củ của giang hồ, người trong giang hồ cũng có phương thức sống riêng. Văn Minh Thiên là người của Văn Gia Trang, tại hạ lại có mối thù không đội trời chung với họ nên tất nhiên phải giết sạch toàn trang. Tiểu huynh muốn vì hấn mà tìm tại hạ để báo thù thì tại hạ cũng đâu thể ngăn cản. Tại hạ đành phải dùng đồ máu để tránh đồ máu, giết người để người đừng giết mình. Tiểu huynh muốn nghĩ tại hạ là tên sát nhân máu lạnh, hay tên đại ma đầu cùng hung cực ác tại hạ cũng đành chịu thôi. Tại hạ chỉ hành sự hết sức mình để báo thù cho Phi Ưng Giáo còn dư luận thế nào thì mặc kệ, tại hạ không quan tâm.

Hà lão đại vỗ tay nói:

- Được, ngươi có chí hướng của ngươi, bọn ta có chí hướng của bọn ta. Hôm nay chúng ta quyết một trận thư hùng để bảo vệ chí hướng của mình. Nếu như bọn ta thua thì từ nay ngươi muốn trả thù, muốn tàn sát giang hồ bọn ta cũng không còn sức mà cản nữa. Nhưng nếu như ngươi thua, thì ngươi sẽ phải đền tội trước toàn thể võ lâm. Phi Ưng Giáo của ngươi từ nay vĩnh viễn rút chân khỏi võ lâm Trung Nguyên, không được tác oai tác quái nữa.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Việc Thiên Hà ra ngoài suốt đêm không về khiến cho mọi người nhốn nháo, toán loạn.

Tiêu Ân Tuấn đã sai người tìm kiếm suốt đêm nhưng không có chút manh mối nào. Họ lo lắng chàng đã đụng độ cường địch.

Về mặt ai cũng bơ phờ mệt mỏi sau một đêm mất ngủ, nhưng khi vừa nhìn thấy Thiên Hà ung dung trở về hoàn toàn lành lặn, bên cạnh chàng còn có thêm một người nữa thì bao nhiêu mệt nhọc tiêu tan hết.

Thiên Hà không nói gì, lẳng lặng dẫn Hà lão đại vào hậu viện. Mọi người ngơ ngác nhìn theo. Tiêu Ân Tuấn vội chạy theo chàng nhưng Thiên Hà nhẹ nhàng ngăn lại:

- Đại ca, đệ có chuyện riêng cần giải quyết. Huynh dặn mọi người dù có chuyện gì cũng không được ra sau hậu viện.

Tiêu Ân Tuấn phải khó khăn lắm mới gạt đầu đồng ý. Thái độ kì lạ của Thiên Hà khiến y không sao hiểu được.

Thiên Hà đi thẳng tới phòng Trương Thiếu Vũ, lúc này gã đang chăm chú đọc sách, thái độ vô cùng bình thản. Thấy chàng tới, hắn đặt cuốn sách xuống nở một nụ cười nói:

- Tiêu huynh đã về rồi sao? Đêm qua huynh bỗng dưng mất tích báo hại ta bị Tiêu phu nhân lôi đi tìm huynh. . .

Thiên Hà cười nhạt, lạnh lùng đáp:

- Vậy sao?

Thiếu Vũ thấy thái độ lạnh nhạt của chàng, nụ cười đọng cứng trên môi hắn. Hắn liếc nhìn chàng, bất chợt thấy Hà lão đại đứng sau lưng chàng thì ngạc nhiên hỏi:

- Huynh có bằng hữu đi theo sao? Mời vào trong này cùng thưởng trà!

Hà lão đại không đợi mời tới lần thứ hai, lững thững bước vào, cũng chẳng đợi mời, ngồi ngay xuống ghế, tự tay rót trà cho mình.

- Hai người cũng ngồi đi chứ.

Hắn nói, y như hắn là chủ ở đây chứ không phải là Trương Thiếu Vũ. Thiên Hà cũng phải ngầm phục thái độ bình thản của hắn.

Trương Thiếu Vũ thì bình sinh chưa gặp hạng người nào như hắn nên đành miễn cưỡng để cho hắn làm chủ, còn mình thì biến thành vị khách bất đắc dĩ.

Còn trong lòng Hà lão đại, hắn nghĩ gì? Hắn tự biết mình có thêm một phần thắng. Với ba phần thắng nhỏ nhoi ấy, hắn bắt đầu cuộc đấu trí với con người mà bấy lâu nay cả giang hồ phải khiếp sợ, con người mà chính bản thân hắn cũng phải khâm phục về sự cơ trí.

Trương Thiếu Vũ thấy thần sắc hai người cổ quái thì trong lòng ngầm biết có chuyện không hay, nhưng không hề tỏ thái độ gì cả. Thiên Hà hết nhìn Hà lão đại rồi nhìn y, cuối cùng đành phải lên tiếng trước:

- Trương công tử biết người này chứ?

Trương Thiếu Vũ mỉm cười:

- Người này chắc là bằng hữu của huynh, hôm nay tại hạ được quen biết thật là hân hạnh vô cùng. Xin hỏi cao danh quý tánh của huynh đài?

Hà lão đại cười khẩy:

- Không dám! Tại hạ mới là người nên nói hai chữ “hân hạnh” đó. Trương công tử, thật may mắn cho tại hạ còn có dịp diện kiến công tử, nếu như hai ngày trước tại hạ chẳng may bỏ mạng thì đã chẳng có cuộc gặp gỡ hôm nay rồi.

Trương Thiếu Vũ giật mình nói:

- Hóa ra là huynh cùng với Tiêu huynh đã ác đấu với Minh Chủ Hắc Đạo sao? Chắc là huynh đã bị thương đâu đó nên Tiêu huynh mới dẫn huynh tới đây gặp tại hạ. Huynh cứ yên tâm, y thuật của tại hạ tuy làm trò cười cho thiên hạ nhưng nhất định sẽ dốc hết sức giúp huynh chữa khỏi thương thế.

- Ô, Trương công tử hiểu lầm rồi, tại hạ không hề giúp Tiêu huynh đối đầu với Minh Chủ Hắc Đạo. . . mà tại hạ đây tự hồ thẹn khi tự giới thiệu, Minh Chủ Hắc Đạo chính là tại hạ. Hào ý của công tử tại hạ xin ghi nhận, nhất định sau này sẽ có lúc nhờ tới y thuật xuất chúng của công tử, mà chắc không bao lâu nữa đâu. Không giấu gì công tử tại hạ và Tiêu huynh đang chuẩn bị đi gặp tên tiểu tử tự xưng là Vạn Độc Tà Nhân. . . Bất Nhân gì gì đó. . . Xem ra phen này mười mạng mất hết chín rồi, công tử xem nếu chúng tôi trúng phải một chiêu trong Phi Vân Kiếm Pháp của hắn liệu có cơ hội nào cứu chữa không? Thú thực tại hạ mới được làm Minh Chủ Hắc Đạo chưa lâu, còn chưa muốn chết, vinh hoa phú quý còn chưa kịp hưởng thụ mà đã uống mạng rồi thì không đáng chút nào. . .

Thiên Hà suyt chút nữa thì phì cười. Đối mặt với tên ác nhân mà Hà lão đại còn hoạt kê như thế thì quả là đáng khâm phục.

Trong khi đó, Trương Thiếu Vũ chau mày quan sát Hà lão đại. Quả đúng như y đã nhận xét, Minh Chủ Hắc Đạo chỉ là kẻ mạo danh Tam Tú Thiên Sơn mà thôi. Nhưng nếu thế thì hắn là nhân vật như thế nào đây, gần đây trong giang hồ đâu có mấy thiếu niên anh hùng xuất chúng đến như thế. Y bắt đầu thấy lo ngại và càng muốn nhanh chóng thủ tiêu nhân vật lợi hại này. Hắc Bạch Đạo bây giờ do hai kẻ muốn đối đầu với y làm chủ, y đang bị đẩy vào thế bất lợi. Mọi tính toán của y không hề có sai sót, nhưng đến phút cuối tự dưng lại mọc đầu ra một tên phá bình này.

- Trương công tử, công tử có nghe tại hạ nói không vậy?

Trương Thiếu Vũ giật mình, lắp liếm:

- Tại hạ vẫn đang nghe, Hà Minh Chủ có gì xin cứ dặn dò.

Hà lão đại xoa tay nói:

- Không dám, không dám. Sao tại hạ dám dặn dò công tử chứ, chỉ là có chút việc cần nhờ vả thôi.

- Minh Chủ cứ nói...

- A từ lâu tại hạ đã ngưỡng mộ oai danh của Thiếu Chủ Phi Ứng Giáo nhưng chưa có dịp diện kiến nay phải muối mặt đến nhờ Trương công tử, mong công tử có thể giúp tại hạ toại lòng.

Trương Thiếu Vũ biến sắc mặt hỏi:

- Tại hạ chỉ là một thầy lang bé nhỏ, không đáng gì tới chuyện giang hồ sao biết được Phi Ứng Giáo, Thiên Ứng Giáo gì, sao có thể giúp Hà Minh Chủ được. Xin thứ cho tại hạ đành bất lực thôi.

Hà lão đại bật cười:

- Trương công tử, ta không cần biết Thiên Ứng Giáo mà chỉ muốn biết về Phi Ứng Giáo thôi. Chúng ta không cần phải bóng gió xa xôi làm gì. Hôm nay ta tới đây hiển nhiên là đã biết hết mọi bí mật của công tử. Trương công tử còn đợi gì mà chưa lòi cái đuôi cáo của mình ra.

Trương Thiếu Vũ thân nhiên phe phẩy quạt nói:

- Nếu như nói phải lòi đuôi cáo thì Trương Thiếu Vũ ta đương nhiên là không thể làm rồi, ta không phải là cáo, mà là chim ưng đang đợi thời cơ đang rộng đôi cánh tung bay trên bầu trời.

Thiên Hà tức giận nói:

- Trương Thiếu Vũ, thật không ngờ ta lại có thể kết bạn với một kẻ sát nhân máu lạnh như ngươi. Ngươi hại chết nghĩa huynh ta, hôm nay ta buộc phải thực hiện lời thề ngày nào đó là lấy máu ngươi tể vong hồn Văn huynh.

- Ha ha ha, thiên hạ muốn lấy mạng tại hạ không phải là ít, tại hạ cũng đã giết không ít người. Giang hồ có quy củ của giang hồ, người trong giang hồ cũng có phương thức sống riêng. Văn Minh Thiên là người của Văn Gia Trang, tại hạ lại có mối thù không đội trời chung với họ nên tất nhiên phải giết sạch toàn trang. Tiêu huynh muốn vì hân mà tìm tại hạ để báo thù thì tại hạ cũng đâu thể ngăn cản. Tại hạ đành phải dùng đồ máu để tránh đổ máu, giết người để người đừng ghét mình. Tiêu huynh muốn nghĩ tại hạ là tên sát nhân máu lạnh, hay tên đại ma đầu cùng hung cực ác tại hạ cũng đành chịu thôi. Tại hạ chỉ hành sự hết sức mình để báo thù cho Phi Ứng Giáo còn dư luận thế nào thì mặc kệ, tại hạ không quan tâm.

Hà lão đại vỗ tay nói:

- Được, ngươi có chí hướng của ngươi, bọn ta có chí hướng của bọn ta. Hôm nay chúng ta quyết một trận thư hùng để bảo vệ chí hướng của mình. Nếu như bọn ta thua thì từ nay ngươi muốn trả thù, muốn tàn sát giang hồ bọn ta cũng không còn sức mà cản nữa. Nhưng nếu như ngươi thua, thì ngươi sẽ phải đền tội trước toàn thể võ lâm. Phi Ứng Giáo của ngươi từ nay vĩnh viễn rút chân khỏi võ lâm Trung Nguyên, không được tác oai tác quái nữa.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

Trương Thiếu Vũ bật cười nho nhỏ nói:

- Tại sao ta phải nghe theo lời các hạ. Không cần phải mất thời gian với hai người, nay mai cũng sẽ có lúc Phi Ứng Giáo ta hỏi xin hai vị cái mạng thôi. Hai vị cần gì phải gấp gáp.

Thiên Hà hừ một tiếng nói:

- Ngươi tưởng bây giờ ngươi còn có thể ung dung ngồi trong bóng tối sai khiến thuộc hạ gây mâu thuẫn khiến giang hồ tự tàn sát lẫn nhau làm ngư ông đắc lợi nữa sao. Hai mươi năm trước toàn thể võ lâm có thể đứng ra tiêu diệt Phi Ứng Giáo ngươi thì hai mươi năm sau sao có thể tránh khỏi kết cục tương tự. Đó là bọn ta muốn lưu lại cho hậu nhân các ngươi một con đường sống đó thôi, nhận hay không là tùy ngươi.

Trương Thiếu Vũ cười nhạt:

- Ta vốn dùng mỗi câu cá chép nhưng không ngờ dưới sông lại có thêm một con cá kình, quả là không dễ xoi như ta tưởng. Thế lực của Phi Ứng Giáo ta ngày càng lớn mạnh, xưng bá võ lâm là chuyện không thể tránh khỏi, ta khuyên hai người tốt nhất nên quy thuận giáo ta ta sẽ tha cho một con đường sống. Còn nữa Tiêu Thiên Hà sau này khi ta làm Minh Chủ Võ Lâm, Hắc Long Hội ta sẽ giao cho ngươi, Hà lão đại ngươi có thể làm quân sư cho ta. Minh Chủ ta hứa sẽ không bạc đãi hai người đâu.

Thiên Hà lắc đầu:

- Chuyện hôm nay ngươi không thể lùi, bọn ta cũng không thể lùi, vậy chúng ta hãy dùng võ công quyết định đi thôi.

Trương Thiếu Vũ trầm ngâm suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nói:

- Được cứ như vậy đi. Vậy thì hai người cùng lên cả đi, chúng ta tỷ thí một trận. Nếu ta thua ta sẽ lập tức tự sát, Phi Ứng Giáo từ nay rút chân khỏi giang hồ. Còn nếu như ta thắng thì Võ Lâm Minh Chủ sẽ do ta nắm giữ.

Hà lão đại lạnh lùng đáp:

- Thế thì ngươi nên chuẩn bị chịu chết đi là vừa.

Trương Thiếu Vũ cười khế một cái, thân hình pháp phới bay ra khỏi cửa, đáp xuống cách ngôi nhà chừng ba bốn trượng. Hà lão đại và Thiên Hà nổi tiếp theo hẳn.

Trương Thiếu Vũ cười khanh khách mấy tiếng, đoạn nói:

- Tiêu huynh, Hà huynh, hiệp đầu Trương Thiếu Vũ ta không tự lượng sức, xin dừng tay không tiếp đón hai người, không binh khí, không độc dược.

Tiêu Thiên Hà và Hà lão đại biết võ công của Trương Thiếu Vũ lợi hại, hơn nữa chuyện quyết đấu hôm nay ảnh hưởng tới cả võ lâm nên quyết không khoan nhượng. Hà lão đại rút thanh kiếm cầm trên tay, Thiên Hà lấy trong bọc ra cây kim phiến.

- Bắt đầu đi.

Thanh kiếm trong tay Hà lão đại rít gió đâm tới chiêu... , đường kiếm vừa kiêu hãnh, vừa hùng tráng. Cây kim phiến cũng cùng lúc nhẹ nhàng lướt tới.

Trương Thiếu Vũ cười ha hả, kinh lực bộc phát khiến y phục toàn thân căng phồng ra phong bế toàn thân, kiếm chiêu của Hà lão đại đâm vào kinh lực bị tán mất hoàn toàn. Trong khi đó chiêu thức của Thiên Hà không hề dừng mảnh, không hề bức người nhưng nhất kích tất sát. Cây kim phiến cứ nhắm vào yếu huyệt mà đâm tới, tạo thành một trận gió vàng ào ạt...

Trương Thiếu Vũ hú lên một tràng dài như quỷ khóc gọi hồn, dư ba của trận kim phong bị tiếng quỷ rống đánh bật đi. Chi phong của hắn phóng tới hai mắt Thiên Hà. Trong khoảng khắc, kim phiến lại xuy động, chiếc quạt đan xòe rộng kẹp chặt lấy hai ngón tay hắn. Hữu thủ của Thiên Hà phát ra khóa chặt lấy bàn tay còn lại của Thiếu Vũ, từ một trận tỷ đấu thân pháp trở thành một trận đấu nội lực. Đây chính là cơ hội cho Hà lão đại.

Thanh kiếm của Hà lão đại rung rung, mũi kiếm như rắc hoa đâm ba nhát về phía lưng bỏ trống của Thiếu Vũ. Lần này hắn không thể không chết.

Nhưng chỉ trong một sát na cây kim phiến vụt ra khỏi tay Thiên Hà, chi phong của Thiếu Vũ vẫn chưa hết đà, suýt qua cổ họng chàng để lại một vết máu đỏ. Thân hình hai người rời ra nhưng vừa rời ra bóng Thiên Hà liền biến mất. Bóng người ma mị của chàng không biết bằng cách nào đã bắt được cây quạt vàng, lướt nhẹ trong gió, song song phối hợp với kiếm pháp thâm sâu của Hà lão đại tiếp tục tấn công.

Trương Thiếu Vũ đưa song thủ đón đỡ kiếm thức của Hà lão đại, chỉ nghe lanh tanh mấy tiếng liên tiếp, hắn lại biến chiêu thành trào, nắm ngón tay cong cong vỗ lấy thanh kiếm. Hà lão đại gạt mình thu kiếm về, ngỡ rằng Trương Thiếu Vũ đã luyện thành một thân kim cương bất hoại có thể dùng tay không mà đỡ chiêu kiếm, bất giác thấy ón lạnh.

Thiên Hà hừ một tiếng tung mình lên không trung, chiếc kim phiến ra chiêu... một đạo kinh phong vút ra, cây quạt vàng xé gió xuyên thẳng tới yết hầu Trương Thiếu Vũ. Hắn định tránh né nhưng đồng thời Hàn Ngọc Giao Huyết Kiếm cũng lao tới. Trương Thiếu Vũ ngưng thần tiếp chiến, song thủ của hắn lần lượt hóa giải hết các thế công của địch thủ.

Hà lão đại thấy đối phương thân thủ bất phạm, trong lòng hào khí bùng bùng trỗi dậy, hú một tiếng kiếm ý liên miên bất tuyệt, toàn thân y như con lóc đen ngòm bám sát họ Trương. Trương Thiếu Vũ vừa đánh vừa lùi thân hình tà tà lướt trên mặt đất. Lâu lắm rồi hắn mới gặp phải đối thủ đáng gờm như vậy, bất giác cảm thấy vô cùng phấn khích.

Hà lão đại trong lòng thầm nghĩ “Trận này nhất định phải thắng, nhưng cũng không thể làm liên lụy tới Thiên Hà được. Võ công của đối phương cực cao, chỉ còn cách tấn công kịch liệt mới không chế được hắn. Vì võ lâm, lấy mạng ta đổi mạng hắn cũng không tiếc. Chỉ mong Thiên Hà sau này sẽ không oán hận ta”.

Hà lão đại trong lòng đã có chủ ý cùng Trương Thiếu Vũ lưỡng bại câu thương, lập tức huy động trường kiếm. Kiếm phong ào ạt chụp xuống đầu Trương Thiếu Vũ. Trương Thiếu Vũ thấy đối phương xuất chiêu thí mạng như thế thì cười nhẹ một tiếng, hữu chiêu nhu hòa, tiêu giải kiếm chiêu, tả chiêu biến thành quyền như thế hải triều đánh thẳng vào đối thủ. Hà lão đại cảm thấy trước ngực như bị một ngọn chùy ngàn cân giáng vào, miệng phun ra một búng máu tươi nhưng trường kiếm vẫn theo sát đối thủ không chịu rời.

Thiên Hà thấy Hà lão đại bị thương, lập tức gấp kim phiến lại, biến thành phản quan bút nhắm vào Trương Thiếu Vũ điểm tới, bút pháp vừa phong nhã vừa quái hiểm. Trương Thiếu Vũ thấy bút ý của chàng đánh vào đại huyệt sau gáy mình đành miễn cưỡng thu chiêu, lách mình tránh thoát.

- Hà huynh không sao chứ?

Hà lão đại xoa tay không đáp. Trương Thiếu Vũ âm trầm thốt:

- Hấn nội thương không nhẹ, nếu miễn cưỡng thì cũng chỉ duy trì được thêm sáu mươi chiêu nữa thôi. Hừ, ta cho các ngươi nữa canh giờ để khôi phục chân khí, rồi chúng ta tiếp tục tái đấu. Lần này ta sẽ không nhẹ tay nữa đâu. Tiểu Thiên Hà, ta quen ngươi chưa lâu nhưng vốn trong lòng đã coi ngươi là bạn, ta có thể tha chết cho ngươi nhưng còn tên Minh Chủ Hắc Đạo kia, hấn không ít lần phá hỏng đại sự của ta, ắt hấn hấn cũng biết không ít bí mật của ta. Biết bí mật của ta chỉ có một hạng người, đó là người chết...

Hà lão đại cười khan một tiếng, đứng thẳng người nói:

- Không cần đâu. Trong sáu mươi chiêu tới, ta sẽ hạ sát ngươi.

Trương Thiếu Vũ cười nhạt:

- Ngươi đã cứng đầu như vậy, ta cũng không miễn cưỡng. Hai người võ công không tệ, ta đành đem binh khí tiếp đón hai người vậy. Ta sẽ cho hai người thử nếm mùi Phi Vân Kiếm Pháp.

Hà lão đại chế giễu:

- Ta cứ tưởng Phi Ưng Giáo các ngươi có tài cán gì ghê gớm lắm chẳng qua cũng dựa vào võ công của người khác mà thủ thắng thôi. Phi Vân Kiếm Pháp vốn của nhà họ Vân cứ đầu phải của ngươi. Ta đang muốn lãnh giáo Phi Ưng Chưởng của ngươi đây.

- Thắng bại chỉ cần nói đến kết quả, không kể đến quá trình. Hôm nay dù ta thắng các ngươi bằng Phi Vân Kiếm Pháp đi chăng nữa thì cũng có ai để ý tới tiểu tiết đó chứ. Tiếc rằng Phi Ưng Chưởng đã bị thất truyền trong lúc hỗn loạn nếu không ta đã cho các ngươi được mở rộng tầm mắt rồi.

Hà lão đại biết Phi Vân Kiếm Pháp lợi hại, hai người quyết không phải là đối thủ nên cố ý nói khích để Trương Thiếu Vũ không dùng tới nhưng không ngờ hấn chẳng thèm quan tâm tới mấy lời khách bác đó. Đúng lúc đó có một bóng nhẹ nhàng tiến tới sau lưng Thiên Hà

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Người tới nhẹ giọng gọi

- Hà ca, Trương công tử mấy người đang làm gì vậy?

Thiên Hà thấy kẻ đến là người giả dạng Tuyết Vân, máu nóng trong người sôi lên quát:

- Ai là Hà ca của ngươi chứ?

Trương Thiếu Vũ nói:

- Bội Nhân, nàng làm gì ở đây? Không cần phải đóng kịch nữa, hấn đã biết hết rồi. Hai vị hãy làm quen đi, đây là nội tướng của tại hạ, nàng tên Quan Bội Nhân, là cung chủ Thiên Ma Cung.

Hà lão đại cười nhạt:

- Thật là khéo chọn, đại ma đầu và tiểu ma nữ... Xứng đôi, xứng đôi...

Chưa dứt lời một chương đã đánh thẳng vào hậu tâm Thiên Ma Cung Chủ. Quan Bội Nhân la "à" một tiếng, thân hình phiêu hốt nhẹ nhàng tránh khỏi chương đó, lướt tới đứng sánh vai cùng Trương Thiếu Vũ đưa tay lột tấm mặt nạ, cười khúc khích:

- Sao huynh lại gọi ta là tiểu ma nữ? Chẳng lẽ ta chưa xứng làm đại ma nữ sao?

Hà lão đại tức tối nói:

- Muốn làm đại ma nữ thì chờ tới kiếp sau đi.

Trương Thiếu Vũ mỉm cười nói:

- Nương tử nàng đứng sang một bên, ta còn có chuyện muốn nói với hai vị đây.
- Được chàng nói nhanh đi rồi mình đi khỏi đây.

Hà lão đại quát:

- Còn muốn đi sao? Sau khi ta giải quyết tướng công của ngươi xong sẽ tính sổ với ngươi.

Trương Thiếu Vũ lắc người một cái, trên tay đã xuất hiện thanh kim kiếm. Không biết hắn giấu thanh kiếm ấy ở đâu mà có thể lấy ra nhanh như thế, hai người Tiêu, Hà chỉ biết trở mặt ra nhìn.

Trương Thiếu Vũ hừ nhẹ một tiếng:

- Xem chiêu!

Bất thần nhắm Hà lão đại tung mình lao tới, một đạo kiếm quang màu vàng nhạt theo thân ảnh hắn phiêu hốt bay ra. Kiếm khí được chỉ phong của hắn dẫn động triển miên bất tuyệt như sợi tơ mảnh xoay tròn thành nhiều lớp bao vây lấy Hà lão đại.

Hà lão đại mấy lần thúc đẩy nội lực để phá vỡ nhu kinh của Hàn Mai Kim Kiếm nhưng không thành.

Bất chợt trước mắt Trương Thiếu Vũ có mấy tia hồng quang phát ra xuyên qua màn kiếm của hắn, màn kiếm ảnh bị xé toang một mảng lớn. Nên biết rằng Hàn Ngọc Giao Huyết Kiếm là kỳ vật hiếm có trong võ lâm, ngay cả tua kiếm cũng có chỗ xảo diệu.

Trương Thiếu Vũ đương nhiên là không thể ngờ tới điều này. Hắn ra sức phát kiếm mãnh liệt hơn, chiêu này nối tiếp chiêu kia nhưng không sao trấn áp được tua kiếm màu đỏ buộc phải lùi lại.

Thiên Hà thấy có cơ hội tốt, lập tức kim phiến của chàng xòe thành hình bán nguyệt, bay thẳng về phía địch thủ. Trương Thiếu Vũ lập tức biến chiêu, trong chớp mắt đã sử ra hai mươi bốn thức trong Phi Vân Kiếm Pháp. Kiếm pháp này khinh linh như liễu bay cỏ múa, có thể coi là Thiên hạ đệ nhất khoái kiếm đúng là không ngoa chút nào.

Kim phiến trong tay Thiên Hà như chiếc khiên phong tỏa thượng bàn, kiếm của Trương Thiếu Vũ tấn công liên tiếp ba lần không thể công phá được, nhưng cũng không khiến cho kiếm pháp của hắn chậm đi chút nào.

Mới đó mà qua gần năm mươi chiêu. Quả nhiên Hà lão đại không thể duy trì lâu hơn được nữa. Con đau ở ngực khiến hắn muốn ngẹt thở, hắn nghiêng răng chịu đau, tấn công ồ ạt, càng đánh càng liều mạng.

- Trương Thiếu Vũ, ta không còn nhiều thời gian nữa. Ngươi hãy ném thử Hồng Vân Di Lục Hợp của ta xem có lợi hại không?

Dứt lời phát hai tua kiếm đỏ điểm sang.

Trương Thiếu Vũ nhíu mày:

- Là Hồng Vân Di Lục Hợp trong truyền thuyết? Ta đã từng nghe nói nhưng không ngờ lại có cơ hội được thử sức.

Nói rồi vùng kiếm lên đỡ. Kiếm pháp của Trương Thiếu Vũ quả là thần diệu, quả nhiên đôi tua kiếm công vào bao nhiêu cũng không xuyên qua được màn kiếm dày đặc của hắn. Mặc dù vậy, hai tia hồng ảnh vẫn tung hoành quanh mình hắn khiến hắn không ngừng múa kiếm phòng thủ, tạo thành bức tường thép vây kín toàn thân.

Tiêu, Hà hai người song chiến mà trước sau vẫn không bức bách được đối phương thì cảm thấy vô cùng lo lắng. Ngược lại kiếm khí của Trương Thiếu Vũ cứ như ma hồn quỷ oán, điên cuồng uy hiếp hai người. Kiếm khí ràn rụa khắp nơi, mỗi kiếm thức đều phát tán hàn quang lạnh buốt.

Đã qua sáu mươi chiêu, Hà lão đại vừa phát chiêu cuối cùng thì không kiềm chế nổi ho lên mấy tiếng, miệng ứa một bụng máu tươi. Trương Thiếu Vũ thấy thế cũng không thèm truy kích, vận kinh đẩy Thiên Hà lùi lại.

Thiên Hà thấy Tuyết Vân bị thương thì trong lòng vô cùng gấp gáp, hận không thể nhanh chóng xem xét thương thế giúp nàng, nhưng lúc này đây nàng đang trong hình dạng của Minh chủ Hắc đạo, quan tâm quá tất loạn sẽ khiến Trương Thiếu Vũ nhìn ra manh mối. Chàng cắn chặt răng bình tĩnh hỏi:

- Hà huynh... huynh sao vậy?

Hà lão đại lấy mu bàn tay lau vết máu trên miệng gượng cười đáp:

- Đã qua sáu mươi chiêu. Chúng ta vẫn chưa thể thắng.
- Nhưng vẫn chưa bại. Hà huynh, huynh nghỉ ngơi một lát đi, để hắn cho ta.

Hà lão đại mặc dù không muốn để Thiên Hà đơn phương độc đấu nhưng lúc này chân hấn đứng còn không vững sao có thể tham chiến tiếp. Hấn đành gượng gật đầu rồi ngồi tựa vào gốc cây điều tức.

- Tiêu huynh hãy cầm lấy thanh kiếm của ta...

Nói rồi lại nôn ra một bùm máu tươi, thần sắc lại càng suy kiệt.

Thiên Hà gật đầu đáp:

- Đa tạ Hà huynh. Trong khi ta giao đấu với hấn huynh hãy nghĩ cách gì trị thương đi.

Hà lão đại khẽ cười, gật đầu.

- Yên tâm, ta chưa chết được đâu. Ta còn món nợ chưa thanh toán với huynh mà. Ta... chưa thể... chết được.

Trương Thiếu Vũ cười nhạt:

- Tiêu Thiên Hà nguoi nghĩ là với sức của mình nguoi thì có thể đấu với ta sao? Trận này hai nguoi đã thua rồi, còn miễn cưỡng đấu tiếp làm gì?

Thiên Hà lắc đầu đáp:

- Ta đánh không lại nguoi, nhưng không vì thế mà ta bỏ cuộc...

- Có chí khí lắm.

Thiên Hà rung tay một cái, thanh kiếm trong tay chàng vẩy vùng bay lên, kinh phong mãnh liệt vô ti. Chàng biết mình không phải là đối thủ của Trương Thiếu Vũ nên đành liều chết tấn công. Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm vẩy vùng như một áng mây bạc lấp lánh trùm xuống đầu kẻ địch.

Trương Thiếu Vũ bình thân vung kiếm đâm ra, cương kinh dữ dội từ mũi kiếm phá tan lưới kiếm của Thiên Hà. Những tiếng kim loại chạm nhau nghe ròn rảng rợn người. Hai thanh kiếm đều là thần binh trong thiên hạ hôm nay có dịp tranh tài cao thấp, quả là cổ kim có một!

Kiểm pháp của Trương Thiếu Vũ uy mãnh vô song, mỗi chiêu đều có biến hóa, khiến đối phương không biết đường nào né tránh, buộc phải nghênh tiếp. Thiên Hà đành trông vào thân pháp lanh lẹ và ưu thế từ hai tua hồng ảnh của Hàn Ngọc Giao Huyết Kiếm mới có thể miễn cưỡng đánh ngang tay với hấn.

Kiểm chiêu của Thiên Hà đột nhiên biến đổi, lúc khinh linh tựa gió thổi, lúc âm hiểm khôn cùng. Trương Thiếu Vũ nhìn thấy kiếm pháp của chàng, đột nhiên biến sắc. Hấn nhận ra có điểm tương đồng với tiêu pháp của Tuyết Vân.

Kỳ thực Thiên Hà lúc nhìn thấy Tuyết Vân đánh nhau với bọn sát thủ, tiêu pháp cực kỳ quái dị, nhân lúc cao hứng liền đem tiêu pháp hóa thành kiếm pháp, xem đó là trò đùa vui không mấy lưu tâm. Nhưng lúc này đang đối mặt với sinh tử, kiếm chiêu cứ ồ ạt tuôn ra, chàng cũng không ngờ rằng mình đã dùng tới bộ kiếm pháp này. Tuy không đủ uy mãnh nhưng buộc Thiếu Vũ lùi dần về phía sau.

- Đây là loại kiếm pháp gì vậy?

Thiên Hà hơi đỏ mặt, liếc Hà lão đại đáp:

- Hà Vân kiếm pháp.

Một thoáng ghen tuông hiện rõ trong mắt Trương Thiếu Vũ.

- Nguoi dùng tên nàng đặt tên cho bộ kiếm pháp?

Hấn cười mỉa nói tiếp:

- Xem ra nguoi là một kẻ si tình đáng thương. Nhưng đời này đã định, nàng chỉ có thể là của ta.

Thiên Hà lạnh lùng nói:

- Nguoi không xứng?

- Vậy nguoi thì xứng sao?

Hai người Tiêu, Trương trừng trừng nhìn nhau, ánh mắt như tóe ra lửa.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86

Giọng nói yếu ớt của Hà lão đại vội chen ngang:

- Xứng hay không xứng, yêu hay không yêu đợi kiếp sau hẵng nói. Dù gì Dương Tuyết Vân cũng đã chết, hai người còn tranh giành một người đã chết làm gì?

Lời nhắc nhở của Hà lão đại đưa Thiên Hà về với thực tại, suýt chút nữa chàng đã để ghen tuông mù quáng làm hỏng đại sự. Tuyết Vân bây giờ đã thuộc về chàng, còn tên Trương Thiếu Vũ kia một đời này đừng hòng mơ tưởng.

Nhưng những lời nói ấy như hàng ngàn mũi dao đâm vào trái tim Thiếu Vũ.

Trong thâm tâm hắn chưa bao giờ có ý làm tổn thương Tuyết Vân. Hết lần này tới lần khác hắn tìm mọi lý do để bảo vệ cho nàng. Nhưng lòng hận thù của hắn còn lớn hơn tình yêu hắn dành cho nàng. Hắn đã tự nhủ phải quên nàng đi nhưng nào có được. Hắn trách ông trời sao cho hắn gặp nàng làm chi để hắn phải ném đủ mùi vị cay chua đắng ngọt này. Hắn cười mà nghe như quý khóc:

- Ha ha ha, nàng đã chết rồi sao? Chết hay lắm, chết đúng lúc lắm... Từ này sẽ không còn vật cản nào níu giữ chân ta nữa... Ha ha ha

Nhìn vẻ mặt đau đớn, thê lương của Trương Thiếu Vũ, Hà lão đại khinh bỉ, đến chết vẫn còn cứng miệng, coi người ta là vật cản chân mà năm lần bảy lượt cứ muốn đoạt về bên cạnh, nào có ai muốn tự bê đá cản đường mình chứ?

Hà lão đại lạnh lùng nói tiếp:

- Chính là người. Trương Thiếu Vũ, chính người đã ép nàng vào chỗ chết... Bảo đồ kho tàng, bí kíp võ công chà chà người tung lời đồn thổi khiến cho bao nhiêu người đổ mắt tìm kiếm. Dương Tuyết Vân vốn mất hết nội lực, là một phế nhân sao có thể đương đầu với chừng ấy thế lực trong giang hồ. Nói tới cũng thật đáng hổ thẹn, chính ta cũng có tham gia náo nhiệt một chút.

Trương Thiếu Vũ cuồng nộ, khá khen cho Minh chủ Hắc Đạo, giết chết nữ nhân hắn yêu lại có thể ung dung ở đây khua môi múa mép.

Một chương xuất ra nhắm Hà lão đại xô tới mang theo nội khí của Trương Thiếu Vũ, trúng một chương này chắc chắn tan xương nát thịt, không ai có quyền động bốn thiếu chủ.

Tiêu Thiên Hà mặt biến sắc vội huy động kim phiến đánh tan luồng chương phong, chương lực hồn hậu khiến chàng phải lui về sau mấy bước, hổ khẩu tê rất suýt chút không cầm vững kim phiến.

Trương Thiếu Vũ quát

- Tiêu Thiên Hà, kẻ đó là hung thủ giết chết Vân Nhi sao người lại bảo vệ hắn?

Thiên Hà hờ hững đáp

- Hắn nói chỉ tham gia náo nhiệt chứ không phải hung thủ. Người suýt giết chết nhân chứng duy nhất chứng kiến kẻ sát hại nàng.

Hà lão đại thì vẫn thản nhiên ngồi đó tiếp tục khua môi múa mép:

- Ngày đó ta theo chân một đám người đoạt được Dương Tuyết Vân từ trong tay ba tên hắc y, võ công của ba kẻ này cực cao nhưng so với ta vẫn còn kém chút.

Thiên Hà suýt nữa phì cười, trình độ “yy” của Hà lão đại ngày càng không có điểm dừng.

Hà lão đại thì thờ dài, liên tục xua tay

- Ày, đến đây ta không muốn kẻ tiếp đầu. Tình cảnh mau me, tra tấn người ấy không nên nhắc lại thì hơn.

Hà lão đại càng mập mờ thì Trương Thiếu Vũ càng nôn nóng, nhất định đám phế vật ấy đã hành hạ nàng, nàng nào có manh mối kho tàng gì chứ, hắn hận không thể lột da uống máu từng kẻ từng kẻ tham gia ngày hôm đó.

- Ai, nào nào để ta nhớ xem, lúc đó đám người kia bắt được Dương Tuyết Vân vội vàng tìm trên người nàng ta cái gọi là manh mối kho tàng, nhưng tìm hết trên dưới trong ngoài đều không chút manh mối. Chúng ép nàng ta khai ra nơi giấu bảo tàng nhưng nàng ta một mực nói không biết. Sau đó... a, nhìn khuôn mặt nàng ta khá xấu xí nhưng thân hình lại thật hoàn mỹ... các người hiểu ý ta nói chứ...

Hà lão đại ngượng ngừng gãi tai nói tiếp

- Cái này thì ta chỉ đứng xem chứ không tham gia a...

Sắc mặt Tiêu Thiên Hà ngày một đen hơn, tuy biết Hà lão đại đang nói hươu nói vượn chọc tức Trương Thiếu Vũ nhưng sao lại tự nói mình như thế chứ. Thầm cũng tự thấy may mắn là ngày đó nàng được Tam Tú Thiên Sơn cứu đi, nếu không có lẽ cũng sẽ rơi vào tình cảnh như Hà lão đại nói.

Còn Trương Thiếu Vũ phần nộ tới học máu, Vân Nhi đáng thương của hắn, hắn thề nhất định sẽ báo thù rửa hận cho nàng, sẽ khiến từng kẻ có mặt ngày đó chết thảm.

Hà lão đại thì vẫn chưa chịu ngừng, lời kể ngày càng khủng bố hơn

- Tiếp theo sau đó, vẫn không tìm được manh mối, đám người đó trực tiếp biến nàng ta thành nhân trư, chặt đứt hết tứ chi sau đó đem ngâm thân người vào một vò rượu lớn. Tuy không chết, nhưng sống như thế chẳng thà chết đi. Sau là ta không đành lòng nên dứt khoát một kiếm kết liễu. . .

Thiếu Vũ lạc thần, hết nhìn Hà lão đại lại nhìn Tiêu Thiên Hà, ánh mắt hắn ngập tràn thống hận, lẫn bi thương. Vân Nhi chịu nhiều thống khổ như vậy là vì hắn, chính hắn đã tạo nên tấn bi kịch này cho nàng.

- Là ta? Chính ta đã hại nàng sao? Ta đã hại nàng?

Hắn ho lên một tràng dữ dội, máu trào ra từ thất khiếu, từ từ gục xuống.

Quan Bội Nhân vội lao tới đỡ hắn, nghẹn ngào nước nớc:

- Trương lang, chàng làm sao vậy?

Trương Thiếu Vũ thở dài:

- Bội Nhân, ta không sao. Vừa rồi ta khinh địch, cậy mình có Thánh Tâm Quyết mới trúng một chiêu Hồng Vân Di Lục Hợp của hắn. Không ngờ khi ta thương tâm đến cực điểm, cương khí hộ thân cũng vì thế mà tận phá. . .

Nàng ôm chặt lấy hắn rồi òa lên khóc:

- Chàng đã hứa với ta là từ nay trong lòng chỉ có mình ta vậy mà chàng vì Dương Tuyết Vân đã chết đau thương đến nông nỗi này sao?

Trương Thiếu Vũ đưa tay khẽ vuốt tóc nàng, gượng cười nói:

- Bội Nhân, nàng đừng khóc. Chà, ta vốn tưởng Thánh Tâm Quyết là thứ thần công nan cầu nhất bại, chẳng ngờ không thắng nổi một chút thương tâm. . .

- Được, để thiếp giết chết chúng rồi chúng ta cùng về. Tam thúc nhất định sẽ chữa khỏi thương thế của chàng.

- Không! Bội Nhân, nàng không phải là đối thủ của họ. Nghe lời ta rồi khỏi đây đi.

- Trương lang, chàng ở đâu thiếp ở đó, chân trời cuối đất thiếp vẫn đi theo chàng.

- Nhưng ta không muốn mang theo nàng bên cạnh. Nàng đi đi, mau đi đi. . .

Nàng lắc đầu toan nói không nhưng đã bị Thiếu Vũ dùng chút nội lực còn lại phong tỏa sáu đại huyệt. Nàng chỉ còn biết nghẹn ngào nhìn hắn, lệ thấm tuôn rơi.

- Xin lỗi nàng, kiếp này ta đã phụ nàng, kiếp sau nhất định sẽ tam bộ nhất bái tới rước nàng về làm nương tử. Bây giờ ta xuống dưới đó bầu bạn với Vân Nhi để nàng không phải cô độc. . .

Bọn Thiên Hà hai người lặng lẽ quan sát Trương Thiếu Vũ, bất giác hai người cay cay nơi khóe mắt.

Hà lão đại xoay chuyển ý nghĩ rất nhanh. Hắn đến đây vốn không muốn giết Trương Thiếu Vũ tạo nên xung đột với Phi Ưng Giáo nhưng thấy con người y chấp mê bất ngộ, lại nghĩ bản lĩnh y quá cao cường chỉ sợ sau này khó có cơ hội chế ngự. Đúng là chỉ cần tiêu diệt Thiếu Vũ, Phi Ưng Giáo sẽ như rắn mất đầu lo gì không thu phục được.

Hà lão đại gượng đứng dậy, run run lê từng bước phải khó nhọc lắm hắn mới tới được bên Thiên Hà, một nhọc nói:

- Huynh cho ta mượn thanh kiếm.

Thiên Hà gật đầu, trao lại bảo kiếm cho hắn. Trỏ kiếm vào ngực Trương Thiếu Vũ, Hà lão đại khó nhọc nói:

- Đạo làm người không đánh kẻ thất thế. Nhưng ta không thể không giết ngươi, không giết ngươi những oan hồn đã chết không thể nào siêu sinh.

Trương Thiếu Vũ cười một tràng nói:

- Khá lắm Hà Minh chủ, xuống tay đi. Nếu như hôm nay bản thiếu chủ không chết thì ngày sau ngươi sẽ tất hối. Những kẻ tham gia hại nàng bản thiếu chủ sẽ lần lượt để các ngươi suốt đời làm nhân trư. . . Tiêu Thiên Hà, cái chết của Vân Nhi ngươi phải thay ta đòi công đạo. . .

Hà lão đại vận sức cổ nâng thanh kiếm lên, chém xuống một nhát.

Nhát kiếm chém xuống chẳng nặng nề gì nhưng cũng đủ lấy một cái đầu người.

Chỉ tiếc chém xuống chỉ thấy máu đỏ không thấy đầu rơi.

Lưỡi kiếm của hắn đã bị Quan Bội Nhân nắm chặt. Trong lúc thấy tình lang sắp vong mạng dưới lưỡi kiếm kẻ thù, nàng đã thúc đẩy toàn bộ chân khí trong người, khai giải huyết đạo khiến cho kinh mạch tổn thương nghiêm trọng. Nàng chắn trước mặt Trương Thiếu Vũ gượng nói:

- Đừng giết chàng nếu không ngươi sẽ phải ân hận...

- Bội Nhân nàng điên rồi. Mau buông kiếm ra đi.

- Thiếp không buông. Hà Minh Chủ, ta đã hạ độc Tiêu Thiên Hà bằng Tam Ty đoạt mạng. Bây giờ có lẽ sắp phát tác rồi. Lục phủ ngũ tạng của hắn chẳng mấy chốc sẽ bị tam ty siết chặt từng chút một tới khi tan nát mới thôi.

Hà lão đại tức giận, vung một chưởng đẩy Quan Bội Nhân ra, thanh kiếm trong tay hắn rạch một đường dài trên ngực áo Trương Thiếu Vũ, một dấu ấn hình chim ưng mờ trắng đập vào mắt hắn thấm máu đỏ tươi. Kiếm đã xuyên qua vai.

Quan Bội Nhân bật dậy thét lớn:

- Tha cho chàng, ngươi sẽ có thuốc giải, nếu không hắn sẽ chết.

Thiên Hà bấy giờ mới cười lạnh

- Ta đã sớm đề phòng ngươi sao có thể để ngươi có cơ hội hạ độc thủ

Quan Bội Nhân ngạc nhiên

- Ngươi cư nhiên có đề phòng ta?

Thiên Hà cười nhạt

- Bởi ngay từ đầu ta đã biết ngươi không phải Tuyết Vân.

Quan Bội Nhân chỉ Thiên Hà run run nói

- Ngươi... ngươi biết ta không phải vậy mà còn đối với ta... ngươi còn phá đi sự trong sạch của ta...

Hà lão đại nghe thấy Thiên Hà cùng Quan Bội Nhân vậy mà cư nhiên đã phát sinh quan hệ nam nữ, thì trừng mắt nhìn chàng. Thiên Hà khinh bỉ liếc nhìn Quan Bội Nhân nói

- Chẳng phải Trương thân y đây đã phán ngươi trúng phải xuân dược cực mạnh, nếu không hoan ái thì sẽ mất mạng sao? Ta là thành toàn cho ngươi thôi.

Nghe chàng nói thế lửa giận trong lòng Hà lão đại càng lớn “Tiêu Thiên Hà, tên sắc lang nhà ngươi, xem sau này ta làm sao trừng trị huynh a”

Thiên Hà thấy y bắt đầu nổi máu ghen thì không muốn trêu chọc thêm nói tiếp

- A, nhưng ngươi yên tâm, ta không chạm tới ngươi... Ta là ngại bản...

Quan Bội Nhân trừng mắt không tin lời Thiên Hà nói, ngày đó khi nàng ta thức giấc cảm thấy hạ thân đau đớn, trên chân còn vương lạc hồng... Còn có mấy ngày trước khi cùng Thiếu Vũ hoan ái, chàng đã xác nhận nàng không còn là xử nữ.

Thiên Hà cười lạnh

- Nhưng vì muốn cứu mạng ngươi ta đã nhờ bốn, năm tên khất cái tới giúp a...

Lời tuyên bố của chàng khiến Quan Bội Nhân xui lơ trên mặt đất. Nàng ta vì muốn giúp cho sự nghiệp nhất thống giang hồ của Trương Thiếu Vũ không tiếc sự trong sạch, thế nhưng Tiêu Thiên Hà kẻ này quá mức phức tạp, đã mang nàng giao cho mấy tên khất cái lăng nhục.

Quan Bội Nhân lúc này quá nhục nhã chỉ muốn một kiếm tự sát. Trương Thiếu Vũ cũng không ngờ sự việc lại ra nông nổi, hắn cũng không nghĩ tới Thiên Hà khi phát hiện Tuyết Vân giả sẽ hành sự như vậy.

Hà lão đại lúc này trong lòng âm thầm gờm một ngón tay với Thiên Hà. Quá bá đạo, quá lãnh khốc đi. Như vậy mới xứng với ta a.

Trương Thiếu Vũ không biết rằng Tuyết Vân là cái vảy ngược trong lòng Thiên Hà, hắn cư nhiên chạm vào thế nên phải trả giá đắt.

Trương Thiếu Vũ vội ôm lấy Bội Nhân lúc này đang khóc thê thảm vào lòng

- Bội Nhân nằng đừng khóc, ta không để ý, nằng trong lòng ta vĩnh viễn trong sạch.

Nhưng Quan Bội Nhân đâu còn nghe thấy những lời Trương Thiếu Vũ nói. Trong đầu nằng ta lúc này chỉ toàn hình ảnh bị lãng nhục, bức nằng ta muốn phát điên. Trương Thiếu Vũ lay nằng nhiều lần, nhưng nằng không có ý thanh tỉnh, miệng luôn lầm nhảm “Thật bản! Ta thật dơ bản...”

Trương Thiếu Vũ vốn đã có ý không muốn sống nữa nhưng chứng kiến ân tình của Bội Nhân dành cho hắn, hắn lại khao khát sống hơn lúc nào hết, sống để báo đáp nằng. Hắn bật cười:

- Tiêu Thiên Hà, ngươi cũng đủ độc. Một cô nương tốt đẹp như vậy cũng bị ngươi ép điên. Món nợ này ta nhất định phải tính với ngươi.

Hà lão đại cười nhạt

- Muốn tính nợ, cũng phải xem ngươi còn sống mà rời khỏi đây không.

Trương Thiếu Vũ quần thanh kim kiếm vào thắt lưng. Hóa ra vũ khí y vốn giấu ở đây. Y ôm chặt Quan Bội Nhân vào trong ngực, dùng áo choàng bảo bọc cho nằng, vận hết tất cả nội lực còn lại phát ra một đạo trường phong mãnh liệt khiến đất đá bay mù mịt. Thân ảnh nhanh chóng biến mất sau màn mưa bụi.

Tiêu, Hà hai người thấy hắn nội thương nghiêm trọng, không nghĩ hắn còn lực để bỏ trốn nên cũng không mấy đề phòng đành lơ đãng nhìn y đi mất.

Vốn cả Trương Thiếu Vũ cũng không biết rằng sau khi luyện Thánh Tâm Quyết sẽ được trường sinh mà khi cận kề với cái chết có thể được hồi sinh lại.

Lúc này, Hà lão đại không còn duy trì nổi nữa, gục xuống hôn mê. Thiên Hà gấp gấp đỡ lấy

- Vân nhi... Vân Nhi... nằng không sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Động tĩnh bên trong quá lớn khiến Tiêu Ân Tuấn không thể nhịn thêm được nữa.

Y động thân muốn tiến vào thì thấy Tiêu Thiên Hà ôm Hà lão đại vọt ra.

- Nhị đệ, đã xảy ra chuyện gì?

- Đại ca, huynh mau huy động các huynh đệ truy tìm tung tích Trương Thiếu Vũ, hắn nội thương nặng lại mang theo một nữ nhân sẽ không thể chạy xa được. Nhớ bắt sống cả hai.

- Trương thần y? Chuyện là như thế nào? Còn Hà Minh chủ đây...?

- Đại ca, không còn nhiều thời gian, đệ phải mang nằng đi trị thương...

Lời vừa nói ra, thân ảnh cũng nhanh chóng biến mất.

- Có việc thì tới ngôi nhà trúc tìm đệ...

Tiêu Ân Tuấn nhanh chóng đi giao phó cho các huynh đệ làm việc. Bản thân thì đi tới ngôi nhà trúc sau núi của Thiên Hà.

Lúc này, Tiêu Thiên Hà vừa mang Tuyết Vân ra khỏi Hắc Long Hội chưa xa thì gặp phải Nhị Tú và Tam Tú chặn đường

- Họ Tiêu kia, ngươi đã làm gì lão đại của ta?

- Không có thời gian đôi co với hai vị. Cảm phiền tránh đường.

- Tên tiểu tử này. Đó là lão đại của bọn ta ngươi có nghe không hả?

- Lão đại của các ngươi bị nội thương không nhẹ, nếu còn không mau tránh đường thì các ngươi cứ chờ nhặt xác đi.

- A...

- Mau theo ta...

Thiên Hà dẫn theo Nhị Tú và Tam Tú tới ngôi nhà trúc của mình. Chàng đặt Tuyết Vân xuống nói

- Cảm phiền hai vị ra ngoài canh gác, ta cần yên tĩnh vận công trị thương...

Nhị Tú tức giận thét:

- Dựa vào cái gì mà bọn ta phải ra ngoài chứ, đó là lão đại của chúng ta, chúng ta sẽ trực tiếp trị thương cho lão đại không cần ngại nhúng tay vào, tiểu tử thú!

Thiên Hà cười nhạt nói:

- Lão đại của các ngươi nhưng là nữ nhân của ta, ngươi nói ta có quyền chữa thương cho nàng không hử?

Nhị tú cùng tam tú đồng thời giật mình nói:

- Nữ nhân... ngươi...

Thiên Hà chau mày:

- Không cần dài dòng, thương thế của nàng nghiêm trọng, các ngươi trước lui ra ngoài đi.

Nhị tú còn muốn cùng Thiên Hà dây dưa nhưng Tam Tú vội vàng lôi y ra ngoài, trước khi đi y còn không cam lòng be be thét:

- Tiểu Thiên Hà, lão đại ta mà có chuyện, ta sẽ làm cho ngươi đi theo bồi...

Thiên Hà bất đắc dĩ lắc đầu, hắn sao có thể để nàng xảy ra chuyện được chứ. Nàng trúng một chưởng ở vai, Thiên Hà vội đỡ nàng ngồi dậy, nhẹ nhàng cởi áo xem xét thương thế. Trên bờ vai trắng nõn hiện lên một dấu bàn tay màu đen, là độc chưởng.

Thiên Hà hút một ngụm khí lạnh, Trương Thiếu Vũ con người này quá âm độc nhất định sẽ tìm hấn tính sổ. Chàng để Tuyết Vân ngồi xếp bằng trên giường, vận công ép độc ra.

Từng luồng khí đen từ từ bốc ra từ đỉnh đầu Tuyết Vân, Thiên Hà vui mừng chuyên tâm vận công ép độc, thế nhưng chàng không ngờ rằng một chưởng này của Trương Thiếu Vũ còn có hậu chiêu. Người trúng chưởng độc cư nhiên là chết, nếu như có người thay thế hấn vận công ép độc thì sẽ bị độc công tâm mà chết, hấn thoát chết nhưng người cứu hấn lại chết, quá ư là âm hiểm.

Vốn dĩ toàn thân Dương Tuyết Vân là bách độc bất xâm, nàng sẽ không bị độc chưởng ảnh hưởng, thế nhưng Thiên Hà vì quá lo lắng cho nàng mà quên đi điều ấy, tự mình hại mình. Lúc này dây độc đang chạy ngược theo chân khí của chàng vào trong cơ thể. Lúc đầu tay đen trên vai Tuyết Vân vừa biến mất, là lúc Tiểu Thiên Hà học ra một ngụm máu đen, hôn mê bất tỉnh.

Nhị tú và tam tú chú ý nhất cử nhất động trong phòng nên vội vàng vọt vào hô lớn:

- Lão đại...

Thấy Thiên Hà sắc mặt tím đen té ngã bên cạnh lão đại nhà hấn thì nhị tú hừ lạnh khinh bỉ:

- Ngủ ngốc, xứng đáng...

Lão tam vội hỏi:

- Đây là chuyện gì?

- Chuyện gì a, hấn cứ một mực đuổi chúng ta ra ngoài, còn không để ta biết thương thế của lão đại, nếu như biết lão đại trúng độc thì đâu cần hấn ngủ ngốc ép độc ra dẫn tới độc công tâm chứ.

Lão tam thấy mặt lão nhị vui vẻ khi người gặp họa thì nện cho hấn một quyền quát:

- Ngươi mới là ngủ ngốc, lão đại tỉnh lại xem có lột da ngươi không. Hấn là nam nhân trong lòng lão đại nga.

Lão nhị sắc mặt đen thui, gấp gáp hỏi:

- Chết, ta nên làm sao đây a. lão tam, mau, giúp ta phi tang xác Tiểu Thiên hà, ngàn vạn lần đừng để hấn chết khó coi như thế trước mặt lão đại a.

Lúc này Tuyết Vân cũng đã tỉnh lại, một chưởng của Trương Thiếu Vũ khiến nàng thương tới lục phủ ngũ tạng. Nghe tới Tiểu Thiên Hà, chết... vội mở bừng mắt quát:

- Ai dám đụng tới chàng?

Lão nhị giật mình vội núp sau lưng lão tam, đẩy lão tam ra phía trước, lão tam có chút khinh bỉ hành động ngu ngốc của hắn, nói:

- Lão đại, Tiêu Thiên Hà bị độc công tâm.

Chỉ cần mấy chữ ngắn ngủi đã khiến Tuyết Vân hiểu toàn bộ quá trình. Nàng run rẩy nâng Thiên Hà nằm ngay ngắn trên giường, lúc này chàng đã lâm vào hôn mê.

- Ngu ngốc, Tiêu Thiên Hà, chàng thật là ngốc...

Nước mắt thánh thót rơi trên ngực chàng, độc trong Vạn độc bí kíp đâu có dễ giải trừ phi tìm người hạ độc, nàng thà chính mình bị độc chết cũng không muốn chàng phải chết. Nếu biết trước hôm nay thì thà rằng nàng không thừa nhận thân phận, đánh chết cũng không thừa nhận.

“Ông trời ơi, ông đúng là không có mắt mà. Ông còn định đẩy ả ta đến bao giờ. Chắc kiếp trước ta làm không ít chuyện ác nên kiếp này mới phải chịu báo ứng...”

“Sao không để ta chết, cứu sống ta làm gì khiến độc công tâm, huynh chết rồi ta sống có ý nghĩa gì nữa chứ? Phải làm sao để có giải dược đây?”

“Nếu ta đích thân tới gặp Trương Thiếu Vũ, hé lộ chân mục diện liệu hắn có niệm tình mà giao ra giải dược chăng?”

“Đi chuyến này quả là lành ít dữ nhiều nhưng mà chỉ cần cứu được Thiên Hà thì mọi chuyện đều đáng.”

Tam tứ thấy thế không đành lòng khuyên nhủ:

- Lão đại, chớ nên thương tâm, trước hết tìm cách giải độc cho hắn.

Tuyết Vân hít một ngụm khí, cố gắng làm mình bình tĩnh rồi phân phó:

- Bích Phương, thả tin tức mời Vô Ảnh Thần Đạo tới gặp ta.

- Hạ Vũ, người thủ tại nơi này không cho phép bất cứ ai được tổn hại chàng. Ta phải đi một chuyến tới Phi Ưng Giáo tìm giải dược.

Hai người bèn gật đầu đáp ứng.

- Là, lão đại...

Tuyết Vân còn phân phó thêm:

- Hạ Vũ, chàng là cả mạng sống của ta. Ta giao mạng sống của ta cho người.

Hạ Vũ kinh ngạc mà nhìn Tuyết Vân, sư phụ của hắn thế nhưng đã tìm được người quan trọng hơn mạng sống của mình. Tên tiểu tử thúi Tiêu Thiên Hà... xem ra cũng xứng, hắn (TTH) cũng đã không tiếc tính mạng bảo vệ sư phụ hắn (HV). Hai người đứng cạnh nhau, trai tài gái sắc, hoàn toàn xứng hợp. Chỉ mong lần này sư phụ có thể tìm được giải dược quay về.

- Sư phụ người cứ yên tâm, ta sẽ bảo hộ hắn chờ sư phụ trở về.

Tuyết Vân mỉm cười nói:

- Đa tạ.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Mấy ngày sau, tại Phở Đà Sơn

Tại tổng đàn của Minh chủ Hắc Đạo, nga ở đâu có cái tổng đàn này? Bằng vào tài phú của Phi Yến Hạ Vũ hắn đã nhanh chóng dựng nên ở Phở Đà Sơn tổng đàn dành cho Minh chủ nhà hắn, tổng không thể thua kém khí thế của Bạch đạo, không thể để Minh chủ của hắn suốt ngày chịu cảnh àm trời chiếu đất, bốn bề là nhà được.

Hà lão đại vừa nốc rượu vừa than thở. Chung quanh hắn không biết bao nhiêu vò rượu lớn nhỏ. Từ lúc ở Hắc Long Hội quay về, hắn không nói không

rằng chỉ suốt ngày uống rượu, than thân trách phận. Thứ rượu hắn đang uống là Bồ Đào Mỹ Tửu do các lộ quân hào Hắc Đạo mang tới, so với Thiệu Hưng Nữ Nhi Hồng thì ngon hơn gấp bội, thế nhưng hắn lại cảm thấy đắng chát.

Kiểm Yên Nhân lặng lẽ quan sát hắn hồi lâu rồi lên tiếng:

- Đường như Hà huynh định mượn rượu để tự sát... Nếu như huynh cứ tiếp tục uống như thế chắc chắn sẽ chết đấy...

Hà lão đại cười chua xót, không đáp.

Kiểm Yên Nhân giật lấy vò rượu trong tay Hà lão đại ném ra xa nói:

- a thật không hiểu chuyện gì đã xảy ra với huynh, huynh hoàn toàn trở thành một con người khác không giống Hà lão đại mà ta quen biết. Ta nghe lão nhị và lão tam nói huynh bị thương không nhẹ nhưng nhất định không chịu chữa trị. Huynh không quan tâm tới bản thân mình thì cũng đừng để cho những người xung quanh mình phải lo lắng chứ.

- Yên huynh, huynh đừng nói nữa. Nào, ngồi xuống đây uống rượu với ta đi.

Kiểm Yên Nhân biết lúc này có khuyên nhủ hắn cũng vô ích đành chiều ý hắn ngồi xuống.

Sau vài ba chung lấy lệ, Kiểm Yên Nhân nói:

- Hà huynh, ngay từ lần đầu gặp Hà huynh, Yên mỗ đã không ngần ngại mang thân thể mình nói với Hà huynh như vậy đủ biết Yên mỗ vô cùng coi trọng Hà huynh, xem Hà huynh như bằng hữu. Nhưng xem ra Hà huynh không có cùng ý nghĩ với Yên mỗ. Cho đến tận hôm nay, Yên mỗ vẫn hoàn toàn không biết chút gì về con người của Hà huynh. Ngay cả danh tánh thật sự của Hà huynh Yên mỗ vẫn chưa có vinh hạnh được biết...

Hà lão đại mơ hồ đáp:

- Ta không cho Yên huynh biết bởi thực ra ta cũng chẳng biết gì cả. À mà không, cho đến hôm nay thì ta có thể khẳng định một điều, ta không phải họ Hà mà hình như là họ Dương... – Hà lão đại khẽ cười nhạt rồi nói tiếp – mà cũng có thể họ Lý, họ Trần gì đó, ta cũng không biết nữa...

Kiểm Yên Nhân lắc đầu. Y biết có hỏi nữa cũng như không.

Hà lão đại trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Chắc Yên huynh đã gặp Thiệu Chủ của mình?

Kiểm Yên Nhân không ngần ngại gật đầu.

- Đã gặp!

- Huynh thấy con người y thế nào?

- Ta không biết phải nói sao về Nhị Thiệu Chủ. Con người hắn thật khó đoán. Còn Hà huynh thấy sao?

Hà lão đại giờ một ngón tay lên nói:

- Mưu trí số một, tàn nhẫn cũng số một, võ công thì có thể nói đứng thứ ba trong thiên hạ.

Kiểm Yên Nhân giật mình một thoáng lo ngại vụt qua trong mắt y:

- Nói vậy còn có hai người có khả năng đánh bại Nhị Thiệu Chủ sao? À, ta thật hồ đồ hai người đó chắc là Hà huynh và Tiêu Thiên Hà rồi.

Hà lão đại cười khan:

- Nhưng huynh không cần phải lo... Người đứng đầu trong võ lâm đã chết từ lâu, còn kẻ thứ hai thì chưa ra đời. Chỉ còn một mình họ Trương xưng bá võ lâm mà thôi... Ta và Tiêu Thiên Hà may mắn mới có thể cầm hòa với hắn.

Hoàn toàn nhờ may mắn thôi...

- Tại hạ lại nghe đó là nhờ vào một người con gái đã chết?

- Cũng có thể nói như vậy.

- Người con gái đó là ai? Sao có thể khiến một người như Nhị Thiệu Chủ có thể vì nàng mà thương tâm đến nỗi ấy?

Hà lão đại cười nhạt:

- Người đó... hà hà ta biết nói sao đây...

Rồi hắn không nói thêm gì.

Kiểm Yến Nhân nóng nảy hỏi:

- Một người kinh lịch như Hà huynh ngay cả con sâu cái kiến cũng khó lòng qua mắt vậy mà thân thể của một tiểu cô nương cũng không dò xét được sao?

Y nói câu này cốt yếu khích bác cho Hà lão đại nổi nóng mà mang thân thể Dương Tuyết Vân ra nói cho y nghe. Nhưng nhìn qua nét mặt Hà lão đại, y biết có khích bác cũng vô dụng. Hà lão đại đã không muốn nói thì cho dù có cạy răng hắn cũng chẳng thu được chút tin tức gì.

Quả không ngoài dự liệu Hà lão đại chỉ cười ruồi chứ không đáp. Kiểm Yến Nhân tức khí hỏi:

- Xin thứ cho Yến mỗ hỏi thẳng, có phải Hà huynh cũng thích người con gái đó không? Hà huynh, Nhị Thiếu Chủ và Tiểu Thiên Hà cùng tranh đoạt mỹ nhân thành thế lưỡng bại câu thương, cuối cùng chẳng ai đạt được mục đích, mỹ nhân đã ô hô ai tai... chuyện này chẳng mấy chốc đồn đại ra giang hồ khiến bọn tiểu bối phải cười nôn ruột.

Hà lão đại nổi giận đùng đùng quát:

- Ta à? Ta? Ta mà lại đi tranh người cùng mấy tên xú tiểu tử đó?

Rồi hắn bật cười sặc sụa.

- Ha ha ha Dương Tuyết Vân thì có cái gì đáng để ta yêu thích chứ. Hà lão đại ta chỉ đam mê mỹ tửu chứ không tham luyến sắc a.

Kiểm Yến Nhân giật mình, y tính dùng hoa ngôn xảo ngữ vu hãm lung tung không ngờ lại khiến Hà lão đại kích động đến như vậy.

Kiểm Yến Nhân vội nói mấy lời xoa dịu hắn:

- Hà huynh, là tại hạ không đúng. Mấy lời vừa nói xin Hà huynh đừng cho là thật, bắt tất phải để bụng.

Hà lão đại gằn giọng:

- Thiết tưởng Yến huynh đừng nên đùa với ta như thế. Từ khi ta hiểu biết thế sự đến giờ chưa có kẻ nào dám nói đùa với ta theo cái lối đó.

Kiểm Yến Nhân mắng thầm “Phàm việc gì cũng có lần đầu tiên. Ta nói đùa với người như vậy, đến lần sau có người nói nữa người sẽ thấy quen thôi” ngoài mặt y gượng cười nói:

- Tại hạ sẽ lưu ý... Hôm nay Hà huynh cho mời ta tới là chỉ để uống rượu thôi sao?

Hà lão đại đáp:

- Yến huynh đã hỏi thì ta cũng không ngại nói thật. Ta muốn đích thân tới Phi Ưng Giáo gặp thiếu chủ của huynh, cảm phiền Yến huynh dẫn đường.

Kiểm Yến Nhân giật mình, Hà lão đại muốn gặp thiếu chủ của y để làm gì, thiếu chủ sau trận ác đấu với hai người Tiêu, Hà thì nội thương chưa khỏi, Hà lão đại là muốn nhân cơ hội này tiêu diệt Thiếu chủ sao?

- Chuyện này...

Nhận thấy sự do dự của Kiểm Yến Nhân, Hà lão đại cười khê

- Yến huynh yên tâm, ta không phải muốn đối phó với Thiếu chủ của huynh, hiện trong người ta nội thương chưa khỏi không phải là đối thủ của hắn. Chi đơn thuần muốn cầu giải được mà thôi.

- Hà huynh trúng độc? Nếu là độc do Thiếu chủ hạ thì đúng là chỉ có y mới giải được thôi. Hà huynh yên tâm Yến mỗ sẽ nhanh chóng cầu thiếu chủ ban giải dược cho huynh.

Hà lão đại lắc đầu nói

- Đa tạ thịnh tình của Yến huynh! Nhưng chuyện này nếu không phải đích thân ta đi thì không thành. Độc đã công tâm không thể chờ lâu thêm được nữa. Niệm tình sư phụ ta từng có ơn cứu huynh mong huynh có thể thành

toàn giúp ta.

Kiểm Yến Nhân quả thật khó nghĩ, một bên là Thiếu chủ một bên là ân tình của Tam Tú Thiên Sơn, năm đó nếu không phải là Tam Tú cứu tính mạng y thì đã không có Vô Ảnh Thần Đao ngày hôm nay. Nay đệ tử của Tam Tú lại

trúng độc của Thiếu chủ, độc công tâm thì e không sống thêm được mấy ngày, y không thể thấy chết không cứu được.

- Yến huynh, chỉ cần huynh dẫn đường cho ta tới Phi Ứng giáo, mọi chuyện còn lại ta sẽ tự lo liệu, tuyệt không làm liên lụy tới Yến huynh...

- Hà huynh, tại hạ không sợ liên lụy, chỉ mong Hà huynh tuân thủ lời hứa không gây bất lợi cho Thiếu chủ của ta...

- Yến huynh đánh giá ta cao quá rồi, tại địa bàn của các huynh một mình ta đơn thân độc mã liệu có thể gây nên sóng gió gì chứ.

Kiểm Yến Nhân phì cười, đúng là y quá đa sự rồi. Phi Ứng Giáo hiện nay đâu phải chốn muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Hà lão đại trong mình nội thương, kịch độc công tâm sao có thể là đối thủ của bản giáo.

- Nếu vậy Hà huynh chúng ta nhanh chóng lên đường. Nhưng mà phiên huynh ngủ một giấc ta liền mang huynh tới nơi, tổng đàn của bản giáo không thể tùy tiện tiết lộ được.

Hà lão đại liền sáng khoái đáp ứng yêu cầu của Kiểm Yến Nhân, chỉ cần cầu được giải được y không sợ đi vào hang hùm miệng rắn.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

“Ta cứ có dự cảm không lành. Thiếu chủ sao tới giờ vẫn chưa có tin tức gì, cả Quan Cung chủ nữa. Hai người đó thật là làm ta lo lắng quá”

Hắc y nhân đứng ngồi không yên, lo lắng thiếu điều rụng hết râu.

Đã mấy ngày nay không có chút tin tức gì của hai người Trương, Quan.

Hắc Long Hội là nơi ngoạ hồ tàng long, việc chân tướng hai người bị bại lộ là sớm hay muộn mà thôi. Cứ thử tưởng tượng nếu như họ phát hiện ra...

Dẫu biết thiếu chủ của hắc thân thông cái thế nhưng hồ lạc đồng bằng tránh sao khỏi bị chó khinh lòn.

- A Tam, A Tứ, hai người tới Hắc Long Hội thám thính tin tức của Thiếu Chủ. Truyền lệnh của ta tới hai vị Xích, Luyện sứ giả nhanh chóng tìm ra tung tích của Thiết Diện Cuồng Long và “mời” y tới đây.

“Thiết Diện Cuồng Long, cái ngoại hiệu nghe cũng kêu lắm, sao y lại biết Phi Ứng Chương đã thất lạc của bản giáo? Giang hồ bây giờ náo loạn hết cả lên...”

Hắc y nhân còn đang nghĩ ngợi mông lung thì một tên giáo chúng chạy vào báo:

- Tam gia, Minh chủ Hắc Đạo xin cầu kiến!

Lão giật mình nghĩ:

- Minh chủ Hắc Đạo à? Hắn tới đây làm gì?

Miệng quát lớn:

- Cái gì mà cầu kiến chứ? Mau mời Minh Chủ vào... Mà không đích thân ta sẽ ra đón.

Hắc y nhân thân chinh ra tận cửa đón Minh chủ Hắc Đạo. Vô sự bất đẳng tam bảo điện. Minh chủ Hắc Đạo vô duyên vô cớ tìm tới tận cửa e có chuyện chẳng lành.

Lão cười giả lả

- Hà Minh chủ quang lâm tề xá, hoan nghênh, hoan nghênh! Mời vào bên trong thượng trà. Người đâu mau dâng trà...

Tuyệt Vân gấp gấp muốn vì Thiên Hà cầu thuốc giải, không muốn cùng lão hồ ly này lòng vòng, nên vào thẳng vấn đề.

- Bỏn Minh Chủ hôm nay tới đây muốn bái phỏng Trương Thiếu Chủ. Phiên ngài chuyển lời giúp.

Hắc y nhân bị dọa chần chừ. A, tên họ Hà này không những biết tới sự tồn tại của thiếu chủ mà tên họ y cũng nắm rõ. Quả thật là mối nguy hại cho bản giáo. Kẻ này không thể giữ được. Phải nghĩ cách trừ khử.

Biến hóa trên mặt Hắc y nhân không lọt qua được mắt Tuyệt Vân. Một cho chủ tớ nhà ông suốt ngày bày mưu tính kế, đại cục của Phi Ứng giáo bày bố

sớm đã bị ta phá hỏng. Nhất thống giang hồ chỉ là giấc mộng mà thôi.

Mỗi người đang theo đuổi suy nghĩ của bản thân mình thì bị tiếng cười lạnh lốt của nữ nhân thức tỉnh.

Nữ nhân đầu tóc rối bù, áo quần rách nát, để lộ cánh xuân bên trong. Da trắng như bạch ngọc không chút tì vết. Khuôn mặt tinh xảo, xinh đẹp lắm lem bùn đất.

Là Quan Bội Nhân. Tuyết Vân âm thầm kinh ngạc. Sao nàng ta lại tới nông nổi này? Còn Trương Thiếu Vũ đâu?

Quan Bội Nhân tay cầm nhành hoa vui vẻ múa hát

“Gió xuân thật đa tình

Thổi mở cả xiêm y của ta.

Người ta sống vì tình yêu và dám chết vì tình yêu.

Dưới chân núi Hoa Sơn,

Chàng đã vì em mà chết.

Em một mình biết sống vì ai?...”

Quan Bội Nhân thấy Tuyết Vân nhìn mình thì vui vẻ nắm tay nàng, lắc lắc

- Vị đại ca này có thấy ta xinh đẹp không? Ta là đẹp nhất. Trương lang rất yêu thích ta...

Rồi chạy tới túm lấy hắc y nhân

- Ta có đẹp không? Nhân Nhi rất sạch sẽ, không bẩn chút nào...

Quan Bội Nhân, nàng ta phát điên rồi sao? Tuyết Vân âm thầm thở dài, gieo nhân nào gặt quả đó, đây cũng là do Trương Thiếu Vũ một tay tạo nghiệt không thể trách ai được.

- A... Tiêu Thiên Hà... người... không được qua đây... tránh xa ta...

Hắc y nhân vội giữ chặt Quan Bội Nhân, lay nàng

- Quan Cung chủ... tỉnh lại đi. Sao lại ra nông nổi? Thiếu chủ đâu?

- Người bỏ ra... người là người xấu... đừng đụng vào ta... thật bẩn... thật bẩn...

Quan Bội Nhân vung tay cào loạn, xô hắc y nhân ra, nàng ta tiện tay vớ lấy bình hoa, tách trà ném về phía hắc y nhân khiến lão khổ sở tránh né.

“Choang” một tiếng, một cái bình hoa đập ngay trúng đầu hắc y nhân, khiến trán y đổ máu. Lại “bình” một cái, chiếc ghế đập ngay trúng chân A Tam đứng phía sau. Sảnh đường đều bị Quan Bội Nhân quậy cho lộn xộn.

Tuyết Vân bất nhẫn, muốn giữ Quan Bội Nhân lại tránh cho nàng ta tự thương tổn bản thân. Quan Bội Nhân thấy có người đụng vào mình thì càng nổi điên, đem tay Tuyết Vân cắn cho máu me đầm đìa.

Đúng là phát điên cấn cấn mà! Tuyết Vân nhanh chóng điểm vào huyệt ngũ của Quan Bội Nhân. Nàng ta yên tĩnh ngủ, Tuyết Vân lúc này mới rút tay ra. Cấn cũng đủ độc a.

- Cung nghênh thiếu chủ!

Tiếng hô vang dội khiến những người trong sảnh vui mừng. Thiếu chủ của bọn họ đã quay về.

Trương Thiếu Vũ một bộ phong trần, tiêu tụy bước vào. Thấy Tuyết Vân đang ôm Quan Bội Nhân trong tay thì nộ khí xung thiên quát

- Hà lão đại, buông nàng ra...

Tuyết Vân vốn định để Quan Bội Nhân yên vị xuống ghế, nghe thấy Trương Thiếu Vũ quát tháo thì chẳng chút lưu tình thả tay khiến Quan Bội Nhân tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Trương Thiếu Vũ không ngờ Hà lão đại nói buông là buông tuyệt tình như vậy. Vội lao tới ôm Quan Bội Nhân bảo hộ trong ngực.

- Người đã làm gì nàng?

- Làm gì thì người đã thấy, có cần phải hỏi lại không. Ta là lười trả lời.

- Người...

Hắc y nhân thấy Thiếu Chủ và Hà lão đại mắt lớn trừng mắt nhỏ thì vội bước ra giải hòa.

- Hồi Thiếu chủ, vừa rồi Quan Cung chủ bỗng dưng phát điên, đã thương nhiều người, cũng may có Hà Minh chủ ra tay tương trợ...

Ngắm nhìn Quan Bội Nhân đang ngủ say trong lòng, Trương Thiếu Vũ đau lòng vì nàng chính sửa lại y phục, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc rối bời của nàng.

Y vốn chỉ lợi dụng nàng vì bộ dạng của nàng khá giống Tuyết Vân, y muốn từ nàng có thể ngày ngày nhìn thấy hình ảnh Tuyết Vân mà hắc khắc sâu trong tâm khảm.

Y không yêu nàng, muốn dùng nàng làm con tốt thí cho ván cờ thiên hạ của y.

Nhưng nàng lại yêu y sâu tới như vậy, vì y mà bất chấp tất cả, sự trong sạch thậm chí là tính mạng.

Nhưng nàng bị Tiêu Thiên Hà đã kích tới phát điên rồi. Lòng y đau quá. Nữ nhân y yêu kẻ chết, người hóa điên đều vì dục vọng chiếm hữu ích kỷ của y.

Phần đời còn lại của y, y sẽ chỉ tâm tâm niệm niệm duy nhất Nhân Nhi. Bảo hộ nàng, để nàng sống một cuộc sống an lạc.

Tuyết Vân không ngờ y cũng có lúc đối với nữ nhân ôn nhu như vậy. Vốn tưởng y vì báo thù không tiếc hy sinh nữ nhân yêu mình, lương tâm y chắc đã bị chó gặm rồi, không ngờ cũng còn chút nhân tính.

- Tam thúc, Bội Nhân nàng chịu đã kích lớn nên tạm thời thần trí không được minh mẫn. Thúc mau an bày tốt cho nàng, đừng để nàng chịu thêm kích thích.

Hắc y nhân lĩnh mệnh nhanh chóng cho người đưa Quan Bội Nhân xuống an trí.

Sảnh đường lúc này chỉ còn Trương Thiếu Vũ và Tuyết Vân đứng nhìn nhau.

- Hà lão đại, xem ra thương thế của người xem ra đã tốt nên mới có tâm tình chạy loạn tới đây?

- Cũng nhờ phước Trương Thiếu chủ, Bồn Minh chủ còn chưa có chết.

- Người tới đây có mục đích gì? Đơn phương độc mã muốn đối đầu với giáo ta? Tuy Thiếu chủ ta đang trọng thương, nhưng Phi Ưng Giáo ta không phải hữu danh vô thực. Một mình người? Ha ha... Không thể toàn mạng quay về.

- Ta tới không phải động binh đao. Chỉ là có chút chuyện muốn cầu mà thôi. Chẳng hay chúng ta có thể đổi địa phương khác đàm luận?

Thấy ý do dự trong mắt Trương Thiếu Vũ, Tuyết Vân cười nhạt

- Đây là địa bàn của Trương Thiếu Chủ, bồn Minh chủ liệu có thể gây nên sóng gió gì? Ta là quang minh chính đại tới thì sẽ quang minh chính đại mà lui.

Trương Thiếu Vũ cười lớn

- Bồn Thiếu chủ há lại sợ người. Mời!

Tuyết vân hít một hơi dài. Đã không còn đường lui. Hôm nay dù cho phải trả giá nào thì cũng phải mang được thuốc giải về cứu Thiên Hà. Dù gì Trương Thiếu Vũ đối với nàng cũng có chút tình, chắc sẽ không gây khó dễ cho nàng.

Trương Thiếu Vũ dẫn Tuyết Vân tới căn phòng âm u y hay dùng khi bàn chuyện cơ mật.

Mùi trầm hương lượn lờ trong không khí, trà nóng còn bốc hơi nghi ngút. Xem ra hắc y nhân sai người vì y mà chuẩn bị.

- Hà Minh chủ, bồn thiếu chủ đã hạ lệnh không cho kẻ dưới tới quấy rầy. Bây giờ có chuyện gì mời Hà Minh chủ cứ tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Khuất nhục cầu giải được

c- Thiếu Vũ, sở thích của huynh vẫn không thay đổi! Hoa Diên Vỹ nở thật đẹp, huynh đã tốn không ít tâm tư... Tuyết Vân lúc này không cần giả trang là

Hà lão đại nữa. Cát giọng thanh thoát.

Trương Thiếu Vũ giật mình hỏi

- Hà lão đại, người... sao biết sở thích của bốn Thiếu chủ...

Tuyết Vân nhấp một ngụm trà cười nhạt

- Hoa đó do ta tặng huynh...

Nàng nâng tay tháo tấm mặt nạ da người, khôi phục hình dáng ban đầu.

Dưới ánh sáng mờ nhạt trong căn phòng, khuôn mặt hoàn bích của nàng hiện ra, nhẵn nhụi không chút thương tổn. Chính khuôn mặt này đã cướp mất tâm Trương Thiếu Vũ bao năm qua.

Những tưởng sẽ không bao giờ có cơ hội chứng kiến từ khi nàng tàn nhẫn vung đao hủy dung. Nay khi y đã chết tâm khi nghe tin nàng đã chết, thì nàng lại đứng ngay đây.

Hóa ra nàng dối gạt y. Kẻ dối đầu với y bao lâu nay lại là nàng.

Tam thúc nói đúng, vận mệnh của y và nàng là trở thành kẻ thù của nhau. Nếu nàng nói đã chết thì sao không vĩnh viễn biến mất, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt y, tại sao còn đến đây tìm y?

Khuôn mặt nàng sớm đã được chữa lành. Bấy lâu nay nàng vì sợ y mà tự mang cho mình bộ mặt xấu xí, quái đản đó.

Trương Thiếu Vũ đứng yên nhìn Tuyết Vân. Người con gái này hẳn thật yêu, cũng thật hận a.

Hồi lâu sau, Trương Thiếu Vũ hồi phục tinh thần, lạnh nhạt hỏi

- Nàng tới đây làm gì? Chẳng phải nàng đã chết sao? Còn là chết rất khủng bố, ta không biết nàng còn có biệt tài kể chuyện hay như thế, suýt chút thì đã để nàng đánh lừa mà vong mạng dưới kiếm của nàng...

Tuyết Vân cười khở

- Ta cũng chẳng ham sống, nhưng thiên ý khó cãi.

- Nàng trúng một chương độc của ta không chết ắt hẳn có kẻ đã vì nàng bức độc. ha ha, nàng thoát chết nhưng kẻ đó tánh mạng như mảnh tơ treo tóc. Nàng là vì muốn giải độc cho kẻ đó mà đến tìm ta.

Tuyết Vân xấu hổ gật đầu.

- Ha ha, nàng trăm phương ngàn kế trốn tránh ta, nay lại chủ động lộ chân diện chỉ vì muốn cầu giải được. Xem ra kẻ đó ắt hẳn là Tiêu Thiên Hà.

- Đã bị huynh đoán trúng. Ta hôm nay tới đây chỉ hy vọng dựa vào giao tình của chúng ta lâu nay mà xin huynh ban cho giải được...

Trương Thiếu Vũ cuồng nộ. Giao tình? Khi nàng cầm kiếm chia vào ta nàng có nhớ tới giao tình? Khi nàng thấy ta thương tâm vì cái chết của nàng mà nội thương bộc phát nàng có nhớ tới giao tình?

Dương Tuyết Vân nàng vì Tiêu Thiên Hà mới nhớ tới giao tình mà tới cầu xin ta? Có kẻ nào đi cầu xin mà ngạo mạn như nàng chứ?

Tiêu Thiên Hà, hẳn đối với Nhân Nhi như vậy ta hận không thể róc thịt lột da hẳn sao có thể dễ dàng cho hắn giải được chứ.

Thấy sắc mặt Trương Thiếu Vũ ngày càng khó coi, Tuyết Vân cắn răng quỳ xuống nói

- Dương Tuyết Vân ta bình sinh quỳ thiên quỳ địa, không quỳ gối trước ai, hôm nay tại đây cầu xin huynh...

Nàng cao ngạo như vậy mà lại có ngày quỳ gối trước ta? Nàng là vì hắn mà quỳ xuống cầu xin ta sao? Hay cho một Tiêu Thiên Hà.

Trương Thiếu Vũ vung mạnh tay, chậu hoa Diên Vũ lâu nay y coi trọng hơn sinh mạng rơi xuống đất vỡ tan tành.

Tuyết Vân giật mình kinh hãi. Hắn đập bể chậu hoa, có nghĩa là chút giao tình giữa nàng và hắn đã chấm dứt sao?

- Thiếu Vũ, huynh...

- Nàng về đi. Sau này nàng đi dương quan của nàng, ta về cầu độc mộc của ta. Hôm nay tha cho nàng một mạng, sau này còn xuất hiện trước mắt ta mười mạng chết cả mười.

- Thiếu Vũ, coi như ta cầu xin huynh. Dùng mạng của ta đổi lấy tính mạng Thiên Hà...

A, dùng mạng nàng đổi mạng hấn à? Hấn dùng mạng giải độc cho nàng, nàng lại dùng mạng đi cầu xin giải được cho hấn. Xem ra tình cảm của hai người quả là sâu đậm. Được, nếu nàng đã tự tìm tới cửa thì ta sẽ không để

nàng đi dễ dàng như thế.

Tiêu Thiên Hà, hấn dùng bọn khát cái tới vũ nhục nữ nhân của ta, nay nữ nhân của hấn tự tìm tới cửa lý nào ta lại buông tha. Vân Nhi a, đừng trách ta tuyệt tình.

Trương Thiếu Vũ bước tới ngồi trước mặt Tuyết Vân, một tay nâng cằm nàng, một tay vuốt ve khuôn mặt nàng. Lạnh lùng tuyên bố

- Dùng mạng ta không cần... Có điều có thể dùng thân để đổi...

“Bùm” Tuyết Vân ngã ngồi trên đất, không nghĩ Trương Thiếu Vũ lại đưa ra yêu cầu này.

- Huynh... sao có thể?...

- Ha, sao lại không thể? Ta thích nàng lâu như vậy mà không có được tâm của nàng thì cũng nên có được thân thể nàng chứ? Nàng không có thời gian mặc cả hay suy nghĩ đâu, tình lang của nàng không chống chọi được lâu

nữa đâu.

Trương Thiếu Vũ phúi tay đứng dậy, quay lưng bước ra ngoài.

Tuyết Vân vội bò tới ôm chặt chân y. Chỉ cần có thể cứu Tiêu Thiên Hà, tôn nghiêm của nàng có thể vứt xuống đất cho người ta dẫm đạp. Sự thanh bạch của nàng vốn đã trao cho Tiêu Thiên Hà, nay vì cứu chàng mà dùng thân đánh đổi cũng không còn gì để hối tiếc.

- Huynh đừng đi, ta... ta đồng ý... Huynh không được nuốt lời... Phải giao giải được ra trước.

- Ha, ha, ha...

Trương Thiếu Vũ cuồng tiếu. Vì cứu Tiêu Thiên Hà nàng không ngại bò lên giường của ta sao? Dương Tuyết Vân a đâu có dễ dàng cho nàng như thế.

- Quân tử nhất ngôn! Bây giờ ta sẽ cho người mang thuốc giải đi cứu Tiêu Thiên Hà... hấn không chờ được tới lúc ta và nàng hoan ái xong đâu a.

Tuyết Vân vui mừng hỏi

- Thật vậy? Huynh sẽ đi cứu Tiêu Thiên Hà? Huynh không sợ ta nuốt lời?

- Ha, nàng dám nuốt lời sao? Ta cứu hấn được thì cũng giết hấn được... ta là muốn cứu hấn, rồi mang hấn tới đây, chứng kiến ta lăng nhục nữ nhân của hấn trả thù cho Nhân Nhi...

Tuyết Vân thật sự bị dọa sợ. Nàng vốn biết lòng dạ Trương Thiếu Vũ ngoan độc, chỉ dựa chút giao tình khi xưa mà tới đây cầu xin y. Không ngờ y chẳng chút niệm tình mà đối với nàng như vậy.

Vốn nghĩ chỉ cần cứu được Tiêu Thiên Hà rồi nàng sẽ một kiếm tự sát tránh khỏi cảnh lăng nhục nhưng nay Thiếu Vũ đã chặt đứt luôn đường lùi của nàng. Nàng luống cuống níu vạt áo Thiếu Vũ van cầu

- A, Thiếu Vũ... huynh... đừng đối xử với ta như vậy... Không cần để Tiêu Thiên Hà biết, ta sẽ đáp ứng huynh... Ngay bây giờ sẽ đáp ứng huynh...

Trương Thiếu Vũ cười nhạt, để xem nàng làm sao đáp ứng ta. Y ngồi xuống, chế trụ Tuyết Vân, thô lỗ hôn nàng. Tuyết Vân vì bất ngờ nên cắn mạnh môi y, mùi máu tươi lan tràn trong miệng.

Trương Thiếu Vũ xô nàng ra, quệt máu trên miệng, mắt lạnh nhìn nàng

- Đây gọi là đáp ứng ta sao?

Tuyết Vân trong lòng như ngàn mũi kim đâm, nàng không được phản kháng, phải thuận theo y, vì chỉ có y mới cứu được Tiêu Thiên Hà.

- Ta... sẽ không có lần sau... nhất định sẽ nghe lời huynh...

Trương Thiếu Vũ khinh bỉ không thèm liếc nhìn nàng nói

- Vô ích thôi. Muốn trách thì trách Tiêu Thiên Hà. Ta đang nghĩ sau khi nhúng chàm nàng rồi có nên ban cho bọn người dưới thường dụng không? Tiêu Thiên Hà vì Nhân Nhi mà khổ công mời tới bốn, năm tên khát cái. Ta cũng

nên vì nữ nhân của hấn cho bốn, năm mươi tên giáo chúng vui vẻ một phen chứ.

Từng câu từng chữ lạnh lùng thốt ra khiến Tuyết Vân run rẩy. Tri nhân tri diện bất tri tâm. Bốn năm quen biết giữa nàng và y chỉ có thể thôi sao? Xem ra giải được này khó có thể cầu.

Không sao, nếu như hôm nay không cầu được giải được thì cùng lắm là nàng và Thiên Hà cùng nắm tay nhau xuống chốn cửu tuyền. Vốn muốn vì chàng tranh giành với trời cao hy vọng sống sót nhưng để cho chàng chứng

kiến nàng bị lũ người dơ bẩn kia chà đạp thì thà sảng khoái cùng nhau chấp nhận thiên ý.

Tuyết Vân cười nhạt, nàng buông vạt áo Trương Thiếu Vũ ra, từ từ đứng lên, phúi phúi y phục.

- Giải được đó ta không cần nữa...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Diên Cuồng Chiếm Đoạt

Tuyết Vân ngược nhìn Trương Thiếu Vũ, cười ngạo nghễ

- Giải được đó ta không cần nữa... Cáo từ!

Trương Thiếu Vũ hừ lạnh

- Muốn đến thì đến, đi thì đi sao? Phi Ưng Giáo ta không phải là nơi vô chủ.

- Huynh đây là muốn giữ ta sao? Được, cá chết lưới rách. Vốn khi tới đây ta cũng xác định không còn sống để quay về.

- Muốn chết cũng đâu dễ. Nàng cứ thử chết đi, lúc đó ta sẽ lột trần di thể nàng mang ra dạo phố rồi ném cho bọn khát cái vui về. A, tất nhiên là ta sẽ mang Tiêu Thiên Hà tới chứng kiến.

Tuyết Vân mặt biến sắc, quả không hổ danh Vạn độc tà nhân. Trương Thiếu Vũ trong đầu huynh chỉ toàn ý nghĩ tàn ác. Nàng cố giữ bình tĩnh hỏi

- Huynh muốn gì?

Trương Thiếu Vũ nhàn nhã thưởng trà. Tuyết Vân nàng muốn đấu với ta sao, về luyện thêm một trăm năm nữa đi.

- Xem ra nếu bức nàng quá thì ta cũng chẳng có lợi gì. Trở lại giao ước ban đầu. Tại nơi này nàng khiến ta vui vẻ, Tiêu Thiên Hà lập tức được cứu.

- Ta...

- Nàng yên tâm, ta yêu nàng như vậy sao có thể để lũ dung tục kia vấy bẩn nàng.

“Thiên Hà, xem ra ta đành phụ chàng. Chàng phải sống thật tốt. Không có ta chàng còn có Tiêu Ngọc. Còn ta không có chàng thì sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Chàng đừng oán hận ta, trong lòng Tuyết Vân mãi mãi chỉ có mình chàng.”

Quyết ý hy sinh bản thân nhưng cũng không tránh khỏi chua xót, từng giọt nước mắt tí tách rơi, Tuyết Vân nghẹn ngào nói

- Một lời đã định... Ta... Bây giờ huynh muốn ta làm gì?

Trương Thiếu Vũ cười nhạt

- Làm gì cũng cần ta phải dạy nàng sao? Trước hết đem y phục của nàng cởi bỏ...

Hai tay Tuyết Vân nắm chặt thành quyền không ngừng run rẩy. Lúc này nàng mới thấu hiểu cho cảm giác của Tiêu Ngọc khi bị Thiên Hà cột nhà.

Tiêu Ngọc đối với Thiên Hà là tình yêu, nếu nàng ta có thể đáp ứng lời chàng thì cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Còn nàng, tâm nàng, thân nàng chỉ hướng về một người, nay lại phải vì kẻ khác mua vui.

Đau đớn, ê chề, nhưng không thể không làm. Dù chỉ có một cơ hội, nàng cũng muốn chàng được sống yên yên ổn ổn.

Tuyết Vân nhắm mắt, hai tay run run từ từ đưa lên cởi bỏ đai lưng. Từng kiện, từng kiện y phục từ từ được trút bỏ.

Trương Thiếu Vũ vẫn ngồi yên, mắt lạnh nhìn nàng. Trong mắt y không một tia dục vọng. Y vốn là thật lòng yêu nàng. Nhưng chính nàng ép buộc y,

khiến cho hai người phải đi tới tình cảnh này.

Trên người Tuyết Vân lúc này chỉ còn một chiếc yếm lụa mỏng manh. Nàng run rẩy ôm chặt lấy thân thể. Nước mắt không ngừng rơi.

Trương Thiếu Vũ vốn nhìn nàng chăm chăm, bỗng dưng bạo phát. Tách trà trên tay bị y ném vỡ tan tành.

Dấu hôn ngân in rõ trên xương quai xanh tinh xảo kia, tổ cáo thân thể nàng từng có người chạm qua. Là Tiêu Thiên Hà?

Dương Tuyết Vân, nàng dám mang thân thể nơ nhóp đó đi trao đổi cùng ta?

Thân mình y chớp động, lúc này đã đứng ngay trước mặt Tuyết Vân. Ánh mắt đỏ ngầu nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống. Bàn tay thô lỗ của y Chop lấy chiếc yếm trên người nàng xé rách tan.

Bên dưới nơi ngọc phong trắng nõn cũng có dấu vết. Thật bẩn! Thật chướng mắt!

Tay y bóp chặt cằm nàng rít lên

- Giả bộ thanh cao trước mặt ta. Hóa ra những lời Chiêu Hồn Diệp nói là thật. Nàng sớm đã cùng Tiêu Thiên Hà gian dâm. Dương Tuyết Vân nàng cũng thật biết câu dẫn nam nhân, nói xem ngoài Tiêu Thiên Hà nàng còn bỏ lên giường của ai khác nữa.

Trương Thiếu Vũ hận đến mức muốn bóp chết nàng, y không tiếc buông lời sỉ nhục. Chỉ có khiến nàng nhục nhã, tâm y mới bớt đau được. a, nhưng sao lại càng đau hơn thế này. Yêu, hận, dục vọng chiếm hữu bức y phát điên.

Tuyết Vân giận dữ nhìn thẳng vào mắt y gần từng chữ

- Ta ...không... có...

- Kỹ nữ... A, so với kỹ nữ nàng còn không bằng...

- Huynh... không được nhục mạ ta. Tiêu Thiên Hà là người ta yêu, ta chỉ thuộc về mình chàng.

- Ha, ha để xem sau hôm nay nàng có còn thuộc về mình hán không. Ta sẽ khiến thân thể này bị vạn người cười.

Yêu nhiều, hận càng lớn. Trương Thiếu Vũ điên cuồng cắn xé thân thể nàng, y muốn xóa dấu vết kẻ khác để lại trên người nàng, chỉ còn lưu lại của mình y. Tay y hung bạo tiến vào nơi tư mật của nàng mà tàn nhẫn giày xéo. Y không một chút hứng thú nào, trong mắt y chỉ toàn hận ý.

Bao nhiêu năm qua y không thiếu cơ hội đoạt được nàng. Nhưng y không làm, điều y muốn là tất cả của nàng, tâm nàng, thân thể nàng đều thuộc về y.

Nàng bằng thanh ngọc khiết khiến y trân trọng nâng niu như vậy nay bị kẻ khác vấy bẩn sao y có thể cam tâm được. Tiêu Thiên Hà, mối hận này sẽ tính đủ với ngươi. Trương Thiếu Vũ ta thề sẽ khiến ngươi phải hối hận.

Tuyết Vân đau đớn cắn chặt môi, nước mắt không ngừng tuôn rơi, nhưng không mấy may khiến Trương Thiếu Vũ động tâm. Hắn đã thực sự phát điên rồi.

- Khóc ư, nàng khóc cho ai xem? Rên rĩ to lên, để ta xem nàng dám dâng tới bậc nào...

- ...

- Đừng cố chịu đựng, rất nhanh thôi ta sẽ khiến nàng dưới thân ta mà rên xiết nga...

Tuyết Vân uất hận muốn chết. Nàng hận không thể một kiếm giết chết y. Y cường bạo nàng, sỉ nhục nàng, nàng nín nhịn vì muốn có giải được.

Thiên Hà nói đúng, thời gian qua nàng giết quá nhiều người, chiêu số lại quá độc địa, tuy đó là kẻ ác nhưng cũng là một nhân mạng. Nay nàng rơi vào tay Trương Thiếu Vũ phải chăng là báo ứng.

Nhưng có ai hiểu cho nàng, thân là một nữ nhân lại cầm đầu một đám người được xem là cùng hung cực ác, không chuyện xấu gì là không làm được thì sao nàng có thể dùng đạo nghĩa khiến họ tin phục đây? Nàng chỉ có thể dùng võ công tàn ác khiến cho người người khiếp sợ, khiến bọn chúng tin phục.

Danh tiếng của sư phụ Tam Tú Thiên Sơn của nàng vốn đã khiến võ lâm hai phái hắc bạch e sợ, nay nàng mượn danh tiếng của họ không thể làm khác hơn được. tuy nhiên nàng cũng đã tránh lạm sát nhất có thể.

Ha ha võ công cao cường lấn át quần hùng, danh tiếng khiến người người khiếp sợ giờ phút này lại phải quỳ gối mặc người ta vũ nhục. Đau tới tê tâm liệt phế!

- Trương Thiếu Vũ, đủ rồi. Giữa chúng ta chỉ có giao dịch, huynh có được ta, còn ta có thuốc giải. Huynh muốn làm gì cứ làm nhưng huynh không có quyền vũ nhục ta.

Đôi mắt Trương Thiếu Vũ ánh lên tia chán ghét nhìn nàng, lạnh lùng bóp chặt cổ nàng khiến nàng hít thở không thông, y rít lên

- Quay lưng lại đây! Ta không muốn nhìn thấy mặt nàng. Khuôn mặt dơ bẩn này khiến ta thấy phiền chán!

Tuyết Vân bị hành động thô lỗ của Thiếu Vũ dọa sợ, nàng máy móc làm theo lời y nói. Nàng cắn chặt răng quyết không kêu rên dù chỉ một tiếng.

Trương Thiếu Vũ vén y phục qua một bên, y là lười cời y phục. Đối với thân thể từng có người chạm qua y không còn chút hứng thú. Nhưng ghen tuông hận thù buộc y phải hung hăng chà đạp nàng một phen.

Thiên Hà, hai người con gái của ta, một bị người nhúng chàm, một bị người lăng nhục. Được lắm! Nay người chồng mắt lên xem ta chà đạp nữ nhân người yêu. Thân thể dơ bẩn này ta sử dụng tới khi rách nát mới thôi.

Tiếc rằng người không được chứng kiến nữ nhân của người đang khuất phục dưới thân ta.

A, nhưng sẽ rất nhanh thôi, sao ta có thể bỏ qua cho hai người được. Giải được ta có thể cho người nhưng muốn người sống thế nào là quyền của ta. Ta sẽ khiến người sống giờ chết giờ ngày ngày chứng kiến ta và nữ nhân của người hoan ái.

Ha ha, Vạn độc tà nhân ta đâu chỉ có chút hư danh chứ. Độc được trong thiên hạ còn ai qua được ta. Ta sẽ dụng độc để các người sống trong khổ sở, muốn chết cũng không thể chết được a.

Hận ý ngày càng dâng cao!

Bàn tay Trương Thiếu Vũ như hai gọng kềm chế trụ eo nhỏ của Tuyết Vân. Vật nam tính của y đang muốn xông vào từ đằng sau nàng, hảo hảo hành hạ nàng. Thì bất chợt y khựng lại!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Huynh muội

Trên lưng nàng, ở vai trái, hình ảnh phi ưng mỏ trắng đang giang cánh tung bay đập vào mắt y!

Trương Thiếu Vũ hung hăng dùng tay chà xát khiến da thịt non mịn của nàng ửng đỏ, nhưng rõ ràng đó là một hình xăm, là dấu bi truyền của Phi Ưng Giáo xăm lên không thể nào xóa bỏ được. Giống hệt hình xăm trên vai trái của y.

"Không thể nào?"

Hình xăm phi ưng mỏ trắng là tượng trưng cho quyền lực của Giáo chủ, nhiều đời chỉ có người kế tục ngôi vị mới được xăm hình ngay khi vừa chào đời. Nhưng tới đời của y, người sở hữu hình xăm có tới ba người. Đại ca y, bản thân y và tiểu muội muội vừa mới sinh chưa được tròn tháng.

Biến cố xảy ra, toàn giáo bị diệt. Tam thúc cứu thoát được một mình y. Nhưng không ngờ trong tình cảnh này y lại có thể nhìn thấy một người có hình xăm giống hệt y.

Dương Tuyết Vân lẽ nào là muội muội y còn sống?

Trương Thiếu Vũ lạnh toát toàn thân. Nếu nàng đúng là muội muội y thì suýt chút nữa y đã làm ra cái việc cảm thù chiếm đoạt muội muội ruột của mình. Thật may mắn chưa làm tới bước cuối cùng. Y nhặt vớ áo choàng phủ lên thân mình lửa lò của Tuyết Vân.

Tuyết Vân đang cắn răng chờ đợi chuyện tồi tệ xảy ra với nàng. Mùi máu tanh tràn vào trong miệng. Mũi nàng đã bị nàng cắn nát. Móng tay khảm sâu vào trong da thịt, nàng cũng không cảm thấy đau.

Nàng thật sự rất sợ. Thiên Hà đối với nàng bá đạo nhưng lại đầy sùng nịnh. Còn Trương Thiếu Vũ lại chứa đầy hận thù. Nàng cảm giác y sẽ không dễ dàng buông tha nàng. Nhưng nàng nguyện ý, chỉ cần Thiên Hà được sống.

Nhưng điều nàng lo sợ đã không xảy ra. Khi Trương Thiếu Vũ khoác áo choàng lên người nàng thì nàng khụy xuống, chân nàng nhũn ra không thể đứng nổi.

Trương Thiếu Vũ nhìn thẳng vào mắt nàng như muốn tìm kiếm điều gì đó.

- Hình xăm trên lưng nàng từ đâu mà có?

Tuyết Vân vô lực lắc đầu nói

- Không biết, từ lúc sinh ra đã có...

- Nàng là cô nhi, sư phụ của nàng có từng nói cho nàng nghe về thân thế?

Tuyết Vân gật đầu nhỏ giọng

- Phụ mẫu ta vốn là người của giáo huynh... Mẫu thân ta họ Dương. Sư phụ chỉ nói thế. Còn họ là ai thì ta không biết.

Chuyện này thật quá hoang đường. Tuyết Vân lại là muội muội của y sao? Y yêu muội muội của mình, còn muốn cưỡng bạo nàng. Thiếu Vũ thật sự cuồng nộ. Lão tặc thiên a, ông đây là muốn trêu đùa ta sao?

- Phụ mẫu nàng là người Phi Ưng Giáo, tại sao nàng không giúp bốn thiếu chủ báo thù rửa hận mà lại đi ủng hộ những kẻ sát nhân?

Tuyết Vân phẫn nộ chất vấn

- Huynh không thấy người chết đã quá nhiều ư? Vì báo thù mà gây ra nhiều nghiệt như vậy còn chưa đủ sao? Giáo phái bị tiêu diệt, chúng ta là hậu nhân may mắn sống sót, tại sao không hảo hảo sống tốt mà cứ luẩn quẩn trong vòng thù hận. Huynh có bao giờ điều tra nguyên nhân vì sao Phi Ưng giáo bị diệt vong chưa? Tại sao cứ trả thù trong mù quáng?

- Ha, ha nàng nói hay lắm. Thù phụ mẫu nàng không báo lại muốn hảo hảo sống tốt? Trương Thiếu Vũ ta sao lại có một muội muội tốt như nàng chứ?

“Àm”! Muội muội? Tuyết Vân nghe như có tiếng sét giữa trời quang. Nàng thế nào lại biến thành muội muội của Trương Thiếu Vũ?

- Huynh nói là muội muội, ta là... muội muội của huynh? Chuyện này sao có thể chứ?

Trương Thiếu Vũ cười nhạt, y vạch áo ra, trên ngực trái y là hình xăm phi ưng mờ trắng. Còn có vết sẹo do kiếm của nàng để lại.

- Nàng có biết hình xăm này có ý nghĩa gì không? Nó chứng minh cho thân phận cao quý của chúng ta trong giáo chúng. Nàng là nữ nhi duy nhất có hình xăm này. Vì phụ mẫu chúng ta vô cùng coi trọng nàng.

Tuyết Vân cười lớn, nước mắt không ngừng tuôn rơi

- Huynh... huynh thật là ca ca của ta sao? Ta không phải là cô nhi đơn độc, ta còn có ca ca sao? Ca ca ta lại đối xử với ta... Ha ha ha, nếu như ta không có hình xăm này để huynh nhận ra thì có phải đã bị huynh chà đạp? Ca ca... ta lại có người ca ca tàn độc mất hết nhân tính như vậy sao?

Trương Thiếu Vũ ôm chặt Tuyết Vân tránh cho nàng kích động, nhẹ nhàng xoa đầu nàng.

- Là ca ca không tốt, ca ca vì ích kỷ bản thân khiến cho muội muội chịu biết bao tủi nhục. Tuyết Vân sau này ca ca nhất định sẽ bù đắp cho muội.

Tuyết Vân phẫn nộ túm chặt y phục của Trương Thiếu Vũ gào thét

- Bù đắp ư? Thương tổn huynh gây ra cho ta sao có thể bù đắp? Từ nhỏ ta là cô nhi được sư phụ nhận nuôi. Ta vốn rất khao khát tình thân. Tuy sư phụ không thể cho ta tình mẫu tử nhưng là đối với ta rất tốt. Cuộc sống tốt đẹp đó lại bị huynh hủy đi. Sư phụ của ta bây giờ không rõ tung tích. Huynh nói đi, huynh đã làm gì họ?

- Vân Nhi, sư phụ của nàng sau khi phế võ công họ, ta không làm gì khác?

- Không phải huynh vậy thì là ai chứ? Còn ai biết nơi ẩn cư của sư phụ ta?

- Vân Nhi, muội bình tĩnh. Ca ca sẽ từ từ giải thích được không. Ca ca dám làm dám chịu, nhưng có những chuyện ca ca không làm, là có kẻ mượn danh ta làm chuyện xấu, ca ca đã cho người điều tra nhưng chưa có manh mối.

-Lời huynh nói là thật?

- Vân Nhi, xin muội hãy tin ca ca một lần. Ca ca biết đã gây nghiệt lớn đối với muội, hãy tha thứ cho ca ca. Huynh muội chúng ta khó khăn lắm mới có thể gặp nhau, hãy xóa bỏ tất cả những chuyện không vui trong quá khứ, cùng ca ca hảo hảo chung sống được không?

Tuyết Vân không ngờ trong tình cảnh này lại nhận thức người thân. Là ca ca của nàng, thân nhân duy nhất của nàng. Nhưng thà rằng nàng không phải muội muội của y. Sau tất cả những chuyện xảy ra ở đây hôm nay, sau này nàng phải làm sao đối diện với y đây.

Ca ca nàng vì muốn báo thù mà khiến cho võ lâm dậy sóng, người người phẫn hận, tất sẽ bị hào kiệt võ lâm truy giết. Nàng thân là Minh chủ Hắc Đạo, cầm đầu quần hùng một phương, với ca ca nàng là từ địch, đã từng cầm kiếm chống lại nhau, người chết ta sống.

Sau này phải làm sao? Tình thân và nghĩa khí giang hồ phải chọn bên nào đây? Nàng tuyệt đối không thể cùng ca ca khiến giang hồ náo loạn, càng không muốn ca ca bị võ lâm truy sát.

Liệu nàng có thể dùng tình thân mà khuyên nhủ ca ca buông bỏ đồ đao, quay đầu là bờ không?

Tuyết Vân cười như điên dại, nàng là bị bức cho sắp điên lên rồi

-H a, ha, ha, ca ca, hảo ca ca của ta. Chúng ta còn có thể hảo hảo chung sống sao? Sau tất cả những gì huynh gây ra ư? Huynh có thể vì ta mà vứt bỏ hận thù, từ bỏ mộng nhất thống giang hồ của huynh không?

Mi tâm Thiếu Vũ nhủ chặt, y thừa nhận tổn thương y gây ra cho Vân Nhi khó có thể bù đắp nhưng nếu chỉ vì thế mà bắt y phải ngừng báo thù thì y không làm được. Nhất thống giang hồ y không cần, là do bọn người dưới dựng nên mà thôi. Còn báo thù tuyệt đối không thể bỏ.

Vì báo thù chuyện gì y cũng đã làm ra. Chút thương tổn nhỏ nhoi này có tính là gì so với đại cục chứ.

- Huynh không làm được đúng không?

- Ngoài chuyện báo thù ra bất cứ chuyện gì ca ca cũng nghe lời muội.

- Ca ca, vì báo thù một trong hai huynh muội chúng ta phải chết huynh cũng không buông tay sao?

Trương Thiếu Vũ lắc đầu nói

- Lý do ca ca sống tới thời khắc này là vì báo thù cho phụ mẫu. Sống chết từ lâu ta đã không màng tới nữa rồi. Vân Nhi, ta xin muội đừng vì ngoại nhân mà đối đầu với ta nữa có được không? Ta không muốn thương tổn tới muội nữa.

Tuyệt Vân yên lặng ngắm nhìn Trương Thiếu Vũ thật lâu. Ca của nàng bị thù hận làm lu mờ lý trí, thật sự đã không còn thuốc chữa rồi. Nàng hay bất kỳ ai cũng không mong có thể khuyên giải y.

Nàng nép vào lòng Trương Thiếu Vũ. Ôm y thật chặt.

“Ca ca, cho muội ôm huynh một lần cuối. Muội muốn tận hưởng hơi ấm của tình thân bao lâu nay muội khao khát. Sau hôm nay, chúng ta ai có lý tưởng của người đây. Muội sẽ dùng hết sức bản thân để bảo vệ bình yên cho giang hồ, bảo hộ ca ca tới hơi thở cuối cùng. Ca ca, khi huynh nhận ra sai lầm của mình thì người thân xung quanh huynh đã bị huynh hại cho thê thảm. Huynh sống một mình liệu có vui không?”

Trương Thiếu Vũ thấy nàng không nháo, không khóc, nép vào lòng y thì vui mừng khôn xiết. Muội muội y cuối cùng cũng tha thứ cho y, huynh muội đồng lòng, võ lâm nhanh chóng bị tiêu diệt, thiên hạ chỉ còn là của Phi Ưng Giáo mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Đại tiểu thư

Chiêu Hồn Điệp biết Thiếu chủ đã về, Quan Bội Nhân đã phát điên. Á vô cùng vui sướng. Từ nay bên cạnh Thiếu chủ chỉ còn mình ả.

Ả xinh đẹp tới như vậy, lại không ít lần cùng Thiếu chủ hoan lạc. Ả không tin Thiếu chủ có thể không cần ả.

Dương Tuyệt Vân nay đã không có tung tích, ắt hẳn lánh ít dữ nhiều. Chỉ cần ả thường xuyên kề cận, tin chắc chỉ một thời gian nữa Thiếu chủ sẽ chết tâm mà thôi.

Một khi đại nghiệp của Thiếu chủ thành, ả sẽ được sánh vai cùng Thiếu chủ chung hưởng vinh hoa phú quý.

Ả chỉnh trang lại y phục, tơ lụa mỏng manh, lúc ẩn lúc hiện da thịt ngọc ngà theo mỗi bước đi. Khuôn mặt tinh xảo trang điểm kỹ càng.

Ả biết thói quen của Thiếu chủ khi trở về là tới căn phòng trong mật thất. Nghĩ tới sự dũng mãnh của thiếu chủ thân mình ả liền nóng lên, bước chân càng gấp gáp.

Mặc dù đã có lệnh của Thiếu chủ không cho ai vào nhưng bọn giáo chúng thấy Chiêu Hồn Điệp thì tự giác nhường đường. Mỗi lần Chiêu sứ giả tới phòng Thiếu chủ thì bên trong đều vang lên âm thanh ái muội, khiến cho bọn giáo chúng một đôn mười đôn trăm đôn đều tự giác coi Chiêu sứ giả là phụ nhân Thiếu chủ.

Chiêu Hồn Điệp không vấp phải sự ngăn cản, một đường thông dong tiến vào.

C

ảnh tượng trong phòng khiến Chiêu Hồn Điệp tức nổ đom đóm.

Thiếu chủ cư nhiên mang nữ nhân về.

Nữ nhân chỉ khoác một kiện áo choàng, trên đất la liệt y phục, đang vùi mặt vào lòng Thiếu chủ khóc lóc.

Đúng là hồ ly tinh chính hiệu. Bò lên giường nam nhân rồi còn ra vẻ thanh tao khóc lóc.

C

hiều Hồn Điệp khinh bỉ hừ lạnh.

Động tĩnh của ả làm Thiếu Vũ và Tuyết Vân giật mình nhìn lên.

Chiều Hồn Điệp sùng sờ thét

-Dương Tuyết Vân, sao lại là người?

Hóa ra Thiếu chủ đi chuyến này đã không uống công, cảm được mỹ nhân trong tay. Vừa trở về đã không kịp chờ đợi mà hưởng dụng ngay.

A, khuôn mặt của Dương Tuyết Vân vốn không phải đã bị hủy sao, sao có thể trở nên xinh đẹp tới vậy?

Tuyết Vân cười nhạt

-Đã lâu không gặp, Tây Thục Nỉ?

-Người không ngạc nhiên khi gặp ta sao?

-Vốn đã sớm biết người không phải phường tốt lành gì.

Tây Thục Nỉ cười giễu cợt

-Dương Tuyết Vân, người câu dẫn Tiêu Thiên Hà không thành nên trở về bò lên giường Thiếu chủ của ta sao? Không biết liêm sỉ...

“Ba” Trương Thiếu Vũ xuất thủ, một tát quăng tới trên mặt Tây Thục Nỉ, khiến khuôn mặt kỳ công trang điểm vì y lệch sang một bên. Tây Thục Nỉ ôm mặt nức nở

-Thiếu chủ, người năm lần bảy lượt vì Dương Tuyết Vân mà đánh ta? Ta ở bên cạnh người lâu như vậy, không có công lao cũng có khổ lao. Người lại đối xử với ta như vậy? Rốt cục trong lòng người ta là gì chứ?

Trương Thiếu Vũ bảo hộ Tuyết Vân trong ngực, quát lớn

-Chiều Hồn Điệp, hãy biết thân phận của mình. Người chỉ là công cụ làm ấm giường của ta. Dương Tuyết Vân không phải cái tên để người hô to gọi nhỏ.

“Công cụ ấm giường” Chiều Hồn Điệp vốn tự biết thân phận này của ả nhưng hôm nay ngay trước mặt Dương Tuyết Vân Thiếu chủ lại có thể buông lời tuyệt tình đến vậy.

-Ha, ha năm mươi tuổi ta đã được đưa tới bên cạnh Thiếu chủ. Đến nay đã mười một năm. Mười một năm vì Thiếu chủ không tiếc bán mạng vào sinh ra tử. Trở thành Chiêu sứ giả đứng đầu mười vị sứ giả của bốn giáo. Lại vì thiếu chủ trở thành “công cụ ấm giường”. Đổi lại được gì? Không danh không phận đi theo Thiếu chủ, ngày đêm vì Thiếu chủ bốn tấu khắp nơi tìm kiếm giai nhân về cho Thiếu chủ. Thiếu chủ người không một chút động lòng với ta sao?

-Chiều Hồn Điệp, người vì bốn giáo và Thiếu chủ ta lập không ít công lao. Bốn thiếu chủ tự không bạc đãi người. Nhưng cho người danh phận là chuyện không thể.

-Ha, ha, Dương Tuyết Vân người nghe thấy chưa? Mười lăm tuổi ta trở thành nữ nhân của hấn. Đến nay đã sáu năm rồi. Một cái danh phận hấn không thể cho ta. Còn người? Chỉ là hấn nhất thời ham muốn mới lạ, tới khi hấn chán người rồi, người sẽ còn thế thảm hơn ta. Ta là đệ nhất công thần của bốn giáo, hấn sẽ niệm tình mà không vứt bỏ ta. Còn người, đợi khi hấn chơi chán rồi sẽ vứt người ra đường như cái giẻ rách. Lúc đó Chiều Hồn Điệp ta sẽ tống người vào kỹ viện để trả mối nhục hôm nay.

Chiều Hồn Điệp phẫn hận, nghiêng răng nguyên từng chữ.

Tuyết Vân rung mình ớn lạnh. ả ma nữ này đúng là tuyệt phối với vị ca ca độc ác này của nàng a. Nàng tức giận thét lớn

-Chiêu sứ giả! Cút ra ngoài cho khuất mắt ta. Muốn vào kỹ viện thì tự người đi đi.

Chiều Hồn Điệp bật cười sằng sặc

-A ha ha, mới vừa bò được lên giường Thiếu chủ mà đã muốn là nữ chủ nhân của bốn giáo sao. Chiêu sứ giả ta là để cho người sai sử?

Tuyết Vân vốn ấn nhẫn chịu sự lăng nhục của Trương Thiếu Vũ, sau lại vì tin tức hai người là huynh muội kích động, tâm vốn kích động không giữ được bình tĩnh vốn có để không chế tâm ma nay lại bị Chiều Hồn Điệp một câu lại một câu khinh bạc khiến lửa giận bộc phát, ma công vì vậy phát tác. Từng

trận hàn khí rít gào trong mật thất, đồ đặc bên trong đầu bị ép nát vụn thành một mảnh hỗn độn, Trương Thiếu Vũ và Tây Thục Ni đều cảm giác ác hàn đang len lỏi trong toàn thân.

Đôi mắt Tuyết Vân lúc này dày đặc sát khí, ba ngàn tóc tơ tung bay hỗn độn, áo choàng như ẩn như hiện thân thể kiều mỹ, hai bàn tay nắm chặt khiến khớp xương kêu răng rắc. Điểm Sát khí nhỏ giữa mi tâm ngày một hiện rõ, có khuynh hướng lớn lên thành hình ngọn lửa, nàng đây là tâm ma bộc phát.

Tuyết Vân lúc này nhìn thật yêu mị, da trắng, môi đen, hắc hỏa rùng rợn thiêu, hoàn toàn phù hợp với hình tượng ma nữ.

- Chẳng phải ngươi muốn giả trang ta làm ma nữ sao? Cho ngươi ném chút mùi vị lợi hại a.

Không một tiếng động xông tới bóp chặt cổ Tây Thục Ni.

- Đi chết đi...

Trước mắt Tây Thục Ni hoàn toàn tối sầm, nàng ta thật sự phải chết trong tay ả đàn bà ti tiện này sao, đây rõ ràng là tẩu hỏa nhập ma mà.

Trương Thiếu Vũ cũng bị Tuyết Vân dọa tới, y không ngờ muội muội y một khi bị chọc giận lại có thể phát ra ma công lợi hại như vậy, hẳn có cảm giác không phải là đối thủ của nàng lúc này. Nhưng muội muội hẳn vì cái gì lại đi tới bước này, là vì y đã sai ư.

- Vân Nhi, mau dừng lại, muội đây là muốn tẩu hỏa nhập ma. Nghe lời ca ca mau dừng tay, chúng ta hảo hảo nói chuyện.

Thần trí của Tuyết Vân lúc này đã bị tâm ma khống chế, nàng không tự chủ được hành động của mình, trong đầu chỉ vang lên câu nói: Giết, giết tất cả những kẻ khi nhục nàng, giết...

Tuyết Vân vung tay khiến thân hình Tây Thục Ni phiêu hốt bay đập vào tường, đầu óc choáng váng nặng nề, nàng ta ho lên một tràng rũ rượi, tranh thủ hít lấy hít để không khí trong lành.

Ánh mắt Tuyết Vân lại quét trúng người Trương Thiếu Vũ, đây cũng là kẻ làm nàng tổn thương, giết.

Bóng dáng như ma quỷ ẩn hiện nhanh chóng tiếp cận Trương Thiếu Vũ dùng lực đạo quăng y tới cùng một chỗ với Tây Thục Ni. Trương Thiếu Vũ không ngờ muội muội lại có thể hạ sát chiêu với y nên không chút đề phòng, bị đánh tới choáng váng. Tuyết Vân lúc này hoàn toàn điên loạn, một chương muốn đánh chết cả hai kẻ kia.

Trương Thiếu Vũ vội thốt:

- Vân Nhi...

Vân Nhi, Vân Nhi, lúc này trong đầu Tuyết Vân vang lên tiếng gọi “Vân Nhi”, là ai, ai đang gọi nàng, giọng nói thân thiết mà ám áp, khuôn mặt kẻ đó thật thân thuộc, là ai, là ai? Tiêu Thiên Hà, phải rồi Tiêu Thiên Hà, không ta không thể để tâm ma khống chế, ta không thể thành ma nữ khiến chàng chán ghét. Tuyết Vân lập tức thu hồi chương lực, nhanh chóng bức tâm trí đi vào một mảng an tĩnh, ngồi tĩnh tọa, miệng không ngừng lầm bầm:

“Thế gian lia sanh diệt

Ví như hoa hư không,

T

rí chẳng thấy có, không

Mà khởi tâm đại bi.

Tất cả pháp như huyễn

Xa lia nơi tâm thức,

Trí chẳng thấy có, không

Mà khởi tâm đại bi.

Xa lia chấp đoạn thường

Thế gian hằng như mộng,

Trí chẳng thấy có, không

Mà khởi tâm đại bi...” (Trích Kinh Lăng Già).

Từng luồng khí ám áp dung nhập thân thể Tuyết Vân khiến tâm trí nàng dần thanh tĩnh. Quả là Phật pháp màu nhiệm khống chế được tâm ma.

Dần dần hàn khí tháo lui, mặt thất tĩnh lặng như cũ, tâm ma đã bị Tuyết Vân đẩy lui, nhưng sát khí vẫn như cũ hiện thành hắc hòa ở giữa mi tâm nàng, từ một chấm đen lơ mờ lúc ẩn lúc hiện thành hình hắc hòa, nếu tâm ma lại phát tác thì nàng sẽ đi vào con đường sát nghiệp vĩnh viễn không có đường lui.

Trương Thiếu Vũ thấy Tuyết Vân đã bình an vô sự thì vô cùng đau lòng, muội muội của y đã trải qua không ít khổ, tất cả đều vì y mà ra. Y nhanh chóng bước tới giúp nàng chỉnh trang y phục, vén những lọn tóc tán loạn trên mặt nàng, nhìn nàng lúc này thật khó coi.

Tây Thục Ni vốn kinh sợ vô cùng nay thấy Tuyết Vân thu hồi ma công, an tĩnh tĩnh tọa thì trong lòng động sát khí, nàng ta là Chiêu sứ giả đứng đầu thập đại sứ giả lại bị một ả đàn bà điên suýt giết chết sao có thể dễ dàng bỏ qua được. Lại thấy Thiếu chủ suýt bị ả ta giết chết còn đối với ả ta ôn nhu như vậy thì không cam tâm

Trương Thiếu Vũ liếc thấy nét oán hận trên gương mặt Chiêu sứ giả, y không còn kiên nhẫn với ả đàn bà điên này. Y vừa tìm được muội muội, lại làm muội ấy tổn thương sâu sắc, y không thể để bất cứ kẻ nào khi nhục nàng.

Nhận thấy sát khí tỏa ra từ Thiếu chủ, Chiêu Hồn Điệp giật mình, co rúm cơ thể. Thiếu chủ đã động sát khí. Vì một nữ nhân không tiếc tính mạng của Thập đại sứ giả là ả.

- Chiêu sứ giả. Niệm tình ngươi có công lao với bản giáo. Nay ta tha chết cho ngươi. Cút ra ngoài!

Chiêu hồn Điệp quỳ rạp trên mặt đất, liên tục dập đầu nói

- Tạ Thiếu chủ tha chết...

- Truyền lệnh của bản thiếu chủ, kể từ nay giáo chúng trên dưới trong bản giáo khi gặp Tuyết Vân đều phải cung kính, mọi mệnh lệnh của nàng đều là ý của bản thiếu chủ...

Chiêu Hồn Điệp trong lòng rống giận. Phải cung kính còn phải tuân mệnh nàng ta sao? Nàng ta được thiếu chủ coi trọng như vậy sao? Có phải rất nhanh sẽ trở thành thiếu phu nhân của Phi Ưng Giáo?

Nhưng không thể chọc giận thiếu chủ thêm. Không cam lòng cung kính nói

- Tuân mệnh...

- Còn nữa, tất cả đều phải gọi nàng một tiếng Đại Tiểu thư!

A, không phải là thiếu phu nhân sao? Sao lại thành Đại tiểu thư? Chiêu Hồn Điệp kinh ngạc thất thố.

Trương Thiếu Vũ kiên nhẫn vì Tuyết Vân giải thích

- Tuyết Vân là muội muội thân sinh của ta thất lạc đã nhiều năm, nay vừa tìm được...

Huỳnh muội? Huỳnh muội nào lại ở cùng một chỗ, y phục tán loạn? ha môi nàng ta còn sưng đỏ thế kia chứng tỏ vừa rồi thiếu chủ ra không ít sức lực a. Công phu trên giường của Thiếu chủ ả đã nhiều lần lãnh hội, nhìn bộ dạng đó ắt hẳn Dương Tuyết Vân đã chịu không ít khổ a. Đối với nữ nhân Thiếu chủ yêu hân cũng không một chút ôn nhu.

Thật nực cười! Huỳnh muội ư? A, đây là Huỳnh muội loạn luân sao?

Liếc thấy ánh mắt khinh bỉ của Chiêu Hồn Điệp, Trương Thiếu Vũ tàn ác hạ lệnh

- Chuyện hôm nay nếu có nửa chữ lọt ra ngoài ảnh hưởng đến thanh danh Tuyết Vân thì Chiêu sứ giả ngươi tự biết hậu quả...

Chiêu Hồn Điệp trong lòng thầm cười khinh bỉ, huỳnh muội loạn luân lại còn muốn bịt miệng ả? Giấy đầu thế gói được lửa, chuyện này sớm muộn gì không bại lộ chứ. Lúc đó để ta xem Dương Tuyết Vân ngươi làm sao mà sống.

- Tuân mệnh. Chiêu sứ giả xin lui bước...

Chiêu Hồn Điệp đi rồi, Trương Thiếu Vũ cũng không còn mặt mũi đối diện Tuyết Vân, y lúng túng nói

- Vân Nhi, muội trước đem y phục sửa sang lại, ca ca ra ngoài trước.

- Khoan đã, còn thuốc giải...

Trương Thiếu Vũ sa sầm nét mặt. Muội muội y đã là người của Tiêu Thiên Hà, y không thể không cứu hân. Nhưng không dễ dàng thế được. Phải cho hân nếm chút mùi đau khổ.

- Muội yên tâm, ca ca xử lý chút chuyện của bản giáo rồi sẽ đi cùng muội cứu sống hân. Là ca ca gạt muội, hân chưa chết được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 94: Kịch Thích Quan Bội Nhân

Quan Bội Nhân co ro ngồi trên giường lớn. Từ ngày theo Thiếu Vũ trở về đã rải qua mấy ngày. Trước mặt mọi người nàng khóc, cười, ca vũ điên loạn. Nhưng lúc chỉ còn một mình nàng lại trở nên yên tĩnh. Không khóc, không nháo, chỉ yên lặng ngồi trên giường.

Nàng không hề điên. Nhưng lại không thể tỉnh để đối mặt với thực tại.

Nàng sợ Trương Thiếu Vũ khi biết nàng không điên sẽ vứt bỏ nàng.

Lúc nàng một thân thuần khiết ở cạnh hắn, hắn đã không cần thì giờ đây khi biết nàng dơ bẩn như vậy chắc chắn hắn sẽ vứt bỏ nàng.

Nàng sinh ra tại Tuyết Sơn quanh năm tuyết phủ. Lại mang trong mình thân phận Cung chủ Thiên Ma Cung. Chưa từng tiếp xúc với bất kì nam nhân nào. Thế nên vừa gặp hắn nàng đã đem lòng yêu.

Bất chấp tất cả chỉ vì được ở cạnh hắn. Chỉ đổi lại ánh mắt ôn nhu hắn dành cho nàng. Có đáng không?

Lúc hắn muốn nàng giả dạng Dương Tuyết Vân gả cho Tiêu Thiên Hà nàng không hề do dự gật đầu, đổi lại một lời hứa hẹn sẽ thú nàng làm thê tử của hắn.

Nhưng nàng thật ngây thơ, nếu hắn thật lòng yêu nàng sao lại có thể cam tâm đẩy nàng vào lòng nam nhân khác chứ? Sau nàng mới dần nhận ra hắn là vì mưu cầu mộng nhất thống giang hồ, vì muốn bảo hộ người hắn yêu là Dương Tuyết Vân mà đẩy nàng tới cạnh Tiêu Thiên Hà.

Chỉ có nàng ngu ngốc mới vì hắn mà đánh đổi tất cả. Cuối cùng chuốc lấy nhục nhã.

Nàng thật hận Tiêu Thiên Hà. Hắn cư nhiên lại mang lũ khát cái dơ bẩn tới vũ nhục nàng. Đồng thời lại khâm phục cơ trí của hắn. Thiếu Vũ khẳng định nàng giống Tuyết Vân tới chín phần vậy mà hắn vẫn nhận ra. Bởi hắn đã mang Dương Tuyết Vân khắc vào tâm khảm. Nàng thật ghen tị với Dương Tuyết Vân. Có hai người nam nhân yêu nàng ta tới như vậy.

Bây giờ nàng thật không biết làm gì ngoài giả điên loạn cầu sự thương hại của Thiếu Vũ.

Những ngày qua hắn đối với nàng thật ôn nhu. Mọi sinh hoạt của nàng hắn đều đích thân xử lý. Đối với nàng như vậy đã là mãn nguyện rồi. Nàng nguyện đền suốt cuộc đời này để được ở cạnh hắn.

Hắn an trí cho nàng ở tại Tuyết Noãn Cư. Ngay cả tên gọi cũng có dính dáng tới Dương Tuyết Vân nữa.

Theo lời các nha hoàn xì xầm với nhau thì nơi đây hắn vốn là chuẩn bị cho Tần thiếu phu nhân. Đình đài lầu các, hoa hoa cỏ cỏ, vật dụng trang trí... đều do đích thân hắn tỉ mỉ bố trí.

Đông không quá lạnh, hạ thì không quá nóng. Ôn tuyền quanh năm nước chảy. Này mai, này trúc, này lê không thiếu thứ gì.

Ngay cả cái tên Tuyết Noãn Cư cũng là do hắn chấp bút. Xem hắn đối với Dương Tuyết Vân có biết bao dụng tâm.

Nhưng giờ đây Dương Tuyết Vân đã chết, Tuyết Noãn Cư này chỉ còn một người chủ nhân chân chính đó là nàng.

Chiêu Hồn Điệp bước vào thấy Quan Bội Nhân yên tĩnh ngồi trên giường thì khinh bỉ hừ lạnh

- Không phát điên nữa sao?

Quan Bội Nhân lười so đo cùng người đàn bà điên này. Chắc ở chỗ Thiếu Vũ không chiếm được lợi ích gì nên tới đây ra oai với nàng a. Trông bộ dạng lẳng lơ kia chẳng khác nào kỹ nữ thanh lâu. Chiêu sứ giả gì chứ, ả chỉ xứng với một chữ “Tiện”.

- A, không ngờ Cung chủ Thiên Ma Cung cao cao tại thượng lại có ngày hôm nay a? Mùi vị bị cùng lúc nhiều người đàn ông thượng ra sao? Lại còn là bọn ăn mày thối nữa chứ. Mới nghĩ thôi đã thật kinh tởm rồi.

Quan Bội Nhân trừng mắt ngó Chiêu Hồn Điệp. Tại sao a? Tại sao chuyện đó lại để cho ả ta biết? Lẽ nào là Thiếu Vũ nói cho ả?

Chiêu Hồn Điệp cười lớn

- Ngươi trừng ta làm gì? Chiêu Hồn Điệp ta tự nhận mình dâm đẳng nhưng so với ngươi đúng là không bằng a. Ngươi muốn hỏi vì sao ta lại biết à? Ha, ha, là nam nhân của ngươi lúc cùng ta điên long đảo phượng đã tiết lộ.

Quan Bội Nhân thấy thật khủng hoảng, chuyện này có thật Thiếu Vũ nói không? Chẳng hẳn tâm như thế sao? Ôn nhu đối với nàng chỉ là giả tạo thôi sao? Thanh danh của nàng đã vì hắn mà vứt bỏ, nay còn chút tôn nghiêm cuối cùng hắn cũng dẫm đạp lên sao?

Nhìn bộ dạng Quan Bội Nhân ngốc lảng ngời đó Chiêu Hồn Điệp lại phá lên cười

- Quan Bội Nhân, ngươi thật đáng thương a. Ta vốn rất ghét ngươi, dựa vào cái gì mà ngươi dám tranh giành thiếu chủ cùng ta. Bởi ngươi nhìn khá giống Dương Tuyết Vân ư? A, ta quên nói cho ngươi biết, Dương Tuyết Vân đã trở về bên cạnh thiếu chủ. Thế thân như ngươi sẽ nhanh chóng bị vứt bỏ. Chắc, quả thật đáng tiếc, mỹ nhân như hoa như ngọc thế này, lại còn bị điên loạn, vứt bỏ ra đường sẽ không thiếu kẻ ngoạn đầu ha ha ha.

Dương tuyết Vân đã trở về sao? Không phải nàng ta đã chết rồi ư? Là chính tai nàng nghe Minh chủ Hắc đạo cùng Tiêu Thiên Hà nói. Cũng chính vì thế mà Thiếu Vũ thương tâm bị nộ khí tổn thương. Như thế nào còn là giả.

Xuất hiện thật đúng lúc, sớm không tới muộn không tới lại tới ngay lúc này. Những tổn thương hôm nay nàng chịu đựng cũng có phần của Dương tuyết Vân, sao nàng có thể bỏ qua được đây.

Chiêu Hồn Điệp thấy mi tâm Quan Bội Nhân nhú chột thì đắc ý. Để xem ngươi giả điên được tới lúc nào. Ta không tin Dương tuyết Vân xuất hiện mà ngươi có thể bằng quan a. Ồ khúc khích cười nói

- Thật tiếc ngươi không được chứng kiến thiếu chủ với Dương Tuyết Vân có biết bao thâm tình. Đã nhanh chóng muốn cho toàn bộ giáo chúng phục tùng nàng ta. Ngay cả Chiêu sứ giả ta đây cũng là mặc nàng ta sai sử đi.

Quan Bội Nhân siết chặt tay, móng tay cắm sâu vào da thịt, các khớp xương trắng bệch, nhưng nàng là không cảm thấy đau. Nỗi đau da thịt sao có thể sánh với nỗi đau trong tâm nàng đây.

Trương Thiếu Vũ tất cả những gì chàng hứa với ta đều là giả sao? Chàng đã hứa đời này chỉ có mình ta, sao Dương Tuyết Vân vừa xuất hiện chàng đã vội bội ước?

Quan Bội Nhân ta đối với chàng tình thâm ý trọng như vậy chưa đủ để lay chuyển tâm chàng sao? Dương Tuyết Vân để ta xem ngươi có bao nhiêu bản sự.

Chiêu Hồn Điệp âm thầm cười lạnh, các ngươi cứ đấu đi, tốt nhất là đấu tới chết đi cho rảnh mắt bọn nhân.

- Quan Cung chủ ngươi còn ngồi đây giả ngốc làm gì? Đi nhanh mà xem thiếu chủ nhà ta đang ở cùng Dương Tuyết Vân, chắc chắn hai người bọn họ ngay giữa thanh thiên bạch nhật, lại không quản là ở tại mật thất đây đưa không dứt. Quả là một bức xuân cung đồ vô cùng sống động.

Quan Bội Nhân biết Chiêu Hồn Điệp đây là đang kích thích nàng chạy tới phá hỏng chuyện của Thiếu Vũ. Nhưng nàng không hề động. Nàng đây đang là người điên a.

Nhưng nghe thấy Thiếu Vũ và Dương Tuyết Vân ở cùng một chỗ lòng nàng vẫn là rất đau. Hận không thể xé xác Dương Tuyết Vân ra vứt cho chó gặm. Muốn tranh cùng ta, Dương Tuyết Vân ngươi sẽ phải trả giá đắt.

Chiêu Hồn Điệp thấy Quan Bội Nhân đang run bần bật nhưng là vẫn không có phản ứng thì thầm thất vọng. Xem ra chưa đủ kích thích ngươi sao. Bọn nhân không tin ngươi có thể giả vờ mãi.

- A, còn phải nhắc Quan Cung chủ, tuy ngươi là người điên nhưng khi gặp Dương Tuyết Vân cũng không thể không giữ lễ nha. Phải hô nàng một tiếng Thiếu phu nhân. Nhớ nhé, đừng phạm sai lầm nếu không Thiếu chủ sẽ không vui đâu.

Quan Bội Nhân toàn thân kích động. Là thiếu phu nhân sao? Vị trí đó vốn là của nàng. Thật chua xót, bây giờ nàng điên điên khùng khùng. Thiếu Vũ vội đưa người hắn yêu lên vị trí đó thay thế nàng.

Ha, ha, ha Quan Bội Nhân lúc này chỉ ước là mình điên thật. Vì như vậy tâm nàng sẽ không bị hắn làm cho đau nữa. “Thiếu Vũ chàng muốn bức ta phải hận luôn chàng sao? Chàng quả là ác mà.”

Từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má non mịn. Nàng muốn tới gặp hắn. Nàng phải hỏi cho ra lẽ. nếu hắn thật sự bạc tình như vậy nàng nguyện về Tuyết Sơn, cả đời này sẽ không bao giờ đặt chân tới nơi đây nữa.

Chiêu Hồn Điệp thấy biểu tình của Quan Bội Nhân lúc này thì đắc ý cười ha hả, Dương Tuyết Vân ngươi cứ chờ đi, còn rất nhiều trò hay đang đợi ngươi phía sau.

Vì duyên cớ gì khiến ả hận tuyết Vân tới như vậy, nàng bây giờ là thân phận muội muội Thiếu Vũ đã không cùng ả tranh đoạt nam nhân nhưng ả vẫn hận. Ngày đó sau khi bị Thiếu chủ đuổi ra khỏi mật thất, một thân chột vật ả đụng trúng Tam gia, Tam gia liếc nhìn từ đầu tới chân ả khinh bỉ nói:

- Chiêu Sứ giả, Thiếu chủ tiếp kiến Minh chủ Hắc đạo, ngươi một bộ dáng này đi vào khiến Thiếu chủ sinh khí, lần sau có đầu óc chút đi.

Chiêu Hồn Điệp giật mình thất thố:

- Thiếu Chủ... trong mật thất là Minh chủ Hắc đạo sao? Rõ ràng là...

Nữ nhân đó, Dương Tuyết Vân lại là Minh chủ Hắc đạo sao? Từng nghe Ma công của tên Minh chủ đó vô cùng lợi hại, phải rồi Dương Tuyết Vân cũng sử dụng ma công, nàng ta quả thật là Minh chủ hắc đạo. Ha ha, một đám tà ma ngoại đạo lại bị một tiểu cô nương đè nặng trên đầu, trở trêu thay nàng ta bây giờ lại còn là muội muội của Thiếu chủ. Để xem nàng ta làm sao giải quyết được thân phận rối loạn của mình, còn cả Tiêu Thiên Hà, nếu như hẳn biết những chuyện ở đây ngày hôm nay thì sẽ thú vị lắm a. Chiêu Hồn Điệp nghĩ mà trong lòng bật cười toan sáng, thù cũ nợ mới Dương Tuyết Vân bản nhân sẽ cùng người tính đủ.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Hận Phi Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.